FURIA DEZLĂNȚUITĂ

PIERCE BROWN

PIERCE BROWN

Seria: Red Rising

Volumul 5

FURIA DEZLĂNȚUITĂ

Original: *Dark Age* (2019)

Traducere din limba engleză și note:
LAURA CIOBANU

virtual-project.eu

PALADIN

2020

Dramatis Personae

Republica Solară

DARROW DIN LYKOS/SECERĂTORUL: fost ArhiImperator al Republicii Solare, soțul Virginiei, un Roșu
VIRGINIA AU AUGUSTUS/MUSTANG: Suverana Republicii Solare, soția lui Darrow, Primus al Casei Augustus, sora Șacalului de pe Marte, o Aurie
PAX: fiul lui Darrow și al Virginiei, un Auriu
KIERAN DIN LYKOS: fratele lui Darrow, Urlător, un Roșu
RHONNA: nepoata lui Darrow, fiica lui Kieran, lăncier, Lupușor Doi, o Roșie
DEANNA: mama lui Darrow, o Roșie
SEVRO AU BARCA/SPIRIDUȘUL: Imperator al Republicii, soțul Victrei, Urlător, un Auriu
VICTRA AU BARCA: soția lui Sevro, născută Victra au Julii, o Aurie
ELECTRA AU BARCA: fiica lui Sevro și a Victrei, o Aurie
DANCER/SENATORUL O'FARAN: Senator, fost locotenent al Fiilor lui Ares, soțul Deannei, Tribun al blocului Roșu, un Roșu
KAVAX AU TELEMANUS: Primus al Casei Telemanus, vasal al Casei Augustus, un Auriu
NIOBE AU TELEMANUS: soția lui Kavax, vasală a Casei Augustus, o Aurie
DAXO AU TELEMANUS: moștenitorul Casei Telemanus, fiul lui Kavax și al Niobei, senator, Tribun al blocului Auriu, un Auriu
THRAXA AU TELEMANUS: Pretor al Legiunilor Libere, fiica lui Kavax și a Niobei, Urlătoare, o Aurie
ALEXANDAR AU ARCOS: cel mai vârstnic nepot al lui Lorn au Arcos, moștenitor al Casei Arcos, aliată cu Casa Augustus, lăncier, Lupușor Unu, un Auriu
CADUS HARNASSUS: Imperator al Republicii, al doilea la conducerea Legiunilor Libere, un Portocaliu
ORION XE AQUARII: Navarh al Republicii, Imperator al Flotei Albe, o Albastră

COLLOWAY XE CHAR: pilot, deținătorul recordului la doborât nave în cadrul Flotei Republicii, Urlător, un Albastru

MAESTRUL CONSTRUCTOR GLIRASTES: arhitect și inventator, un Portocaliu

HOLIDAY TI NAKAMURA: Dux al Gărzilor Leonine ale Virginiei, sora lui Trigg, vasală a Casei Augustus, Centurion în Legiunea Pegas, o Cenușie

QUICKSILVER/REGULUS AG SUN: cel mai bogat om din Republică, directorul Sun Industries, un Argintiu

PUBLIUS CU CARAVAL: tribun al blocului Arămiilor, senator, un Arămiu

THEODORA: conducătoarea spionilor Așchii, supusă a Casei Augustus, o Trandafirie

ZAN: ArhiImperatoare a Republicii după îndepărtarea lui Darrow, comandanta flotei defensive a Lunii, o Albastră

CLOVNUL: Urlător, vasal al Casei Barca, un Auriu

PIETRICICĂ: Urlătoare, vasală a Casei Barca, o Aurie

MIN-MIN: Urlătoare, lunetistă și expertă în muniție, vasală a Casei Barca, o Roșie

NASOLU': Urlător, vasal al Casei Augustus, un Auriu

MARBLES: Urlător, hacker, un Verde

MUTU: fost prizonier în Deepgrave, un Obsidian

FELIX AU DAAN: bodyguardul lui Darrow, vasal al Casei Augustus, un Auriu

SOCIETATEA

ATALANTA AU GRIMMUS: Dictatoare a Societății, fiica Lordului Cenușă, Magnus au Grimmus, sora Ajei și a Moirei, fostă vasală a Casei Lune, o Aurie

LYSANDER AU LUNE: nepotul fostei Suverane Octavia, moștenitorul Casei Lune, fost protector al Casei Grimmus, un Auriu

ATLAS AU RAA/CAVALERUL FRICII: fratele lui Romulus au Raa, Legat al Legiunii Zero („Gorgonele”), fost ostatic al Casei Lune, vasal al Casei Grimmus, un Auriu

AJAX/CAVALERUL FURTUNII: fiul Ajei au Grimmus și al lui Atlas au Raa, moștenitorul Casei Grimmus, Legat al Leoparzilor de Fier, un Auriu

KALINDORA AU SAN/CAVALERUL DRAGOSTEI: Cavaler Olimpic, mătușa lui Alexandar au Arcos, vasală a Casei Grimmus, o Aurie

JULIA AU BELLONA: mama înstrăinată a lui Cassius și dușmana lui Darrow, Primus a rămășiței Casei Bellona, o Aurie

SCORPIO AU VOTUM: Primus al Casei Votum (magnații minelor de metal și constructorii de pe Mercur), un Auriu

CICERO AU VOTUM: moștenitorul Casei Votum, fiul lui Scorpio, Legat al Legiunii Scorpionului, un Auriu

ASMODEUS AU CARTHII: Primus al Casei Carthii (constructorii de nave de pe Venus), un Auriu

RHONE TI FLAVINIUS: subPretor pe Lima, fost ofițer secund al Gărzii Pretoriene XIII Dracones sub comanda Ajei, un Cenușiu

SENECA AU CERN: Dux al lui Ajax, Centurion al Leoparzilor de Fier, un Auriu

MAGNUS AU GRIMMUS/LORDUL CENUȘĂ: fost ArhiImperator al Octaviei au Lune, Incendiatorul Rheei, un Auriu, ucis de Urlători și de Apollonius au Valii-Rath

OCTAVIA AU LUNE: fosta Suverană a Societății, bunica lui Lysander, o Aurie, ucisă de Darrow

AJA AU GRIMMUS: fiica Lordului Cenușă, Magnus au Grimmus, o Aurie, ucisă de Sevro

MOIRA AU GRIMMUS: fiica Lordului Cenușă, Magnus au Grimmus, o Aurie, ucisă de Darrow

DOMINIONUL MARGINII

DIDONA AU RAA: Co-consul al Dominionului Marginii, soția fostului Suveran al Dominionului Marginii, Romulus au Raa, născută Didona au Saud, o Aurie

DIOMEDE AU RAA/CAVALERUL FURTUNII: fiul lui Romulus și al Didonei, Taxiarh al Falangei Fulgerului, un Auriu

SERAPHINA AU RAA: fiica lui Romulus și a Didonei, Lohag al Legiunii a XI-a a Călătorilor Prafului, o Aurie

HELIOS AU LUX: Co-consul al Dominionului Marginii, alături de Didona

ROMULUS AU RAA/LORDUL PRAFULUI: fost Primus al Casei

Raa, fost Suveran al Dominionului Marginii, un Auriu, mort ca urmare a unei sinucideri ceremoniale

OBSIDIENII

SEFI CEA TĂCUTĂ: Regina Obsidienilor, căpetenia Valkiriilor, sora lui Ragnar Volarus, o Obsidiană
VALDIR NETUNSUL: căpetenie războinică și concubin regal al lui Sefi, un Obsidian
OZGARD: Șaman al Oaselor de Foc, un Obsidian
FREIHILD: skuggi, războinică-spirit, o Obsidiană
GUDKIND: skuggi, războinic-spirit, un Obsidian
XENOFON: sfătuitor al lui Sefi, un logos Alb
RAGNAR VOLARUS: fostă căpetenie a Obsidienilor, Urlător, un Obsidian, ucis de Aja

ALTE PERSONAJE

EPHRAIM TI HORN: contractant independent, fost membru al Fiilor lui Ares, soțul lui Trigg ti Nakamura, un Cenușiu
VOLGA FJORGAN: contractantă independentă, colegă cu Ephraim, o Obsidiană
APOLLONIUS AU VALII: Rath/Minotaurul: moștenitorul Casei Valii-Rath, vorbăreț, un Auriu
DUCELE MÂINILOR: agent al Sindicatului, hoț emerit, un Trandafiriu
LYRIA DIN LAGALOS: o Gamma de pe Marte, supusă a Casei Telemanus, o Roșie
LIAM: nepotul Lyriei, supus al Casei Telemanus, un Roșu
HARMONY: comandanta Mâinii Roșii, fostă locotenentă a Fiilor lui Ares, o Roșie
PYTHA: pilot, tovarășa lui Cassius și Lysander, o Albastră
FIGMENT: contractant independent, o Maronie
FITCHNER AU BARCA/ARES: fost comandant al Fiilor lui Ares, un Auriu, ucis de Cassius au Bellona

SUVERANA

— Cetățeni ai Republicii Solare, vă vorbește Suverana voastră!

Privesc pe jumătate orbită către plutonul de camere multifațetate. Dincolo de hubloul din spatele podiumului meu, stații de luptă și nave de război plutesc deasupra stratului superior al atmosferei Lunii.

Opt miliarde de ochi mă privesc.

— Vinerea trecută, în cea de a treia zi a Mensis Martius, am primit o informare conform căreia Societatea desfășura o operațiune militară amplă pe orbita lui Mercur. Cea mai vastă ca efective umane și materiale de la Bătălia pentru Marte de acum cinci ani.

Suntem responsabili pentru criza aceasta. Amăgiți de promisiunile false ale unui ambasador mincinos, ne-am lăsat vigilența să slăbească. Ne-am complăcut în credința că binele a prevalat printre dușmanii noștri și că-i posibil să închei pace cu niște tirani.

Minciuna aceasta, atât de seducătoare, s-a dovedit a nu fi decât o manevră lipsită de scrupule, concepută, aplicată și dusă la bun sfârșit de proaspăt numita Dictatoare a restului Societății, Atalanta au Grimmus, fiica Lordului Cenușă. Fermecați de ea, am ajuns la un compromis cu agenții tiraniei. Ne-am întors împotriva celui mai mare dintre generalii noștri, sabia care a sfărâmat lanțurile robiei, și i-am cerut să accepte o pace pe care el o știa a fi o minciună.

Când a refuzat, i-am strigat „Tiranule! Trădătorule! Instigatorule la războaie!” De teama lui, am rechemat pe Luna efectivele Gărzii Civile ce făceau parte din Flota Albă de pe Mercur. I-am înjumătățit efectivele Imperatoarei Aquarii, lăsând-o descoperită și vulnerabilă. Acum flota ei, flota care ne-a eliberat căminele tuturor, plutește în ruine. Două sute dintre navele *voastre* de luptă au fost distruse. Mii dintre navigatorii *voștri* au fost uciși. Milioane de frați și surori de-ale *voastre* sunt captive pe o planetă ostilă. Miliarde din avuția *voastră* s-au risipit. Nu pentru că dușmanul a fost mai viteaz, ci din pricina gâlcevii din Senatul *vostru.*

Am auzit spunându-se în ultimele câteva luni, pe coridoarele Noului Forum, pe străzile Hyperionului și pe canalele de știri ale noii noastre Republici, că ar trebui să-i abandonăm pe acești fii și fiice ale libertății, aceste Legiuni Libere. I-am auzit numiți public, fără jenă, „Legiunile Pierdute”. Abandonați, în ciuda curajului și a rezistenței de care au dat dovadă, a ororilor pe care le-au îndurat *pentru voi.* Abandonați, fiindcă ne temem că, dacă ne-am lipsi de navele noastre, am invita invadatorii pe lumile care ne sunt cămin. Fiindcă ne temem să nu vedem din nou fierul Societății pe cerurile noastre. Fiindcă ne temem să riscăm confortul și libertățile pe care bărbații și femeile Legiunilor Libere ni le-au oferit plătindu-le cu sângele lor…

Să vă spun de ce anume mă tem eu. Mă tem că timpul a făcut visul nostru să pălească! Mă tem că, bucurându-ne de confort, am ajuns să credem că libertatea își poate purta singură de grijă!

Mă aplec înainte:

— Mă tem că slăbirea hotărârii noastre, gâlcevile și uneltirile cărora ne-am lăsat pradă cu atâta voluptate ne vor răpi acea voință unită care a propulsat lumea, făcând-o un loc mai frumos, în care libertatea și respectul față de justiție au prins rădăcini pentru prima oară de un mileniu încoace.

Mă tem că, dacă ne lăsăm pradă discordiei, ne vom cufunda în bezna epocii hidoase din care am scăpat nu de mult și că acest nou ev întunecat va fi mai crud, mai sinistru și mai lung, din pricina răutății pe care am deșteptat-o în sufletele dușmanilor noștri.

Fac apel la voi, oameni ai Republicii, să fiți uniți. Să vă implorați senatorii să-și înăbușe frica. Să respingeți letargia asta egoistă. Să nu tremurați la gândul invaziei și să nu vă lăsați senatorii să-și facă provizii din avuția *voastră* și să se ascundă îndărătul navelor *voastre* de război, ci să adune toată furia din ei și să trimită puterea Republicii să mături mașinăriile opresiunii și tiraniei de pe cerul lui Mercur, salvând Legiunile noastre Libere.

În acel moment, la trei sute optzeci și patru de mii de kilometri de inima mea, pe o orbită aflată la o mie de kilometri deasupra continentului rebel Pacifica de Sud, proiectile cu învelișul polimerizat invizibil al Sun Industries gonesc prin vid cu trei sute douăzeci de mii de kilometri pe oră către Mercur,

purtând cu ele nu moarte, ci provizii, rații de medicamente, mașinării de război și, dacă soțul meu mai este în viață, un mesaj de îmbărbătare.

Nu ați fost abandonați. Vin să vă salvez.

Până atunci, rezistă, dragostea mea! *Rezistă*!

Prolog

Cu două luni mai devreme

Furia sângerie

În umbra lui Mercur plutește un cimitir de nave ale Republicii.

Din triumfătoarea Flotă Albă care a eliberat Luna, Pământul și Marte n-au mai rămas decât carcase deformate și cavități înnegrite. Spulberate de puternica Armadă a Cenușii, navele distruse orbitează în jurul planetei pe care au eliberat-o cu numai câteva luni în urmă. Coridoarele lor reci, cândva întețesate de navigatorii și legionarii loiali visului lui Eo, sunt expuse vidului și populate numai de morți.

Acesta-i cel din urmă râset al Lordului Cenușă și debutul moștenitoarei sale.

În timp ce eu, Apollonius și Sevro i-am dat foc bătrânului războinic în patul său de pe Venus, fiica sa, Atalanta, a ieșit din umbra lui, preluându-i funcția de Dictator. A evacuat pe furiș cea mai mare parte a armadei de pe Venus și, profitând de radiațiile solare care interferau cu senzorii Flotei Albe, a prins-o într-o ambuscadă pe orbita lui Mercur.

Orion, comandanta flotei mele și cel mai mare tactician al Republicii, nu se aștepta la asta. A fost un masacru, iar eu am sosit cu trei săptămâni prea târziu ca să-l pot împiedica. Apelurile disperate de ajutor ale prietenilor mei m-au torturat cât timp am traversat vidul cosmic către acest dezastru, îndepărtându-mă tot mai mult de fiul și de soția mea.

Poate că Flota Albă nu mai este, dar Legiunile Libere pe care le-a adus pe Mercur încă n-au pierit. În curând o să mă alătur lor pe suprafața planetei, dar mai întâi am o treabă de rezolvat.

Ar fi mai ușor dac-ar fi și Sevro cu mine. Îndur mai ușor situațiile violente când îl am pe el alături.

Răsuflarea-mi șuieră în interiorul costumului presurizat în timp ce traversez cimitirul. Cizmele magnetice poposesc fără zgomot pe spinarea frântă a unui cuirasat al Republicii și privesc prin fisura enormă din fuzelajul său, verificând înaintarea

lăncierului meu. Rana din metal are o adâncime de treizeci de punți. În beznă plutesc tot soiul de resturi: bucăți de metal, saltele, cafetiere, picături înghețate de combustibil și membre retezate. Nici urmă de Alexandar.

Un cadavru țeapăn într-o salopetă de mecanic urcă din adâncuri cu picioarele înainte. Căldura unei raze cu particule i-a contopit picioarele într-un singur ciot diform. Gura i-a încremenit într-un urlet tăcut, de parcă mă-ntreabă: „Unde erai când a venit dușmanul? Unde era Secerătorul pe care am jurat să-l urmez?”

A fost înșelat de aliați, de dușmani, de sine însuși.

În timp ce Senatul Republicii se amăgea că-i posibil să cazi la pace cu liderii fasciști, eu m-am amăgit că, ucigându-l pe Lordul Cenușă, puteam pune capăt războiului pe durata vieților noastre. Că dețineam cheia unui viitor în care aș fi putut lăsa din mână lama curbată, reîntorcându-mă la fiul și la soția mea ca să le fiu tată și soț. În disperarea mea, am crezut minciuna asta. Iar senatorii au crezut-o pe Atalanta, în naivitatea lor. Însă acum știu adevărul.

Războiul *este* viața noastră. Sevro a crezut că i se poate sustrage. Eu am crezut că-i pot pune capăt. Dar dușmanul nostru este aidoma Hidrei. Taie-i un cap și-i vor răsări alte două. Nu va cere pace. Nu se va preda. Trebuie să-i smulgem inima din piept și să-i spulberăm voința de a lupta.

Numai atunci va fi pace.

În abisul de sub picioarele mele clipesc lumini. Câteva minute mai târziu, un Auriu în costum spațial plutește în sus și poposește lângă mine pe fuzelaj. Temându-se de senzorii dușmanului, își lipește vizorul de al meu, pentru ca undele lui sonore să se poată transmite.

— *Reactorul e pornit și gata de necromanție.*

— Bună treabă, Alexandar!

El încuviințează sobru.

Acest tânăr soldat nu mai este puștiul necopt și șovăielnic care a intrat în serviciul meu ca lăncier cu patru ani în urmă. După război, mulți oameni se închid în ei. Unii din pricina rănilor trupului. Alții din cauza pierderii camarazilor. Alții din cauza pierderii autonomiei. Însă cei mai mulți de rușine, după ce și-au descoperit propria neputință. În fața ororii, visurile despre destinul lor măreț se spulberă. Puțini sunt cei damnați să simtă

bucuria sumbră a descoperirii că sunt ucigași înnăscuți.

Alexandar e un ucigaș. S-a dovedit un moștenitor demn de renumele bunicului său, Lorn au Arcos. Și am început să mă întreb dacă nu va moșteni și povara mea. Pe fleșa turnului Lordului Cenușă, când eu, Thraxa și Sevro fuseserăm doborâți în genunchi, a ținut piept de unul singur avalanșei. Asta a deșteptat foamea din el. Acum arde de nerăbdare să se răzbune pe Atalanta pentru distrugerea flotei noastre.

Mi-e dor să am și eu un țel atât de clar și de simplu.

Cum zicea Lorn? „Cei vârstnici se înfurie la rece, căci numai ei decid cum vor irosi viețile celor tineri".

Câte vieți tinere voi mai irosi? Cât valorează viața lui Alexandar? Dar a mea? Privesc spre dreapta, ca și cum acolo ar fi răspunsul. Dincolo de carcasa cuirasatului în derivă, marginea estică a lui Mercur scânteiază ca o seceră incandescentă.

Planeta este doar puțin mai mare decât Luna, însă, văzută de aproape ca acum, pare imensă. Umbra unui detector de mine al Societății trece peste ea. Caută minele atomice lăsate de Orion pe orbită pentru a acoperi retragerea disperată a armatei noastre după ambuscada Atalantei. Au mai rămas puține. Când nu vor mai fi, doar scuturile troposferice care acoperă prețiosul continent Helios vor mai ține la distanță mânia Armadei Cenușii. Navele negre patrulează dincolo de cimitir, la o distanță sigură de artileria de la sol a Republicii, așteptând să lanseze o Ploaie de Fier împotriva oamenilor mei captivi acolo jos.

Când vor cădea scuturile, va cădea și planeta.

Zece milioane de frați și surori vor fi nimiciți.

De aceea a venit Atalanta. Ca să zdrobească Flota Albă. Ca să ucidă Legiunile Libere. Ca să recucerească Mercur și să alimenteze cu metalele și industria sa mașinăria de război a Auriilor de pe Venus, pregătind-o pentru o lovitură unică, imparabilă în inima Republicii.

O rază laser pâlpâie pe carcasa navei, la picioarele lui Alexandar. Îmi lipesc casca de a lui.

— O mută, zic eu și văd cum i se înăsprește chipul. Hai să mergem!

Împreună, ne desprindem de fuzelaj și plutim prin cimitirul de nave. Traversăm mări de cadavre înghețate și de distrugătoare-de-aripi spulberate și aterizăm la doi kilometri de cuirasat, pe carcasa găurită a unei nave-torță. Plutim de-a lungul ei până

dăm de un hangar întunecat. Înăuntru așteaptă o navetă neagră: *Necromantul,* nava spațială personală a Lordului Cenușă, pe care am furat-o din fortăreața lui și cu care am călătorit de pe Venus până pe Mercur. Azi o voi face să-și merite numele.

— *Furnicarul către Tango Întunecat, recepție*!

Vocea Cavalerului Fricii, răsunând din difuzoarele de pe puntea de comandă a *Necromantului,* este rece și inteligentă. E pe măsura posesorului. Atlas au Raa, cel mai eficient comandant al Atalantei, este opusul onorabilului său frate Romulus. Trimis la suprafață cu gherilele sale din Legiunea Zero, el seamănă haosul în spatele liniilor noastre și din cauza lui mi-am amânat reuniunea cu armata. Ai mei nici nu știu că simt aici. Dar nici dușmanul nu știe.

Când am sosit pe Mercur cu trei săptămâni în urmă, Armada Cenușii instaurase o blocadă în jurul planetei. Din fericire, *Necromantul* folosește cele mai noi tehnici de camuflaj ale Societății și câmpul de resturi ne-a mascat înaintarea.

Ascuns în cimitirul de nave, am folosit programul de decriptare al *Necromantului* ca să ascult discuțiile Cavalerului Fricii. Își raportează ororile comise, tragerile în țeapă și mutilările cu detașarea unui doctor care administrează un medicament. Azi discută însă despre un cu totul alt subiect.

— *Furnicarule, aici Tango Întunecat, recepționez.*

Vocea pițigăiată a unui Arămiu răspunde în locul Atalantei. Vreun coordonator de operațiuni speciale de la bordul lui *Annihilo.*

— *Sclava Doi, împachetată și gata de livrare,* spune tărăgănat Atlas. Meduza Sângeroasă *e pregătită. Ringul de dans pare aglomerat, confirmă aterizarea cu escortă și supraveghere de pe orbită.*

— *Aterizarea confirmată. Escorte*: *Dragostea, Moartea și Furtuna. Timp estimat până la strângerea mâinii, patruzeci de minute. Supravegherea pregătită. Cer confirmare strângere de mână. Livrare activată la acordul tău.*

— *Recepționat. Voi confirma strângerea de mână. Furnicarul, terminat*!

Un clic și comunicarea se încheie.

Sclava Doi, așa-i spun ei prietenei mele. Din ziua în care eu și Sevro am deturnat nava lui Orion în timpul evadării noastre de

pe Luna, Albastra a fost confidenta mea, aliata cea mai de nădejde și îngerul meu salvator în fața incredibilei sofisticări a Pretorilor Flotei Aurii. Acum e prizoniera lor.

„*Sclava Doi*! Ce labagii!”

Înainte de sosirea noastră, Orion a fost răpită de Cavalerul Fricii din cartierul ei general din Tyche, capitala lui Mercur. Gărzile personale, ucise până la ultima. Degetele ei tăiate, lăsate pe pat ca o batjocură la adresa Legiunilor Libere.

Deși n-a putut s-o expedieze pe orbită, Cavalerul Fricii a reușit să se mențină cu un pas înaintea urmăritorilor trimiși după el de comandanții mei. Am ascultat rapoartele în care ticălosul povestea cum îi jupuia de vii pe unii dintre ei și cum o tortura pe Orion în bazele lui ascunse din munți. Azi încearcă s-o trimită pe orbită ca să intre pe mâinile misterioșilor psihotehnicieni ai Atalantei. Va avea loc o extracție neurală, știință în care numai soția mea o egalează pe Atalanta. Poate că Orion o fi rezistat torturii, dar, când Atalanta îi va descoji mintea strat cu strat, structura apărării planetare a Republicii va fi expusă.

Nu pot permite să se întâmple una ca asta.

— Cretini fasciști, bombăne nepoata mea Rhonna înspre Alexandar în timp ce-și strânge mănușile sinaptice.

— Țăranoii ăia de Roșii au abandonat-o pe Orion, nu Auriii, spune Alexandar în timp ce face cu briciul o tunsoare războinică pe craniul imens al Thraxei au Telemanus.

Seamănă cu a mea. Thraxa își admiră imaginea reflectată în suprafața zgâriată a ciocanului ei de război, Micuța.

— Toată planeta e plină de cretini, replică Rhonna. Poate ar trebui să-ți cumperi o vilă acolo, prințesă!

Drept răspuns, el îi trimite o sărutare.

— În sfârșit, Atalanta dă și ea dovadă de ceva fler, zice leneș Colloway.

Adept al economisirii energiei, cel mai bun pilot de luptă al Republicii fumează tolănit pe o ladă ce adăpostește o armură electromagnetică. Membrele lui suple sunt rășchirate care-ncotro, iar ochii lui albaștri și palizi contemplă visători volutele de fum albăstrui.

— Îți mai aduci aminte de Ciocanul Groazei și de Blestemul Luminii? Pe Jupiter, Lordul Cenușă n-avea deloc nas! Dacă i-o fi zis nas. Probabil îi zicea Devoratorul de Aer sau Consumatorul Gazului Vieții…

Micuța Thraxei lovește podeaua lăsând două adâncituri zdravene.

Toată lumea amuțește.

Ucigașa mea principală arde de nerăbdare să intre în luptă. Thraxa și-a vopsit fața în portocaliu. Gâtul ei gros cât o coapsă este aplecat, ca al unui armăsar rupt-din-soare în boxa de start a Hipodromului. Dacă pe mine vinovăția specifică Roșiilor mă face să-mi regret setea de violență, veterana Aurie se scaldă în ea. Nu-i vorba de gloria atât de dragă lui Cassius, nici de cauza nobilă pe care o caută Alexandar sau de răzbunarea cathartică de care are nevoie Sevro, ci de bucuria primară a luptei. Thraxa nu se simte niciodată mai vie ca după treizeci de zile pe câmpul de bătălie, plină de bătături și sudoare, vânând oameni care n-au știut niciodată ce-nseamnă să fii o pradă.

„Îmi place să omor oamenii care nu-mi plac”, i-a zis ea odată lui Pax, care o întrebase de ce mă urmează. „Și tăticul tău îi atrage ca pe muște”.

Mă uit la restul forțelor mele împuținate. Toți, cu excepția lui Colloway, arborează tunsoarea cu țepi pe care Sevro a făcut-o faimoasă. Alexandar, Colloway și Thraxa sunt gata. Dar Rhonna și Mutu? Obsidianul stă pe podea cu picioarele încrucișate.

Întâi paznic de închisoare, apoi deținut și în cele din urmă un om neașteptat de valoros pentru noi, Mutu a demonstrat de ce-i în stare pe insula Lordului Cenușă. Este un adevărat patriot devotat Republicii, dar mă tem că s-ar putea să nu fie pregătit pentru ceea ce urmează. Mă tem că niciunul dintre noi nu este. Fără Valdir, tovarășul lui Sefi, fără Obsidienii lui, fără Sevro, Victra, Pietricică, Clovnul și Holiday trupa pare mai mică decât ar trebui. Îmi lipsesc cele mai eficiente arme și prieteni.

— Inamicul s-a pus în mișcare, anunț eu. În ora următoare, Cavalerul Fricii va încerca s-o transfere pe Orion în *Annihilo.* Dacă o putem salva, o vom face. Dacă nu, o vom ucide. Dușmanul nu trebuie să capete informațiile alea.

Îi privesc în ochi pe rând, ca să le măsor tăria.

— Știți planul. Aveți voie să ucideți. Nu uitați de ce ne aflăm aici. Misiunea noastră nu este să ne salvăm pieile, ci să apărăm cu orice preț Republica.

Încuviințează, dar mă întreb dacă înțeleg cât de departe mă aștept să meargă în respectarea acestui principiu. Pe unii dintre ei conștiința îi va înșela, făcându-i să se agațe de alte principii,

mai nobile.

Am nevoie de un nucleu dur pe care să mă pot baza.

— Informațiile din interior spun că vom avea de-a face cu cel puțin trei Cavaleri Olimpici, plus Gorgone.

Gorgonele sunt trupele speciale ale Cavalerului Fricii. Sunt compuse din Auriii Rușinați de la Institute și din Cenușiii și Obsidienii ale căror tendințe antisociale au fost considerate ca dăunătoare moralului legiunilor obișnuite pe timp de război.

— Nu atacă nimeni vreun Cavaler Olimpic decât dacă sunteți cu mine.

— Frică o să fie și el acolo? întreabă Thraxa.

— Îl cheamă Atlas, răspund eu. E posibil, însă mă îndoiesc că Atalanta va renunța la cel mai bun operator de teren al ei înaintea Ploii. Dar îl trimite pe Ajax.

Alexandar și Thraxa se încordează.

— Am primit confirmare de la Nasolu'? întreabă Rhonna.

— Nasolu' păstrează tăcerea în continuare, răspund eu.

Ea își pleacă privirea, temându-se că omul nostru a murit.

Este foarte posibil, dat fiind că iscoada noastră din *Annihilo* nu ne-a avertizat cu privire la ambuscada Atalantei.

— Alte întrebări?

Niciuna. Ei, asta-i o schimbare plăcută de scenariu!

— Bine. Toată lumea la posturi! Haideți să ne recuperăm fata!

Rhonna își ia sacul presurizat, își ciocnește pumnul cu Char și Mutu și alunecă pe scară către hangarul cu carapace-stelare. Simt un fior de vinovăție. I-am promis fratelui meu c-o să am grijă de ea. Dacă n-aș avea atât de puțini oameni, aș inventa un motiv s-o rețin la bordul *Necromantului.* Dar pentru Orion merită s-o risc până și pe nepoată-mea, mai ales ținând cont că azi rolul ei ar putea fi mai important chiar decât al meu.

În timp ce ies ceilalți, îl prind de braț pe Alexandar și-i fac semn către pistolul de vopsit al Thraxei. Îi cer să facă onorurile.

— Știu că erai apropiat de Kalindora, îi spun în timp ce ia dispozitivul.

El încuviințează la auzul numelui Cavalerului Dragostei, sora mai mică a mamei lui.

Trece în revistă opțiunile pistolului de vopsit.

— Își petrecea fiecare vară cu noi în Câmpiile Elizee și de fiecare dată se ruga de bunicul s-o antreneze. Dar cele mai bune prietene ale ei erau Atalanta și Anastasia. El n-a vrut să-i

ofere Octaviei încă o armă.

Alexandar își ridică privirea.

— Când el ne-a mutat Casa pe Europa, ea a preferat-o pe Suverană în detrimentul familiei. Nu-i rudă cu mine.

Ațintește pistolul de vopsit către fața mea.

— Ce să fie? Negru-spiriduș, albastru-Valkirie, purpuriu-Minotaur, jad-Julii...

— Furia Sângerie.

•

Din nou în tubul de lansare.

Așteptând să încep masacrul.

Urăsc partea asta.

O minte în mișcare are mereu ce ronțăi. În repaus, a mea se autodevorează.

De câte ori am fost în situația asta? Închis într-un marsupiu de metal, nu ca să mă nasc, ci ca să-i devorez pe cei vii? Spațiul ăsta strâmt mă umple de groază. Groază nu față de ceea ce mă așteaptă – nu te poți pregăti niciodată pentru jocul ăsta – ci la gândul că acesta va fi mormântul meu pe vecie.

Blestemat să trăiesc ca să omor. Ăsta o să fiu mereu?

Asta-i viața după care tânjesc? Să mă trezesc înaintea soarelui? Să zâmbesc la glumele despre bășini și coaie ale unor ucigași care vor fi din ce în ce mai tineri, în timp ce eu voi îmbătrâni? Să dorm sub tancuri în ruinele orașelor, înconjurat de cadavre?

Nu mai cred în Vale. Sunt mortul-viu.

Vai celor peste care va cădea umbra mea!

Mi-e dor de promisiunea vieții. De mirosul ploii. De murmurul valurilor pe țărm. De zgomotul unei case pline de lume. Este o viață pe care am închiriat-o, dar care nu mi-a aparținut niciodată.

Soția și fiul meu sunt reali. Nu-s niște năluciri ale minții mele. Trăiesc și respiră chiar acum undeva. Unde ești, Pax? E soare pe unde umbli tu? Te temi? Te-a găsit mama ta? Sau unchiul tău? Te întrebi dacă tatăl tău va veni să te salveze? Îl urăști pentru c-a plecat? O să-nțelegi vreodată?

Am furat bucăți din el și din mama lui și le țin ostatice cu promisiunea că, într-o bună zi, mă voi întoarce. Știu că-i o minciună. Îmi voi afla sfârșitul pe Mercur.

Îi caut cheia, uitând că am pus-o în bagaje acum trei

săptămâni. Gândurile mi se îndreaptă către mama lui. Spre deosebire de Sevro, Virginia nu m-a acuzat de neglijență parentală. Cunoaște forțele contradictorii ce se luptă în inima mea. Cum să fiu un tată pentru Pax dacă abandonez milioanele de oameni care au ales să mă urmeze pe Luna? Răspunderea față de mai mulți cântărește mai mult decât răspunderea față de unul, deși ceva se frânge în mine. Știind că Sevro nu-i dispus și el la acest sacrificiu, mă simt singur. Sunt singur în convingerile mele, sau am înnebunit?

Am corespondat cu soția mea în timpul călătoriei de pe Venus spre Mercur, înainte de a fi nevoit să sistez comunicațiile pentru că mă apropiam de planetă. Acum e prea periculos. Ascult cuvintele cu care și-a încheiat ultima transmisie: „Ai încredere că soția ta îți va găsi fiul. Ai încredere că suverana ta va veni cu armada. Ai încredere în mine suficient cât să rămâi în viață”.

Am încredere în soția mea. Însă în Suverana mea n-am.

Îl va găsi pe Pax, cu ajutorul Victrei și al lui Sevro. Dar nicio flotă nu va veni în ajutorul armatei mele asediate. Mulți au uitat că lama curbată a poporului meu n-a fost inventată ca să ucidă viperele din mine. A fost făcută să reteze membrele minerilor rămași înțepeniți. Vechiul meu mentor, Dancer, n-a uitat asta. Acum, ca senator și conducător al mișcării Vox Populi, ne va amputa ca să salveze Republica.

Atalanta se așteaptă la asta. Dacă va învinge Legiunile Libere aici, dacă va alimenta mașinăria ei de război cu resursele lui Mercur, cine va putea s-o înfrunte pe ea în spațiu și pe Atlas și Legiunile Cenușii la sol, când vor porni către mama, fratele meu, sora mea, fiul meu, soția mea, prietenii mei, căminul meu?

Nu voi supraviețui planetei Mercur și o știu. Legiunile Libere nu vor supraviețui planetei Mercur. Dar o putem face pe Atalanta să plătească atât de scump pentru morțile noastre, încât să frângem dârzenia oștii Aurii și să le dăm o șansă familiilor noastre, Republicii și visului ei fragil.

Dau la o parte chipul soției mele la fel cum am pus la o parte cheia motocicletei gravitaționale a fiului meu când am pornit către Mercur și privesc luminița roșie până când difuzorul dușmanilor mei pârâie.

— Furnicarul către Tango Întunecat. Confirm strângerea de mână cu escorta. Plecarea în trei, doi...

•

Furia ce se dezlănțuie asupra planetei începe cu o scânteie. O fregată singuratică se înalță dintr-un hangar ascuns în munții deșertului. O urmează o escortă de șase distrugătoare-de-aripi ale Gorgonelor, zburând jos pe deasupra deșertului către Marea Sycorax, unde scuturile de la sol nu ajung. De pe orbita planetei, cinci cuirasate conduse de *Annihilo* al Atalantei plonjează către emisfera vestică.

De dincolo de mare, Legiunile Libere ripostează. Cuirasatele Atalantei bombardează o felie de planetă neadăpostită sub scut. Tunurile de la sol le răspund și escadrilele Republicii se apropie de fregata care dă să scape. Din *Annihilo* se lansează distrugătoare-de-aripi ale Societății. Deasupra emisferei vestice se anunță o petrecere dată naibii.

Noi n-o să luăm parte la ea. Și nici Cavalerii Olimpici.

În timp ce bătălia se desfășoară în fundal, îl urmăresc pe Colloway scanând Deșertul Ladon.

— *Detectez o nălucă în estul Ladonului. Aia e pasărea noastră*. *O corvetă clasa Hermes.*

— Așteapt-o până intră în câmpul de sfărâmături!

Evident, corveta nu-i interesată de încăierarea din emisfera vestică. Urcă pe orbită în emisfera estică și gonește către centura de sfărâmături.

— Char, șo pe ei!

— *Cioc, boc, hai la joc*!

În pântecele distrugătorului mort, o mie de tone de motoare și armament de top se trezesc la viață. Amortizoarele inerțiale vibrează și *Necromantul* țâșnește din ascunzătoare.

— Bărbia în piept! le amintesc Urlătorilor mei, în timp ce Colloway ne poartă către prada noastră urmând o rută șerpuită prin cimitirul de nave. Eu sunt vârful de lance. Deplasați-vă în ritmul meu! Omorâți pe oricine e ostil! Elanul e totul. Dacă ne oprim, murim.

Nava noastră se zguduie lovindu-se de niște sfărâmături. Observ o linie de comunicare deschisă între Alex și Rhonna. O accesez.

— *Sper să demonstrez că merit o mantie din blană de lup,* spune Alexandar.

— *Bah, ăsta o să ne facă să murim lupușori,* răspunde Rhonna. *Fii pe fază, prințesă!*

— *Și tu, Ruginito*!

Mă deconectez.

— *Ochii pe țintă,* spune Colloway. *Atenție la crăpături, păziți-vă părțile moi, că vine scuipatul*!

Nava huruie, trăgând cu tunurile. Ne-au văzut. Ne luăm la întrecere prin câmpul de sfărâmături, gonind către armada care-i așteaptă. Ne răsucim ca un titirez. Muniția ricoșează: *Meduza Sângeroasă* răspunde tirului nostru. Timpul trece greu. Fiecare secundă îmi pune răbdarea la încercare. Am așteptat trei săptămâni. Trei săptămâni în beznă. Trei săptămâni de chinuri. Trei săptămâni pentru prada asta.

Îndărătul meu, încărcătura magnetică se acumulează.

Luminile devin verzi.

Galbene.

Roșii.

Gravitația ne salută.

Țâșnesc din tubul de lansare.

Viteză și lumina soarelui și bucăți de metal care se rotesc. Prada noastră gonește printre rămășițele unei nave-torță, făcând schimb de focuri cu *Necromantul.* Colloway se ține aproape de ea ca o umbră răuvoitoare.

Semnăturile Urlătorilor se pierd printre sfărâmături. Preiau controlul propulsoarelor laterale ale costumului meu și mă orientez către corvetă, încrezător că echipa mă va urma. Cinci sute de metri. Resturi gonesc pe lângă mine. Globulele înghețate de sânge și apă din rezervele navelor devin o ceață. Monitoarele Urlătorilor îmi transmit bubuiturile inimilor lor în timp ce se străduiesc să țină pasul.

— Țineți aproape! le spun. Țineți aproape!

Disperată să scape de *Necromant, Meduza* este cât pe ce să se ciocnească de blocul motor al unui distrugător. Își pornește propulsoarele de la tribord și virează în unghi drept. Al naibii de bun pilotul! Dar oamenii dinăuntru o să se izbească de toți pereții dacă nu simt prinși în centuri.

Profit de prilej.

— Breșă! spun pornindu-mi brusc cizmele gravitaționale și făcând un salt înainte.

Carcasa *Meduzei* se face tot mai mare. Mă orientez către linia ei mediană, direcționându-l pe Colloway către punctul unde va fi spărtura.

Pregătindu-mă de contact, las furia să mă copleșească.

Atalanta a crezut că poate să-mi fure Imperatorul.

Că i-o poate da pe prietena mea Cavalerului Fricii ca s-o tortureze.

Că o să fug pur și simplu înapoi pe Luna și o să-mi las oamenii să moară.

Că-mi poate răpi fiul fără să existe consecințe.

Ei, uite că-s aici, târfă perversă! La dracu', *chiar aici sunt*!

Consecința încarnată.

— Cinci secunde până la pătrundere.

În carcasa corvetei se cască o deschizătură, un foc miraculos tras de Colloway care și-a lovit ținta. Focosul lui Colloway împroașcă o plasă moleculară de siguranță.

Două secunde.

Una.

Breșă.

Pătrund prin gaura topită. Ceața întunecată a plasei moleculare de siguranță se extinde ca un mucegai lucios ce se înmulțește cu repeziciune.

Mă izbesc de plasă. Dinții mi se înfig în gutieră. Organele interne mi se zguduie. Plasa mi-a amortizat impactul, dar în curând devine o problemă, așa cum Alexandar m-a avertizat. Sigilează breșa și mă pomenesc prins în îmbrățișarea ei, cu capul în jos. Nu pot să ajung la agentul de dispersie de pe coapsa armurii mele electromagnetice.

Pe măsură ce plasa se extinde, văd numai negru în fața ochilor. Inamici cu măști și uniforme zdrențuite de camuflaj deșertic se târăsc prin ea. Cu o clipă mai înainte, Gorgonele erau absorbite prin spărtură în spațiu. Acum sunt captivi la fel ca mine. Nu pot să ajung la briciul de pe încheietura mâinii. La nici jumătate de metru, un Obsidian ars de soare, cu ochi cromați, adaptați pentru deșert, îmi ochește capul cu pistolul. Împing țeava la o parte și, cu mișcările încetinite de plasă, îmi înfig mâna stângă în stomacul lui până când carnea cedează. Urlă, dar îmi strecor mâna sub cutia lui toracică și-i strâng ficatul în pumn.

— Nu v-aud! mă răstesc.

— *Aici Urlător Trei,* spune Thraxa. *Contact cu dușmanul, eliberare contraagent.*

— *Lupușor Doi. Aterizare*, spune Rhonna. *Forare la ordinul tău*!

— Lupușor Unu? Mutule?

În loc de răspuns aud doar paraziți.

Plasa de siguranță începe să facă bule. E contraagentul eliberat de Thraxa. Se dizolvă într-o supă neagră care șuieră în contact cu puntea. Aburii se ridică în valuri. Eliberat, trupul meu în armură cade zăngănind pe podea, cu mâna captivă încă în corpul cavalerului-sclav care urlă. Îmi scot briciul și i-l înfig în față.

În timp ce zvâcnește, alții se apropie prin valul de aburi. Șase soldați inamici, toți îndreptându-se către mine. Mă chinui să mă ridic în picioare. Apoi, una câte una, cele șase siluete se separă, devenind douăsprezece. O formă suplă plutește printre ele ca un dansator din Lykos.

— *Lupușor Unu*, *raportez*!

Alexandar, arătând odihnit după ce a tăiat în două o jumătate de duzină dintre cei mai buni soldați ai Cavalerului Fricii, aterizează într-un genunchi în fața mea. Șterge sângele de pe lama familiei sale și mă ajută să mă ridic.

Gaura pe care a făcut-o Colloway în navă se întinde pe trei punți. Scântei sar sfârâind din instrumentele distruse. Blindajul molecular al fuzelajului huruie, sigilând spărtura din spatele nostru și închizându-ne înăuntru.

Mutu scoate un plescăit în difuzoare și-și face apariția două punți mai jos. Se ridică în aer, asamblând tunul mare cât un om recuperat de el și de Rhonna de la un distrugător-de-aripi din cimitirul de nave și fixându-l pe exoscheletul improvizat al armurii sale. Thraxa se împinge din peretele deformat. Casca ei cu chip de vulpe are o zgârietură. O bucată ascuțită de metal i-a pătruns în partea de jos a abdomenului, ieșindu-i prin spatele armurii. Îndoaie în jos vârfurile fragmentului metalic și privește în direcția zgomotului inamicilor, care se apropie dinspre punțile inferioare și de pe coridorul principal.

Arunc o grenadă pe punțile inferioare. Urmează un fulger alb și un bubuit. Trag cu ochiul pe coridorul principal.

Inși cu măști și echipament tactic se apropie pe coridor ca un singur organism cocoșat. Îmi retrag capul chiar în clipa în care gloanțele mușcă peretele, făcându-l să se topească.

— Mutule, dă-le una mică!

Mutu înclină înainte tunul pe brațul lui hidraulic, în timp ce Thraxa îl sprijină din spate. Tunul a fost făcut pentru nave. Nu

pentru oameni. Expediază toroizi de energie în lungul holului, făcându-l pe Obsidian să reculeze și să se izbească de Thraxa. Lumea din jur devine un film sacadat. În spatele lui Mutu, Thraxa își desprinde ciocanul de luptă din tocul lui magnetic. Alexandar mă salută cu arma și se răsucește în direcția coridorului principal.

Dinaintea noastră se desfășoară un măcel caleidoscopic.

— Lupușor Doi, treci la forat! îi zic Rhonnei.

— *Să trăiți*!

— Inversarea! ordon eu.

Toți, cu excepția lui Mutu, se rotesc, ajungând să stea cu cizmele pe tavan.

— O sută de metri până la Pachet. Înaintați!

Ne avântăm în haosul semănat de Mutu. Totul e cu susu-n jos. Aerul tremură din pricina căldurii. Bucăți de trupuri fumegă pe podea. Uși pe jumătate topite atârnă în balamale. Coridorul principal străbate nava de la un capăt la altul. Este ruta cea mai directă către închisoare. Dar înseamnă totodată că este o chestiune de secunde până să ne pomenim flancați. Trebuie să ne croim drum, altfel totul va cădea numai pe umerii Rhonnei.

La capătul opus al coridorului se zărește o mișcare încețoșată. Drone vuiesc, scuipând muniție în direcția noastră. Trei dintre noi deschidem focul cu pumnii electromagnetici. Șrapnele ricoșează în toate direcțiile. Apoi intră în joc Gorgonele.

Zeci de membri de elită ai trupelor de gherilă trag de după colțuri, dar noi ne rostogolim pe tavan ca o bilă pentru demolări inversată, făcută din energie, brice și ciocane.

Nimeresc de aproape pieptul unei Gorgone, ucigându-l și pe bărbatul în armură din spatele său. Cel de-al treilea se îndoaie într-un unghi imposibil și trage trei gloanțe țintindu-mi capul. Dar am trecut deja de el și-mi declanșez pumnul, lovind un Obsidian.

O grenadă teleghidată se izbește de coapsa mea. O desprind dintr-o lovitură de brici și Alexandar o expediază cu un șut. Explodează la zece metri în fața noastră, azvârlindu-ne îndărăt.

— Înainte!

Am devenit ucigaș la șaisprezece ani. Căpetenie războinică, la douăzeci. Dar ipostaza mea mai tânără nu era așa. Era încă necălită, nouă într-ale războiului. Dacă ea era Sondorul Iadului, eu sunt Excavatorul însuși.

Îmi croiesc drum printre veteranii Legiunii Zero de parcă-s făcuți din cocă. Dar ei continuă să se reverse din fiecare coridor. Existența e numai foc și fum. Armura mea țiuie. S-au pornit alarmele interne. Îmi opresc și-mi pornesc scutul electromagnetic ca să-i permit să se răcească și să nu mă prăjesc. Gorgonele n-o să se lase ucise cu ușurință și sunt prea multe.

Suntem blocați. Flancați din trei părți și fără să putem înainta. Mutu trage îndărăt pe coridorul principal, curățându-l. Ceva îl lovește dinspre dreapta. În armură i se ivește o gaură fumegândă. Se poticnește. Îl acopăr cu scutul până își revine și trag în atacatorul lui.

— Rotație!

Alexandar trece fără nicio ezitare în față și trage în lungul coridorului. Thraxa se deplasează și-i ocupă locul. Mutu își revine și ocupă locul ei. Alexandar se năpustește pe coridor ca o flacără posedată, făcând măcel cu briciul său, inversând gravitația cu mai multă ușurință decât oricine altcineva, poate cu excepția lui Sevro. Încearcă să facă o breșă între țintașii de elită care ne blochează înaintarea.

— *Penetrarea carcasei,* intonează Rhonna. *Breșă*!

Echipa Gorgonelor execută la perfecție o manevră flaviniană antiarmură având-ul ca țintă pe Alexandar. Trei îl țintuiesc locului cu salve de electricitate înainte să ajungă la ei, doborându-i scutul electromagnetic. Doi trag cu cartușe de masă care-l paralizează. Se clatină în loc ca un bețiv. Centurionul lor dă lovitura de grație. Țeava armei lui străfulgeră. Trei gloanțe-sfredel făcute să penetreze armura se îndreaptă vuind către capul lui Alexandar.

Thraxa face un salt înainte și gloanțele ricoșează sfârâind din scutul ei electromagnetic intact. Unul reușește să pătrundă și-i străpunge umărul stâng, răsucind-o în loc.

— Rotație!

Îi iau locul și-mi folosesc cizmele gravitaționale ca să mă lansez către blestemata aia de trupă de pușcași și să-i ucid pe toți. În timp ce sângele lor îmi șiroiește pe armură, iar prietenii mei luptă lângă mine, îmi cobor privirile către coridorul plin de fum și zăresc o inimă roșie arzând în beznă. I se alătură un craniu alb.

Două siluete ne blochează drumul către celule. Bricele

Cavalerilor Olimpici scânteiază ca niște colți. Inima și craniul, simbolurile funcțiilor lor, le strălucesc pe platoșe. Cavalerul Dragostei și Cavalerul Morții.

Unde e Cavalerul Furtunii?

Unde e unicul fiu al Ajei?

Mă rog unui zeu tăcut să nu fie cu Orion.

Mă uit la stânga – Gorgone. Mă uit la dreapta – Gorgone. Apoi mă uit în spate și zăresc un prădător de elită de o sută cincizeci de kilograme ghemuit pe coridor, cu casca de luptă cu pete negre și cenușii ca de leopard coborâtă, gata de vânătoare.

Ajax.

— Lupușor Doi, avem Olimpicii. Ai drum liber. La mine! strig.

Ne îndepărtăm de Ajax, lansându-ne către Dragoste și Moarte. Ambele tabere au cizme gravitaționale și pot modifica gravitația după plac. Ne ciocnim în zăngănitul metalului. Eu și Moarte ne izbim de pereți, de tavan, de podea, strivind Gorgone încă în echipamentul lor de deșert. Ne declanșăm pumnii electromagnetici în același timp, topindu-ni-i reciproc. Forța ne propulsează în Cavalerul Dragostei și în Alexandar, angajați într-un duel mult mai grațios cu bricele. Alexandar o răsucește pe Dragoste către Thraxa, care-și abate ciocanul într-o lovitură devastatoare. Chiar atunci, Moarte intră în Thraxa din lateral, apărând spatele partenerei sale.

Îndărătul lor, Mutu trage cu tunul în Ajax. N-am mai văzut pe cineva care să se miște la fel de rapid ca fiul Ajei. Ricoșează de-a lungul tavanului către Mutu, apoi își dă drumul fulgerător la podea și alunecă pe spate într-o ploaie de scântei. Pentru că reculul tunului i-a împins țeava în sus, Mutu reacționează cu întârziere.

Ajax a contat pe asta.

Alunecă pe lângă Mutu. Încheietura i se flexează. Se oprește din alunecare și se răsucește, adoptând poziția Tăietorului de Rădăcini a Căii Sălciei. Una dintre ultimele figuri și totodată una dintre cele mai complicate, pe care trebuie s-o fi învățat de la mama lui înainte ca eu și prietenii mei s-o ucidem.

Mutu se prăbușește tăiat în patru, mort înainte să atingă podeaua.

— Thraxa! Așteaptă-mă! strig în timp ce ea se repede la Ajax.

Este rapidă, incredibil de puternică și dură ca granitul. Dar Ajax s-a născut din contopirea nefastă a două dintre cele mai de

seamă genealogii: Raa și Grimmus. În materie de luptă, îi e superior în toate privințele, cu excepția experienței, dar și aici recuperează repede.

Plutește pe lângă ciocanul ei și o lovește de două ori în armură. Ea se retrage, șocată de iuțeala lui. Mă grăbesc să-i sar în ajutor, dar Alexandar este încolțit de Moarte și de Dragoste și-mi blochează calea. Ajax a doborât-o pe Thraxa. Respinge lovitura ei de ciocan.

Mă cuprinde Furia Sângerie.

Loviturile de brici mi se transmit în întregul braț, în timp ce-i acord Cavalerului Morții toată atenția mea. Reușește să reziste vreo șapte secunde. Deschiderea este modestă și lipsită de eleganță. Parează o lovitură de sus și încearcă s-o abată în loc s-o absoarbă. Uită curba. Lama nu mi se abate din drum și greutatea mea îi înfige propria lamă în armură. Înainte s-o poată extrage, pivotez și retez capul Morții.

Mă răsucesc. Când l-am văzut ultima oară, Ajax se afla la cincisprezece metri de mine. Acum trece pe deasupra, mai-mai să-mi reteze capul. Îi abat lama în ultima milisecundă, dar schimbul de lovituri dintre noi ar face ochii mamei lui să strălucească de mândrie.

Un ucigaș foarte priceput poate compune un atac din trei mișcări legate între ele, un set de lovituri preprogramate, pregătite cu grijă și administrate într-o singură secundă. Fiecare și are stilul său. Fiind unul dintre primii cincizeci de luptători cu briciul din tot Centrul, Cassius putea lega cinci. O dată l-am văzut pe Lorn dând opt lovituri. Ajax dă opt. Nu spun că este la fel de bun ca Lorn, dar e la fel de rapid. A te lupta cu el e totuna cu a fi aruncat în apă rece.

Șoc pur.

Nici nu reușesc să disting mișcările. Nici măcar ochii Auriilor nu pot urmări mișcarea unei lame atât de rapide. Când aterizează, blocându-mi drumul către celule, m-a crestat de trei ori. Dar și eu pe el. Își agită lama ca pe un baston, iar Cavalerul Dragostei profită de prilej ca să i se alăture, luând împreună poziția Hidrei. Alexandar mi se alătură șchiopătând. Thraxa geme în spatele nostru, apropiindu-se cu pași împleticiți.

Pe coridorul îngust, ambele tabere se privesc. Toți sângerează. „Haide, Rhonna! Nu vreau să plătesc prețul ăsta acum!”

— Așa am sperat că va fi, spune Ajax din spatele căștii, cu o voce la fel de profundă ca a bunicului său. Întâi tu. Apoi o s-o iau în josul lanțului trofic. Soția ta. Umbra ta. Bellona al tău.

Oricât mi-aș dori s-o las pe Atalanta fără mâini, ucigându-i cei mai buni cavaleri, oricât mi-aș dori să-l termin pe Ajax înainte să devină o problemă fără soluție, moartea mea aici nu va pune capăt războiului.

O apelez pe Rhonna.

— Lupușor Doi, raportează, spun fără să-l pierd din ochi pe Ajax.

— *Pachetul e făcut. Cadoul e pus bine. Acum îi pun funda. Chiar, gata când vrei tu*!

— *Vin în forță. Aici situația e cam albastră. Se apropie două distrugătoare și patru torțe.*

— *Ieșim. Trei, doi, unu*!

Îmi iau ochii de la Ajax și-i cuprind în brațe pe Alexandar și Thraxa. Am sperat că prezența mea îi va atrage pe Cavalerii Olimpici. Fiecare dintre ei vrea să fie cel care mă doboară. Am crezut c-o să reușesc să trec de ei. Dar cu Cavalerii pe care-i are Centrul zilele-astea, întotdeauna îți faci planuri de rezervă.

În timp ce eu îi țineam ocupați, carapacea-stelară a Rhonnei a aterizat pe carcasa navei în dreptul celulelor și și-a săpat drum înăuntru ca să le-o fure pe Orion pe la spate.

Buuuuum!

Bomba Rhonnei explodează, spulberând secțiunea de la pupă, în spatele lui Ajax și al Cavalerului Dragostei. Spațiul își cască gura flămândă și presiunea navei îi propulsează violent în vid. Ne rostogolim laolaltă cu ei în câmpul de resturi. Totul se învârtește și nu putem decât să ne ținem unii de alții. Văd străfulgerările navelor dușmane care se apropie. Distrugătoare-de-aripi se furișează prin beznă, iar *Necromantul* gonește către noi. Chiar când îmi zic c-o să ne izbească în plin, își înclină botul, se răsucește și ne înghite în garajul lui din spate. Ușile se etanșează imediat, în vreme ce noi ricoșăm ca zarurile. Armura mecanizată a Rhonnei se ancorează de podea, cu brațele strânse în jurul unui sac de parcă ține un bebeluș.

Mă prind de o traversă și mă trag către hublou chiar în clipa în care se activează reactoarele pe care le-am instalat eu și Alexandar. O duzină de nave moarte se luminează subit. Carcasele lor încep să se mototolească spre interior, apoi

reactoarele se supra-încarcă, scăldând totul într-o lumină albă.

Cele două distrugătoare și navele-torță ce gonesc către noi tremură scăldate în valurile de energie ce străbat cimitirul. Cadavrele navelor mele stelare se însuflețesc, pradă unor convulsii violente. Chiui la unison cu Alexandar și Thraxa în vreme ce epavele se dezintegrează, acoperindu-ne retragerea și azvârlind schije lungi de o sută de metri către navele dușmane trimise de Atalanta în cimitir.

Aflată de cealaltă parte a cimitirului, flota ei se uită cum ard distrugătoarele lungi de kilometri, în timp ce noi ne îndreptăm cu toată viteza către Mercur. Colloway anunță toate navele Republicii că Secerătorul se apropie. Avem nevoie de foc de acoperire.

Leoarcă de sudoare, sar pe podea. Alexandar o ajută pe Rhonna să iasă din armura ei mecanizată. Crispându-se, Thraxa desprinde sacul presurizat din îmbrățișarea armurii. Îl așezăm cu blândețe pe podea. Închid ochii înainte să desfac sigiliul. Mutu a murit pentru asta. Deși nu l-am cunoscut atât de bine pe cât ar fi meritat, probabil azi a salvat mai multe vieți decât va afla vreodată.

Deschid fermoarul sacului.

Înăuntru se află o femeie slăbănoagă într-o salopetă de deținut. Un glob de oxigen îi înconjoară capul. Îl scot. Are pielea cenușie. Jumătate din față i-a dispărut. Pare să fi fost mâncată. Dar ochii ei sunt la fel de albaștri cum mi-i amintesc. Se umplu cu lacrimi în timp ce Orion întinde cioturile degetelor și-mi atinge fața. Mârâie printre buzele zdrențuite:

— Trăiască Secerătorul!

Partea I

Nelegiuire

Ultima vârstă este din fierul cel tare. Îndată au izbucnit în această epocă de metal inferior toate nelegiuirile. Rușinea, adevărul și credința au dispărut și în locul lor au apărut înșelăciunea, minciuna, șiretlicul, violența și pofta criminală de înavuțire.[1]

OVIDIU, *METAMORFOZE, I*

1. DARROW

Până în Vale

Mă aflu printre orbi. De pe chipuri arse de soare, ochi încețoșați se zgâiesc la cer, la obeliscurile de piatră, la cuburile neîndestulătoare de proteine din palmele făcute căuș, la căpetenia care i-a adus în locul ăsta blestemat și văd numai beznă. Muniția dușmanilor noștri le-a prăjit retinele.

Se întind și-mi ating mantia roșie de parcă i-ar putea vindeca. Sunt Roșii, Cenușii, Maronii, Arămii și cei câțiva Obsidieni care au ales să nu răspundă chemării reginei lor de a reveni pe Pământ. Legionarii au supraviețuit ambuscadei Cavalerului Fricii din vestul Ladonului numai ca să devină 2.301 victime pe care trebuie să le hrănim, să le tratăm și să le protejăm. De ce i-ar omorî Atlas au Raa, când este mai avantajos să-i schilodească? Oamenii mei privesc cu disperare victimele astea încă în viață. Alții își întorc capetele, ca și cum, doar privindu-le, ar putea

[1] Ovidiu, *Metamorfoze,* Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1972, traducere de David Popescu.

ajunge să le împărtășească soarta.
Atlas ne înnegrește sufletele picătură cu picătură.
Mă aplec dinaintea unui Cenușiu cu două cioturi cauterizate în loc de picioare.
— Legionarule, arăți de parcă te-ai pus între un Telemanus și sticla lui de whisky.
Dacă ar fi Auriu sau Obsidian, s-ar întoarce la luptă înainte de sfârșitul lunii, dar nu ne putem irosi rezerva de membre artificiale aproape epuizată pe un simplu infanterist. Investiție proastă. Cândva credeam că violența este cel mai mare păcat al războiului. Nu e. Cel mai mare păcat este că silește niște oameni buni să devină pragmatici.
— Încă-l văd, să trăiți. Ca o coadă fantomatică.
Cenușiul își freacă ochii amintindu-și de trasorul Cavalerului Fricii.
— Luminos ca ziua. Nu reușesc să dorm niciun minut.
— Nici eu. Dar data viitoare când o să deschizi ochii, o să vezi planeta Marte. Ești de pe Hipolyt, nu?
— Născut și crescut în orașul de jad, domnule.
— Atunci o să mâncăm stridii și-o să fumăm acolo în curând. Promit!
Îl bat pe umăr, mormăi ceva la nimereală și merg mai departe. Mă opresc dinaintea unui Roșu bătrân cu o pătură subțire pe umeri, în ciuda căldurii. Chel, cu excepția unei semiluni de păr cenușiu și rar, răsucește o țigară cu ușurința dată de ani de practică. Își dă seama că sunt în fața lui și ochii îi străfulgeră încolo și-ncoace. Scoate o exclamație înăbușită.
— Tu ești?
Întinde o mână. O iau într-a mea. Țigara începe să-i tremure din pricina tulburării. Îmi pun mâna peste a lui și-i fac semn unei femei să-mi arunce bricheta ei. Îi dau Roșului un foc și, când din capătul țigării începe să iasă fum, înapoiez bricheta.
— S-ar părea c-ai avut o zi dată naibii, zic.
El trage un fum zdravăn. Mâna nu-i mai tremură.
— Sunt Roșu, domnule. Am fost orb mai toată viața. O să mă descurc de minune. Dacă sunt alte guri care trebuie hrănite, nu-ți face griji din pricina mea. N-o să mor.
Accentul lui…
— Din ce mină ești, legionarule?
El zâmbește larg.

— Din întâmplare, chiar dintr-a ta.

— Lykos?

Îi cercetez chipul. Ridurile din colțurile ochilor sunt presărate cu ciupituri de muște.

— Cum te cheamă?

— Nu mă recunoști, domnule?

Trage din nou din țigară. Aceasta strălucește, consumându-se cu repeziciune. O ține între inelar și degetul mic, la fel ca în ziua morții lui Eo. Simt suflul curenților din adâncuri. Mirosul de rugină și de poșircă. Un ecou al râsului lui Eo. A trecut mult de-atunci.

— Dago, șoptesc eu. Dago din clanul Gamma.

E posibil să fie Sondorul Iadului pe care l-am idolatrizat și l-am urât când eram copil? Bărbatul care m-a făcut să simt gustul înfrângerii? Care a câștigat treizeci și doi de lauri? Acum, aici, pe Mercur, în armata *mea.* Cincisprezece ani mai târziu. Uitându-te la el, zici c-au trecut patruzeci. Bătrânețea lui mă face să simt și eu povara anilor.

— În carne și-n nenorocitele de oase, să trăiți!

Se înfioară din pricina rănii, dar reușește să zâmbească pieziș. Nu i-au mai rămas decât câțiva dinți.

— Ce fă… De cât timp…

— De când cu Marte, dom’le. De cinci ani.

— Și nu te-ai gândit să mă cauți.

— Viața omului nu face doi bani dacă se măsoară c-un Sondor al Iadului care-a pus ochiu’ pe laur. Râsul i se transformă în tuse. Dar l-ai câștigat acum, dom’le! Al dracului să fiu de nu!

— Domnule!

Felix, un Auriu imaculat și totodată garda mea de corp, răsare în spatele meu. Se trage dintr-o familie neînsemnată jurată Casei Augustus și e un ins de un cinism amar. Abia trecut de patruzeci de ani, nu se prea dă în vânt după Culorile inferioare. Dar îi e loial soției mele și e marțian. Zilele astea nu găsești specimene mai de încredere. Alte două duzini de gărzi Aurii se înalță, puternice și imaculate, la marginea mării de orbi. Zenitul și drojdia omenirii. Mă simt vinovat c-am apelat la zenit, și nu la propriii mei oameni ca să mă protejeze. Simțul practic, din nou.

— Naveta dumneavoastră e gata de plecare. Ăăă, tovarășa de drum a domniei voastre a devenit cam agitată.

Vreau să mai stau și să-i pun o mie de întrebări lui Dago, dar

nu pot. Și așa abia am timp să-i vizitez pe oamenii ăștia. Era o vreme când umblai printre răniți și dădeai de Sevro bând cot la cot cu ei și jucând karachi, nu foarte bine. I se simte lipsa pretutindeni, nu numai pe câmpul de luptă. Atâtea goluri pe care trebuie să le umplu.

— Secerătorule…

Dago îmi face semn. Mă las din nou pe vine. El își deschide punguța de la șold. Înăuntru sunt două recipiente. Unul este plin cu sol de pe Marte. Celălalt este gol, așteptând cenușa lui. Cei mai mulți soldați de pe Marte se tem să moară pe o planetă străină. Câte cadavre n-am văzut, uscate în urma bombardamentelor, strângând în mâini țărâna de acasă? Câte recipiente cu cenușă n-am trimis înapoi pe Marte ca să fie împrăștiate în mare? Dago îmi oferă țărâna lui de acasă. Chiar miroase a Marte, un vag iz feros.

— Nu pot s-o iau, zic eu.

— Păi a ta unde-i atunci, ai?

— Am lăsat-o pe Lună. Vacanța a fost cam neașteptată.

El ia o mână de țărână și se întinde către mine.

— E din Lykos.

Tușește cu sânge în pătura lui.

— E a ta la fel de mult cum e și-a mea. Ad-o înapoi și-o să-mpărțim o țigară și niște haleală! Ce zici? Îmi ia mâna și mă silește să deschid palma ca să-mi dea jumătate din țărâna lui. Marte e cu tine, până în Vale.

Și alții îi aud cuvintele și încep să se lovească cu pumnii în piept, în dreptul inimii, în ritmul Bocetului Stins, numai că invers. Nu începând cu bătăi rapide care încetinesc și se opresc, ca în moarte, ci cu un ritm lent care se iuțește până la o cadență galopantă. Vreau să-i spun ceva lui Dago, dar el aprinde altă țigară și-mi suflă fumul în față, ca în vremurile de-odinioară.

— Nu-i timp de taclale, dom’le. Ai oameni de ucis!

Îmi încleștez pumnul în jurul țărânei.

— Ne vedem în Vale!

•

Cu țărâna Lykosului pusă bine într-o pungă, părăsesc deșertul, dornic să mă lupt cu cineva.

Nava mă poartă spre nord pe deasupra solului prăfos al deșertului. În spatele meu, Heliopolis tremură la linia orizontului. Un zid protector imens, înalt de un kilometru și lung de

cincisprezece, blochează spărtura dintre două lanțuri muntoase apropiate. Casa Votum a ridicat zidul ca să apere Heliopolis de furtunile din deșert, care vin când cicloanele de primăvară coboară către sud dinspre Marea Sycorax din nordul îndepărtat, răvășind Deșertul Ladon și abătându-se asupra orașului. Pe creasta zidului joacă scântei indicând locurile unde inginerii fixează tunurile luate din navele distruse.

Deplâng irosirea puterii de foc. Tunurile se află acolo numai ca să satisfacă cererea locuitorilor Heliopolisului și a Maestrului Constructor Glirastes, nu ca să respingă o invazie. Ca bogăție, Heliopolis este al doilea oraș de pe Mercur, plin de minuni arhitectonice, faimos pentru cursele lui hipice și poarta către minele de pe coastă, dar pentru mine este neimportant din punct de vedere strategic. Nordul este locul unde-mi voi zdrobi dușmanii.

Heliopolis îmi stă ca un spin în talpă. O cloacă de insurecții loialiste, comploturi și omoruri pe alei dosnice. Ghemuit îndărătul zidului său, arogantul oraș de calcar se întinde până spre sud, către Golful Sirenelor și Marea Caliban. Refugiați și soldați se înghesuie pe străzile prăfuite, făcând orașul să duhnească de parc-ar fi mereu vară. Dar în acest oraș al deșertului mai stăruie un miros. Nu al găinațului de pescăruș sau al piețelor unde se vinde pește, și nici al gazelor mașinăriilor de război, ci altceva, ceva care ți se furișează până în adâncurile creierului.

Frica.

Frica din ochii legionarilor mei, când își ridică ochii către orbita unde Atalanta își pune la punct ultimele detalii ale invaziei sau către munții umbriți unde Cavalerul Fricii și gherilele lui își ascut țepele. Sau când privesc străzile pline de mercurieni, oricare dintre ei putând fi un spion sau un asasin.

Dacă distrugerea flotei a fost ca o amputare, asediul ăsta-i o hemoragie lentă, dar mortală. Așteptarea Ploii și grozăviile comise de gherilele Cavalerului Fricii erodează moralul puțin câte puțin. Marțienii mei loiali patrulează prin deserturi și munți și construiesc mașinării de război și fortificații, așteptându-se în fiecare clipă să fie împușcați de lunetiști sau să audă „țipătul gândacului”, țiuitul teribil ce anunță activarea unei mine-păianjen. Oricare dintre astea fiind o soartă mai bună decât să fie capturați de Gorgone, veteranii trăgători în țeapă din

Legiunea Zero a Cavalerului Fricii.

Frica le răpește oamenilor demnitatea, noblețea țelului, credința în cauza noastră. Cine poate crede în intangibil când are în jurul gâtului un șnur de strangulare? Așteaptă să moară lent, sugrumați de Atalanta și Atlas.

Unii se agață de speranța că Republica va trimite o flotă. Există o șansă infimă, dar, dacă mă ascund și aștept până pune nevastă-mea în mișcare rotițele demokrației, nu va mai rămâne nimic din noi când ne va lovi dușmanul. O să murim ca muștele și frica va câștiga teren pe măsură ce umbra flotei Atalantei se va întinde lent pe treptele Noului Forum, iar cizmele de titan ale armatei sale vor călca pe țărmul căminului meu.

Ceea ce simplifică lucrurile.

Trebuie să-i ucid înainte să ne ucidă ei pe noi.

•

Ruta noastră de zbor ne poartă pe deasupra Deșertului Ladon, centura fierbinte ce străbate centrul Heliosului, principalul continent al lui Mercur. În nisipul lui zac pe jumătate îngropate rămășițele celor trei armate pe care deșertul le-a înghițit de-a lungul vremii. În curând, o să i-o ofer pe a patra.

Undeva în lanțul muntos din centrul deșertului, Urlătorii mei îl mână pe Cavalerul Fricii către declanșatorul capcanei mele, orașul minier Eleusis. Sevro ar fi trebuit să-i conducă. Am trimis împotriva lui Atlas patru comandanți de pe două planete. Tuspatru mi-au fost înapoiați trași în țeapă de la o gaură la alta. Numai eu și Sevro putem egala brutalitatea Cavalerului Fricii. Dar povara este prea mare ca s-o port singur. Așa că i-am trimis pe Thraxa, cel mai bun comandant din grupulețul ce mi-a mai rămas, și pe Alexandar, cea mai bună spadă a mea, în caz că se ajunge la luptă.

Către sud, dincolo de Heliopolis, comandouri instalează rachete, mine și tunuri antipersonal cu microunde în arhipelagurile tropicale și junglele adânci ce se întind până la Marea Caliban. Către nord-est, de-a lungul Peninsulei Petasos, se află terenurile mai ridicate și cu climă temperată pe care se înșiră o salbă de orașe intens populate, numite Copiii.

Tyche rămâne capitala planetei și cartierul general al armatei mele. Am transformat prețioasa locuință de la țărmul mării a familiei Votum într-o fortăreață. Chiar și în timp ce trecem peste ogoarele întinse aflate la extremitatea ei estică, poți să surprinzi

scânteierea turlelor ei și priveliștea reconfortantă a muntelui ce o păzește: *Steaua Dimineții*.

Mulțumită manevrei în imponderabilitate a lui Orion, nava-amiral a flotei mele a supraviețuit ambuscadei Atalantei – ceea ce trupele numesc Bătălia lui Caliban, din pricina numeroaselor nave care au căzut prin atmosferă în mare – și acum veghează asupra lui Tyche, în timp ce sistemele îi sunt reparate în speranța că, într-o bună zi, o vor purta din nou printre stele.

Tyche este un punct crucial, nu numai ca loc unde să ne retragem, ci și din pricina tunelului gravitațional ce coboară spre sud pe sub Munții Hesperidelor, legând Tyche de Heliopolis. La adăpost de bombardament, va fi unica arteră pe unde vor sosi întăriri dacă luptele vor ajunge până în Tyche și în același timp ruta noastră de evacuare către Heliopolis dacă Tyche va cădea. Unica alternativă este traversarea Deșertului Ladon și aș prefera să iau cina cu Cavalerul Fricii decât să străbat devoratorul acela de armate.

Îmi fac de lucru cu rapoarte în sala de consiliu a *Necromantului* în timp ce naveta zboară spre nord. Când ajungem la extremitatea nordică a Mării Sycorax, balizele navelor-torță scufundate clipesc pe monitorul panoului de comandă. De cealaltă parte a monitorului, un aghiotant Argintiu turuie despre penuria de medicamente antiradiație din sud. Cele mai multe sunt stocate în Tyche, în anticiparea ploii radioactive inevitabile.

— În curând vom avea surplus, spun eu.

— Ați descoperit rezerve noi, domnule?

— Nu.

Înțelege ce vreau să zic și clipește șocat.

Mă simt amorțit. Spiritul meu tânjește să fie eliberat de șuvoiul neîntrerupt de probleme legate de aprovizionare și de întârzierea construcțiilor. Am nevoie de aer proaspăt.

O găsesc pe Rhonna în fața ușii garajului. Probabil că Orion se află înăuntru. Nepoată-mea mi-adresează un salut ca la carte. De când cu rolul jucat în salvarea lui Orion, popularitatea ei în rândul armatei a crescut, mai ales printre personalul navigant și ofițerii Albaștri și Portocalii. Până acum nu i s-a urcat la cap. Meritul e al tatălui ei, Kieran.

— Cum îi merge? întreb.

— E tăcută, domnule, răspunde Rhonna. Mănâncă singură,

asta când mănâncă. Petrece mai mult timp sub duș decât la popotă. Ca și cum n-ar reuși să se curețe. Evită bărbații ori de câte ori poate. Din cauza coșmarurilor, trebuie să se drogheze ca să doarmă. Niciodată nu doarme în cabina ei. Schimbă locul în fiecare noapte. Băieții de la pază abia pot ține pasul cu ea.

— Atlas a răpit-o din cabina ei, îi spun. În locul ei, nici eu n-aș mai dormi liniștit într-un pat. Ai povestit cuiva ce ordine ai primit?

— Nu, domnule. Știu că i-ai zis Imperatorului Harnassus c-a trecut evaluarea psihologică. Consemnul e mucles!

— Bine. Foarte bine. Ea te-a văzut?

— Tu m-ai văzut ieri, când ascultai holograma mătușii V. în loc să dormi cum îți recomandase medicul?

Mă încrunt.

— Fereastra?

— Grădina ornamentală.

Mă frec la ochi.

— Îmbătrânesc, fir-ar să fie!

— Sau devin eu mai bună la furișat.

Presupun că era o chestiune de timp până să mă ajungă toți ceilalți din urmă. Mă gândesc cât de tânără este și cât de bătrân trebuie să-i par eu.

— Știi că sunt mai bătrân decât era tata când a murit? Și încă mă gândesc la el ca la un bătrân, zic cu un chicotit. Cred că ar fi mai aproape de vârsta ta de acum.

Ea privește în lungul coridorului și-și mușcă buzele.

— Cer permisiunea să-ți vorbesc ca între rude, domnule!

— Nu-ți place că vorbesc despre moarte?

Ea așteaptă să-i răspund.

— Permisiune acordată!

— Nu te-am înțeles până nu ne-am întors aici. Pentru noi ai fost mort până am împlinit eu nouă ani. În Tinos, toată lumea trăncănea despre tine. Dar nu pricepeam. Nu pricepeam asta. Arată către lama curbată încolăcită în jurul brațului meu ca un șarpe palid, adormit. Pentru mine erai numai unchiu'. După aia am coborât aici aducând-o pe Orion și atunci am înțeles. Toți pân' la ultimul amărât se așteptau să-și lase toate moleculele de carbon pe Mercur. Și pe urmă te-au văzut pe tine sărind jos din navă. Amintirea îi zburlește firișoarele de păr de pe braț. Nu ești bătrân. Dar trebuie să-i lași și pe ceilalți să-și facă partea. Până

și Secerătorul are nevoie de somn, domnule. Mai ales dacă vrea să ne ducă pe toți înapoi, acasă.

Mai crede că pot face minuni. Dar epuizarea mea nu se datorează numai ultimelor zile. O viață de războaie mă ajunge din urmă. Ea nu știe ce poveri duc în spate. Cât de mult contam pe Sevro să mă ajute să le car. Cât de multe pierderi au suferit în realitate legiunile noastre. Cât de sofisticat din punct de vedere tactic este până și cel mai simplu centurion inamic din infanteria Cenușii în comparație cu ai noștri, asta ca să nu-i mai pomenesc și pe Auriii lor. N-avem aceeași distribuție a inteligenței. Sau a puterii de foc.

— Mulțumesc pentru grijă, lăncier. Dar te previn: nu mă mai spiona.

Mă îndrept către ușă.

— Domnule!

Mă întorc, simțind că încep să mă enervez. Ea a luat din nou poziție de drepți.

— Când va cădea Ploaia, cer permisiunea de a mă alătura cohortei mele.

— Nu. Am nevoie de tine aici.

— Pentru că-i mai sigur lângă tine?

Mă sfredelește cu aceeași căutătură severă pe care-o are și mama. Cu excepția Victrei, femeile din Lykos sunt cea mai încăpățânată specie.

— Oamenii tăi trebuie să-și facă fiecare treaba lui. De-aia l-ai lăsat pe Alexandar să vină cu tine în *Meduza.* De aia l-ai trimis cu Thraxa. Ca să-și facă treaba. Nu ne poți proteja de asta.

— Tu nu ești Alexandar.

— Și totuși m-ai pus într-o carapace-stelară și m-ai trimis în *Meduza.* Se apleacă înspre mine. Și acum te simți vinovat. Că mi-ai dat voie să vin pe Mercur și așa mai departe.

A nimerit-o. Știe ce i-am promis tatălui ei.

— Domnule, lângă tine sunt o vulnerabilitate de un metru douăzeci și patruzeci de kilograme, cu pași ușori și rea de gură. Într-o carapace-stelară mă descurc. Într-un Drachenjäger sunt o zeiță de metal. Obrajii i s-au îmbujorat. Știu că-ți faci griji din cauza lui babacu'. Dar a fost alegerea mea să te urmez când Sevro a dat bir cu fugiții. Eu am ales să fiu aici. Eu am ales să lupt. Vocea i se înăsprește. Și, dacă trec de noi, o să plouă cu fier peste tata, peste Dio, peste frații și surorile mele. Așa că dă-

o-n mă-sa de vinovăție și lasă-mă să-mi fac treaba!

N-am avut de ales și a trebuit s-o folosesc ca s-o salvez pe Orion. Acum am de ales.

— Stabilizatorul de recul al pumnului meu electromagnetic cam face fițe, îi zic. Vezi dacă nu-l poți recalibra, lăncier!

Nu mi-am putut proteja fiul. Câtă vreme stă în puterea mea s-o protejez pe fiica fratelui meu, am s-o fac. Când o să cadă Ploaia, o s-o trimit în Heliopolis să stea acolo până trece furtuna.

•

O las pe Rhonna spumegând de furie și o găsesc pe Orion stând singură în partea din spate a calei cu mărfuri. Cândva îndesată, acum slabă ca un țâr, femeia Albastră este mai întunecată decât amurgul de afară. Își leagănă picioarele desculțe prin ușa deschisă.

Orion mă aude intrând și se uită peste umăr. Fața îi e bălțată de peticele de carne sintetică aplicate în locul bucăților pe care i le-a tăiat Atlas. Mâinile i se continuă cu degete metalice noi.

— Probleme? întreabă ea.

— Rude pisăloage.

Fără un zâmbet, își întoarce din nou privirea către cerul polar. Deasupra atmosferei planetei zboară navele de război ale Atalantei, așteptând să ne ițim capul fie și puțin de după marele lanț de scuturi ca să-și poată lansa bombele, lăsând numai cratere în locul nostru.

— Frig pe-aici, zic eu acoperind șuieratul vântului.

Nava noastră trece pe deasupra marginii unui ghețar continental.

— De ce nu te duci la popotă? Colloway spune că nu-i bine să te sincronizezi pe stomacul gol.

— Îmi place frigul, spune ea distantă. Și-mi place să am libertate de mișcare.

— Corect.

Mă așez lângă ea și-mi bălăngănesc picioarele. Nu i-am mințit pe Harnassus și pe ceilalți membri ai comandamentului meu. Chiar a trecut de prima examinare psihologică, deși îl bănuiesc pe Colloway c-a ajutat-o să trișeze. Vreme de cinci zile după salvarea ei, n-a vorbit decât în propoziții scurte, sacadate, preferând compania protejatului ei, Colloway. Apoi a cerut să revină la datorie. Am crezut că asta o va ajuta să se regăsească. N-a mers. Se achită la timp de sarcini, dar rămâne, la fel ca toți

cei care i-au supraviețuit Cavalerului Fricii… alterată.

Studiez cu ochii mijiți niște ecuații scrise în chiciura de pe fuzelajul navei.

— Îmi amintește cum era acasă când se lua căldura, spune Orion. Le plăcea să inventeze mereu motive noi ca s-o facă. Primele noțiuni de analiză matematică pe care le-am învățat au fost scrise în chiciura de pe fuzelaj. Îmi înghețaseră degetele atât de rău, încât de-abia puteam să țin stylusul.

— Analiză matematică! Săraca de tine! Mie nu mi-a trebuit decât algebra, zic, încercând s-o scot din toropeala ei.

Aș vrea să spun c-o fac numai cu binele ei în minte.

— Scriam cu markerul pe o latură a cabinei excavatorului, cu o singură mână. Cu cealaltă mână fac o mișcare ca și cum aș săpa. Nu poți opri forajul, știi? Dacă te oprești prea mult, rămâi înțepenit.

— Îți trebuie analiză matematică dacă vrei să operezi un excavator, răspunde ea.

— Mă rog, tata zicea că restul e instinct. Dacă nu ești de acord, putem să ne luăm la întrecere când o s-ajungem pe Marte. În mod sigur o să fie nevoie să se sape noi buncăre.

Ignoră provocarea, privind o herghelie de cai de mare cu pielea palidă ce traversează un arhipelag înghețat. Își scutură coamele și-și înclină aripioarele, în timp ce picioarele lor pitice îi propulsează de pe gheață înapoi în apă.

— Tații sunt importanți, spune ea. Ai mei cred că ideea asta e perversă.

Dă să-și roadă unghiile și se pomenește mușcându-și proteza metalică. Își privește degetele de parcă le vede pentru prima oară.

— Și totuși, mie mi se spune Mamă, nu?

— Asta-i jumătatea politicoasă a felului în care ți se spune.

Ea ridică din umeri.

— Copiii sunt dezgustători. N-aș vrea să am niciodată. Nu suport egoismul.

Nu poți, fie că ești Auriu sau Roșu, să înțelegi conexiunea empatică stabilită între minți în timpul derivei sinaptice. În bătălie, comunicarea dintre Orion și piloții ei este non-verbală. În schimb este formată dintr-o rețea unde curenții electrici din creierul ei se leagă și interacționează cu ai celorlalți. Când una dintre părți dispare brusc, este la fel de dureros ca amputarea

unui membru. Nălucile morților stăruie în sinapsele ei.

Mă întreb dacă se gândește la oamenii pe care i-a pierdut în ambuscadă. Dacă s-a simțit ca o mamă când a văzut *Annihilo* sfârtecând în două *Visul lui Eo.* Nu suportă copiii nu fiindcă-s egoiști, ci mai degrabă de teamă că i-ar putea pierde.

— Senatul a rechemat prea multe nave. Chiar dacă ai fi văzut-o pe Atalanta apropiindu-se, tot ar fi ocupat orbita. Senatul a pierdut bătălia aia, nu tu.

Își răsucește brusc capul înspre mine.

— Harnassus a pierdut bătălia aia când n-a scuipat pe ordinele Senatului și a trimis jumătate din flota *mea* pe Lună. Soția ta a pierdut-o când n-a trecut peste capul Senatului.

— N-a vrut să încalce Noul Acord…

— Și crezi că asta-i o calitate? Moralitatea ei neprețuită în schimbul vieții oamenilor mei? Sau i-a fost frică să nu devină ca tatăl ei?

Clatină din cap.

— Vina este a lui Harnassus și a Virginiei. Eu nu mă simt vinovată.

— Eu da. Destul de des. Pentru Fiii de pe teritoriul Marginii. Pentru docurile lui Ganymede.

— Atunci îți irosești neuronii.

Carapacea asta dură a ei a existat dintotdeauna. Dar nu până la asemenea extreme. E ușor să uiți de unde se trage Orion: de la nașterea neautorizată și copilăria petrecută în penumbra înghețată a Stupului de pe Phobos, destinată să piloteze transportoare de gunoaie și să trăiască toată viața dintr-o alocație guvernamentală, până la comandantul celei mai de succes flote de la Armada de Fier a lui Silenius. Eu măcar am avut un cămin printre oamenii mei. Orion n-a fost acceptată niciodată de semenii ei până nu s-a cocoțat în vârf călcând peste spinările lor, numai pentru a-i vedea apoi prefăcându-se că ei o înălțaseră acolo. Dintre toți soldații care mi-au mai rămas, în ea am cea mai mare încredere, pentru că nu m-a dezamăgit niciodată. Orice alt comandant de flotă, inclusiv eu, ar fi pierdut *Steaua Dimineții*, navele supraviețuitoare, armata întreagă.

— Poți să te iei cât vrei de nevastă-mea, dar numai ea împiedică Republica să se dezbine, îi răspund. Iar Harnassus a ținut arma ta unită cât timp eu nu eram aici, iar tu erai

prizonieră.

— Harnassus. Te rog! Portocaliii sunt niște maimuțe pedante cu degete opozabile pe care le folosesc în două scopuri: să înșurubeze piulițe și să se cațăre pe scările sindicatului. A făcut numai ce-i stătea în fire să facă.

Își plimbă palma pe craniu de parcă și-ar căuta fisuri în țeastă.

— Și ție ce-ți stă în fire?

— La fel ca ție. Să omor dușmani.

Privește în gol, iar vocea i se îndulcește.

— Poți să gândești în spațiu?

— Depinde pe cine întrebi.

— Eu nu pot gândi la sol. Prea multă greutate. Prea mulți oameni scârboși și dejecțiile lor. Își șterge calculele de pe peretele navei. Știu că tu crezi că Atlas m-a distrus.

— Dacă aș fi crezut că te-a distrus, ai fi la infirmerie. Cred că te-a ciobit pe ici, pe colo.

Îi place asta.

— Este eficient, asta să fie clar. Mi-a arătat o scârboșenie de șobolan de deșert și mi-a spus că durerea mea va dura numai atât timp cât va mânca șoarecele. Mi-a ros carnea de pe gambe, nas și obraji până i-a plesnit stomacul și a murit. A fost eficient. A fost teribil. A fost degradant.

Mă privește.

— Nu vezi?

Clatin din cap, încruntându-mă.

— Împreună, tu și cu mine am sfărâmat lumi. Cine mai poate face ce-am făcut noi? Ce-au făcut oamenii noștri? Dar ne-am lăsat la mila șobolanilor. Îi eliberăm. Îi apărăm. Murim pentru ei. Și, când le întoarcem spatele, își dezgolesc dințișorii și ne mănâncă bucată cu bucată. Iar când ne răsucim să-i înfruntăm, izbucnesc în urale și noi ne prefacem că mușcăturile lor nu ne-au slăbit. Șobolanii nu-și pot stăpâni nici măcar propria poftă de mâncare. Cum s-ar putea autoguverna?

— Vorbești ca unul dintre ei, spun cu o voce așa de joasă, că pare un mârâit.

— Greșește un doctor când îți spune ce nu vrei să auzi? Nu deținem monopolul asupra adevărului numai fiindcă nutrim țeluri frumoase, tinere domn. Dacă m-aș înșela, planeta asta ne-ar îmbrățișa. În loc s-o facă, ne mușcă. Dacă m-aș înșela, flota Republicii ar fi deja aici. Își ridică ochii spre cer. Unde e, Darrow?

Unde-i *demokrația* noastră?

Mâna îmi plutește către holopicătura din buzunar. Mica lacrimă de metal are în ea chipul soției mele. Mi-e dor să-i ascult încă o dată mesajele, să-i sorb ultimele cuvinte pe care mi le-a spus, chipul, ridurile ce-i înconjoară ochii, să evoc cumva căldura pielii și a răsuflării ei. Dar, în același timp, mă și tem s-o fac. Șaizeci și cinci de milioane de kilometri de spațiu despart Luna și Mercur pe orbitele lor actuale. Dar prăpastia care mă desparte de ea este una și mai mare. Nu mă îndoiesc de ea. Însă mă îndoiesc că va face ce trebuie făcut. Orion a nimerit-o. Se teme prea mult să nu vadă în oglindă chipul tatălui sau al fratelui ei, așa că n-o să dizolve Senatul. Știu că ea crede că virtutea ei e contagioasă. Dar mă tem că nu face decât să încurajeze pizma în sufletele celor făcuți dintr-un material mai moale.

— Soția mea a promis că-i va face pe senatori să se răzgândească, zic fără convingere în glas. Că va aduce armada.

— Atunci de ce-ai pregătit Operațiunile Mantia Călătoare și Tartar? De ce n-aștepți pur și simplu să vină salvarea?

Îmi iau mâna de pe holopicătură.

— Pentru că speranța e un opiu, nu un plan.

— De acord. Deci cât timp mai poți spera, în ciuda lipsei oricărei dovezi, că *oamenii* Republicii sunt buni? Că vor începe în sfârșit să-și facă partea de treabă?

Văzând că nu-i răspund, ea se ridică, punându-mi o mână compătimitoare pe umăr. Când Sevro s-a înmuiat, mi-am aflat consolarea în Orion. Dintotdeauna am gândit la fel, mai ales în privința suspiciunilor noastre tot mai mari la adresa demokrației. Dar au fost numai bombăneli la o sticlă de whisky. Niciodată o perorație ca asta. Îndoielile ei mă tulbură și nu știu cum să i le alin câtă vreme aceleași dubii nerostite își află ecou și în inima mea.

— Cât o să-ți ia să te sincronizezi cu Albaștrii tăi? o întreb.

— Vreo nouăzeci de minute, dacă vrei fidelitate deplină.

— Rezolv eu azi cu Harnassus. La auzul numelui, ea rânjește. Știi ce crede despre Tartar. Ultimul lucru de care am nevoie este să vă scoateți ochii unul altuia. Tu sincronizează-te și întoarce-te în apartamentele tale. Ai nevoie de odihnă.

Ea se îndepărtează cu un aer de copil bosumflat. Mă ridic.

— *Imperatore*! Îți vorbește superiorul tău!

Se oprește și se întoarce spre mine.

— Conform Senatului *nostru*, nu ești superiorul meu. Ești un trădător.

Cu dubiile nu-ți rămâne decât un lucru de făcut. Le strivești în picioare.

— Imperatore, n-am nevoie de părerile tale. Nu-mi pasă de sentimentele tale. Nu-mi pasă dacă te îndoiești de Republică. Nu-mi pasă dacă urăști poporul. Armata asta este amenințată cu exterminarea. Unica mea grijă este ca arma mea cea mai bună să fie ascuțită înainte de ora zero. O să fii ascuțită, Imperatore?

Ea ia poziție de drepți.

— Ca dinții de șobolan, să trăiți!

2. LYSANDER

Annihilo

Un monstru străvechi și legendar plutește deasupra planetei bălțate. Așteaptă să înghită corveta care ne-a adus de pe Io pe Mercur.

Lung de aproape patru kilometri, monstrul are forma unei sulițe primitive. Fuzelajul lui zgâriat este negru ca scoicile pe care le adunam împreună cu tata pe țărmul lui Mare Serenitates de pe Lună. Spre deosebire de cochiliile acelea lucioase, el nu reflectă lumina.

Numele lui e *Annihilo.*

„Anihilez”.

Sper că planurile Atalantei nu se reduc doar la anihilare.

— Ditamai namila, zice bărbatul de lângă mine ca fapt divers. Asta a ucis Rhea?

Mă întorc, dorindu-mi să fi fost Cassius, dar el a murit încercând să prevină tocmai acest moment.

Marginea a venit să facă pace cu Centrul cel desfrânat.

În locul vechiului meu prieten, mentor și gardian, alături de mine pe puntea de comandă a corvetei ioniene stă fiul cel mai mare al lui Romulus au Raa. Dintre toți Auriii Marginii, doar Diomede a fost socotit bun de ambasador pentru această misiune dificilă. Cred că a fost o alegere înțeleaptă. Omul are

prestanță. Arborează o expresie de nedumerire împletită cu prudență. Părul lui blond-închis este înspicat cu șuvițe negre și strâns în coc. Chipul nerafinat și brăzdat de cicatrici nu-i chipeș după standardele Palatinului, dar, la fel ca umerii lui căzuți și mâinile brutale, ascunde un potențial discret, teribil.

Judecând după scurta demonstrație cu spada pe care a făcut-o pe Io și după respectul manifestat de camarazi față de priceperea lui, cred că Diomede este unicul Cavaler al Marginii care-l egalează pe Cassius cu briciul în mână. Dar a fost singurul care a refuzat să se lupte cu prietenul meu, chiar dacă asta l-a costat propria familie.

Pentru asta Diomede va avea întotdeauna respectul meu.

— *Annihilo* a fost nava-amiral a flotei care a pârjolit Rhea. Au contribuit și altele, răspund eu.

— E hidoasă. Dar, în fond și la urma urmei, a fost făcută *pe Venus*.

— Nașului meu nu i-a păsat niciodată de aspectul unui lucru. Îi păsa doar să funcționeze, zice el chicotind.

Când l-am văzut prima oară pe Diomede, am crezut că-i tot o brută cu mai mult testosteron decât creier, ca atâția dueliști ai Centrului. M-am înșelat. Omul este o enigmă, o combinație de călugăr și bătăuș de prin crâșme. Ia masa la comun cu Cenușiii și Obsidienii lui. Nu-i niciodată cel dintâi care să vorbească sau cel din urmă care să râdă. Când spune vreo glumă, aceasta ia de obicei forma unei riposte bruște și eliptice. Poate fi, după caz, cuceritor, înspăimântător și brutal.

Dar când a ajuns până la noi vestea că Darrow, Sevro și Apollonius au Valii-Rath i-au dat foc nașului meu pe patul lui de suferință, Diomede nu s-a bucurat ca sora lui și ca mulți dintre compatrioții săi. În schimb, a venit să-mi prezinte condoleanțe.

Asta mi-a oferit un soi de alinare stranie.

În ciuda faptelor lui cumplite, mi-am iubit nașul. Nu-mi dau seama dacă asta este dovada unei lacune a caracterului meu sau e doar imperativul moral de a-i iubi pe cei care au fost buni cu mine în copilărie.

— În timpul bătăliei pentru Ceres, *Annihilo* aproape c-a fost ruptă în două de nava-amiral a lui Darrow, continui eu. A reușit totuși să spulbere două distrugătoare nou-nouțe ale Republicii și să țină pe loc flota lui până a sosit Casa Carthii cu întăriri. E rezistentă.

El se apleacă înainte interesat.

— Ar fi o provocare s-o cucerești.

— Cum ai face-o?

El îi studiază dispozitivele ucigașe.

— Repede.

Iată umorul sec al lunaticilor. Am ajuns să mă atașez de omul ăsta taciturn, dar mă tem că onestitatea și felul lui direct de a fi nu se vor dovedi pe măsura jocurilor Centrului. După cum zicea bunica: „Un curtean fără Masca lui de Dans e vulnerabil ca un Pretor fără armură”. Și totuși Atalanta ar greși subestimându-l pe acest maestru al briciului venit din teritoriile Marginii. Cu nici două luni în urmă, și-a privit tatăl mergând către propria moarte din motive de onoare. Eu nu m-aș grăbi să-l înfurii.

— Când Atalanta o să întrebe cât a durat călătoria, îi vei spune că ne-a luat trei luni, zice Diomede.

— Nu vrei să știe cât de rapide sunt navele voastre.

— Puterea întotdeauna se teme de iuțeală. Ochii lui mă sfredelesc. Susții că dorești să-i vezi pe Aurii unindu-se. Nu suntem proști. Știm că Atalanta se va întoarce împotriva noastră când i se va părea că deține avantajul. Helios și consiliul cred că tu vei reuși s-o convingi să nu recurgă la… acțiuni pripite.

— Și Didona ce crede?

Mă ignoră.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri. Ai cuvântul meu.

— Mama crede că asta-i o strategie de-a ta ca să pui mâna pe tron. Dar nu uita: noi nu vrem să ne implicăm în făcutul și desfăcutul de regi.

— Ai cuvântul meu și-n privința asta.

Sunt sincer și Diomede mă crede.

Blestemată-mi fie moștenirea! Tot ce contează este să domolim uraganul care zguduie toate lumile. Auriii rămân singurii capabili să facă pace. Dar nu cât timp ei înșiși sunt divizați. Ca să-l învingem pe Darrow, trebuie să vindecăm rănile dintre Margine și Centru. Pentru asta l-am sacrificat pe Cassius. Pentru asta m-aș sacrifica pe mine însumi. Însă va fi dispusă Atalanta să se sacrifice pentru o cauză?

Mă îndoiesc.

— Cuvântul lui, rostește o voce joasă și tărăgănată.

Sora lui, Seraphina, ni se alătură din compartimentul principal.

— Am văzut cu ochii noștri cât de nestatornic este. *Salve*, Accipiter[2] Vega!

Se apleacă dincolo de mine și bate pilotul pe umăr cu un gest plin de afecțiune. Pilotul nostru, Vega, este o copiliță cu ochi bătrâni. Marginea crede că cei mai buni piloți încep la vârsta de zece ani și sunt terminați pe la douăzeci. Vega nici n-a împlinit doisprezece ani standard.

Pilotul meu, Pytha, nutrește o teamă superstițioasă față de Albaștrii Marginii și n-a reușit să se lepede de groaza pe care i-o provoacă Lunaticii în general după ce a fost torturată de poliția lor secretă, Krypteia. E de înțeles. Așa că, pe durata călătoriei, s-a izolat în apartamentele mele, urmărind holofilme venusiene vechi de cincizeci de ani și mâncând ciupercile-meditației pe care i le-a dat bunica lui Diomede, Gaia.

Sunetul pianului Gaiei încă-mi răsună în memorie. Poate că Atalanta știe dac-am cântat sau nu la pian când eram copil și cum se face c-am uitat. În mine sunt abisuri pe care nu le pot explora. Adevăruri ascunse sau minciuni sau cruzimi pe care creierul meu le-a învăluit în umbră ca să mă apere. Ce așteaptă dincolo de umbră? Dacă-i o creație a bunicii mele, Atalanta trebuie să știe.

— Ar trebui să ne încredem în el la fel de puțin ca în târfa aia de la Centru, îi spune Seraphina fratelui ei. Ba chiar mai puțin. Ea măcar are sânge de soldat în vene, nu de politician.

— Soldații sunt mai nobili din start? întreb eu.

Clipește și se întoarce către Diomede.

— Dacă trebuie să mai respir același aer cu progenitura asta a Centrului, o să-l castrez. Aruncă o privire către vintrele mele și ridică o sprânceană cicatrizată. Dacă-i anatomic posibil.

La capătul călătoriei noastre împreună, mă simt nefiresc de stânjenit, amintindu-mi cât de mult m-a atras inițial femeia asta vicioasă. Cunoscând-o îndeaproape, am descoperit prea puține dintre calitățile pe care le respect – răbdare, prudență, grație, umilință, compasiune. Puținele calități pe care le are – onestitate, loialitate, curaj – sunt pervertite de dispoziția ei înnăscută: o foame diabolică.

Și totuși atracția persistă. Or fi de vină cei zece ani în care am fost despărțit de semenii mei. Fie asta, fie mi-am descoperit o predispoziție latentă pentru sălbăticie și voi fi condamnat pe

[2] Denumirea latină a uliului.

viață de preferința mea pentru femeile precoce.

— Dacă nu poți să respiri același aer, ține-ți răsuflarea, bombăne Diomede către sora lui.

— N-ar trebui să fim aici, insistă ea. Nu suntem ambasadori. Ar trebui să fiu cu comandourile din avangardă, iar tu să conduci legiunile alături de Lux. Nu să lingușim o mână de sibariți.

Diomede își masează falca.

— Suntem ceea ce ne cer conducătorii noștri să fim, răspunde el.

— Și dacă o să-ți ceară să cureți din nou latrinele?

— Atunci toți Maroniii mă vor iubi. Și-o să mă rog ca bucătarii de la popotă să nu servească prea des mâncare venusiană la cină.

Ea pufnește în râs.

— Sera, nu e nicio dezonoare în asta. Am fost ales de consiliu să reprezint Marginea. Tu ai fost desemnată de un consul. E o onoare. E onoarea *supremă*.

— Chiar dacă tu nu crezi în războiul ăsta? întreabă ea ridicând din sprâncene. Ei, nu-ți face griji, frate! Mă îndoiesc c-o să vezi cine știe ce acțiune. Afurisită onoarea lui Lux! Să trimită un Raa, când un Arămiu ar fi fost de ajuns. O să fim ostatici, asta dacă târfa aia de la Centru o să decidă să se alieze cu noi înainte să ne înfigă câte un brici în spinare.

— Cred mai degrabă că va fi vorba de otravă, zice Diomede.

Seraphina își bate fratele pe obraz.

— În orice caz, o să fii un ostatic pe cinste. Atât de dornic să respecți ordinele.

Face cale întoarsă, alăturându-se soldaților ei.

— Centrul nu-i ca Marginea, zic eu după plecarea ei, alegându-mi cuvintele cu grijă, pentru că nu există decât un lucru pe care Diomede să-l disprețuiască mai mult decât bârfa. Acolo, dacă verși vin, curge sânge.

— Te temi că Seraphina va provoca pe careva la duel.

— Pe toată lumea, de fapt.

— E violentă, nu proastă. Îmi dă întâietate.

— Și dacă Didona i-a dat ordine care contravin alor tale?

Îmi ignoră comentariul, dar știu c-am nimerit în plin. Dacă Diomede reprezintă Consiliul Lunilor, sora lui are un singur stăpân: pe mama ei. Și poți spune orice despre Didona, dar nu că-i dispusă la înțelegere cu Casa Grimmus. În fond, ei și Șacalul

de pe Marte au organizat lovitura de la cel dintâi Triumf al lui Darrow, în urma căreia fiica mai mare și socrul Didonei au fost uciși.

Didona n-a uitat, și nici Diomede.

El studiază *Annihilo*.

— Tata a spus cândva că orice persoană interesantă este în conflict cu sine și poate fi descrisă prin două cuvinte contradictorii. Cum ai descrie-o pe Atalanta?

— *Lamă în catifea*.

El nu comentează.

— Atalanta are un creier nemilos și o carismă enormă, irezistibilă. Nu cunoaște nici vina, nici îndoiala. Nu umblă cu jumătăți de măsură. E un strateg social, un erpetolog, un sculptor, o femeie despotică îndrăgostită de sunetul propriei voci și convinsă că *frumusețea* este culmea existenței, în orice formă.

Nu vorbesc despre viciile ei. Ar fi nepoliticos să mă întrebe despre ele, așa că n-o face.

El lasă tăcerea să se prelungească, apoi îmi aruncă o privire.

— Știi ce am învățat din moartea tatii?

Aștept să-mi spună.

— Să nu bat câmpii.

Lăsat pradă naturii aspre de pe Io, Romulus a irosit aer prețios cu ultimele lui declarații, murind cu puțin înainte de a ajunge la mormântul strămoșului său, Akari.

Îmi înghit replica.

Îngândurat, Diomede privește din nou nava Atalantei. După ce cugetă un timp, spune:

— Ești moștenitorul legitim al Casei Lune și ai dreptul la tot ce a mai rămas din bunurile ei.

Se referă la navele, legiunile și jurămintele de credință care, fără îndoială, au fost transferate Casei Grimmus. Orice moștenire care mi s-ar cuveni o va costa scump pe Atalanta.

— O să te considere aliat sau rival?

Nu știu.

Am adoptat acest plan convins că voi putea discuta rațional cu nașul meu. El era întotdeauna rezonabil, dar acum e mort. Atalanta ca Dictatoare este mult mai imprevizibilă.

Eu m-am schimbat în zece ani. Oare s-a schimbat și ea?

Deși în principiu Atalanta nu putea suferi copiii, a făcut o

excepție pentru nepotul ei, Ajax, și pentru mine, fiul celei mai bune prietene și moștenitorul îndrumătoarei sale. Favoritul Atalantei am fost eu, pentru că, spre deosebire de Ajax, câștigasem afecțiunea unicei Culori Medii pe care Atalanta a respectat-o vreodată: Glirastes din Heliopolis. O combinație de arhitect și fizician, Glirastes a fost cel mai mare Maestru Constructor al ultimelor secole, modelând gusturile unei epoci. Și pentru că bunica m-a ales ca unic moștenitor al Ochiului Minții, după ale cărui secrete Atalanta a tânjit dintotdeauna.

În ciuda acelei afecțiuni, nimic din copilăria mea alături de Atalanta – nici serile noastre la Opera din Hyperion, nici felul în care forfecam împreună expozițiile Violeților, nici măcar pasiunea noastră comună pentru creșterea cailor de rasă – nu m-a vindecat de bănuiala că pentru ea reprezentam doar o păpușă pe care o costuma în fel și chip ca să se laude cu ea.

Mi-e rușine să recunosc, dar i-am permis s-o facă. Părinții mei fiind morți, iar Aja lipsind adesea, eram dispus să îndur multe în schimbul câtorva vorbe spuse cu blândețe.

Ceea ce Atalanta îmi oferea din belșug, iar bunica prea puțin.

Și totuși, una dintre vorbele Octaviei nu-mi dă pace: „Teme-te de acela care-ți caută tovărășia ca să-și satisfacă orgoliul. Imediat ce-l vei eclipsa în oglindă, nu oglinda o va sparge”.

Nu plănuiesc să iau tronul. Dar s-o conving pe Atalanta de asta este cu totul altceva.

— Nu știu cum o să reacționeze, răspund în cele din urmă. Dar câtă vreme n-am o cicatrice pe față nu pot moșteni nimic. Îmi mușc obrazul pe dinăuntru. Te temi?

— S-o întâlnesc pe Atalanta? Depinde. El face o pauză. Să-mi revăd unchiul? Cu siguranță.

Și eu mă cam tem de întâlnirea cu Cavalerul Fricii.

3. DARROW

Zeul Furtunii

Din pricina renașterii sale traumatizante, Mercur este o planetă capricioasă, cu toane și cu zone climatice clar delimitate. Considerând că o planetă este mai ușor de schimbat

decât natura umană, constructorii Aurii de lumi au folosit catapulte electromagnetice pentru a-i modifica perioada de rotație, făcând-o să coincidă cu a Pământului. Asemenea terraformări brutale sunt uneori necesare, dar lasă cicatrice vizibile.

Acolo unde Marea Sycorax întâlnește gheața polară, aburul iese din gaura uriașă pe care fierarii lui Harnassus au tăiat-o în fațada unui ghețar. Lumini de aterizare ne invită înăuntrul ghețarului, unde o lume industrială improvizată clocotește de activitate în jurul unui sit. În timp ce aterizăm, barăcile întinse, hangarele inginerilor și cantinele de sub noi par niște cuburi de jucărie în raport cu masa imensă de metal care e dezgropată din gheață. Străvechea mașinărie seamănă cu o țestoasă răsturnată, străpunsă de un trident.

Imperatorul Cadus Harnassus, eroul pământean din Old Tokio, mă întâmpină pe pista de aterizare presărată cu nisip. E un ins ca o geodă. Are umerii aduși, mersul lent, pielea roșiatică și un nas borcănat de bețiv în mijlocul unei fețe care, de când a trecut de cincizeci de ani, seamănă tot mai mult cu a unui cățeluș mânios... toate astea netrădând inteligența sofisticată a inginerului de carapace-stelare devenit eroul castei sale.

Timp de opt ani și-a păstrat intactă prețioasa legiune pământeană, A II-a Fierari. În acest război, Auriii vor fi deținând ei monopolul în materie de supersoldați și doctrină militară, dar noi îl avem pe cel pe creativitate. Și, chiar dacă nu-mi place s-o admit, o mare parte din ea i se datorează lui Harnassus.

Am avut comandanți străluciți, comandanți proști și comandanți sângeroși, dar să găsesc un comandant de nădejde este la fel de greu ca a afla un om cinstit într-un sediu al breslei Argintiilor. Numai dacă acest comandant de nădejde n-ar nutri ambiția să se așeze într-o bună zi pe scaunul ocupat de soția mea!

Oficial vorbind, el este ArhiImperatorul acestei armate, iar eu sunt un proscris.

Harnassus a fost cel pe care Senatul l-a desemnat să-mi ia locul când m-am răzvrătit. Știau că Orion îmi era mult prea devotată. Și Harnassus a fost cel care, fie din calcul politic, fie dintr-o supunere pedantă față de lege, a trecut peste Orion și a trimis jumătate din flotă înapoi pe Luna, pregătind terenul pentru atacul Atalantei asupra restului. Au trecut zilele când se

putea așeza la orice masă, întinzându-se la taclale cu infanteriștii. Oamenii, la fel ca Orion, îl învinovățesc pentru cele întâmplate.

Dar, când tragi linie, nu Harnassus a decis să invadeze Mercur. Pentru asta, vina-i a mea.

— Ia te uită! Legenda Vie și cățelușul ei! Ochii de Portocaliu ai lui Harnassus ne măsoară pe Rhonna și pe mine de parcă știe o glumă bună, dar o păstrează numai pentru el. Ați venit să-mi țineți de urât în exilul meu nordic?

— Imperatore, ești în urma graficului, zic eu salutându-l.

Îmi răspunde cu un salut lipsit de entuziasm și scuipă un șuvoi de zeamă de tutun. Îi îngheață în barba încâlcită.

— Atunci graficu-i de vină.

Se scarpină în cap și-și smulge un fir de păr. Nu c-ar avea de prisos.

— Flăcăii mei au muncit de le-a trecut os prin os pentru nebunia asta blestemată pe care ați copt-o tu și aiurita.

Fac semn din cap către inginerii care debarcă din navele din care ies aburi.

— De-aia ți-am mai adus oameni. A XVII-a este la dispoziția ta. Generatorul lor de furtună din deșert este instalat și gata de pornire. Orion le are pe-alea patru ale ei la o adâncime de doi kilometri în Sycorax, de o săptămână.

El se încruntă.

— Mai sunt încă cinci? Puteai să-mi fi zis!

— Mai sunt încă șase. Siguranța operațiunilor este capitală.

— Ăsta-i un mod bizar de a-mi spune că n-ai încredere în mine.

— Ți-am acordat încredere cu ăsta, nu?

— Atât de multă, c-ai venit personal încoace. Deci sunt șapte în total, zice el și mintea începe să-i lucreze. Cât de fierbinte este cazanul vrăjitoarei? Patruzeci-patrușunu?

— Patruzeci și trei Celsius, spune Orion din spatele meu, coborând din *Pale.*

O flanchează cei șase piloți ai furtunii. Îmi ascund iritarea. Fusese vorba să aștepte înăuntru. Harnassus o studiază. Între patru ochi, și-a exprimat îndoielile în legătură cu capacitatea ei de a-și relua îndatoririle. În public, o salută ca pe egala lui în rang.

— Vorbeam cu aproximație, zice el.

— Ăia ca tine își pot permite să umble cu aproximații. Nu alde voi muriți.

— Imperator Aquarii, sunt surprins să te văd pe teren, zice Harnassus întorcându-și spre mine umerii căzuți. Ce caută ea aici?

— Îți zic în timpul ședinței.

— Corect. Siguranța operațiunilor. Aquarii, meteorologii lor trebuie să fi surprins creșterea de temperatură. Or fi niște vrăjitori malefici și spălați pe creiere, dar nu sunt idioți ca voi doi. Să zburați în aceeași navetă. Băga-mi-aș! Dacă vă prindea Cavalerul Fricii pe amândoi?

— Atunci ți s-ar fi îndeplinit visurile, spune Orion. Și te-ai fi pomenit în fruntea armatei. Generatoarele mele se află de-a lungul lanțului vulcanic. Ăăă… *vrăjitorii* tăi o să creadă că sunt cratere hidrotermale. N-o să bănuiască niciodată că pot crește până la cincizeci Celsius.

— Atunci la ce dracu’ vă mai trebuie și ăsta?

— Pentru controlul total, răspunde Orion.

— Controlul total?

Harnassus își vede confirmate bănuielile că i s-au ascuns informații. Privește încruntat generatorul.

— Voi n-ați citit poveștile alea? Pandorei nu-i place să te joci cu cutia ei.

Orion îl privește cu tot atâta respect cât i-ar acorda Sevro unui rahat deosebit de mic.

— Pandora a fost o născocire de-a bărbaților ca să dea vina pe femei pentru toate nenorocirile de pe lume. Eu nu-s o născocire. Deci putem vedea marfa? Sau vrei să stăm aici, certându-ne pe teme de semantică până o să ne înghețe pulele, și eu să mă prefac că nu mi-au murit o sută de mii de oameni de dragul fanteziilor tale erotico-politice?

Cele două corpuri imobile își aruncă priviri crunte.

— Ați terminat? îi întreb. Da, ați terminat. Vreau chestia aia în aer. *Acum*!

•

Gheața are culoarea buzelor reci. Bărbații și femeile din faimoasa Legiune a II-a roiesc pe carcasa metalică a colosului dezgropat. După secolele petrecute în închisoarea ei de gheață, partea de sus a mașinăriei sferice de aproape un kilometru în diametru este deformată și plină de crăpături. Harnassus umblă

pe buza gropii dând ordine răstite în jargonul inginerilor. Este agitat de când Orion și Albaștrii ei au intrat în mașinărie, cu mai bine de două ore în urmă.

Maestrul Constructor Glirastes stă înfășurat într-o blană de urs polar. Slab și chel, cu un chip hain, ca de vultur, cel mai faimos inventator al Societății strâmbă din nas și trage o linie de praful-diavolului din distribuitor. Portocaliu ca și Harnassus, este însă de o cu totul altă clasă. Una care și-a frecat coatele cu autarhii Aurii și a sculptat biblioteci și dispozitive ezoterice pentru plăcerea lor, de pe Mercur și până pe Lună. Nu ține cu Revolta, deși cooperarea lui a fost vitală când mi-am declanșat Ploaia pe această planetă.

— Ai făcut o minune, îi zic.

— Minune, auzi la el!

Maestrul Constructor pufnește disprețuitor, recuperând totodată ultimele dâre de narcotic din nara dreaptă a nasului său coroiat.

— Când ai cucerit planeta asta, ai zis că într-un an o să plâng de bucurie văzând roadele pe care le va aduce un singur an de libertate. Caută la această față, tinere războinic, și zi-mi dacă-i năpădită de bucurie!

— Anul n-a trecut încă, zic eu.

— Mașinăriile astea sunt o putere primordială care nu-i în armonie cu treburile omenirii, spune el întorcându-și către mine privirea tăioasă, nimicitoare. Ținând cont de truda mea, sper că promisiunea ta rămâne valabilă.

Înainte ca legiunile mele să ocupe planeta, i-am promis lui Glirastes că voi evita bombardarea centrelor populate. Din pricina acestei promisiuni, sute de mii de oamenii de-ai mei au murit în timpul Ploii, dar milioane de civili au fost feriți de focul încrucișat. Faptul că mi-am ținut promisiunea, oricât m-a costat, este singurul motiv pentru care-mi acordă suficientă încredere încât să ajute la repornirea tehnologiei stranii din măruntaiele generatoarelor. Asta și teama de ceea ce le va face Atalanta colaboraționiștilor, mai ales unuia atât de faimos ca Glirastes, Maestrul Constructor de pe Mercur.

Promisiunea pe care i-am făcut-o atunci îi cuprindea și pe Zeii Furtunii.

— Rămâne valabilă, răspund. N-o să depășim orizontul primar.

— Nu vreau să fiu complice la genocid. Știi ce s-ar întâmpla dacă…

— Fie că-ți vine sau nu să crezi, Mercur este la fel de valoros pentru cauza mea pe cât sunt oamenii lui pentru inima ta pură.

El simte sarcasmul și se strâmbă.

— Dumnezeu știe de ce a păstrat Octavia bestiile astea infernale, spune el întorcându-se către generator cu o privire care conține în egală măsură adorație, invidie și frică. Clanul Votum nici n-a știut ce se ascundea sub suprafața propriei sale planete. Nici eu n-am știut.

Sper ca asta să însemne că nici Atalanta nu știe.

— De ce fac Auriii orice fac? îl întreb. De dragul controlului.

Zeii Furtunii sunt modelatori-de-vreme rămași de la terraformarea planetei. Au lucrat concomitent cu motoarele Lovelock ca să facă Mercur locuibil. Soția mea a avut nevoie de patru ani de muncă și de două sute de Verzi ca să spargă codul Vistieriei Semilunii din Citadelă, aparținându-i Octaviei. Comorile secrete pe care le-am descoperit înăuntru făceau cât o întreagă flotă stelară. În clipa asta pariez zece milioane de vieți pe ideea că Octavia era atât de paranoică, încât nu le-a dezvăluit secretele decât celor de-un sânge cu ea.

Glirastes privește Zeul Furtunii de parcă se așteaptă ca masa lui colosală să-i șoptească un secret, apoi își încrucișează brațele pe piept și se retrage în adâncurile labirintului minții sale. Constructorul este un geniu capricios, dar îi pasă de oamenii de pe planeta sa. Slavă Văii pentru asta!

Răsună vaierul unei sirene și Fierarii încep evacuarea gropii cu ajutorul lifturilor gravitaționale. Deasupra, ultimele excavatoare plutesc prin aer purtate de transportoare de mare tonaj care le duc spre sud, ca să fie depozitate în magazia noastră cu provizii din Heliopolis. Orion și Albaștrii ei sunt ultimii care părăsesc generatorul. Inginerii îi privesc cu gelozie cum plutesc spre mine într-o sanie gravitațională. Glirastes soarbe din cafeaua adusă de sclavul lui.

— Echipamentul este instalat și funcțional, zice Orion. Deci Harnassus se miorlăia degeaba. Ce să zic, le-a trecut os prin os. Fierarii lui nu s-au descurcat rău pentru niște ungători.

— Sunt drogați de nu mai știu de ei, adaugă Glirastes.

Are dreptate. Dacă aș fi mai tânăr, aș crede că furia sau hotărârea i-au ținut în funcțiune. Dar nu-s singurul care nu

doarme îndeajuns. Armata mea este o trupă de marionete acționate de sfori care se cheamă nazopran, dolomină și zoladon.

— O să meargă? îl întreb pe Glirastes.

— Am făcut cinci milioane de simulări și numai două milioane dintre ele s-au încheiat cu mașinăriile făcând implozie și omorându-i pe toți cei de la bord, zice Glirastes. Deci în teorie. Da.

— Liniștitor, murmur eu.

Harnassus se apropie de noi, încercând să tragă cu urechea.

— Vrei să faci onorurile, Imperatore? îl întreb.

— E monstrul tău. Trezește-l tu!

Îmi aruncă telecomanda.

Iritat, activez protocolul de zbor. Harnassus nici nu stă să vadă motoarele gravitaționale pornindu-se dedesubtul mașinăriei străvechi. Preț de un moment îngrozitor, nu se întâmplă nimic. Privesc fix în groapă. „Ridică-te, ticălosule! Ridică-te!”

— Ți-am spus c-a fost o greșeală să-l implici și pe Harnassus, șoptește Orion. A crezut că era vorba de un singur generator. L-a sabotat.

— E cretin, nu trădător, zic eu.

Apoi, trezit din somn de imboldurile motoarelor gravitaționale ale Sun Industries, Zeul Furtunii emite un muget teribil. Cu excepția lui Harnassus, toți aghiotanții și comandanții de lângă mine se trag îndărăt.

Cu un scrâșnet de metal, mașinăria începe să se ridice, tot mai sus și mai sus, până plutește la o sută de metri în aer, acoperind complet bolta peșterii săpate de om. Până când motoarele gravitaționale creează sub ea un câmp gravitațional slab, în care plutesc în suspensie blocuri de gheață. În curând, generatorul va fi gata să li se alăture fraților săi în mare.

Zâmbesc satisfăcut.

4. LYSANDER

Ajax, fiul Ajei

După ce am aterizat pe *Annihilo,* eu și Diomede conducem delegația Marginii printr-un culoar de Gărzi ale Cenușii. În locul armurii ceremoniale pentru primirea demnitarilor inamici, elita Atalantei poartă armura de luptă. Poate pentru că nu recunosc oficial independența Marginii. Negru ca o carapace de cărăbuș. Metalul armurilor de luptă este plin de adâncituri și zgârieturi, roadele unui război purtat pe patru planete. Dar craniile perlate de pe platoșele lor, simbolul Casei Grimmus, sunt lustruite și lucesc.

Jignirea n-a fost menită să treacă neobservată, și nici nu trece.

Nu este primirea prietenoasă pe care i-o faci unui fiu risipitor sau unui vechi aliat.

Este o demonstrație de forță la venirea unor trădători de neam și sânge.

În timp ce trecem printre șirurile de Cenușii ostili, mă întreb pe câți dintre ei i-a obținut Atalanta devalizând rândurile pretorienilor mei și legiunile familiei mele. Caut din priviri, dar nu descopăr niciun pretorian. Nici Rhone ti Flavinius, nici Exter ti Kaan, nici măcar Fausta ti Hu nu stau dinaintea frontului, acolo unde trebuie să stea ofițerii.

La capătul culoarului de Gărzi ale Cenușii, zece Pătați Obsidieni de proporții gigantice lovesc puntea cu cozile securilor, tăindu-ne calea către grupul de Aurii ai Centrului care ne așteaptă. Pătații se trag la o parte și, pentru prima oară în ultimul deceniu, două rase de Aureolați se măsoară față-n față.

Auriii Centrului – vanitoși și etalându-și rănile primite în lupte – strălucesc în armurile lor poleite și modelate în forme monstruoase de cei mai pricepuți armurieri din toate lumile. Cei mai mulți au părul scurt, c-așa-i moda la război, și sprâncenele crestate ici-colo. Trupurile lor cu oase solide sunt adevărate fortărețe de mușchi dezvoltați prin observație prenatală strictă, protocoale chimice secrete și o competiție fizică tenace cu egalii lor.

N-aș spune că reprezintă omenirea ajunsă la perfecțiune. Sunt mai degrabă ca niște cai pursânge întrecându-se pentru primele poziții.

Prin comparație, Auriii Marginii sunt supli și cu un aspect sărăcăcios. Trupurile, asemeni culturii lor, sunt întărite prin lipsuri și autodisciplină. Au părul lung și înaintea unei bătălii

preferă să și-l prindă ca peloponezienii. Poartă cizme simple de piele și robe mohorâte pe care și le cos singuri. Niciunul dintre ei nu poartă ceva ce nu s-ar putea cumpăra cu cincisprezece credite dintr-un bazar al Culorilor Inferioare, cu excepția săbiilor lor scurte, kitari, și a bricelor lungi, cărora ei le zic hasta.

Încărcată de dispreț, tăcerea dintre cele două tabere se prelungește.

Când, în sfârșit, unul dintre Auriii Centrului vorbește, este o marțiană pe care o credeam moartă de mult. Umerii înaripați ai armurii ei cu model de pene de lebădă sunt strâmbați ici-colo, dar în lumina săracă a hangarului inima de pe platoșa ei strălucește cu putere. Chipul, care în amintirea mea era neted ca alabastrul, îi este acum dur ca un călcâi de miner. Însă nici măcar războiul n-a putut face să pălească scânteia din ochii Kalindorei au San. Cavalerul Dragostei.

Mi-o amintesc că pe o ființă modestă și blândă, care prefera grația arhitecturii și a poeziei în locul gloriei războiului. Când eram mic, nu exista decât o singură femeie de vârsta ei pe care s-o stimez la fel de mult: Virginia au Augustus. Soția Secerătorului și uzurpatoarea bunicii mele.

Ca bărbat, o văd pe Kalindora cu alți ochi.

Până și Diomede o mai privește o dată. Buzele ei, deși brăzdate de două cicatrice, sunt pline și nu par în stare decât de șoapte. Are nas mic și ascuțit, dar trăsătura ei cea mai frapantă sunt ochii. Fiecare nuanță de aur care există spiralează către hăul pupilelor ei, pălind pe măsură ce se apropie de bezna aceea, încât ai impresia că privești o eclipsă.

— El este? îl întreabă Kalindora pe un cavaler mai tânăr, în armură de culoarea unui nor de furtună.

Pielea lui este neagră și ochii chihlimbariu intens. Se apropie să mă studieze, iar blana de leopard perlat de pe umerii lui musculoși se leagănă. Preț de o clipă parc-am privi amândoi printr-un geam murdar, aplecându-ne și mijind ochii pentru a vedea dacă apariția de pe cealaltă parte chiar este un prieten de mult pierdut sau numai o iluzie.

Eu abia îl recunosc pe cel căruia i-am zis odinioară „frate”.

Numai genele lungi îi sunt neschimbate.

În cei unsprezece ani de când nu l-am mai văzut, fața lui durdulie, pentru care era adesea batjocorit pe la spate în Palatin, s-a topit, dezvăluind un chip de Adonis atât de

bosumflat, atât de pătimaș, atât de masculin, încât până și Cassius ar fi putut, la beție, să-i găsească vreun defect minor în speranța de a-și mai domoli gelozia.

Octavia a fost întotdeauna dezamăgită de rezultatele micului ei experiment genetic. Acum n-ar mai fi. Ajax, fiul împreunării genetice lipsite de iubire dintre Aja și Atlas au Raa, este un specimen cum nu se poate mai masculin.

Văzând falerele[3] care împodobesc armura lui Ajax, constat că și-a îndeplinit deja visurile din copilărie. Nu arborează numai cicatricea de Războinic Însemnat, ci și insignele de Cavaler al Furtunii și Legat[4] de infanterie.

Stând dinaintea celor doi Cavaleri Olimpici cu fața mea fără cicatrice și în hainele sărăcăcioase de civil, resimt mai acut ca oricând cei zece ani în care am lipsit.

— Tu ești cel care pretinde că-i Lysander au Lune, zice Ajax batjocoritor.

— Ajax!

Luându-i tonul batjocoritor drept o glumă, dau să-l îmbrățișez. Pătații îmi taie calea. Chiar mă simt jignit.

— Nu mă recunoști?

Ajax mă privește cu ochi mijiți.

— Testați-l cu *manteio*!

În greacă înseamnă „oracol”. M-am mai jucat eu cu oracolele și-altă dată. Simt un gol în stomac. Apoi un Rozaliu se apropie cu pași ușori și-mi prezintă nu una dintre creaturile livide detectoare de minciuni pe care le prefera bunica mea, ci un glob de metal negru înconjurat de șerpi înlănțuiți. În centrul lui este un ac cu vârful în sus.

— O picătură de sânge, dacă sunteți amabil, *dominus*.

Deși procedeul poate părea mai blând decât oracolele bunicii, nu-mi fac iluzii. Acul este probabil înmuiat într-o otravă care reacționează în funcție de ADN. Dacă mă dovedesc un impostor, moartea mea va fi una cumplită, pe care numai cel mai crud alchimist venusian ar fi putut-o concepe – iar crema lor se află în serviciul permanent al Atalantei. Chiar dacă se dovedește că sunt cine spun, s-ar putea să am aceeași soartă.

Însuși faptul că Atalanta are ADN-ul meu trădează

---

[3] Medalie de aur, argint sau bronz, în relief, dată ca premiu soldaților romani, care o arborau la parade.

[4] Trimis al senatului sau al împăratului într-o provincie a Imperiului Roman.

profunzimea operațiunilor ei de spionaj. După otrăvirea a doi Suverani prin mijloace foarte sofisticate, plus un incident oribil care a implicat clonarea, familia mea își păzește ADN-ul ca pe viața însăși.

Altfel de ce i-am convins pe ceilalți Aureolați să îmbrățișeze ritualul expedierii răposaților către Soare? Pentru că-i frumos? Nimic nu trebuie să rămână în urmă.

Îmi înțep degetul mare cu acul.

Auriii Centrului privesc unica picătură de sânge ce alunecă în josul acului și este absorbită de metal. Otrava pe care o conține nu se activează. Dacă Atalanta n-a avut ADN-ul meu, acum îl are. Sfera sofisticată vălurește pe măsură ce șerpii trasează dâre pe suprafața ei, până când, gravat pe ea, mă privește chipul meu de preadolescent. Sclavul o întoarce către Ajax.

El examinează chipul.

— Profil ADN confirmat, rostește un adjunct Verde chel, cu pupilele luminate din pricina conexiunii intracraniene. Procesare helix de siguranță.

Urmează o pauză lungă. Kalindora se răsucește, dar ochii lui Ajax nu se desprind de chipul meu.

— Profil ADN autentificat. Probabilitate de falsificare – una la treisprezece miliarde.

— De acord, zice Kalindora.

Atitudinea ei se îmblânzește.

Auriii Centrului înțepenesc la auzul confirmării, în timp ce creierele lor competitive încep să calculeze în ce fel mașinațiile lor personale sunt afectate de întoarcerea mea.

Neconvins în continuare, Ajax îi aruncă sclavului *manteio.*

— Ce i-a zis bunicul mamei în seara când a pus-o să-l execute pe Flavius au Grecco?

Amintirea nu mă face să zâmbesc:

— Acum că porcul a fost tranșat și mâncat, ce-avem la desert?

Face ochii mari.

— Frate!

Țâșnește printre Obsidieni și-mi trosnește oasele într-o îmbrățișare zdravănă, care-mi dezlipește picioarele de pe punte. Ăsta e Ajax pe care mi-l amintesc. Fratele bun și generos care nu-și putea înfrâna nici afecțiunea, nici furia.

— Îmi pare rău, dar trebuia să fim siguri! Dușmanul e viclean.

Mă lasă jos, îmi cuprinde fața în palmele lui cu degete lungi și mă sărută apăsat pe buze. Micuțul Lysander. Ha-ha! Ziceau că ești mort. Dar uită-te la tine… Îmi scutură umerii de praf imaginar. Voinic ca un cormoran și încă sprinten după o captivitate atât de îndelungată. Mimează o lovitură către fața mea. Ei, poate nu chiar așa sprinten.

Captivitate.

Cassius ar râde.

Însă nu mă grăbesc să alung confuzia lui Ajax.

— Mi s-a zis că ești leit mama ta, îi răspund. Nimeni n-a zis că ești mai înalt.

Ăsta e un fel de-a vorbi. De fapt, e mult mai bine clădit decât ea.

Copleșit de bucurie, își pune mâinile pe umerii mei și-și coboară capul, lipindu-și fruntea de a mea. Inspiră adânc. Mirosul a fost dintotdeauna simțul lui preferat.

— Când am primit codul familiei, am crezut că era vreo șmecherie a Regelui-Sclav. După care ți-am văzut semnificantul. Complexitatea codului a fost ca o simfonie pentru coardele inimii mele. Ajax închide ochii. Din nou împreună!

— Din nou împreună, frate, îi spun.

Încă mi-e greu să cred și mă comport cu reținere, fiindcă știu că trebuie să le mărturisesc lucruri care-mi vor fi apoi reproșate. Reunirea noastră va fi reală numai dacă Ajax mă va îmbrățișa și după aceste dezvăluiri.

— L-am jelit pe bunicul tău. Merita un sfârșit mai bun.

Ajax se retrage cu ochii în pământ.

— Ei, da, dar și-a pus pecetea, nu-i așa? Acum e rândul nostru.

Întrerupe momentul nostru intim cât să-i cerceteze din priviri pe cei din clanul Raa. Vocea lui devine caustică.

— Asta dacă nu cumva ți-ai găsit o nouă familie…

Kalindora își drege glasul. Cerându-mi scuze, o salut mult mai protocolar decât mi-aș dori și-l prezint pe Diomede și delegația Marginii. Ca răspuns la plecăciunea oficială a lui Diomede, Kalindora se mulțumește să țâțâie din limbă.

— Când am primit mesajul lui Lysander, am crezut că sunteți o născocire. Dar iată-vă aici, tupeiști ca niște pisici vagaboande și la fel de prăfuiți.

— Din partea Dominionului Marginii…, începe Diomede, dar

Kalindora îl întrerupe.

— Unchiul tău își cere scuze. Atlas ar fi venit să te întâmpine în persoană, dar războiul… ține omul ocupat.

Ochii ei frumoși îi aruncă o căutătură piezișă.

— Nu că voi ați avea de unde ști asta.

Ajax se interpune posesiv între mine și Diomede, măsurându-l pe Cavalerul Marginii din cap până-n picioare.

— Deci *tu ești* cel mai mare dintre plozii lui Romulus și ai târfei ăleia venusiene. Ce curaj trebuie să fi avut ca să-l eliberezi pe Lysander din captivitatea Trădătorului!

Deci așa îi zic ei lui Cassius. Situația nu-i ideală.

— Presupun că-ți sunt dator, *vere*.

Deși pare ciudat când o auzi rostită cu voce tare, chiar sunt veri. Prin venele ambilor curge sângele pur al Cuceritorilor din neamul Raa. Dar, ca în cazul atâtor stirpe muribunde, au prea puține în comun, cu excepția descendenței și a animozității provocate de luptele interne ale strămoșilor lor.

Diomede îmi aruncă o privire și se întoarce din nou către Ajax.

— Nu consider că alți oameni îmi sunt datori, răspunde el.

— Presupun că Trădătorul e mort? întreabă Ajax.

Diomede încuviințează.

— Tu i-ai dat lovitura de moarte? S-a văicărit?

Diomede nu răspunde.

— Văd că sărăcia voastră estetică se extinde și asupra vocabularului. La Centru e politicos să răspunzi când ești întrebat.

Mușchii mandibulei Seraphinei se încordează când își vede fratele insultat.

— Moartea unui om de onoare nu-mi provoacă bucurie, îi spune Diomede bărbatului mai înalt, cu o demnitate regească. Dar mă tem că, înainte să cadă, l-a… omorât pe fratele tău vitreg, Belerofon.

Ajax izbucnește în râs, spre surprinderea lui Diomede. În ciuda antipatiei recunoscute față de vărul său, Belerofon, văzând că moartea unui om pe care l-a cunoscut o viață constituie amuzamentul altuia, Diomede trăiește o revelație dublată de dezamăgire. Se află într-o altă lume, unde susul e jos și josul e sus. Niciodată nu ești cu adevărat pregătit pentru asta.

— Belerofon? râde Ajax. Nu l-am cunoscut niciodată pe limbricul ăla. Spionii noștri spun că abia te descurci mai bine

decât el cu spada. Spune-mi, cine-i cel mai reușit exemplar dintre Cavalerii Marginii? Tu?

— Nu se cade s-o spun chiar eu. Totuși, dacă măsori valoarea unui om numai după îndemânarea lui cu spada, îmi închipui că-i acela care-ți seamănă cel mai puțin.

Seraphina își privește fratele de parcă tocmai i-ar fi crescut coarne. Un zâmbet lent i se lățește pe chip.

Marginea n-a venit până aici ca să se lase insultată.

Kalindora mă privește ridicând din sprâncene.

Ajax pe de altă parte… a fost batjocorit în copilărie și nici ca adult nu suportă asta. Îi dă ocol lui Diomede și se preface că se-nfurie la vederea fulgerului și a norilor de pe mantia lui.

— Bunul meu domn, se pare că-mi porți blazonul!

— Nu-i blazonul tău, la fel cum n-a fost nici al celui de dinaintea ta. Reprezintă o idee. În cazul nostru – umilința.

— Umilința? Cum așa?

— Orice om e nimic dinaintea furtunii.

Ajax stă nas în nas cu bărbatul mai scund.

— Eu sunt furtuna! Dă-o jos!

„Pe Hades!” e gândul care trece prin mințile tuturor privitorilor, poate și prin mintea lui Ajax. În mod cert, Atalanta nu vrea ca el să omoare sau să fie omorât de un Raa într-un hangar.

Nu trebuie să-i refuzi niciodată dușmanului șansa de a bate în retragere. Victoria s-ar putea dovedi prea costisitoare.

— De ce? răspunde calm Diomede. Eu sunt Cavalerul Furtunii în Dominionul Marginii. Nu pretind c-aș fi și cel al Centrului.

— Dar porți însemnele aici, la Centru, bunul meu domn. Cum aș putea îndura o asemenea jignire adusă mie și funcției pentru care am atâta respect? Dac-aș permite-o, mi s-ar strâmba cocoșelul de rușine.

Este o manevră deșteaptă din partea lui Ajax și o dovadă a inteligenței lui strălucite. Îi oferă lui Diomede o cale de ieșire, cu un anumit preț. Diomede o recunoaște ca atare și este dispus să plătească. Își dă jos mantia și o împăturește.

Ajax își umbrește victoria și pierde respectul tuturor, mai puțin al sadicilor, smulgând mantia din mâinile lui Diomede și urinând pe ea. Apoi își închide armura pelviană și-mi aruncă o privire.

„Îi iei apărarea?”

Cât despre Ajax, ești fie cu el, fie împotriva lui. Azi nu-mi pot permite ultima variantă și recunosc stratagema socială pe care a folosit-o. Se numește Disprețul Necesar și este unul dintre protocoalele Măștii Dansatoare. Una dintre manevrele favorite ale Atalantei.

— Ai terminat, Ajax? întreabă Kalindora oftând exasperată.

Ajax își șterge mâinile pe tunica țesută în casă a lui Diomede.

— Aproape.

Seraphinei i-a ajuns. Înaintează ducând mâna la kitari și numai țâțâitul discret al fratelui ei o oprește. Orice o fi însemnat țâțâitul acela, ea îl ia în serios.

Zece Pătați Obsidieni își coboară securile cu mârâituri guturale. Dar Ajax și Auriii Centrului se mulțumesc să privească asemeni unui șir de crocodili răbdători. Acum știu că în venele celor din Margine curge și un sânge mai iute. La un moment dat, fie peste o oră, fie peste cinci ani, îl vor exploata, în mod colectiv sau personal.

L-am prevenit pe Diomede.

— Pe pizda Junonei, catamitul tău e sensibil, Raa! toarce Ajax pretinzând că era numai o farsă, nu o expediție de recunoaștere pe terenul temperamentului.

— Sora mea se dezmorțește după călătoria asta lungă, răspunde Diomede.

— Soră? *Soră*?! exclamă Ajax. Dar țâțele unde-s? Li le tăiați și voi cum fac lesbienele zburătoare ale lui Sefi?

— Nu, dar pe Margine castrăm Obsidienii slinoși, răspunde Seraphina. Vino mai aproape, *gahja.* O să-ți fac o demonstrație.

Ajax se înclină, amuzat de invitație.

— Poate altă dată, verișoară. Dar pe moment Kalindora cred că și-a pierdut răbdarea cu mine. Scuzele mele, firește. E atât de *palpitant* să avem iarăși niște Raa printre noi! Ultimii n-au trăit prea mult.

Tropăie exagerat, imitând cizma de Julii care a strivit-o pe sora mai mare a lui Diomede și a Seraphinei. Apoi își aruncă un braț pe după umerii mei și le face semn celor din clanul Raa să-l urmeze.

— Bun venit în rândul Legiunilor Cenușii!

5. DARROW

Mantia Călătoare

— Operațiunea Mantia Călătoare a început, le spun ofițerilor adunați la popota din apropierea șantierului.

M-am descotorosit de Glirastes trimițându-l în Heliopolis, unde va sta sub pază până la terminarea operațiunii. Cei rămași sunt Legați specializați în inginerie, comandanți de zbor Albaștri și cercetași zburători îndrăzneți, toți veterani cu măcar două campanii la activ. Cu alte cuvinte, oameni de încredere. Harnassus păstrează o tăcere împietrită.

— V-am ținut în ceață până acum. Amănuntele operațiunii Mantia Călătoare au fost compartimentate din motive ce țin de securitate. Permiteți-mi să vă ofer tabloul complet. Ce știți: Atalanta este meticuloasă. După micul nostru dans din cimitir, a curățat câmpurile de resturi și minele. Blocada lui Mercur este totală. Deține superioritatea tactică și numerică. La sol, raportul este cel mai probabil de doi la unu. Din poziția ei, poate distruge orice navă care se aventurează pe orbită și poate lansa o Ploaie care să aducă întăriri în orice colț al planetei în douăzeci de minute. Prin comparație, posibilitățile noastre de a riposta pălesc. Efectiv, ea poate înconjura fără dificultate oricare dintre trupele noastre. Scuturile sunt singurul nostru avantaj. Câtă vreme sunt în funcțiune, ea nu se poate baza pe artilerie și nu va risca să trimită trupe la sol. Dacă lanțul de scuturi dă greș, pierdem. Complet. Și, odată ce ne-a distrus pe noi, își va întoarce privirea către Republică. Unii dintre voi credeți că ar trebui să rezistăm, așteptând întăririle de pe Luna.

Evit să-l privesc pe Harnassus. Nu-i momentul să-l dojenesc acum.

— Sunt nevoit să vă spulber aceste iluzii. *Dacă* vor veni întăririle, Atalanta va afla și va declanșa o invazie în propriile ei condiții, înainte ca ele s-ajungă. Până atunci, Cavalerul Fricii va fi luat deja măsuri ca să ne slăbească poziția în moduri pe care nu le putem prevedea. Vor deține atât inițiativa, cât și controlul văzduhului. Din nou, noi pierdem. Nu ne putem retrage, nu ne putem preda, nu putem să atacăm și nici să așteptăm nu

putem. Unica noastră opțiune este să stabilim în ce condiții va avea loc confruntarea. O să-i invităm să vină.

Toți se apleacă înainte.

— Tancurile și infanteria destinate lui Marte, Lunii și Pământului vor muri aici, pe Mercur.

Sunt mândru văzând că ofițerii nici nu clipesc.

Orice iluzie că întoarcerea mea i-ar putea salva piere aici și acum.

Nu pot să flutur din mâini și să-i trimit înapoi pe Marte prin magie.

Nu-i povestea unei salvări, ci povestea unui sacrificiu. Acesta-i Termopile al nostru.

— Ce nu știți: prima fază a Operațiunii Mantia Călătoare a fost declanșată acum câteva nopți, când Cavalerul Fricii a doborât o navă din clasa rândunică la est de Hesperide. La bord se afla un cadavru plantat de Urlători, având asupra lui informații secrete privind vulnerabilitatea lanțului nostru de scuturi. Cavalerul Fricii pare să fi mușcat momeala. În clipa în care vorbim, urmează calea trasată de Urlători către Eleusis care, odată distrus, va declanșa o suprasarcină în lanț a generatoarelor de scut, creând o spărtură mică la sud de Pan, în Câmpiile Caduceului. Atalanta nu va putea să reziste tentației.

Terenul este perfect pentru debarcare. E suficient de plat pentru tancurile ei. Suficient de uscat pentru titanii ei. Suficient de larg ca să coboare câte zece legiuni deodată. Și poziționat perfect ca să poată diviza forțele noastre din nord, să înfrângă apărarea Copiilor din Peninsula Petasos cu infanteria aeriană și să trimită tancuri în vest, către coastă, ca să atace Tyche. Terenul de aterizare este capcana noastră. Este minat cu bombe atomice și înconjurat de două trupe ascunse susținute de șase dintre cele zece nave-torță care ne-au mai rămas și de baza din Limanul Roșu. Când armata Atalantei va ateriza, va fi anihilată din trei direcții. Se va retrage de-a lungul unicei rute disponibile: spre sud, în Deșertul Ladon. Se spune că deșertul mănâncă armate. Vreau să-i mai dau una proaspătă de mestecat.

Zâmbesc cu toții, așteptând să audă motivul pentru care sunt adunați aici, cu patru sute de kilometri mai la nord și cu marea între ei și câmpul de luptă.

— Atunci voi de ce sunteți aici? Fac o pauză cât să-l privesc în ochi pe fiecare dintre ei. Voi nu faceți parte din Operațiunea

Mantia Călătoare. Cei din această încăpere vor alcătui Limanul Albastru Șapte, sub comanda directă a lui Orion din Limanul Albastru Unu, aflat în largul coastei lui Tyche. Dacă restul dă greș, voi sunteți asigurarea mea. Sunteți Operațiunea Tartar.

•

După ce ofițerii pleacă să primească ordine de la Orion, îi fac semn lui Harnassus să se plimbe alături de mine în jurul gropii. Avem afaceri neterminate. Și vreau martori. După teste, generatorul s-a așezat cuminte la loc în culcușul lui. Inginerii se strigă între ei, făcând tot felul de calibrări de ultim moment.

— Deci ai găsit o metodă să poată fi sincronizate, spune Harnassus. Și o metodă de a gestiona încărcarea datelor. E vorba de terabyți pe secundă.

— Știu.

— Fierarii mei i-au văzut instalând tehnologie străină în camera de control. Dacă n-au proiectat-o ai mei, atunci cine?

— Am fost siliți să folosim toate resursele disponibile, ținând cont de perioada atât de scurtă.

— Ce resurse?

— Maestrul Constructor Glirastes.

De pe chipul lui piere orice expresie.

— Glirastes! Nu crezi că și-a băgat deja nasul în destule?

— Este unicul ins de pe Mercur care studiază tehnologia străveche ca hobby, spun eu. Dacă-ai fi putut-o face tu, ți-aș fi cerut-o ție.

— E cățelușul Auriilor.

— Știu că nu ești de acord cu acest curs al…

— Asta-i un eufemism, spune Harnassus fără să ridice tonul. Când ai spus că o să-i lăsăm să pătrundă în interiorul scuturilor noastre, am crezut că n-aud bine. Când mi-ai spus ce dezgropam, am crezut c-am luat-o razna. Acum îmi spui că nu este un singur generator, ci șapte, puse în funcțiune de o tehnologie inventată de un cățeluș al Auriilor. Nu eu am luat-o razna.

Își înfige degetul în pieptul meu și spune calm:

— Ci tu.

Îmi cobor ochii către degetul lui firav.

— Imperatore, controlează-te! Nu facem decât să impunem noi tonul. Tartar este numai…

— O asigurare, da. Am auzit.

— Nu crezi că le putem face față la sol.
— Nu.
— Trebuie să-ți amintesc că asta este totuși armata care ne-a eliberat căminele și mie, și ție?
— Numai că fără Sefi, fără Sevro și fără Legiunea a VII-a.
Pământeanul își încrucișează pe piept brațele groase, făcând să scânteieze insigna cu două chei intersectate de pe uniforma lui.
— Dușmanul are provizii proaspete de pe Venus, efectivele legiunilor îi sunt mereu completate, mașinile îi sunt reparate. Nu vorbim de niște Pixie plângăcioși. Sunt Legiunile Cenușii. Asta înseamnă Legiunea a XX-a Fulminata, a XIII-a Dracones, a X-a Pardus. În cea mai bună zi a noastră, oricare dintre ele ne-ar pune la grea încercare. Dar ea le-a adus aici pe toate și asta nu-i cea mai bună zi a noastră. Cu numai o săptămână în urmă, oamenii mei topeau resturi de metal ca să putem umple încărcătoarele celor din Legiunea a XXII-a. Resturi de metal. Nu uraniu sărăcit. *Resturi de metal.* Darrow, știi bine că nu-s o Casandră. Dar în momentul în care cizma celui dintâi Războinic Însemnat atinge solul lui Mercur, am pierdut planeta. Aici nu-i Termopile. Aici e Cannae. O să murim în Ladon.
Ignor apelul la obsesia față de clasici pe care o împărtășesc cu Auriii.
— Harnassus, am pierdut planeta când ai trimis jumătate din flotă acasă.
El mă privește cu răceală.
— Hai c-am ajuns și la asta. Vrei să mă biciuiești în fața frontului? Vrei scuze? Să te fut! Uite-ți scuzele! Mi-am respectat jurământul. Sabia poporului trebuie să-și facă vocea auzită de-a pururi. Și vocea poporului este Senatul. Nu tu.
— Și ce-ți zice Senatul în clipa asta?
Îmi fac palma căuș la ureche.
— Vocea tace. Așa că va trebui să vorbească sabia.
— Știi de ce ți-l prefer pe Sevro? O fi luând el foc repede, dar tu devii de gheață. Nu se poate discuta cu tine când ești așa. Ești inuman. Un împărat zeu.
Fierarii lui au remarcat tonul ridicat al discuției, chiar dacă nu și subiectul. Thraxa și-a făcut griji din pricina scenei pe care am ales-o pentru partida asta, înconjurat de oamenii lui Harnassus. Dar nu poți să-nhați lupul de limbă fără să-ți vâri mâna printre

colți.

El se trage mai aproape de mine.

— Nu te-ai întors ca să ne salvezi pe noi. Te-ai întors ca să-i omori pe ei. Își reprimă un fior de furie. Joci zaruri pe întuneric. Întăririle pot fi deja pe drum. Măcar încearcă să le spargi blocada. Trimite un mesaj. Ia legătura cu Senatul. Află ce planuri au acolo. Datoria ta de onoare este să-i ții pe oameni în viață cât mai mult posibil. Iar dacă folosești generatoarele alea, suntem la fel de răi ca dușmanul.

— Harnassus! Uită-te-n jur! Ți se pare că azi e ziua în care sunt dispus să ascult tot felul de obiecții morale? Îmi văd de drum. Ești cu mine, Imperatore?

— Și dacă nu-s?

— Mâna mea stângă nu poate avea o voință proprie.

La ordinul meu, zece Urlători în negru ies din *Necromant.* Armurile lor electromagnetice cu proprietăți cameleonice fac ape și adoptă culoarea palidă a gheții. Felix își înclină capul zburlit.

Harnassus face o față lungă.

— Ai asmuți Urlătorii... asupra mea?

— Alegerea îți aparține.

Cei mai înspăimântători legionari Aurii, Obsidieni și Cenușii îl privesc amenințător. Fiecare dintre ei l-ar ucide de dragul meu sau i-ar pune cătușe și l-ar azvârli în închisoare. Harnassus trage cu coada ochiului către Fierarii lui, întrebându-se dacă și ei ar face la fel. Ajunge la concluzia corectă și zice, coborându-și vocea:

— Dacă ai de ales între a salva armata noastră și a o ucide pe a lor, vreau să-mi dai cuvântul de onoare c-o să ne alegi pe noi.

— Suntem o forță expediționară. Misiunea noastră este să găsim și să distrugem inamicul. Zâmbesc larg. De găsit l-am găsit. Răspunsul tău, Imperatore!

El privește în pământ cu brațele încordate pe lângă trup. Și-a pierdut armata din clipa în care m-am întors. Îl înțeleg suficient ca să știu că odinioară a cochetat cu ideea de a interveni dacă întreceam măsura. Acum știe că posibilitatea aceea n-a existat niciodată.

— Afurisit să fii! zice el ridicându-și privirea. Afurisit să fii!

Deși mânia din privire nu-i dispare, execută un salut precis, la care puțini s-ar aștepta văzându-i trupul cu umerii aduși. Îl

menține puțin cam prea mult după părerea mea.

— Trăiască Secerătorul!

— Domnule, spune Rhonna din spatele meu. E Lupușor Unu.

În sala de comunicații a *Necromantului,* o hologramă înaltă de un metru înfățișându-l pe Alexandar se aprinde și se stinge, distorsionată de dispozitivele de bruiaj ale flotei Atalantei. Harnassus și Orion se înghesuie în spatele meu.

— *Pierdut*... *Frică*... *în*... *Ladon.*

— Asta înseamnă că Frică a pornit să atace Eleusisul? întreb eu. A mușcat momeala?

— ... *momeala*... *nu*... *dinspre*... *Ang*...

Harnassus își încrucișează brațele chinuindu-se să înțeleagă ce spune Alexandar.

— ... *S.O.S*... *dinspre*... *Nu*... *precauție*...

— Lupușor Unu, repetă!

— *N-a mușcat momeala. Nu se deplasează către Eleusis*... *primit un S.O.S. dinspre Angelia. Comunicațiile dinspre*... *Angelia*... *de la 06*...

— Angelia, murmur eu.

Angelia este un orășel din jumătatea estică a Ladonului, pe care l-am folosit pentru evacuarea civililor din orașele care înconjurau capcana noastră. Se află sub Scutul de Nord, dar nu are un generator de scut ca Eleusisul. Atlas ar fi trebuit să atace Eleusisul. L-am lăsat expus, practic rugându-se să fie atacat.

Poate se ruga prea tare.

Mușchii mandibulei lui Harnassus fac ore suplimentare.

— Ticălosul știe! Ne-a ghicit planul!

— Presupunere nefondată, replică Orion. Angelia n-are un generator ca Eleusisul. E sub umbra celui din Kydon.

— Atunci ce caută acolo? întreabă Harnassus. Ce are? Darrow?

Nu pot să aștept alte informații. Trebuie luată o decizie. Dar, dacă-mi joc cartea prea devreme, se va alege praful de tot. „Fir-ar să fie! Ce n-a mers?”

— Harnassus, ți-ai terminat treaba aici. Te vreau înapoi în Heliopolis.

— Departe de luptă, cu civilii și ariergarda? întreabă el.

— Lupta se va duce în Tyche. Când o să pierdem văzduhul, o să avem nevoie de tine să continui să ne trimiți întăriri prin tunelul gravitațional. Și trebuie să protejăm integritatea lanțului

de comandă. Dacă eu cad în deșert și Orion moare laolaltă cu generatoarele ei, armata trebuie să aibă un comandant.

Ăsta-i lucrul bun când ai de-a face cu Harnassus. Oricare ar fi divergențele noastre, când vine dușmanul, știu c-o să-mi apere spatele. Mă salută. În timp ce se răsucește pe călcâie, îi aruncă o căutătură încruntată lui Orion. O privesc în timp ce pleacă. Una câte una, gărzile mele se furișează pe coridor către garajul de dedesubt. Știu ce urmează. „Din nou de la capăt”. Simt cum mă copleșește oboseala la gândul ăsta.

— Te vreau în Limanul Albastru Unu, îi zic lui Orion. Ia orice navetă și trimite-i pe ceilalți piloți ai furtunii la generatoarele lor. Când dă să pornească spre coridor, o prind de braț. Nu ridicăm Zeii Furtunii deasupra orizontului primar. Jură-mi!

— Pe viața mea.

Îi lipesc fruntea de a mea.

— Din *Vanguard* și până-n Vale, soră!

Amintirea navei în care ne-am cunoscut o face să zâmbească.

— Din *Vanguard* și până-n Vale!

Se îndepărtează, luând cu ea ceva din mine. Nu mai știi când îți vei revedea prietenii. Sau dacă îi vei mai revedea. Dintre toți cunoscuții mei, Orion este singura care n-a spus niciodată ce vrea să facă după ce se va termina războiul. Acum mi-aș dori să știu, dar ea își cheamă deja piloții furtunii și-i împinge către navetele lor.

— Crezi că-i cu toată țigla pe casă? zice Rhonna de pe schela navei. Dacă o apucă Furia Sângerie…

— Am un plan de rezervă.

— Normal că ai.

Mă întorc către ea. Sunt gata să-i spun să plece cu Harnassus, când îmi dau seama c-a înțeles la ce mă refer… a înțeles *exact* ce presupune planul de rezervă legat de Orion. Băga-mi-aș! Mă citește ca pe-o carte deschisă!

— Unde e? întreabă ea. În caz că…

În caz că în clipa aia o să zac mort pe câmpul de luptă, asta vrea să spună.

Când i-am cerut lui Glirastes să conceapă aparatura necesară sincronizării cu Zeii Furtunii, l-am pus să construiască o supapă de siguranță, pentru ca Albaștrii care o folosesc să nu decidă viitorul planetei fără mine. Scot telecomanda din haină și i-o arăt Rhonnei.

— Și în armură? întreabă ea.

— Cel de-al doilea buzunar de pe coapsă. Piciorul drept.

Și uite-așa și-a asigurat un loc alături de mine. „Dragă frate, îmi pare rău!”

Le trimit un mesaj Urlătorilor:

— Alexandar, zi-i Thraxei să meargă în recunoaștere în Angelia. Nu te lupta cu Cavalerul Fricii. Pornesc într-acolo!

6. LYSANDER

Carnivore

— Lysander au Lune! Pari vioi pentr-o stafie!

În camera ei de meditație, Atalanta mă ridică din genunchi și mă îmbrățișează.

— Hypatia, uite, e vechiul nostru prieten!

Șarpele vasta îmblânzit care înconjoară gâtul Atalantei ca un colier negru mă privește cu indiferență reptiliană.

— Haide, draga mea, dă-i un pupic lui Lysander!

Uitasem cât este de înspăimântător să simți pe buze solzii reci ai celei mai veninoase ființe de pe Venus. În timp ce mă retrag după sărut, solzii cameleonici ai șarpelui pălesc luând culoarea pielii mele, dar se întunecă din nou când Hypatia se încolăcește iar în jurul gâtului Atalantei.

— Te-a ținut minte! exclamă Atalanta.

Camera ei de meditație este mai plăcută decât bijuteria pe care o poartă la gât. Spre deosebire de bunica, Atalantei îi place să aibă în jur puțin haos. Camera ei este o grădină plină cu cea mai esoterică vegetație pe care-am văzut-o. Sub o boltă înstelată, copaci helix cu frunze violet șerpuiesc ca spiralele de ADN. Păsările cântă. Ba zăresc până și o maimuță sau două legănându-se pe crengi. Dacă prin hublou nu s-ar vedea rotindu-se planeta Mercur, nici n-aș zice că sunt într-o navă de război.

Detaliul meu preferat sunt orhideele carnivore de pe marginile fântânilor arteziene cu amorași. În timp ce o contemplu pe Atalanta, limbile lor se întind către mine.

Ca și Ajax, Atalanta s-a schimbat în lipsa mea. Apropiindu-se acum de cincizeci de ani, cea mai tânără dintre surorile

Grimmus este suplă și are un aer flămând. Nu pare nici cu o zi mai mare de douăzeci și cinci de ani, asta dacă nu-i vezi ochii. Dar acolo unde odinioară lenevea capricioasa sfărâmătoare de inimi a Palatinului acum se află un soldat.

Duse sunt rochiile, bijuteriile și părul în codițe împletite care-i treceau de talie. Duse sunt unghiile de diamant, paharele cu șampanie dreasă cu mirodenii și sălile pline de amanți Rozalii musculoși. Rochiile au fost înlocuite cu o uniformă teatrală de culoare neagră cu șiruri de țepi auriți și cu câte un cap de mort pe fiecare umăr, iar amanții, cu o navă plină cu ucigașii cutezători ai generației mele, cu veteranii cu ochi reci ai generației ei și cu legendele rămase din generația de dinainte.

Părul Atalantei este ras la tâmple și prins în codițe scurte pe creștet. Aproape c-ai putea s-o iei drept unul dintre marțienii marțiali și lipsiți de umor de care râdea odinioară.

S-o văd din nou este ca și cum aș ține în mâini ceva de-acasă. Este un sentiment mai intens decât când i-am văzut pe Ajax și pe Kalindora. A fost apropiată de părinții mei. Dacă m-am temut mereu de Atlas, cel mai bun prieten al tatii, de cea mai bună prietenă a mamei nu mi-a fost frică niciodată. În multe feluri, Atalanta a fost protectoarea mea în aceeași măsură ca Aja.

Cu noi mai sunt Ajax, Kalindora și, prin intermediul hologramelor, o specie pe cale de dispariție: Primușii Caselor Cuceritorilor, câte au mai rămas. Sunt Carthii, bogații și desfrânații constructori de nave de pe Venus, Falthe cei obsedați de puritate, deveniți nomazi după ce proprietățile lor de pe Pământ au fost cucerite, și Votum, poeticii, dar pragmaticii magnați ai mineritului metalifer și ai construcțiilor de pe Mercur, recent evacuați, firește.

Lipsesc familiile parvenite care s-au ridicat în timpul războiului și pe care cei de față nu le socot încă suficient de însemnate. Și, mai remarcabil, străvechea casă Saud, furnizorii de infanterie de pe Venus. Familia Didonei este principala rivală a familiei Carthii, cel mai puternic aliat al Atalantei. Absența sa este cum nu se poate mai grăitoare.

Deci locul ăsta încă-i un bârlog de carnivore. Va fi un public dificil. Măcar sunt cruțat să-i povestesc Juliei au Bellona ce soartă a avut Cassius în mâinile celor din Margine. Ea lipsește.

— Am plâns moartea tatălui tău, îi spun Atalantei respectând protocolul de la Curte. Îndelungă i-a fost strădania. Mărețe

faptele. Fie să odihnească în Vid eliberat de poveri!

Sub pleoapele ei grele, ochii i se aprind ca două gămălii de chibrit. Îmi cercetează chipul, apoi încăperea, căutând mai mult combustibil ca să ardă. Cad pe hainele mele și flacăra din ei dansează.

— Dragă copile, trebuie să constat că simțul modei pare să cam dea rateuri în cazul tău...

— Tatăl tău...

— Nu te-am învățat nimic, dulce Lysander? Lenea nu-i o scuză să n-ai grijă de copitele armăsarului tău, iar războiul nu-i o scuză să porți haine prost croite. Va trebui să-ți spălăm păcatele pe loc. E o chestiune de respect de sine. Am la bord trei croitori de primă mână de pe Venus. O săptămână cu ei și-o să arăți ca un *rege.*

În compania în care mă aflu, ăsta e un cuvânt periculos.

E mai bine să nu zic nimic.

Ea oftează și ridică ochii spre stele. Arunc o privire către fresca imensă ce domină peretele din spate. Este cea comandată de Octavia, cu familia noastră și aliații noștri cei mai fideli, clanul Grimmus. Din ea, Ajax, Atlas și Atalanta ne privesc, dar din fețele celor morți n-a rămas nimic.

Atalanta a pus să fie acoperite cu vopsea.

Inclusiv chipul meu.

— Tata a crezut întotdeauna că Lorn va fi cel care-o să-i facă de petrecanie, într-un fel sau altul, spune ea remarcându-mi interesul față de tablou și privindu-și tatăl, al cărui giulgiu e proaspăt pictat. Nu l-ar fi deranjat să fie el sau chiar Nero. Dar o potaie, o corcitură, un sclav?

Scoate un șuierat surd.

— Ce vremuri necuviincioase am moștenit, dragul meu. Nimeni n-are parte de moartea pe care o merită. Ce barbarie!

— *Ce farsă mai e și asta, Atalanta*? bombăne holograma lui Scorpio au Votum.

Mereu a fost o creatură pedantă, calculată. În plus a împlinit de curând suta de ani și se află la a șaisprezecea amantă.

— *N-avem timp pentru*... *spectacolul ăsta de doi bani. Avem probleme logistice de discutat.*

Atalanta se uită la mine și dă ochii peste cap. Ca și cum ar vrea să spună: „uite ce trebuie să îndur!” Dar între noi rămâne o prăpastie. Este nesigură cu privire la intențiile mele, lucru de

altfel firesc.

— Farsă? șuieră Ajax sărindu-mi în apărare. Și ce anume e farsă în întoarcerea lui Lysander din mormânt, Scorpio?

— *În al doisprezecelea ceas, un băiat pierdut sosește la noi de la marginile civilizației, într-o navă inamică*? mârâie Scorpio. *Scuzați-mi incredulitatea, dar mi se pare că miros o înșelătorie.*

— Ce-mi mai place mausoleul de conspirații din mintea ta, Scorpio. E așa o încântare! Dar mă întreb, cumva intenționezi să mă acuzi *pe mine* de înșelătorie? întreabă Atalanta.

— *Eu mă refeream la niște vicleșuguri de soi lupesc.*

Nu la asta se referea.

— *Dar, dacă tot m-ai întrebat, vreau să-ți amintesc că Mercur aparține familiei mele, nu clanului Grimmus, nu clanului Lune și nici acestei confederații a Celor Două Sute pe care am asamblat-o laolaltă incluzând până și cel mai subțiat sânge. Noi am construit Mercur. Noi i-am îmblânzit orbita.*

— Dar Silenius și moștenitorii lui au fost cei care-au plătit, adaugă Kalindora.

În mintea Primusului Casei Votum, tinerețea Kalindorei și descendența ei jalnică, de numai trei sute de ani, nu merită atenția lui. Îi dă-nainte.

— *Spune-mi, te rog, Atalanta, chiar crezi că, dacă-l susții pe moștenitorul tronului, vom uita de drepturile noastre asupra acestei planete*? *Nu. Nu. Oricât de precoce ai fi, nu ești singura care are o armată. Ești cea dintâi dintre egali, dar asta nu te face suverana noastră. Nici acum, nici pe viitor.*

Atalanta îi zâmbește.

— Dacă aș confunda spusele tale cu o amenințare, Scorpio, aș putea insista să-l inviți pe Atlas la tine, pentru un ceai la miezul nopții. Știu că poți să-i inviți și pe copiii tăi minunați: Cicero, Porția, Ovidius, Horația. Ce-ar fi să-i chemi pe toți?

La rostirea numelui lui Atlas, un fior traversează încăperea. Însă e vorba de ceva mai profund decât teama de el. Într-o epocă în care acești Primuși au fost martori la dispariția unor linii genetice la fel de vechi ca ale lor, amenințările la adresa familiei nu primejduiesc numai căminul, ci însăși supraviețuirea numelor lor străvechi.

— Sigur că nu sunt Suverana, spune Atalanta cu glas tăios ca un cuțit. Ce să fac cu o turmă de lingăi? Sau cu povara administrării planetelor? Domeniul meu este războiul, bunul

meu domn. Numai războiul. În domeniul ăsta am demonstrat că-ți sunt superioară și-mi face plăcere să văd câtă încredere ai în mine când e vorba să-l port.

Nimeni n-o contrazice, nici măcar Falthe, care a văzut tot atâtea bătălii ca Secerătorul însuși.

— *Asta* are de-a face cu războiul. Și eu spun că *ăsta* e Lysander. Și *asta*-i prima oară când l-am văzut de zece ani încoace. Și totuși sunt suficient de generoasă ca să-l împart cu voi. De ce? Pentru că prețuiesc părerile voastre. Dar să-ncerci să arunci cu acuzații în direcția *mea*... ei bine... *aia* ar fi o dezamăgire.

Tăcere. În spatele Atalantei stă amenințător Ajax, ca un pumn pe care ea a ales să nu-l agite. Atlas, ca un pumn invizibil. Și totuși, în ciuda amenințării, Auriii știu că Atalanta nu i-ar putea ucide decât cu costuri severe pentru ea. Iar unor inși care conduc planete nu le stă în fire să-și vâre coada între picioare. Cu toate astea, următoarea replică a lui Scorpio e mult mai chibzuită.

— *Lysander au Lune se afla în Pântecele Dragonului când a fost cucerită. Dat fiind că-i aici, nu pot să nu mă întreb cum a supraviețuit. De unde știm că nu-i un agent al Revoltei? Poate că nici el n-o știe. Nu trebuie să-ți reamintesc cât de lipsit de scrupule este dușmanul nostru. Sau că nu mai deții monopolul asupra anumitor... tehnologii.*

— *Eu sunt dispus să accept că acesta-i Lysander*, toarce Asmodeus au Carthii. *Scorpio e numai o arahnidă paranoică.*

Fiind cel mai puternic aliat al Atalantei, Asmodeus mă va susține, dar asta mă va costa. Pare neschimbat de când l-am văzut ultima oară, beat în grădinile Palatinului, cu câte o Rozalie tânără și drogată atârnându-i de fiecare braț. Deși a trecut bine de sută, ciudățenia asta de om are chipul bronzat și nenatural al unui ins de patruzeci de ani, cu venele albăstrui ale tratamentului de reîntinerire ascunse, fără îndoială, sub fond de ten. Deși Atalanta a ținut totdeauna la ei, Carthii sunt cele mai rele specimene pe care le are Centrul. Îl las să-și reverse otrava, dar am grijă să fiu cu ochii în patru după exemplarele mai periculoase.

— *Toți știm că Bellona abia a scăpat de Gorgo și de asasinii lui pe Ceres, acum nici trei ani,* spune Asmodeus. *Bestia a relatat că un tânăr catamit se ținea după Bellona ca un cățeluș.*

Faimosul dezmățat mă privește cu aceeași lăcomie ca pe vremea când eram copil. *Cred că acum cunoaștem identitatea catamitului.*

Kalindora izbucnește în râs plesnindu-se peste coapsa îmbrăcată în armură.

— Pervers bătrân! Sigur n-a fost o fantezie a ta?

Ajax pufnește într-un râs surprins. Asmodeus pare iritat, dar n-o întrerupe.

— Nici Lysander, nici Trădătorul nu s-ar înjosi atât. Îmi face cu ochiul. Dar poate ar trebui să întrebăm chiar subiectul în discuție. Presupun că are niște informații pe tema asta, nu?

Când eram copil, Kalindora a făcut parte din gărzile însărcinate cu protecția mea, înainte să se ridice la rangul de Cavaler Olimpic. Văd că nu și-a ieșit din mână.

— Onorați Primuși, rostesc eu tare și clar. Îmi cer scuze c-am întârziat la război. Dar mă tem că trebuie să ofer câteva lămuriri cu privire la absența mea. Republica nu m-a ținut prizonier și nici n-am fost catamitul lui Cassius. După uciderea Ajei și a Octaviei, Darrow, ucigașul bunicii mele, m-a dat în grija lui Cassius, ca elev al său. Ultimii zece ani mi i-am petrecut cu el, în Centură.

N-a fost tocmai răspunsul pe care-l aștepta Kalindora. În loc să-i domolească pe Aurii, îi face să izbucnească în râsete incredule. Ochii Atalantei se măresc ușor, iar Ajax se întoarce foarte încet către mine.

— Elev?

— Da.

El amuțește, știind că rufele murdare nu se spală de față cu alții. Deci a învățat să fie discret. Poate ar fi trebuit să recurg și eu la discreție, și nu la onestitate, dar până la urmă totul ar fi ieșit oricum la iveală. Diomede o fi un om de onoare, însă, dacă datoria i-ar cere să lanseze bomba asta ca să capete un avantaj în timpul negocierilor, ar face-o fără să clipească. Seraphina ar fi în stare să spună numai ca să se distreze. Trădătorul suprem, așa cum apare în ochii alor mei, e totodată persoana care m-a crescut pentru o perioadă la fel de lungă ca Suverana. Poate că le vine să mă scuipe numai la gândul ăsta, dar, dinaintea lui, condescendența lor nu rezistă. Sângele lui Bellona era la fel de străvechi ca al lor și el însuși era foarte periculos. În ce m-a transformat?

— Asta-i într-adevăr dezgustător, spune Atalanta fluierând a surpriză. Dar Cassius a murit, din câte am înțeles din mesajul tău.

— Da.

Ea și Ajax schimbă o căutătură intensă.

— Bine. Vom prelua noi cadavrul, pentru ca mama lui să-l poată cinsti cu o înmormântare în Soare, dacă va dori așa ceva.

— N-am cadavrul.

Sprâncenele Atalantei se ridică și, în jurul gâtului ei, Hypatia începe să șerpuiască agitată în sens opus acelor de ceasornic.

— De ce?

— Cadavrul a fost furat și profanat de apropiații lui Belerofon au Raa, pe care Cassius îl ucisese.

— Cum a fost profanat?

— Nu…

Asmodeus chicotește, deturnând cursul conversației. Inelele lui cu pietre prețioase străfulgeră în timp ce-și mângâie bărbia netedă.

— *Plecat timp de un deceniu, protejatul lui Bellona, lipsit de orice dorință de a te întoarce. Dar cum vezi un vid de putere, cum dai fuga înapoi ca un purceluș lacom, gata să-ți reclami tronul. Avem deja un conducător, băiat ticălos ce ești. Numele lui e Atalanta.*

— N-am venit să reclam nimic. N-am nicio cicatrice, nicio moștenire și niciun drept. Am venit numai ca să vindec ruptura care a dat naștere Revoltei.

Mă întorc spre Atalanta.

— Se poate?

Ea încuviințează.

— O să fie amuzant.

Ușile se deschid și Diomede și Seraphina sunt conduși înăuntru. Încăperea se umple de animozitate. Mă retrag, lăsându-l pe Diomede în centrul scenei. Seraphina stă mohorâtă alături de el.

— Pe Jupiter, murmură Atalanta. Sumbru ca un nor. Palid ca un cadavru. Este un Raa sau e chiar fantoma lui Akari?

— Akari era mai vorbăreț, zice Ajax.

— *Salve*, Aureolaților, rostește Diomede, înclinând respectuos din cap. Sunt Diomede au Raa, fiul lui Romulus și al Didonei,

Cavaler al Furtunii în Dominionul Marginii, Taxiarh[5] al Falangei Fulgerului.

— Ooo, și asta ce e? întreabă Atalanta.

Diomede e luat prin surprindere.

— O legiune mobilă specializată.

— Nu sunt toate legiunile mobile? Sau aveți echipament nou de zbor?

El clipește descumpănit de întorsătura conversației, apoi își drege glasul.

— Ea e sora mea, Seraphina au Raa, Lohag[6] al… Legiunii a XI-a a Călătorilor Prafului.

Așteaptă o nouă întrerupere.

— Continuă, îl încurajează Atalanta. Te descurci splendid, tinere!

— Am fost însărcinați să vă aducem mesajul Consiliului Lunilor și al Consulilor Didona au Raa și Helios au Lux. Ne-au dat Pecetea Dominionului. Își ridică brațul, arătând o mănușă uriașă, în care sunt încrustate pietre mobile. Sunt autorizat să încep tratative în scopul încheierii unui armistițiu durabil și reciproc avantajos între Dominionul Marginii și restul Societății, pentru a contracara molima demokrației.

Urmează o tăcere stupefiată.

— *Să mă ia dracii,* murmură Scorpio. *E adevărat*!

Asmodeus chicotește neîncrezător.

— *Didona au Saud, consul*? *Imposibil. Păgânii ăia disprețuiesc compania civilizată*! *Spune-mi, rogu-te, Romulus a luat-o razna*?

În sinea lui este îngrijorat. Didona și-a trădat familia căsătorindu-se cu un Raa. Dacă ar reuși să încheie o alianță între Margine și Casa Saud… vai și-amar! Supremația lui pe Venus ar putea fi periclitată. Kalindora pare să savureze frustrarea lui Asmodeus.

— Asmodeus, încetează, te rog! spune Atalanta, întorcându-se apoi către Diomede. Ei bine, în mod cert ai… ținuta tatălui tău. Dar spune-mi, de ce nu mai este Suveran Romulus *cel Îndrăzneț*? A obosit să se tot împăuneze? Lui Atlas n-o să-i vină să creadă.

— Tatăl nostru a murit, răspunde Seraphina.

Informația asta n-am inclus-o în mesaj.

---

[5] Comandant al unei unități din infanteria greacă.

[6] Comandant de batalion în Grecia antică, ce servea sub un taxiarh.

Un timp nimeni nu scoate o vorbă, apoi Atalanta ridică mâna ca un copil la școală.

— A murit?

Diomede încuviințează.

— A recunoscut sub jurământ c-a știut că distrugerea docurilor lui Ganymede a fost întreprinsă de Darrow din Lykos și Victra au Julii, și nu de Roque au Fabii.

— Darrow a făcut-o?

Atalanta izbucnește în râs, aplaudând. Simțind încântarea stăpânei ei, Hypatia șfichiuiește din limbă.

— Tata a avut dreptate. Știam eu că n-a fost Fabii. *Darrow, Darrow, Darrow*! Gândăcel perfid! Aproape că-s mândră de el. Ei, se pare c-a mers prea departe totuși. În fine, toți am trecut prin asta. Dar Romulus – mort! Mort? Nu credeam că Romulus *poate* muri! Spune-mi, cum a murit? A fost război civil? Un asasinat? Sau în sfârșit mama ta s-a hotărât și l-a înfulecat?

— După ce și-a recunoscut înșelătoria și că i-a ucis pe Arbitrii Albi, nu mai exista decât o cale să-și recapete onoarea, explică Diomede. A urmat calea lui Akari către Mormântul Dragonului și a fost răpus de forțele naturii.

Ei îl privesc de parcă delirează.

— A ajuns până la mormânt? întreabă Ajax.

Diomede înghite în sec.

— Nu.

Atunci, toți ca unul izbucnesc în râs.

Sunt scârbit văzând atâta lipsă de respect față de omul pe care l-am admirat aproape la fel de mult ca pe Cassius. Seraphina pare gata să tragă briciul din teacă, dacă l-ar avea asupra ei.

Numai Diomede rămâne netulburat. A învățat ceva din discuția cu Ajax și acum învață la ce trebuie să se aștepte și din partea celorlalți.

Respectul meu pentru el crește. Și al Kalindorei, se pare.

— Asmodeus, uite-ți monstrul pândind în umbră, gata să atace Venus! râde Atalanta. Te-ai agitat atâta din cauza unui sinucigaș grandoman. Păi aș zice că nici nu-i nevoie să ne luptăm cu Marginea. Dacă reușim să-i determinăm să se mintă cu toții între ei, onoarea lor va face restul!

— Romulus a fost un Auriu de Fier, spun eu. Onorabil oricum l-ai măsura.

— Ei, se pare că i-au lipsit câțiva pași, mă corectează Ajax.

— Merită respect din partea voastră! mă răstesc. Sau măcar decența de a nu râde de față cu copiii lui!

În sfârșit, belicosul Falthe rupe și el tăcerea.

— Nu primesc lecții de onoare din partea unui băiat fără cicatrice, indiferent ce nume poartă. Tinere, am fost la Ilium. Romulus mi-a ucis sora. Și-a trecut lama peste abdomenul ei și i-a retezat șira spinării. Dacă n-ai înfruntat... *piezele astea rele într-un coridor, habar n-ai ce vorbești.*

— Ne ceri să-l respectăm pe Romulus, Lysander? întreabă Atalanta. Să respectăm un om care a pus onoarea mai presus de binele comun? Să respectăm un neghiob a cărui rebeliune a favorizat ascensiunea Secerătorului? Să-l respectăm pe trădătorul care a luptat cot la cot cu hoardele de sclavi la Ilium? Care și-a trădat atât de cumplit datoria, încât propriul său frate n-a mai suportat să-i stea alături? Agită un deget suplu în direcția mea. Cred că încă ești pierdut, Lysander. Sau ești la fel de nebun ca ei? Tu ce crezi, nepoate?

Ajax își plimbă îngândurat limba peste dinți.

— Nu pare nebun.

— Deci nu ești nebun, zice Atalanta. Se apropie până ajunge nas în nas cu mine și vocea ei e caldă, invitând la confidențe. Atunci ce-i cu tine? Ești confuz? Te-au torturat? Privirea i se abate către Diomede și Seraphina. Cine-a făcut-o? Bruta? Sau șoricelul? Putem să-i jupuim dacă vrei. Să-i urcăm într-o țeapă de-a lui Atlas.

— Ca să înclinați balanța în favoarea voastră, vă trebuie un aliat.

— Nu. Nu mi-a trebuit decât *imperium,* putere absolută. Vreme de ani, tata m-a ținut în lesă și și-a văzut de retragerea lui convențională. Scuze, de *războiul* lui. Pentru un dușman hibrid, ai nevoie de un războinic hibrid. *Eu* am inversat cursul, Lysander. Agenții mei răspândesc otravă în citadela inamică. Atlas o împrăștie în leagănul în care s-a născut Revolta. În curând, gunoaiele alea o să-nceapă să se omoare între ele. N-avem nevoie de trădători printre noi. Suntem pe punctul de a câștiga.

Le cercetez chipurile și nu descopăr decât izolare și aroganță. Fiecare s-a baricadat îndărătul puterii și prejudecăților sale. Era inevitabil. Unii își amintesc de rudele pierdute în urma celor

două rebeliuni ale Marginii. Mulți sunt convinși de superioritatea culturală a Centrului. Dar toți își amintesc taxele pe care le-a adus rebeliunea Marginii.

Nu pot să admită că Marginea le-ar putea fi de ajutor. Așa că, mai întâi, trebuie să fie umiliți. Ar fi mai ușor dacă de numele meu ar fi legate câteva bătălii importante. Dacă aș avea legiuni la dispoziție. Sau o cicatrice pe chip. Dar nici uneltele pe care le am la dispoziție nu sunt complet boante.

— Poate că ai dreptate. Poate n-aveți nevoie de Margine. Dar… Atalanta se întoarce și-mi aruncă o privire menită să mă prevină… dacă aveți tot ce vă trebuie, cum se face că atâtea nave sunt încă avariate după bătălia de deasupra Mării Caliban? întreb eu. Orion n-a căzut fără luptă. De ce n-ați trimis navele avariate înapoi la docurile de pe Venus, ca să fie reparate?

Privesc în jur cu un aer nevinovat. Nimeni nu răspunde.

— Dacă nu cumva există vreun motiv care vă împiedică? Poate că, după ce a fost eliberat de Darrow, Minotaurul a făcut mai mult decât să-l ucidă pe Magnus. Nu cumva, din întâmplare, dacă tot era pe Venus, a ocupat și-docurile?

— *Complotist mic și mârșav*! exclamă Asmodeus. *Cum putea să știe una ca asta*?!

— Câte nave a capturat Minotaurul? insist eu. Pe toate cele aflate la docuri? E clar că atacul ăsta al vostru împotriva Legiunilor Libere e o capcană în care vreți să atrageți flota Republicii. Să atrageți aici grosul forței lor, pentru ca pe urmă să vă furișați pe la spatele lor și să le faceți planetele una cu pământul. Dar fără ajutorul lui Venus nu puteți să atacați nici Marte, *nici* Luna. Ați întins capcana, dar v-ați prins piciorul în ea.

— Lysander, te rog! Ajunge cu demonstrațiile! spune Atalanta.

— După ce Minotaurul a fost luat prizonier, mulți dintre oamenii lui trebuie să fi venit la tine, Atalanta. Câți s-au întors acum sub stindardul lui? Câte nave au dispărut pe furiș? Apollonius era un tip popular. Și o minte curioasă s-ar putea întreba de ce s-a repezit el să-l omoare pe Magnus. Poate c-a fost trădat. Livrat în brațele dușmanului.

Toți mă privesc de parcă mi-au crescut colți.

Poate că nu cunosc regulile Marginii. Dar Centrul îl cunosc. Și am nimerit-o. Apollonius chiar *a fost* trădat. Cel mai probabil *tocmai* fiindcă era un tip popular.

Mă simt cumplit de singur. Ăștia sunt oamenii pe care Cassius

îi credea în stare să trimită asasini pe urmele lui. Cei pe care i-a considerat un rău mai mare decât Revolta, dându-și chiar viața ca să se asigure că ei nu vor câștiga niciodată acest război. Dacă ei nici măcar nu acceptă să ia în calcul ideea de a se alia cu Marginea, atunci a murit în zadar.

— Bunii mei domni și doamne, sunteți la jumătatea unei campanii. Una care presupun că fusese gândită ca o înaintare de neoprit. Totuși, fără să miște un deget, Darrow v-a tăiat un picior. Fără docuri și întăriri, nu puteți nici să înaintați, nici să vă retrageri. Vă ofer un aliat care în ultimii zece ani s-a odihnit. Unul care nu pretinde, nu dorește și nu are nici puterea de a domni peste planetele voastre. A fost scuipat în obraz și a venit să ceară satisfacție. Refuzați-l dacă trebuie. Alegerea e a voastră, nu a mea.

Greierii de lângă fântână continuă conversația.

Ajax este primul care vorbește.

— Dacă noi distrugem Legiunile Libere, iar Marginea atacă bastioanele din Centură și docurile lui Phobos, trauma pe care o vom provoca Republicii va fi totală. Argumentele lui Lysander nu-s chiar lipsite de merite. Nici nu ne abat de la planul nostru iminent.

— Știu că argumentele lui nu-s lipsite de merite! se răstește Atalanta. E evident până și pentru un neg genital că au merite. DAR ÎI URĂSC PE LUNATICI! Urmărește cu degetele contururile solzilor Hypatiei, căzută pe gânduri. Tinere Diomede, o să fiu teribil de sinceră. Nu cred că-i înțelept să mă prind în dans cu făpturi veninoase pe care nu le-am crescut chiar eu de mici. Dar nu tu mi-ai ucis tatăl, nu-i așa? Nici pe Octavia, dacă tot a venit vorba. Nici pe Aja sau pe Moira. Să te ucid pe tine ar însemna să pătrund pe nisipuri mișcătoare. Și sunt mulți alții pe care m-ai putea ajuta să-i omor. Răspunde-mi la o întrebare! Docurile voastre au fost distruse, dar ați găsit cumva o cale să construiți noi nave cum e corveta aia ciudată din hangarul meu. Nu, n-o s-o demontez, pentru că sunt șanse să sară în aer dac-o fac, nu-i așa?

Diomede ridică din umeri.

— Este evident că aveți o sursă de energie care vă permite să susțineți un război, deși termitele alea au transformat Marte într-un bastion impenetrabil. Cum? Folosiți caravele stelare ca să recoltați heliu din Gigantele Gazoase? Își dezgolește dinții.

Atlas ar afla dacă ați îndrăzni să faceți minerit în Centura Kuiper, știu asta.
Diomede nu se clintește sub tirul tot mai intens al întrebărilor Atalantei.
— Câte nave de război are Marginea? Câte legiuni? Sunt lucruri pe care trebuie să le știu.
Diomede se amuză la gândul că ea chiar se așteaptă la un răspuns din partea lui.
— În cazul unei alianțe, orice însărcinare încredințată Marginii în conformitate cu strategia acceptată de ambele părți va fi dusă la îndeplinire. Asta-i tot ce am de spus.
— Ah, ce frumos e să fii tânăr și să crezi că știi cum merg lucrurile, spune ea adresându-se Primușilor. Diomede, acestea nu sunt întrebări insultătoare. Dacă nu știu cât de puternic ești, de ce te-aș alege ca partener de dans, tinere?
— Pentru că restul partenerilor sunt luați și melodia se apropie de crescendo.
Atalanta îl privește și pe buze i se ivește un zâmbet.
— Stai să vezi când o da Atlas cu ochii de tine! Oftează. S-a făcut, bunul meu domn! Adevărul hidos. Ne vom retrage din nou în budoare cu rudele noastre urâte.
Carthii încearcă s-o întrerupă.
— Sunt Dictatoare, Asmodeus! În materie de război, puterile mele sunt absolute! Ca să ne asigurăm stăpânirea de mâine, trebuie să facem concesii pragmatismului azi.
Numai după ce Atalanta le dă asigurări Primușilor că vor avea un cuvânt de spus în redactarea tratatului, imediat după „planul lor iminent”, hologramele încep să dispară una câte una. Nu s-a terminat. Urmează săptămâni de tratative. Niciuna dintre tabere nu va ceda. Și, în cele din urmă, ambele se vor ridica de la masa negocierilor simțindu-se trase pe sfoară. Dar alianța se va face. Mai mult, cred că Atalanta a vrut-o de îndată ce a auzit că era posibilă. Nu sărbătorește încă, dar în mintea ei a câștigat războiul ăsta și acum se gândește cum să-l abordeze pe următorul.
Mai întâi Revolta. Apoi Marginea.
Deodată mă simt copleșit, întrebându-mă cum o să reușesc s-o conving să nu se întoarcă împotriva Casei Raa de îndată ce i se va părea că are de profitat.
Unul dintre sclavii musculoși ai Atalantei îi aduce o bucată de

pâine pe o tavă. Ea o rupe în câteva bucățele pe care le împarte cu cei doi Raa. Odată ce au mâncat, sunt oficial oaspeții ei și se află sub protecția Casei Grimmus. Oricine le vrea răul devine dușmanul ei. Este un ceremonial care are cu adevărat greutate, așa cum a avut pentru strămoșii noștri. În această etapă, Atalanta nu-și mai poate permite noi dușmani.

— Vom începe discuțiile mâine, în vârful Colosului Acvatic din Tyche, spune ea. Cei doi Raa schimbă o privire între ei, apoi se uită la planeta de dedesubt. Astăzi însă cer o demonstrație a bunei voastre credințe.

Pocnește din degete și globul celest este umplut de o hologramă a lui Mercur înaltă de trei etaje. Este presărată cu jaloane ale fortărețelor și legiunilor inamice, atâtea câte se cunosc, și înconjurată de mii de trasee pentru transportoare și carapace-stelare.

Am știut că se coace ceva încă de când am văzut cât de pregătiți de luptă erau cei din *Annihilo,* dar nu m-am așteptat la asta.

Urmează o Ploaie de Fier.

Este o manevră riscantă și demonstrativă, care s-ar putea dovedi costisitoare. Deci fie Atalanta este extrem de încrezătoare, fie e de părere că nu mai are prea mult timp. Cred că știu unde se află Atlas în clipa asta.

Diomede examinează încruntat planul de luptă.

— Instrumentele noastre au arătat că planeta este protejată de un lanț de generatoare de scut aflate la sol.

— Toate sunt locuri bune de aterizat, da, spune Atalanta. Până acum.

— Cum o să…

Ea zâmbește.

— Crezi că Atlas s-a întors din sejurul lui din Centura Kuiper numai ca să se bronzeze în deșert? Am prins în cursă mai bine de nouă milioane de sclavi marțieni. Am distrus armada lui Darrow. I-am frânt inima lui Darrow. Acum o să-i frâng și șira spinării. Dacă-l ucidem și nimicim legiunile aici, o să spulberăm alianța dintre Marte și Luna. Virginia își va vedea mica rebeliune rupându-se în două.

— Plus c-ai nevoie de rezervoarele Heliopolisului și docurile tale au nevoie de metalele de pe Mercur ca să-ți poți continua campania, adaugă Diomede.

— A fost un război lung, admite ea. Spui că vrei să lupți alături de noi acum, la finalul lui, Raa?

Iat-o venind: proverbiala mușcătură a șarpelui.

— Dovedește-o! Cazi alături de noi în Ploaia de Fier. Varsă-ți sângele alături de mine și voi ști că am un aliat *sincer*.

Tăcerea se prelungește, în timp ce Diomede cugetă.

— Îmi pare rău, dar nu pot.

— Sigur că nu, zice Ajax izbucnind în râs. Spada de pe Io se simte cel mai bine în teacă.

— Misiunea mea e să fiu o voce, nu o sabie. Este imposibil.

Atalanta ridică din sprâncene, momindu-l.

— Păcat. Uniunea noastră mi se părea foarte promițătoare. Dar cum să mă încred mâine într-un aliat care refuză să lupte astăzi alături de mine? Ajax, te rog condu-i la navele lor și trimite-i înapoi pe planeta lor prăfuită!

O studiez pe Kalindora în timp ce Seraphina cade pe gânduri. Este și Kalindora la fel ca restul prădătoarelor ăstora? Expresia nu i se schimbă, dar ochii i se ațintesc asupra umbrelor aruncate de vasele cu jăratic ale Atalantei. Seraphina face un pas în față.

— O fac eu.

Fratele ei se răsucește, surprins să descopere, încă o dată, c-a supraestimat răbdarea femeilor din familia sa.

— Diomede, tu ești vocea Marginii. Eu sunt aici numai ca să te asist în misiunea ta. Dacă mor, ce mare pagubă?

Își pune o mână peste cealaltă, felul familiei ei de a spune „praf și umbră”.

— Vrei o cotizație în sânge, Grimmus? Na, poți să-l ai pe tot al meu. Mulțumită?

Atalanta zâmbește.

— Mulțumită.

Diomede devine foarte tăcut, înțelegând că sora lui va cădea în mijlocul unei armate alcătuite din inși care ar fi mândri să poată etala capul tatălui său pe peretele de deasupra șemineului. Îmi pare rău pentru el, dar am văzut-o pe Seraphina în mijlocul ascomannilor și, dacă cineva poate supraviețui primei lui Ploi, ea e aceea.

În timp ce este escortat către ușă de Gărzile Cenușii, împreună cu sora sa, Diomede îmi aruncă o privire sumbră. Atalanta îi face Kalindorei semn din cap să plece. Rămas singur cu ea și Ajax, privesc ușa închizându-se. Atalanta se apropie de

hublou și contemplă planeta de dedesubt. Poate se întreabă ce pune Darrow la cale. Asta mă întreb și eu.

— Protejat? zice deodată Ajax.

M-am așteptat la mânia lui, ceea ce nu înseamnă că mă tem mai puțin de ea.

— Am...

Se pune în mișcare cu o iuțeală uimitoare, care ar fi imposibilă în gravitația scăzută a Marginii. Mă lovește atât de rapid cu pumnul în falcă, încât numai urmând traiectoria loviturii, grație reflexelor inculcate de Calea Sălciei, reușesc să scap cu mandibula întreagă și cu gâtul nefracturat. Chiar și așa, cad la podea.

— *Protejat*? răcnește el.

Atalanta nici măcar nu privește reflexia violenței în hublou. Ridic o mână către Ajax. Adorabil cum era în copilărie, dispoziția i se putea schimba cât ai bate din palme. Acum tendința este mult mai vizibilă.

— Ajax...

— Laba aia tristă de Bellona a omorât-o pe mama, mârâie el punându-și piciorul pe vintrele mele. Ți-a fost mai mamă decât maică-ta, javră fără boașe ce ești!

— Da, așa a fost, gâfâi eu.

— Și cu toate astea te-ai ținut după coada lui Bellona timp de zece ani? Zece ani nenorociți!

— N-am avut prea multe... alternative.

— Puteai să te fi întors la *noi*. La *mine*. *Frate.*

— Ajax, îmi pare rău! Da... ar fi trebuit. Dar...

El apasă mai tare cu piciorul, până mă copleșește greața și mă dor șalele.

— Mi-a fost frică.

Auzindu-mă, este atât de oripilat, încât aproape își ridică talpa cu totul.

— De cine? De noi?

— Nu de tine, Ajax. De tine – niciodată. De Curte. De mâncătoria dintre Aurii. Dau să mă ridic, dar el mă țintuiește din nou la podea, însă de data asta mai cu blândețe. Crezi că mi-a făcut plăcere să privesc cum e ciopârțită Aja? Crezi că n-a însemnat nimic c-am văzut-o pe Octavia spintecată de la vintre până la stern? Crezi că n-am văzut că *noi înșine* suntem vinovați pentru Revoltă? Șacalul, Fitchner, Cassius, Războiul Marțian –

toate sunt simptomele aceleiași boli. N-am vrut să am de a face cu ele.

Asta poate înțelege.

Când eram copii, ne băteam joc de toți intriganții de la Curte. Oricum, numai pe Atalanta o prindeau bine intrigile și ea făcea asta doar de dragul distracției. Dar era puritate în obsesia Moirei față de adevăr. Era puritate în datoria Ajei față de bunica. Era puritate în onoarea lui Lorn. Era puritate până și în dorința pe atunci de neînțeles a lui Darrow de a câștiga mereu.

Aceia erau oamenii pe care-i admiram noi doi. Nu intriganții.

— Atunci de ce te-ai întors? întreabă Atalanta.

A simțit momentul de înțelegere tacită dintre mine și Ajax, dar nu și-l poate explica. E geloasă? Sau bănuitoare? Oricare-ar fi explicația, se întoarce cu spatele la hublou.

— Pentru că sunt convins că lucrurile se pot schimba, spun eu. Revolta s-a dovedit incapabilă să conducă. Poate că pe timpul Octaviei exista nedreptate, dar nu erau două sute de milioane de morți.

— Două sute cincizeci, spune Atalanta. Am păstrat secretă foametea de pe Venus.

Mă zguduie că moartea atâtor oameni a putut rămâne ascunsă.

— Poate că nu era perfect, dar nu era ca acum, spun. Cred că, dacă reușim să domolim Revolta, avem o șansă să dregem tot ce a fost stricat… nu numai de ei, ci și de *noi.*

— Pe zei! murmură Ajax. Nu s-a schimbat deloc.

— Ți-am spus, răspunde Atalanta.

Ajax mă apucă de jachetă și mă ridică în picioare.

— Se pare că tot mai vrea să fie Marcus Aurelius. Se apleacă spre mine și vocea lui capătă un ton confidențial. Treaba-i că mama chiar *i-a luat* apărarea lui Cassius. Ții minte. Când Octavia s-a îndoit de loialitatea lui, mama a rugat-o să-i dea o șansă. Fac pariu că a crezut că-l vede pe Lorn în el. Și el a răsplătit-o dând-o hrană lupilor. Știu c-ai găsit scuze pentru asta, fiindcă tu crezi că emoțiile sunt niște programe secundare, sau cam așa ceva. Dar uită-te ce sunt eu. Ce-am devenit.

Îmi indică însemnele omorurilor înfăptuite. Armura lui îndoită. Lama cenușie, de două ori mai groasă, de pe coapsă.

— Crezi că de plăcere am făcut-o?

— Înțelegem conflictul dinăuntrul tău, Lysander, spune

Atalanta. L-am înțeles dintotdeauna. Dar asta nu schimbă faptul că nu așa ar fi trebuit să decurgă întoarcerea ta. Nu-i bine nici pentru tine, nici pentru noi, nici în ochii *lor.* Te-ai compromis. Trebuia să te fi întors ca un *zeu*. Gândește-te cum aș fi putut folosi asta! Gândește-te cât ar fi avut de profitat visul tău nobil!

Oftează și înalță o mână în aer, ca o cântăreață de operă.

— Desigur, legiunile se vor bucura aflând c-ai revenit. Folosită cum trebuie, „întoarcerea Moștenitorului lui Silenius” înc-ar putea inspira lumile. Parcă și aud cântecele. *Dar* ai multe de demonstrat. Oamenii – nu eu, dar alții – se vor întreba dacă nu ești o slugă a Marginii. Își desface larg brațele. Poate o maimuță dresată de Trădător? Poate chiar marioneta Regelui Sclav? Se vor întreba: oare Lysander *chiar este* un Auriu de Fier?

Ajax se declară jignit în numele meu:

— O fi el un pierde-vară plin de fumuri, dar nu-i marioneta Reg…

Ea îi taie vorba cu o singură privire.

— Până când aceste răspunsuri nu sunt irefutabile, mă tem că nu pot permite să se afle despre întoarcerea ta, Lysander.

Vorbește de parcă se gândește numai la binele meu și puțin îi lipsește să mă convingă. În mine se așterne o mare liniște când recunosc Stiletul lui Silenius. Poteca mea se va îngusta foarte repede și în mod sigur mă va tăia la tălpi.

Nu există decât o singură cale.

N-am venit aici ca să fiu rivalul ei și, cât timp n-am o cicatrice, nici nu voi fi. Totuși, dacă supraviețuiesc încercării pe care mi-o cere, în virtutea tradițiilor care i-au călăuzit pe semenii mei de la Silenius încoace, voi câștiga o cicatrice și moștenirea mea, cu prețul unei părți din puterea ei.

Celelalte familii Aurii vor alege o tabără imediat ce vor întrezări până și cea mai mică fisură între noi. O știe și ea. E o dovadă de încredere. Are nevoie de susținerea mea.

Sau e o cursă.

Nu pot să cred asta. Refuz s-o cred. Atalanta a fost lângă mine din ziua în care m-am născut. A fost cea dintâi care m-a urcat pe spinarea unui cal. Îmi oferă o oportunitate de a păstori alianța și de a-i smulge Revoltei mantia ei de justițiară, însă pentru asta trebuie să-mi dovedesc credința.

Mă las din nou într-un genunchi.

Am fost un idiot când m-am declarat un Auriu de Fier

dinaintea Didonei și mă simt un idiot și acum.

— Dictatoareo, îți cer să-i acorzi Casei Lune permisiunea de a cădea cu Ploaia de Fier.

— Vai, o să-și piardă virginitatea, toarce Ajax.

Zâmbetul Atalantei e orbitor.

— Permisiune acordată, fiu al Lunii!

Mă ridică în picioare și mă sărută ușor pe buze. Încântare, vinovăție, uluire și fiori reci îmi gonesc prin vene în timp ce gura ei stăruie peste a mea, cu buzele întredeschise, mai mult decât ar fi decent până și după standardele venusiene.

Se retrage și mă privește cu mândrie.

— Micuțul meu Lysander! Azi o să-ți câștigi cicatricea. N-am nicio îndoială.

Ajax a amuțit.

— Cu cine o să cadă?

Încă puțin amețit, fac semn către el.

— Cu tine, frate. Dacă mă vrei.

El stă pe gânduri câteva clipe, devenind subit foarte gânditor, apoi încuviințează.

— Era și afurisitu' de timp! Cu o cicatrice pe cinste, poate n-o să mai semeni așa tare cu o târfă Rozalie.

Cu un surâs melancolic, Atalanta ne ia de mâini și ne conduce către frescă. E tulburător și straniu să stăm dinaintea a ceea ce noi am socotit a fi familia noastră. Îmi amintesc ziua când i-am pozat cu toții lui Glirastes. Atalanta pusese șase Rozalii să-i facă vânt cu pene de păun. Tata o tachinase fără cruțare, ba se pare că trăsese și un vânt în direcția ei. Atlas binevoise chiar să zâmbească. Îl văd, un bărbat livid, la marginea tabloului, alături de Aja și de un Ajax mic și rotofei. Îi zâmbește tatii, probabil din cauza vântului. Pe mama n-o pot vedea. Fața ei a fost ascunsă sub un văl de vopsea cenușie.

— Octavia, Aja, Moira, Anastasia, Brutus, tata… toți s-au dus, șoptește Atalanta. Ne strânge mâinile de parcă n-ar vrea să le mai dea drumul. N-am mai rămas decât noi și Atlas. Dar unde am fost trei, acum suntem patru. Să facem sclavii să tremure!

Tace. Apoi își smulge mâinile dintr-ale noastre ca și cum noi am fi atras-o alături.

— Bun! Păi haideți la război, băieți! Ne vedem în Tyche! îi zâmbește lui Ajax. Sau… într-un loc ceva mai cald.

7. DARROW

Calmul

Când țâșnesc de pe rampa garajului, un soare umflat atârnă jos deasupra deșertului. În urma mea vuiesc alte motoare, al Rhonnei și ale celor douăzeci de gărzi de corp. Ghidate de Colloway, drone cât pumnul de mari gonesc pe cer și-mi alimentează casca cu date. Detectează semnături de motociclete gravitaționale brăzdând nisipul ca niște dâre rectilinii de șerpi. În făgașele lor se văd adâncituri mici. Sunt semnele lăsate de cizmele-săritoare ale Gorgonelor.

— Urme de cizme, spun eu. Țineți aproape!

Abandonăm urmele și ne îndreptăm către un șir de munți abrupți, amintind de o lamă de topor. Urmând coordonatele lui Alexandar, abandonăm motocicletele la baza munților și ne folosim cizmele gravitaționale ca să urcăm pantele, având grijă să nu zburăm prea sus de teama rachetelor sol-aer.

Nu trece mult și dăm de Alexandar așezat în umbra unui ued cu casca scoasă. Poartă o armură cameleonică ușoară, mai subțire și mai rezistentă în misiunile îndelungate din deșert decât armura mea electromagnetică. A lui pare ținută laolaltă mai degrabă de petice și praf decât de nanofibră. Numai insigna de lăncier, o spadă pe un câmp cu un Pegas zburând, e curată.

Cele patru săptămâni în care l-a urmărit pe Cavalerul Fricii împreună cu Thraxa par să-l fi redus la elementele de bază. Este mai slab și mai înalt decât bunicul lui. Pielea arsă de soare i se cojește, întinsă pe pomeții aristocratici. Pe gât îi supurează o rană incomplet cicatrizată. Tunsoarea lui războinică este turtită și întunecată de cât a transpirat sub cască.

Își ridică ochii privindu-ne cum coborâm. Îmi retrag casca și mă crispez în contact cu căldura, mijind ochii până când ajung la umbră, unde sunt cu cincisprezece grade mai puțin. Alexandar sare în picioare. Sub lentilele cromate pentru deșert, ochii îi par bântuiți.

— Ei, drăcie, uite-l cum stă tolănit de parcă n-are o grijă-n lume, zice Rhonna cu multipușca pe umăr, cercetând stâncile cu privirea. Cavalerul Fricii o să te înjunghie în timp ce stai la picnic, prințeso.

Fața lui e prea chinuită ca să poată imita un zâmbet.

— Avem căutători de urme.

Ea își coboară puțin pușca.

— Arăți ca o stafie. Ești bine?

Nu cu multă vreme în urmă, el ar fi contracarat cu o remarcă rasistă, devastatoare. Acum o privește de parcă încearcă să-și amintească cine e. *Ce-a văzut aici*?

— Thraxa e acolo, domnule!

O găsesc pe Thraxa întinsă pe burtă pe o culme, deasupra unei câmpii ce se întinde de la poalele munților până în Angelia. Stă proptită în coate. Unul este din carne și oase. Celălalt – din metal neșlefuit provenit din asteroizi și încrustat cu rune obsidiene de către Valdir Netunsul, partenerul lui Sefi, după ce Thraxa i-a salvat viața în timpul luptelor de gherilă de deasupra Golfului Bengal.

Culmea muntelui este presărată cu bolovani și tufe țepoase de efedra, dar de Urlători nici urmă. Îmi reglez implantul ocular drept. Tăciunii roșiatici, pulsatori, ai cipurilor de identificare intracraniene tivesc culmea. Monstruleții lui Sevro. Nu se simt întregi fără el. Poate că armatei i-o fi lipsind mascota ei, însă haita duce dorul fratelui mai mare. În ultimul timp am jucat cam mult rolul părintelui distant.

— Secerătorule!

Uriașa Telemanus ia act de prezența mea fără să mă privească. Mantia ei din blană de lup a căpătat culoarea deșertului mulțumită proprietăților cameleonice. Cei doi căutători de urme Obsidieni îmi fac loc și mă târăsc până la ea, în timp ce propria mea mantie devine cafenie. Thraxa privește printr-un binoclu. Pe fața ei, pistruii alcătuiesc o mască. Îmi dă binoclul.

Îl duc la ochi, știind deja ce voi vedea. Priveliștea mult prea familiară a unei păduri înălțate dinaintea orașului. Nu simt nimic, dar pe de altă parte nici nu m-a ajuns mirosul încă.

— A făcut-o cât dormeați? întreb eu. I-ar fi trebuit ore.

— Am făcut-o de oaie, bombăne Thraxa, în timp ce-mi cobor binoclul de la ochi. L-am pierdut în munții Buonides, când a ieșit de sub scut ca să traverseze o vale a morții.

Se referă la micile deschizături dintre lanțurile noastre de scuturi, expuse bombardamentului Atalantei.

— Ți-am spus să nu-l pierzi din ochi!

— Valea era prea expusă. Am avut drone și am trimis și un om. Până să-i dăm de urmă, abandonase traiectoria către Eleusis și ajunsese deja în Angelia.

Orașul greșit.

Lovește inutil un scrill de pe gâtul ei. Numeroși alți sugători de sânge cu două capete și-au făcut cuibar în blana ei de lup.

— Și omul tău l-a pierdut. Cine?

— Alexandar.

Nu-mi pot ascunde surprinderea.

— Cum?

— A intrat cu motocicleta într-o stâncă. A adormit în șa.

— Unde-i unul, nu-i putere, Thraxa. Unde-s doi, puterea crește.

— Nu mai dormiserăm niciunul de o sută patruzeci de ore. Chiar și cu nazopranul, Culorile inferioare începuseră să aibă halucinații. A trebuit să-i pun să se odihnească în coșurile pentru bagaje în timp ce ne continuam înaintarea, până și pe Cenușii. Auriii de abia se mai țineau pe picioare. A trebuit s-o iau pe cont propriu. Alex e cel mai bun soldat de vârsta lui pe care l-am văzut, asta chiar luându-te în calcul și pe tine. Dar…

Scuipă în nisip.

— Suntem din carne și oase.

I-am forțat prea tare. Am crezut că Alex era invulnerabil. Cu toții l-am crezut așa. Dar, chiar și cu echipamentul potrivit, deșertul devorează oameni.

— Unde-i Atlas acum?

— A dispărut. Urmele duc către nord, înspre Angelia.

Face semn către demonstrația lăsată de Cavalerul Fricii dinaintea orașului.

— Să chem navele medicale?

— Nu. Are el un motiv pentru care a venit încoace, și ăsta nu-i tortura. Pregătește-i! Pornim.

Ea îi aliniază pe Urlători, iar eu îmi reactivez casca și iau legătura cu Orion. Abia s-a întors la Limanul Albastru Unu.

— *Necazuri*? mă întreabă ea.

— Ai cum să pornești Zeii Furtunii fără să ne arătăm cărțile?

— *Ce zgura mă-sii crezi tu că-s mașinăriile-astea*? *Nu sunt chestii pe care să le declanșezi cu un fir de păr. Nu putem să le răcim la fel de repede cum se încălzesc. Odată ce le accelerăm, o să urce imediat până la orizontul primar.*

— Cât durează până la apariția plafonului noros?

— *Mi s-a spus că o oră de la momentul activării sistemelor de presiune. Două de la activarea celor electrice. Ce s-a-ntâmplat*?!

— Nu mi-e clar.

— *Ordine*?

Șovăi. Dacă le activez prea devreme, Atalanta va remarca natura nefirească a furtunii și va anula invazia. Dacă le activez prea târziu, furtuna nu va mai conta. „Fiule, fii atent cum mușcă o viperă din adâncuri”, mi-a zis tata odată, în timp ce mă strângea de încheietură și mă silea să-i imit mișcările. „Privește-o cum se ridică tot mai sus și mai sus, până ajunge la apogeu. Nu te mișca înainte. Nu te repezi s-o lovești cu lama curbată. Dac-o faci, o să te muște. Pune-te în mișcare chiar când începe să coboare...”

Îmi cobor ochii către orașul pe care Cavalerul Fricii l-a ucis.

— Declanșează Operațiunea Tartar. Dăruiește-mi o furtună!

8. LYSANDER

Mașinăria

— O să mori, spune Pytha.

Nu-i greu s-o crezi. Să fii înghițit de mașinăria armatei înseamnă să vezi cele mai ascunse mecanisme ale lumii. E un loc zgomotos, totuși singuratic, haotic, însă ordonat, funcțional, dar murdar, rapid, și cu toate astea lent.

Totul e enorm. Mai puțin tu.

Sunt azvârlit pe o linie de montaj care procesează prădători musculoși. E prea puțin chef de glumă în rândurile Auriilor care primesc injecții împotriva bolilor de pe Mercur, a armelor chimice și a răului de zbor, urmate de cocteiluri menite să le amplifice rezistența fizică. Urmează implantarea dispozitivelor de comunicații și supraveghere. Informațiile cu privire la misiune și ingerarea de calorii. Luarea măsurilor pentru echipament și ajustarea lui.

Fără numele meu, sunt un nimeni. „Uite încă un tinerel imberb de sacrificat”, își spun veteranii. Ba nu. Nici măcar nu mă văd. Ochii lor privesc cu două ore în viitor. Eu nu contez.

Sunt carne de tun.

Numărătoarea inversă a lui Atlas a început.

— O să-ți afli sfârșitul. O să mori într-o minge de flăcări, spune Pytha în timp ce unul dintre tehnicienii Portocalii îmi încheie apărătoarele de gambe ale armurii electromagnetice.

De o parte și de alta, sute de Aurii se echipează. N-am mai văzut atâția Războinici Însemnați la un loc nici când s-au adunat să apere Luna împotriva Revoltei. Aceea li se păruse cumva o farsă. Acum nu-l mai subestimează pe Secerător. Dar asta mă face să mă întreb: dacă Auriii sunt atât de înspăimântători, cât de rău o fi devenit Darrow?

— Așa familiar te porți cu toți superiorii, pilotule? întreabă Kalindora de lângă perete.

Atalanta a pus-o să vegheze asupra mea în timpul Ploii.

— Nu, *domina*.

Kalindora nu se lasă înșelată de titlul oficial.

— Ți-aș recomanda să-i reamintești servitoarei tale care este locul ei și care-i al tău, spune ea aruncând o privire către tehnicieni. Aici nu suntem în Centură. Și-acum, dacă mă scuzi, trebuie să mă ocup de o chestiune presantă. Dacă rătăcești drumul către tuburi, urmează duhoarea de om.

Îmi pare rău că pleacă. Dar sunt mulțumit că am un moment la dispoziție cu Pytha.

— Înspăimântătoare femeie, murmură Pytha în urma ei.

— Cred mai degrabă că-i tristă. N-a fost întotdeauna…

Pytha mă privește tulburată.

— Cred c-ar fi mai sigur pentru tine să rămâi în apartamentul meu până mă-ntorc, îi sugerez eu.

Culorile Inferioare din *Annihilo* parcă-s drone. Cele mijlocii sunt abia cu puțin mai bune. În aer plutește o teroare transmisă pe scară ierarhică, ceva ce n-a existat niciodată în Citadelă.

— Nu-mi vine să cred că ea te obligă să faci asta, bombăne Pytha.

— M-am oferit voluntar.

— Răhățel prost!

— *Stați*! le spun Portocaliilor care se târăsc peste mine.

Ei nu știu cine sunt, dar casta mea și prezența Kalindorei sunt suficiente ca să-i facă să se oprească de parc-am apăsat pe o telecomandă și să se retragă la marginea cabinei, unde-și fac de lucru cu ustensilele. Îi privesc pe Auriii cărunți care se echipează

în stânga și în dreapta mea.

— Pytha, vorbește mai încet!

— *Răhățel prost*! șoptește ea. Dacă am fi în *Arhi,* te-aș lua la palme. Ce știi tu despre Ploile de Fier?

— Studiile mele nu s-au rezumat la teoria politică.

Ăsta e un eufemism.

— Nu-i ca în simulator, spune ea.

Glasul i s-a mai înmuiat.

— Și știi asta din vasta ta experiență? o întreb în timp ce-mi îndoi piciorul, verificând cât de bine e fixată apărătoarea pe gambă.

— Am fost într-o Ploaie.

O privesc nedumerit.

— Credeam că te-au dat afară de la Academie.

— Ei, rahat! Înainte să fiu pirat am fost *eques*[7], zice ea, sumețindu-și mândră bărbia. Prim decurion, escadronul al XII-lea al distrugătorului categorie ușoară *Dignitas* al Casei Bellona.

— Cassius a zis…

— Cassius nu voia să cunoști numai soldați, oftează ea. Nu asta și-ar fi dorit el pentru tine. De când a murit, în tine s-a deșteptat ceva. O mașinărie din creierul tău. Nu ești tu. Ăsta nu ești tu. Sau mereu ți-ai dorit cu disperare să fii un Auriu de Fier?

Încuviințez lent.

— N-o să mint spunând că nu contează și asta destul de mult. Dar nu ăsta-i motivul pentru care trebuie s-o fac. Auriii nu s-au schimbat. Dimpotrivă, boala a făcut metastază. Prețuiesc virtuțile greșite. Mă aplec înainte și-mi cobor vocea. Dacă Seraphina moare acolo jos… dacă Atalanta îi trădează pe cei din clanul Raa… dacă Darrow câștigă… umanitatea se va dezintegra.

— Și ce-i cu asta? Nu-i responsabilitatea ta.

— Uită-te-n jur, Pytha! Ne legănăm pe buza neființei. Tot ce a construit omenirea. Toate sacrificiile, ierarhia asta, războaiele… la ce bun? Dacă Auriii pierd, Republica se va fărâmița în regate. Regatele, în fiefuri. Fiefurile, în triburi. Va veni o eră întunecată, a planetelor divizate și a războiului care va dura trei sute de ani.

— Trei sute de ani?

Încuviințez.

---

[7] Călăreț în armata romană. Ulterior, *equites* au devenit o clasă socială în sine, a doua ca importanță după senatori.

— Chiar mai mult, dacă ținem cont de precedente, dar am rulat simularea de multe ori și incluzând toate variabilele pe care mi le-am putut imagina.

Știe că nu zic asta cu ușurință.

— Tu crezi că-i vorba despre mine. Nu-i asta. Darrow crede că este vorba despre bine și rău. Nu-i nici asta. Este vorba despre ordine și haos. Mi-am ales tabăra. Dar, ca să fiu ascultat, trebuie să am o cicatrice.

— Și tu-l credeai pe Cassius arogant.

Privește în jos, clătinând din cap ca răspuns la un gând nerostit. În cele din urmă ridică ochii.

— Teama.

— Poftim?

— Crezi că, dacă le câștigi respectul, o să poți să-i schimbi? Nu. E vorba despre frică. Susții că Lorn au Arcos era întruparea a ceea ce trebuie să fie un Auriu de Fier pentru că era înțelept și *onorabil.* Își înfige degetul subțire în piept. *Noi* știm adevărul. A atacat nava *noastră.* Arcos într-un coridor era încarnarea morții. Vrei să joci în stil mare? Bine. Dar joacă în așa fel încât să câștigi. Fă-i să se teamă de tine.

— Nu sunt eu omul ăla.

— Atunci, *dominus,* ești hrană pentru viermi, iar eu mi-am pierdut și ultimul prieten.

•

Stau îngenuncheat printre ucigași. Seraphina este la stânga mea, Kalindora, la dreapta. Toți tac, mai puțin copiii care intonează Binecuvântarea Sângelui, ce s-a transmis de-a lungul generațiilor de la Silenius până la noi.

Vocile copiilor plutesc prin aer.

— Fiul meu, fiica mea, acum că ai sângerat nu vei mai cunoaște frica…

Vreo zece fecioare cu părul și ochii albi ca laptele înaintează desculțe printre legiunile îngenuncheate. Strâng în mâini pumnale de fier.

— Nici înfrângerea, numai victoria.

O fată își trece pumnalul peste mâna mea și sângele începe să picure.

— Lașitatea se scurge din tine…

Ajax își ține ochii ațintiți în podea. Și-a încleștat în pumn mâna însângerată. În jurul lui se îngrămădesc prietenii lui tineri și

nerăbdători și ofițerii veterani Aurii și Cenușii ai puternicei Legiuni Expediționare a X-a, Leoparzii de Fier, născuți pe Pământ.

— Furia ta arde puternic.

Sunt conștient de fiecare tremur al mușchilor mei, de fiecare kilogram al armurii. Dar cuvintele nu mă mișcă.

— Ridică-te, copil Auriu, războinic al Pământului, și du cu tine puterea strămoșilor tăi!

Mă trec fiorii când o sută de mii de legionari ai Casei Grimmus din Africa și Americi se ridică în picioare. Niciunul nu și-a mai văzut căminul de mai bine de cinci ani. Nici nu știu când vor revedea Pământul. Dar știu că drumul lor spre casă trece prin Legiunile Libere.

Kalindora scoate un geamăt de exasperare văzându-l pe Ajax că-și activează cizmele gravitaționale și se avântă în aer.

— Iar începe!

În armura lui de culoarea furtunii, cu umerii ca niște nori purtători de tunete, Ajax pare un Jupiter renăscut cu pielea de culoarea cernelii și dinții albi ca fildeșul. Se scaldă în uralele asurzitoare ale oamenilor săi, așa cum n-o poate face decât unul care crede că adorația i se cuvine de drept, și care totuși și-a câștigat-o.

Văd invidia furișându-se pe fața Seraphinei.

Simt în mine însumi această meschinărie omenească, dar mă opun atracției sale întunecate și-mi permit să mă scald în gloria prietenului meu.

E furia încarnată.

— Frați! Surori! Leoparzii mei de fier! Bătălia de azi va decide soarta Societății. Dacă vom ceda înaintea valului anarhiei, a mulțimii pângăritoare! Își întinde brațul. Sau dacă ne vom croi propriul nostru destin, clădind o a doua Eră a Ordinii pe cadavrele hoardei de sclavi. Le-am spulberat flota! Dar în curând alte nave vor ieși din fabricile lor infernale ca să-l salveze pe Regele-Sclav și hoarda lui. Ce vor găsi, când vor veni?

— *Cenușă*! răcnește legiunea.

Seraphinei i se zbârlește pielea pe gât.

— Sevro au Barca, Orion xe Aquarii, Cadus Harnassus, Thraxa au Telemanus, Alexandar au Arcos, Felix au Daan, Colloway xe Char, Darrow din Lykos! Kalindora își pipăie mânerul briciului

gravat. Pe viețile lor s-a pus un preț. Aduceți-mi-i! Aduceți-mi-i! ADUCEȚI-MI-I!

Legiunile răcnesc și chipul lui Ajax se despică într-un zâmbet larg ca al unei hârci.

Un Auriu clădit ca un golem preia de aici. Își trage îndărăt umerii de gorilă și tropăie în fața elitei cavalerilor Aurii, zâmbind ca un buldog care mestecă o viespe.

— Suntem Legiunea a X-a Pardus! Noi suntem avangarda! Locul de onoare ni se cuvine! *Ante mortem*! le strigă el Auriilor.

— *Gloria*! răcnesc ei.

El se răsucește către Cenușii:

— *Ante mortem*!

— *Gloria*!

Se întoarce către Obsidieni:

— *Ante mortem*!

— *GLORIA*!

Ajax aterizează alături de golem. Cu el pe urme, se îndreaptă către locul unde sunt adunați ofițerii săi. Sunt un grup unit, nu foarte primitori. Eu și Seraphina suntem intruși. Kalindora este acceptată condiționat. Nu ne fac loc în față, cu excepția Kalindorei. Ea refuză, rămânând alături de mine.

— Toți știți care-i obiectivul nostru. Se presupune c-o să le asiguram ariergarda celor din Casa Votum, care vor înainta spre Tyche dinspre est. Am venit să vă zic că asta-i vrăjeală. Scorpio n-are decât s-ajungă în Tyche cum o ști! Printre umerii în armuri zăresc zâmbetul lui Ajax. Noi o să ocupăm Heliopolis, bunii mei domni!

Răsună murmure entuziaste. Dar nu mă alătur lor. Simt în schimb o dezamăgire profundă. Scorpio au Votum avea dreptate. Atalanta chiar vrea planeta asta. Sau măcar părți din ea. Seraphina îmi aruncă o privire însoțită de un zâmbet batjocoritor.

„Deci așa își tratează Atalanta aliații”.

— Heliopolis este unica lor retragere în sud. Dacă-l vom ocupa, se vor pomeni izolați în deșert.

Iar Atalanta va pune mâna pe mult-râvnitele mine și fabrici ale Sudului.

— Ce-i drept, Galbenii se tot văicăresc cu privire la vreme, dar ăsta-i Mercur, iar programul nostru e bătut în cuie. Deci s-ar putea să dăm de ceva turbulențe. Întrebări?

Kalindora ridică glasul.
— Atalanta i-a promis lui Scorpio…
— Când Atalanta va avea Heliopolis, nu va mai fi nevoită să-i promită nimic lui Scorpio, spune Ajax. Și, dat fiind că ei i-ai jurat credință, ar trebui să întâmpini acest viitor cu brațele deschise, Cavaler al Dragostei.
Kalindora privește drept înainte cu un aer sumbru.
Între timp, bărbatul monstruos de lângă Ajax mă studiază cu o căutătură piezișă.
— Tu cine pizda mă-tii ești?
Îi lipsesc trei dinți din față. Asta-i cea mai puțin serioasă dintre vătămările estetice pe care le-a suferit.
— Armura aia e cam scumpă pentru un pierde-vară de Pixie.
— Treburi de-ale Cavalerilor Olimpici, răspunde Kalindora.
Uriașul se răsucește spre Seraphina.
— Și ea cine pizda mă-sii e?
— Treburi de-ale Cavalerilor Olimpici, Seneca, răspunde Kalindora.
Nu arată ca un Seneca. Arată ca un mistreț cu chip de om. Îi face cu ochiul Kalindorei.
— Hei, Dragoste! Crezi că Secerătorul o să mai fie altceva decât atomi până ajungem noi acolo, jos?
— S-ar putea, Seneca, numai ca să te evite pe tine.
Malacul chicotește și Ajax își reia informarea.
— Seneca au Cern, Dux al lui Ajax, îmi șoptește Kalindora când mă interesez discret cine-i insul.
Mâna lui dreaptă la conducere, așadar. Probabil a pornit ca gardă de corp. Se-ntâmplă adesea.
— Cu totul obișnuit, mai puțin când îl apucă Furia Sângerie.
Termenul nu-mi e familiar.
— E un cod radio care anunță un atac sinucigaș Roșu. Se uită din nou către Ajax. E ceva cum n-ai mai văzut.
Ajax își încheie informarea.
— La carapacele voastre, bunii mei domni. Avem de omorât niște termite.
În timp ce mă îndrept către scările ce duc la carapacele-stelare, alături de Ajax și cu Kalindora urmându-ne îndeaproape, el îi aruncă o privire iritată apoi îmi strânge umărul.
— Asta ai pierdut, frățioare. Cel mai mare spectacol din lume. Dar arăți de parcă mai ai puțin și-adormi. Nu ești nervos, nu-i

așa? Se apleacă spre mine. Sau ești în Groapa din Creier?

— Ochiul Minții, îl corectez. (De fapt, știe cum i se spune.) Și nu, încă nu sunt nervos.

El râde.

— Când ajungem jos, ține-aproape. Dacă suntem despărțiți, încearcă să mă contactezi. Dacă auzi lupii, găsește-mă cât mai iute. Nu-i glumă. Numai o legiune care-l însoțește pe Regele-Sclav are voie să urle. Dacă o auzi, înseamnă că el se apropie. L-am văzut croindu-și drum printr-un pluton de legionari de-ai Cenușii ca un rechin printr-un banc de pești. O să vrei să-ți fiu pe-aproape.

— O să fie și el în Heliopolis?

— Nu, spune Ajax dezamăgit. Dar soarta nu-i lipsită de ironie. Unde răsună mai tare larma bătăliei, acolo va veni și el. Și azi am de gând să fac mult zgomot. Se trage mai aproape de mine. O să ne răzbunăm familia împreună, apoi o să rezolvăm și restul. Da?

— Mulțumesc, spun eu. Fiindcă mă lași…

El îmi trage una peste ceafă.

— Nu ești iertat încă, Pixie ce ești! Dar ce faci azi îi va determina să-ți ierte toate celelalte. Hai să-ți aranjăm o întoarcere cum se cuvine!

Își lipește fruntea de a mea, cum făcea când eram copii înainte să parcurgem Linia.

— Sângele unor uriași ne curge prin vene. Să-i cinstim pe morții noștri glorioși prin faptele noastre.

— Și să-i cinstim pe cei vii prin forța noastră, recit eu.

El se îndepărtează.

Seraphina stă la piciorul scării ei, părând mică pe lângă carapacea stelară vopsită în culorile Casei Grimmus. Scuipă pe capul de mort de pe blazon și examinează ghearele de tracțiune ale carapacei.

— Noroc acolo jos! îi zic.

Ea își verifică pistoanele hidraulice de la genunchi.

— Norocul ține-l pentru tine. Fiecare cicatrice pe care-am câștigat-o m-a adus pân-aici. Războiul ăsta e destinul meu. Se întoarce către mine. Înveselește-te, *gahja*! Curajul unui soldat e cu atât mai mare, cu cât își știe meseria mai bine.

Mă măsoară din cap până-n picioare.

— Du-te la postul tău!

Am bănuit-o și mai-nainte, dar acum, văzând nerăbdarea cu care se întoarce către mașinăria ei de luptă, sunt sigur.

Nu și-a trădat tatăl fiindcă-și iubește mama. A existat un alt motiv, ascuns, și acesta-i sursa vinovăției pe care am văzut-o în ochii ei în timp ce-l privea pe Romulus îndreptându-se către propria moarte. Este și sursa mâniei pe care o simte față de el, față de mine. Mânie pe care ar trebui s-o îndrepte către ea însăși, căci, adânc în sinea ei, știe că nu loialitatea față de Margine sau față de mama ei a făcut-o să aducă dinaintea consiliului dovezile crimelor lui Darrow împotriva Marginii.

Ci foamea ei de război.

Și acum, după săptămânile în care a flămânzit, se va înfrupta din plin.

9. DARROW

Angelia

Cavalerul Fricii e un sadic.

Spre deosebire de Auriii înfumurați de la Centru, el apreciază războiul de gherilă și efectul lui asupra armatelor. Deși l-am întâlnit o singură dată pe vremea când eram în serviciul lui Nero, a fost suficient ca să înțeleg că nu pune niciun preț pe glorie. Când i-am strâns mâna, dornic să-l impresionez cu puterea mea pe cel care pe atunci era un superior ierarhic aflat la înălțimi stratosferice, el și-a lăsat-o moale pe a lui. M-a făcut să mă simt prost. Nu știam atunci că, într-o bună zi, bărbatul acela livid, în haine modeste, avea să jupoaie, să topească, să castreze, să violeze, să orbească și să mutileze mii de oameni din legiunile mele.

Înainte de declanșarea Războiului Solar, reputația lui Atlas nu era grozavă. Era cunoscut mai ales pentru trei lucruri. Protecția acordată Marii Biblioteci din Delphi. Poziția umilitoare de ostatic al Suveranei. Și dispariția lui subită, care a fost lămurită după cucerirea Pământului, când s-a întors după aproape un deceniu de exil, petrecut luptând cu amenințările de la marginea sistemului solar.

Născut după eșecul Celei Dintâi Rebeliuni a Lorzilor Lunilor, a

fost crescut pe Io alături de mai celebrul lui frate, Romulus. Când a împlinit zece ani, părinții și-au luat rămas-bun și l-au trimis să trăiască la curtea Suveranei, pe Luna, încă un ostatic nobil care să garanteze supunerea Marginii.

Printre Auriii din Centru, s-a bucurat de privilegii și de educație, dar a fost și batjocorit ca fiu al unui trădător. Aici a cunoscut-o pe Atalanta și aici l-a transformat Octavia într-o prelungire a voinței ei, întorcându-l împotriva familiei lui de trădători și plantând semințele ce aveau să-l transforme în bărbatul din spatele Măștii Palide. Dintre toți dușmanii mei, pe el îl disprețuiesc cel mai tare.

Stăm dinaintea celei mai proaspete păduri de cadavre plantate de el.

Trupuri atârnă înfipte în țepe. Sunt mai bine de două sute. Fiecare poartă pe pieptul dezgolit însemnul Fricii, o rană înfățișând un chip de copil cu șerpi în loc de păr.

Trupurile trase în țeapă mărginesc o promenadă sinistră, presărată cu steagurile Republicii, care duce către Angelia. Pânza albă a steagurilor este zdrențuită și mânjită de urme de cizme și pete de sânge. Probabil că sunt capcane ascunse.

Le privesc trupurile și fețele. De aceea am părăsit Luna. Păunii aceia sclifosiți din Senat ne-au citit rapoartele. Dar, cu cât ești mai departe de război, cu atât mai ușor este să-l reduci la o înșiruire de cifre și după asta devine o ficțiune, după asta este numai un filmuleț sâcâitor din fluxul tău de știri. Cum și-ar putea imagina ei groaza de pe chipurile morților? Cum ar putea gloata care iese pe străzi cerând pomeni să simtă, la nivel senzorial, că, atunci când un om putrezește, nu numai pielea i se împute, ci și intestinele, stomacul, ficatul?

Cum ar putea cunoaște fiorul sumbru care te cuprinde când îți dai seama că, de fapt, civilizația nu există? Este numai un lacăt pus pe o cutie. Și înăuntrul cutiei se află *asta.* Virginia voia să-i conving pe senatori cu vorba bună. Mă întreb ce limbă comună ne-am putea găsi, când ei n-au văzut ce-i înăuntrul cutiei, iar eu sunt lacătul.

Mă scoate din minți refuzul lor de a pricepe cât de bolnavi, de perseverenți și de obsedați de distrugerea noastră ne sunt dușmanii. Însă ei trăiesc într-o fantezie construită pe cadavrele prietenilor mei.

Cârâitul păsărilor hoitare sfârtecă aerul, amestecându-se cu

urletele muribunzilor. Mulți dintre soldații trași în țeapă încă trăiesc și se zvârcolesc ca viermii în cârlig. Cei patru Obsidieni ai noștri se uită la cadavre și schițează o închinăciune către zeii lor.

Oroarea pare să-l afecteze cel mai tare pe Alexandar, care dă să se repeadă.

— Arcos, călcâiele pe sol! mă răstesc.

El se oprește, dar se întoarce către mine palid ca o nălucă.

— Sunt încă vii…

— Și toți sunt înțesați cu explozibil, îi zic, deși o știe și el.

Rhonna înghite în sec văzându-l pe Alexandar șocat de consecințele greșelii sale. Adormi în Deșertul Ladon și te trezești cu priveliștea asta!

Mă apropii de el.

— Toți purtăm poveri. Am nevoie s-o porți pe-a ta. Poți?

Mă privește cu ochii bunicului său, în timp ce se aud strigătele de ajutor ale celor trași în țeapă.

— Da, domnule!

— Bravo!

Mă întorc către Urlători. S-au aliniat într-un șir aproximativ. Colloway se apropie cu *Necromantul* ca să ne sprijine cu puterea lui de foc, la nevoie.

— Este o demonstrație. Încearcă să tragă de timp ca să ne distragă atenția de la adevăratul lui scop, le spun. Nu-i putem ajuta. Ridicați-vă în aer! Grupuri de câte trei. Folosiți-vă vederea în infraroșu și senzorii ca să găsiți capcanele. Umblați repede, dar în liniște. Și, pe Jupiter, țineți-vă activi ochelarii cromați! Am nevoie de ochii voștri!

Desemnez echipele care să caute posibilele ținte. Praful se ridică de sub călcâiele a aproape patruzeci de Urlători care se înalță în aer deasupra camarazilor lor muribunzi și se împrăștie prin oraș.

Rămân să-i aștept împreună cu Thraxa și Felix. Îmi ridic glasul ca să mă audă cei trași în țeapă.

— Câți dintre voi au văzut Gorgone dându-vă târcoale pe la picioare? Ridicați mâna dreaptă!

Se înalță o mare de mâini. Unii mint, neridicându-și mâna. Poate fi o cacealma. Este posibil ca Atlas să nu fi pus capcane pe lângă niciunul dintre ei. Sau să-i fi transformat pe toți în capcane.

— Este posibil să fi pus capcane, zic eu. Navele medicale sunt pe drum. Rezistați până la venirea lor și în curând o să aveți parte de șase săptămâni cu doctorițe drăguțe și înghețată. O să ne întoarcem.

Le arunc o privire sumbră Thraxei și lui Felix și decolăm, îndreptându-ne către centrul de comunicații al orașului. Fac o gaură în cupola de bronz cu pumnul electromagnetic, cercetez ce-i dedesubt și cobor pe podeaua de marmură.

Îi vedem în lumina soarelui ce se revarsă prin ușa deschisă. Podeaua este presărată cu cadavre. Sfâșiate și mursecate. Cu capetele sparte de tot soiul de arme improvizate. Nu Atlas a făcut asta. S-au omorât între ei. Trăsăturile morților sunt pline de pete și deformate, probabil de un agent patogen.

„Zeilor, ce au pus la cale vrăjitorii Atalantei?”

Erau civili prietenoși pe care-i mutaserăm în Angelia, departe de orice instalație militară. „La adăpost de orice pericol”, așa zisesem. Dacă ar fi aici, Sevro ar râde. „Unde pui un ofițer de căcat de care vrei să scapi?” m-a întrebat el odată. „La adăpost de orice pericol”.

Și Pax era la adăpost de orice pericol.

— Ai mai văzut așa ceva? o întreb pe Thraxa.

Ea clatină din cap.

— Poate-a testat o nouă armă biologică.

— Există metode mai ușoare.

Le ordon medicilor să ia probe și să se retragă în *Necromant* ca să transmită informația. Centrul de Comandă trebuie să afle despre asta. Apoi îmi dau seama care-i jocul.

— Toate astea-s ca să câștige timp. Enigme și durere.

Privesc în jur. Lucrurile nu se leagă. Timp pentru ce? Am putea să-i luăm urma și să ne parașutăm, deci n-o face ca să capete un avans mai mare. Eleusisul era ca un fruct bun de cules. Cum schimbă datele problemei această abatere din drum? Dinspre nord răsună tunete. Furtuna mea a început, încet-încet, să ia naștere.

— *Urlător Unu*, spune vocea lui Alexandar în casca din urechea mea. *Am găsit ceva la rafinăria de minereu.*

•

Când eu și cu Thraxa sosim, Alexandar, Rhonna și câțiva Urlători sunt adunați în camera de comandă a rafinăriei orașului. Pe o masă zac mine-păianjen dezamorsate și bombe cu

microunde.

Zaruri, hackerul nostru Verde și cel mai bun prieten al Clovnului, este conectat la computerul central. Un cablu de contact negru și uzat iese din mufa computerului și pătrunde într-o mufă mai mică din tâmpla lui dreaptă. Are ochii dați peste cap, călătorind printr-un peisaj virtual. Degetele lui bat darabana pe brațele scaunului de plastic. După câteva clipe oftează. Plescăie din buzele uscate și revine printre noi.

— Cineva nasol-corupt parte-întunecată, spune în jargonul sacadat al siliconiștilor, sărind peste cuvintele care fac frazele inteligibile și pentru noi, ființele bazate pe carbon.

Sună de parcă are gura plină cu pietre.

— Drum fragil, strecurat pachet densitate uraniu destinații ușoare ca 01100001 01100010 01100011.

Numerele răpăie din gura lui ca șrapnelele.

— Alexandar, tradu!

Priceput la limbile Culorilor Inferioare și Medii, Alexandar face un pas înainte.

— Nu, spune Zaruri ridicând un deget osos în aer.

Sub ochii lui, cearcăne întunecate se luptă pentru întâietate cu arsurile solare.

— Zic eu de data asta. Vezi, șefu', uite: Angelia oraș muncitoresc prăfuit. Sistemele toate într-o rețea, cu protocoale redundante de cablare. Noi cu Ploaia am tăiat rețeaua. N-am tăiat-o și pe cea de rezervă.

— Există sisteme de rezervă? întreabă Alexandar, primul care a înțeles. Cabluri vechi?

— Cabluri? Thraxa pare amuzată. Ce idiot le-a ratat…

— Liniște, mă răstesc eu. Zaruri, vrei să zici că orașele miniere încă sunt conectate?

— Numai unele. Sisteme vechi. Cineva a făcut-o fiartă, a ratat cumva rezervele. Probabil analog. Cabluri pe sub pământ.

— Deci a trimis o comandă către alte orașe miniere prin consola asta, zic eu ca să fie clar.

— Da.

— Ce-a trimis? întreabă Thraxa.

— Zerouri. Nu știu. Codificarea e bizară. Are hackeri printre Gorgone, nu? Ticăloși alunecoși.

Își ciocănește tâmpla.

— Dați-i siliconatului ăstuia o săptămână plus trei kilometri de

somn și o să am răspunsul.

Nu există decât un singur mesaj pe care să merite să-l trimiți către celelalte orașe. Simt un gol în stomac. Rhonna pune și ea piesele cap la cap.

— Putea să fi trimis semnale către celelalte reactoare?

— Dă-mi date despre reactorul ăsta! zice Thraxa.

Zaruri tocmai se întoarce spre computer, când îi smulg jackul din mână. N-am nicio îndoială că, imediat ce va verifica reactorul, un atac neurologic îi va transforma creierul în jeleu. Capcană după capcană.

— O să supra-încarce reactorul ăsta și pe toate celelalte legate la acest circuit, le explic în timp ce mă îndrept spre ușă. Atac termic.

Angelia nu contează, dar orașele conectate cu ea – da. Reactoarele lor sunt cele care ne alimentează lanțul de scuturi. Deschid canalul general de comunicare:

— Către toți Urlătorii. Evacuați orașul! Zburați în perechi dacă n-aveți cizme! Colloway, apropie-l pe *Necro* ca să ne preiei din aer!

Când ies pe ușa rafinăriei, jumătate dintre Urlători sunt deja în aer. Cei cu cizme gravitaționale își cuplează centurile magnetice la ale Urlătorilor care n-au. Decolează. Rhonna și Thraxa sunt ultima pereche care pleacă. Alexandar mă așteaptă. Mă întorc ca să-și lege cuplajul magnetic de la brâu de cel de la spatele meu. Magneții se alipesc. El își trece brațele pe după umerii mei și-mi bate cu palma în piept.

Mă desprind repede de sol, cu inima strângându-mi-se pe măsură ce cizmele ne poartă tot mai sus, până lăsăm orașul în urmă. Deasupra mea, Colloway culege Urlătorii prin ușa deschisă a garajului navetei. Alexandar și eu aterizăm fără probleme și ne decuplăm. Arunc o privire spre oraș și-i strig lui Colloway să ne ia de-aici.

Totul are o logică sinistră.

Pădurea de trupuri și armele biologice erau menite să atragă echipele de medici și oameni de știință. Să ne încetinească, în timp ce ne ajutam răniții și ne scărpinam în cap, concentrându-ne asupra unui vânat mărunt, în loc să vedem manevra în ansamblul ei.

Prima explozie a centralei nucleare a Angeliei, provocată de topirea miezului reactorului, nu seamănă cu a unei bombe

atomice. Se ridică din clădirea cu cupolă, întâi ca un abur, apoi ca un foc, azvârlind în aer acoperișul complexului și înghițind tot orașul ca un val. Soldații trași în țeapă dispar într-un nor, cu carnea topindu-li-se de pe oase din pricina aburului și cu restul trupului devorat de mareea lentă de foc.

„Ne vedem în Vale, fraților!”

Iau contact cu Comandamentul Central din Tyche. Ofițerii profesioniști sunt cuprinși de panică pe măsură ce raportează exploziile mai multor reactoare de jur-împrejurul Deșertului Ladon, până în Peninsula Petasos și Câmpiile Caduceului. Șase orașe au rămas fără curent. Vor urma și mai multe, ca rezultat al reacției în lanț. Fără curent, întregul sistem nordic de scuturi va ceda. Voiam o fereastră, dar Atlas tocmai a aruncat acoperișul în aer.

Atalanta vine.

— Cineva ne-a trădat! zice Thraxa.

Sau poate Atalanta este mai deșteaptă decât tatăl ei.

— Câte generatoare o să cedeze? o întreb pe Thraxa.

Se uită pe datele furnizate de Zaruri, calculând în minte. Prea încet. Îi arunc datele lui Alex. Abia clipește înainte să răspundă.

— Tot ce-i la nord de Erebus, mai puțin Limanul Roșu și Tyche. Scuturile lor sunt alimentate local. O să reziste.

Deci Heliopolis este în siguranță. Încă protejat, la sud de Erebus. Ceea ce înseamnă că ruta de scăpare prin Tyche este încă valabilă, cu condiția ca Tyche să reziste. Dar șase milioane de oameni vor rămâne izolați de oraș din pricina bombardamentului. Cum îi aduc înapoi?

— Pe Valea însăși! șoptește cineva.

Urlătorii privesc disperați prin partea din spate a navetei cum scutul translucid care ne-a apărat de puterea Armadei Auriilor pâlpâie și dispare, panou după panou, până când întregul cer nordic este dezgolit dinaintea armatei de deasupra.

Comunicatorul meu piuie, năpădit de mesaje. Rhonna răspunde la un apel.

— Harnassus cere ordin de retragere.

Thraxa se interpune între mine și ceilalți aghiotanți care se apropie cu alte apeluri.

— Lăsați-l să se gândească!

Adăpostit după ea, contemplu cerul. Pe orbită se văd străfulgerări luminoase. Dâre de fricțiune brăzdează albastrul

orizontului. Primele bombe încep să cadă.

În curând vor sosi și legiunile avangardei. Cohorte sângeroase de Războinici Însemnați, cu cizme rapide și carapace-stelare, transportoare burdușite cu trupe de șoc alcătuite din veterani Cenușii, cavaleri-sclavi Obsidieni pe care drogurile stăpânilor lor i-au adus într-o stare de dementă sângeroasă, tancuri, titani, mașinării stranii de luptă, întreaga putere a unui imperiu militarizat și dornic de răzbunare.

Suntem scoși de pe poziții. Mobilitatea ne va fi paralizată de bombardamente. Legiunile și apărarea statică – nimicite cu bombe atomice. Efectivele care nu vor muri vor fi împrăștiate și izolate. Apoi forțele Atalantei vor înconjura rămășițele armatei mele înainte de a încerca să spargem împresurarea.

Nu există decât o opțiune, și aceea nu-i retragerea.

— Thraxa! Ea se apropie de mine. P-asta trebuie s-o încasăm.

— Putem?

— Da. Atalanta are nevoie de Mercur. Nu poate să atace Copiii cu bombe nucleare. Limanul Roșu și Tyche nu sunt dependente de lanțul de scuturi. Domurile lor vor rezista. Și în curând vom avea furtuna…

— O să dureze ore până…

— Am pornit motoarele acum două ore.

Ea mă privește surprinsă.

— Și Armata I? N-o s-ajungă la adăpostul Limanului Roșu.

Cuvintele îmi ies de pe buze sub forma unor fraze reci, sacadate.

— Atunci o să le duc eu un scut. Atalanta va ateriza cel mai probabil la sud de Pan, cu minimum o treime din armată. O să înconjoare Copiii și o să ocupe orașele unul câte unul, cu garnizoanele noastre înăuntru. Dacă abandonăm orașele și comasăm garnizoanele din Copii în Kydon, putem să pornim spre Pan și să facem un front pieziș. N-o să reziste, dar o să-i lovim din spate cu Armata a II-a venită dinspre Limanul Roșu și o să-i împingem către mare. Îi putem provoca pagube cât timp Armata I va elibera un drum către Tyche dinspre nord. Îi strâng umărul. Ia toate cele șase carapace-stelare! Du-te în Kydon și condu legiunile de tancuri!

— Îți trebuie carapacele-stelare.

— Ție-ți trebuie mai mult. O să găsesc eu o platformă aeriană.

Privesc cerul care se întunecă.

— În curând o să ai acoperire. Rezistă, și eu o să-i înghesui dinspre sud-vest, apoi o să pornim împreună către Tyche. O explozie atomică dublă o să-ți anunțe apropierea mea. Pleacă!

Thraxa cea statornică, coloana vertebrală a infanteriei, favorita tatălui ei, știe c-o trimit în gura lupului. Dar tot îmi zâmbește.

— Trăiască Secerătorul!

— Trăiască Telemanus!

Ea pleacă în fugă către tuburile de lansare ale carapacelor-stelare, luând cu ea cinci dintre Auriii fideli.

— Sevro, ia legătura cu Harnassus…

Mă întorc și, în locul umbrei mele de încredere, o descopăr alături pe Rhonna. Face-o față de zici c-am pălmuit-o.

— Rhonna, spune-i să trimită întăriri către Tyche prin tunelul gravitațional! Vreau toate distrugătoarele de rezervă în aer, îndreptându-se spre câmpie. Protocol de interdicție. Dacă nu doboară unele dintre rachetele astea, am încurcat-o. Du-te!

O să lase Heliopolis descoperit, însă nu el e ținta.

— Alex…

Nu-mi răspunde. Ochii îi sunt ațintiți asupra bombelor care deja gonesc prin atmosferă. Probabil își spune: „Eu sunt de vină!” Îi trag o palmă zdravănă.

Ochii îi scapără de furie.

— Ia legătura cu Feranis! Spune-i să se aștepte la un atac mecanizat dinspre nord-vest, de la punctul de aterizare din Peninsula Talarian. Va trebui să apere Tyche fără *Steaua Dimineții.* Am nevoie de *Stea* și de cohortele de Drachenjägeri în…

Mă uit pe hartă.

El înțelege ce vreau.

— Sectorul 17.

Încuviințez.

— Și ia legătura cu vărul tău și spune-i că ne întâlnim pe platforma aeriană 11. Azi merg cu Casa Arcos.

El se repede către camera de comunicații, iar eu iau legătura cu Orion. Ochii ei sunt sticloși. E în derivă sinaptică alături de furtună.

— Cum se descurcă piloții furtunii?

— *Coordonează… fluxul. Au fost maxime… dar în limita admisă.*

— Cât durează până apar interferențele cu aparatura electronică?

— *Zece minute.*

— Poți să-ncetinești la douăzeci?

— *O să-ncercăm. Acum trebuie să mă concentrez.*

Închid. Restul Urlătorilor nu s-au clintit. Urmăresc dârele de fricțiune, copleșiți de presimțiri rele.

— Așteptați o invitație oficială din partea Furiei? Vârâți-vă cururile în armuri! Costumarea!

În sfârșit se pun în mișcare. Strig în lungul coridorului către pilot:

— Colloway! Du-mă la armata mea!

Nava accelerează, cât pe ce să mă doboare din picioare. Îmi recapăt echilibrul, iau microfonul de pe perete și-mi trimit semnalul prin toate transmițătoarele din Tyche, ca să mă adresez armatei mele cât se mai poate.

— Vă vorbește Secerătorul. Boltă Spartă. Repet, Boltă Spartă. Dușmanul ne-a penetrat scuturile din nord. Rachetele se apropie deja. Așteptați-vă la bombardamente susținute la nord de Helios și la întreruperea totală a comunicațiilor în curând. Operațiunea Mantia Călătoare s-a anulat. Toți ofițerii, deschideți-vă ranițele! Cuvântul cheie: *haos total.*

În întregul Helios, mii de ofițeri de rang inferior, de la centurioni de infanterie și până la căpitani de escadrile de distrugătoare-de-aripi, deschid în această clipă casetele metalice și primesc informații despre Operațiunea Tartar și despre ceea ce-i așteaptă peste puțin timp.

— Declar inițiată Operațiunea Tartar. Armata a II-a, abandonați-vă pozițiile și adunați-vă la Limanul Roșu. Armata I și celelalte unități din Operațiunea Mantia, adunarea în Sectorul 17! Acoperirea se îndreaptă către voi. Armata a III-a, țineți Copiii până când cade Ploaia, apoi adunarea în Kydon. Legatul Telemanus se îndreaptă către voi.

Sunt gata să-mi iau un rămas-bun scurt, când mă opresc, remarcând că niciunul dintre Urlătorii mei nu s-a clintit. Cei mai căliți veterani ai unei generații mă privesc conștienți că totul e pierdut. Alte opt milioane se află în deșert, în munți, în junglele de pe coastă, fără scuturi. Au nevoie de mai mult decât de niște ordine.

Rostesc în microfon:

— Frați și surori, Atalanta a venit să ne ucidă. Crede că așteptăm salvarea cu ochii la cer, că teama și-a găsit sălaș în sufletele noastre. Crede c-am uitat cine suntem. Dar eu n-am uitat. Am luptat în ruinele de pe Lima. Pe câmpiile și oceanele Pământului. În munții și tunelurile de pe Marte. Pe orice sol am pus piciorul, l-am eliberat. Nu suntem sinistrați așteptând ajutoare. Nu suntem prizonieri așteptându-și lanțurile. Suntem Legiunile Libere. Și azi vom deveni stânca de care se vor sparge. Legiuni, pregătiți-vă pentru Ploaie!

Apoi o lumină albă năpădește orizontul și ciupercile atomice încep să răsară.

10. LYSANDER

Ploaia de cenușă

— *Să cadă ploaia*!

Vocea Atalantei răsună în nodulii de comunicare fixați pe canalele mele auditive. Ca bagheta unui dirijor, pune muzica în mișcare.

Vrumvrumvrumvrum, fac tuburile de lansare.

Lumea mea se învârte și carapacea stelară îmi este înghițită de peretele ca un fagure. Dincolo de scutul frontal al carapacei, o lumină roșie pulsează în gâtlejul tubului de lansare.

Vrumvrumvrumvrum. Încă o sută de oameni.

„Când cade Ploaia, fii curajos”, zicea bunicul. „Fii curajos!”

Nu mă simt curajos. Nu sunt în centrul acestei simfonii. Nimănui nu-i pasă că-s aici.

Unde-i măreția nemuritoare pe care mi-au promis-o poeții? Unde-i voința oțelită pe care strămoșii mei le-au predicat-o copiilor lor?

Este numai o iluzie născocită de nătărăi care n-au ieșit niciodată din bibliotecile lor sau de inși aflați la ananghie.

Aceasta este Minciuna Nobilă.

Fiecare nerv întins la maximum, fiecare celulă tremurătoare urlă de groază, îndemnându-mă să mă târăsc afară din tub, să scap de nebunia asta. Este laș un om care înțelege că vitejia-i numai un mit pe care bătrânii li-l povestesc tinerilor ca să-i facă

să se alinieze dinaintea mașinii de tocat?

Cea dintâi jucărie a mea a fost o sabie de lemn.

Adulții cred că asta-i adorabil.

„Mai bine mort decât laș”, spunea Aja ori de câte ori un membru al Palatinului cădea în luptă pe cine știe ce planetă îndepărtată. Mai bine hrană viermilor, decât bătaia de joc a tuturor, decât să-i faci de rușine pe răposații noștri dragi. Ce lucruri ridicole săvârșim de dragul unor inși care nu vor afla niciodată despre ele!

N-am mai folosit Ochiul Minții de când am părăsit Marginea. Mă face să mă simt ca o marionetă a bunicii. Dar, pradă fricii, n-am altceva la care să apelez.

— Frica este torentul, șoptesc. Frica este torentul. Frica este torentul.

Nu sunt aici. N-am trup.

Simt electricitate legată de carbon. Sunt un tipar.

Și la fel și lumea.

Odată ce accept asta, expir fără grabă și mă cufund moleculă cu moleculă în Ochiul Minții.

O văd pe Octavia ca și cum ar fi dinaintea mea.

Stă în Sfera ei Oculară. Pereții de sticlă ai încăperii sunt deschiși și orașul se întinde sub ea. Își coboară ochii către Oracolul de la încheietura mea, care-și agită ghimpele din coadă.

— Nu lăsa frica să te atingă, șoptește ea.

Ridurile complicate de pe fața ei seamănă cu pânza de păianjen din colțul de sus al camerei.

— Frica este torentul. Râul dezlănțuit. Să i te opui înseamnă să cedezi și să te îneci. Dar să fii mai presus de ea înseamnă s-o vezi, s-o simți și s-o folosești pentru propriile tale scopuri. Acum, Lysander, vreau să mă minți, dacă poți...

Amintirea tremură și lasă loc alteia.

Perdele flutură ca niște flăcări pâlpâitoare. Străbat un coridor, îndreptându-mă către o ușă neagră pe care este gravată o propoziție, îndărătul ei susură muzica. Se aud râsete. Când mi-ntind însă mânuța s-o deschid, umbrele mă înghit.

Din ele răsare pânza de păianjen. O muscă se zbate să scape, dar cu fiecare efort se încurcă tot mai tare.

„Frica este torentul”, șoptesc la unison cu Octavia. „Frica este

torentul".

O lumină verde îi scaldă chipul.

Țâșnesc înainte.

Urina se scurge în sondă. Îmi simt stomacul în călcâie. Lumea-mi joacă dinaintea ochilor. Voma mi se oprește la jumătatea esofagului și întunericul mi se insinuează la periferia vederii. Până să-mi amintesc să respir, *Annihilo* este deja la douăzeci de kilometri în urmă. Stomacul mi se revoltă din nou și tușesc, scuipând fiere. De un cafeniu tulbure, se revarsă într-o mască de plastic ce-mi acoperă gura.

În jurul meu, costumul țiuie și clipește, semnalând comunicările nonverbale dintre piloții Albaștri și căpeteniile Aurii. Comenzi scurte se încrucișează în cască. Îmi îngustez pupila minții și reduc fluxul de informații, lăsându-le să se acumuleze în fundal, în timp ce mă abandonez instinctelor de zbor pe care mi le-au inculcat aviatorii de la Școala Miezului Nopții.

Mintea mea derulează o serie de instrucțiuni, iar ochii mei transmit și adună date până când mă asigur și pe mine, și Controlul Aerian, brigada de suport logistic de la bordul lui *Annihilo,* că sistemele mele sunt funcționale.

Abia atunci ridic ochii și rămân cu gura căscată.

Invazia înaintează, continuându-și simfonia ei tăcută.

Înaintea mea, silueta carapacei-stelare a lui Ajax se desenează neagră pe fața întunecată a planetei ce se apropie. Pâlpâie ca fosforul alb când tunurile cu particule de la bordul lui *Annihilo* și din navele ei de război brăzdează orizontul, îndreptându-se către spărtură.

Razele de energie luminează șuvoaiele de carapace-stelare ce mă înconjoară. Sute de oameni cuibăriți în metal. Și totuși nu sunt decât un afluent al râului imens care țâșnește dinspre flotele Celor Două Sute de Case minore și ale gigantelor Grimmus, Falthe, Carthii și Votum.

Avangarda armatei noastre cade și nimic n-o împiedică.

Navele devin niște gămălii vagi de ac în bezna din spatele nostru. Planeta se face tot mai mare. Fața ei neluminată este neagră, cu continentele ca niște găuri într-un giulgiu zdrențuit, tivite cu auriu de luminile orașelor întinse de-a lungul coastelor. Deasupra Polului Nord, verdele electric al unei aurore e ca o

coroană în continuă schimbare.

Pătrundem în mezosferă și traversăm linia meridiană a planetei, trecând de la noapte la zi. Un arc aurit de lumină solară înconjoară planeta de parcă ar fi chiar arcul lui Apolo, iar noi am fi copiii lui Hyperion gonind în carele noastre către casă. Pe moment, mă face să-mi fie dor de orașul acela îndepărtat și de casa pe care n-am mai văzut-o de o jumătate de viață.

Fața luminată a planetei ni se dezvăluie.

Dincolo de scânteierea vagă a scuturilor troposferice ale lui Darrow se află poli mici, acoperiți de gheață și șiruri de lanțuri muntoase. Înălțimi montane cu climă temperată domină nordul, jungle se întind în sud. Între ele se află un deșert ecuatorial presărat cu munți.

Ladon cel de tristă faimă. Devoratorul de armate.

Taifunul în născare, detaliat în rapoartele meteorologice ale misiunii, nu pare amenințător. Formează un strat subțire și spiralat de nori deasupra Mării Sycorax.

Am suficient timp să mă pierd în maiestatea planetei și să-mi amintesc că nu natura a fost cea care ne-a oferit toate astea, cu generozitatea ei nepăsătoare. Rasa *mea* muritoare a sculptat acest paradis din stânci radioactive și gaze violente, înhămând cele mai mari virtuți ale omenirii în slujba unei cauze comune.

Mă copleșește o mândrie patriotică de care nu mă știam capabil. Prin venele mele curge același sânge ca al omului care a trimis aici ultimele motoare Lovelock și pe Zeii Furtunii. Dar zelul mi se evaporă când îmi dau seama că eu nu aparțin epocii giganților care au construit asta, ci uneia mai mici și mai meschine, în care oamenii consideră că războiul este culmea realizării umane.

Ironia asta cosmică mă face să râd. Numai omenirea poate să apuce stelele și apoi să le lase să-i alunece printre degete din pricina micimii din inima ei.

Totuși, simt și speranță. Meschinăria asta a definit epoca bunicii. Poate că n-o va defini și pe a noastră.

— *Reușită lansare*, *bunii mei domni*! *Sper că toți v-ați păstrat micul dejun dedesubt și cina deasupra*, zice vesel Ajax.

Răsună un cor de râsete și replici în limba nobilă. Chiar le place treaba asta? Ce fel de făpturi se pot simți atât de relaxate aici și acum? Sunt măcar din aceeași specie cu mine?

— *Heliopolis este acoperit în continuare de scutul sudic.*

Trebuie să pătrundem prin spărtură și să zburăm spre sud. Vă transmit coordonatele.

Traiectoria apare pe display-ul meu. Vocea lui devine solemnă când rostește deviza familiei Grimmus:

— *De vă va înghiți Vidul, bucurați-vă, prieteni*! *Căci înainte de moarte a fost gloria. Pregătiți-vă pentru intrarea în atmosferă*!

Aștept să mă apeleze pe canalul privat. Dar, când lumina clipește, nu-i Ajax, ci Kalindora.

— *Nu-ți porni propulsoarele principale până nu ajungem la orizontală. Lasă gravitația să facă ea treaba, nu generatorul tău. Simulatoarele au tendința să minimalizeze rezistența aerului. Și nu-ți activa scutul electromagnetic până nu ajungem pe plajă. Nu se știe când vom putea să realimentăm. Ultimul lucru pe care-l vrei este să te lase costumul în mijlocul unui schimb de focuri.*

Căldura provocată de frecare se transformă în lumină în fața mea, când primele carapace-stelare încep să coboare. La stânga noastră văd Legiunea Cenușii a Atalantei.

Planeta se împotrivește intrării mele în atmosferă. Carapacea-stelară pătrunde în ea cu suficientă energie cinetică încât să comprime aerul dinaintea mea, transformându-l într-un furnal. Un strat sfărâmicios de plăcuțe termoabsorbante de pe carapacea exterioară reține căldura și se jupoaie. Pretutindeni în jur, carapace-stelare țâșnesc din învelișuri erodate de fricțiune, coborând prin albastrul cerului cu un țiuit de lăcuste mânioase.

Mă alătur lor și vântul vuiește dincolo de carapacea mea la unison cu motoarele.

Nu se trage asupra noastră. Scuturile Republicii au protejat-o de bombardamentele orbitale, dar au și împiedicat-o să riposteze la coborârea noastră. Le văd scânteind la cincizeci de kilometri mai jos, la numai opt kilometri de suprafața planetei. Atalanta se desparte, îndreptându-se către regiunea nordică a plajei, în timp ce noi pornim către cea sudică.

— *Douăzeci de secunde până la breșă*, intonează Ajax pe când trecem pe deasupra unui lanț muntos, îndreptându-ne către Ladon.

La orizontul spre care zburăm artileria a dezlănțuit iadul. Puterea de foc a Armadei Cenușii bombardează cei o mie de kilometri de plajă.

Raze cu particule spintecă realitatea. Ciuperci răsar la

suprafața planetei.

În tot acest război, nimeni n-a mai recurs la atâtea bombe atomice. Sunt oripilat. Cad asupra unor zone nelocuite, dar ploaia de cenușă radioactivă ce va urma va ucide mii de oameni înainte să fie curățată și să înceapă distribuirea medicamentelor. Poate chiar mai mulți.

Incredibil, Republica ripostează cu foc. Raze de particule țâșnesc prin spărtură către navele-torță ce bombardează de pe orbită și către corvetele de mare altitudine. Rachete teleghidate urmăresc bombardierele și le fac să se prăbușească, ricoșând din scuturile sudice ca niște pietricele lansate pe suprafața unui lac. În troposferă, bombele atomice sunt străfulgerări palide. O rază nimerește o corvetă a Casei Bellona. Lumina fluctuează când scutul i se supra-încarcă și apoi o altă rază își croiește drum prin botul navetei.

Treizeci de milioane de fire ale vieții se întrețes, unele continuând, altele retezate brutal.

E oribil.

„Fii un uriaș”, a zis Ajax.

Cum, în nebunia asta?

Pe strategi îi înțeleg. Dar pe războinici… credeam că-i înțeleg până acum. Aritmetica asta subtilă face și mai evident talentul vizionar al unor comandanți ca Darrow, Minotaurul și Atlas, capabili să schimbe soarta unei bătălii odată ce-a început deja.

— *Zece secunde până la breșă.*

Acum suntem deasupra deșertului, plutind aproape de cupola scutului.

În barajul artileriei se face o spărtură, când navele de pe orbită își reorientează tunurile ca să creeze o gură-a-iadului – un coridor de foc protector. O secundă mai târziu, prima centurie de carapace-stelare dintr-un distrugător al Casei Carthii pătrunde prin ea și dispare în breșă. O urmează distrugătoare-de-aripi. Centuria următoare se dezintegrează, sfârtecată de o rază cu particule ce se abate dinspre munți.

— *Breșă*! anunță Ajax.

Centuria noastră pătrunde în gura-iadului.

Simțurile îmi simt luate cu asalt.

Proiectile luminează totul în jur, străfulgerări orbitoare, metale intrând în coliziune și dezintegrându-se. Dar, lăsând în urmă zgomotul exploziilor de acum, ne pomenim în siajul sonor

al exploziilor precedente. Îl pierd pe Ajax în haos. Obuze explodează în aer țiuind și eliberând harpii – drone cât pumnul cu încărcături electromagnetice sau explozibili. Trag într-un roi cu tunul de pe umărul stâng. Vreo zece harpii se izbesc de un distrugător-de-aripi. Motoarele îi mor și se abate dinspre gura-iadului, nimerind într-un obuz de-ale noastre.

Și apoi am intrat.

— *Împrăștierea*! ordonă Ajax.

Centuriile legiunii se despart în sute de decurii. Mă chinui să imit precizia manevrei și-s cât pe ce să mă lovesc de călcâiele lui Ajax în timp ce-l urmez. Kalindora și Seraphina se ivesc în spatele meu și plonjăm către lanțul zimțat al Hesperidelor.

— *Lăsați vârfurile munților libere*! *Lăsați-le văzduhul distrugătoarelor-de-aripi*!

Difuzorul scoate un clinchet când el comută pe frecvența decuriei noastre.

— *Decuria I, suntem pe cont propriu. Luați-o spre nord prin*…

Vocea Seraphinei îl întrerupe.

— *Vârf de sarcină electrică. Împrăștierea*!

Instrumentele mele înregistrează arcul electric al armelor electromagnetice încărcate. Zăresc cu coada ochiului o străfulgerare de lumină purpurie pe o culme muntoasă.

Pornesc propulsorul de pe umărul stâng și mă desprind din formație chiar în clipa în care o încărcătură densă de metal șuieră prin spațiul acum gol. În următoarele trei secunde, o urmează încă patru sute. O carapace-stelară dispare într-o explozie de resturi. Nu-mi dau seama a cui a fost. Apoi rachetele Seraphinei nimeresc poziția tunului, explodând în contact cu scutul protector, în timp ce acesta continuă să tragă, neafectat.

Îmi activez dispozitivul de țintire cu laser, dar, înainte să pot lumina bateria de tun, o găsește lumina Kalindorei. Urmează o lovitură de pe orbită. O rază de lumină albă care ar orbi un ochi neprotejat retează vârful muntelui de parc-ar fi din brânză.

— *Bine țintit pentru o Lunatică*! *Felicitări pentru fulger,* Annihilo! spune Ajax. *Decuria I, adunați-vă în jurul meu*! *Avem o culme muntoasă de trecut*! apoi comută pe canalul meu personal. *Cum ți se pare războiul, frățioare*?

Caut un răspuns:

— Rapid.

El râde.

— *Ajustează-ți amortizoarele inerțiale. O să te ajute să simți manevrele. Zbori cu minunăția aia de parcă-i un marfar cosmic. Era să-mi agăți călcâiele. De două ori*!

— Scuze! E mai nărăvașă decât pare.

— *Mai nărăvașă decât pare*! *Ha*! *Mai sunt șanse să scoatem un Războinic Însemnat din tine*! *Acuma, burta la podea, bunul meu domn*! *Termitele ne-au trimis un comitet aerian de întâmpinare*!

11. DARROW

Limanul Roșu

Armata mea moare. Lumea a devenit o grădină în care cresc ciuperci atomice. Înfloresc pe orizontul vânăt, crescând până la două sute de kilometri în aer și făcând munții să pară pitici. Unde de șoc îmblânzite de distanță zguduie una după alta *Necromantul* care gonește spre nord ca să mă readucă la baza Limanul Roșu, centrul armatelor mele din emisfera nordică.

Cu scuturile căzute, vom fi încercuiți. Trebuie să ne pregătim să spargem încercuirea în intervalul de timp scurt dintre bombardament și aterizare. Dacă supraviețuim bombardamentului.

Nisipul deșertului gonește dedesubtul navei. Orașe miniere fortificate dispar în străfulgerări de lumină albă. Baterii de tunuri imense amplasate în deșert, cu suficientă putere de foc ca să doboare o navă-torță, fac prăpăd în văzduh, numai pentru a fi transformate în sticlă de stâlpi de lumină mai fierbinte decât soarele.

Colloway a amuțit și poartă în continuare haloul lui sinaptic. Scaunul ovoid de pilotaj îl învăluie pe bărbatul întunecat într-o lumină albastră care-l face pe asul zborului să arate ca un copil spiriduș având jumătate din vârsta lui. Desprins de trupul său, el e nava și nava e el.

— Haide, Miazănoapte! șoptesc.

— *Pe zei, lasă-mă să răsuflu,* răspunde nava pe un ton visător. *Petrecerea asta face bătălia de la Ilium să arate ca o cursă de iahturi pe Marea Termică. Vai de mine*! *Se apropie ceva.*

Număr… *Nu se poate*! *Instrumentele au luat-o razna*! O pauză. *Nu contează. Sunt șase sute.*

— De kilometri?

— *Nu, de distrugătoare-de-aripi.*

„Băga-mi-aș!”

În urma celui dintâi baraj de bombe atomice, coboară primul șuvoi de distrugătoare-de-aripi inamice. Pe fundalul unui nor atomic văd cincizeci de escadrile descinzând ca un banc de piranha. Din pântecele lor țâșnesc râuri de rachete, căzând ca ploaia peste baterii de tunuri și formații de tancuri. Trei escadrile se desprind și se îndreaptă spre noi.

— *Sper că v-a plăcut micul dejun. O să-l revedeți în curând*!

Cizmele mi se fixează de punte. Stomacul îmi face tumbe în timp ce ne învârtim într-o spirală ce nu pare să se mai termine. Stau neajutorat în spatele lui Colloway, în ciuda armurii mele electromagnetice roșii ca sângele și a armamentului încorporat. Numai furtuna poate opri ceea ce coboară din cer și ea e încă la primii pași.

La bordul *Necromantului* poți conduce un război, poți supraviețui aproape oricărei încărcături electromagnetice, indiferent de intensitate, ba chiar poți lăsa în urmă o navă-torță. Dar în atmosferă ea este o navă mare, așa că distrugătoarele-de-aripi încep să câștige repede teren.

Iau legătura cu Harnassus, cer intervenția armelor cu rază lungă de acțiune și-i dau coordonatele. De-abia reușesc să-i aud confirmarea dincolo de pârâituri. În lanțul Hesperidelor, la sute de kilometri spre sud-vest, la adăpostul scutului nostru sudic intact, tunuri de cincizeci de metri se răsucesc acum pe giroscoapele lor. Colloway ridică degetul mare, semn că m-a auzit.

Trupul mi se înclină într-o parte când el avântă nava într-un suiș abrupt, îndreptând-o direct către escadrilele inamice. Distrugătoarele-de-aripi își lansează proiectilele, dar Colloway execută o rotire laterală urmată de un picaj brusc. Proiectilele clipesc în spatele nostru, unele deviind ca să ne urmeze dronele de contraatac. Restul vuiesc pe urmele noastre, neabătute. Solul deșertului se repede să ne întâmpine. O mie de metri. Cinci sute. O sută. La cincizeci, Colloway activează propulsoarele și nava ricoșează paralel cu solul ca o pietricică pe suprafața unei ape. Capul mi-e smucit înainte și bărbia mi se

lovește de metalul platoșei. Văd stele verzi și aud cum impactul proiectilelor ce se înfig în sol se transmite prin toată nava. Pe următoarele, Colloway le seceră cu armele cu impulsuri electromagnetice de la pupă.

Nimeni din garaj nu aclamă.

Colloway ne redirecționează către tunurile lui Harnassus, care ne trimite o numărătoare inversă. La trei, ne strecurăm dincolo de zona de tragere. Escadrilele dușmane vuiesc în urma noastră, deschizând focul cu armele cu impulsuri electromagnetice. Scuturile noastre cedează și dispar. Mă interpun între inamic și Colloway. O sută de gloanțe cilindrice de dimensiunea unui pumn străbat nava. Unul mă nimerește în umăr în loc să se înfigă în spătarul scaunului, supra-încărcându-mi scutul și îndoind armura. Mă răsucesc, redirecționându-l către plafon. Jumătate din trup îmi amorțește. Acele autoactivate din armură îmi injectează adrenalină în sânge. Lumea îmi pulsează pe dinaintea ochilor.

— *Șiiiii*, *bum*!

Zăresc cerul prin peretele ciuruit de gloanțe din spatele navei, la timp ca să văd rachetele cu rază lungă de acțiune coborând și explodând, eliberând nori de proiectile mai mici. Distrugătoarele-de-aripi se dezintegrează.

Odată ce ne-am descotorosit de urmăritori, Colloway accelerează în linie dreaptă. Am ieșit din Ladon. Către nord, cerul devine tot mai negru. Dârele vagi ale fulgerelor șerpuiesc pe boltă. Iarba verde a Câmpiilor Caduceului se întinde sub noi. E un iad.

În umbra ciupercilor atomice șiruri arzătoare de tancuri și transportoare de trupe sunt împrăștiate pe sol ca niște funii destrămate. Sute de mii de oameni aleargă pe jos. Motociclete gravitaționale purtând fiecare câte patru-cinci oameni se îndreaptă clătinându-se către baza Limanul Roșu.

— *Scutul e încă activ,* murmură Colloway în continuare sincronizat, în timp ce dinaintea noastră apare cartierul general.

Abia-mi vine să-l cred. Gigajoulii de energie cinetică ai razelor cu particule îi colorează scutul în formă de dom într-un roșu sângeriu. Dar da, iată, Limanul Roșu n-a căzut. Slavă Văii că nu era conectat cu Angelia! La adăpostul lui protector, zeci de legiuni sunt în fierbere, formând un baraj de tancuri și mașinării de război, care se revarsă de pe hectarele lui pline de arme,

barăci și fortificații.

Armata a II-a este intactă.

Deasupra scutului, lupta este tot mai îndârjită. Distrugătoare-de-aripi roiesc printre vaporii norilor cumulonimbus ce înaintează spre nord dinspre largul mării. Străfulgerările navelor încleștate în luptă se întind până în stratosfera, oferindu-le timp escadrelor mele să intercepteze bombele atomice. Ca de fiecare dată, râca dintre aerieni și spinările-prăfuite dispare. Un scut Albastru de piloți de sacrificiu îi protejează pe frații lor de la sol. Pier cu zecile, căci ignoră navele inamice, preocupați să vâneze numai rachetele nucleare. Într-un fel e frumos. Într-altul e ceva groaznic de privit.

Trebuie să fac în așa fel încât sacrificiul lor să conteze. E greu să-mi dau seama cum. Coloanele albe ale razelor cu particule străfulgeră de pe orbită, străpungând norii, dezintegrând oameni și metal și săpând canioane în sol. Suntem depășiți. Nu există ripostă convențională la tunurile orbitale ale Atalantei. Dar dacă Limanul Roșu ar reuși să reziste…

La sud de Limanul Roșu, în munții ce se ridică deasupra câmpiilor nordice, câteva baterii sol-aer continuă să tragă în sus. Colloway ne poartă printr-o vale muntoasă, îndreptându-se către una dintre cele câteva zeci de platforme aeriene pe care le-am împrăștiat deasupra Heliosului. Dintre cele cinci de pe ruta noastră de zbor, este singura încă în aer, andocată într-o fisură piezișă a peretelui muntos care adăpostește și un garaj pentru Drachenjägeri. Mii de carapace-stelare își așteaptă piloții pe pista platformei.

— *Platforma 11,* Necromantul *sosește în viteză. Treișpe elfi, cinci uriași, zece pitici și un Secerător au nevoie de costume de fier. Pregătiți echipele de mecanici pentru echiparea de urgență.*

— *Recepționat*! *Pista doi liberă. Echipa de mecanici pregătită.*

Executăm o aterizare de urgență pe platforma plutitoare de aprovizionare. Echipe de mecanici roiesc pe suprafața ei, transportând muniții între depozitul din munte și platforma aeriană. Încarcă grupuri rătăcite de infanterie aeriană în carapacele-stelare și le trimit la luptă. Stindardele aurii și argintii ale cavalerilor Casei Arcos flutură în aer pe partea opusă, unde aceștia aterizează cu cizmele lor gravitaționale. De fapt, printre ei sunt foarte puțini din familia Arcos, dar toți vin din case vasale, loiale văduvelor fiilor lui Lorn. O să am nevoie

de cei mai buni oameni cu mine.

În timp ce Colloway trece în revistă avariile *Necromantului,* eu mă năpustesc afară urmat de Urlători. Un mecanic-șef ne dirijează către un șir de carapace-stelare blindate întinse pe spate imediat lângă ușa verticală a garajului. Înăuntru, Legiunea a XV-a Sondorii Iadului se sincronizează probabil cu Drachenjägerii. Mașinăriile înalte de patruzeci de metri sunt făcute să domine câmpurile de luptă. Au forma unor ființe umane îndesate, purtând rucsacuri cu țepi, însă n-au nici cap, nici gât, ci doar o cabină amplasată între umeri ca o cocoașă. Au șase brațe articulate, multitunuri la coate și securi uriașe de fier.

Mă asigur că telecomanda de control a furtunii este încă în buzunarul al doilea de pe coapsa dreaptă a armurii mele electromagnetice și mă întind într-una dintre carapacele-stelare, un costum mecanizat capabil de zbor înalt de patru metri, care transformă oamenii în tancuri mobile. Laolaltă cu Drachenjägerii, fac infanteria clasică aproape inutilă, dar sunt costisitoare, greoaie și consumă combustibil într-un ritm nebunesc.

O echipă de doisprezece Portocalii și Roșii robotește în jurul meu, cuplând cablurile de date ale carapacei-stelare la armura mea electromagnetică, atașând o magazie dublă, calibrând echipamentul, activând spada cu fuziune și adăugând o baterie suplimentară. Nu le trebuie decât zece secunde. Se îndepărtează, îndreptându-se către următorul. Un lift hidraulic izbește spatele carapacei-stelare. Sunt ridicat în picioare, încadrat de aproape treizeci de Urlători în armuri. Doi Roșii atârnă dinaintea carapacei-stelare de patru metri, securizându-i cupola deasupra mea. Printre brațele lor în mișcare, zăresc navele inamice îndepărtându-se de Limanul Roșu într-o manevră coordonată. Noi numim manevra asta „floare nucleară”.

— Pregătiți-vă de explozie atomică! strig, căutând-o cu disperare pe Rhonna.

O zăresc ajutând un Urlător rănit către infirmeria platformei, prea departe ca să ajungă la timp înapoi în *Necromant* sau la adăpostul ușilor blindate ale depozitului de provizii, care se închid.

O sirenă începe să urle. Sute de mecanici se reped să se adăpostească sau să evacueze platforma aeriană expusă, căutând siguranța ușilor garajelor din munte. Rhonna n-o să

ajungă la timp.

— Alexandar!

El s-a pus deja în mișcare, coborându-și brațele lungi ale carapacei-stelare ca s-o culeagă și apoi revenind lângă noi dintr-un salt. Colloway face un salt cu *Necromantul,* ascunzându-se îndărătul muntelui.

Unul dintre Roșiii de deasupra mea îmi închide cupola, prinzându-i celuilalt brațul între dinții dispozitivului de etanșare. Roșul își smucește brațul, incapabil să coboare. Mâna i se zbate în interiorul cupolei, nu departe de fața mea. Sângele îi șiroiește pe antebraț. Tovarășul său îl abandonează. Nu poate să aibă mai mult de douăzeci de ani. La gât are un medalion din *haemanthus.* Când ni se întâlnesc privirile, în ochii lui nu-i decât frică. Cupola s-a înțepenit. N-o pot deschide, încerc să-l acopăr cu mâinile. Alexandar se încolăcește în jurul Rhonnei ca un cocon. În spatele nostru, ușile blindate uriașe se închid. Mecanicii rămași pe dinafară bat cu pumnii în ele. Sărmanii!

— Țineți-vă bine! strig eu.

În carapacele lor, Felix și un căutător de urme Obsidian îngenunchează alături de mine, alcătuind un V al cărui vârf sunt eu, adăpostindu-i pe Alexandar și Rhonna. Se formează alte câteva asemenea V-uri. Mecanicii se reped să se adăpostească în spatele lor. Roșul de dincolo de cupola mea țipă. Chiar dacă l-aș elibera, nu mai poate fi ajutat. Spre deosebire de Rhonna, el nu poartă armură electromagnetică.

Privesc dincolo de umărul lui cu vederea mea amplificată. Un singur punct, în formă de pumnal, se prăbușește către Limanul Roșu urmat de o trenă de vapori. Două distrugătoare-de-aripi gonesc pe urma lui trăgând fără oprire. Îi supra-încarcă scutul și-i străpung învelișul. Apoi artileria orbitală le spulberă. Bomba cade nestânjenită.

Iau legătura cu Comandamentul Central al Limanului Roșu.

Imaginea centrului de operațiuni umple display-ul. Vreo treizeci de ofițeri marțieni, reprezentanți ai opt Culori, stau ca niște năluci în lumina palidă a hărții de război, privind cum cade bomba.

— O bombă omega-atomică va lovi peste treizeci de secunde, spun eu încet. Roșul din afara cabinei mele ascultă și el, cu obrazul lipit de sticlă la numai două lungimi de palmă de al meu. Lupta voastră s-a încheiat. Amintiți-vă de cei dragi. De soțiile,

soții, tații, mamele, fiicele sau fiii voștri.
Îi întâlnesc ochii. Seamănă atât de tare cu ai mamei mele!
— Amintiți-vă marea și pădurile de pe culmi, Agea în zori, Olympia în amurg, Attica primăvara, Thessalonica la vremea recoltei.
În timp ce vorbesc, ei închid ochii și deschid recipientele cu țărână marțiană, strângându-le în pumni. Aurii și Roșii, Albaștri și Portocalii, Cenușii și Obsidieni. Mi se rupe inima.
— Amintiți-vă de casă. Amintiți-vă de Marte. Acum veți merge să vă odihniți acolo, în umbra…
Dispar cu toții într-un val de electricitate statică.
Tăcere, ca și cum cerul ar fi înghițit sunetul și timpul. Închid ochii și-l strâng pe Roșu cât de tare îndrăznesc.
Lumină primordială. Intensă, micuță ca pupila unui zeu, urmată de o a doua străfulgerare, expansivă și atât de orbitoare și de vastă, încât îmi face pleoapele transparente și dezvăluie fiecare os, încheietură și vas de sânge din trupul mecanicului Roșu blocat în afara cupolei mele. Văd încă vreo zece schelete întrezărindu-se prin trupuri, ca la o radiografie. Un inginer ghemuit e o siluetă transparentă, ca imaginea unui făt adormit în pântecele mamei sale.
Străfulgerarea se contractă, dezvăluind o minge rebelă de foc în centrul exploziei. Aer, gaz, stâncă, metal și oameni se dezintegrează, cu materia care-i alcătuiește încălzită la temperaturi pe măsura miezului unui soare.
Un val de energie termică se repede înainte. Un foc fantomatic mă străbate. Ochii Roșului, atât de asemănători cu ai mamei, încep să fiarbă și apoi se topesc, și el odată cu ei. Pe urmele căldurii, un val de presiune colosală gonește către noi cu viteza sunetului. Platforma aeriană e propulsată în fațada muntelui. Oasele Roșului se spulberă și sunt luate de vânt. Brațul lui amputat cade înăuntrul cupolei. Unda de șoc mă împinge îndărăt și călcâiele cizmelor mele scot scântei frecându-se de sol. Mă clatin și Urlătorii mă sprijină. Trupurile zdrențuite ale mecanicilor care s-au adăpostit în spatele armurilor mecanizate din fața noastră sunt luate pe sus ca frunzele toamna și azvârlite de pe platforma plutitoare pe pantele munților de dedesubt. Alții sunt purtați prin aer până se izbesc de carapacele-stelare, făcându-se terci. Hainele sunt smulse. Albaștrii și Portocaliii, ale căror oase sunt mai fragile, sunt

spulberați pe loc, devenind saci plini cu lichid ținut laolaltă de carnea topită.

Apoi vine valul de resturi.

Păsări carbonizate cad din cer, sfărâmându-se de beton. Rămășițele distrugătoarelor-de-aripi cad ca o grindină. Un tanc turtit zboară pe lângă noi, ridicat din câmpie și azvârlit la zeci de kilometri pentru a se izbi de o fațadă muntoasă de deasupra bazei noastre. Un vuiet imens se ridică din lanțul de munți și sute de avalanșe se rostogolesc pe fațadele abrupte de granit. Jur că văd planeta însăși vibrând sub șoc. Mă uit sus, sus și tot mai sus, prin cupola carapacei mele stelare. Globul de foc se continuă în văzduh cu un vârtej de resturi și fum ce se învolburează în jurul unui miez de foc lichid, unde a fost cândva Armata a II-a.

Un milion de oameni, tancuri și arme au devenit cenușă.

Disperarea mă cheamă ca un abis. Vocea care m-a găsit în închisoarea-mormânt a Șacalului. „Secerătorule, Secerătorule, uite ce-ai făcut! Uite cine ești. Nimic nu poate supraviețui în umbra ta.”

Undeva deasupra, Atalanta zâmbește acum.

Armura mecanizată a lui Alexandar mi se alătură. Disperat, o caut din priviri pe Rhonna. Ea se ridică nesigură pe picioare, cu armura electromagnetică scurtcircuitată, dar e în viață. Răsuflu ușurat.

— Ordine, domnule? întreabă Alexandar.

Ciuperca atomică se oglindește în cupola lui.

Ordine? Ce ordine să dai în nebunia asta? Comunicațiile noastre pe rază lungă nu funcționează. Nu-mi pot modifica planul. Thraxa n-are ajutoare. E pe punctul de a fi izolată. Dacaș ști că ascultă vreunul dintre zei, m-aș ruga. Fă ca Armata I s-a fi supraviețuit exploziei! Fă ca *Steaua Dimineții* să fi ajuns la timp ca s-o fi putut adăposti sub scuturile ei! Fă să fie niște viață în toată cenușa asta! Niciun zeu nu ascultă. Nu există decât oameni. Și ceea ce unul face, altul poate desface. Asta este unica mea religie. Cea a mâinii de pe pârghie.

— Miez de Noapte, ești acolo?

— *Era să nu. Aproape m-am prăjit. Nava se dezintegrează.*

Chiar și de aproape, abia îl pot auzi.

— Furtuna o să vină în scurt timp. Poți ajunge în Kydon?

— *Dau eu însumi din aripile alea și tot ajung.*

— Când ajungi, spune-i Thraxei să rupă încercuirea și să pornească spre Tyche. A II-a nu-i mai poate asigura întăriri. Armata I va veni în ajutorul ei ca să-i asigure retragerea.

— *Tu unde te duci*?

— Să mă asigur că Tyche mai e al nostru când ajungi tu acolo.

Timp de câteva secunde el nu spune nimic.

— *Călătorie plăcută, domnule*! *Miez de Noapte, terminat*!

Își pornește motoarele și se îndepărtează greoi. Pe platformă nu mai rămân decât carapacele mele stelare. Le ordon să abandoneze platforma instabilă și să se adune în interiorul ușilor garajului, care se deschid.

— Rhonna! Ea se întoarce către mine. Sondorii Iadului sunt înăuntru. Vezi dacă au să-ți dea o carcasă suplimentară. Îmi trebuie un zeu de metal.

— Da, să trăiți!

Peste cinci minute plutesc pe deasupra carapacelor-stelare și a Drachenjägerilor imenși din spatele lor. Se întind până-n adâncul muntelui, șir după șir de mașinării metalice. Legiunea Sondorii Iadului, a XV-a Blindată. Marțieni cu toții, cea dintâi și cea mai bună dintre legiunile mele de Drachenjägeri. Am fost cu ei când am pus capăt asediului Olympiei și l-am alungat pe Minotaur din fosta locuință a lui Cassius și, din nou, în Agea, împotriva lui Atlas și a Lordului Cenușă.

— Sondori ai Iadului! Armata dușmană se apropie. Comunicațiile nu ne mai funcționează. În curând, furtuna îi va lipsi și pe ei de ale lor. Armata I îi va ataca în regiunea Copiilor, apoi se va retrage către Tyche. În curând, orașul va fi asediat de cel puțin o armată. Legatul Telemanus crede că în clipa asta Armata a II-a gonește către Tyche ca să spargă asediul și să-i asigure retragerea. Din Armata a II-a noi suntem tot ce a mai rămas. Dacă Tyche va cădea, frații noștri vor fi pierduți. Vom lăsa Tyche să cadă?

Drept răspuns, cinci mii de perechi de cizme de Drachenjäger izbesc podeaua peșterii cu un vuiet ca de cutremur.

— Atalanta crede că din Armata a II-a n-a mai rămas decât cenușa. Suntem noi cenușă?

Duuum! *Duuum*!

— Suntem noi înspăimântați?

Duuum! *Duuum*! *Duuum*!

— Ce suntem noi?

— SONDORII IADULUI!
— Încolonarea!
Aerul vălurește, distorsionat de căldura a cinci mii de motoare ce se trezesc la viață. O văd pe Rhonna lăsându-se să alunece într-o armură neagră, în rândurile din spate. Brațele mașinăriei zvâcnesc când țintele de pe trupul său se conectează cu Drachenjägerul. În jurul meu, Urlătorii se ridică în aer. Cavalerii Casei Arcos, în carapace-stelare, se încolonează. În avangardă, întorc capul și măsor cerul tot mai întunecat.
La est și la vest, dușmani înveșmântați în fier coboară din văzduh. În umbra bombelor atomice abia par mai mari decât furnicile. Coloane de fum radioactiv și resturi răsar deasupra Câmpiilor Caduceului. Sus pe tulpinile lor, capetele bulboase ale ciupercilor atomice se pierd în plafonul noros care se îngroașă. Nori negri gonesc pe cer. Fulgere sfârtecă bolta. Prima lovitură de pumn a Atalantei ne-a sfărâmat falca. Acum este rândul nostru. Îmi ridic lama curbată.
— Pentru Republică! Pentru Marte!
— Cu toată viteza-nainte!

12. LYSANDER

Golemii albi

Douăsprezece râuri de umbră gonesc prin deșertul alb precum creta. Umbrele sunt lăsate de șase mii de carapace-stelare zburând în douăsprezece coloane.
Au trecut două ore de la penetrarea scutului și nu mă simt chiar întreg la minte.
Viața mea s-a descompus într-o succesiune de momente de spaimă extremă și violență ireală. E definită de noi senzații. Trosnetul gheții sub picioarele cu gheare din titan. Zăpada alunecoasă. Scrâșnetul pietrei. Șuieratul aerului. Mirosul acru al ozonului puștii mele cu impulsuri electromagnetice. Îngrijorarea omniprezentă că o culme aparent inofensivă va fi însuflețită deodată de focul bateriilor antiaeriene inamice. Nu mai am încredere în liniște.
Liniștea înseamnă dușmanul ochindu-te cât mai bine. După ce

am depășit regiunea muntoasă unde au fost amplasate tunurile, legiunile noastre au făcut joncțiunea cu partenerii noștri de lansare, pământenii din Legiunea a XX-a Fulminata, a Tunetului, și, cu efectivele astfel sporite, am pornit către nord ca să pregătim un teren sigur de aterizare pentru cei o sută cincizeci de mii de soldați din primul val și apoi pentru cele două milioane ce vor coborî în valul al doilea și al treilea pentru a ocupa Heliopolis.

Un fum înecăcios se ridică din resturile navelor-cercetaș și ale bateriilor de tun ale Republicii nimicite de Fulminata. Când părăsim munții, mă simt ușurat. Printre piscurile lor acoperite de gheață, Ajax ne-a condus cu capu-nainte spre orice potențială amenințare, ca un erou homeric posedat. Abia am reușit să țin pasul, dar lama mea e însângerată după vânătorile din buncăre. Kalindora m-a însoțit tot timpul îndeaproape, bombănind ceva despre tinerii necopți și însetați de glorie. Seraphina este și ea însetată de glorie, dar nu atât cât să dea uitării disciplina.

Ca soldat, este mai bună decât ca tovarășă de călătorie. Mi-a apărat flancul de două ori. O dată în ruinele unui buncăr din munți, când un Obsidian s-a năpustit dintre dărâmături înarmat cu o secure. A doua oară în văzduh, când n-am zărit o baterie antiaeriană.

La prânz, în acest peisaj răvășit apar cele dintâi semne ale civilizației. Un hotel pentru bogătași, lângă un lac de pe o terasă stâncoasă aflată la mare înălțime. Rezervoare de apă, rafinării de metal și un oraș minier cu piramide aurii pictate pe acoperișuri ca să țină bombele departe. De pe un acoperiș străfulgeră stins focurile unei arme de mică putere.

— Leopard Unsprezece, iau la ochi lunetistul, intonez eu.

Mi-au mai rămas trei rachete.

— Citirea termică indică numeroși civili în subsolurile alăturate. Roșii și Maronii. Comut pe pușcă.

Kalindora mă însoțește în timp ce virez lateral ca să-i ochesc mai bine pe cei doi bărbați de pe acoperiș.

Un stâlp orbitor de lumină brăzdează orizontul.

Mă abat de la traiectorie ca să evit unda de șoc.

Când lumina loviturii orbitale se stinge, orașul e un crater topit.

— *Ochești prea lent*, zice Ajax în timp ce mă chinui să-mi recapăt echilibrul. *Trebuie să fii mai iute decât pisica dacă vrei*

să-mi furi prada.

— Erau civili…

— *Simpatizanți. Nu-ți face griji, capeți o jumătate de dungă pe răboj. Doar am țintit folosind calculele tale, nu*?

— *Se pun ca unul singur,* intervine Seneca. *Inteligență de stup.*

Râsete.

Kalindora mă apelează pe canalul privat, dar o resping.

În curând ajungem la marginea de cer încă protejată de lanțul sudic de scuturi al Revoltei. Aici, în inima Ladonului, nu se vede nici urmă de inamic. Heliopolis încă se află la o sută de kilometri mai spre sud.

Când aterizăm într-o *playa*[8] nu foarte adâncă, aflată la vest de un oraș-rezervor, disprețul mă sufocă. Deschid cupola carapacei-stelare, disperat să iau o gură de aer proaspăt. Căldura deșertului mă lovește însă cu forța unui baros. Durerea îmi năpădește plămânii. Simt deja soarele arzându-mi pielea, palidă după anii petrecuți în navă. Beau apă din rezerva costumului și mă îndepărtez de larma legiunilor ce aterizează. Ajax mă cheamă, dar îl ignor.

Număr semnăturile termice din fotografia mentală pe care am făcut-o. Trei sute unsprezece. Unele prea mici ca să nu fi fost copii.

Știam că războiul n-o să fie curat. Dar au folosit calculele mele ca să tragă în copii!

Siguranța și hotărârea care m-au adus până aici pălesc. Mă simt ca un băiețel din public care și-a închipuit că poate îmblânzi leii pur și simplu intrând în cușca lor.

Seraphina se simte de minune în cușcă. Trece pe lângă mine cu pași apăsați și cu ochii strălucind de încântare. Ajax o fi deținând recordul la omoruri, dar ea nu-i cu mult în urmă. Totul imortalizat de camerele din căștile lor și contabilizat de administratorii din *Annihilo.*

— Ei, se ridică războiul la înălțimea așteptărilor tale? o întreb.

— În mod splendid, spune ea între două înghițituri lacome de apă. În mod absolut splendid.

Și se îndepărtează. Contemplu acest peisaj straniu. Între munții Vulturului și Hesperide se află un deșert plat și tare,

---

[8] Fundul unui lac secat, o suprafață dură și crăpată, lipsită de vegetație din pricina sărurilor alcaline rămase după evaporarea apei.

întrerupt numai de dune de cretă albă, stânci singuratice de calcar în formă de ciuperci și cactuși albicioși, mari cât casele. Munții taie orizontul în două. Deasupra lor, soarele veghează cu ochi răuvoitori. Golemi albi se deplasează prin peisajul lipsit de culoare ca niște supraveghetori mecanizați ai Iadului lui Dante. Albiți de praful deșertului, Auriii înfig semnalizatoare în lutul tare al *playei.* Pretutindeni, cercetași cu armuri ușoare și căști cu dispozitive optice își eliberează dronele ca pe niște șoimi dresați. Aici toți sunt vânători.

Seneca, garda de corp a lui Ajax, îmi face cu ochiul în timp ce dronele lui se înalță și pornesc spre nord.

La dreapta mea răsună un bubuit și carapacea-stelară a Kalindorei aterizează într-un nor de praf.

— Nu irosi momentele de pace, Lysander! Praful ăsta o să-ți strice costumul la fel de sigur ca o armă cu impulsuri electromagnetice.

Își îndoaie genunchii și-și folosește coatele ca să-și protejeze costumul care cade într-o poziție șezândă. Îi urmez exemplul și ne târâm afară din carapacele noastre ca să le curățăm exteriorul. Arunc o privire către Ajax și-l văd discutând cu Legatul Fulminatei. Știu c-ar trebui să-mi înăbuș dezgustul tot mai puternic, să mă țin pe lângă el, să învăț de la el și să mă fac util, dar ceva din felul în care se comportă aici mă face să simt că nu-s bine-venit.

În mintea mea se insinuează bănuiala că lovitura de pe orbită a fost mai degrabă un mesaj pentru mine decât o operațiune militară cu adevărat necesară. Oare chiar atât de indiferent este față de viețile omenești?

— Care-i starea miezului tău? întreabă Kalindora.

— Încărcat șaizeci și șase la sută.

— Deci încă asculți.

Face semn dezgustată către Leoparzii de Fier.

— Majoritatea prăpădiților ăstora sunt deja sub cincizeci la sută, fiindcă nu și-au economisit combustibilul. O să depindă de reîncărcare.

— Aia a fost crimă de război, zic eu. Erau numai arme de calibru mic.

— Este crimă de război numai dacă există un tribunal. Mănâncă! Îmi aruncă un baton cu proteine. Te miști bine, adaugă ea.

În orice altă împrejurare m-aș îmbăta cu laudele ei, așa cum făceam în copilărie.

— Splendide instincte! Dar ești stângaci la decolare și trebuie să-ți extinzi câmpul vizual. Te porți de parcă intenționezi să-ți folosești briciul în locul puștii. Asta nu-i o luptă pe coridoarele unui asteroid sau pe unde focurile iadului te-a cărat Bellona ăla. Totuși, ai făcut treabă bună cu infanteria aia aeropurtată. Te-am văzut doborând patru. S-ar părea că nu sunt primele tale omoruri.

— Nu.

Ea mă surprinde privind în pământ. În voce i se insinuează mânia.

— La ce te așteptai?

— Nu știu.

— De ce te-ai întors? mă întreabă.

Văzând că nu-i răspund, se întoarce cu spatele și se strecoară în armura ei mecanizată.

— Senzorii tăi au detectat niște oameni, spune ridicându-se în picioare în timp ce eu pătrund în cabina mea. Ți-au arătat cumva și că oamenii ăia n-aveau arme? Nu. Ți-au spus că nu erau sabotori sau lunetiști? Nu. Sau poate chiar Urlători? Nu. Cum este posibilă mila, când oricine poate avea o rachetă atomică fără ca tu să știi? Asta-i problema războiului ăstuia. Cruzimea e necesară. Însă cruzimea e instabilitate termică.

Până mă închid din nou în carapacea mea stelară, primul val de transportoare coboară. Cele cu propulsoare fac să se ridice în aer nori de grohotiș. Cele cu motoare gravitaționale formează nori plutitori de cretă. Motociclete gravitaționale ies vuind din țarcurile lor. Legionari Cenușii cu armuri pentru deșert strânse pe trup și cu căști cu vizoare se revarsă din transportoarele de personal. Zeci de titani umanoizi, tancuri aeroglisoare și tancuri-păianjen se decuplează de transportoarele lor și aterizează în praf cu un sunet de baros lovind lemnul.

Apoi vin inginerii.

Cu ajutorul celor o sută cincizeci de mii de oameni care au aterizat deja, inginerii încep imediat să securizeze și să fortifice terenul pentru primul val.

Privesc către nord, dincolo de trupele care debarcă.

Răsună strigăte. Tunuri electromagnetice portabile se răsucesc pe giroscoapele lor.

— Se apropie semnături! strigă Seraphina din perimetru.

Se repede înspre noi.

— Prieteni! confirmă cineva.

Un roi de carapace-stelare descinde perpendicular pe pista principală. Aterizează în formație de piramidă dinaintea Kalindorei, aproape o mie, purtând armurile mai multor case. Niciunul nu este Auriu.

Numai cei mai buni și mai loiali dintre Cenușii primesc permisiunea de a folosi carapace-stelare.

Căpetenia lor înaintează. Hubloul carapacei lui stelare și casca armurii de dedesubt se retrag și fața unui tânăr pistolar devenit centurion experimentat se holbează la mine de parca zărit un om întors din Vid. O mie de pretorieni în costume mecanizate cad în genunchi.

— Sublegatul Rhone ti Flavinius și Prima Cohortă a Gărzilor Pretoriene prezenți la datorie, stăpâne!

Obrajii îi sunt acoperiți de mai multe lacrimi negre și aurii decât pe vremea când era instructorul meu de tir în Citadelă. Nu crezusem că mai avea loc pentru altele.

Cavalerii Aurii din jurul nostru își plimbă privirea de la cel mai faimos Cenușiu în viață și cei o mie de foști pretorieni din spatele său la Pixie-ul fără cicatrice și îmbrăcat într-o armură de împrumut, alături de care stă Cavalerul Dragostei.

Nu mai au nevoie de explicații.

— Rhone ti Flavinius?! exclam eu. Hades n-a pus încă gheara pe tine?

— Și să-și piardă cel mai bun recrutor? Piară gândul, seniore!

Accentul lui e lunez pur. Ultimul dintr-o lungă linie de pretorieni, a fost sponsorizat încă de la naștere de familia mea și a excelat în *ludus*, iar apoi a dovedit de ce-i în stare în bătălii purtate pe o duzină de lumi sub comanda Ajei și a lui Lorn. S-a ridicat atât de sus, încât sub comanda Ajei a devenit ofițer secund al Legiunii a XIII-a Dracones. Nu există pretorian mai faimos, poate cu excepția celor doi elevi trădători ai lui, frații Nakamura.

În ziua morții bunicii, era pe orbită, pregătindu-se s-o înfrunte pe Virginia.

Probabil a crezut că în ziua aceea neamul meu s-a stins cu totul.

Îi fac semn să se ridice.

— Nu pot, seniore. În numele celei dintâi cohorte a Legiunii a XIII-a și a Gărzii acum împrăștiate, cade în sarcina mea să vă prezint scuzele noastre îndurerate pentru c-am abandonat căutarea, crezându-vă mort. Jurământul pe care l-am depus era valabil până la stingerea neamului. Dacă se impune vreo pedeapsă, este de datoria mea s-o îndur în numele oamenilor mei, în locul decimării acestora și aș fi onorat ca ultimul ordin din viața mea să vină de la Moștenitorul lui Silenius.

Comandantul de dragoni scoate un pumnal pretorian și-l apropie de tatuajele cu dragoni ce-i înconjoară gâtul.

— Greșeala nu-i a ta, ci a protectorului tău. Eu sunt cel care s-a pierdut. Ridică-te, pretorianule!

Se ridică. La patruzeci de ani, nu mai e copoiul arogant pe care mi-l amintesc câștigând Piramida legiunii la jocurile marțiale de vară. Războiul l-a îmbătrânit mult peste anii săi, dar în ochii lui palizi de țintaș desăvârșit încă stăruie un licăr băiețesc.

— Exter? Fausta? întreb privind dincolo de el.

— Sunt morți. Pe Exter l-a omorât Spiridușul pe Luna. Pe Fausta a doborât-o o lovitură orbitală pe Marte.

Păcat! Au fost întotdeauna buni cu mine, mai ales Fausta.

— Kruger mai poate nimeri o muscă în aripă. E decurionul meu.

— De unde-ai știut că m-am întors? îl întreb.

El îi aruncă o privire Kalindorei. Mă întorc surprins către ea.

— Atalantei nu-i pasă decât de Atalanta, spune ea. Dar mulți dintre noi nu vor să-l vadă pe Moștenitorul lui Silenius murind chiar în ceasul reîntoarcerii sale. Acești oameni sunt legați de tine prin jurământ. La fel și eu, seniore. Jurămintele vechi cântăresc mai greu decât cele noi.

— Să-nțeleg că Atalanta îmi vrea răul?

— Sigur că nu, răspunde ea. A plâns când a primit mesajul tău, dar ești un Lune și, cu sau fără cicatrice, n-ai niciun drept să-i împiedici pe oamenii ăștia să-și respecte jurămintele.

Nu la asta m-am gândit când am pornit să-mi demonstrez loialitatea față de Atalanta. E un dezastru. Pretorienii nu sunt niște inși oarecare ce au jurat credință Casei mele. Sunt un simbol al Suveranității, la fel de puternic ca Tronul Dimineții. Îl caut cu privirea pe Ajax, dar nu-l găsesc în mijlocul tumultului legiunilor sale. Seraphina a ajuns prin preajmă. Îl recunoaște pe

Rhone și face un pas mai aproape.

— Îmi cer iertare pentru că n-am reușit să aduc mai mulți oameni și pentru costumație, spune el privind încruntat armura argintie și albastră pe care o poartă. V-am crezut mort. Cei mai lipsiți de rușine s-au făcut mercenari. Alții și-au găsit de lucru în serviciul altor Case. Cei mai mulți s-au alipit Atalantei. Cei de aici au fost la Julia au Bellona. Casa ei nu mai e ce a fost, dar ea nu irosește viețile oamenilor la fel de iute ca restul. Ne-a reziliat contractele ca un gest de loialitate față de domnia voastră.

Simt arsura vinovăției. Propria mea familie mă privește cu suspiciune și în schimb mama lui Cassius îmi oferă o ramură de măslin. Mai mult. Îmi susține pretenția la tron. Știu suficiente despre ea ca să-mi dau seama că joacă un joc al ei, dar începe să interfereze cu al meu.

— Deci lady Bellona știe că m-am întors, îi spun lui Rhone.

— Puține lucruri îi scapă Juliei au Bellona, zâmbește el. A fost un mesaj transmis pe unde lungi. Dar spune că vi se va alătura și ea în curând. Alți membri ai Gărzilor ni se vor alătura de la celelalte Case, imediat ce vor afla că v-ați întors. Își drege vocea, devenind brusc foarte serios. Va fi așa cum a fost, *Suveranul meu.*

Mă uit dincolo de el și-l văd pe Ajax privindu-ne.

Ochii îi sunt atât de furioși, de parcă m-a prins aranjând să-mi fie adus Tronul Dimineții chiar aici, în deșert.

— Și gata cu cuvântul dat fratelui meu! spune Seraphina.

Ochii ei de locatar al Marginii sunt acoperiți de lentile cromate, ca pentru deșert și ca urmare de necitit, însă expresia ei este una de dispreț total.

— Coboară vocea, omule! Nu-s Suveranul! îi spun lui Rhone. Și nici n-am de gând să fiu. Scoate-ți asta din cap dacă nu vrei să mă vezi murind!

Mă întorc spre Kalindora.

— Cum ai îndrăznit…

— Ce, o să las un copil să mă mustre ca pe un copil? întreabă ea. Ce ciudată-i lumea asta!

— Nu mă lua peste picior! Știi cum pare toată treaba asta.

— Da, spune ea. Știu.

Lua-i-ar Hades pe toți! Mă îndepărtez de ea și de pretorieni, sperând să pot vorbi cu Ajax, dar este înconjurat de un grup strâns de ofițeri. Stau pe marginea cabinelor lor de comandă.

Seneca a scos un bidonaș de metal dintr-un buzunar de pe coapsă. Un alt Auriu a adus niște cupe mici de cositor pe care Ajax le umple.

— În cinstea vieții și a aterizării, spune el și toți dau whiskyul pe gât. Restul o să-l terminăm în Heliopolis. Îmi pare rău, frățioare! Te-am pierdut în marea de pretorieni. Ar trebui să porți o coroană ca să te putem găsi mai ușor.

Nu-mi toarnă nimeni whisky. O femeie îmi întinde cupa ei, cam prea pripită. Sunt în costum, așa că n-o pot lua.

Primii lingușitori își anunță prezența cu stângăcie.

Ajax remarcă.

— Putem sta de vorbă o clipă, Ajax?

Ajax mă ignoră și li se adresează oamenilor săi.

— Informațiile și senzorii n-au mințit. Ne despart cinci sute de kilometri de cel mai apropiat loc unde și-au desfășurat trupele. Dansăm un tango lent cu Heliopolis. Nu s-au așteptat să ne strecurăm o mână pe sub fusta lor, pe la spate.

Manevra Atalantei este îndrăzneață. În timp ce grosul armatei se concentrează asupra bătăliei cu Republica, în nord, ea privește dincolo de rezultatul luptei. Capitala, Tyche, este o victorie emoțională pentru clanul Votum. Dar Heliopolis este adevăratul trofeu: dacă-l controlezi, controlezi sudul și miile de mine de fier. Trupele Casei Grimmus vor ocupa Orașul Soarelui și acolo vor rămâne vreme de generații. Săracul Votum habar n-are cu ce preț mare o plătește ca să-și recupereze planeta.

E rușinos. Și niciunuia nu-i pasă. În calitate de *cliens,* clienți protejați, ai Casei Grimmus, Atalanta, *patronusul* lor, le datorează protecție și sponsorizare. Va avea grijă să le răsplătească cu generozitate loialitatea și serviciile aduse în luptă.

— O să aibă loc un asalt, spune Ajax. Imediat ce aterizează armurile și infanteria, pornim spre vest în forță. Seneca, ia o centurie! Hărțuiește-le *vedeta* și dronele. Orice respiră sau piuie moare. Îi vreau orbi când o să...

E întrerupt de un semnal care sosește pe frecvența generală destinată ofițerilor. Auriii se strecoară la unison înapoi în carapacele lor stelare și se conectează, în timp ce mesajul anunță printre pârâituri:

— *Către toți ofițerii, aici*... *comandamentul general al Furiei. Situație*... *în desfășurare. Așteptați*... *noi informații.*

— AICI… ARHIIMUNII[9] DE PE UMBERTO… CINCI SUPERURACANE… FORMATE DEASUPRA… SYCORAX… CENTRE DE PRESIUNE ANORMALE… OPTZECI DE KILO… PASCALI. CEL MAI PUTERNIC… VITEZA VÂNTULUI DE OPT SUTE DE KILOMETRI PE… DEPLASARE SPRE SUD.

Semnalul se întrerupe și apoi se reia.

— ATERIZARE… COASTA HELION ÎN DOUĂZECI… PLAFON NOROS DE PÂNĂ LA TREIZECI DE KILOMETRI… ABUNDENTE, TURBULENȚE… ELECTRICE… INTERFERENȚE ȘI HULĂ… A DOUA FURTUNĂ SE FORMEAZĂ DEASUPRA… DEȘERTULUI LADON.

Oamenii schimbă priviri nedumerite.

— Superuragan? întreabă Seneca încruntându-se prin cabina deschisă.

— Așa ceva nu-i posibil decât în Margine, spune Seraphina apropiindu-se din spate împreună cu Kalindora.

Ba este cum nu se poate mai posibil, dar sunt singurul care o știe. „Bunico, ai lăsat mine îngropate peste tot!”

— Poate-ar trebui să amânăm aterizarea, propun pe un ton neutru.

Ofițerii se uită urât la mine, de parcă i-aș fi scuipat în ochi.

— Să amânăm aterizarea? întreabă Ajax incredul. Și să lăsăm puțină vreme rea să ne răpească gloria? Cred că timpul petrecut printre Lunatici te-a făcut superstițios, bunul meu domn!

— Dacă s-au format cinci superuragane deasupra Mării Sycorax…

— Aia-i la o mie de kilometri depărtare!

— O furtună de optzeci de kilopascali poate să acopere întregul Helios, cu atât mai mult cinci!

Fac calculele:

— Un vânt de opt sute de kilometri la oră poate să doboare un distrugător-de-aripi. Electricitatea o să prăjească releele orbitale. Imunii au pomenit despre o a doua furtună. Dacă există anomalii de presiune în deșert, ar trebui să suspendăm ateriz…

— Lysander, ajunge! spune Ajax.

Este prima oară când mi-a folosit numele de față cu ceilalți,

[9] Immune: soldat roman specializat, care era scutit de corvezile obișnuite.

deși de-acum toți știu cine sunt. Bat în retragere. N-am ieșire. N-am cum să nu mi-l înstrăinez decât făcând pe prostul, dar atunci vor muri oameni.

— Mulțumesc, continuă Ajax. Seneca, ți-am spus să-ți iei oamenii…

— Ajax, dronele nordice au căzut, îl întrerupe Seneca.

Ajax rânjește.

— Cum adică au căzut? Au raportat contact inamic?

— Nu răspund la comenzi și transmisiile lor sunt numai pârâituri. Indicau o presiune anormală…

— O presiune anormală? zice Ajax uitându-se la mine de parcă eu făcusem asta. Apelează cercetașii!

— Nici ei nu răspund. Ceva interferează cu comunicațiile lor.

— Liniște, spune Seraphina ridicând o mână ca să simtă vântul. Nu simțiți?

— Ce? întreabă Kalindora.

— Furtuna.

O piatră se izbește de carapacea-stelară a lui Ajax. El privește în jos încruntându-se. Pietre ricoșează din cizmele mele. Apoi pe tot terenul de aterizare oamenii încep să strige, arătând către nord-vest. Ajax se uită dincolo de semicercul de ofițeri și face ochii mari.

— Pe Jupiter!

Printre dunele cretoase, pogorându-se asupra câmpiilor deșertice dintre lanțurile muntoase, sosește o furtună cum n-am mai văzut decât în hologramele despre terraformare. Un zid de nisip gonește de-a curmezișul deșertului. Încremenesc, iar din rândurile avangărzii și al primului val se ridică un suspin colectiv de oroare.

Seraphina se răsucește către Ajax.

— La adăpost!

— Căștile sus! Pregătiți-vă pentru turbulențe! strigă Ajax. Navele să aterizeze de urgență! Vreau tancurile alea la sol!

Armata se împrăștie în grupuri animate de energie frenetică.

În timp ce le strig pretorienilor să caute adăpost, îi văd pe cercetașii dispăruți. Gonesc înaintea furtunii, punându-și la grea încercare cizmele. Mici puncte urmărite de o imensă maree cafenie. Unul dispare înghițit de beznă. Ajax strigă ordine către piloții transportoarelor, însă ei sunt ocupați cu procedurile de aterizare. Unii încearcă să aterizeze înaintea furtunii, dar

reușesc numai să se blocheze reciproc. Alții încearcă să fugă, însă vântul îi abate de la cursul lor și se ciocnesc în văzduh în timp ce nisipul îi înghite vuind.

E sfârșitul lumii.

Nisipul ne izbește ca o mătură. Privesc trei ingineri care au instalat niște antene și aleargă către nava lor. Nisipul călătorind cu sute de kilometri pe oră le sfârtecă uniformele și trupurile până la os, ca și cum ai urmări procesul de descompunere pe repede-nainte. Kalindora e lângă mine. Ne proptim bine pe picioare și zidul de nisip ne lovește. Zbor într-o parte, rostogolindu-mă pe jos la nesfârșit, incapabil să mă ridic sau să mă orientez. În cele din urmă mă izbesc de trapa unui tanc și reușesc să mă târăsc sub el. La adăpost de vânt, privesc cum zidul lovește șirul de transportoare.

Decimare.

Sute de nave spațiale cu fuzelaje blindate, motoare ultimul răcnet cu propulsie ionică și rănile a zeci de lupte fac cunoștință cu forța deșertului lui Mercur. Le nimicește cu nepăsarea unui copil de uriaș. Proiectează o escadrilă de distrugătoare-de-aripi în peretele muntos. Absoarbe un transportor de tancuri lung de o sută de metri în vârtejul său ucigaș, izbindu-l de sol și strivind sub el o întreagă legiune de Cenușii adăpostită într-un transportor de teren. Și așa, dintr-odată, misiunea care a necesitat o lună de planificări și urma să fie executată de bărbați și femei care au făcut din război o vocație se destramă fără nicio explicație, cu excepția faptului că ne aflăm pe aceeași planetă cu Secerătorul și că familia mea este una de tirani paranoici.

O formă întunecată răsare cu pași împleticiți din furtună și mi se alătură în dosul tancului.

E carapacea-stelară a lui Ajax.

Se prăbușește și rămâne nemișcat, fără să scoată un cuvânt.

Fulgerul brăzdează cerul răscolit de furtună, luminându-i chipul îngrozit. Buzele îi tremură. Ochii îi sunt holbați, copilăroși, arătându-și albul. L-am mai văzut numai o dată în starea asta, încremenit locului pe Linia Vestică, un cablu de comunicații lung de un kilometru pe care ne provocam unul pe altul să-l traversăm în copilărie. La prima noastră încercare, s-a blocat după numai un sfert din drum. Pornise plin de încredere, doar pentru a sfârși cu degetele încleștate pe margine de i se

albiseră încheieturile, în timp ce privea prăpastia de o mie de metri de dedesubt. M-am apropiat de el, i-am pus o mână pe umăr și i-am spus că nimeni nu-l putea duce spre siguranță în afară de el. Un sfert de kilometru înapoi sau trei sferturi de kilometru înainte. Depindea numai de el în ce direcție avea s-o apuce.

A luat-o înapoi.

A fost unul dintre momentele definitorii ale copilăriei noastre, când amândoi am descoperit ce fel de curaj avea.

Îi pun și acum o mână pe umăr. Ochii ni se întâlnesc și știu că-i din nou pe Linia Vestică, împreună cu mine. Treptat frica i se domolește și împărtășim un moment de alinare fără cuvinte. Uitați sunt pretorienii, absența mea, totul. Îi apăr spatele. Nu trebuie decât să înainteze.

•

Cu greutate, Ajax reușește să-și adune o bună parte din ofițeri în garajul unui transportor de infanterie. Furtuna s-a dezlănțuit de treizeci de minute și nu dă niciun semn că s-ar abate. Ne înghesuim unul într-altul în lumina slabă, auzind cum trosnește caroseria în jurul nostru.

Seneca raportează mormăind:

— Șaizeci de transportoare distruse în primul minut. Nu se știe nimic despre celelalte. Nu putem restabili comunicarea cu flota, centrul de comandă sau trupele transportate. N-am mai pomenit atâtea interferențe electrice la vreo furtună.

— *El* a făcut-o, murmură Ajax, cu ochii ațintiți în plafonul transportorului.

— Cine, domnule? întreabă Seneca.

— Darrow, confirmă Kalindora. Și-a ieșit din minți!

— E doar o furtună, spune Seraphina iritată dintr-un colț. Doar dacă Regele-Sclav nu poate provoca furtuni pocnind din degete, e o coincidență bizară și-atât. O să treacă în curând.

— Aici e Mercur, nu Marginea. Aici nu se formează superuragane. Niciodată.

— *Poate* provoca furtuni, spun eu.

Ajax pufnește.

— E un om, nu un coșmar.

— Se folosește de Zeii Furtunii, spun eu.

— Singurii Zei ai Furtunii rămași se află pe Triton și Pluto.

— Uită-te la tiparele furtunii, zic eu indicând harta. Câmpul de

luptă pe care intenționa Darrow să ne atragă este acolo. Furtunile alcătuiesc un cerc. Nu poate fi o coincidență. Fluctuațiile alea de temperatură din ocean trebuie să fi fost provocate prin intervenție umană. La fel și furtuna asta de nisip.

Privirile lor devin crunte.

— A vrut să ne imobilizeze la sol, să ne taie accesul la văzduh, să ne distrugă cel de-al doilea val, să împiedice aterizarea celui de-al treilea și apoi să ne vâneze în interiorul acestui cerc. Dar nu s-a așteptat să se afle cineva atât de departe în sud. Pariez pe viața mea că undeva în nord-vest se află un Zeu al Furtunii. Este posibil să nu fie foarte bine apărat.

— De unde a făcut rost de un Zeu al Furtunii, Lysander? întreabă Ajax încet.

— Îmi închipui că din locul unde era îngropat.

— Și de ce era îngropat?

— Probabil ca precauție în cazul rebeliunii clanului Votum.

Înțelegerea se ivește pe chipurile lor cu o încetineală iritantă, de parcă sunt surprinși că o Suverană capabilă să anihileze Rhea nu s-a jenat să țină o planetă importantă ca Mercur într-o lesă invizibilă.

— Furtunile de deasupra oceanului vor avea un ciclu al lor de viață, chiar dacă s-ar opri Zeul Furtunii. Furtuna din deșert va muri mai repede. Dacă doborâm generatorul, furtuna de nisip se va domoli.

— În cât timp? întreabă Seraphina. O oră? Două?

— Mai degrabă câteva zile. Poate chiar mai mult.

Ofițerii se încruntă. Asta o să strice totul. Ajax mă privește ca pe un străin. Este suspect că secretul acesta a fost păstrat chiar și față de Casa Grimmus, ca și cum Octavia au Lune nu i-a socotit nici măcar pe ei demni de încredere. Îmi văd prietenul luptându-se cu presiunea privirilor tuturor ațintite asupră-i. Cu presiunea așteptărilor enorme ale Atalantei. Cu presiunea societății Aurii și a propriilor lui fantezii, pe care copilul și apoi bărbatul le-au țesut noapte de noapte, în clipele de dinainte să adoarmă, până când au ajuns să pară un destin.

Acesta trebuia să fie momentul lui de triumf.

În schimb, se confruntă cu anihilarea completă.

— Ni s-a dat sarcina să cucerim Heliopolis. N-o s-o dezamăgesc pe mătușa mea, spune el. Dacă Darrow a pus la cale una ca asta, *dacă* folosește un Zeu al Furtunii, atunci a

făcut-o ca să ne oprească înaintarea. Trebuie să-i contracarăm intențiile cu toate puterile noastre.

— Doar nu vrei să atacăm Heliopolis acum, spune Seraphina desprinzându-se din colțul ei. Furtuna asta-i un monstru. O să țintuiască la sol carapacele. O să ia pe sus infanteria. Am mai văzut așa ceva. O să mori. Și oamenii tăi odată cu tine.

— E o Lunatică, nu? mârâie Seneca. Știam eu că are ochii prea mari!

— Sunt Seraphina au Raa, se răstește ea la ofițerii Centrului.

Măcar o dată, asta nu-i o veste complet neplăcută.

— M-am antrenat pentru furtunile de pe Io. Și vă spun că, dacă atacați Heliopolis pe vântul ăsta, o să deveniți cu toții cadavre. Trebuie să așteptați să treacă sau să găsiți o cale de a-l opri.

— În privința asta sunt de acord cu Marginea, intervine Kalindora. Carapacele-stelare nu pot zbura prin așa ceva. O să fie haos. Și zidul protector al Heliopolisului nu-i o palisadă din lut.

— Credeți că-s vreun cretin cu mintea numai la glorie? se răstește Ajax la ele. Ei știu unde am aterizat. Secerătorul nu va lăsa furtuna să-i limiteze mișcările. Poate are rețele termice în deșert cu ajutorul cărora să navigheze. Dar se va aștepta ca pe noi furtuna să ne imobilizeze. Are inițiativa. Trebuie s-o recuperăm. Astfel încât, atunci când zidul de nisip se va prăbuși, să nu mai fim aici. Să fim dinaintea zidurilor Heliopolisului. O să aterizăm în masă cu transportoarele care ne-au mai rămas și o să asediem orașul când se va opri furtuna.

Privește în jur.

— Am nevoie de un comandant care să conducă o cohortă și să distrugă Zeul Furtunii cât timp noi ceilalți o să înaintăm spre sud cu titanii.

Ochii lui poposesc asupra mea și simt îndemnul lor tăcut. Ostilitatea a lăsat locul unei credințe disperate. Asta este șansa mea să le demonstrez lui Ajax și Atalantei ce pot.

— Lysander, vrei să faci asta cu pretorienii tăi? Pentru mine? Pentru familia noastră?

Kalindora mă privește și dă din cap dezaprobator.

— Aș fi onorat, spun eu.

— Merg cu el, bombăne Seraphina. Nu-i prima oară când traversez o furtună. *Gahja* e-n stare să se rătăcească.

— Doi copii să-i conducă pe pretorieni? râde Kalindora. Câtă aroganță! O să conduc eu grupul.

— Nu. Kalindora, am nevoie de tine aici, spune Ajax.

— Zeul Furtunii o să fie păzit de o garnizoană, spune ea. Jurământul pe care i l-am făcut Octaviei este încă valabil. O să-l apăr pe moștenitorul ei cu prețul vieții. Și o să distrug un generator de furtună, Ajax. Te deranjează cu ceva?

13. DARROW

Câmpiile Caduceului

Fălcile capcanei mele se închid.

Furtuna a sosit.

Ziua devine noapte. Nori negri de furtună gonesc dinspre mare, orbind armada dușmană. Fulgere zguduie bolta, întrerupând comunicațiile dintre trupele care aterizează, drone și controlul orbital. Vânturile se înalță în jurul mai multor ochiuri de furtună, ciocnindu-se între ele. Iau pe sus distrugătoare-de-aripi și navete de debarcare ca pe niște jucării. Primul val este prins dedesubtul furtunii. Al doilea val piere în ghearele ei. Al treilea nu mai îndrăznește să coboare.

Orion mi-a oferit o pârghie.

Apăs pe ea cu toată greutatea.

Cinci mii de Drachenjägeri gonesc către Tyche, jumătate dintre ei ducând carapace-stelare în spinare. Alți supraviețuitori ne-au găsit, sporindu-ne numărul. Străbatem faimoasa latifundie producătoare de flori de pe Mercur. Picioarele noastre din titan strivesc ritmic șiruri de boboci-de-soare. Polenul lor pictează în auriu picioarele cu gheare metalice. Din locul meu de pe spinarea armurii mecanizate a Rhonnei zăresc nave luptându-se cu uraganele.

Coloana mea traversează autostrada dintr-un singur salt și se desparte formând V-uri. Nu este la prima ei undă de șoc.

Dușmanul se află undeva înainte. O întreagă divizie – patru legiuni – a aterizat între Tyche și Câmpiile Caduceului. În lumina slabă, mii de nave arborând ciocanul aurit, blazonul Casei Votum, descarcă oameni și mașinării de luptă pe câmpurile

întinse de lavandă. Aveau de gând să nimicească ce a mai rămas din legiunile mele. Dar furtuna le-a transformat aterizarea într-un haos. N-au apucat să înalțe fortificații pe terenul de aterizare. V-urile de tancuri sunt doar pe jumătate formate. Mașinăriile de război abia au fost descărcate. Infanteria se adăpostește de vânt îndărătul transportoarelor reținute la sol. Nu ne așteaptă încă. Și nu ne văd venind.

Cădem asupra lor fără milă.

Un Auriu într-o carapace-stelară cu însemne de ofițer stă laolaltă cu subordonații săi în jurul unei antene de comunicații, la adăpostul unui deal. Unul dintre oamenii lui îi arată ceva cu degetul. Se răsucește exact când fulgerul se dezlănțuie, luminând mareea noastră metalică ce se apropie. Rhonna face un salt și armura ei mecanică de patruzeci de metri aterizează peste ofițeri. De pe umărul ei, privesc carapacele-stelare crăpând.

Cea dintâi coloană de Drachenjägeri trage patru alfa-omega. Nuclearele explodează în centrul și de partea cealaltă a terenului de aterizare, chiar deasupra celor două grupuri de titani. Se luminează ca ziua. Armura lor cea mai rezistentă – mai bună chiar decât ale noastre – se dezintegrează. Se pornește o maree devastatoare. Drachenii dispuși în triunghiuri își descarcă rând pe rând tunurile cu particule, luând la ochi armurile blindate. O să aibă nevoie de cinci minute înainte să poată trage din nou. Dar nu contează.

V-urile dezlănțuie iadul, măcelărind linia frontului inamic pe o lungime de patru kilometri cu ușurința a o sută de sulițe trecând prin hârtie. Puștile cu impulsuri electromagnetice se descarcă în masa năucită de soldați dușmani. Infanteria dispare de parcă n-ar fi fost. Motocicletele gravitaționale sunt retezate în două. Transportoarele se ridică de la sol, numai pentru a se ciocni în aer, abătute de vânt de la traiectoriile lor.

Drachenjägerii își trag săbiile ionice din teci. Cinci mii de lame alb-albăstrui trec la treabă. Când măcelul ne încetinește înaintarea și ne împiedicăm de resturile exploziilor nucleare, carapacele-stelare își eliberează încărcăturile. Eu și Alexandar țâșnim într-o parte în sincron.

Smulg din țâțâni ușa unui transportor de infanterie. O sută de Cenușii echipați de război mă privesc în lumina verzuie. Alexandar deschide focul cu pușca lui electromagnetică. Tunetul

bubuie deasupra noastră. Felix a fost doborât de un grup de Cenușii cu puști cu uraniu. Îi împrăștiem și-l săltăm în picioare. Încă o secundă și ar fi murit. Auriii se aliniază sub stindardul legiunii.

Stindardul se înalță din spinarea unui titan imens de culoare albastră. Are șaizeci de metri în înălțime, patru picioare și trei tunuri principale și o cabină de comandă neobișnuită, în formă de disc. Stindardul este înalt de cinci metri și poartă trei blazoane: zeul Helios, piramida Societății și o pereche imensă de ciocane aurii. Clanul Votum e cu noi. Ce bine ar fi să fie însuși Scorpio! Doi Drachenjägeri se reped către stindard. Titanul le oprește înaintarea cu tunul lui gravitațional, iar Aurii în carapace-stelare îi iau cu asalt ca o haită de velociraptori gata să doboare un tiranozaur.

Ei sar în spinarea Drachenjägerului din dreapta și-i taie armura de pe spinare ca să ajungă la cablurile ce conectează generatorul din stomac cu cabina de comandă. Cel de-al treilea braț al titanului smulge jumătatea superioară a cabinei. Un Auriu într-o carapace-stelară rupe în două pilotul Portocaliu cu mâinile lui în armură și-i aruncă trupul în vânt.

Zeilor, se pricep la ucis!

Și mulțumesc Văii că-i am cu mine pe cavalerii Casei Arcos. Nu cunosc Roșu care să poată supraviețui acestei bătălii dacă nu-i într-un Drachenjäger. O caut pe Rhonna, dar nu reușesc să-i descopăr armura mecanizată în clocotul bătăliei.

Îi adun pe Alexandar și alți o sută dintr-ai lui și ne repezim către flancul Auriilor care se aliniază. Rhonna se ivește dinspre stânga și formațiunea ei le atrage atenția. Până să ne observe venind din dreapta, am ajuns aproape lângă ei, trăgând în plin și mânjindu-ne lamele de sânge.

Împreună cu Alexandar, urc în spinarea titanului de șaizeci de metri și-i omor pe cei doi Aurii care-l apără. Alexandar scoate pilotul afară și-l ține suspendat în aer. Auriul poartă o armură incredibilă, aproape transparentă. Dă să-l lovească pe Alexandar cu briciul, însă el respinge lovitura fulgerătoare a lamei și o imobilizează în mâna protejată de carapacea-stelară. Cu cealaltă mână, smucește casca electromagnetică a Auriului până i-o smulge. Are stofă, nu glumă!

— Primusul în persoană! strigă Alexandar dincolo de urletul vântului. Se ascundea într-un titan! Ce mai Pixie!

Bătrânul tiran își ridică privirea, iar venele de pe frunte îi pulsează când se vede la mila unuia care are un sfert din vârsta lui.

— Trădător de sânge! mârâie el.

Apoi îmi vede lama curbată.

— Scorpio au Votum, bubui eu din difuzoare.

Dincolo de ploaie și de cupola mea stropită de sânge, ochii lui aroganți îi întâlnesc pe ai mei și savurez frica din ei. Sângele i se prelinge pe obraji.

— Pentru o sută unu ani de viol, genocid și sclavie a semenilor tăi, te condamn să te-nghită noroiul.

Îl retez în două de la talie chiar acolo, în vârful titanului său, și Alexandar îl aruncă de la înălțime.

— *Sângele Cuceritorilor se subțiază,* zice Alexandar în cască.

Taie stindardul de pe titan și mi-l întinde.

— *Încă unu pentru colecția ta,* bunul meu domn.

I-l împing înapoi în mâini.

— Începe-ți-o pe-a ta!

Zâmbind cu gura până la urechi, el înalță stindardul către cerul străbătut de fulgere și sare, aterizând pe Rhonna care se apropie să ne culeagă. Îl îndeasă între umerii solizi ai Drachenjägerului ei, împărtășind recompensa.

— Către Tyche! strig eu.

Oamenii mei preiau strigătul și ne croim drum printre resturile diviziei zdrobite, lăsând-o să se zvârcolească în noroi. Înaintea noastră se află alte locuri de aterizare. Alți dușmani de ucis. Mai mulți. Mai mulți. Mai mulți!

Râd, copleșit de entuziasm.

Două ore mai târziu, când ieșim din câmpul de flori, n-am pierdut decât cinci sute de dracheni și stindardele a paisprezece legiuni împodobesc umerii coloanelor mele în mișcare. Alexandar a luat patru cu propriile mâini. Urmez eu, cu trei. Vărul lui de-al doilea, Elander, are două, la egalitate cu căpitanul Drachenjägerilor și cu Rhonna. Culegem miezurile energetice și bateriile morților ca să ne alimentăm carapacele-stelare, ne reînarmăm când vânturile se mai domolesc și pornim către platourile de pe coastă, unde ne așteaptă Tyche și Atalanta.

„Vin, Atalanta! Vin și capul tău îl vreau!”

14. LYSANDER

În furtună

O mie de pretorieni, Cavalerul Dragostei și fiica lui Romulus mă urmează către vest, în căutarea ochiului furtunii din deșert.

Suntem o mie trei lumi, fiecare izolată în suferința ei. Sunt încadrat de Seraphina și Kalindora. Fiecare bărbat sau femeie este singur în bezna costumului, prizonier al vântului și nisipului.

Stângul. Dreptul. Stângul.

Mulțumită experienței Seraphinei în materie de furtuni, recurgem la o șmecherie a Marginii. Ne legăm unii de alții cu cabluri de remorcare, ca să nu ne pierdem în furtună. Periodic, Seraphina sau pretorienii cu experiență se desprind și cercetează împrejurimile.

Cu toate astea, înaintăm mai lent decât ar fi de dorit. Vântul ne lovește din față, sporindu-și viteza până la peste opt sute de kilometri la oră, iar vizibilitatea este de abia doi metri. Furtuna nu ne permite să ne orientăm după cer sau după instrumentele noastre. Puțin câte puțin, lupta cu vântul ne descarcă bateriile carapacelor-stelare.

După opt ore, numai trecerea de la lumina slabă a furtunii la un întuneric absolut ne dă de veste că s-a înnoptat. Când vântul se mai domolește, alergăm, triplându-ne viteza prin salturi scurte, executate cu ajutorul propulsoarelor. Din pricina asta câteva cabluri cedează și furtuna ne mai înghite din pretorieni.

Nici ei, nici noi nu ne putem întoarce.

Spaima care m-a cuprins în tubul de lansare din *Annihilo* a dispărut. Statul pe marginea prăpastiei s-a dovedit mai rău decât căderea propriu-zisă.

Viața s-a redus la a îndeplini o însărcinare simplă și a-i supraviețui. Simplitatea asta aduce cu ea alinarea. Ani în șir am fost ca toropit, paralizat de lașitate. *Aici* am certitudini. O să-i dovedesc lui Ajax ce pot. Și Atalantei. Sunt ruda lor, nu le sunt rival.

„Înainte. Stângul. Dreptul. Stângul. Dreptul”.

— *E ceva în fața noastră,* spune Seraphina.

Privesc în beznă și nu văd nimic. Cu toate astea, Kalindora ne ordonă să ne adăpostim. Ne pregătim armele.

— *Pe focurile iadului*! *Contact.*

Dinspre cercetași vine un cor de voci care cer să nu tragem.

Prin ceață se mișcă forme înspăimântătoare. Abia când ajung la cinci metri de noi și-și aprind luminile vedem că sunt carapace-stelare. Zece la număr. Farurile de pe căștile noastre luminează ciocanele – blazonul Casei Votum – pictate pe ele. Îndărătul lor ar putea fi alte câteva sute și noi nu le-am vedea. Unul pășește înaintea celorlalți.

Difuzorul meu pârâie și o față chipeșă, bronzată de soare și scăldată în lumina din interiorul carapacei-stelare îmi umple display-ul căștii.

— *O seară excelentă vă doresc, bunii mei domni*! *Și noi care credeam că suntem singura companie civilizată pe o rază de o mie de kilometri. Aceea asupra căreia mi-au poposit ochii nu-i oare însăși Kalindora*?

— *Cicero, ticălosule*! *Trebuia să fii pe Câmpiile Caduceului.*

— *Râde ciob de oală spartă,* zice el cu o notă amenințătoare în glas. *Poate că Dragostea s-a rătăcit din cauza furtunii, prieteni. Nu știai că Heliopolis este la numai un salt distanță către sud*?

O clipă de tăcere.

— *Mă duc încotro mi se ordonă.*

— *Ca un Cavaler conștiincios. Pericolul jurămintelor, nu*? *Dar nu te teme, tatăl meu sâcâitor a remarcat lipsa anumitor Leoparzi de pe flancul lui din Câmpiile Caduceului și ne-a trimis să ne asigurăm că nu se desfășoară nicio șmecherie la porțile Heliopolisului.* Își coboară glasul. *Orașul e al tatălui meu, Scorpio, și al Casei Votum. Și suntem sătui de slugile Casei Grimmus care se furișează prin întuneric.*

— *Pregătiți-vă să deschideți focul*! spune Kalindora pe canalul ei privat.

— *L-am flancat,* răspunde Seraphina. *Am numărat patru sute. Pot fi mai mulți.*

— Mai ușor! mă răstesc eu. Niciun pretorian nu va trage în aliații noștri! Nici tu, Seraphina!

— *Da,* dominus, spune Rhone și le ordonă pe loc repaus tuturor pretorienilor.

Kalindora amuțește.

— *Comunicații private, ai, Kalindora*? *Nu trebuie să-ți sparg codurile ca să știu ce-ai zis,* spune Cicero. *N-ajunge că jigodia*

aia de pe Luna încearcă să ne fure orașul. E în stare să verse și sângele străvechi, de parc-a mai rămas cine știe cât.

— Salve, Cicero, rostesc preluând de la Kalindora.

— *Și acolo cine-i*? întreabă el.

Îi transmit imaginea mea prin intermediul hologramei. L-am cunoscut pe Cicero în copilărie. Nu foarte bine, doar în ocaziile în care familia lui vizita Luna. Bunica insista să-l distrez pe volubilul moștenitor al clanului Votum. Ca să fiu cinstit, mi se părea o sarcină obositoare și deloc amuzantă. Este cu zece ani mai mare decât mine și, ca urmare, superioritatea lui e nelimitată și împletită cu ironie. Totuși, spre deosebire de Ajax, el mă recunoaște pe dată.

— *Pe Hades din înalt*! spune el fără nicio urmă de surprindere. *Să fie pielicica rozalie a lui Lysander au Lune*?

Deci tatăl lui i-a spus.

— Văd că nu uiți niciodată o față, Cicero.

— *Nu pe alea drăguțe, cel puțin. Deci tata n-a mințit. Până la urmă nu ești mort. Măi să fie, Atalanta te-a înhămat deja la planurile ei*? *Cum a ajuns animalul să-și mâne stăpânul*!

— Ne ducem să distrugem un Zeu al Furtunii, zic eu.

— *Nu există Zei ai Furtunii pe planeta noastră.*

— Ba există. Explicațiile pot să mai aștepte. Dacă-ți vrei orașul înapoi, eu n-o să te opresc. Dar n-o s-ajungi acolo cât timp generatoarele astea încă funcționează. Presupun că miezurile voastre energetice sunt la fel de descărcate ca ale noastre.

El nu răspunde.

— Am făcut aranjamente să fim preluați de aici.

Asta pare să-i rețină atenția.

— Ce-ar fi să ne dai o mână de ajutor și mâine-dimineață să pornim împreună către Heliopolis?

Râde ca și cum ar fi la plajă.

— *În onoarea spectaculoasei noastre reîntâlniri, o să mă port cinstit cu tine atât timp cât susții dreptul nostru asupra Heliopolisului când îl vom găsi pe Ajax, târfulița aia pusă pe rele.*

Kalindora îmi amintește că așa ceva m-ar plasa în conflict direct cu Atalanta. Dar ea m-a pus deja în poziția asta când i-a chemat pe pretorieni.

— Heliopolis a fost clădit de Casa Votum și Casei Votum ar trebui să-i rămână, spun.

— Splendid. Atunci Legiunea Scorpionului îți stă la dispoziție, bunul meu domn. Sau să zic „seniore”? Presupun că asta-i decizia tatii. Dacă supraviețuiește în nord. Ce calamitate, bunul meu domn! *Ce calamitate*!

Dispoziția i se întunecă.

Nu pot ghici efectivele Scorpionilor care ni se alătură. Deși Cicero continuă să-mi trăncănească în ureche, în curând mă las purtat de ritmul de acum familiar.

„Stângul. Dreptul. Stângul”.

Sunt complet absorbit de corvoadă, când o mână mă apucă de umărul îmbrăcat în armură. Îmi revin din toropeală și descopăr că este trei dimineața. Șaptesprezece ore de la aterizare. Privind peste umăr îi zăresc pe pretorieni aliniați pe cincizeci de rânduri la dreapta mea. Scorpionii răsar din praf la stânga. Probabil numără câteva mii.

Cu un cost sever pentru miezurile noastre energetice, am ajuns în ochiul furtunii.

Nici nu-mi dădusem seama.

E o altă lume. Ochiul are cincisprezece kilometri în diametru. Aerul este liniștit și fără niciun fir de nisip, încremenit parcă într-un amurg perpetuu. Un animal copitat ne privește cu suspiciune. Un altul, a cărui formă e greu de ghicit, ne pândește din spatele unei stânci, cu ochii licărind ca două monede. Alte animale de toate soiurile plutesc în umbra gravitațională a generatorului. Inamicul nici nu s-a ostenit s-o disperseze.

Totul e înconjurat de un vârtej de nisip ce se răsucește în jurul unui monolit cenușiu de metal.

Zeul Furtunii plutește la câțiva kilometri deasupra deșertului.

Îmbrăcându-i umerii și ridicându-se către cer e o mantie învolburată de nori de furtună marmorați, brăzdați de fulgere. Deasupra lor, nisipul învolburat de vânt pare un tiv al acestei mantii. Multe animale care și-au căutat adăpost aici au căzut pradă motoarelor lui gravitaționale.

Mi se rupe inima văzând un instrument al creației pervertit în armă. Toate îndoielile îmi pier. Darrow nu mai este un om bun. Până și Atalanta a refuzat să folosească bombe atomice împotriva orașelor. Dar, ca să ne omoare pe noi, Darrow este în stare să inunde coasta de nord a Heliosului. Tyche, Kaikos, Priapos, Arabos vor fi toate în calea valurilor mareice.

Milioane vor muri.

Nu știu dacă valul poate fi oprit, dar Darrow trebuie oprit.

— Parcă-i un vis, șoptește Seraphina.

Războiul ăsta s-a dovedit a fi tot ce și-a dorit. Cicero o privește cu interes și-i strigă ceva.

Abia îl aud din pricina vântului. Instrumentele noastre de măsură sunt copleșite de citiri false. Mă tem că nu vom reuși să ajungem la Ajax nici măcar dimineață. Acesta fiind și motivul pentru care el și-a programat să vină să ne ia la ora 6, dacă reușim să ajungem până la generator.

O descopăr pe Kalindora lângă mine. Spre deosebire de Seraphina, nu-i fascinată de Zeul Furtunii. Își ridică privirea tot mai sus și în ochii ei citesc numai tristețe. A mai văzut numeroase orori. Asta este numai cea mai sumbră dintre ele.

— Instabilitatea termică de care vorbeai, îi zic.

Ea se întoarce cu o expresie funebră și-l trage pe Rhone către ea.

— Pregătește un atac pe șase coloane! Infanteria grea în față, pe două rânduri. Pregătește trei triunghiuri pentru un atac din flanc!

Îl cheamă pe Cicero. În lipsa tirului de pe orbită, va trebui să facem asta în dulcele stil clasic.

Îmi verific muniția, când deodată zăresc o străfulgerare dinspre Zeul Furtunii. Cicero se ferește la unison cu mine. De la distanța asta nu pot să-mi dau seama ce e. Înainte să-mi pot activa dispozitivul optic, Seraphina își înclină capul și mă privește.

— *Gahja,* nu fi așa un…

Și-apoi toată jumătatea superioară a carapacei ei stelare dispare. Un proiectil cilindric de mărimea unui om o retează pe fiica lui Romulus de la jumătate. Ordinul mi se înțepenește în gât, în timp ce picioarele armurii mecanizate se clatină și se prăbușesc în lături, iar intestinele ei se revarsă prin partea de sus.

— Suntem atacați! răcnește Kalindora.

15. DARROW

Tyche

Pe nicio lume nu mai găsești alt loc ca Tyche.

Așezat în pantă între munte și mare, pe o uriașă fâșie depresionară ce-l leagă de Peninsula Talarian, se află căminul strămoșesc al Casei Votum. Deși orașul este celebru pentru plajele lui cu nisip alb și pentru recifurile de corali, există un motiv pentru care familia Votum are drept blazon un ciocan. Sunt constructori. Și au construit acest oraș nu mânați de lăcomie, ci cu gândul la frumusețe și simetrie. Districtul vechi este cioplit în întregime din piatră locală și sticlă. Biblioteci mari cât niște nave spațiale, dar având forma unor capete omenești bizare ocupă fațadele muntoase de lângă oraș. Poduri înalte și arcuite leagă între ele sisteme complexe de arhipelaguri, dintre care unele migrează în marea nordică la finele verii. Acoperișurile sunt năpădite de păduri și grădini, iar tufișuri înflorite se întind de-a lungul străzilor înguste, pietruite, care urcă în spirale în jurul celor douăsprezece dealuri ale sale.

Îmi amintesc de Ziua Eliberării, cu aproape jumătate de an în urmă, când m-am trezit dimineața devreme, înaintea paradei, și am mers singur pe jos până pe țărm, să ascult pescărușii. Îmi doream numai ca soția și fiul meu să fi fost cu mine ca să vadă răsăritul acela. O dată în viață am privit marea fără să mă gândesc câte vieți a răpit. Fără să-i port pică acestei lumi fiindcă a fost construită de sclavi. Am văzut numai o multitudine de splendori. Cred că exact așa s-a exprimat Sevro. În acea zi, Tyche ocupa locul al doilea printre cele mai frumoase orașe văzute de mine. Mi-am dorit să-l pot împărtăși cu Pax și Virginia.

Acum am sosit la timp ca să-l văd murind.

În timp ce ne croiam drum printre legiunile năucite, furtuna a devenit din prietenoasă, sălbatică. Valuri uriașe se înalță din mare, prăbușindu-se asupra coastei nordice a Heliosului. În timp ce ne apropiam de Tyche, un perete de apă înalt de aproape jumătate de kilometru ne-a silit să gonim în căutarea unui teren mai ridicat, ca să nu fim striviți asemeni echipelor de Aurii aterizate pe țărm.

Bărci plutesc în mijlocul ogoarelor. Într-un copac, un rechin clămpănește din fălci după aer. Nu ne mai putem aventura în văzduh, în ciuda carapacelor-stelare. Copaci, bolovani și indicatoare rutiere purtate prin aer cu sute de kilometri pe oră ne avariază costumele și-mi ucid doi dintre neprețuiții căutători de urme Obsidieni.

Nu asta-i furtuna care mi-a fost promisă.

Orion fie nu mi-a ascultat ordinele, fie a pierdut controlul.

Cu stomacul răscolit de oroare, sui, clătinându-mă prin vântul care urlă, până pe o culme deluroasă de unde cavalerii Casei Arcos privesc un oraș care se îneacă.

Începând de la digul sudic al lui Tyche și până în districtul comercial din nord, o treime din oraș se află sub apă. Valul provocat de superuragan se îndreaptă către est, nedând semn că ar avea de gând să se oprească până nu ajunge la munți. În câteva ore, întregul oraș va pieri și numai cei mai înalți zgârie-nori se vor mai îți din apă. Marginea vestică a orașului, unde podișul se întâlnește cu Peninsula Talarian, este în flăcări și răvășită de asediu. Ruinele contorsionate ale tancurilor și Drachenjägerilor sunt presărate pe sol, între marile spărturi din zidul de apărare unde legiunea lui Feranis și-a purtat bătălia de pe urmă împotriva unei armate de trei ori mai numeroase, deși numai o mică parte a ei a luat cu asalt orașul. Restul se masează spre interiorul continentului sau pe terenurile mai ridicate ale peninsulei. Forme imense, întunecate, coboară prin furtună, cu contururile subliniate de răbufniri luminoase. Nu puterea poleită a Casei venusiene Carthii – pe care am zdrobit-o –, ci Legiuni ale Cenușii de pe Pământ și Luna. Miezul armatei loiale a Atalantei.

Legiunile avangardei sale, care au ocupat orașul, se îneacă acum în propria victorie. Multe dintre ele au pătruns adânc în oraș, îndreptându-se spre munți, dar s-au pomenit izolate de restul armatei. Soldații se înghesuie cu miile pe podișurile joase, îmbibate de apă, ce leagă Tyche de Peninsula Talarian. Tancurile-păianjen și titanii care au spart zidurile se scufundă în nămol. Oamenii se înghesuie în orice aparat de zbor sau navă spațială care îndrăznește să se ridice în aer.

N-au nicio șansă.

Sub ochii mei, marea se încordează ca un organism unic și din ceața cenușie a furtunii răsare un val care ar face un europan să se holbeze șocat. Valul mareic este înalt de un kilometru. Nivelează primele douăzeci de cvartale din regiunea țărmului și continuă să urce către munți, fiind oprit numai de panta terenului, chiar înainte de Harper Plaza. Trupul imens al valului își continuă drumul către Legiunile Cenușii din zona joasă. Un șir de cavaleri Aurii în armuri negre stau pe înălțimile stâncoase ale

peninsulei și privesc cum dedesubt marea le înghite legiunile.

O sută de mii de oameni morți într-un moment. Ar trebui să mă bucur.

Dar în curând vor urma locuitorii din Tyche. Câte milioane simt acolo jos? Câte milioane de-a lungul coastei? Și nu cred că este un dezastru izolat. Un lanț de valuri mareice devastează probabil nordul Heliosului. Promisiunea pe care i-am făcut-o lui Glirastes a fost încălcată, dar nu la ordinul meu.

Scot telecomanda principală, asamblată pentru cazul în care ceva nu va merge bine. Când o activez, parcă omor o parte din mine. N-am crezut că va veni momentul ăsta. Momentul în care Orion mă va dezamăgi.

Ea n-are de gând să țină furtuna în frâu. Trebuia să fie pârghia *mea.* Ea o folosește ca pe un ciocan, pedepsindu-i nu doar pe Aurii, ci și planeta pe care o urăște. Cu mările clocotind înnebunite sub influența generatoarelor de furtuni, o coastă întreagă e ucisă.

Vântul șuieră în jurul nostru.

— Ăsta-i genocid! îmi urlă Alexandar la ureche.

Îl împing la o parte.

„Orion, ce-ai făcut? Ce ți-am dat voie să faci?”

Concentrez laserul unui comunicator în beznă, deschizând o linie directă cu generatorul lui Orion, care plutește în aer la douăzeci de kilometri de țărm. Chipul său apare pe display. Respiră cu greutate. E acoperită de sudoare. Stă în genunchi în centrul cuibului ei circular de sincronizare, de unde a condus mințile interconectate. Dintre cele șase holograme ale Albaștrilor care ar trebui s-o înconjoare, numai una mai e în viață. Tremură, prăbușit în genunchi, cu sângele șiroindu-i din nas și urechi în urma unei hemoragii cerebrale. Ușile blindate ale cuibului sunt închise. Mi-a încuiat echipa de securitate pe dinafară.

— Orion? spun eu. Orion, mă auzi? Dacă mă auzi, ridică degetul mare de la mâna dreaptă.

Lent, degetul se ridică.

— Orion, trebuie să vorbesc cu tine. Poți să întrerupi sincronizarea?

Aștept. Nu se-ntâmplă nimic. Deodată deschide ochii. Vocea ei e o șoaptă stinsă.

— *Fluxul de date a fost*… *prea mult.*

— Orion, suntem la orizontul secundar și ne îndreptăm spre terțiar. Ai jurat că n-o să trecem de cel primar. Ce s-a-ntâmplat?

— *Patru*... *e dezirabil,* spune ea mijind ochii. *Patru o să-i învețe minte.*

Patru înseamnă terraformare. Anihilarea completă a suprafeței planetei de către furtună. Aproape și-a închis de tot ochii. Nu mai poate fi atentă mult timp la altceva decât la derivă.

— Orion, aici e Darrow! Ascultă-mă! Trebuie să oprești generatoarele! Să mai domolești furtuna! Poți să faci asta dacă te rog?

— *Nu pot să câștige numai cu Venus. Așa c-o să distrug Mercur.*

— Orion, gândește-te la armată! Gândește-te la oameni! Sunt aproape un miliard de locuitori aici!

— *Șobolanii sunt*... *complici*... *afacere rațională.*

— Pot să te opresc.

Pleoapele îi tremură.

— Ți-am spus că pot. Nu mă sili s-o fac.

Nu-mi mai răspunde. S-a pierdut din nou în sincronizare. Fără intervenția lui Orion, Zeii Furtunii își vor recăpăta echilibrul și distrugerea planetei va fi evitată. Dar, dacă-i tai conexiunea, separarea bruscă îi va distruge mintea. Îmi cobor privirea către oraș, apoi mă uit din nou la holograma prietenei mele. Moartea furtunii nu va fi instantanee. Însă, cu cât aștept mai mult, cu atât se va înrăutăți.

Inițiez comanda prioritară.

Preț de un moment nu se întâmplă nimic.

Apoi trupul lui Orion e scuturat de o convulsie și se înmoaie.

Se întâmplă repede.

Zace cu gura căscată. Ochii ei albaștri și luminoși privesc în gol, mișcându-i-se spasmodic în orbite. Degetele-i metalice zgârie podeaua, apoi încremenesc. Îmi înghit nodul din gâtlej. Vreme de zece ani, niciun Auriu, nici echipele lor de savanți, nici crema academiilor lor spațiale, nici asasinii lor n-au reușit s-o ucidă pe femeia asta. A fost un mit. Și eu i-am pus capăt zilelor apăsând pe un buton. Nu era pregătită pentru misiunea asta. Am simțit-o, dar nu mi-a venit să cred. Și acum Mercur plătește.

Amorțit pe dinăuntru, închid holograma și folosesc comanda prioritară ca să reduc fluxul de ieșire al Zeilor Furtunii la zero.

Apoi redevin atent la furtună.

Șuieratul vântului și bubuitul tunetului sunt apocaliptice. Și alți cavaleri au urcat pe înălțimi ca să privească orașul înecându-se. Alexandar țipă la vărul lui, Elandar. Cei doi tineri Aurii arată în jos, către oamenii care se bulucesc spre tunelul gravitațional și către Legiunile Cenușii care-i calcă în picioare ca să ajungă ele însele acolo.

Încerc să cuprind haosul cu mintea, întrebându-mă cum îi putem ajuta pe cei captivi în oraș. Nu găsesc niciun răspuns. Niciun transportor nu poate zbura prin furtuna asta. Noi nu-i putem căra. Abia ne ținem noi în aer. Alexandar se apropie în fugă.

— Am vorbit cu Elandar.

În spatele lui, vreo două sute de Aurii cu grifonul purpuriu pe piept îl așteaptă cu căștile coborâte.

— Cerem permisiunea să intrăm în oraș și să ajutăm.

— Se refuză.

— Domnule…

— N-ai ce să faci acolo jos. Tyche e pierdut.

— Dar nu trebuie să piară și locuitorii lui! se răstește el.

Mă întorc spre Alexandar, furios că s-a găsit tocmai acum să mă contrazică.

— Fug către tunelul gravitațional. Mulți dintre ei pot scăpa pe sub munți. Dar Legiunile Cenușii din oraș știu că tunelul este unica ieșire. Dacă ajung la el, o să-i secere pe civili și o să-l folosească pentru a-și evacua propriii oameni direct în Heliopolis. Repet, cavalerii Casei Arcos cer permisiunea să-i oprească.

— Nu!

— Domnule!

Mă răsucesc și o văd pe Rhonna urcând dealul în fugă în Drachenjägerul ei. Îngenunchează ca să putem vorbi. Își deschide cabina și vântul puternic o silește să mijească ochii. Sudoarea îi șiroiește pe față.

— Ce mai e acum? întreb epuizat.

Ea vede telecomanda principală din mâna mea. Înțelege că Orion a murit și nici nu tresare. Deocamdată suntem doi care știm c-a murit. Armata nu trebuie să afle, nu acum. I-ar afecta moralul.

— Băieții au prins o iscoadă dușmană. După cum arată, pare

să fie din Fulminata.

Unul dintre oamenii Atalantei?

— Aduceți-l la mine!

Privesc pe deasupra istmului inundat, către armata mai numeroasă a Atalantei. Cavalerii Aurii sunt în continuare pe culme. Focalizez asupra a două siluete mai retrase și măresc imaginea. Atalanta îmi întoarce privirea. Poartă și ea un dispozitiv optic. Clatină din cap către mine și face un gest ca și cum s-ar masturba și ar arunca rezultatul în vânt. Mă retrag în spatele stâncilor, temându-mă de lunetiști. Cenușiii din plutonul ei de dragoni sunt singurii care pot să nimerească o țintă în furtuna asta.

Cavalerii mei arcosieni îmi aruncă un bărbat la picioare. Da, poartă armura legiunii Fulminata. Mai există speranță…

Îl apuc de păr și-l ridic, descoperind chipul atrăgător și supt al unui Auriu de vreo treizeci de ani. Ochi care i-ar fi putut aparține unui Auriu din rasa cea mai pură – și care i-au și aparținut înainte ca Nasolu' să pună gheara pe el și să i-i dea lui Mickey – îmi întorc privirea.

Îl trag spre mine și-l îmbrățișez, având grijă să nu-l strivesc de carapacea mea stelară. Cavalerii Casei Arcos mă privesc nedumeriți, dar numai Sevro, soția mea, Theodora și Mickey au știut că i-am dat omului ăstuia o față nouă și l-am trimis să se infiltreze printre dușmani cu trei ani în urmă. Deși mi-aș dori să știu de ce nu ne-a prevenit despre ambuscada în care Atalanta a prins flota lui Orion, mă bucur să-l văd. Brusc, mă simt mai în siguranță.

— Nasolule, țicnit bătrân! zic rezemându-mă de el.

Pomenindu-se în prezența unuia dintre Urlătorii originari, Alexandar înțepenește. Rhonna zâmbește larg. Îi place Nasolu' aproape la fel de mult ca Freihild, asasina personală a lui Sefi.

— Mă cheamă Horatius au Savag, idiotule. Și cum adică „bătrân”? zice Nasolu' fornăind indignat. Am aproape treișcinci de ani, bunul meu domn.

Zâmbește răutăcios.

— M-am gândit c-o să te găsesc pe lângă Tyche.

Dacă și-a distrus acoperirea, înseamnă că se va petrece ceva rău.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Vești proaste, șefu'. Heliopolis e luat cu asalt.

Simt cum mă cuprinde groaza că se-ntâmplă ce mă temeam.

— Ce s-a întâmplat?

— Douăzeci de legiuni din valul al doilea au aterizat. Douăzeci s-au prăbușit sau au fost nevoite să se retragă. Furtuna i-a întârziat pe cei de la sol, dar cel mai probabil el va trimite un grup care să oprească generatorul de furtună.

Mai bine de un milion de oameni și tancuri.

— Ale cui legiuni sunt?

— În avangardă sunt Leoparzii.

— Ajax!

— Știu.

După ce Apollonius a fost capturat pe Luna, comandamentul infanteriei Auriilor s-a pomenit cu un vid de putere. M-am întrebat cine se va ridica în locul Minotaurului ca Legat principal. Falthe părea bine poziționat, dar Ajax își încerca și el norocul. La fel de violent ca mama sa, dar de două ori mai ambițios, va asalta orașul până când acesta va cădea, indiferent de pierderi. Individul ăla este o fiară turbată aflată, spre ghinionul nostru, și în posesia unui creier.

— Darrow, spune Nasolu' trăgându-se mai aproape. Ce s-a-ntâmplat?

— Orion a murit.

Mă privește înlemnit. Cei ca el și ca mine, care ducem războiul ăsta încă de la început, găsesc atât de puțini oameni care să le poată sluji drept inspirație. Orion a fost o asemenea persoană. Fără ea suntem mai săraci.

Nu-mi pot permite să jelesc.

Cu Tyche scufundat și cu Heliopolis cucerit, armata mea nu va avea unde să se retragă. Vom fi înconjurați, bombardați și distruși.

Momentul pe care Harnassus l-a tot prevestit a venit în cele din urmă. Trebuie să aleg între a-mi salva armata și a o distruge pe a lor. Privesc dincolo de oraș, către Legiunile Cenușii aflate în siguranță pe Peninsula Talarian. Atalanta e acolo. Imobilizată de furtună. În mod sigur pot să găsesc o metodă să traversez.

Dacă Thraxa mai e în viață, dacă *Steaua Dimineții* a ajuns la ea, dacă Legiunea I mai există, îmi vor da puterea de a o distruge pe Atalanta și întreaga Legiune a Cenușii, nucleul dur al armatei ei.

Ar fi cea mai mare victorie a acestui război.

Dar prețul va fi Heliopolis și, în final, armata mea.

Republica și-ar putea reveni. Auriii nu.

Viața noastră în schimbul vieții lor ar fi o afacere rațională.

Orion a considerat că-i un preț care merita plătit.

M-a șocat să aud cuvintele Lordului Cenușă ieșind de pe buzele prietenei mele. „O afacere rațională”. Privesc populația pe punctul de a se îneca din Tyche, care ne-a primit chiar când Heliopolis a scuipat pe noi și care, totuși, conform calculelor morale ale unei singure persoane, a nimerit în tabăra greșită. Și văd un hău spiritual adânc. Înghițindu-ne nu numai pe mine, nu numai pe prietenii a căror cruzime am încurajat-o, ci și visul lui Eo. Când a început? Odată cu trădarea Fiilor lui Ares din Margine? Odată cu distrugerea docurilor de pe Ganymede? Odată cu Ploaia mea peste Mercur? Atâtea concesii în numele nevoii. Atâtea orori în numele libertății. Unde-i frumusețea pe care am văzut-o când Ragnar, pe moarte, și-a întins mâna după mâna lui Sefi, și nu după spada sa? Unde ne-a dispărut omenia? De asta a plecat Sevro? A simțit întunericul înconjurându-ne și a încercat să se agațe de lumină?

Am lăsat frica să-mi alunge speranța. Am lăsat războiul să mă transforme și oamenii m-au urmat.

Nu merită să plătesc cu armata mea pentru a Atalantei.

Dacă mor, n-ar trebui s-o fac omorând-o pe ea. Ci salvându-i pe ei.

— Rhonna, am nevoie de tine!

Aceste patru cuvinte o fac cu zece metri mai înaltă.

— Te poți deplasa în nenorocitul ăsta de vânt. Ia cei mai rapizi doi dracheni și găsește *Steaua Dimineții.* Dă de Thraxa. Anunț-o că Tyche a fost pierdut. Heliopolis este luat cu asalt. Trebuie să traverseze Ladon și să dea ajutor în Heliopolis.

Ea rămâne cu gura căscată.

— Dar ai spus…

— Știu ce-am spus.

Ladon a înfulecat trei dintre cele mai mărețe armate din toate lumile. Oare a patra va fi a mea?

— Cum o să traverseze Ladon pe vântul ăsta? întreabă Nasolu’.

— *Steaua Dimineții* va fi spărgătorul lor de furtună. Căpitanul Pelus e mai mult decât capabil să execute manevra. Dacă nu poate el, este posibil ca Char să fie cu ei. Spune-i Thraxei să

înainteze în umbra navei. Eu o să mă deplasez cu armura mecanizată prin munți, de-a lungul Pasului Kylor și o să-i întâlnesc în Heliopolis. Du-te!

Rhonna îi aruncă o privire lui Alexandar. Între ei are loc o comunicare fără cuvinte, apoi ea se ridică în toată înălțimea ei de patruzeci de metri.

— Mi-a făcut plăcere să te văd, puștoaico! îi strigă Nasolu’ în timp ce ea se îndepărtează duduind.

Acum urmează partea grea.

Trag aer în piept și mă întorc fără nicio tragere de inimă către Alexandar. Continuă să privească spre Tyche cu tristețe în ochi.

— Cererea ta mai e valabilă? îl întreb.

El ia poziția de drepți, surprins.

— Da, domnule!

— N-o să existe nicio posibilitate de salvare. Marea o să inunde tot.

— Oricum n-am mai făcut baie de câteva săptămâni.

— De ce faci asta? întreb privindu-i cercetător chipul cu osatură fermă. Sunt numai niște țărănoi.

— Nici măcar țărănoii nu plutesc, domnule!

Toată aroganța din lume n-ar putea ascunde durerea din ochii lui. Se învinovățește pentru Angelia, ba poate și pentru asta, dar suferința localnicilor este cea care-l sfâșie. M-am temut că voia să facă asta pentru mine, ca să-mi reintre în grații. L-am privit mereu cu un vag dispreț, fiindc-am crezut că aprobarea mea era tot ce conta pentru el. Însă crede în Revoltă. O văd acum, la fel de limpede cum am văzut apropiindu-se momentul ăsta. Momentul în care va trebui să decid dacă să-i sacrific viața. Dar m-a surprins, alegând el însuși să se sacrifice. N-aș putea fi mai mândru de el.

A devenit ceea ce ar fi trebuit să fie Lorn. Și, deși gândul de a-l pierde și pe el, și pe Orion în interval de nicio oră îmi înmoaie genunchii, încuviințez.

— Foarte bine. Ia-ți cavalerii și du-te!

— Vă mulțumesc, domnule! Dacă-mi puteți face o favoare…

Ochii lui strălucitori o caută pe Rhonna. Ea deja a dispărut, îndreptându-se către centrul continentului.

— Spuneți-i să nu-și mai roadă unghiile. E un obicei barbar. Și că s-a înșelat în privința mea, continuă el cu o ușoară ezitare.

Dintr-un impuls de moment, îmi scot briciul și sunt pe punctul

de a-i oferi cicatricea de Războinic Însemnat, când el mă oprește.

— Știu ce sunt.

— Chiar știi?

Mă întind și-mi desprind mantia din blană de lup din inelul de pe umărul stâng. Vântul aproape că mi-o smulge, dar îi prind paftalele de armura mecanizată a lui Alexandar. El cade într-un genunchi, privind-o de parcă ar fi făcută din diamante. Îl ridic în picioare.

— Urlătorii nu îngenunchează niciodată.

O dată în viață, iată-l rămas fără replică. Mai ales că Nasolu’ face un pas înainte și-l scuipă pe obraz ca să-i ofere un bun venit ca la carte. Vântul îi împinge scuipatul înapoi în gură.

— Găleata și lada vor trebui să mai aștepte, flăcău.

Nasolu’ îi strânge mâna și trage un vânt.

— Reține-o pe Atalanta cât de mult poți, apoi ia ultimul vagon și aruncă-n aer tunelul în urma ta. Dacă nu reușești asta, aruncă tunelul în aer și pornește către munți.

Îmi scot bateriile de rezervă, dar Alex îmi respinge mâna.

— O să vă trebuiască dacă vreți să ajungeți în Heliopolis, domnule!

Are dreptate, așa că le păstrez.

— Asta înseamnă că până dimineață armura ta va fi descărcată, dar, dacă ajungi la pasul Kylor, îl poți urma către sud și în două săptămâni o să fii în Heliopolis. Îți interzic să mori, Urlătorule! Îmi vreau mantia înapoi. Altfel Sevro o să facă mișto de mine până la moarte.

— Da, domnule! Gura-i e o linie strânsă, hotărâtă. Trăiască Secerătorul!

Îl salut pe el și pe cavalerii din spatele lui.

— Trăiască Arcos!

Se înclină ușor dinaintea lui Nasolu’.

— O onoare, domnule. Sunt un mare fan.

Privesc de pe deal, împreună cu Nasolu’, plecarea lui Alexandar și a rudelor lui marțiene. Asaltați de ploaie și vânt, faimoșii cavaleri din Elysium aleargă în josul pantei în armura lor purpurie și argintie, apoi plonjează către orașul ce se îneacă. Par ultimii seniori și doamne ai unei ere condamnate. Două sute trei oameni împotriva mării și a unei întregi armate.

Mă întorc cu inima sfâșiată și pornesc către oamenii mei, ca

să-i conduc spre sud și spre bătălia din deșert care ne va decide soarta tuturor.

16. LYSANDER

Călărețul furtunii

Mă trezesc pe întuneric, în sunetul alarmei carapacei-stelare care mă anunță că nivelul de oxigen este scăzut. Seraphina a murit. Iscusința ei în luptă o depășea cu mult pe a mea, dar iată că eu trăiesc, iar ea nu.

Mi se pare necinstit! Nu așa ar fi trebuit să se termine povestea ei.

Nici povestea lui Cassius.

Privită de departe, moartea pare finalul unei povești. Dar când ești aproape, când simți mirosul de piele arsă și vezi măruntaiele, înțelegi moartea drept ceea ce este. Retezarea dureroasă a firului unei vieți. Fără niciun sens. Fără o concluzie. *Harșșt* și gata!

Știam că războiul este îngrozitor, dar nu mă așteptam să-mi fie frică de el.

Cum poate cineva să nu se teamă, când moartea este un gigant orb, înarmat cu niște foarfeci?

Nu se va termina cu bine. Didona va bănui o lucrătură necurată, fiindcă nu și-a văzut fiica transformată într-o încâlceală de organe. Dar Romulus știa. Se temea de asta. Și-a dat viața ca să împiedice asta și n-a reușit.

Nu ard de nerăbdare să-i dau vestea lui Diomede. Dacă o să mai am prilejul.

Ultimul lucru pe care mi-l mai amintesc este realitatea despicându-se în două. Cel puțin ăsta a fost zgomotul pe care l-a făcut Zeul Furtunii când a căzut pe solul deșertului.

Nici Kalindora, nici Rhone și nici Cicero nu se pot lăuda că gloanțele lor au distrus generatorul. Sub tirul îndârjit al garnizoanei, pretorienii mei au organizat trei asalturi împotriva puștilor cu impulsuri electromagnetice ale dușmanului. Abia cu prilejul celui din urmă am reușit să-mi trimit ultimul proiectil în motoarele gravitaționale. N-a fost o alegere conștientă să mă

năpustesc înainte de unul singur. Pur și simplu un glonț dușman îmi distrusese transmițătorul și n-am știut că cei care mă flancau muriseră. Câteva ore mai târziu încă nu le știu numele.

Simt că-i imoral.

Rulez o verificare. Pușca mea cu impulsuri electromagnetice nu mai are muniție. Miezul energetic care alimentează pumnul electromagnetic, motoarele și sistemul de menținere a vieții este aproape descărcat. Carapacea-stelară extrage deja energie din armura mea electromagnetică pentru a continua să funcționeze. În curând va trebui s-o deconectez.

Am nevoie de aproape cinci minute ca să mă eliberez din nisip. Când o fac, îmi deschid cupola carapacei și trag cu lăcomie aer în piept. Dimineața miroase a ploaie și a ozon. Sunt deja șaptezeci de grade Celsius.

Soarele se ascunde în spatele unor nori radioactivi. Fulgerul dansează pe cerul negru dinspre nord. Deși sunt într-un ochi de calm, furtuna de nisip încă-și face de cap în inima deșertului. În toate direcțiile, văluri de praf unduiesc deasupra ținutului ca niște fuste zdrențuite. Movilele din jurul meu se cutremură pe măsură ce pretorienii mei se dezgroapă din nisip.

E 6:30.

Ajax ar trebui să fie deja aici.

L-a înghițit furtuna?

Ce soartă a avut invazia din nord? S-a scufundat toată?

Mă pun în mișcare ca să-i ajut pe pretorieni, iar carapacea mea stelară protestează zăngănind și apoi se blochează, cu lichidul hidraulic curgându-i prin zona pelviană. Deschid încuietoarea internă și ies. Abia recunosc cadrul mecanizat cu care am sosit pe planetă. Numai armura electromagnetică e neatinsă. Verific dacă briciul Bellona este încă în tocul lui de pe picior. Apoi apelez nodului de localizare al Seraphinei. Niciun rezultat.

Ladon a înghițit-o pe fiica lui Romulus.

Un muscoi cât degetul mare dă târcoale feței mele. Aproape că nu tresar când mă ciupește de gât și începe să-mi sugă sângele. Îl strivesc de piele până când plesnește.

Alte muște bâzâie în apropiere. Cu sutele.

Le urmez direcția, descoperind că alcătuiesc un nor deasupra a ceva ce zace pe sol. Un cal muribund. Este o iapă sălbatică din rasa rupților-din-soare, cea mai prețuită minune a artizanilor

mercurieni. Picioarele-i sunt mutilate și nu mai are piele. Numai coama portocalie i-a rămas neatinsă de muștele care se ospătează. Rhone îngenunchează lângă ea, după ce și-a lepădat carapacea-stelară pe o dună.

Eliberându-se de propria lui carapace-stelară, Cicero se apropie fără grabă, masându-și falca cu mâna în mănușa armurii electromagnetice.

— Vai, ce păcat! Un rupt-din-soare.

Pretorienii sunt călăreți mai întâi de toate. Înainte să învețe să tragă, curăță cu lopata boxele din grajduri. La *ludus,* fiecare primește câte un cal tânăr pe care să-l antreneze. La sfârșitul antrenamentului, i se dă o armă și i se cere să omoare calul. Ucigașii fără minte care chiar o fac sunt repartizați la trupele speciale. Numai aceia care se dovedesc loiali față de camarazii lor, fie ei animale sau oameni, sunt socotiți demni să li se încredințeze paza celor cu sânge nobil.

Probabil că Rhone n-a mai văzut un cal de mulți ani.

— Știți că odinioară pe Marte au fost cincisprezece mii de grifoni? întreabă el mângâind fruntea iepei. Braconierii le vând ghearele și penele noilor îmbogățiți de pe Luna. Acum sunt mai puțin de cinci sute. Calul zvâcnește violent când cuțitul electromagnetic al lui Rhone îi pătrunde în creier. *Niciun lucru frumos nu supraviețuiește gloatei.*

Se ridică, lăsând muștele să-și continue ospățul.

Probabil că muștele au găsit-o deja și pe Seraphina.

Cine va fi următorul pe care-l vor găsi?

După privirea din ochii de culoarea cremenii ai lui Rhone știu că nu sunt singurul care înțelege oroarea.

— E doar o iapă sălbatică. Găsești cu miile pe-aici, spune Cicero. Pe lângă armăsarul meu, Sângele Imperiului, asta pare un ponei.

Mă întorc și-l fixez cu privirea până când pleacă, bombănind ceva despre cei de pe Luna. Îmi întorc ochii către iapă și, cine știe de ce, în locul ei o văd pe Seraphina.

— Ați cunoscut-o bine pe femeia Raa? întreabă Rhone.

— Cred că nu atât de bine pe cât merita. Ca să fiu sincer, n-avea o părere foarte bună despre mine.

Kalindora se apropie. Își ridică ochii către cer.

— Ajax întârzie. Pretorianule, la raport!

După calculele lui Rhone, pierderile noastre se ridică la

nouăzeci și patru de oameni. Treizeci – morți, restul – răniți sau dispăruți. Dintre cei nouă sute de pretorieni rămași, numai treizeci mai au carapace-stelare încă funcționale. Trupele lui Cicero sunt ceva mai numeroase, dar au și îndurat pierderi mai mari.

— Carapacele au supt energia din armurile electromagnetice, continuă Rhone în timp ce merg alături de el printre pretorieni. Peste șaptesprezece ore de folosință continuă, pe vântul ăsta… Clatină din cap. Numai treizeci și trei mai au suficientă energie în cizme ca să se ridice în aer. O să fie o călătorie de neuitat.

Pretorianul Cenușiu privește spre sud cu ochii mijiți. Puține forme de relief întrerup întinderea aridă a *playei*.

— Sunt șanse să reușim.

De pe o dună din apropiere, Cicero izbucnește în râs. Se lasă să alunece pe ea ca un copil și se oprește în șezut dinaintea noastră.

— Bunul meu domn, deși nu-mi place să contrazic un soldat vajnic ca tine, ăsta-i deșertul meu. Orice ins ale cărui cizme sunt descărcate va muri aici dacă nu vine o navetă. Fără sistemul de răcire, armura ta electromagnetică o să devină un cuptor. Cât v-a mai rămas din rezerva de apă? O treime? Suntem echipați pentru luptele grele din nord, nu pentru căcatul ăsta de Ladon! Oftează. Dar chiar te aștepți ca o chestie căreia i se spune Devoratorul de Armate să fie altceva decât un devorator de armate?

Se ridică în picioare și se uită urât la mine.

— Unde mă-sa e detestabilul ăla de Ajax, oricum?

Un tunet nenatural huruie în sud.

— A, deci a început fără noi. Penisul ăla umblător!

Îl întreb pe Rhone dacă comunicațiile sunt în continuare întrerupte.

El încuviințează.

— Orbita e inaccesibilă. Face semn către un grup de pretorieni cocoțați pe Zeul Furtunii. Dar ne-am amplificat semnalul cu o antenă de teren. Ar trebui să putem lua legătura cu conducerea Leoparzilor de Fier în câteva minute.

— Ce dracu’ face acolo? Compune poezie? întreabă Cicero privind-o pe Kalindora.

Ea stă în vârful unei dune dinspre vest, scrutând cu privirea deșertul de după vălurile de nisip.

Folosesc o parte din prețioasa energie a costumului ca să mă alătur ei.

O strig pe nume în timp ce aterizez. Îmi face semn să tac și-și ciulește urechea în direcția vântului. Cicero aterizează și el lângă noi, într-o jerbă de praf.

— Auzi? întreabă ea.

— Nu, spune el. Este cumva vocea planetei, întrebând de ce Casa Lune a ascuns un Zeu al Furtunii de presupușii ei aliați?

— Taci, Cicero!

— Numai pentru că mi-e sete.

Îngenunchez lângă ea și ascult. Grăunțe de nisip răpăie pe armura mea. Gheruțele unei șopârle scot un clinchet în timp ce se deplasează de la o umbră la alta. În nord, tunetul bubuie, în jurul meu vântul șoptește, șuierând printre bolovani și prin crăpăturile armurii mele. Aduce cu el sunetul unor mașinării îndepărtate.

Sar în picioare.

Cineva se deplasează prin furtună.

— Ăia-s pași de Drachenjäger, spune Kalindora.

— Vai de mine! exclamă Cicero, dând îndărăt. A venit vremea să plecăm!

Cercetez pustiul ce ne înconjoară și nu știu dac-o putem face. La nord și est – dune și furtună. La sud – podiș arid și plat. Munții din est sunt cea mai apropiată ascunzătoare, dar mașinăriile se află între ei și noi. Cu excepția Zeului Furtunii, doborât la pământ, oamenii noștri rămași fără capacitate de zbor n-au unde se refugia. Nu le putem suporta greutatea armurilor. Să și le dea jos ar dura zece minute. Prea mult.

Ne repezim înapoi către pretorieni și aterizăm pe carcasa Zeului Furtunii, în locul unde și-a instalat Rhone antena.

Conexiunea se realizează și se aude un gâlgâit. Vocea lui Ajax e acoperită de pârâituri. Fața-i apare și-i dispare.

— *Lysander*? *Văd c-ai fost la înălțimea momentului. Nu mă îndoiam de asta. Octavia ar fi mândră.*

Vocea lui e batjocoritoare.

— Unde ne e evacuarea? mă răstesc. Se apropie armuri mecanizate inamice. Carapacele ne-au murit! Mobilitatea noastră…

— *Parcă mai ieri am fost pentru ultima oară pe Noua Spartă, nu*?

— Ajax, avem nevoie să fim evacuați, recepționezi?

— *Eu unul abia așteptam să ne petrecem iernile la moșia bunicului. Crede-mă când ți-o spun. Departe de cotoroanța aia bătrână nu mai erai așa de serios. Nu mai trebuia să impresionezi pe nimeni. Nu până când bunicul nu ne-a luat la o vânătoare și ne-a lăsat în pădure. Ne-a spus să ne luăm la întrecere pe drumul înapoi.* Mă privește cu ochi mijiți. *Îți aduci aminte. Sigur că da. Îți aduci aminte tot.*

Când înțelege despre ce-i vorba, Kalindora rămâne cu gura căscată. Chipul lui Cicero devine o mască a disprețului absolut. Eu tot sper că nu-i ceea ce pare.

— *Îți aduci aminte că te-am rugat să nu mă lași în urmă, pentru că-mi scrântisem glezna. De fapt nu mi-o scrântisem. Îmi era pur și simplu frică să rămân singur, iar tu erai întotdeauna atât de sigur încotro s-o apuci. Dacă ar fi fost vorba doar despre noi doi, m-ai fi ajutat. Dar trebuia să câștigi, nu-i așa*? *Trebuia să le demonstrezi că erai demn să fii* „Moștenitorul lui Silenius”.

Rânjește cu toți dinții.

— *M-ai lăsat în urmă. Am avut nevoie de trei zile ca să-mi găsesc drumul către casă. Și, când am făcut-o, bunicul nici nu m-a lăsat să mă așez la cină pentru că*… *nu mă spălasem. M-ai găsit plângând îndărătul grajdurilor. Mi-ai adus mâncarea ta și ai stat cu mine și-ți aduci aminte ce mi-ai zis?*

— Ajax…

— „*Ajax, chiar că trebuie să înveți orientarea în teren*”.

— Înțeleg.

Tăcerea dintre noi e rece și absolută, dublată de o înțelegere fără cuvinte.

— E alegerea ta sau a Atalantei?

— *A mea. O să te jelesc, frățiorule, dar n-o să mă dau la o parte. Asta-i vremea mea. Transmite-i scuzele mele Kalindorei, dar a ales greșit.* Tace pentru o clipă, iar apoi spune fără nicio urmă de batjocură: *De te va înghiți Vidul, bucură-te, frate*! *Căci înainte de moarte a fost gloria.*

Conexiunea se închide.

Am încremenit. Crezusem că trădarea, dacă va veni, va fi a Atalantei. Nu a lui Ajax. Am văzut semnele, dar am ales să cred în prietenia noastră. Ce păcat pentru noi amândoi! Atâtea amintiri și să se ajungă la asta!

Așa s-o fi simțit și Cassius?

— O să mor ca victimă a unei lupte fratricide, șuieră Cicero. E așa de… venusian!

Rhone șoptește cu glas încordat:

— Seniore, vă putem evacua pe calea aerului, către sud.

— Și câți oameni putem lua? întreb.

— Mai puțin de o treime.

Îi privesc pe pretorienii de pe solul de dedesubt cum încearcă să scurgă ultimele picături de energie din carapacele-stelare inutile. Au venit la mine. Ca să-mi salvez viața, ar trebui să abandonez șase sute dintre ei.

Caut alte soluții și găsesc numai una.

— Vreau să știu numele oamenilor mei din al treilea asalt.

— Flavius ti Vessia și Charon ti Occipiter.

Le repet numele, în timp ce sunetul mașinăriilor dușmanului se aude tot mai tare.

— Ce ar face Octavia? întreb.

Rhone nu răspunde.

— Ar fugi, spune Kalindora cu chipul lipsit de expresie.

— Bună idee! spune Cicero. Hai s-o facem!

Scrutez praful.

— Dacă asta-i loialitatea pe care le-o arătăm oamenilor noștri, poate că merităm să murim.

Kalindora mă privește pieziș.

— Ești nebun?! întreabă Cicero, holbându-și ochii înguști.

Rhone se apropie.

— Seniore, sunteți…

— Nu-s Suveranul. Nu-s mai nimic, de fapt, zic eu cu o strâmbătură. Dar n-o să trăiesc când oameni care mi-au jurat credință mor. Știu ce au riscat venind aici. Surprinsă, Kalindora mă aprobă cu o mișcare din cap. Rhone, pregătește-i pe pretorieni cum știi tu mai bine! Dușmanul n-o să întârzie prea mult.

Nu la asta s-a așteptat Rhone, dar își prelungește salutul cu o secundă înainte să sară jos printre oamenii săi.

— Eu refuz să mor *aici,* spune Cicero. Cizmele tale mai au energie, fraiere! Suficient ca să te ducă până în Heliopolis.

— Pleacă dacă trebuie, Cicero! Eu mi-am mai abandonat Pretorienii. N-o s-o fac încă o dată.

El se apropie până ajunge la un centimetru de fața mea.

— Lumea spune că-n venele celor din Casa Lune curge un

filon de nebunie. Câtă dreptate are! Rămas-bun, victime infectate ale bolii războiului!

Cicero se ridică în aer fără nicio scuză către aceia dintre oamenii lui care nu-l pot urma. Vreo douăzeci zboară împreună cu el. Mai mult de o mie două sute își privesc comandantul plecând, apoi își contemplă armurile descărcate.

Rămân în vârful Zeului Furtunii împreună cu Kalindora, în timp ce mașinăriile dușmane huruie și zăngănesc în interiorul vălului de praf. Închid ochii, căutând chipul mamei. Chiar și acum, în întuneric, nu reușesc s-o găsesc.

Mă simt teribil de singur. Apoi o aud pe Kalindora trăgându-și briciul din teacă.

— Lysander!

Când deschid ochii, o siluetă singuratică răsare din praf la mai puțin de un kilometru depărtare. O zdreanță destrămată îi flutură pe umeri. Ne zărește în vârful Zeului Furtunii și-și ridică mâna în aer, cu degetele încrucișate.

Numai câteva dintre cuvintele lui ajung până la noi.

— … inima-ți bate ca gongul…

Cercetașul dispare, iar o clipă mai târziu sunetul care mi-a bântuit visele, din Palatin și până în Centură, mă ajunge din urmă în deșert. Sunetul pe care-l scoate numai o legiune care-l însoțește pe Secerător.

Urlet de lupi.

Auuuuuuuuuuuuuuu!

Kalindora încremenește.

El ar trebui să fie în nord, înconjurat de legiunile Atalantei. Nu o mie de kilometri mai la sud. Nu aici. Cum de mai au energie? Cum au putut străbate o asemenea distanță, când noi abia am parcurs o mie de kilometri înainte ca uraganul să ne sece costumele?

Vocea plină de venerație a Kalindorei răspunde întrebării mele nerostite.

— A călărit furtuna!

•

Așteptarea lui Darrow nu-i lungă, dar e cumplită. Mă ustură ochii din pricina căldurii. Radiază din fuzelajul metalic pe care stăm cocoțați. Nările mi se îmbibă de vaporii mașinăriilor, de fum și de uscăciunea deșertului lipsit de viață.

Dușmanii răsar din praf ca un șir de mongoli mecanizați. O

legiune incompletă de Drachenjägeri murdari, purtați de furtună, se ivește pe creastă. Nu sunt atât de mulți cât ai fi zis judecând după zgomot. Îi arunc o privire lui Rhone. Un zâmbet i se ivește pe chip. Cu ajutorul terenului înalt și al pozițiilor fortificate avem o șansă să supraviețuim.

Kalindora e de altă părere.

Simt cu limba praful de pe cerul gurii și contururile dinților. Îmi încleștez mâna pe brici. În mănușa armurii electromagnetice, pare mic. Îmi ridic casca.

Auuuuuuuuuuuuuuu!

— Stai cu Moștenitorul, îl instruiește Kalindora pe Rhone.

Treizeci și trei de pretorieni ale căror carapace-stelare mai au viață în ele se adună strâns în jurul meu, în cel mai înalt punct al Zeului doborât al Furtunii. Aproape două mii de Scorpioni și pretorieni se adăpostesc în tranșee de-a lungul marginii de jos a generatorului prăbușit.

Mai întâi e tăcere, apoi urmează larma cumplită a patru formații de Drachenjägeri gonind prin deșert. Picioarele lor mecanizate, fiecare de două ori mai înalt decât o carapace-stelară, înghit distanța. Rachete antipersonal teleghidate se reped spre noi pe traiectorii șerpuite. Interceptori gonesc în întâmpinarea lor. Încărcături de uraniu sărăcit trec prin epavele din jurul poziției noastre ca prin tifon. Trântiți pe burtă la adăpostul Zeului Furtunii, pretorienii întorc focul. Nu există țintași mai buni decât ei în toate legiunile. Un drachen se înclină într-o parte și explodează. Altul se îndepărtează pe o traiectorie oblică după ce pilotul i-a fost împușcat în cabină.

Rhone deschide focul cu o pușcă grea anti-tanc.

Cercetez atent Drachenjägerii ce se apropie. Darrow nu poate fi într-unul dintre ei. Îi place mobilitatea. Unde-i? Mă răsucesc și cercetez flancurile noastre, căutându-l. În copilărie, l-am privit devenind un lider. L-am studiat mai mult decât pe oricare altul. Îi cunosc trucurile, dar aici, în haosul luptei, cunoașterea asta pare inutilă. Sunt numai patru direcții, însă Darrow a folosit atâtea tactici de-a lungul anilor, încât mă blochez. Am senzația c-ar putea răsări de oriunde.

Întrezăresc umbre mișcându-se în norul de praf stârnit de atacul Drachenjägerilor.

— Se folosește de mașinării ca să-și ascundă mișcările, îi spun Kalindorei. Ca în Bătălia de la Gibraltar. Cu o șarjă frontală, îl

putem lovi când va trece pe unul dintre flancuri.

— De acord. Pregătiți-vă de asalt! le spune Kalindora pretorienilor.

Pumnii electromagnetici ai carapacelor-stelare țiuie în timp ce oamenii mei își redirecționează către cizme și arme energia care le-a mai rămas în miezuri. Căldura deșertului îmi invadează costumul.

La semnalul Kalindorei, ieșim de pe pozițiile noastre, țâșnind în văzduh și avântându-ne înainte, direct spre umbre, peste Drachenjägerii care atacă. Apoi, deasupra, văzduhul unduiește.

Lângă mine, trupul unui pretorian e retezat în două exact de la jumătate. Îmi ridic briciul chiar la timp. Ceva se izbește de el, împingându-mă în jos. Aerul de deasupra se mișcă și bărbați și femei în pelerine-fantomă coboară, croindu-și drum prin centrul șarjei mele de pretorieni. Trag în plin într-o siluetă cețoasă și văd lumina deformându-se când încărcătura străpunge pieptul unui bărbat. Intră în picaj, cu mantia din blană de lup fâlfâind.

Înțeleg manevra prea târziu ca s-o pot opri. Darrow a folosit umbrele ca să ne momească și a flancat atacul nostru aerian, trimițând un grup mic să ne lovească imediat ce ne abandonam pozițiile. Suntem măcelăriți.

Mă răsucesc în aer ca să fiu martor la masacrul ce are loc în urma mea.

Îl văd în mijlocul oamenilor mei și lumea pare să încetinească. Camuflajul dispare, dezvăluind un uragan într-o armură stacojie zgâriată și o lamă albă ce scoate scântei pătrunzând prin carapacea-stelară a unui pretorian și retezându-i gâtul.

Mă reped către Secerător, dar mă ciocnesc de cineva și simt azvârlit într-o parte. Kalindora mă protejează de șarja electromagnetică a unui bărbat în armură. Rhone îl doboară. Încerc să-mi regrupez flancul stâng, dar e un măcel. Și în centrul lui se răsucește un zeu al morții. Casca luptătorului străfulgeră. Faimoasa lamă care-a ucis atâția Aurii îi șfichiuiește în jurul trupului.

Când violența se apropie de el, Darrow nu se ferește, cum ar face orice om, ci se întinde către ea, ca un râu lacom. O atrage, o absoarbe în curenții săi și țâșnește pe neașteptate pe câmpul de luptă urmând traiectorii ce par rodul unui capriciu. Fapt care, cercetat mai îndeaproape, iluminează geniul din spatele violenței sale. Ne mână la un loc, asigurându-se că strângem

rândurile, ceea ce ne reduce opțiunile, multiplicându-le în schimb pe ale oamenilor lui.

Este ceva ce poți înțelege numai când îți dai seama, cu o groază crescândă, că te afli între fălcile unei capcane pe punctul de a se închide. Ești surprins c-ai fost atât de ușor păcălit. Surprins că așa se întâmplă lucrurile. Toți anii în care te-ai pregătit, văzând și revăzând bătălii, corectându-le pe unele. N-am sentimentul c-am căzut într-o capcană. Pare ceva aproape accidental, și totuși inevitabil. Mă simt mărunt și stupid.

— Ucideți-l pe Secerător! strig avântându-mă spre el, cu Kalindora în dreapta mea și cu Rhone și alți trei la stânga.

Doborâm doi cavaleri ai Revoltei, apoi, ca și cum ne-a citit gândurile ucigașe, Darrow, fără să privească măcar, țâșnește cu spatele către noi dintr-o direcție neașteptată.

Capul unui pretorian se despică în două. Rhone e doborât din văzduh. Brațul stâng al Kalindorei se desprinde de trup. Propria mea lamă se arcuiește înainte, către capul întors al lui Darrow, dar nimerește numai aerul în timp ce el, grație cine știe cărei alchimii aeriene, se răsucește, ridicându-se numai pentru a coborî fulgerător.

În timp ce trece în zbor pe alături, își repede lama spre mine. Parez, dar forța loviturii este incredibilă. Simt o durere arzătoare în braț. Încasez încă o lovitură, dată în revers. Lama îmi trece prin cizmele gravitaționale și mă prăbușesc din înalt.

Mă izbesc zdravăn de sol, dar nu-mi pierd cunoștința. În armura mea stricată, îmi ridic privirea. Oameni de metal dansează pe fundalul norilor trosnind de electricitate. Trupuri cad ca niște păsări metalice muribunde, șiroind de sânge și ulei de motor. Secerătorul a pornit deja mai departe, lăsând ce-a mai rămas în seama oamenilor lui.

O carapace-stelară cade peste mine, țintuindu-mă la sol. O alta se izbește de nisip. Simt o fierbințeală pe obrazul drept și, întorcând puțin capul, descopăr că propulsorul cizmei armurii doborâte scuipă flăcări chiar lângă coiful meu. Mă panichez și împing, dar în zadar. Căldura devine tot mai puternică, pe măsură ce-mi topește armura. Țip și mă zbat, însă fără succes, în timp ce căldura se intensifică și în partea dreaptă a căștii mele apare o gaură. Pielea începe să mă usture. Dau din mâini copleșit de groază. Usturimea devine agonie. Sprânceana mea dreaptă ia foc și se încrețește. Epiderma se bășică și se jupoaie.

Focul atinge derma, făcând-o să se strângă și să se crape, iar grăsimea se prelinge afară, alimentând flăcările.

Hăulitul lupilor se stinge în depărtare. Flăcările îmi devorează ochiul.

Abia atunci încep să urlu.

17. DARROW

Heliopolis

Măturăm din cale ușoara rezistență care ne întâmpină lângă Zeul doborât. Fără să ne ostenim să-i ucidem pe toți, ne continuăm drumul către Heliopolis. Ne lăsăm dușmanii în urmă, muribunzi sau imobilizați la sol. Praful radioactiv plutește către sud, împuținând lumina soarelui. În curând, o nouă furtună de nisip înghite complet lumina zilei.

Vizibilitatea se reduce, mascându-ne apropierea de Heliopolis fără să ne încetinească. Oare când vom ieși din furtună în urma lui Ajax vom găsi un oraș cucerit? Vom fi singuri împotriva a zece legiuni? Propriile noastre tunuri vor fi întoarse și folosite împotriva noastră? Sau *Steaua Dimineții* va fi reușit cumva să-mi călăuzească armata prin deșert?

Nu pot decât să sper, așa cum sper că Alexandar nu zace înecat pe fundul mării.

„Înainte. Înainte. Pas după pas”.

Drachenjägerii noștri nu mai au energie decât pentru vreo oră. Carapacea mea stelară a murit în deșert. Jumătate dintre oameni au reușit să mai economisească energie călărind drachenii prin furtună. Acum fiecare se târăște înainte pe cont propriu. Sănătatea noastră mintală atârnă de un fir. Apa ni s-a terminat peste noapte. Muniția e pe sfârșite. Stimulentele ne țin simțurile în priză și combat efectele secundare, atât ale medicamentelor antiradiații, cât și ale radiațiilor propriu-zise, dar ne-au golit de noi înșine. Douăzeci și patru de ore de luptă. De câte zile înseamnă că sunt treaz? Șase? Șapte?

N-am putut să dorm pe drum, cu toate c-am stat cocoțat pe un Drachenjäger.

Noaptea a fost un iad, cu vântul urlând și cu avalanșe atât de

frecvente, încât am fost siliți să abandonăm trecătoarea și să riscăm să călătorim prin deșert. Întunericul a fost stăpânul nostru. Pârâiturile statice, nisipul și gâlgâitul radiometrelor au spus povestea acestui coșmar nesfârșit. Furtuna lui Orion nu mai crește în intensitate, dar, nemaiavând-o pe ea care să-i direcționeze furia, își face de cap.

Două furtuni de nisip ne-au înghițit o treime din efective. Restul, inclusiv eu, riscăm degradarea celulară din pricina ploii atomice. Vomit în cască, și nu pentru prima oară. Masca din dreptul gurii e plină. Voma conține firicele de sânge. Se scurge prin crăpături și se prelinge pe picioarele armurii. Capul îmi pulsează de durere. Ochii mă dor până-n fundul orbitelor. Simptomele mele sunt nimica toată în comparație cu ale Cenușiilor, Albaștrilor și Obsidienilor care ne-au mai rămas. Unii au căzut pradă delirului pe măsură ce ADN-ul lor se destramă. Numai Roșiii și Auriii se țin bine.

Nu-mi doresc decât o clipă de odihnă. Și apă. Și să dorm.

„Înainte. Înainte. Înainte”.

Dimineața are culoarea bronzului când ajungem în Cimitirul Tiranilor. Harnassus a azvârlit în deșert monoliții construiți de Aurii în cinstea a șapte secole de suveranitate. Statuile uriașe zac pe spate și nisipul se învârtejește în jurul lor. Printre ele s-a dus o luptă. Valuri de nisip iau cu asalt carcasele pe jumătate îngropate, dar încă fumegânde ale unor mașinării de război.

Resturile devin tot mai dese. Prin praf se deplasează forme fantomatice. Infanteriști singuratici, fără haine și plini de sânge trec pe lângă noi. Nu ne putem da seama cărei tabere îi aparțin. Siluete înnegrite stau pe nisip cu picioarele încrucișate. O hienadilă a deșertului care se înfruptă dintr-un cadavru își ridică ochii către noi, își înfoaie amenințător aripile de pe gât și o rupe la fugă când un proiectil explodează în apropiere. În depărtare șuieră și scârțâie mașinării de război. Umbrele lor gonesc prin lumina sumbră, devenind tot mai concrete cu fiecare pas.

Este ca o trecere dintr-un vis într-altul.

Îmi adun ce a mai rămas din trupe pe un deal cu vedere către zidul protector al Heliopolisului. Cu flancurile apărate de fațade muntoase abrupte, contemplu asediul alături de Nasolu’. Îmi simt inima grea.

Heliopolis a fost cucerit.

Când Zeul Furtunii a fost doborât, furtuna și-a pierdut complet

direcția. Suflă spre est. Armata lui Ajax luptă pe lumină.

Un fum acru se ridică din găurile imense din zidul de apărare. Leoparzi de Fier și trupe de șoc din Fulminata își croiesc drum prin spărturi, la trei sute de metri de sol. Tancuri înaintează prin canioanele săpate în duroțel de tunurile cu particule. Un schimb aprig de focuri s-a dezlănțuit pe metereze, într-un loc unde există o mică spărtură între fortificații și scut. Marile tunuri sunt tăcute. Poate că Harnassus a murit deja.

Dacă ocupă orașul, dacă oprește generatoarele scutului, Armada Cenușii poate să aducă întăriri și să-și coboare navele-torță și chiar pe *Annihilo* în sud. După ce a supraviețuit furtunii, armata mea va ieși din deșert numai ca să fie nimicită.

Nasolu' înțelege.

— Mă duc în cercetare să văd unde ar trebui să atacăm.

Sare de pe culme și traversează prin salturi mici câmpul plin de bolovani de dedesubt.

Mă întorc la oamenii mei.

Poate că nu văd bătălia, dar de auzit o pot auzi. Mai puțin de o treime din forța care a plecat din Tyche mă înconjoară acum pe deal. Mulți zac morți în Câmpiile Caduceului sau au fost luați de apă și de vânt pe drumul către Tyche. Alexandar nu mai e. Pe Rhonna și Colloway i-am trimis în brațele furtunii. Au trecut aproape douăzeci și patru de ore de când n-am mai văzut-o pe Thraxa. Dintre Urlătorii mei Aurii n-a mai rămas decât Felix.

Mă copleșește disperarea.

— Unde-i *Steaua Dimineții*? întreabă un pilot Verde.

Părul a început deja să-i cadă. Nisipul i-a șlefuit armura mecanizată, făcând-o netedă ca o piatră de râu. Oare arma i-o mai funcționa?

— E pe drum, îi răspund. Trebuie să-i oferim timp lui Harnassus. O ultimă șarjă în armuri. O să…

Capul Verdelui dispare. Gloanțe vin șuierând de deasupra și se înfig în oamenii mei cu o precizie incredibilă. O încărcătură de uraniu sărăcit îmi face o gaură în armură și mi se înfige în tendonul genunchiului drept. Mă prăbușesc.

Scuipând praf, privesc siluetele neclare care coboară cu mantiile de deșert fluturându-le de pe o culme aflată la sute de metri deasupra mea. Cizmele lor săritoare eliberează jeturi de aer, slujindu-le ca amortizoare în timp ce aterizează pe cabinele deschise ale Drachenjägerilor și-și înfig bricele în creștetele

piloților mei, sau pe spatele lor, jupuindu-le fețele sau retezându-le capetele. Nu-mi dau seama dacă Felix a căzut sau nu.

În mai puțin de zece secunde, sunt unicul rămas în viață, cu excepția unui pilot pe care ei îl smulg din cabina lui și-l eviscerează pe umărul propriei lui armuri mecanizate.

Mâini brutale îmi taie carapacea-stelară și mă târăsc afară. Oameni cu măști înfățișând chipuri de copii îmi smulg cizmele gravitaționale. Deasupra mea, pilotul țipă. O cizmă mă apasă pe gâtlej, în timp ce bărbatul cu Masca Palidă traversează nisipul și se așază pe vine alături de mine. Îmi toarnă solvent de motor pe față ca să curețe sângele. Un Obsidian cocoșat cu brațele gigantice arse de soare se aține prin preajmă cu un aparat de sudură.

— El e, confirmă o voce groasă de Obsidian.

— *Îți sunt recunoscător, Falthgar.*

Cavalerul Fricii își scoate mănușile și le pune într-un buzunar al costumului antiradiații. E un costum simplu, care-l protejează de radiații și reciclează apa. Călăul căruia-i place să tragă oamenii în țeapă nu poartă armură. Nici însemne ale rangului sau decorațiuni țipătoare. Mantia îi e zdrențuită ca urmare a acțiunii deșertului. Antebrațele îi sunt zgâriate și cafenii din pricina bronzului. Mâinile, fără mănuși, sunt palide și cu degete subțiri ca picioarele de păianjen. Nu-și scoate masca. Este chipul asexuat al unui copil cu șerpi în loc de păr. Indiferent încotro își întoarce capul, ochii copilului rămân ațintiți asupra mea. Masca Palidă.

— *Cu mult timp în urmă, mi-ai pus o întrebare,* rostește el cu vocea deformată de mască. *Eram pe Marte, înainte s-o pierdem. M-ai întrebat de ce mă tem. Mă tem de oamenii care cred în bine. Căci ei pot găsi scuze pentru orice rău.* Ridică o mână, testând vântul. *Ce-ai făcut*?

Încerc să-l scuip, dar nu mi-a mai rămas pic de umezeală în gură.

— Arată-ți chipul!

— *Frica n-are chip,* spune el înclinându-și capul. *Tot nu înțelegi. Nu contează. Falthgar, Ravan, Kestril, Thorhand, Kaffa. Ați pregătit camerele pentru nevastă-sa*?

Cinci dintre bestiile lui înaintează.

— *Splendid*! *Castrați-l*! *Duceți-l în ravenă și trageți-i-o până*

sângerează!

Face o pauză.

— *Înainte să-i tăiați gâtul, dați-i scula să și-o mănânce*!

— Da, *dominus*!

Teamă animalică. Mă zbat zadarnic împotriva Obsidienilor uriași. Mă ridică de parcă aș fi din nou doar un Roșu și mă târăsc către ravenă pe lângă trupurile sfârtecate ale oamenilor mei. Cavalerul Fricii se așază pe nisip ca să-i urmărească violându-mă în timp ce Heliopolis cade.

„Nu așa! Nu așa!”

Sub privirile celorlalți, cavalerii-sclavi mă trântesc pe jos și-mi înfundă fața în nisip. O cizmă mă apasă pe cap. Abia pot să respir, în timp ce ei se sfătuiesc cum să-mi taie armura și cine să fie primul. Îndărătul meu, cineva își desface cu un clinchet cureaua costumului antiradiații. Simt o greață și o groază tot mai mare, apoi… ușurare. Apăsarea de pe ceafa mea slăbește. Îmi răsucesc capul. Grăunțe de nisip se scurg în sus. Părul alb al Obsidianului îi plutește în jurul capului ca o coroană. O umbră crește pe nisip. Obsidienii încearcă să mă împingă la pământ, dar se pomenesc plutind ei înșiși în sus. Un râset oribil îmi țâșnește din gâtlej la auzul vocii acompaniate de pârâituri care cântă în casca mea:

Dacă inima-ți bate ca gongul
Și ești ud pe-un piciorуș
Este fiindcă Miez de Noapte
Vin-la tine chiar acuși.

— Onaniștilor, șuier cu gura plină de nisip. L-ați uitat pe Colloway xe Char!

Mă împing cu toată puterea în sol. Luați laolaltă, cântăresc mai bine de o tonă cu tot cu echipamentul lor, dar în umbra gravitațională a distrugătorului-de-luni nu există greutate. Țâșnim toți în sus. Răsturnarea bruscă a situației le dă peste cap simțul echilibrului. Mă țintuiseră la sol cu cizmele, însă niciunul nu mă ținea bine. Încearcă să se răsucească și să mă apuce, dar nu reușesc decât să se învârtă prin aer. Mă îndepărtez plutind și aștept până când o cizmă îmi trece prin apropierea capului. O apuc și o smucesc în jos, izbind cu creștetul într-o bărbie. Se sfarmă. Îl imobilizez pe bărbatul mai solid și-l lovesc de mai

multe ori cu capul în figură, până când simt oasele feței cedându-i. Amețit, îi smulg cuțitul și-i călăresc trupul până ajunge la sol, de unde mă lansez în aer asupra următorului. Am sânge în ochi și de-abia văd. Celălalt încearcă să se orienteze. Dar eu m-am jucat mai mult în imponderabilitate. Plutesc pe lângă el fără să-l ating, trecându-mi cuțitul de-a lungul trupului său și spintecându-l de la vintre până gâtlej. Alți doi trag asupra mea și suferă efectele reculului. Devin pericole minore. Ultimul, aflat la cinci metri de mine, își scoate pistolul, dar simplul gest îl expediază îndărăt învârtindu-se. Arunc cuțitul și mă pomenesc și eu învârtindu-mă.

Cu capul în jos, mă izbesc de un perete stâncos. Armura îmi trosnește și mă prind bine de ceva din spatele meu. Încerc să mă orientez. Cavalerul Fricii era la o distanță de numai cincisprezece pași când m-a văzut ucigându-i oamenii, dar de-abia s-a eliberat din grămada plutitoare a soldaților săi. Își folosește cizmele ca să se propulseze către mine, alunecând în lateral prin aer și ochindu-mi capul cu pușca sa lungă printre armurile plutitoare. Trage. Apoi gravitația revine. În cădere, o armură mecanizată îi încasează glonțul. Oamenii lui cad izbindu-se zdravăn de sol, în timp ce *Steaua Dimineții* țâșnește din giulgiul de nisip ce atârnă deasupra deșertului. Ia înălțime și trece vuind pe deasupra noastră, înspre Heliopolis. Puțin lipsește să nu-mi pierd priza de pe peretele stâncos, plonjând către propria-mi moarte, când o lumină orbitoare țâșnește din greu încercatul distrugător-de-luni, spulberând o întreagă cohortă de tancuri dușmane.

Un zid mișcător de fier acoperă deșertul gonind către nord-vest, ivindu-se din umbra *Stelei Dimineții* și din propriul său giulgiu de întuneric.

Armata I a sosit în Heliopolis.

A străbătut Deșertul Ladon în timpul nopții, pe cărarea pe care *Steaua Dimineții* i-a deschis-o prin furtună. Vântul a strâmbat majoritatea tunurilor distrugătorului-de-luni, dar din el se revarsă distrugătoare-de-aripi urmate de carapace-stelare, transportoare și barje de infanterie. Un urlet imens umple văzduhul. Din cer cade o siluetă magnifică, acoperită de praf, cu o mantie fluturândă din blană de lup și purtând un ciocan de luptă.

Cavalerul Furtunii se uită la Thraxa au Telemanus în armura ei

complet încărcată, se uită la mine, țintește, apoi dispare în explozia unei rachete. Thraxa mă prinde înainte ca degetele mele să piardă priza de pe fațada stâncoasă. Plutește cu mine până la sol, sărutându-mă pe față prin coiful ei de vulpe.

— Ticălos frumos ce ești! Rhonna ne-a găsit. *Steaua* ne-a pavat cărarea. Geniu minunat ce ești! Zeu dement și pervers!

Un fior de frică îmi străbate trupul, apoi se transformă în furie când mă gândesc cum au aruncat bombe nucleare peste oameni, cum le-au tăiat gâturile, cum mi-au înfundat fața în nisip. „Să-mi dea scula să mi-o mănânc, nu zău?!”

O împing pe Thraxa la o parte.

— Îmi trebuie cizme. O carapace-stelară. Muniție.

— Și asta, domnule, spune un glas.

Rhonna se apropie de noi cu briciul meu în mână. Armura ei mecanică a dispărut.

— L-am găsit în nisip.

Îl prind din zbor. Thraxa zâmbește, bătându-și ciocanul cu palma.

— Păi, mergem?

•

Apariția *Stelei Dimineții* schimbă sorții bătăliei, dar, din cauză că majoritatea tunurilor ei sunt avariate, nu-i pune capăt. Își anulează umbra gravitațională și plutește în aer deasupra câmpului de luptă, gata să servească drept platformă de bază. Măcelul durează până dincolo de jumătatea amiezii. Temperaturile cresc până la optzeci și șapte de grade Celsius, când, dacă atingi metalul cu mâna goală, ți se bășică pielea în jumătate de secundă. Cea mai sângeroasă parte a luptei are loc la ceasul ăsta blestemat și atunci cedează, în sfârșit, linia de Leoparzi de Fier în armuri. Cum corpurile principale n-au unde se retrage, infanteria este împinsă până la zidurile ciuruite ale Heliopolisului și măcelărită.

Stivele de cadavre sunt înalte de cinci metri. Infanteriștii se îmbulzesc prin găurile enorme din zid. Din pricina fumului și a disperării de a scăpa, sfârșesc sub șenilele tancurilor. Mulți se sufocă striviți în înghesuială sau căzuți în mocirla de sânge, urină și fluid de răcire amestecate cu nisip.

Cei care reușesc să scape de Armata I se strecoară în oraș, unde sunt vânați de apărătorii scoși din minți conduși de Harnassus, de rangerii zburători și de infanteria aeropurtată

coborâtă din *Steaua Dimineții.*

Nu pot opri vărsarea de sânge. Nici pe mine nu mă înfrânez.

Sălbatici și scoși din minți după bombardamentul atomic, furtună și traversarea deșertului, oamenii mei descind pe scara moralității, transformându-se în demoni și abandonând orice principii vor fi avut vreodată. Măcelul ia proporții copleșitoare. Dușmanii suficient de ghinioniști ca să fie încolțiți nu pot face altceva decât să-și adauge cadavrele mormanelor de morți.

Totuși, refuză să se predea.

N-am mai văzut niciodată atâta dârzenie. Dacă nu-i asta, atunci e nebunie.

Legiunile terrane nu vor să cedeze. Se retrag, se regrupează, se retrag, se regrupează. Ajax le-a ațâțat până la frenezie. Gonește de-a lungul liniilor dușmane, mereu cu puțin înaintea mea. Mereu în mișcare. Se sustrag asalturilor noastre înc-o dată și-nc-o dată, până mă simt ca un om care fuge de la o crăpătură la alta a unui baraj, încercând să oprească potopul cu mâinile goale.

Alerg de-a lungul liniei de treizeci de kilometri a frontului, fiind nicăieri și pretutindeni. Împiedic evadarea unor tancuri de pe flancul vestic și-mi schimb carapacea-stelară pe dealurile de la poalele Hesperidelor după ce am încasat o încărcătură în piept. Gonesc niște pușcași Cenușii printre stâncile zimțate ale Munților Vulturului de la est. Mă lupt cu doi Obsidieni cuprinși de febra bătăliei până când se târăsc către mine pe cioturile picioarelor, strângând însă în continuare securile în mâini, înăbuș un contraatac al infanteriei grele Cenușii, iar apoi îmi trag sufletul și iau o gură de apă la umbra unei nave-torță prăbușite, înainte să-mi abandonez cea de-a patra carapace-stelară pe ziua asta. Puține mai funcționează. Cele care o fac rămân fără energie înainte de apus, la treizeci și opt de ore de la începerea bătăliei.

Rămas singur cu un grup de membri ai gărzii lui personale după ce a încercat să scape din împresurare, Ajax se pomenește rupt de restul armatei. Văzând că mă apropii, o ia în cele din urmă la fugă, însoțit de un nucleu de cincizeci de Războinici Însemnați. Strigăte batjocoritoare se ridică din rândurile legiunilor mele. Pornesc în urmărirea lui, dar cizmele mele nu mai au energie. Nici Thraxa nu reușește să parcurgă decât cinci kilometri înainte să se întoarcă și să mă găsească schimbându-

mi cizmele gravitaționale. Se așază lângă mine la umbra unui tanc și răscolește printr-o stivă de baterii, inserându-le una câte una ca să-și reîncarce armura electromagnetică.

— Ce căcat! mârâie ea dezamăgită. Tare-mi mai doream căpățâna lui Grimmus.

Deasupra capetelor noastre, o bombă lovește partea de sus a tancului și ricoșează în văzduh, unde explodează. De abia dac-o privim.

— S-ar putea să i-l ceară chiar Atalanta după asta, zic eu.

O aștept să vâre ultima baterie. Ea își ridică ciocanul năclăit de sânge.

— Gata?

— Te așteptam pe tine.

Nimeni nu reușește să țină pasul cu mine pe toată durata bătăliei, nici măcar Thraxa sau Nasolu'. Schimb gărzile de corp de la o oră la alta, supraviețuind pe bază de stimulente injectate în gât, prizate de pe cartușe turtite sau mestecate în măselele mele crăpate. Lumea este subțire, unidimensională și ștearsă ca tapetul decolorat dintr-o cameră de copil lăsată în paragină. Îmi simt trupul ca de plumb. Celulele îmi sunt stoarse de energie. Stimulentele nu mă ajută, ci numai îmi erodează răbdarea. Piedica ce mă oprește să plâng în hohote sau să râd ca un maniac e fragilă ca porțelanul.

Când soarele începe să apună, fac autostopul până pe meterezele zidului de apărare cu un transportor căruia îi lipsește jumătatea din spate.

De acolo urmăresc ultimele spasme ale furtunii din deșert. Valuri de nisip îi acoperă pe cei căzuți. Șirurile de morți se întind mai departe decât pot vedea cu ochii. Mintea mea isterică o ia razna. Preț de un moment nebunesc îmi imaginez că planeta știe cât de departe de casele lor sunt acești băieți și fete și, crezându-i adormiți, le trimite pături de nisip care să-i învelească peste noapte.

O gheară dureroasă îmi încleștează pieptul. Rămân fără aer. Încadrat de gărzile epuizate, mă ghemuiesc pe carcasa împuținată a unui tun stricat. Harnassus apare și el pe zid, urmat de vreo zece locotenenți. Mă privește de parcă aș fi întors pe dos.

— Aici erai, fir-ar să fie! Am traversat tot frontul! se răstește el. Probabil că ăia au dat cu gaze psihotrope. Toți cei cu care am

vorbit jură pe mamele lor că te-au văzut. Unde-ai fost?

— Peste tot, mârâie Nasolu' de lângă mine.

Harnassus este nedumerit. Pare la capătul puterilor. Sângerează dintr-o tăietură urâtă de pe frunte.

— Raportează, gâfâi eu.

El mă privește și mijește ochii.

— Darrow, mâna ta!

Mă uit la mâna mea stângă, dezgolită. S-ar părea că mănușa mi s-a dus. Pielea mi se bășică în contact cu metalul încins de soare. Îmi retrag mâna și privesc bășicile cum se contractă. „A, uite și durerea!"

Harnassus trăncănește ceva despre dușmanul care se regrupează pe Hipodrom și despre un grup de tancuri inamice ce s-au rătăcit în furtună, dar care acum se apropie. Încerc să-i răspund, dar corzile mele vocale îndurerate cedează în cele din urmă după excesele zilei.

Harnassus clipește. Ceva îl sperie. Ca și cum ar fi văzut un păianjen umblându-mi pe față. Îmi privesc mâinile și picioarele. Mă acoperă o a doua piele, un soi de mâzgă din sânge, praf și cenușă radioactivă. Armura mea e plină de găuri și s-a topit, intrându-mi în rănile cauterizate. Încheieturile refuză să răspundă comenzilor bateriei mele descărcate. Gheara din piept nu mă slăbește.

— Pe Jupiter, omule, faci un atac de cord?

Harnassus cheamă un medic. Sunt gata să mă prăbușesc și Urlătorii se reped să mă sprijine. Nu reușesc să-i împing la o parte. Înțelegând problema, Rhonna îmi sare în ajutor.

— Nu în fața legiunilor, spune ea. Ce-ți trebuie, unchiule?

— Stimulente, murmur eu.

— Câte pastile a luat?

— Buzunarul de pe coapsă e gol. Deci cel puțin șase.

— Are patru înțepături pe gât.

— Zece? Pe toți dracii, ar omorî un cal!

— *Stimulente*! murmur din nou, simțindu-mă amețit.

— O să mori, idiotule, spune Harnassus, care pare gata să cadă el însuși din picioare.

— Oameni rămași… în deșert…

Privesc dincolo de metereze. Mai am atâtea de făcut. Îmi cobor privirea și-l văd pe Harnassus încercând să mă împingă la loc.

— Darrow! Oprește-te! Harnassus se întinde și-mi cuprinde fața în palme. Ai făcut destul. Lasă-ne pe noi să ne ocupăm de restul!

Printre șuvițele lui de păr, mă uit la cadavrele contopite cu parapetul lat din oțel. Arată ca niște gargui cu fețe de adolescenți. Vântul curăță praful care le-a acoperit. Chiar sunt adolescenți.

Povara oboselii se prăbușește asupra mea.

— Cine are o baterie pentru cizme? strigă Rhonna. Haide! Hei, tu, fraiere! Dă-o-ncoa’! Ia bateriile de la una dintre gărzile lui Harnassus și le schimbă pe-ale mele. Unchiule, trebuie să zbori acum! Înțelegi? Pentru oamenii tăi.

— Nici nu poate să stea în picioare, zice Harnassus. Are nevoie de un medic și de-o evacuare pe calea aerului.

— Valea, zice Nasolu’.

— Tu cine ești?

— Nasolu’.

— Pe mă-ta ești!

— El este, confirmă Rhonna. Mickey.

— Auriule, acum eu sunt la comandă, spune Harnassus. Darrow are nevoie de...

— El nu-i din haita ta, doar dacă n-ai cumva o mantie. E din a mea de când aveam șaișpe ani. Ai o luptă de terminat, domnule.

Harnassus se apropie de el și-i înfige degetul în față.

— Du-l pe omul ăsta undeva la adăpost și ține-l în viață!

— Om? râde Nasolu’. *Hic est lupus*, labagiule!

Harnassus pleacă.

— Unchiule, ia-mă de braț!

O simt pe Rhonna preluându-mi greutatea. N-o poate susține pe toată. Nasolu’ mă sprijină din cealaltă parte.

— Te-am prins, șefu’! Ia-o ușurel! Faci un pic de spectacol și-ai terminat, da?

Mă ridic în aer, înconjurat de Urlătorii care au supraviețuit. Când vede mantiile noastre zdrențuite înălțându-se către Dâmbul lui Votum, armata greu încercată ce se revarsă în oraș izbucnește în urale ostenite. Ajungem pe Dâmb și Urlătorii mă coboară aproape de capătul de sus al scărilor acoperite cu nisip. Oameni înarmați roiesc în piața de dedesubt, aducând răniții la posturile de triere. Tunurile titanilor bubuie în apropierea spațioportului.

Nu pot să merg singur, însă Urlătorii se adună în jurul meu atât de strâns, încât par nevătămat. Muribunzii îmi strigă numele. Mă opresc unde pot, dar în curând Rhonna și Nasolu’ mă iau pe sus și mă duc în sala de primire a familiei Votum. Asta-mi oferă intimitate. Înconjurat de statui desfigurate de Aurii, mă prăbușesc pe treptele de piatră, prea obosit și prea rănit pentru ca Urlătorii mei să îndrăznească să-mi scoată armura. Un medic vine să mă vadă. Nu-l cunosc. Ameninț că-l omor dacă mă va sili să adorm. Nasolu’ amenință că-l lasă fără boașe dacă mor. Rhonna îl bate pe umăr. Medicamentele pe care mi le administrează fac gheara din piept să-și slăbească strânsoarea. Sunt năuc de oboseală, dar privesc cum se înnoptează prin gaura triunghiulară din tavan. Din bezna de afară răzbat țipete, împușcături și vuietul mașinilor.

După miezul nopții, pe holul de afară se aude rumoare. Nasolu’ se duce să vadă ce-i. Rhonna stă tăcută pe trepte, mai jos de mine, cu un pistol în poală, deși Urlătorii fac de pază în jurul clădirii. Tâmpla dreaptă îi e năclăită de sânge. Marile uși duble se deschid spre interior și Harnassus intră împreună cu Colloway. În spatele lor vine cu pași apăsați Thraxa au Telemanus, cafenie de sânge și praf, cu armura găurită ca un șvaițer. Aruncă pe podea un mănunchi de stindarde Aurii. Zeci de legionari intră în urma ei, fiecare ducând un braț de stindarde inamice, unele cu mănușile Auriilor încă încleștate de prăjini. Le adună la un loc până când se formează o grămadă mai înaltă decât Thraxa însăși. Ea își ciocnește călcâiele, își ridică în aer pumnul acoperit de arsuri și anunță:

— Victorie!

Partea a II-a

Măiestrie

Este mai ușor să găsești oameni care să se ofere voluntar să moară, decât să-i afli pe cei dispuși să îndure răbdători durerea.

IULIUS CEZAR

18. VIRGINIA

Suverana

Privesc pe jumătate orbită către plutonul de camere multifațetate. Dincolo de hubloul din spatele podiumului meu, stații de luptă și nave de război plutesc deasupra stratului superior al atmosferei Lunii.

Opt miliarde de ochi mă privesc.

— Cetățeni ai Republicii Solare, vă vorbește Suverana voastră! Mă înfățișez dinaintea voastră cu vești proaste, aduse de cuirasatul FRS *Ecoul lui Ares.* Vinerea trecută, în cea de a treia zi a lui Mensis Martius, am primit o informare din partea bravilor membri ai Diviziei de Cercetași ai Republicii. Această informare, obținută prin rețeaua noastră de senzori umani și mecanici, telescoape, nave-cercetaș și informatori din Centru, indica desfășurarea unei ample operațiuni militare a Societății pe orbita lui Mercur. Cea mai vastă ca efective umane și materiale de la Bătălia pentru Marte de acum cinci ani. Am considerat că era în interesul publicului ca informația să rămână secretă până ajungeam la o concluzie.

Partea egoistă din mine s-a temut că-mi va reveni însărcinarea de a anunța cel mai mare dezastru militar din scurta, dar frământata noastră istorie. Am crezut – și mulți

specialiști, civili și militari deopotrivă, au fost de acord – că întreaga Forță Expediționară a Republicii va fi strivită de bombardamente orbitale, divizată în centurii izolate și decimată de artilerie, boli, foame și sete. Că Legiunile Libere, inima vie a acestei mărețe realizări umane, cele care au rupt lanțurile Lunii, ale Pământului și ale lui Marte și după modelul cărora voiam să construim alte legiuni ale libertății, aveau să piară sub Ploaia de Fier în deșerturile și munții de pe Mercur.

Acum vin înaintea voastră cu un cuvânt mult iubit pe buze. *Victorie.* Atacate din toate părțile, bombardate din cer, fără sprijinul unor nave de război sau al sateliților, Legiunile Libere au spulberat mândria oștii dușmane, au încercuit și distrus o bună parte din avangardă lângă zidurile Heliopolisului și, în ciuda sorților potrivnici, au supraviețuit. Aceasta-i o victorie – una răsunătoare, dar nu de durată.

Nu-i momentul să ne felicităm între noi sau să pretindem că acest miracol ni se datorează. Suntem responsabili numai pentru această criză. Amăgiți de falsele promisiuni ale unui ambasador mincinos, ne-am lăsat vigilența să slăbească. Ne-am complăcut în credința că binele a prevalat printre dușmanii noștri și că-i posibil să închei pace cu niște tirani.

Minciuna aceasta, atât de seducătoare, s-a dovedit a nu fi decât o manevră lipsită de scrupule, concepută, aplicată și dusă la bun sfârșit de proaspăt numita Dictatoare a restului Societății, Atalanta au Grimmus. Fermecați de ea, am ajuns la un compromis cu agenții tiraniei. Ne-am întors împotriva celui mai mare dintre generalii noștri, sabia care a sfărâmat lanțurile robiei, și i-am cerut să accepte o pace pe care el o știa a fi o minciună.

Când a refuzat s-o facă, i-am strigat „Tiranule! Trădătorule! Instigatorule la războaie!” De teama lui, am chemat înapoi pe Luna efectivele Gărzii Civile ce făceau parte din Flota Albă de pe Mercur. Întrucât *Ecoul lui Ares* și grupul său de nave de luptă erau pe Phobos pentru reparații, asta înseamnă că am lăsat-o pe Imperatoarea Aquarii să lupte cu această Dictatoare duplicitară având la dispoziție efective înjumătățite. Acum flota ei, flota care ne-a eliberat căminele tuturor, plutește în ruine. Două sute dintre navele *voastre* de luptă au fost distruse. Mii dintre navigatorii *voștri* au fost uciși. Milioane de frați și surori de-ale *voastre* simt captive pe o planetă ostilă. Miliarde din

avuția *voastră* s-au risipit. Nu pentru că dușmanul a fost mai viteaz, ci din pricina gâlcevii din Senatul *vostru.*

Îi indic pe cei patruzeci și cinci de căpitani Albaștri ai navelor de luptă din *Ares* și pe cei douăzeci și opt de centurioni furioși din Legiunea a VII-a a soțului meu, care stau aliniați în spatele meu. În timp ce frații lor mor în Deșertul Ladon, membrii legiunii agonizează pe Luna, imobilizați aici după ce au fost chemați să mărșăluiască în timpul procesiunii triumfale organizate tocmai în cinstea eliberării lui Mercur. Un Triumf organizat de Senat. Ironia situației nu-i încântă. Și nici pe mine nu mă încântă că Sevro preferă să joace rolul tatălui răzbunător, în loc să stea alături de ei. Îi indic cu mâna pe acești nobili soldați.

— Peste patru zile, *Ecoul lui Ares,* navele lui de război și Legiunea a VII-a vor porni către Mercur. Senatul spune că vor pleca singure. Împotriva Armadei Cenușii, vor pieri cu siguranță. Dar vor pleca oricum, căci nu-și pot abandona confrații.

Dacă ar depinde de mine, aș trimite întreaga noastră apărare planetară în această misiune. Dar nu stă în puterea mea. Acea putere îi aparține Senatului. De la începutul acestei crize, i-am îndemnat pe senatori să facă uz de ea. Să întărească flota salvatoare cu nave ale Gărzilor Civile de pe Pământ și Luna sau ale Gărzii Ecliptice de pe Marte. În repetate rânduri, eforturile mele au fost respinse de demagogii din Vox Populi. Refuză să acționeze. Și demersul lor se bucură de susținerea voastră.

Am auzit spunându-se în ultimele câteva luni, pe coridoarele Noului Forum, pe străzile Hyperionului și pe canalele de știri ale noii noastre Republici, că ar trebui să-i abandonăm pe acești fii și fiice ale libertății, aceste Legiuni Libere. I-am auzit numiți public, fără jenă, „Legiunile Pierdute". Abandonați, în ciuda rezervelor lor de curaj, a rezistenței pe care au dovedit-o, a ororilor pe care le-au îndurat *pentru voi.* Abandonați fiindcă ne temem că, dacă ne-am lipsi de navele noastre, am invita invadatorii pe lumile care ne sunt cămin. Fiindcă ne temem să nu vedem din nou fierul Societății pe cerurile noastre. Fiindcă ne temem să riscăm confortul și libertățile pe care bărbații și femeile Legiunilor Libere ni le-au oferit plătindu-le cu sângele lor…

Să vă spun de ce anume mă tem eu. Mă tem că timpul a făcut visul nostru să pălească! Mă tem că, bucurându-ne de confortul nostru, am ajuns să credem că libertatea își poate purta singură

de grijă!

Mă aplec înainte:

— Mă tem că slăbirea hotărârii noastre, gâlcevile și uneltirile cărora ne-am lăsat pradă cu atâta voluptate ne vor răpi acea voință unită care a propulsat lumea, făcând-o un loc mai frumos, în care libertatea și respectul față de justiție au prins rădăcini pentru prima oară de un mileniu încoace.

Am lăsat uniunea noastră să se erodeze, făcând loc tribalismului. Ne economisim bunăstarea cu zgârcenie. Ne abandonăm voturile în favoarea violenței. Facem crize copilărești, în loc să strângem din dinți, unindu-ne în slujba unui țel comun.

Fac o pauză, asigurându-mă că următoarea mea frază iese în evidență și știind că, oriunde s-ar afla, Regina Sindicatului va înțelege declarația mea de război:

— Ne ajutăm dușmanii. Chiar în clipa asta, organizații teroriste ca Sindicatul cu baza pe Luna ne rod temeliile ca termitele, direcționând helium-3 către navele de război ale Societății și către cele ale piraților ascomanni.

În umbra din spatele camerelor-drone, reporterii murmură.

— Mă tem că, dacă ne lăsăm pradă discordiei, ne vom cufunda în bezna epocii hidoase din care am scăpat nu de mult și că acest nou ev întunecat va fi mai crud, mai sinistru și mai lung, din pricina răutății pe care am deșteptat-o în sufletele dușmanilor noștri. Cred cu tărie în acest adevăr: Legiunile Libere *nu sunt pierdute*!

Izbesc cu pumnul în pupitru.

— Chiar dacă noi le-am abandonat, ele nu ne-au abandonat. N-au cedat în fața disperării. Confruntate cu răceala nepăsării noastre, în umbra norilor atomici, au triumfat. Și totuși. În ciuda victoriei, zilele lor sunt numărate. Au ciuntit lama Atalantei, nu și voința ei. Respinși către Heliopolis și împrejurimi, milioane de oameni liberi își consolidează pozițiile, pregătindu-se să înfrunte atacul dușmanului. Proviziile le sunt pe terminate. Sunt înconjurați. Sunt depășiți numeric. Au riscat totul ca să vă apere. Acum e rândul vostru să riscați *ceva* pentru ei.

Fac apel la voi, oameni ai Republicii, să fiți uniți. Să vă implorați senatorii să-și înăbușe frica. Să respingeți letargia asta egoistă. Să nu tremurați la gândul invaziei și să nu vă lăsați senatorii să-și facă provizii din avuția voastră și să se ascundă

îndărătul navelor voastre de război, ci să adune toată furia din ei și să trimită puterea Republicii să măture mașinăriile opresiunii și tiraniei de pe cerul lui Mercur ca să ne salveze Legiunile Libere.

Las tăcerea să răsune în inimile celor liberi și într-a mea. A existat un moment înaintea acestui dezastru, unul pe care-l prețuiesc ca pe ultima lumânare într-o zi întunecoasă. Un moment de pace când Darrow încă nu era soțul meu și stăteam amândoi pe o plajă de pe Pământ, privindu-i pe Sevro și Victra care înotau ca să vadă cuiburile de vulturi de pe stânci. Darrow îl ținea în brațe pe Pax. Abia se cunoscuseră. Dar l-a iubit din prima clipă, pentru că era fiul meu, și treptat și-a dat seama că era fiul lui, copilul pe care-l făcuserăm împreună.

Și-a pus urechea pe pieptul lui Pax ca să-i asculte bătăile inimii. Și mi-a povestit ce simțise când declarase acest război în Stupurile lui Phobos. Că nu se aflase suficient de aproape ca să audă ultimele bătăi ale inimii tatălui său ori pe-ale lui Eo. Dar că, în acea clipă, simțise bătăile inimilor poporului său străbătând bezna. Și că le auzea din nou ecoul răzbătând în bătaia inimii fiului nostru.

N-am fost niciodată pe măsura spiritului soțului meu. Ani în șir am condus din vinovăție, din datorie, arareori din dragoste și tot timpul cu teama că răceala din sângele meu străvechi îmi va răpi pasiunea de care e nevoie pentru a simți pulsul poporului nostru.

Însă acum îl aud. Aud inimile lui libere bătând în spatele meu. Așa cum bat în cușetele navelor-torță care patrulează la granițele spațiului liber. Așa cum bat în venele întunecate ale minelor din asteroizi, în depozitele de mărfuri pline de fum de pe continente, în caravanele de minereu, în stațiile de tranzit din adâncurile spațiului, în zăngănitul liniilor de producție de pe Phobos unde se fabrică navele ce ne apără libertatea. O aud bătând în megalopolisurile de pe Marte, pe străzile în ruină ale Olympiei distruse, în agitația bazarurilor de vin din Thessalonica, în umbra tăcută a Citadelei din Agea, de unde tata a ținut cândva în strânsoarea lui o planetă și unde acum se înalță un monument în cinstea unei fete rebele, care a fost spânzurată și-a devenit nemuritoare. Le aud în jungla urbană din Echo City. În turnurile scânteietoare din Old Tokio. Pe terenurile de antrenamente militare ale Noii Sparte.

Dar le simt stingându-se în taberele de asimilare, în închisorile pline ochi, în casele de închiriat pline cu muncitori care și-au pierdut motivația de a progresa, în scandările hoardelor Voxului care aglomerează străzile de pe Luna și pe coridoarele puterii, unde senatorii își negociază prețul pe șoptite.

În curând, aceste inimi muribunde își vor alătura tăcerea cenușii Noii Tebe. Se vor alătura orașelor miniere transformate în necropole de Războiul Șobolanilor, ruinelor pe care Războiul Cartierelor le-a semănat la vest de Hyperion și câmpiilor iradiate de pe Helios. Mă tem că, după acest discurs, supușii mei vor reveni la grijile lor mărunte. Așa-i mereu. Ochii încep să privească în altă parte și găunoșenia scânteietoare devine din nou subiectul principal al știrilor.

— Frați și surori!

Vocea aproape că mi se îneacă. Simt, mai mult ca oricând, lipsa mâinii soțului meu pe umăr. Fiul meu nu mă va aștepta în navetă, gata să-mi critice discursul.

— Frați și surori! Va veni o zi când aceste ore de ostilitate, aceste zile de ură și violență vor părea doar o amintire ștearsă, dar drumul de ieșire din iad e întunecat și abrupt și peste măsură de lung. Așa că nu obosiți, nu disperați, nu vă abandonați frații și nu uitați că prin această beznă noi și numai noi purtăm flacăra libertății. Trebuie s-o apărăm cu ultima picătură de sânge din vene. Dacă nu acum, atunci când? Dacă nu noi, atunci cine?

Îmi strâng pumnul și înalț mâna într-un salut.

— Trăiască libertatea!

În fundul încăperii, dincolo de cercul neregulat al mulțimii, un bătrân măturător Roșu își uită de sine și strigă din toți plămânii lui firavi:

— Trăiască Secerătorul!

I se adaugă alte și alte glasuri, până când jumătate din încăpere aclamă numele soțului meu. Dar ceilalți privesc într-o tăcere împietrită.

În acel moment, la trei sute optzeci și patru de mii de kilometri de inima mea, pe o orbită aflată la o mie de kilometri deasupra continentului rebel Pacifica de Sud, o nouă baterie de tunuri electromagnetice duble, numite *Gemenii din Pacifica de Sud* după fiul și fiica preferați ai Pământului, își ațintesc cătarea telescopică asupra unei porțiuni de spațiu pustiu aflat cu zece

zile înainte de traiectoria orbitală a lui Mercur și trag. Proiectile cu învelișul polimerizat invizibil al Sun Industries gonesc prin vid cu trei sute douăzeci de mii de kilometri la oră către Mercur, purtând cu ele nu moarte, ci provizii, rații de medicamente, mașinării de război și, dacă soțul meu mai este în viață, un mesaj de îmbărbătare.

Nu ați fost abandonați. Vin să vă salvez.

Până atunci, rezistă, dragostea mea! *Rezistă*!

19. VIRGINIA

Stiletul

Luna este un vis, un zgomot, un halou luminos, o supă, o aroganță, o mamă, un vampir, o dependență, un cerșetor, o lamentație, o suburbie a Hyperionului și amintirea viitorului pe care am crezut că ni-l dorim. Imaginea a o duzină de flote tremură în rigolele inundate ale străzilor ei ude de ploaie, numai pentru a fi spulberată de cizmele înalte până la jumătatea gambei pe care le poartă copiii a patru planete și treizeci de luni. Toți roiesc către ea ca să-i escaladeze labirintul haotic de scări, fie că-s sociale sau de metal. Sunt genii, arhitecți, idioți, contrabandiști, războinici, cei pierduți, cei găsiți, cei nepăsători. Iar ea așteaptă, pulsează, bate, roiește, sufocă, promite și jefuiește cu egală nepăsare.

I se spune Orașul Luminilor, dar nimeni nu-i spune „acasă”.

— Ce înseamnă Luna pentru tine, centurionule? întreb din biroul meu de la bordul *Haitei Unu* în timp ce coborâm.

Holiday ti Nakamura a fost crescută pe țărmurile însorite din Pacifica de Sud, unde pe o rază de o sută de kilometri nu găsești clădire mai înaltă decât un siloz de grâne. Am numit-o Dux al Gărzilor mele Leonine, elita gărzilor de corp recrutate din rândul legiunilor Casei mele. Printre cei o mie de marțieni, ea e singura pământeancă. Faptul că nimeni nu-i contestă numirea este o dovadă grăitoare a reputației ei. Soldații îi spun Șase, ceea ce înseamnă că ea întotdeauna îți va apăra spatele.

— Nisipuri mișcătoare, răspunde ea referindu-se la lună.

Răspunsul este oglinda firii reci și oțelite a acestei femei.

Dintre toate uneltele soțului meu, pentru Nakamura l-am invidiat cel mai tare. Faimoasă, dar aproape lipsită de orgoliu. Flexibilă, dar de nefrânt. Brutală, dar nu crudă. În ultimele săptămâni a condus cu eleganță cercetările legate de răpirea fiului meu. Când nava lor s-a prăbușit în timpul tentativei eșuate de salvare a lui Ephraim ti Horn, a fost ca și cum luna i-a înghițit pe Pax și Electra. M-am împotrivit din răsputeri instinctului de a sfâșia orașul ca să-i găsesc, conștientă că dâra firavă de firimituri ar fi fost împrăștiată de bocancii Spionajului Republicii. Holiday a fost bisturiul de care aveam nevoie.

— Și pentru dumneavoastră, doamnă? întreabă ea pliindu-și datapadul la loc în husa de pe braț.

Ce înseamnă Luna pentru mine? Cum să răspund la așa ceva? Înseamnă o mie de lucruri.

— Reînnoire.

Îi privesc reflexia din fereastră și o văd strâmbându-se cinic. La fel ca Daxo, nu suportă cuvintele goale.

— Poate într-o bună zi va fi adevărat. Mamei chiar îi plăcea Luna. Înainte să decidă că mai bine se aruncă într-o prăpastie, abandonându-ne pe noi, decât să mai stea măritată fie și o zi cu tata, mi-a spus că Luna era un loc magic. Căci era unicul loc unde până și Nero au Augustus trebuia să se încline. Desigur, voia să spună că el era silit să se încline dinaintea Octaviei. Gândire simplificată, de fapt.

Holiday așteaptă să-i explic. O prețuiesc mai mult decât știe. Mai ales după aceste ultime zile. Pericolul nerostit al puterii este că toată lumea simte nevoia să se împăuneze la nesfârșit dinaintea ta. Spre deosebire de cei mai mulți, Holiday nu așteaptă să-i vină rândul să-și înfoaie și ea penele. Ascultă, pentru c-a auzit suficiente zgomote încât să știe că adevărul, dacă vine, se strecoară în tăcere.

Mă apropii de fereastră.

— E ceva aici, spun eu. Ceva… diferit, care o rodea pe Octavia. Știi sentimentul, centurionule.

O privesc din nou. Trecem pe lângă Turnul Zenitului al lui Quicksilver și zgârie-norii se reflectă în ochii ei ca un șir de dinți de diamant.

— Luna asta-i flămândă.

În timp ce străpungem stratul de nori, ea scoate un mic sunet aprobator.

Sub noi, Hyperion clocotește de manii existențiale. Protestatarii umplu străzile, îngroziți la gândul că vor vedea navele Auriilor în văzduh. Între grupările stradale ale Optimaților și cele ale Voxului au izbucnit violențe. Sirenele gărzilor scaldă văzduhul în verde și argintiu. Grevele au blocat circulația tramvaielor și acum se circulă numai pe arterele aeriene.

— Ai auzit de Stiletul lui Silenius? o întreb.

— După cucerirea Pământului, Casele puternice s-au luat la întrecere să pună mâna pe pământuri, spune Holiday. Silenius era în dilemă. De o parte, anarhie. De cealaltă, tiranie. În loc să aleagă, a găsit o cărare îngustă la mijloc. Nu mai lată decât muchia unui stilet.

— Bravo, bravo! Uite cine și-a făcut timp să citească *Meditațiile*!

— Dacă Virginia au Augustus îți dă ceva de citit și nu citești, atunci nu ești demn de aptitudinea de a citi, doamnă.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Vorbești cu soțul tău cu limba aia de Arămiu?

Ea zâmbește larg.

— Adică-i un idiot făcut grămadă, doamnă.

Zâmbesc. Complimentele nemeșteșugite sunt cele mai bune.

— Indiferent ce părere ai despre politica lui, Silenius era înțelept. Știa că răbdarea este inima vicleniei. Theodora a descoperit că senatorul Basilus ia mită de la Sun Industries. Îi permit să se retragă în locuința lui din Echo City cu începere de luna viitoare. Trebuie să-i găsesc un înlocuitor înainte să se termine anul.

Ea tresare când înțelege ce vreau să zic.

— Nu cred că mi s-ar potrivi toga, doamnă.

— Câți senatori au fost pretorieni și pot totodată să citeze din *Meditațiile* lui Silenius? Niciunul, zic eu. Cu excepția lui Rhone ti Flavinius, tu ești cel mai faimos Cenușiu în viață. Și pământenii te iubesc.

Îmi pun mâna pe umărul femeii mai scunde. Chiar că-i clădită ca un pitbull. N-are gât deloc.

— Nakamura, avem nevoie de simboluri. Cele vechi se destramă de atâta folosință. Promite-mi c-o să te gândești!

Ea încuviințează îndatoritoare, dar, ca toți soldații adevărați, se îndoiește că va supraviețui suficient cât să ia o decizie. Oricât mă bucur că-mi apără spatele, mi-aș dori să fie cu soțul meu pe

Mercur. Și Sevro la fel, dacă tot veni vorba. Soțul meu are nevoie de o conștiință care să-i șoptească la ureche. Thraxa și Orion nu sunt tocmai o influență pacificatoare. Cât despre Harnassus, ei bine, se au precum câinele și pisica.

Datapadul meu clipește, anunțând că mă apelează cineva. Nakamura pornește către ușă, ca să-mi acorde intimitate.

— Așteaptă! spun, făcând semn către unul dintre scaunele de ranadiu din fața biroului meu. După asta vreau s-aud ce părere ai.

Se așază, iar eu răspund apelului de la proiectorul de pe biroul meu. Dancer apare de la brâu în sus. Se află într-o navetă. Și-a înlocuit disprețuita togă cu o jachetă roșu-închis cu guler înalt. Roșul vârstnic nu pare să fi dormit de săptămâni. Cum ar putea, presat de mine să voteze, în timp ce radicalii lui de stânga se unesc în jurul ArhiImperatorului Zan? Cum zicea și tata: „Să nu te încrezi într-un om care doarme în timpul unui asediu. Ori e leneș, ori e neloial”.

— Măi să fie, uite opoziția cea loială, zic eu zâmbind.

— Suverana mea. O spune de parcă-i un cuvânt fără greutate, ca „alună” sau „cafea”. Trebuie să recunosc că, în ciuda tonei de rahat poleit à la Palatin, a fost un discurs dat naibii de bun. Churchill?

— Oamenii nu s-au schimbat. Discursurile de ce ar face-o?

În ciuda petelor de bătrânețe și a ridurilor adânci de pe chip, tot rămâne unul dintre cei mai chipeși Roșii pe care i-am văzut. Face o grimasă.

— Recunosc că-i ciudat. Mi-au mai spus și alții că sunt un trădător. Daxo, Quicksilver, Orion. Nu m-am așteptat să usture atât de tare venind din partea ta.

— N-am zis…

— Virginia!

— Ei, presupun c-am zis-o. Perii niște fire invizibile de praf de pe manșeta jachetei și oftez. Era numai o întorsătură retorică și nimic mai mult, te asigur.

Nu-i trădător. E doar speriat, dar, dacă-i zici unui Roșu una ca *asta,* o să muște și-o să se țină agățat cu dinții ca o căpușă.

— Știi bine că nu trebuie să se-ntâmple așa. Noi doi prosperăm când cooperăm.

— Am avut momentele noastre…

— Dar.

— Uite-o că-ncepe!

— Dar sistemul nostru nu funcționează așa cum ar trebui. Diviziunea comenzii militare este o greșeală pe care am anticipat-o, dar ne-am aventurat pe acest curs fiindcă ne imaginam că mergem cu toții în aceeași direcție. Iresponsabil din partea noastră, dar de înțeles. Adevărul este că dușmanul poate reacționa cu mai mare rapiditate și discreție decât noi și că nu toți senatorii pun mai presus continuarea războiului față de dorința de a-și ocupa în continuare togile. Trebuie să pot conduce războiul ăsta în mod eficient.

Știe că prefer dialogurile bazate pe respect și-mi răspunde pe un ton calm, neutru.

— Virginia, rolul Senatului a fost să fie inconvenabil. Să țină despotismul în frâu. Știi la fel de bine ca mine: pe orice pune mâna Executivul, îl va păstra. Pentru totdeauna. Tu ești moderată. Judeci lucrurile. Dacă-ți încredințăm controlul temporar al flotei defensive, poate că de data asta va merge. *Poate.* Dar tu ți-nchipui că înțelepciunea este o chestie contagioasă; asta-i hamartia[10] ta. Și nu-i așa. N-o să fii Suverană de-a pururea. Dacă urmează Daxo?

— Sau Zan? sugerez eu.

— Sau Zan.

Își masează mandibula proeminentă.

— Singura persoană în afară de noi doi care n-ar distruge lumea este Publius. Așa mic, cretin și plin de el cum este.

Roșiii chiar că-i urăsc pe Arămii.

— Publius? Ha! El s-ar rezuma să țină toată ziua discursuri despre datoria civică, spun eu.

— Și să împartă supă săracilor.

— Cât timp sunt camere de filmat prin preajmă.

— Evident. Un zâmbet complice ne unește, apoi revenim fiecare în colțul lui, iar el continuă: Hai să vorbim sincer! Știi că mi-s dragi Legiunile Libere. Sunt tot ce-a dat Marte mai bun. Știi că-l iubesc pe Darrow ca pe copilul meu. Dar el nu mai e, Virginia. L-am îngropat când am auzit c-a aterizat în Tyche. Pentru binele nostru, al tuturor, renunță la cruciada asta!

I-am urmărit discursul prin care a denunțat cea dintâi tentativă a mea de a trimite o flotă. Ziceai că jupoaie poleiala de pe coșciugul propriului său fiu. Probabil că vinovăția îl roade pe

[10] Cusur fatal al eroului din tragediile grecești, care duce, în final, la căderea lui.

dinăuntru.

— Dacă mai trăiește, este înconjurat, continuă el. Atalanta ni-l va flutura pe dinainte ca pe o momeală. E tot o capcană și asta. Mai avem nave, dar numai dacă lăsăm descoperită o planetă. O să ne atragă în spațiu, o să ne îndepărteze de tunurile noastre orbitale și o să ne ucidă sau se vor furișa pe lângă noi și vor ucide planetele. Suntem vulnerabili în atac, dar puternici în apărare. Cine se poate măsura cu Atalanta și cu Pretorii ei Aurii în spațiu? Zan? Clatină din cap. Atalanta o s-o mănânce cu fulgi cu tot.

— Kavax, Niobe și matriarhele clanului Arcos vor conduce flota.

— Aurii contra Aurii. Se pomenește întrebându-se cum de se ajunge de fiecare dată la asta și se înfurie, pentru că știe răspunsul. Niciunul dintre noi n-are mai puțin de șaizeci de ani. Atalanta e în floarea vârstei. Ajax e o teroare în plină ascensiune. Iar Atlas… Adevăru-i că sunt cinci sute dintre ei care ar trece-o până și pe Nakamura prin mașina de tocat.

Bătrânul soldat se dă în vânt după jargonul militar. Acest termen desemnează o luptă în spațiu închis, în care cele două tabere trimit oameni pe la capetele opuse ale coridorului unei nave, până rămân fără energie. Sau fără oameni. Este un termen născocit de infanteriști și prin urmare cam scârbos.

— Mai degrabă cinci mii, murmură Nakamura.

Nefiind înclinată către bravadă, face un gest de forfecare, unica ei salvare împotriva prădătorilor de top din rasa mea. Am văzut-o doborând un Războinic Însemnat în luptă corp la corp. Dar știu și ce preț a plătit. De la femur în jos, picioarele ei sunt bionice. Măcar se potrivesc cu ochiul ei robotic.

— Și mai e și progenitura Ajei, bombăne Dancer. Ce se-ntâmplă dacă Ajax capturează *Reynard*? Kavax abia e-n stare să se plimbe prin grădină.

Știe ce știu și eu. Darrow a fost o forță a naturii pe umerii căreia am călărit din victorie în victorie. Dar, ori de câte ori Legații sau Pretorii Auriilor i-au prins pe ceilalți lideri, i-au bătut ca pe șnițele. Culorile Inferioare și-or dori să fie egalele Războinicilor Însemnați în luptă, însă asta nu-nseamnă că și sunt.

Fără Darrow, nu are încredere în armatele noastre. Dar e un risc necesar.

— Dancer, soțul meu și Legiunile Libere sunt cele mai puternice simboluri ale noastre. Dacă Republica abandonează Legiunile Libere, Marte va abandona Luna. Apoi Luna va fi cucerită de Atalanta. Atalanta va cuceri Pământul. Marte va rămâne singur. Și, în cele din urmă, Marte va cădea. Dă-ne o alternativă! Un compromis. O să trimit navele mele, pe ale lui Kavax și pe ale Casei Arcos, dar am nevoie de o sută de nave de linie din flota noastră defensivă ca să am o șansă împotriva Atalantei. Asta înseamnă mai puțin de o treime din flota Lunii.

— Și dacă pierdeți?

— N-o să pierdem.

El tace, frecându-și mâinile supradimensionate. Pe măsură ce se apropie de o decizie, mișcările îi încetinesc. Aud ușa trântindu-se înainte să-și ridice ochii. Am ratat prilejul sau poate nici n-a existat.

— Nu pot să risc un bombardament atomic aici, spune el. Urăsc mocirla asta umană, dar e plină de dă pe dinafară.

— Atunci îți doresc sănătate multă și ghinion în tot ce faci.

— Stai, Virginia!

Mâna mea șovăie deasupra datapadului, iar el se apleacă înainte și spune, aproape în șoaptă:

— Știi că situația se va agrava. Dacă se-ntâmplă să cad de la balcon sau să mă înec cu un os de pește…

M-a lovit exact unde mă doare.

— Ce păcat! Eu nu fac confuzie între tine și Harmony. Și totuși, după atâta timp, tu tot mai crezi că eu sunt tata. Sau fratele meu?

— Nu-i vorba de tine, ci de oamenii tăi.

— Adică de Daxo.

— Și de Theodora, și de Legiunea a VII-a, și de clanul Arcos.

— Îi am pe toți sub control.

Dacă ar ști că Sevro este aici și scăpat de sub control, ar face în pantaloni.

— Asta ori e o ditamai minciuna, ori ai început să te îmbeți cu propriile vorbe. Știm amândoi că Darrow și Secerătorul sunt două chestii complet diferite. Iar Secerătorul n-a învins Societatea pentru că era un strateg militar mai bun decât Lordul Cenușă. Talentul lui este să-i facă pe oameni să-și iasă din minți. Ai văzut.

Am văzut. Piloți de război loviți de sindromul Polifem,

repezindu-se drept în punțile de comandă ale navelor-torță inamice, până când Auriii le-au mutat în centrul navelor. Culori inferioare fără armuri, folosindu-și trupurile zdrențăroase ca să doboare Aurii în costume mecanizate pentru ca tovarășii lor să-i dea gata, precum ogarii un jaguar, urlând cu toții numele soțului meu.

— N-am pus pușca deoparte fiindcă era grea, iar eu îmbătrânisem, spune el. Am făcut-o ca să contracarez greutatea Secerătorului, așa cum n-am reușit în rândul legiunilor. Unii chiar cred sincer că-i un zeu. Dacă ei cred c-așa vrea el… sunt în stare să distrugă planete. Să mă ucidă pe mine.

În el e o fragilitate fără legătură cu trupul lui stors de puteri. Ceva ce nu mi-a permis să văd până acum. Dar fragilitatea nu-i slăbiciune. E o ființă încolțită, prea ostenită pentru altceva decât o lovitură de moarte.

— Dacă sunt asasinat… Vox va trece la represalii.

— O să-mi controlez oamenii, spun eu. Aș vrea să cred că ți-i poți controla și tu pe ai tăi. Ne vedem peste trei zile, domnule senator. Încearcă să eviți oasele de pește.

Închid datapadul cu o lovitură zdravănă. Circuite vătămate sfârâie înăuntrul lui. Îl mai lovesc o dată. La ce-ți folosește să fii cel mai deștept dintre toți dacă nimeni nu te ascultă? Așa s-a simțit și tata? Fratele meu? Oare răul se naște pur și simplu din frustrare?

Holiday privește sângele care-mi picură dintr-o tăietură la deget. Se coagulează deja. Nici Mickey n-a putut egala acest dar genetic.

— Centurionule, dacă ți-aș cere să-l ucizi pe Dancer O’Faran, ai face-o?

— Nu, doamnă.

— De ce nu?

— Dacă Darrow și Orion au murit, voi doi sunteți Republica.

Nu știm dacă-s vii sau morți. Comunicațiile cu planeta s-au întrerupt. Dar resping până și gândul îndoielii. Darrow și Pax nu-s morți. Este o paradigmă a vieții mele care va fi adevărată până când voi primi dovezi incontestabile.

Ling sângele coagulat.

— Bun răspuns!

Nici Kavax n-ar fi îndrăznit să-l refuze pe tata în felul ăsta. Dacă Holiday ar ști cât de mult îmi tempereazā impulsurile

întunecate prin simpla ei prezență, probabil ar considera că-i mai înțelept să-mi tragă câteva gloanțe în creier ca să fie sigură.

— Asigură-te că se răspândește din nou vorba în rândul armatei! Dacă se atinge cineva fie și de un fir de păr din capul lui Dancer, ultimul chip pe care-l va vedea va fi al meu când îl voi arunca în Deepgrave, cu Călăreții Oaselor drept companie.

— Da, doamnă. Dar nu pentru ei trebuie să vă faceți griji.

Își coboară vocea.

— Cei din Legiunea a VII-a se urcă pe pereți. Sunt convinși că Senatul e plin de trădători. Dacă Sevro se duce la ei…

— Are treizeci de mii de soldați din elita trupelor de șoc la douăzeci de minute depărtare de Citadelă. Sunt conștientă de asta, Nakamura. Sunt foarte conștientă.

Îmi dezmorțesc gâtul în vreme ce nava se apropie de platforma de aterizare a Palatului Lunii.

— Silenius a mers pe stiletul lui. N-am îndoială că și noi o mergem pe al nostru.

— Ce vă face atât de încrezătoare?

— Păi, pentru început, avem picioarele mai mici.

20. VIRGINIA

Politicieni

Dictaeon Antron, platforma aeriană proprietate personală a celui mai apropiat confident al meu, Daxo au Telemanus, și, de zece ani, sediul neoficial al dușmanului de moarte al Voxului, Partidul Optimaților, plutește deasupra Citadelei. Daxo a proiectat-o să semene cu un creier. Văzută de sus, aduce mai degrabă cu o pereche de testicule extrem de mari. Și toți, exceptând poate patru persoane, se tem să i-o spună. Mulți ani l-am silit s-o parcheze deasupra lui Mare Serenitates ca să respect imparțialitatea pe care mi-o cere funcția. Și de dragul esteticii.

Acum, niciunul dintre motive nu mai contează.

Sub domurile ei alipite s-a adunat o oaste. În locul armurii, acești soldați poartă costume cu gulere înalte, în locul falerelor au insigne cu cap de leu și în loc de puști mânuiesc datapaduri.

Politicienii Partidului Optimaților sunt gata de luptă. La fel și biroul plutitor al lui Daxo.

Paturi gonflabile ocupă coridoarele și birourile în anticiparea războiului de șaptezeci și două de ore de dinaintea votului. Măsuțe rulante cu cafele gonesc de colo-colo. Medicii își pregătesc trusele de administrare a stimulentelor. Administratorii verifică rezervele de hrană. Zeci de senatori ni se alătură în conferință via hologramă din locuințele lor de pe Hyperion și din birourile din Citadelă.

Sub dom, politicienii se adună dinaintea computerelor dispuse în rânduri supraetajate împrejurul puțului gravitațional ce duce către biroul lui Daxo.

Mă aplaudă când intru, aclamându-mi discursul și scandând numele planetei Marte în onoarea tovarășilor lor marțieni care constituie grosul Legiunilor Libere.

Știu că votul va fi crucial. Nu numai din pricina consecințelor lui concrete, ci pentru că va reprezenta o schimbare tectonică a politicilor noastre. Cu ani în urmă, am prezis o evoluție naturală de la segregarea pe Culori la un naționalism bazat pe apartenența la o planetă sau alta. Acum s-a-ntâmplat, iar oamenii sunt șocați, ca și cum grupurile de interes s-ar naște din eter.

Riscăm să-i pierdem pe locuitorii moderați de pe Luna, care se tem de invazie. Dancer este pe punctul de a-i pierde pe cei mai mulți marțieni, poate chiar pe toți Roșiii, care adesea votează împotriva mea, dar care și-au redescoperit fanatismul față de soțul meu după victoria lui. Cât despre Pământ, competiția-i deschisă. Dar, după toate schimbările și răsturnările, soarta votului va fi în mâinile Arămiilor și Obsidienilor, care s-au declarat solidari și-și propun să voteze în bloc. Să câștigăm unul dintre blocuri înseamnă să câștigăm o bătălie. Să le câștigăm pe ambele înseamnă să câștigăm războiul. Dacă pierdem oricare dintre grupurile pe care ne bazăm – Argintiii, Cenușiii, Albii – haosul e garantat. Doar că eu știu că Sefi nu se află pe proprietatea ei de pe Pământ și nu-i nici pe Lună. S-a strecurat pe ascuns pe Marte cu săptămâni în urmă, pentru a lua legătura cu elemente aflate deja în Olympia. Treptat, a strecurat și mai mulți Obsidieni și și-a pregătit planurile. Legiuni întregi au dispărut. Crede că n-am observat. Dar, ținând cont de aceste planuri, cum vor vota senatorii ei? N-am nici cea mai mică idee.

Îl întreb pe Flagilus, unul dintre ucenicii Rozalii ai lui Daxo, unde se ascunde stăpânul său.

— E într-o întâlnire cu domnul senator Caraval.

— O întâlnire? În biroul lui?

Gașca de politicieni ai lui Flagilus chicotesc între ei.

— Da, spre marea noastră nedumerire. Se pare că senatorul Caraval are mai mult sânge-n instalație decât ar sugera-o pieptănătura aia a lui. Senatorul Telemanus vă roagă să faceți dumneavoastră onorurile și să vă alăturați lui mai târziu.

Simt o vagă dezamăgire. Daxo este singurul căruia îi place jocul ăsta la fel de mult cum îmi place mie. În copilărie n-am fost chiar atât de apropiați. De fapt, mi se părea că inteligența lui semăna mult prea mult cu a unui rechin: neobosită și incontestabil prădătoare. Dar nu Pax sau Kavax sau surorile lor mi-au scos apa din plămâni când m-am lovit cu capul de un recif de corali în copilărie.

El a fost cel care mi-a salvat viața atunci, chestie care, în curând, avea să devină un obicei. Câte zile n-am stat împreună născocind jocuri complicate și simulări de dezbateri după ce mi-am rupt piciorul căzând de pe calul cel mai de preț al tatii?

Fără Daxo, ceea ce urmează nu mai are niciun farmec.

— Pot să mai aștepte, spune Holiday, care a stat cu ochii pe mine.

— Chiar așa de evident este? o întreb.

— Nu mai beau tequila fără Trigg, spune ea. Domnia voastră clociți asta de săptămâni în șir. Mai poate să aștepte cinci minute.

Este exact scuza de care aveam nevoie. Îi zâmbesc.

— Atenție la politicienii ăștia! Sunt carnivori.

— Atlas a încercat deja. Sunt necomestibilă.

— De asta nu mă îndoiesc.

Sar în puț și parcurg două sute de metri în cădere liberă înainte ca gravitația să mă încetinească. Aterizez în centrul unui acvariu. Pereți de apă înalți de o sută de metri, pe care un câmp de stază îi ține la distanță de axul central al biroului. Bule mai mici de apă, zăgăzuite de câmpuri secundare, călătoresc prin birou plimbându-i încolo și-ncoace pe locatarii lor carnivori.

E un joc. Șmecheria este ca Daxo să nu permită ca vreunul dintre cei șaisprezece pui de gigavok – prădătoare cartilaginoase care trăiesc în adâncurile oceanului – să împartă

o sferă sau un perete de apă cu un altul. Specia are glandele pituitare atrofiate, ceea ce limitează dimensiunile exemplarelor la un metru, cu excepția cazului în care respectivele glande sunt stimulate prin canibalism. De șase ani n-au existat decese în biroul lui Daxo, cu excepția cazului nefericit al unei asasine venusiene, o Războinică Însemnată care a crezut că Daxo dormea. Șapte gigavoki au mâncat-o la prânz. A fost cel mai oribil lucru pe care l-am văzut în viața mea. Victra l-a umplut pe Sevro de sânge când l-a prins arătându-i-l Electrei într-o seară târziu, la Lacul Silene.

Cumnata mea are o teorie care nu-i cu totul nebunească, în lipsa altui cuvânt mai potrivit care s-o descrie. „Dacă *Dictaeon Antron* chiar ar reprezenta un creier, spune-mi, rogu-te, care-i rolul arătărilor ălora albinoase? Sunt spermatozoizi, Virginia. Spermatozoizi gigantici și canibali și nu există nici cinci oameni care să aibă tupeul s-o spună. Daxo face o glumă pe seama lumii întregi ca să vadă cine nu se teme de el. Îl iubesc pe ciudatul ăla!”

Și mie mi-e dor de femeia asta, în ciuda irascibilității și idioțeniei sale. Este probabil singura ființă care mă poate face să-mi ies din sărite doar cu un suspin și-o remarcă despre faptul că, atunci când era culeasă de sclavi, cafeaua avea un gust mai bun.

Mă duc după sunetul vocii lui Daxo printr-un coridor amorf de apă. Un gigavok mă urmărește dintr-o bulă de apă de deasupra capului. Încerc să ignor metafora.

Îl găsesc tolănit pe o canapea instalată pe un covor turcesc, cu aroganța nepăsătoare a unei moștenitoare bogate, deși una uriașă și chealä care se simte la fel de bine smulgând concesii politice de la un rival sau sfărâmând căpățâni venusiene cu armele exotice din colecția personală.

În fața lui Daxo, într-un costum simplu, cumpărat de-a gata, cu picioarele încrucișate și cu părul pieptănat cu cărare într-o parte, cu o expresie pasivă pe chipul lui neremarcabil, stă Publius cu Caraval, Incoruptibilul, Tribunul blocului Arămiilor, Vocea Rațiunii, cum l-a poreclit presa, și cel mai important vot din Republică.

Ce captură! Pe numele lui Jupiter, cum a reușit Daxo să-l smulgă din cantina lui cu supă?!

— Haide, zău, Publius, toarce Daxo luând act de prezența mea

cu un gest discret al mâinii. Știi regula jocului. Concesiile sunt la fel de detestabile, de naturale și de necesare în politică pe cât este flatulența la oameni.

— Daxo, te rog! Știm amândoi că, dacă-i vorba de lupte retorice, sunt dezarmat în fața ta. Ți-am spus o dată și-ți repet, nu pot, cu conștiința împăcată, să accept extinderea prerogativelor Suveranei, când ea continuă să-i dea voie lui Quicksilver să calce în picioare guvernul ăsta și poporul.

Vocea lui e neașteptat de seducătoare. Este deja un orator talentat. Dacă n-ar afișa corectitudinea asta ipocrită și ar adăuga puțină emfază ca să compenseze pentru ținuta lui deloc impozantă, ar fi aproape la fel de bun ca mine.

Daxo scoate o mică exclamație de dezgust:

— Merită oare soarta Legiunilor Libere o asemenea rectitudine morală?

— Probabil că da. Ne bagă pe gât prețurile lui și periclitează însăși structura societății prin atacurile lui asupra sindicatelor și a omului de rând. Numai săptămâna trecută automatele lui au lăsat fără locuri de muncă un milion de inși în Endymion. N-a fost de-ajuns c-a furat minele Roșiilor prin tot soiul de șiretlicuri legale, acum se întinde și pe Luna!

— Publius, este nerezonabil să te aștepți ca ea să nu le ofere nimic Argintiilor.

— Este imoral să le permiți unor persoane private să țină guvernul ăsta ostatic, replică Publius. Daxo, îmi pare rău, dar nu avem un teren comun. Partea militară a strategiei tale este convingătoare, nu că aș fi în stare să deosebesc un decurion de un centurion. Dar nu pot vota proiectul dacă cedați solicitărilor lui. E o chestiune de principiu.

Îmi dreg glasul și ies de după peretele de apă. Publius sare în picioare surprins și face o plecăciune amplă, pe măsura respectului său considerabil față de funcția mea.

— Domnul senator Caraval, spun sărutându-l pe obraz. Mărturisesc că sunt surprinsă să vă găsesc tocmai aici.

— Vremurile disperate cer sacrificii din partea tuturor, răspunde el.

Aruncă o privire în jur, evident iritat de gigavoki și de stilul ostentativ în care e decorat biroul. Propriile lui birouri se află în aceeași clădire banală din Hyperionul de jos unde a lucrat ca avocat din oficiu al Culorilor inferioare înaintea Revoltei.

Birourile care i-au fost repartizate în Citadelă sunt prea luxoase pentru gustul lui. Înaintea Revoltei nu mi-aș fi putut imagina o lume unde el și Daxo să se afle în aceeași încăpere, darămite să mai și discute aproape ca de la egal la egal. Asta mă face să zâmbesc în sinea mea, mai ales când observ iritarea lui Daxo.

— Aveam impresia că, după părerea dumneavoastră, legiunile erau ca și pierdute, spun eu așezându-mă pe o perniță.

Incoruptibilul încuviințează și se așază la locul său.

— O îndrăzneală deplorabilă din partea mea, mă tem. E vorba de cifre, înțelegeți? Deși estimarea mea se baza pe datele pe care le-am avut la dispoziție atunci, trebuie să admit și o anumită... diminuare a încrederii. Își lasă capul în piept. Mi-e rușine pentru asta, dar nu și pentru estimarea făcută. I-am spus același lucru și lui Daxo: judec orice caz pe baza dovezilor. Știți că-mi displace să fac piruete sau s-o dau la-ntors sau cum s-o mai fi spunând în zilele noastre, dar situația s-a schimbat. Ceea ce a făcut soțul domniei voastre e... copleșitor, Suverana mea. Copleșitor.

— Și implicațiile morale? îl întreb.

El flutură din mâini.

— Fascismul este o calamitate. Uneori trebuie să facem sacrificii ca să-l distrugem.

— Deci nu mai considerați că legiunile sunt pierdute.

— Nu, spune el. Discursul domniei voastre, insistența lui Daxo, Bătălia din Ladon, toate au deșteptat patriotul adormit din mine. Dacă putem să-i aducem înapoi, vom face o declarație cu răsunet în viitor. Își apropie palmele și se înclină înainte. Dar am mâinile legate. Sunt de pe luna asta. Lumea se așteaptă să votez alături de Vox.

— Chiar dacă sunt cuprinși de crize ilogice de isterie provocate de sindromul Casandra? întreabă Daxo.

Publius îi aruncă o uitătură severă.

— Nu sunt de acord cu ei, dar nu voi permite atacuri la adresa capacităților lor intelectuale. Se întoarce către mine. Meseria mea anterioară m-a învățat să fiu minuțios în îndeplinirea sarcinilor, dar concis în emiterea judecăților. Cei din Vox se tem de sacrificiile prezente făcute de dragul câștigului pe termen lung. Trebuie să salvăm legiunile. Dar Argintiii știu cât de disperat este votul ăsta. O să vă stoarcă. Nu pot permite ca Republica asta să devină o nouă plutocrație. Nu accept așa

ceva!

— Deci îi învinovățiți că pun un preț pe voturile lor, dar ați venit aici ca să faceți același lucru. Ați învățat lecția.

— Nu sunt mândru de asta. Politica este o meserie lipsită de noblețe. Însă, după cum am spus, sacrificii! Votanții mei n-au binefăcători miliardari sau multimiliardari. Suntem în slujba publicului. Suntem de zece ori mai numeroși decât Argintiii, dar avem tot zece senatori ca și ei. Trebuie să ne jucăm cărțile când avem prilejul.

Mă așteptam la asta. E un ins răbdător, cinstit până la exasperare, dar, cel mai rău, știe când este în avantaj. Știe c-am mai mulți ași în mânecă. Vrea să-i folosesc împotriva Argintiilor. Cumva a descoperit că singura metodă ca să-și păstreze mâinile curate este să le delege altora treburile murdare.

Din fericire pentru mine, am acces la mănuși și văd departe.

— Să presupunem, ipotetic vorbind, încep eu, de parcă planul nu s-ar fi pus deja în mișcare de câteva săptămâni, că v-aș spune că pot obține voturile Argintiilor. Poate nu pe toate, dar suficiente, fără nicio concesie. Și că, atunci când Senatul îmi va extinde temporar prerogativele, voi anula multe concesii din trecut.

El se apleacă spre mine.

— Atunci, ipotetic vorbind, sunt curios. Dar, desigur, n-ar trebui să ascult mai multe.

— Desigur.

— Atunci permiteți-mi să mă retrag.

Se ridică și dă mâna cu Daxo, apoi cu mine. Un servitor se ivește și-l conduce către o ieșire secundară din podea. Înainte să coboare, el aruncă o privire în jur.

— Domnule senator Telemanus, trebuie să recunosc că arhitectura e un adevărat manifest. Un ins care-și arată boașele dezgolite lumii întregi e remarcabil.

Daxo e atât de uluit, încât amuțește. Publius face o plecăciune. Ușa se închide. Și pe mine mă apucă o criză de râs.

Daxo așteaptă să mă potolesc, fără să comenteze remarca lui Publius. Mă așez, în timp ce el își ciocănește bărbia cu arătătorul lui de dimensiunile unui cuțit pentru fripturi.

— Vrei să știi cum l-am momit încoace?

— Sigur că da, povestește-mi!

— I-am spus că Darrow ne-a trimis un mesaj de pe Marte,

cerându-ne să-l implorăm pe Publius cu Caraval. „El e conștiința Republicii și ultima noastră speranță”.

— Ești un cretin!

— Da, nu-i așa? Asta-i singura… slăbiciune a lui Publius cu Caraval. Vanitatea lui irascibilă.

— O trăsătură unică!

— Ripostele sarcastice sunt arareori suficient de inteligente încât să reprezinte altceva decât strigătele disperate întru validare ale minților meschine și nesigure.

— Mai taci, tată!

— El ne-a învățat cam jumătate din ce știm.

— Da, jumătatea malefică și calculată.

— Ceea ce ne-a ajutat să supraviețuim printre fiare, draga mea. Revenind la mica mea ironie, când a mai jucat vreodată un Arămiu rolul de salvator? chicotește el ca pentru sine. Acum nu mai trebuie decât să-i scoți pe Argintii de sub influența lui Quick și victoria va fi a noastră.

— Nu mai vorbi pe tonul ăsta! Părem deja malefici în bârlogul ăsta acvatic al tău. Tot ce mai lipsește e să-ți răsucești mustața.

În loc s-o facă, el mângâie îngerii de aur tatuați pe craniul său chel.

— Vorbind de podoabe faciale…

— Theodora îl are pe Sevro sub control.

— Nu mai spune!

Oftez.

— Daxo…

— Nu-i o dovadă de pedanterie să-mi sfătuiesc Suverana să utilizeze cele mai bune instrumente de care dispune. Theodora s-a dovedit capabilă, dar ea nu este nici eu și nici tu. Nici oricare dintre cei două sute de Războinici Însemnați de pe Luna capabili să ducă însărcinarea asta la capăt.

Oftează, își vâră mâna într-o sferă de apă aflată în trecere ca să mângâie un gigavok și puțin lipsește să nu-și piardă un deget. Zâmbește, deloc enervat. Îi place când ființele își urmează adevărata natură.

— Mărturisesc că mereu l-am privit pe Sevro ca pe un personaj marginal în măreața noastră misiune. E irascibil, repezit și fanfaron. Nu știu dac-a citit o carte la viața lui. Lasă-mi mână liberă și-o să chem imediat la ordine pe piticania aia analfabetă.

Mă prefac că iau în calcul această variantă.

Dacă ai face o listă cu toate trăsăturile unui tiran, te-ai pomeni descriindu-l pe Daxo au Telemanus. Este crud, meticulos, calculat, rece, arogant și, deși nu-i lipsit de empatie, nu-i prea convins de meritele ei logice. La fel cum nu crede deloc în demokrație. Dar este competitiv până la obsesie. Și și-a ales tabăra cu mult timp în urmă.

Daxo a fost fericit să fie un copil singuratic mai mult decât orice alt ins pe care să-l fi cunoscut eu. Kavax, slavă lui Jupiter, m-a pus să memorez *Paradisul pierdut* înainte să fac cunoștință cu cel dintâi născut al său. Dacă mi-ar fi găsit lipsuri atunci, poate că noi am fi pierdut războiul.

— Tocmai m-am gândit la ceva, îi zic. Te-ai modelat cumva după descrierea pe care i-a făcut-o Milton lui Lucifer?

— În sfârșit!

Un zâmbet lent, imens, îi arcuiește buzele. E mulțumit ca o șopârlă pe o piatră încinsă.

— *Cumplit e să fii slab, /Chiar făptuind sau suferind*.[11]

— Pe Jupiter! Mi-au trebuit douăzeci și șapte de ani ca să mă prind de treaba asta!

— Dintre prietenii mei, ești singura care-a ghicit.

— Daxo, tu n-ai decât un prieten.

— Numai unu o dată. Tu ai rezistat mai mult decât restul. Sunt secrete chiar mai intime de descoperit. Ascunse la vedere.

— Gigavokii sunt o metaforă a virilității tale și a spaimei că, dac-ai avea copii, s-ar devora între ei.

— Să-mi bag!

Se uită urât la mine. Mă las pe spate.

— Vezi tu, comunicarea e salvarea noastră. Așa că… nu, n-ai voie să te joci cu Sevro. Creșterea exponențială a ciudățeniei este un joc periculos.

— Foarte bine.

Își ridică trupul colosal de pe canapea și-mi întinde o mână. Apele se despart dinaintea noastră și mă conduce către puțul gravitațional. Ne ridicăm privirile spre luminile încăperii unde se află politicienii.

— Ești sigură că nu putem să dizolvăm Senatul? întreabă el. Ar fi mult mai simplu dacă i-aș putea oferi pe senatori drept

[11] John Milton, *Paradisul pierdut,* editura Aldo Press, București, 2004, traducere de Adina Begu.

hrană metaforelor mele.
— Nu.
— Merita să-ncerc.
Ne lipim frunțile și ne recităm mantra:

— Amintește-ți de întreaga substanță,
la care participi în cea mai mică parte
și de întreaga eternitate
din care ți-a fost rezervată o durată foarte scurtă
și de destin: *înțelegi cât de mică parte ești*?[12]

Apoi urcăm, ținându-ne de mână.

•

Sute de adjuncți politici amuțesc când intrăm.
— Bună dimineața! mă adresez armatei de Optimați, în timp ce Daxo stă amenințător în spatele meu ca un Proctor pus pe rele.
Se face liniște. Chipurile lor se întorc nerăbdătoare spre noi. Zeilor, mulți sunt la fel de tineri cum eram eu când o slujeam pe Octavia!
— Sper că v-ați odihnit bine cu toții. O să vorbesc pe scurt. Mulți ați mai făcut asta cu prilejul Acordului Mobilizării și al acelui tratat mincinos de pace. Ne-am învățat lecția din pierderile acelea: trebuie să facem presiuni în Forum. Și atunci nu aveam impulsul necesar. Acum îl avem. Peste trei zile, vom vota pentru salvarea a opt milioane de vieți. Până atunci, anulați-vă familiile, anulați-vă obligațiile sociale…
Ei râd la auzul acestei fantezii. Daxo n-are răbdare să le dea învățătură decât celor mai obsesiv-compulsivi marțieni și ucigașilor politici cu sânge rece.
— Pentru voi nu mai există decât asta.
Ridic în aer holograma unei piramide de dimensiunile unei navete de asalt, împărțită în spații goale reprezentând majoritatea de șaptezeci și unu de voturi necesară ca să-mi ofere puterea asupra flotei.
— Umpleți-mi piramida! spun eu. Am încercat să votăm de două ori și de două ori cei din Vox au tras frâna și ne-au refuzat cei opt Tribuni necesari ca să avem cvorum. Prin victoria lui,

---

[12] Marcus Aurelius, *Gânduri către sine,* cartea a V-a Editura Humanitas, București, 2013, traducere de Cristian Bejan.

Imperatorul O'Lykos ne-a dat Tribunii ăștia. Prin victoria noastră, putem să-i oferim și noi o șansă.

Ei răpăie cu nodurile degetelor în birouri.

— Pentru aceia dintre voi proaspăt veniți de pe Marte, pregătiți-vă. Demokrația de pe Luna nu seamănă cu cea din Agea. Aici demokrația adevărată este o luptă pe viață și pe moarte. Niciun vot nu-i bătut în cuie. Nicio promisiune nu-i eternă. Ce câștigăm trebuie să apărăm cu ghearele și cu dinții. Voxul va folosi toate tacticile de care dispune. Daxo v-a spus ce aveți de făcut. El e singurul care vorbește în numele meu.

Ei știu asta deja.

— De acum și până în ziua votului, Hyperion va cădea pradă isteriei. Dar putem rezista, pentru că…

— *Hic sunt leones*! strigă ei, așa cum e obiceiul.

Simt energia lor interioară crescând către punctul culminant. Întind mâna către Daxo și iau din mâinile lui gigantice clepsidra uriașă pe care Mickey a dezvoltat-o din coral venusian transparent ca sticla și mi-a dăruit-o când am legalizat reproducerea între Culori diferite. O ridic în aer, savurând vibrațiile dinaintea furtunii, frica și nervozitatea ce emană dinspre aliații mei, apoi o trântesc pe pupitru.

— UMPLEȚI-MI PIRAMIDA!

Hologramele senatorilor se sting. Aghiotanții intră în capsulele lor izolante. În biroul meu din Citadela Luminii, pe holurile Semilunii Senatului, pretutindeni în Hyperion, mii de soldați ai armatei mele politice pun în mișcare pistoanele imense ale motorului nostru demokratic. Lobbiștii umplu restaurantele și birourile. Miliardarii strâng șuruburile. Organizatorii își activează armatele. Surogatele media se pregătesc pentru videocamere. Senatorii sunt curtați, vânați, presați, seduși, prostiți, descumpăniți, corupți și cumpărați.

Un fior de nerăbdare îmi suie pe șira spinării. Îmi place jocul ăsta!

21. EPHRAIM

Măcelar, ciomăgar, gloria-i în buzunar

Maiestatea voastră, ați suferit o coliziune catastrofală. Două forme de viață în pericol.

Un semnal de ajutor a fost trimis către angajatorul dumneavoastră.

Un semnal de ajutor a fost trimis către angajatorul dumneavoastră.

Fum în nări. Presiune. Frisoane. Încerc să mă mișc. Nu pot. Sângele țâșnește din rana adâncă din pulpă. Luminile pâlpâie și sfârâie. Peste tot, metal contorsionat. Mă cuprinde panica.

Țintuit la podea de fuzelajul îndoit. Piciorul drept imobilizat. Gaură de glonț în piept, fără rană de ieșire, pielea sintetică sfâșiată. Probabil mortală. Fum. Un băiat icnește. Încerc să mă ridic. Nu pot. De ce? *Radiusul stâng și cubitusul au plesnit. Fractură multiplă. Așchiile ies prin piele. Arată ca o porție de sângerete de la cazarmă, cu bucăți de os în ea.*

Pierd sânge. Corpul mi se răcește. Aud voci. Pericol? *Caut o armă. Nu găsesc niciuna. Întunericul mă cuprinde.*

Găuri topite se deschid în fuzelaj. Aud trosnete metalice. Volga? *Nu. Creaturi împuțite în zdrențe. Ditamai malacii. Ochi strălucitori ca laserele. Măști de oxigen, echipament antiradiații. Jefuitori. Îmi dau mâna la o parte. Mă verifică sub pleoape. Pe gât. Căutând tatuaje ale legiunii.*

Un semnal de ajutor a fost trimis către angajatorul dumneavoastră.

Un semnal de ajutor a fost trimis către angajatorul dumneavoastră.

Teamă. Voci certându-se. Corpul unui băiat târât afară. Inert. Un laser de mare putere tăind. Mă vor ajuta. Îndepărtează fuzelajul. Mă eliberează. Miros de carne arsă. Salivez. Simt presiune. Privesc în jos. Îmi văd șoldul, dar fără picior. Unde mi-e piciorul?

Volga! *Ajută-mă*!

•

Mă prăbușesc din coșmar înapoi în carapacea corpului meu. O agonie de nedescris radiază din interiorul coapsei mele drepte. Restul corpului refuză să se miște.

— *... respinge țesutul artificial.*

Cuvintele se strecoară prin stratul gros de vată ce-mi învelește creierul. Inelul mi-a dispărut. Îmi privesc trupul sau încerc s-o fac. Sunt gol, țintuit pe o masă ca o broască la

disecție. De la șold în jos, piciorul meu drept este numai carne sintetică fără piele. O rețea de filamente verzi pulsează peste osul transparent. Vase artificiale de sânge se îngroapă în fâșii de mușchi. Un ins descărnat, cu două sute de ochi de sticlă atașați pe cap stă aplecat peste piciorul meu, țesând o membrană. Cineva urlă. Bănuiesc că eu.

— *Surescitare coronariană masivă.*

— *... sevraj iminent.*

— *Ține-l în viață,* bubuie o voce de dincolo de lumină. *Regina ta o cere.*

— *... sedativ*!

Alunec în întuneric. E mai cald decât mă așteptam. E un băiat aici, pe o plută, cu mâinile sub cap și pielea pistruiată din pricina soarelui. Plutește departe de țărmul încețoșat, privind un cer imens, nu zăgăzuit de turnuri de metal, d spuzit de stele până la linia orizontului. Tot ce vreau este să plutesc alături de el. Să simt miros de sare. Să mă întind în acel culcuș și marea să ne legene până adormim.

Pe cer, luna e ca o explozie atomică. Absorbindu-mă în adâncul ei. Nu, nu, nu, nu, nuuuuuu.

P-ăi mai 'nalți, ciopleşte-i.
P-ăi mai mici, strivește-i.
Măcelar, ciomăgar, gloria-i în buzunar!

Cântând în tunel către lumină.

O fată stă aplecată deasupra mea. Moaca ei ca o lamă de cuțit este întinsă într-un surâs batjocoritor. În mână îi strălucește un bisturiu. Îl ține în dreptul gâtului meu. Amintirile mele, viața mea, vina mea revin și-mi împing gâtul în sus, în întâmpinarea metalului. „Hai lepădătură! Fă-mi o crestătură!"

Râd, văzând că nu e-n stare s-o facă. Niciodată nu-ți vine când ți-o dorești. Râsul nu se mai oprește. Mă chinui să-mi găsesc supapa-Z dinăuntrul meu. Nu este acolo. Râsul mi se transformă în suspine. Mă pomenesc bocind ca un răcan care, încă din prima noapte în cușeta lui, se trezește cu fundul sfârtecat de o companie de veterani triarii proaspăt întorși în cazarmă după ce-au ucis lunatici.

Caut și caut supapa zoladonului.

Volga e probabil moartă la ora asta. Așa cum morți sunt și

Vânătorii de Cicatrici pe care i-am antrenat. Ceilalți membri ai echipei mele sunt și ei clienții morgii – Cyra, idioata aia lacomă, și Dano, sărmanul puști hoț de buzunare pe care l-am transformat într-un adevărat artist.

Mort prin întovărășire.

Să-mi dau palme!

Unde-i nenorocitul ăla de inel? Durează ceva până-mi dau seama că urlu în gura mare. Mă zvârcolesc în legături.

Când lacrimile mi se usucă suficient încât să pot vedea, fata a dispărut. I-a luat locul băiatul. Deci e-n viață. Asta e… bine. S-a ales cu o cicatrice nasoală de la ochiul drept până pe falca stângă și-i va lua ceva timp până să se vindece. Zâmbesc strâmb și buzele uscate mi se crapă.

— Hei, puștiule!

— Omule de tinichea!

Îmi leagănă prin fața ochilor un lanț de care este prins inelul meu de logodnă.

— Am avut grijă de ăsta.

— Bun băiat. Dă-l încoace!

N-o face. Ochesc dulapul cu medicamente din spatele lui. Uită-te ce de marfă! Sticle și bidoane și capsule. Măi să fie!

— Unde suntem?

— Pe Marte.

— Pe Marte. Hmm. Deci puștiule. Fă-i Tinichelei tale bătrâne un serviciu. Am niște încheieturi care trebuie unse. Sunt *bolnav,* știi tu. O viață grea și toate alea. Poate zoladon? Ar trebui să fie puțin din ăsta acolo, în dulapul ăla.

Băiatul nu se clintește.

— Doar o doză mică să mă mai amorțească. Z-ul lichid nu omoară. Tot rahatul ăla cu zombii e *propagandă.* Mă ajută să-mi înving demonii.

Dar stă și se uită la mine.

— Haide, acum! Haaide! Nu fug nicăieri.

— Nu.

— RĂHĂȚEL RĂSFĂȚAT! ȚI-AM SALVAT CURUL DE LA TĂVĂLEALĂ. DĂ-MI NIȘTE Z! NU TE PURTA AȘA CU MINE! O SĂ-ȚI MĂNÂNC AFURISITA AIA DE INIMĂ!

Face un pas în spate.

— Hei, haide!

Încerc să-i zâmbesc.

— Heeei, n-am vorbit serios. A fost o glumă.

Râsul meu sună ca un lătrat.

— Pe zei, ești încordat ca pizda Junonei! Până acum am făcut *echipă* bună. Dar trebuie să-mi acoperi spatele. O să mă mai calmeze. Am trecut printr-o operație, nu vezi? Te rog! Te rog, omulețule!

— 16 Decembrie 737 PCP.

— Ăăă?

— Patru *turmae necare*[13] din Legiunea a XIII-a Dracones, cei mai buni dintre pretorienii lui Flavinius, au primit ordin de la Aja au Grimmus să-i asasineze pe reformatorii din guvern într-o operațiune coordonată de epurare. O echipă a ajuns în Grădinile Hysperiene, o casă ilegală de tortură. Înainte de inserție, li s-au administrat cocteilurile standard de stimulente. Ce nu știau ei era că acestea fuseseră înlocuite cu zoladon. După inserție, brigada ucigașă a primit noi ordine, pe care până și Aja știa că neprețuiții ei dragoni le vor găsi… dificile. Eliberați de empatie mulțumită zoladonului, dragonii au urmat ordinele primite, măcelărind șaptezeci și cinci de bărbați, femei și copii, vinovați nu de rebeliune, ci de a fi îndurat o viață de torturi sexuale și de a se fi aflat în posesia unor informații compromițătoare despre unii membri loiali ai regimului de la putere. Inclusiv despre Atalanta au Grimmus. După aceea, dragonii și-au topit victimele în acid. Chiar și pe copii!

Știam deja povestea asta. Dar să fii judecat de un copil este ceva înfiorător. Rasa lui a fost cea care a dat ordinul. Nu a mea.

— După ce Trigg ti Nakamura a coborât de pe culmile zoladonului, Holiday l-a găsit cu țeava pistolului în gură. L-a încurajat să-l caute pe Ares ca să ispășească pentru sângele de pe mâinile lui. Asta potrivit mărturiei ei cu…

Mă smucesc, încercând să mă reped la el. Din gură mi se revarsă un șuvoi de cuvinte care ar face să roșească o veterană cu șase Ploi la activ. Pax ascultă impasibil, de parcă el însuși ar fi pe Z.

— Vrei să trăiești ca un zombi, când ei l-au transformat pe el într-unul? Ridică inelul și mi-l arată. Inelul ăsta îi aparține lui Ephraim ti Horn. Când o să mi-l ceară înapoi, o să i-l dau.

— … dă ție dreptul? mârâi eu. Răsfățatu…

— Ai cerut Z înainte să întrebi de Volga! se răstește el. Deși ți-

[13] *Turma,* regiment roman de cavalerie. *Necare*: ucidere. (lat.).

ai riscat viața pentru ea! Ești dependent, Omule de Tinichea! Dacă tu refuzi să te tragi la răspundere, o voi face eu pentru tine! Jupiter știe că nu mai ai pe nimeni altcineva!

Zac conștient și strigându-l mult timp după ce ecoul pașilor lui se stinge. Curând mă simt prea obosit. În tăcerea ce se lasă, amintirea lui Trigg mă urmărește. Volga i se alătură curând. Năucit, revin la ceea ce știu mai bine și printre buze mi se strecoară vechiul crez pe care veteranii ni-l răcneau în față în timp ce mărșăluiam, până când ne-a pătruns în materia cenușie, înlocuind vertebrele omenești cu zalele unui lanț din titan. În timp ce adorm, șoptesc:

P-ăi mai 'nalți, ciopleşte-i.
P-ăi mai mici, strivește-i.
Măcelar, ciomăgar, gloria-i în buzunar!

Corbul de-l pârlești,
Laude primești.
De pârlești furnica
Zgarda ți-o vei lepăda.
Legio!
Aeterna!
Victrix!

Și-nc-o dată, potăi tembele!

Măcelar, ciomăgar, gloria-i în buzunar!

22. EPHRAIM

Netunsul

Mă trezesc într-un pat mare cu baldachin. Prin perdelele albastru pal se strecoară lumina. Cât timp am fost inconștient? O perfuzie îmi pompează soluție salină în vene. Stomacul îmi protestează când o trag afară. Mâncărimea dependenței de zoladon s-a transformat dintr-o bestie turbată într-un cățeluș. Se pișă într-un colț și schelălăie. Deocamdată îl ignor.

Puștiul m-a vizitat, nu-i așa? Are inelul meu. Știe povestea lui Trigg. Înfumuratul ăla mic! Zei, ce mă doare capul!

Piciorul drept mă mănâncă și el, de parcă-i făcut din furnici acide venusiene. Arunc păturile de pe mine, dezvelindu-mi picioarele. Mușchii și tendoanele artificiale sunt acoperite acum cu un strat nou de piele palidă, care nu se prea potrivește cu cea mai întunecată de pe piciorul stâng. Tehnologie ultimul răcnet – mușchii sunt deja bine definiți. Pe la mijlocul toracelui, acolo unde glonțul lui Gorgo a trecut prin Ducele Mâinilor și s-a oprit în mine, pielea roz, încrețită, se strânge ca un nod. Pe antebraț, o dâră ridicată de piele roz cam de lungimea unui deget indică locul unde mi l-am fracturat în timpul prăbușirii. Strecor o privire pe sub îmbrăcămintea de spital.

Salut, bătrâne! Mă bucur că mai ești pe-aici!

Îmi mișc degetele de la picioare. Nervii sunt deja calibrați. N-am dureri fantomă, cu excepția unei stranii și persistente presiuni în piept. Ca să ai parte de o lucrare atât de bună, trebuie să te afli sub patronajul unei case bogate. Ori eu nu sunt bogat. Nu sunt nici cruciat. Deci *qui solvente*? Cine plătește? Unde-i Volga? Unde mă aflu?

Trag în lături perdelele. Apartamentul este luxos, numai bun pentru un cavaler dintr-o holodramă: ursuz, dar sensibil în sinea lui. Pereți și podea din piatră. Covoare scumpe. Un șemineu în care ai putea să dansezi. Lângă pat, o pereche de papuci pufoși de casă, alături de o mantie din blană de urs polar. Cineva se crede amuzant.

Mi-i pun în picioare și mă îndrept către o ușă străpunsă de raze de lumină. O împing și sunt aproape orbit. O pală de aer răcoros năvălește înăuntru. Mă înfășor mai bine în haină și pășesc pe terasă. Întinderea de piatră din fața mea este acoperită cu petice de zăpadă și arbuști ornamentali și mărginită de o balustradă tot din piatră, străbătută la suprafață de vinișoare verzi și argintii.

Dincolo de ea, o priveliște pe cinste.

În primul an al Bătăliei pentru Luna, băieții mei și cu mine vânam un Auriu, impresar de gladiatori, când o clădire mare din apropierea noastră a fost lovită de o bombă-termită. Când s-a risipit praful, o femeie Aurie stătea în picioare între ruinele imperiului ei. Un braț îi lipsea de la cot în jos, iar pielea îi fusese smulsă de pe corp, făcându-l vizibil în toate detaliile, cu venele

pulsând ca niște artere de circulație. Se clătina în loc, cu bărbia ridicată sfidător către noi. Ca și când spunea: „Fiți martorii măreției mele, țărănoilor!”

A preferat să sângereze până la moarte în loc să ne accepte ajutorul.

Ruinele orașului marțian Olympia îmi amintesc de femeia aceea. Frumoasă, regală, dură ca un bătăuș cu pumnii goi și ofticată pe întreaga lume pentru că i-a spart nasul perfect. De pe Luna, l-am urmărit pe Minotaur ținându-i piept lui Sefi în acest oraș, până când Secerătorul însuși a sosit împreună cu sângeroasa lui Legiune a VII-a și a tăiat în carne vie tot drumul până la fostul fief al clanului Bellona, punându-l pe fugă pe Minotaur ca pe un cățeluș luat la șuturi.

Ce priveliște! Ce oraș! Dar, în timp ce războiul a mers mai departe, Olympia n-a făcut-o.

Știu că turnurile aeriene din vestul orașului au căzut, devenind adăposturi pentru vagabonzi. Le pot vedea cocoașele profilându-se în depărtare. Restul vechii capitale a Casei Bellona se revarsă de-a lungul marginii de nord-vest a lui Olympus Mons și cotește către Loch Esmeralda luând forma unei clepsidre. Fiecare kilometru greu lovit de război reflectă arhitectura a șase secole de grandoare Bellona. Un stil rafinat, în ciuda dărâmăturilor ce-i țin astăzi loc de peisaj.

Numai fasciștii ar trebui să construiască orașe. Demokrații n-au venit niciodată cu vreo teză demnă de remarcat.

Traficul aerian este rarefiat. Focuri pentru gătit joacă în ruinele clădirilor. Traficul terestru blochează porțile dinspre nord. Piețele, grotele invadate de vegetație și parcurile cu statui vechi sunt înțesate cu focuri de tabără și corturile vagabonzilor. Oamenii trăiesc aici, însă nu trăiesc bine.

Mă răsucesc înspre cameră și privesc în sus cuprins de admirație. Sălașul Vulturului, fortăreața învinsei Case Bellona, este săpat în cel mai înalt munte din sistemul solar. Biblioteci, clădiri guvernamentale, săli de dans și vile urcă pe coastele muntelui iernatic, susținute de aripile unui vultur de piatră dărăpănat.

Ce naiba se întâmplă? De ce mă aflu aici?

Vechile-mi instincte se activează și simt o prezență în cameră. Nu încearcă să se ascundă. Pur și simplu nu l-am observat eu din prima. L-am confundat cu o canapea. Unul dintre cei mai

mari oameni pe care i-am văzut vreodată stă tolănit în fața focului meu pe o piele de animal și coace nuci în tăciuni cu mâinile goale. Dacă le poți numi mâini! Cea dreaptă este imensă și răsucită ca o rădăcină de ghimbir.

— Îți poți citi soarta în oase, Grarnir? întreabă el cu voce scăzută și șuierătoare.

Este chel, are pielea neagră ca majoritatea membrilor triburilor de la Polul Nord marțian și este incredibil de gras. Ochii lui scrutează concentrați cărbunii. Privesc pe furiș spre ușa întredeschisă.

— Un om poate fugi, dar nimeni n-a scăpat de soarta sa. Încă!

— Cine ești? întreb.

El măsoară din priviri camera.

— Pot să văd soarta *lui.* Cuibul unui vultur tânăr a fost acesta. Ca să-și câștige penele, a plecat departe și a întâlnit bărbatul de care toți se sfărâmă. Acum zace în peștera amintirii, mintea îi înflorește, inima îi este judecată de Saturn, pe rece lespede de piatră a aflat o toamnă timpurie.

Sparge între degete o coajă fierbinte de nucă și-i soarbe miezul de parcă-i o stridie. Bărbatul este el însuși un tatuaj viu. Rune albastre strălucitoare i se învolburează pe față și coboară încolăcindu-se pe brațele-i goale. Șapte inele ridicole, încărcate de rubine și diamante atârnă grele pe degetele mâinii lui stângi. Din urechile lui n-au mai rămas decât găuri mărginite de cicatrici cheloide. Dar lipsa-i compensată prin sprâncenele extravagante, suficient de groase ca să se poată ascunde în ele gândacii de bălegar. Săculeți unsuroși de piele se înșiră pe o centură din solzi stacojii sub o mantie lucioasă din pene de corb.

Un șaman.

I-am văzut uneori pe ciudații ăștia în timpul Războiului Cartierelor, drogați cu Pâinea Zeilor, repezindu-se în pielea goală către dușman, cu penisurile erecte îndreptate înainte ca lăncile. Erau înconjurați mereu de războinici-spirite nebuni cărora li se spunea *skuggi.* Sunt la fel de importanți pentru bandele de Obsidieni războinici ca vulturul pentru o legiune. Poate mai mult chiar. În fond, Cenușiii nu cred în magie.

Dacă-i aici, înseamnă că dincolo de ușă se află skuggi. Instinctele de autoapărare urlă în sinea mea. Dac-aș avea echipament complet, aș alege fereastra. Dar sunt în papuci și c-o blană de urs pe mine, așa că mă așez lângă el când îmi face

semn. Pe lângă silueta lui enormă sunt mai mic decât ar fi un puști de nouă ani pe lângă mine.

— Soarta ta nu-i scrisă în oasele astea, Grarnir.

Face semn către cărbuni. Printre ei se văd oase. Pe măsură ce se încing și crapă, măduva se prelinge afară. Sunt oase de om. Aia e o orbită? Înghit în sec. Oasele șuieră.

— Oamenii care au venit după tine, spune el.

— Sindicatul?

El încuviințează.

— Preț atât de mare pe capul tău, încât și le-au pierdut pe ale lor. Chicotește. Freihild și skuggii i-au castrat și, odată ce ei și-au spus adevărurile, i-au dat ca hrană reginelor cerului, ca să devină puternice. S-au distrat bine.

Măduva se prelinge bolborosind pe ceea ce pare să fi fost un femur. Șamanul se apleacă spre el atât de tare, încât sprâncenele stufoase încep să i se încrețească.

— Ți-am citit viitorul în oase, Grarnir. Uneori zeii ne vorbesc, dar niciodată nu știi care dintre ei. Unii sunt mai puși pe farse decât alții.

— Mă cheamă Ephraim, bătrâne.

Își rotește ochii în capul acela uriaș ca să-mi arunce o privire piezișă. Chicotește din nou.

— Șșș! Vine! Îi place frica. Nu i-o arăta. Poate mânia sa nu se va dezlănțui.

— Cine?

El își înfundă complet mâna stângă în tăciuni, scormonind prin ei ca printr-un rucsac, și scoate o nucă aburindă. De data asta o desface ca să-mi arate miezul rumenit.

— Netunsul.

Mă ridic cuprins de o panică subită, cât pe ce să cad din pricina piciorului nou, nepus la încercare. Are ceva putere-n el.

— *Valdir* Netunsul?!

— Fii înțelept, Grarnir! Concubinul reginei are multă putere. Și nu prea-i ținut în lesă.

Caut un loc unde să mă ascund. Aud pași în cizme. În niște cizme afurisit de grele. Lumânările de pe pereți tremură. O umbră se mișcă pe culoarul de dincolo de ușă. Se aude clinchetul sumbru al unor brățări confecționate toate din sigiliile topite ale Auriilor uciși. Nici nu se ostenesc cu Cenușiii.

— Om prost! Destinul tău nu-i dincolo de fereastră, spune

șamanul fără să-și ridice ochii. Dar descoperă asta singur, dacă trebuie.

Îl studiez. Nu poate fi atât de iute, încât să mă oprească.

— Mi-a făcut plăcere, domnu' șaman!

Ies în fugă pe terasă, șchiopătând cu noul picior, cu mantia de blană fluturând în urma mea și mă arunc peste balustradă.

Înhaț iederă câtă pot prinde în pumni și o simt cum se lasă sub greutatea mea. Picioarele îmi atârnă deasupra unei faleze ninse înalte de un kilometru. Oamenii se tem atât de tare de înălțimi. Dar n-am cunoscut pe nimeni mai rău decât Netunsul.

Cobor fațada aproape dreaptă a parapetului. Vântul înălțimilor îmi mușcă din carne. Mâinile mi-au amorțit deja. Iedera începe să se rupă. O coloană groasă din piatră susține această porțiune a castelului. Și ea e acoperită cu iederă. Mă trag spre dreapta, îmi proptesc ambele picioare în piatră și mă împing, contând pe talentul acrobatic care m-a transformat într-o legendă a lumii interlope. Ephraim Reptila. Ephraim Cățărătorul. Ephraim… o, căca-m-aș!

Zbor pe lângă coloană.

Piciorul meu drept e o ciudățenie. Când m-am împins în el, n-a împins pur și simplu. M-a propulsat prin aer ca o afurisită de catapultă. Este de trei ori mai puternic decât cel de dinainte. Tehnologie de milioane. Poate chiar de miliarde. O să zbor în neant…

Mă izbesc zdravăn de ceva din piatră. Altă coloană! Doare, nu glumă! Ricoșez din ea, râcâind panicat piatra goală cu degetele în încercarea de a găsi o priză. Apuc ceva în cădere. Iedera începe să cedeze. Mă prăbușesc în gol cu răsuflarea tăiată până când mă opresc brusc. Pielea de pe palmă mi se jupoaie, dar mă țin cu disperare de iederă. Papucii pier în abisul de dedesubt.

„O, îngheța-mi-ar boașele!"

În cădere, am trecut de locul unde m-aș fi putut refugia și mă aflu la marginea vestică a rețelei de coloane de susținere. Dedesubtul meu nu-i nimic în afară de faleza colțuroasă a muntelui și de zăpada ce se învârtejește. Singura mea salvare se află la stânga, către marginea vestică a fundației Sălașului Vulturului. E la mai bine de douăzeci de metri de mine. Nu-i suficient de jos. Încep să mă legăn ca să ajung la ea. Iedera se lasă. „Dă-i înainte! Mai bine asta, decât Netunsul!" Mă avânt prin aer descriind un arc, fără să ajung însă suficient de

aproape. Iedera începe să se rupă. „Rezistă, iederă!” Pendulez înapoi deasupra neantului, pierzând puțin din înălțime. Pendulez înainte către aripa vulturului, atingând culmea arcului parabolic. Și dau drumul iederii. Gravitația mă înhață. Zbor cu picioarele înainte, cu trupul perfect orizontal, apoi îmi smucesc umerii îndărăt, îmi trag genunchii la piept și mă răsucesc prin aer. „Cazi în picioare, cazi în picioare!”

Aterizez desculț pe piatră și impactul mi se transmite prin călcâie până-n genunchi. Ha-ha! Apoi alunec pe un petic de gheață și mă răsucesc în lateral, evitând în ultima clipă o cădere care ar fi însemnat o moarte sigură. Mă târăsc de-a-ndărătelea către un loc mai sigur. Sângerând, înghețat și chicotind, mă uit către prăpastie și scuip.

A venit momentul să cobor pe fațada stâncoasă, să ajung în oraș, să fac rost de încălțăminte și de bani și să mă car de-aici. Cunosc pe cineva în Olympia? Sper că nu. Sindicatul sigur a pus un preț pe capul meu.

Apoi aud ceva dincolo de șuieratul vântului. Îmi ridic ochii spre cer. Nimic. Nici nu-mi dau seama peste ce parapet am sărit, așa de jos mă aflu. Nu mă urmărește nimeni. „Ei, șamanule, acuma-mi vezi soarta în oase?” Apoi vântul se văietă în spatele meu. Mă întorc către oraș, apărându-mi ochii cu palma de lumina soarelui. Se reflectă în lochul îndepărtat. Probabil a…

Vai!

Pe Jupiter.

Din.

Înalt.

De dincolo de marginea aripii vulturului de piatră se înalță șase monștri. Pene albastru-deschis. Aripi largi de douăzeci de metri. Păsări de pradă imense, cu trupurile ca de leu acoperite cu pene și învelite în armuri electromagnetice pline de rune.

Grifoni!

O iau la fugă, pentru că… ce altceva faci într-o situație ca asta?

Un proiectil de blană, pene și mușchi aterizează pe piatra din fața mea. Cad pe spate. Dintr-un nor de zăpadă spulberată, cea mai mare afurisenie pe care-am văzut-o vreodată își desfășoară trupul alb. Am mai văzut monstrul ăsta o dată, când l-a devorat pe Euripedes au Votum pe acoperișul Domului din Endymion. E

Mâncătoarea de Zei, armăsarul albinos al reginei Obsidienilor. Dar în șaua ei nu-i nimeni.

Brăzdat de lovituri de brici, ciocul grifonului este cât mine de mare. Îl deschide și-mi cârâie în față chiar în clipa în care un munte de om aterizează în umbra ei. Mi se zburlește părul. Cizmele ranforsate ale bărbatului sunt imense. Brațele lui tatuate sunt groase ca niște copaci tineri și pe ele se înșiră brățări de aur. Casca lui e de trei ori cât capul unui om obișnuit. Făcută din craniul unei hidre africane de nisip și împodobită cu penele otrăvitoare, verzi și lungi de un metru ale unui dragon de junglă din arhipelagul Pacificului. Armura lui electromagnetică e albă și zgâriată, cu umerii împodobiți cu craniile căpeteniilor însemnate pe care le-a ucis cu securea mare cât un om prinsă pe spate.

Cel mai măreț dintre comandanții trupelor în armură ale Secerătorului se apropie cu pași apăsați de mine. Coada lungă de păr de la care i se trage numele îi cade pe spate până la noadă, împodobită cu trofee. Mă ridic în picioare.

Pentru poporul lui este Fratele cel Mare.

Pentru Aurii este Bastardul din Văzduh.

Pentru toți ceilalți: Valdir Netunsul. Căpetenie războinică și concubin regal al lui Sefi cea Tăcută.

— Se pare că nu aici mi-am parcat naveta, zic uitându-mă în sus, la el.

Din orbitele craniului hidrei, ochi întunecați se abat către fațada muntoasă și coloanele de piatră cu ajutorul cărora am coborât.

— Ai văzut-o cumva? E o chestie neagră și lucioasă cu două motoare bombate la pupă. Propulsie pe cinste!

Niciun răspuns.

— Ascultă, lucram cu Suverana. Aliata voastră. Sun-o! Nu zic că n-am făcut greșeli, dar nu mă da ălora din Casa Barca. Nu merit așa ceva.

Acum el mă privește.

— *Merit*?

Vocea îi iese distorsionată din camera vocală a hidrei.

— Păi știi, am sfidat întregul Sindicat. Întreabă-i pe copii! Pe oricare dintre ei. A fost o chestie dată naibii.

— *În țara mamelor mele, cei care fură copii declară războiul-cenușii. Un război sfânt împotriva spiritului tribului. Așa că*

juntakurile *lor lacome sunt retezate și aruncate pe foc pentru ca sămânța lor să nu se mai răspândească, ci să sfârâie plăcut, oferindu-le căldură membrilor tribului. Copiii le scot ochii cu oase de cioară, pentru ca neoamenii să fie la mila tribului de la care au vrut să fure. Asta meriți.*

— Oase de cioară?

— *Oase de cioară.*

— Sună cam subtil. Din fericire pentru mine, suntem pe teritoriul Republicii. Dacă vrei s-o chemi pe Suv…

El mă împușcă drept în piept cu o plasă-tactilă. Mă lasă fără aer și se contractă. Trage funia până la șaua Mâncătoarei de Zei și-i spune grifonului câteva cuvinte răstite. Fără călăreț, fiara se avântă de pe aripa de piatră în aerul rece al iernii. Valdir zboară pe lângă ea cu cizmele lui gravitaționale, intonând un cântec sălbatic. Ne înălțăm din nou către Sălașul Vulturului, cu mine atârnând dedesubt, peste măsură de iritat.

Marte este ultimul loc unde mi-aș dori să mor.

23. EPHRAIM

Regina

Derbedeii lui Valdir mă trântesc neceremonios pe pietriș. Plasa-tactilă se retrage, lăsându-mi adâncituri pe piele. Grifonii aterizează și Valkiriile coboară din șei. Temerarii, cu rune roșii pe armuri, aterizează lângă ele cu cizmele gravitaționale scoțând aburi. Unul dintre ei mă ia la șuturi până mă ridic pe picioarele mele desculțe. Mă dor din pricina frigului și a evadării ratate. Mi le-am fracturat când am aterizat?

— Are cineva niște papuci? întreb.

Nu mă bagă nimeni în seamă.

— Bine, mă mulțumesc și cu niște șosete. Șosete aveți?

— Nu le plac Cenușiii, Grarnir. Mai ales bărbații. Temerarii au fost cavaleri-sclavi în legiunile voastre sau gladiatori sau mai rău.

Mă întorc în direcția vocii. Înfășurat în mantia lui din pene de corb, șamanul stă în poala unei statui gigantice fără cap și mănâncă nuci.

— Iar tu?!

El se lasă să alunece de pe statuie și șontâcăie către mine. Valdir se răstește la el în nagal, zicându-i probabil ceva de genul: „Idiotule, încearcă să nu-l mai pierzi pe celălalt idiot!” Șamanul își flutură penele de corb înspre războinic și-și acoperă găurile care-i țin loc de urechi.

— Mai ai papuci? îl întreb. Cealaltă pereche am pierdut-o.

— Numai un prost îi oferă încă un dar cuiva care i l-a prețuit atât de puțin pe cel dintâi, spune el. Ți-am zis că destinul tău nu-i pe fereastră. Acum ai de suferit.

— Da, mă rog. Sunt de pe Hyperion. Noi suntem sceptici din naștere.

Își înclină capul imens și râde.

— Poate că data viitoare când ți se va face un dar, îl vei prețui mai bine.

Aruncă cu coji de nucă în piciorul meu drept.

— *Tu* mi l-ai dat pe-ăsta?!

— Ideea, nu banii.

Își duce mâna la piept.

— Ozgard. Arată spre mine. Grarnir. Înseamnă…

— Stai așa! *Tu* ești Ozgard?!

El zâmbește larg.

— Ozgard cel Nebun. Ozgard cel Rău. Ozgard cel în Veșmânt de Afine.

— Nu ești așa de albastru pe cât mă așteptam.

— Afinele sunt numai pentru când dansează zeii, spune el aruncându-i o privire lui Valdir.

— Și când dansează zeii? întreb eu.

El zâmbește.

— Când se varsă sânge. Nu-ți face griji! Azi doar vorbim.

Lângă Mâncătoarea de Zei, Valdir și-a scos coiful lui ridicol. Chipul războinicului este neobișnuit de delicat pentru un Obsidian. Nasul i-a fost rupt de două ori. Obrajii sunt supți și pistruiați. Dar sălbăticia nu-i poate ascunde osatura ca de pasăre, petele argintii din irisurile lui negre, buzele pline și ținuta falnică și arogantă a unicului muritor cu excepția lui Darrow care a supraviețuit unui duel cu Minotaurul.

Trebuie să recunosc. E al naibii de arătos.

Valdir se răstește la Ozgard, de data asta făcând semne cu mâna, și pornim cu toții către un arc de triumf imens. Femeile

merg în față fără să-mi acorde vreo atenție, dar bărbații care vin în urmă îmi strigă obscenități și, ori de câte ori încetinesc, îmi arată lamele securilor lor. Cărarea urcă spre coama muntelui. Talpa piciorului meu nou nu are încă bătături și mersul pe pietre e o agonie.

— Despre ce-i vorba? îi strig lui Ozgard, gâfâind ușor din pricina pantei.

— O să vezi.

Începe să numere pe degete din mers. Când ajunge la al doisprezecelea, înjur.

— Pe țâțele lăsate ale Junonei…

Cărarea se lărgește, dând la iveală o priveliște impresionantă. Deasupra Sălașului Vulturului, terenurile pietruite de antrenament ale *ludusurilor* Casei Bellona se înșiră pe coasta muntelui, cel mai de sus pierzându-se printre nori. Acolo unde generații de cavaleri fasciști modificați genetic s-au antrenat în arta subjugării și a exterminării, mii de tineri Obsidieni practică exerciții de calistenie, fac cursuri de escaladă sau sunt inițiați în mânuirea armelor.

Ne apropiem de un teren mai jos de antrenament, unde o mulțime uriașă de războinici și elevi mai mari s-a adunat printre statuile sparte. Un ciuf singuratic de păr blond murdar se mișcă printre coamele albe. Două triouri se duelează în echipă pe teren. Electra, luptând coordonat în cadrul trioului ei, dă gata un Obsidian care probabil c-o depășește în greutate cu vreo cincizeci de kilograme. Flăcăul pare atât de tânăr pe cât poți părea când ți-a crescut totuși o barbă stufoasă. Barba e plină de sângele prelins din nasul strivit. Mânuiesc tradiționalele toiege de antrenament făcute din oase de bizon. Grupul advers pare să se străduiască să ajungă la un craniu mare amplasat în centrul terenului, pe care Electra și ai ei îl apără.

Valdir ne face să ne oprim din respect pentru luptători. Obsidienii murmură între ei, incapabili să lase să le scape acest prilej de a paria.

Am mai văzut copii luptând. Parcă-s niște bețivi care se bat sub apă. Electra e așa, dacă înlocuiești apa cu o cameră din cauciuc elastic având în interior un ac de dimensiunile unei ființe omenești căruia-i tragi un bobârnac. Dar, în ciuda firii ei maniace, luptă coordonându-se cu grupul ei, schimbând adversarii și lăsându-și aliații să-i apere părțile vulnerabile în

timp ce atacă. Instructoarea anunță finalul luptei când ultimul băiat din echipa adversă se împleticește îndărăt în urma unei lovituri în tâmplă care-l face să se înmoaie. Electra nu-și continuă atacul.

Electra și cele două tovarășe ale ei îi ajută pe cei căzuți să se ridice. Toți șase își dezgolesc gâturile dinaintea instructoarei, o Obsidiană tânără și suplă cu părul prins în vârful capului și runele negre ale unui skuggi pe față, și dinaintea altei persoane din centrul mulțimii, apoi fug să li se alăture celorlalți elevi de la marginea terenului. Electra, micuța diavoliță, pare să se simtă ca acasă.

— Copiii tribului nostru sunt duri, murmură Ozgard. Trimiși înapoi pe gheață ca să învețe căile neamului nostru. Vânează multe zile. Luptă cu securea de când împlinesc șase veri și până la moarte. Dar Valdir nu i-a putut pune pe băiat și pe fată laolaltă cu copiii tribului. Spiritele lor sunt ale unor lupi.

— Băiatu-i în regulă. Fata e psihopată de-a dreptul. Moștenire de familie.

Ozgard scoate un sunet menit să-i exprime dezacordul.

— Lecția se cheamă Cele Trei Anotimpuri. Știai?

Clatin din cap că nu.

— Trei anotimpuri are războiul. Al Vântului, al Focului, al Cenușii. Mândrie, posesie, nimicire. Freihild…

— Cea care le-a retezat boașele tuturor membrilor ălora ai Sindicatului?

— Da, spune el indicându-mi-o pe tânăra instructoare. A dat ordin secret atacatorilor: alungați dușmanul din teren, ajungeți la craniu sau distrugeți dușmanul. Fata i-a văzut înaintând către craniu. Fata a ascultat. A devenit gheață și, în final, dușmanul a acceptat că de drept craniul aparținea echipei ei. Proprietatea a fost respectată. Echilibrul a fost găsit. Regina e mulțumită.

Îi urmez privirea către un petic de iarbă presărată cu zăpadă. N-am văzut-o niciodată pe Sefi cea Tăcută în carne și oase. Pare aproape neînsuflețită, așezată între Valkiriile ei pe un dâmb. Numai mâini și picioare. Nici urmă de violența vibrantă, abia stăpânită a Auriilor, care păreau mereu la un pas de explozie. Numai o măreție discretă, leneșă. Ca una dintre statuile ce înconjoară terenul de antrenament. Umerii ei sunt largi, dar osoși sub o mantie formidabilă, albă, cu un guler înalt de blană albastră. Mâna dreaptă îi e înmănușată. O coroană ce pare

făcută din gheață îi stă pe creștet. Privește scrutător noul lot care intră pe teren, rezervându-i o căutătură lungă lui Valdir, care-și ridică bărbia către tovarășa sa.

Din noul lot face parte și Pax. Îi privesc pe monștrii cu care ar trebui să lupte. Nu numai diferența de mărime mă face să mă îngrijorez pentru cel mai inteligent dintre cei doi puiandri Aurii. Ci și musculatura. Aflat înainte de pubertate, Pax nu-i bărbatul care va deveni. Deși gambele lui dezgolite sunt mai definite decât ar fi firesc pentru un copil, Obsidienii sunt deja niște uriași.

Cei trei adversari se grupează într-un triunghi și-și primesc ordinele de la Freihild. Echipa lui Pax ia poziție în jurul craniului, necunoscând încă intențiile inamicului. Pax pare plictisit.

— Sunteți pe cale să vă lăsați bătăușii să spargă o căpățână care face trei miliarde de credite, zic eu.

Ozgard mă studiază.

— Îți pasă de soarta băiatului. Mai ai ceva căldură în inima aia de piatră. E bine!

— Nu-i ca și cum am fi căsătoriți. Puștiu’ e tichetul meu de masă. Dar nu-i ca fata.

— Nu. Ea e o luptătoare mai bună. El este un ins mai periculos. Am prevenit-o pe regină. De data asta, el va refuza lecția. Furia clocotește în el. Fii atent!

Obsidienii răcnesc o provocare războinică despre care Ozgard îmi spune că-i Anotimpul Vântului. Au de gând să alunge echipa lui Pax din teren ca să-și arate curajul. Când cei doi care-l flanchează pe Pax se deplasează către centru, el se desparte de ei, rămânând chiar la marginea terenului. Cei trei adversari nu se reped la el. Se folosesc de superioritatea numerică pentru a-i sili pe ceilalți doi să bată în retragere, ieșind din pătrat. Apoi se apropie tustrei de Pax în formație de V. Imediat ce ajung în raza armei lui, Pax iese din teren. Războinicii veterani care urmăresc întrecerea urlă acuzator. Adversarii lui Pax se declară victorioși și-i întorc spatele, batjocorindu-l astfel pentru lașitatea lui. El pătrunde din nou pe teren. Numai Valdir zâmbește.

Ceea ce urmează e șocant.

Nu violența în sine, ci cruzimea detașată, aproape plictisită cu care e administrată. Trosc! Zgomotul femurului lovind o căpățână răsună în tot terenul. Unul dintre Obsidieni cade într-o parte. Celelalte două brute se răsucesc să-l înfrunte pe Pax. El îi

demantelează în liniște. E mai lent decât Electra și pare aproape adormit, dar fiecare mișcare e ca o parte a unui dans. Ca și cum mai văzuse toate astea întâmplându-se, iar parcurgerea etapelor îl plictisește și-i jignește pe Obsidieni. Deși nu trebuie s-o facă, sfarmă rotula unuia dintre băieții mai mari și-i fracturează craniul cu o lovitură de toiag. În timp ce-și încheie pirueta, observ c-a ținut ochii închiși. Celălalt își coboară toiagul într-o lovitură piezișă țintind capul lui Pax, care se lasă să cadă pe spate. Toiagul se lovește de sol și se sfărâmă. Pax îl prinde pe Obsidian de gleznă, se trage printre picioarele lui, se răsucește, îi sare în spinare și-și coboară brațul către gâtul lui. Cumva a pus mâna pe o așchie din toiagul frânt al adversarului și i-a înfipt-o aproximativ două degete în gât.

— Nu mișca, spune Pax. Osul e la doi milimetri de carotida ta.

Obsidianul face ochii mari și încremenește. Pax se lasă să alunece din spinarea lui. Războinicii din public sunt scârbiți. Niciunul nu s-a clintit, nici măcar instructoarea. Pax se răsucește către Sefi.

— Îți bați joc de noi? îl întreabă încet Sefi. Era Anotimpul Vântului, nu al Cenușii.

— Să-mi bat joc? Nu, Maiestatea Voastră. Înțeleg că ideea este aceea de a mă iniția în tradițiile Obsidienilor.

Arată către Ozgard, a cărui sosire a remarcat-o cumva.

— Șamanul vostru îi învață pe copiii Gheții că războiul este cel dintâi limbaj al popoarelor, dar că nu orice război trebuie să fie cel din urmă. Copil fiind, ar trebui să fiu impresionat de înțelepciunea voastră. Ca ostatic, includerea în ritualurile voastre tribale ar trebui să mă convingă că mă priviți ca pe un aliat. Ca elev, ar trebui să-i împărtășesc lecția asta poporului meu: să fie prieten cu Obsidienii care mi-au arătat ritualurile lor sacre și m-au tratat cu respect. Ce păcat că până atunci nu va mai rămâne niciun Obsidian!

Temerarii se îmbățoșează la auzul insultei. Neafectat de ea, Valdir urmărește atent și îngândurat reacțiile tovarășilor săi. Deci monstrul ăsta gândește. Și e și destul de arătos, dacă reușești să ignori urechile alea ca niște aripi de liliac.

— Ferit-ar zeii să vă insult mândria! se înfoaie Pax. Mare mirare că mai aveți așa ceva. Dacă mai credeți că războiul este un dialog, permiteți-mi să vă amintesc că Auriii Centrului nu vă consideră ființe umane. Sunteți vite. Ei au creat Anotimpurile

Războiului pentru ca triburile să fie mereu în conflict unele cu altele. Nu voiau ca șeptelul lor să fie *triat*. Îl voiau *călit*, ca să poată lupta mai bine în războaiele lor. Încă din leagăn, copiii Războinicilor Însemnați sunt crescuți cu o singură idee. Războiul nu se poartă pentru mândrie și nici pentru pământuri. Războiul înseamnă exterminare. Valdir Netunsul știe asta. A servit alături de tatăl lui Ragnar, Armăsarul Palid, în calitate de cavaler-sclav al Legiunilor Grimmus, apoi alături de tatăl meu și de Ragnar, care i-a pus briciul în mână. Mulți dintre temerarii voștri au fost martori la asta în timpul perioadei de armată. Niciodată n-a fost mai evident decât pe Mercur, unde tatăl meu se confruntă cu anihilarea în urma bombardamentelor atomice.

Deci ticălosul ăla Roșu a ajuns din nou pe Mercur. Trebuie să fi fost un contraatac al Auriilor. E în continuare proscris?

— Dar voi! Voi, nerușinaților! Vă ascundeți de adevărul ăsta în spatele tradiției. Abdicați de la jurăminte în numele unei înțelepciuni prefăcute. Nu există înțelepciune în compania dezertorilor. Există numai rușine! V-ați lăsat Steaua Dimineții să-l înfrunte pe cont propriu pe dușmanul vostru comun. Dar nu vă agitați!

Zâmbetul lui e unul răutăcios, de care nu-l credeam capabil.

— Nu va trece mult până când mașinăriile apocalipsei îl vor ucide pe tatăl meu și vor sosi pe Marte ca să-i urmărească până în mormânt chiar și pe cei care și-au încălcat jurămintele. Nu face confuzii, Sefi, regină a Obsidienilor: ăsta nu-i un război al Vântului sau al Focului. Face semn către tinerii Obsidieni doborâți din jurul lui, cu milă față de cel cu așchia de os în gât. E un război de anihilare și sunteți depășiți de mult mai sinistra stirpe din care mă trag. Sunt fiul Stelei Dimineții. Sânge din sângele celui care v-a sfărâmat lanțurile. Dar voi ne țineți aici pe mine și pe Electra ca asigurare și ca să vă puteți tocmi pentru nave și informații. Așa că vă privesc cu ochii tatii și vă întreb: ce spune tradiția voastră strămoșească despre onoare?

Lasă femurul să cadă și se îndepărtează, iar Obsidienii rămân încremeniți în urma lui.

— La naiba, măi băiete!

Îmi scarpin piciorul, amintindu-mi ce cretin eram la vârsta lui. Electra fuge să-l ajungă din urmă. Sefi îi privește îndepărtându-se și le face semn paznicilor lor să-i urmeze. Dar acuzațiile lui Pax stăruie în aer după plecarea sa. În oastea Obsidienilor nu-i

totul în regulă.

— Știe cum să-i facă pe alții să se simtă vinovați.

— Da, e… precoce, murmură Ozgard, dezaprobându-l în mod vizibil pe Pax.

Straniu, dar Valdir nu-i de aceeași părere. Îl urmărește pe Pax și în ochii lui există ceva ce aduce a întristare, iar când înaintează către regina sa, parc-ar purta pe umeri greutatea a zece planete. Anxietatea i se evaporă numai când trece pe lângă Freihild, instructoarea. Ea se străduiește să nu-i întâlnească privirea. *Chiar* că-i o tânără drăguță. Suplă, nu musculoasă, fără înfățișarea hirsută specifică atâtora dintre ai ei. Pun informația bine, pentru mai târziu.

Sunt condus către Sefi. Deși tocmai a fost mustrată de un plutocrat preadolescent, este mai impresionantă decât reputația ei. Care este fabuloasă. Căpetenie războinică, ucigașă de Aurii, eroină a Războiului Șobolanilor, soră a semizeului Ragnar Volarus, regină a Obsidienilor. Nu are frumusețea barbară a lui Valdir sau vitalitatea lui Freihild. Este o fuziune la rece a două lumi. O tijă orizontală de fier îi străpunge șaua nasului, dar în ureche îi clipește un implant cohlear. Rune astrale îi înseamnă tâmplele rase. În antebrațul stâng are încastrat un datapad. Ochii îi sunt ca două mari pietre negre, dar în lumină se văd fibrele implanturilor optice din ei. Pe pleoape are tatuată cu albastru o a doua pereche de ochi. Paisprezece degete lungi, cu încheieturi proeminente, i se odihnesc în poală, mângâindu-i coada lungă, dovada bravurii ei.

Și apoi văd arma pe care o poartă. Lama inertă a briciului care i-a străpuns pieptul lui Trigg cu zece ani în urmă i se încolăcește de-a lungul mănușii de piele ce-i ajunge până la cot. Aceeași armă care l-a ucis pe fratele ei, Ragnar. Clipesc ca un dependent pe care l-a prostit consumul. Crezusem că briciul Ajei era în posesia lui Barca.

Valdir îngenunchează dinaintea perechii sale și-și dezgolește gâtul, apoi mă anunță pe mine și se trage la o parte. La vederea sângelui de pe picioarele și genunchii mei, Sefi ridică dintr-o sprânceană.

— Valdir, omul ăsta ne e oaspete.

— Și-a făcut-o singur căzând de la o fereastră.

— Coborând cu grație, îl corectez eu. *Njar ga hae, skati,* îi spun lui Sefi, dezgolindu-mi gâtul în semn de respect și

supunere.

Valdir e șocat că știu ceva nagal.

Sefi nu-i surprinsă. Îmi acceptă închinăciunea, desfăcându-și propria palmă ca să-mi arate că nu ascunde nicio armă.

— *Njar ga hir, grár. Hir ganga ni hallr.* Face semn din cap către Albul aflat în spatele pâlcului de Valkirii din jurul ei. Xenofon a spus că ne cunoști obiceiurile. *Fótr heill*?

— Poftim? Nagalul meu a cam ruginit.

— Piciorul e sănătos?

— Așa se pare, spun eu mișcând membrul. M-am mirat că ați folosit carnea artificială. Nu-i ieftină. Probabil ar trebui să vă mulțumesc.

— E un dar, spune ea ridicând din umeri. Curtea mea este mare după războiul lung. Primesc pe toată lumea. Inclusiv pe tine, Vânătorule de Cicatrici. Rostește titlul cu afecțiune și-și înclină capul. Trupul tău voia moarte. Inima ta nu-i pură. A devenit tăcută în trei rânduri. Narcoticele te slăbesc.

Valdir scoate o exclamație de dezgust și se așază pe jos alături de tovarășa sa, apucându-se să-și pieptene părul. Parcă-i o afurisită de pictură francă.

— Valdir crede c-ai fost prost că te-ai apucat să iei zoladon.

— Păi e prost, zice Valdir.

Sefi îi pune o mână pe umăr.

— Și crede că-i o prostie să-mi irosesc răsuflarea vorbind cu tine. Îi aruncă un zâmbet lui Ozgard. Dar eu știu că, la cei ca tine, a fi slab nu înseamnă că ești terminat. Așa că spune-mi, de ce îți omori simțurile cu zoladon?

Arunc o privire către briciul Ajei.

— Face viața să curgă mai lin.

— Bietul omuleț, spune ea pe un ton batjocoritor. Viața e făcută să fie simțită. Altminteri de ce mai trăiești? Fără văi nu există munți.

Îl indic dintr-o mișcare a capului pe Ozgard, care a revenit pe terenul de antrenament și studiază sângele de pe pietre.

— Tipul ăla de colo e așa de drogat, că-i cu capul în nori. Pare să-i meargă de minune.

— Comparație prostească. Pâinea-zeilor umple războinicul cu energia zeilor. Afina Spiritului deschide mintea și poți auzi glasul lui Aesir. Zoladonul face războinicul rece, îngustează mintea. Face din om mașină. Scârbos.

— Și norul-febrei? întreb eu. Fanaticilor voștri le place.

Ea se întunecă la față.

— Nu mai există fanatici. Norul-febrei e un lucru rău și nu-l accept. Transformă oamenii în sălbatici. Noi nu suntem sălbatici.

Singurul de altă Culoare de pe dâmbul cu Obsidiene e un Alb slab, cu roba de culoarea unei nopți fără stele. E un *logos.* Credeam c-au fost linșați toți de mulțime. Chel, cu chip copilăros, ar putea avea la fel de bine treizeci de ani sau optzeci. E greu de spus cu făpturile astea. Au pielea de culoarea cărnii crude de pui. Ochii – de culoarea laptelui. Un diamant mare încastrat între ochi este însemnul clasei lor. Dacă există cineva în permanență drogat cu zoladon, atunci este computerul ăsta din carne și oase. Nu subliniez ipocrizia.

— Cu Afina-Spirit, Ozgard vede mâna zeului pe umărul tău, continuă Sefi. El este responsabil că tu mai respiri. Te-ai prăbușit într-un parc de deșeuri metalice. Te-au găsit prădătorii. Printre ei erau Frați ai Gheții care îl cunosc pe Ozgard și mi te-au oferit.

Ei, asta da surpriză.

— Pe mine și pe micii războinici. Trebuie să vă fi costat o avere s-o contralicitați pe Suverană.

— Câștigarea respectului meu a fost o răsplată suficientă pentru ei.

— Sindicatului trebuie să-i fi plăcut la nebunie treaba asta.

— Au încercat să-și susțină pretențiile, spune ființa Albă. Netunsul le-a scos ideea asta din cap.

Nu știu dacă Valdir Netunsul simte antipatie față de Ozgard, dar în ființa Albă pare să se încreadă. Înclină din cap către sfetnic ca și cum ar fi un vechi prieten.

— Deci copiii sunt ostaticii voștri și noi suntem aici..., murmur eu.

— Elevi, mă corectează Sefi.

— Desigur. Deduc atunci că nu figurez pe meniul Casei Barca...

— Ce rost ar avea să te reparăm, numai ca să te ucidem? Ar fi bani aruncați. Tu nu ai făcut rău Tribului Tuturor.

— Sunt întrutotul de acord. Dar... nu sunteți aliați cu Suverana și cu Casa Barca?

N-am mai auzit niciodată de Tribul Tuturor, dar să luăm lucrurile pe rând.

— Să fiu al dracului, până adineauri, când a început puștiul să vorbească, eu crezusem că sunteți în continuare cavaleria aeriană grea a Secerătorului.

Cercetând fețele războinicilor ei, îmi dau seama că-i o chestiune deja veche, dar încă dureroasă, mai ales pentru bărbați. Lumea se schimbă repede. A fost din cauza morții lui Wulfgar? Sau a existat alt motiv? Dacă nu sunt aliați, atunci tentativa mea de a ajunge la Suverană a fost percepută ca o înșelătorie. Ceea ce înseamnă că Volga e deja moartă. Îmi trebuie zoladon. Nevoia sfâșietoare aproape că-mi îndoaie genunchii.

— Deci cred că aveți un motiv anume să mă țineți în viață, zic eu. Nu din recunoștință pentru pleașca pe care v-am pus-o în poală. Nici din fidelitate față de un fost Vânător de Cicatrici. Mi s-a reamintit în amănunt ce le fac ai voștri hoților. Îi arunc o privire lui Valdir. Deci poate-ar fi bine să-mi spuneți despre ce-i vorba.

Sefi se ridică, luându-mă prin surprindere.

— Vino, domnule Horn! Vreau să vezi ceva.

•

Sefi mă conduce de la *ludusurile* de antrenament la hangarele ce au adăpostit cândva navele de război ale Casei Bellona. În cavernele de piatră, o întreagă națiune lucrează în slujba unei singure misiuni: cunoașterea. Adolescenți Obsidieni trudesc cot la cot cu femei bătrâne, bărbați tineri și temerari căliți în războaie, învățând meserii care cu zece ani în urmă le erau interzise sub amenințarea pedepsei cu moartea. Studiază cu mecanici Portocalii, cu navigatori Albaștri care alcătuiesc hărți astrale și-i antrenează în simulatoare de zbor, cu specialiști Verzi în codificare, doctori Galbeni și constructori Roșii. E o priveliște stranie.

Sefi nu spune nimic pe durata acestei plimbări și, când încheiem micul nostru tur într-o altă grădină plină de statui sparte înfățișând membri ai Casei Bellona, capul mi-e plin, ochii mi se străduiesc să rămână mijiți disprețuitor și picioarele desculțe mă dor cumplit. Sefi îmi face semn să mă așez la o masă lungă, așternută pentru două persoane. Din umbrele grădinii ne privesc fețe palide tatuate cu rune negre. Skuggi. Mă așez, cu spinarea străbătută de un fior. Asasinii-spirite. Valdir stăruie cu privirea asupra lor înainte să se așeze pe o statuie

spartă.

Scaunul e o ușurare pentru piciorul meu. Un servitor Rozaliu nemaipomenit de arătos îmi pune la picioare un lighean cu apă caldă în care plutesc flori negre. Îmi scufund picioarele în el cu un oftat și simțirea îmi revine, însoțită de furnicături ciudate, cauzate probabil de flori. Ozgard îmi murmură la ureche că în apă se află ochii-nopții, apoi pleacă să hoinărească prin grădină.

Se lasă noaptea. Soarele pălește pe cer. Sub Sălașul Vulturului, Olympia cea greu încercată se întinde până la Loch Esmeralda ca mantia udă a unui centurion, iar eu stau la masă cu regina.

— Vă rupeți de Republică, spun strângând pe mine haina de blană. Asta ați vrut să spuneți prin Tribul Tuturor. I-ați unit deja pe Obsidieni în război, promițându-le o patrie, nu? Se pare c-ați găsit una.

Îmi cobor privirea către Olympia, dar ochii lui Sefi sunt ațintiți asupra orizontului de dincolo de oraș. Asta înseamnă probleme.

— Pe gheață, dacă un mădular ți se îmbolnăvește, îl retezi ca să salvezi trupul. Republica e mâncată pe dinăuntru de slăbiciune, cum erai tu înainte să te vindecăm. Poporul meu trebuie să prospere. Asta este povara pe care fratele meu mi-a pus-o pe umeri. Ca să prosperăm, trebuie să devenim un singur trib. Așa că voi fonda un regat pentru poporul meu, pentru toți Obsidienii.

— Volkland, șoptesc Valkiriile ei, zornăindu-și brățările la auzul cuvântului sfânt.

Izbucnesc în râs. Mai întâi Roșiii și acum și înghețații ăștia.

Așezat la baza statuii, Valdir își scoate securea.

— Nu pe mine mă ia în râs, Valdir, spune Sefi. Ia în râs viața. Nu-i așa, domnule Horn?

— Pe-aproape. V-ați ales cu un nou război.

— Cunoaștem războiul, zice disprețuitor Valdir.

— Împotriva vechiului vostru amic, Secerătorul? îl întreb, făcându-l să se ridice în picioare. Întreabă-i pe Aurii cam cât de distractiv e.

— Valdir e un războinic. E cinstit și mândru, spune Sefi făcându-i tovarășului ei semn să se așeze.

Valdir fierbe de nemulțumire și nu toată e îndreptată asupra mea.

— El spune adevărul, pentru că trăiește în adevăr. Cunoaștem

războiul. Dar nu-i tot ce cunoaștem sau vom cunoaște. De șapte secole ei ne spun: omorâți! Și noi omorâm. De șapte secole ne spun: trimiteți-vă fiii la stele! Și noi îi trimitem. Republica spune că suntem liberi. Senatul zice să ne supunem. Să trimitem fii *și* fiice la stele. Omorâți pentru noi. Muriți pentru noi. Noi cerem o patrie, ei ne dau insule stâncoase pe Pământ. Noi cerem un oraș, fiindcă nu suntem sălbatici care vor să pescuiască toată ziua. Flutură din mână către Sălașul Vulturului și Olympia. Ne dau niște ruine și ne cer să fim mulțumiți. Ce ne așteaptă pe Mercur? Nu putem trăi sub apăsarea soarelui. Suntem detestați acolo. Așa că spunem cuvântul pe care l-am învățat de la Ragnar: *nu*! Îmbrățișăm adevărul pe care l-am învățat de la Steaua Dimineții: *destinul nu ți se dă, destinul ți-l iei.*

Sefi cea Tăcută, auzi!

Mă uit după Ozgard. Mă întreb dacă acesta-i destinul pe care l-a văzut în oasele aruncate în foc, așa cum susține că l-a văzut pe-al meu. Îl descopăr urcându-se într-un copac, înspre un cuib de bufniță. Cum nu se poate mai potrivit.

Oftez.

— Ce anume vreți să fur pentru Maiestatea Voastră? Zău, nu trebuie să mă flatați atât.

Nesimțindu-mă foarte masculin așa, cu picioarele în lighean, mă plesnesc peste pulpă.

— Invocați datoria pe care o am față de Maiestatea Voastră!

Sefi rămâne tăcută cât timp Rozaliul zvelt apare cu o sticlă de vin, îi arată sigiliul ca dovadă că nu s-a umblat la ea și toarnă în trei pocale aurite.

— Mulțumesc, Amel, spune ea.

Logosul Alb înaintează și soarbe din vin, îl plimbă prin gură și înghite, apoi, nedetectând niciun patogen, aprobă. Rahaturi ciudate de-ale *logoșilor.* Până și Arbitrii ca Oslo, contactul meu din Ghilda Ophion, se tem de *logoși*. Ei sunt ca păpușile acolo jos, nu au nimic, și funcționează în permanență pe bază de zoladon. Numai cei mai bogați Aurii își permit un asemenea trofeu.

Se parte că Sefi colecționează făpturi neobișnuite. Și vinuri rare. Adulmecă vinul din pocalul ei.

— Ce vrea Maiestatea Voastră să fur? repet în timp ce ea soarbe.

Pare simultan jignită și vag amuzată de tonul meu. Cât a

trecut de când a mai îndrăznit cineva să-i răspundă obraznic, ei, care ține de boașe tipi ca Valdir?

— Dintre toate cuvintele limbii comune, știi care-i preferatul meu?

„Pe Jupiter din înalt!”

— Destin? Volubil? Public captiv?

Ea se apleacă spre mine.

— „Pragmatic”. Nagal e o limbă superioară limbii comune. Exprimă mai bine simțămintele și are mai multe cuvinte frumoase. *Weldschmer.* Durerea pe care o simți când lumea te dezamăgește. *Fenwehr.* Dorința de a fi altcineva. Dar nu avem un cuvânt care să însemne „pragmatic”. Numai „onorabil” sau „rușinos”.

Ochii ei privesc prin mine.

— Tu ești așa. Am nevoie de persoane pragmatice. Așa cum mecanicii îi instruiesc pe cei invalizi sau slabi, iar Albaștrii pe cei mici și inteligenți, *tu* îi vei instrui pe skuggii mei.

Scoate un plescăit și Freihild, instructoarea de mai devreme, iese din umbrele grădinii alături de alți câțiva skuggi.

Toți sunt tineri, dar niciunul nu-i frumos ca Freihild. Chipul ei, deși tatuat cu rune negre subtile, nu-i brăzdat de cicatrici. Pomeții îi sunt proeminenți, ochii migdalați și mai degrabă albastru-închis decât negri ca ai Obsidienilor. Toți skuggii sunt mai zvelți decât Valdir sau brutele de Valkirii, mai degrabă căprioare decât elani. Freihild chiar are gene ca de căprioară. Valdir observă și el asta, nu, băiete?

— Ce anume să-i învăț? întreb. Nu sunt asasin. Ei sunt cei mai buni.

— Ba nu sunt, zice Freihild cu voce leneșă și batjocoritoare. Urlătorii și Gorgonele sunt cei mai buni. E adevărul adevărat.

— Ce bine că vi i-ați păstrat ca aliați pe unii dintre ei, nu?

Freihild e amuzată.

— Skuggii mei sunt orfani proveniți din triburi spulberate, spune Sefi. Și-au oferit reginei spiritele. Loialitatea lor e mai presus de nevoile cărnii, așa că li se scot mitrele, iar sămânța lor e făcută infertilă de șamanul meu. Dar știi de ce skuggii mei nu sunt cei mai buni? Îi face semn lui Freihild să revină la locul ei. Nu pentru că nu știm cum să umblăm alături de umbra tăcută sau să aducem moartea cea lungă, ci pentru că Urlătorii și Gorgonele sunt mai mult decât niște asasini. Skuggii mei nu-s.

Ei oferă o singură soluție. Moartea. Oamenii *pragmatici* oferă mai multe soluții. Căci Mâna Roșie nu stă degeaba. Skuggii au vânat-o în ultimele șase săptămâni. Șase mii au ucis pentru mine. Mâna Roșie fuge. Republica a fost prea blândă cu ea. În curând, va înceta să existe. Dar voi avea nevoie ca skuggii mei să învingă Gorgonele, să-i învingă pe Urlători dacă va fi cazul. Învață-i să fie... contractanți independenți. Să se topească într-un oraș. Să trăiască dincolo de liniile inamice. Să câștige aliați, să semene discordie. Mă țintuiește cu un deget lung, înmănușat. Tu ai răpit copilul Suveranei. Ne vei oferi cunoașterea ta.

Dacă vrea să întemeieze un regat, știe că va trebui să joace la fel de murdar ca toți ceilalți.

Valdir mârâie, sare în picioare și se îndepărtează. Sefi îl privește plecând cu o expresie stranie pe chip.

— Consortul meu este de părere că greșim abandonându-l pe Secerător. Nu vrea să ne schimbăm sau să practicăm artele rușinoase. Dar e doar un bărbat. Bărbații sunt impulsivi și orbiți de șarpele dintre picioare.

— Aici nu vă contrazic, spun eu, apoi adaug privind-o bănuitor: Skuggii sunt sacri în ochii poporului vostru. Slujitori ai Morții, Mamă-a-Toate, nu? Valdir nu-i probabil singurul supărat. Temerarii voștri știu că Auriii or fi ținut ei lanțul, dar Cenușiii *erau* lanțul. Ne urâți chiar mai mult decât pe ei.

Ea dă nepăsătoare din mână.

— Maiestatea Voastră, am văzut Obsidieni cuprinși de beția sângelui violând legionarii răniți pe câmpul de luptă, în timp ce-i scalpau. Obsidienii *voștri.* Nu nutresc nicio loialitate față de legiune. Dar Cenușiii ăia sunt poporul meu. Poate că Auriii sunt cei mai înspăimântători, poate că voi sunteți cei mai mari. Poate că Roșiii sunt cei mai duri. Dar noi, Cenușiii, avem cea mai bună memorie.

Ideea de a-i învăța pe skuggi să devină și mai eficienți mă îngrețoșează. E o metodă de a-mi vinde sufletul pe care n-am luat-o în calcul niciodată.

— Lumii ăleia i-a trecut vremea. Nu toate clanurile cred în ce cred eu. Se opun schimbării. Dar urmează pe cel mai puternic, iar eu sunt puternică. Sefi își plimbă degetul lung pe buza cupei cu vin. Tu ești viclean. I-ai făcut pe Inimă de Leoaică și pe Lorzii Vulpoi să pară niște proști. Vreau viclenia aia. Știu cum funcționează lumea asta. Sunt gata să te fac un om foarte

bogat.

— Și dacă refuz?

— Ești un oaspete. Când e sigur, vei fi liber.

Mai degrabă liber să fiu aruncat de pe o stâncă de Valdir.

— Dar un om singur nu-i nimic. Vei fi vânat de Sindicat, de Julii, de Leoaică, de Republică… de Spiriduș. Vei fi non-om Fără casă. Fără oameni de-un sânge cu tine. Fără *aeta.* Fără mâini care să-ți poarte trupul rece către ceruri după ce ei te vor găsi.

— Pisicile-s nimic pe lângă mine, zic aplecându-mă în față cu un zâmbet felin. Am o mie de vieți. Le dau fiecăruia câte una dintre ele. Oricum, Marte e pentru fraieri. Eu am treburi pe Luna.

— Te referi la femeia ta. Tresar și în ochii ei se aprinde o scânteie. Volga Fjorgan nu mai e pe Lună. *Xenofon*!

Ființa Albă înaintează.

— Acum șase săptămâni, doi membri cunoscuți ai bandei lui Horn au fost răpiți de pe proprietatea familiei Augustus și se află în prezent pe Phobos, așteptând să fie transferați pe Marte.

Arunc o privire către lunile gemene ce se deplasează pe deasupra orașului.

— Noo. Citadela e de nepătruns. Locu-i plin de infanterie grea și au tehnologii cum nici măcar eu n-am mai văzut. Minotaurul avea o centurie întreagă de Războinici Însemnați și a fost bătut. Însemnați adevărați…

Le studiez fețele. Nu par capabili să joace la cacealma.

— Cine?

— Femeia Julii, spune făptura Albă.

— Dar ea n-are talentele necesare pentru asta.

— Are altceva mai bun. Bani, spune Sefi.

Xenofon explică:

— Neștiind despre târgul încheiat de tine cu Virginia, a angajat un contractant independent pe nume Figment ca să-i captureze pe membrii bandei tale și să-i folosească pentru a se târgui cu tine după ce confruntarea față-n față cu Suverana n-a dat rezultate.

— Psihopata aia?

Mă trec fiori reci, dar e logic. Spirite înrudite și așa mai departe. Mă uit la Sefi.

— Ați zis doi. Cine-i al doilea?

— Roșia, răspunde Xenofon. Omul tău din interior.

— Lyria? Lyria din nenorocitul de Lagalos?

Nici nu-s în stare să râd. Am crezut că era un iepuraș ușor de fraierit. Mă reazem cu spatele de balustradă, cu mintea învârtindu-mi-se ca o sfârlează. „Scapă de-aici, bătrâne! Salvează-ți pielea prețioasă cât mai poți!”

Dar fără Z, vocea asta e slabă. Lyria din Lagalos și Volga Fjorgan, în viață și aici, pe Marte. Ce chestie! Asta decide lucrurile, chiar dacă mă prefac că nu-i așa. Sigur că mai întâi trebuie să fac mofturi, dar adevăru-i că aș fi zis oricum „da” la tot ce-mi cer, numai ca să supraviețuiesc acestei întâlniri. Acum chiar e posibil să rămân prin preajmă până capăt ce-mi trebuie.

— De unde știți că mai trăiesc? o întreb. Dacă le-a luat Julii…

În mâna lungă a lui Sefi apare o hologramă. Înfățișează o celulă. În ea, Volga se leagănă înainte și-napoi. Biata fată! O văd zâmbind în ziua curselor de cai din Hyperion. Râzând într-un bar. Oferindu-mi un cocteil. Când am cooptat-o în echipa mea, era doar o puștoaică. Eu am fost tot ce avea ea. Numai că nu m-a avut. Nu de-adevăratelea. Îmi mușc limba până la sânge ca să nu izbucnesc în lacrimi. Fără supapa Z-ului, e prea mult. Imaginea se stinge.

Ticăloasa de regină cu sânge rece mă privește.

— Julii nu irosește resurse. I-am spus c-o plătesc dacă le eliberează. Jură-mi credință și sunt ale tale!

„N-o face, bătrâne! Ea o să aibă o moarte cruntă. Asta-i soarta visătorilor. Ce, nu știi?”

Dar o parte mai puternică și mai flămândă din mine se repede la noua scânteie de speranță. „Volga, o să te salvez, Bulgăre de Nea! O să te tratez ca pe regina care ești!”

— Cât vă plătește Julii pentru copii? întreb, încercând să-mi distrag atenția, dar și pe a lor. Trebuie să fie ceva pe cinste.

— Asta nu te privește, spune Sefi. Care-i răspunsul tău?

Timpul pare să stea în loc. Mă pomenesc încuviințând.

— Fără jurăminte de credință, zic eu. Nu-s potaia nimănui și să mă ia Hades dacă am de gând să mor pe Marte. Faceți un contract-tip, ca alea pe care le face Ghilda Amani…

Xenofon scoate un datapad, afișează un holodocument și-l proiectează pe masă. Sefi zâmbește. Știe cu cine face afaceri. Deșteaptă fată! Îl parcurg la repezeală. E un contract după toate specificațiile Ghildei Amani, nu un jurământ barbar pecetluit cu sânge. Poate că lumea chiar se schimbă.

Sefi soarbe din vin în timp ce eu citesc. Încheiere automată

după trei ani. Se consideră nul dacă iau zoladon. Ce i-a apucat pe toți?! Le recunosc skuggilor dreptul să mă marcheze pentru moarte, dacă o șterg. Asta e amuzant... și probabil. Citesc în diagonală până la partea cu remunerația și simt că-mi amorțesc degetele.

Fetele, în termen de șase săptămâni. Un sfert de kilogram de diamante de calitatea A pe lună marțiană, o navă cu tot cu titlul ei de proprietate și o primă de semnare de douăzeci și cinci de milioane de credite. Să fiu al dracului! Sunt superplătit pentru ce mi se cere să fac.

— Vreau fetele la semnarea contractului!

— Nu, spune în mod previzibil Xenofon. Riscăm să fugi.

— Atunci dublați-mi salariul lunar. Jumătate de kil plus cheltuielile. O să-mi distrug reputația de neutralitate dacă mă asociez cu trupele speciale de ucigași-spirite și fetelor mele o să le trebuiască bani de pensie.

Ființa Albă dă să spună „nu”, dar i-o retez:

— Ascultă, smântânică! Voi sunteți la ananghie. Mi-ați reparat piciorul. M-ați scăpat de Urlători. Aveți nevoie de mine pentru ceva ce voi nu puteți face. Și pariez că nu-i vorba doar să le dau lecții skuggilor. Niciunul nu reacționează, dar nu-i de mirare când vine vorba de oamenii ăștia. Nu vă puteți deplasa armata de pe Pământ fără să vă arătați cărțile. Pricep. Dar asta înseamnă că se pregătește ceva. O să-mi spuneți când va trebui să știu. În regulă. Dar vreau o primă de risc, pentru că-s sigur că va fi o nebunie.

— Îți prețuiești foarte mult talentele, domnule Horn, spune Sefi. Sau poate nu-ți prețuiești destul viața.

— Acuma prețul a urcat la un kil. Vreți să-l creștem la două?

Întind mâna.

Anturajul lui Sefi se încordează la vederea insultei. Până și ultimul drogat știe regulile cu privire la atinsul Obsidienilor. Dar apoi ea mă ia prin surprindere. Mâna mea dispare în strânsoarea celor șapte degete înmănușate.

— Pentru o colaborare fructuoasă, spune Sefi. Încă ceva! Băiatul Secerătorului ține la tine. Ne opune rezistență. Fă-l să se deschidă. Avem nevoie de o asigurare.

— Sigur, cum ziceți!

În timp ce ea mi-eliberează mâna, zâmbesc. „O să te salvez, Bulgăre de Nea! Rezistă, c-o să te salvez!”

24. EPHRAIM

Skuggi

— Căscați urechile la mine! spun, așa cum a spus și tessariusul[14] meu cu ani în urmă, într-o altă viață.

În hangarul gol, ochii negri a două sute de asasini mă țintuiesc bănuitori. Proveniți din rămășițele triburilor nimicite de Aurii după ce Sefi s-a alăturat Revoltei și transformați într-una dintre cele mai temute bande de asasini din acest război, sunt toți în formă maximă și niciunul nu-i trecut de treizeci de ani.

Unii, precum căpetenia lor, Freihild, abia sunt mai înalți decât mine. Alții sunt construiți ca niște cioturi de copac, iar alții sunt mai înalți chiar și decât Ragnar Volarus. Alții sunt subțiri și cu mutre istețe. Toți își poartă părul alb ca osul într-un coc în vârful capului, au îmbrăcat tunici albastru-deschis fără mâneci și au blazonul înaripat al Tribului Tuturor tatuat cu negru pe ambii umeri. Ăla va trebui să dispară.

— Numele meu este Ephraim ti Horn și am fost considerat cândva al treilea cel mai bun contractant independent din Hyperion, ceea ce înseamnă că am fost între primii trei din lume. Cu două luni în urmă, am devenit cel mai bun. Zvonurile pe care le-ați auzit... sunt adevărate. I-am răpit pe moștenitorul Secerătorului și al Suveranei și pe drăcoaica aia a Spiridușului și a Victrei au Julii. Și i-am răpit de două ori, ajutat numai de un Roșu, o Verde și o Obsidiană. A, și a doua oară am făcut-o singur.

Sunt sceptici. Bun. Se iau după Freihild, care se uită la mine cum m-aș uita eu la Volga dacă ar încerca să mă învețe să folosesc cafetiera. Trag cu ochiul către Ozgard, care stă lângă mine încuviințând tot ce spun, ca și cum în cuvintele mele s-a adunat toată înțelepciunea lumii. De la întâlnirea mea decisivă cu Sefi, m-a urmat peste tot ca o nălucă somnoroasă, mâncând nuci, dormind în fața ușii mele și uneori în camera mea, vădind o totală lipsă de înțelegere a unor noțiuni ca spațiul personal, proprietatea privată sau igiena. Între timp pretinde că-i inițiază pe Pax și Electra în modul de viață al Obsidienilor, dar mă

---

[14] Comandant al gărzii de noapte în armata romană.

îndoiesc. Am cunoscut dependenți de droguri și el prezintă toate simptomele.

— Deci voi ăștia ați omorât ceva la viața voastră. Știți cum stă treaba. Ați căzut cu Ploile, ați pătruns prin brețe, ați ucis Aurii și o mulțime de oameni care arătau ca mine. Cunoașteți războiul asimetric, acțiunea directă și recunoașterea, cum vă cunoașteți pubisurile alea decolorate. Dar talentele voastre înnăscute nu-s de ajuns. Regina voastră e de părere că lumea se schimbă și vrea să vă schimbați și voi odată cu ea.

Freihild cască. O ațintesc cu degetul.

— Tu! Care-i cea mai bună metodă să scoți din luptă o brigadă ucigașă de Aurii în armură completă?

— Când se opresc să se pișe, spune ea stârnind râsete.

— Greșit! Cu un magnet de neodim de putere mare.

— Dar asta nu i-ar omorî, îmi răspunde ea.

— Misiunea voastră nu mai e să omorâți pur și simplu. Regina voastră vrea un regat, așa că are nevoie de oameni care să se concentreze pe misiune, nu pe omoruri.

— O armă cu impulsuri electromagnetice ar fi mai bună, spune Freihild.

— Greșit, cretino! zic iritându-i sensibilitățile de sălbatică. Dacă nu-i alimentată cu energie nucleară, n-o să aibă niciun efect asupra noilor modele de armură. Ai rămas cu doi ani în urmă. Dacă nu citești indicațiile tehnice, nu-ți faci treaba. Când ai citit ultima oară indicațiile tehnice, skuggi?

Freihild nu răspunde.

— Bănuiam eu. O să vă învăț *eu* războiul neconvențional, la firul ierbii: spionajul legiunilor Societății, filaj, contrafilaj, cum să străbateți o rețea laser, să subminați sisteme de securitate, să stârniți insurecții pe terenul inamicului, să recrutați oameni promițători de orice Culoare fără să-i învinețiți în bătaie, să vorbiți despre orice subiect timp de zece minute, să folosiți magneți de neodim, să deturnați orice are un motor, să manipulați orice are o pută sau o gaură și să faceți toate astea fără să știe nimeni c-ați trecut pe-acolo. Veți deveni soldați-fantomă ai junglei urbane. Nu veți deveni parte din lumea subterană. Veți fi stăpânii ei. Și o să vă fac să apreciați pictura suprarealiștilor spanioli. Pentru că sunt cei mai buni artiști pe care i-a dat vreodată lumea asta și societatea modernă nu-i apreciază la justa lor valoare. Întrebări?

Ei îmi întorc privirea inexpresivi.
Ozgard își drege glasul.
— Ephraim!
— Da, Ozgard?
— Am uitat să-ți zic. Numai jumătate dintre ei vorbesc limba comună.
Închid ochii.
— Te urăsc!

25. VIRGINIA

Oligarhi

— … Stoparea imediată a scutirilor guvernamentale de taxe pentru sindicatele muncitorești, bresle și alte colective dăunătoare voinței pieței libere. Asta ne aduce la propunerea 6.3…
Senatoarea Britannia ag Krieg are ochii ca două puncte și părul de pe fruntea ei formează un V atât de ascuțit, încât ar putea sparge gheața pentru bourbonul meu de fiecare seară. Krieg, negociatoarea principală a Inelului Zenitului, confederația ce apără interesele Argintiilor, stă în golul din centrul mesei lor rotunde aflate în interiorul Turnului Zenitului, deținut de Sun Industries. Nori vopsiți de luminile orașului formează un covor undeva dedesubt. Cu cei cincisprezece kilometri inutili ai săi, este cea mai înaltă clădire din Hyperion, făcând să pălească amintirea fostelor comandamente militare ale Societății. O altă metaforă care spune multe despre constructorul ei și despre vremurile pe care le trăim.
Cu excepția Britanniei, nu mai sunt prezenți alți senatori. Cățelușii sunt sechestrați la etajele inferioare, așteptând ordinele adevăraților lor stăpâni. Treizeci și trei de multimiliardari membri ai Inelului Zenitului sorb ceai din cești de porțelan de Io, plesnind de satisfacție că nu ei au mers la Suverană, ci ea îi vizitează. Sosiți de pe asteroizi, planete, sateliți și stații comerciale din spațiul cosmic, au numai patru lucruri în comun: Culoarea lor, credința aproape religioasă în piața liberă așa cum o definesc ei – deși nu-i deranjează că

principalul lor client este guvernul –, obsesia față de autonomia individuală și hotărârea fermă de a se comporta în orice împrejurare ca niște nemernici absoluți.

Niciunul dintre oligarhi, cu excepția lui Quicksilver, n-a fost bogat înainte de război. Acum ei reprezintă mașinăria războiului: fabricile de Drachenjägeri, șantierele navale, fabricile de textile, medicamente și cauciuc, transportul de mărfuri, produsele pe bază de siliciu. Fără companiile lor, pe care, să recunoaștem, le-au întemeiat în condiții de competiție intensă, ne-am lupta cu pietre și bețe.

Quicksilver, unicul megamultimiliardar, nu se deranjează să stea la locul de onoare. E așezat în partea dreaptă a mesei din diamant extras din asteroizi, între un furnizor de muniție și un magnat al mineritului asteroizilor care a donat masa și a dedus-o apoi din propriile taxe.

Cu umerii gârboviți și mâinile mari cât niște șunci, titanul industriei nu arată ca omul care, împreună cu Fitchner, a pus la cale distrugerea Societății. Este mai preocupat de zahărul din ceaiul lui decât de solicitările scandaloase ale senatoarei Krieg. Știe că va obține ceea ce vrea pentru că eu nu-mi doresc să lupt cu bețe și pietre, pentru că am nevoie de voturile Argintiilor și pentru că, fără heliu, navele pe care le construiește el se vor opri una câte una.

Nici măcar robotul sferic bizar și argintiu ce plutește omniprezent la nivelul umărului său nu l-a putut anunța de promisiunea pe care i-am făcut-o lui Publius. Dac-ar ști, m-ar bumbăci între patru ochi cu upercuturi verbale. În ultimul timp comportarea lui a fost enigmatică, iar cererile lui din ce în ce mai ciudate și mai absconse. Ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva știe ceva ce eu nu știu.

Întrerup monologul lui Krieg, indicând obiectul din spatele ei.

— Ce dracu' e chestia aia?

Opera de artă de dincolo de masa inelară este o frivolitate înaltă de cincisprezece metri din metal nerafinat, modelat în așa fel încât să amintească vag de un călcâi înaripat.

Britannia se uită iritată peste umăr.

— Este *Răsăritul lui Hermes.* Sculptat din praf compactat provenit din Norul lui Oort de Maestrul Constructor Glirastes de pe Mercur. Onorabilul Regulus ag Sun a cumpărat-o acum doi ani la o licitație a Ghildei Ophion pentru prețul record de

nouăzeci și patru de miliarde de credite.

Costul a două distrugătoare sau suficientă mâncare ca să hrănești taberele de asimilare din Cimmeria timp de patruzeci și șase de luni și jumătate.

Industriașii zăngănesc cu lingurițele de ceai în ceșcuțele de ceai în chip de salut.

Krieg își continuă cererile. Nu-i prima oară când mi-am dorit s-o văd infestată cu un parazit care să-i provoace chinuri cumplite. Ar fi trebuit să i-o prezint fratelui meu când am avut prilejul. După cum se mișcă armura lui Nakamura în spatele meu, îmi dau seama că-i de acord cu mine.

Înaintea Revoltei, senatoarea Krieg a fost director mijlociu de cont pentru produse din siliciu și s-a îmbogățit negociind în numele lui Sun Industries cu clanurile de Roșii cumpărarea minelor eliberate, în timpul strădaniei nebunești a lui Quicksilver de a achiziționa majoritatea pieței de helium-3. Proprietățile familiei mele pe care le-am cedat Roșiilor au ajuns în mâinile sale în mai puțin de două luni.

Roșiii, reprezentați cu competență de Ghildele Albe, au ales să primească o parte din profitul brut, în loc să vândă minele o dată pentru totdeauna. Contractele erau beton. Totul era perfect legal. Dar la fel e și crima în vreme de război. Cine s-ar fi așteptat să nu existe profit brut, pentru că minele de heliu cele nespus de bogate încă operează în pierdere, dacă-i să te iei după registre?

Eu, de exemplu. Dar Roșiii, la fel ca toți ceilalți membri ai Societății noastre, au bănuit că acționam mânată de un interes personal și n-au acordat atenție avertismentelor mele.

— … resetarea limitelor automatizării la nivelurile lor anterioare, încheindu-se cu eliminarea cotelor de „carne și oase” ale senatorului Caraval…

Cuvintele ei se transformă într-un zumzet vag și casc în timp ce ea trece la ultimele solicitări, apropiindu-se de deznodământ.

— … pe moment, un acord verbal va fi suficient, dar amendamentele trebuie introduse în proiect înainte de votul nostru. Nu toate, firește. Nu vrem să ucidem proiectul, dar solicităm anumite garanții ca să ne simțim confortabil acționând de bună credință. Acestea sunt… recomandările noastre.

Ceșcuțele scot clinchete și industriașii se reazemă de spătare satisfăcuți, în așteptarea obișnuitului meu acord indolent. Dar

mi-am păstrat niște ași în mânecă. Îmi descrucișez picioarele și-mi sui cizmele pe masă. Quicksilver își înclină capul curios. Întind o mână în spate. Nakamura îmi dă un măr. Îmi scot cuțitul din cizmă și tai bucățele din măr, pe care le mănânc în timp ce-i studiez pe Argintii.

Quicksilver chicotește pentru sine și așteaptă binevoitor să termin reprezentația. Sunt așa de îngâmfați! Și de ce nu? Mereu au obținut ce-au vrut de la mine, pentru că a fost mai ieftin să fiu de acord cu ei decât să le dau o lecție. Și sunt pricepuți în ceea ce fac; uluitor de eficienți, inventivi, ambițioși și productivi. Dar celții de odinioară n-au inventat pintenii fiindcă armăsarii erau supuși.

Când din măr n-a mai rămas decât cotorul, îl arunc pe masă. Îmi întind din nou brațul îndărăt, către Holiday. Ea îmi dă un set de căști protectoare. Mi le pun și întind mâna pentru ultima dată. Acum ea îmi dă pușca ei antitanc.

— Iată răspunsul la propunerea voastră!

Scuip o sământă de măr, mă ridic în picioare, duc pușca la umăr, ochesc pe deasupra oligarhilor și trag un glonț în *Răsăritul lui Hermes.* Ei se aruncă la podea îngroziți. Glonțul de uraniu propulsat electromagnetic lasă o dâră de flăcări albăstrii pe deasupra capetelor lor, aprinzând părul senatoarei Krieg, și lovește statuia cu forța unei rachete *pilum*[15].

Oligarhii își apăsă palmele peste urechile care le țiuie și privesc de sub masă. Fumul iese dintr-o gaură din peretele din spate al încăperii. Statuia e distrusă. Examinez admirativ pușca și i-o arunc înapoi lui Nakamura.

Îmi scot căștile în tăcerea absolută din jur.

— Tocmai ai băgat în faliment trei companii de asigurări, spune Quicksilver amestecând praful din ceașca lui de ceai și luând o sorbitură.

Unul dintre Argintii se apucă de cravată și, asurzit de zgomotul armei, țipă îngrozit.

— Îmi pare rău, Bartus! zice Quicksilver. Ți-am spus, trebuia să împarți riscurile.

— *Umanoidul de sex masculin în vârstă de patruzeci și nouă de ani are funcțiile auditive reduse cu nouăzeci la sută,* explică robotul-santinelă al lui Quicksilver.

— Aha! Adu-mi aminte să-i spun mai târziu!

---

[15] Suliță (lat.).

— *Da, stăpâne.*

Dintre cei treizeci și trei de industriași, numai Quicksilver nu s-a clintit. În clipa în care am pus mâna pe pușcă, aerul din jurul lui s-a distorsionat, silind flăcările să-l ocolească. Sunetul nu pare să fi trecut nici el de barieră. Curioasă tehnologie. O fi de la drona lui santinelă? Nu-mi dau seama. Plutește deasupra capului său ca un pendul, emițând pe frecvențe înalte, stranii. Interesant. Holiday o urmărește ca o iscoadă, întrebându-se fără îndoială care ar fi cea mai bună metodă s-o distrugă și în câte moduri ar putea-o ucide obiectul. Ar face bine să folosească pachetul ăla de senzori pe care l-am cumpărat. Misterele mă dezgustă chiar mai mult decât halena.

E momentul să mă adresez celor prezenți.

— Bunii mei domni, repet de patru ori până îi fac să fie atenți. Azi nu-i o zi a extorcărilor. E o zi a patrioților. Ar trebui să vă întrebați ce puteți face pentru Republica noastră aflată la ananghie. Când colo, voi veniți cu cereri. În loc să vă luptați să faceți rost de voturi ca să vă ajutați camarazii, voi alergați după câștig.

Îi arunc o privire lui Quicksilver. I-am solicitat o întâlnire între patru ochi și el m-a atras în această ambuscadă, așa cum știam că va face. De prea multă vreme este distras, arțăgos, ca și cum încoronarea lui s-ar apropia și toate astea ar fi numai o plictiseală minoră. Lucrează la ceva, un proiect despre care nu reușesc să aflu nimic, în ciuda spionilor mei. Nu avem timp de hobby-uri. Toate ezitările pe care le-am avut cândva au pierit. Cărțile trebuie reîmpărțite. Îmi îndulcesc vocea.

— Era o vreme când doi inși s-au ridicat împreună împotriva tiraniei. Fitchner au Barca și tu. Unde a dispărut bărbatul ăla?

El nici nu se sinchisește să-mi răspundă.

— Să le dai înregistrarea, ca să știu c-au auzit toți ce am avut de spus, îi zic lui Nakamura. Mă întorc din nou către Quicksilver. Răspunsul meu la tentativa voastră de extorcare este „nu”. Contraoferta mea e următoarea: aveți cinci secunde să le spuneți senatorilor voștri de dedesubt să voteze cu mine. Altfel…

— Altfel ce? întreabă Quicksilver de parcă mai sunt tânăra politiciană cu caș la gură pe care a cunoscut-o acum doisprezece ani.

Nu sunt. Ea avea picioare mai frumoase, dar era mai puțin

periculoasă.

— Sau o să vă pedepsesc proporțional cu cerințele voastre, spun eu. Din nu știu ce motiv greu de înțeles, ești necooperant. Așa c-o s-o iei la poponeț.

— Vai de mine! Cum? O să mai tragi în niște bunuri de-ale mele? O să-l pui pe Sevro să coboare din tavan și să-l castreze pe Daedalus de colo?

Un tânăr Argintiu chipeș care se scobește în urechi își recapătă auzul în cel mai nepotrivit moment. Pălește și se uită către tavan.

— Da’ ce-am *făcut*? Eu produc proteine condensate!

— Maturizează-te, Virginia! Manierele familiei tale au devenit obositoare!

Quicksilver își subliniază spusele împungând masa cu degetul.

— Așa funcționează lumea. Prin – favoruri – reciproce!

Îi fac semn din cap lui Nakamura.

Ea începe să numere.

— Cinci. Patru.

— Ce teatru ridicol! spune Quicksilver mângâindu-și inelul cu ochiul de Auriu încastrat în el. Nici Matteo nu-i atât de dramatic.

— Trei, doi, unu.

Pornesc către ușă.

— Nu uita că noi am construit Republica, strigă Quicksilver în urma mea. Noi! Nu tu! Vocea îi devine tot mai pițigăiată, un semn de mânie. Virginia! Nu fi nesăbuită! Întoarce-te și fii rezonabilă! *Ai nevoie* de noi!

— Asta nu pricepeți voi, le zic eu când ajung la ușă. Bunul meu domn, aici nu funcționează principiul rarității. Tu m-ai învățat mai bine decât oricine că, acolo unde e nevoie, un Argintiu va apărea întotdeauna. Nu trebuie să fii tu.

Arunc căștile prin încăpere. Aterizează în ceașca de ceai a lui Quicksilver.

— Voturile voastre, bunii mei domni! Dacă nu de dragul Republicii, de dragul vostru!

Plec.

Când intrăm în naveta mea, Holiday zâmbește.

— V-a făcut plăcere, doamnă? întreabă ea.

— Mult prea multă.

— Sefi o să dea lovitura înainte de vot?

— Mă îndoiesc. Azi am câștigat jumătate dintre Argintii, dar

într-o lună o să vină toți să mă implore.
Îmi consult datapadul și mă încrunt.
— Către Sunhall. Se pare că Spiridușul iar a făcut o boacănă.

26. VIRGINIA

Prada Spiridușului

Principalul asasin al Sindicatului e mort. Scăfârlia Ducelui Capetelor a înlocuit-o pe cea a unei sirene în stil neo-rococo ce îndură atențiile nedorite ale unui satir extrem de imoral din agat. Bazinul de dedesubt e plin de sânge. Broaște de culoare stacojie țopăie pe buza fântânii arteziene. Sunt cu adevărat scârbită.

Bravo, Sevro! Te-ai autodepășit! Mânia ta e de-a dreptul *legendară*!

În biroul meu de la Sunhall din Citadelă, îmi mușc obrazul pe dinăuntru și dau ocol hologramei. Anchetatorii Theodorei mi-au trimis-o din conacul din nordul Hyperionului acum nici zece minute. În timp ce Daxo se ocupă de vânătoarea de voturi, am foarte puțin timp să caut probe pe care poate ei le-au ratat, dar niciun pic pentru cina mea neatinsă.

Superasasinul Sindicatului a fost un Cenușiu cu o mustață groasă, prinsă la capete cu două inele de platină. Avea oase mari. Și un gât solid, înainte să i-l fi tăiat un brici. Mărind imaginea, descopăr că tăietura prezintă mici imperfecțiuni. Briciul lui Sevro. Este singurul Urlător care folosește o lamă zimțată. Nu contează foarte mult dacă lama-i netedă sau nu, dar el crede că tăieturile par mai înspăimântătoare în felul acesta. Are dreptate.

În rest n-a mai rămas mare lucru din cadavrul Ducelui. Peștii carnivori din piscina de dedesubt au fost conștiincioși cum ar trebui să fie colectorii mei de taxe. N-au mai lăsat din el decât scheletul și cârligul cu care a fost coborât. Ce ocazie irosită! Dacă Sevro dă de Ducele Mâinilor înaintea mea și-i face asta, mă tem că nu vom afla niciodată cine-i cu adevărat în spatele întregii povești.

De când a revenit pe furiș pe luna aceasta, Sevro a adus în

prim-plan pe toate canalele holonetului ororile pe care le-a învățat în linia întâi luptându-se cu Cavalerul Fricii. Am reușit să țin ascunsă o bună parte din masacre, dar unele informații s-au scurs.

Ca să agraveze și mai tare lucrurile, funcționează în regim de lup singuratic. Nu va contacta pe nimeni până când misiunea nu va fi încheiată, până când regina nu va muri. Afurisită să fie Victra care l-a împins la nebunia asta! A descoperit mai bine de opt sute de ghimpi de-ai Sindicatului, șapte fabrici de prelucrare a narcoticelor, șaisprezece nobili neimportanți, un duce și o ducesă, dar nici urmă de regină. L-a costat mult mai mult. Trei Urlători, trei săptămâni irosite, atenția Gărzilor Republicii și o declarație de război din partea Reginei Sindicatului.

Detalii dezgustătoare îmi străfulgeră pe dinainte: membre bătute în cuie pe pereți, trupuri fără capete stând în jurul unei mese de topaz la fel de insultătoare pentru ochi, cadavre într-un atrium, în armuri verzi lucioase. Orfanii de Smarald, judecând după însemne. O companie independentă de pe Marte, constând din foști legionari Cenușii. O agravare previzibilă, dar frustrantă a situației.

Incapabilă să-l oprească de una singură, Regina Sindicatului a apelat la piața liberă ca să se descotorosească de copoiul Victrei.

Pentru capul lui Sevro se oferă cea mai mare recompensă din istoria războiului. Suficient ca să-i atragă pe Luna pe toți vânătorii de recompense, ucigașii profesioniști și contractanții independenți din Republică, pentru cea mai măreață vânătoare privată de capete a secolului.

O mică economie a înflorit din pariurile clandestine privind identitatea celui care va încasa marele premiu. Sevro nici n-o să vadă moartea venind. Va lua înfățișarea unui ins liniștit aflat în vârful unui zgârie-nori, la kilometri distanță. Un cartuș inteligent sau o dronă de vânătoare cu detector de ADN și cel mai bun prieten al soțului meu nu va mai fi.

Ar trebui să se afle pe Marte cu Victra, pe Mercur cu Darrow sau aici, lucrând cu mine. Răzbunarea chiar valorează *atâta* pentru tine, Victra?

Pe zei, ce mă enervează femeia asta!

Au subestimat-o pe regină. Și eu la fel, la început. Are pregătire. Organizare militară, compartimentare, case

conspirative, armament greu, o rețea impresionantă de spioni și chiar câteva nave de atac din dotarea armatei.

Femeile Theodorei au fost meticuloase în investigația anatomo-patologică a scenei. Renunț la ideea de a găsi cine știe ce indiciu obscur și dezactivez holograma. Aici, în vestibulul sanctuarului meu privat, pereții sunt acoperiți cu bucăți de hârtie. Rămășițe ale copilăriei mele, pe care Darrow crede că mai bine le-aș fi ars. Le păstrez ca să-mi amintesc ce nebunie se ascunde înăuntrul meu. Ca să rămân pe calea stiletului și să îmi dau seama ce mă așteaptă dacă sunt ispitită să mă abat de la ea.

Pe pereții vestibulului sunt înrămate trei sute unsprezece jocuri de puzzle, tot ce a mai rămas din cele pe care fratele meu, Adrius, le inventa pentru mine când eram copii. Le privesc. Multe sunt labirinturi, altele criptograme complicate sau experimente ezoterice. Le-am rezolvat pe toate. Dar nu pot rezolva enigma identității celei care amenință Republica. Mângâi cu blândețe frunzele crinului noptatic de la baza puzzle-urilor. Încăperea este decorată cu numeroase plante de acest soi. Biroul meu, ca multe birouri din citadelă, are mecanisme de apărare. Multe sunt violente. Dar altele, ca tunelul de evadare ascuns în peretele din spatele jocurilor de puzzle, sunt numai pentru a-mi asigura retragerea. Eu prefer florile. Cameristele și membrii personalului știu că n-au voie să se atingă de ele sub amenințarea pedepsei cu închisoarea. Nu cunosc însă motivul. Acele necrotice ale crinului tremură la atingerea mea, dar a fost suficient de blândă, așa că stau cuminți. Dacă ai apuca planta, acele ei ar lovi. Se spune că durerea e mai rea decât cea a amputării. Otrava se răspândește încet, însă în cele din urmă survine moartea. E periculos să le ai prin preajmă, dar sunt atât de nepotrivite cu felul meu de a fi, încât mi s-au părut o ultimă apărare necesară.

Îmi încrucișez brațele și contemplu jocurile. Toate au fost provocări. Fratele meu era deștept. Dar, odată rezolvate, par banale.

O să cred același lucru și după ce voi rezolva enigma Reginei Sindicatului?

Când o să descopăr de ce Quicksilver continuă să mă respingă?

Privesc în jur. Oare cineva mă duce de nas chiar în clipa asta?

Focul trosnește în șemineul din partea opusă a camerei și mă întreb dacă acesta nu-i începutul tragediei mele. Dacă Victra va eșua în manevra ei stângace de a-l recupera pe fiul meu, dacă nicio navă nu va pleca spre Marte, o să mai domnesc încă șaizeci de ani în umbra amintirii lor? O femeie bătrână într-un castel pustiu?

Niște cizme zăngănesc pe podeaua metalică din spatele meu, așa că închid vestibulul cu puzzle-uri în dosul unui perete de siguranță.

— Tocmai mi-am scuipat în ochi cel mai vechi aliat, Nakamura. În timp ce nașul copilului meu îmi împodobește pragul cu cadavre. Chiar mi-ar folosi niște vești bune.

Mă întorc către centurionul care s-a oprit în ușă. Arborează unul dintre rarele ei zâmbete și armura ei neagră de asalt, cu cap de leu. Ține în brațe caseta mea albă.

— L-a găsit?

— L-a găsit. Garda Leonină e echipată și gata de drum.

O apuc de umeri și o sărut direct pe gură. Ea mă privește șocată, apoi izbucnește în râs, în timp ce eu ies în fugă pe ușă.

— Haide, centurionule, vânătoarea a-nceput!

•

Patru navete invizibile transportând elita Gărzilor Leonine, o Suverană și o fostă Urlătoare zboară către vest, în timp ce războiul pentru voturi intră în a douăzeci și patra oră a sa. Dedesubt, Hyperionul fierbe. În armură, cu prețioasa mea cutie albă în poală, urmăresc holoecranele.

Dancer a avut dreptate. Situația s-a agravat.

Pe Via Appenia, un râu uman de susținători ai Voxului mărșăluiește spre sud, către Centrul Eroilor, unit acum cu lunezii care se tem că războiul va reveni pe luna lor. Suporteri ai Optimaților și susținători fanatici ai soțului meu mărșăluiesc spre vest, pe Via Triumphia. Forțe de intervenție, bariere energetice și trupe mecanizate descind ca să păstreze ordinea.

Însă demagogii continuă să toarne gaz pe foc.

ArhiImperatorul Zan ațâță frica pentru a spori rândurile susținătorilor aripii radicale a Voxului. Bate cu pumnii în pupitru cu tot entuziasmul de care e capabilă o Albastră flegmatică, declanșând o frenezie de patriotism lunez, susținând că Atalanta va veni pe Luna și nicio navă nu va fi aici s-o apere. Lanțurile Negre ale Voxului – trupe civile de șoc compuse din Culori

Inferioare purtând lanțuri la gât – terorizează cartierele Culorilor Superioare, bat oameni de afaceri Argintii, sparg ferestre și intimidează magistrați locali, silindu-i să-i roage pe senatori să voteze pentru Luna. Culori Medii îngrijorate se lasă atrase de discursul moderat al lui Dancer. El le liniștește cu mesajul lui care vorbește despre speranță și sacrificiu. Le e ușor să se simtă nobili. Nu copiii Lunii sunt cei care mor pe Mercur.

Deși Publius Incoruptibilul și-a declarat public susținerea pentru cauza mea, i-am pierdut pe Argintii și votul devine o nebunie. Acasă, pe Marte, Roșiii ard portretele lui Dancer și mărșăluiesc cu lame curbate în mâini. Aceleași mulțimi cântă Cântecul Interzis și agită prin aer imagini ale leului, scandând: „Inimă de Leoaică! Secerătorul!” ArhiGuvernatorul Rollo ține un discurs electrizant care se încheie cu: „Poate că trădarea este la ea acasă pe Luna, dar nu și pe Marte. Orice senator care votează pentru moartea Legiunilor Libere și a Secerătorului de pe Marte ar face bine să se bucure de luna aia lacomă, căci, dacă se întoarce aici, o să-i smulg eu însumi nenorocitele lui de picioare!”

Aplauze tunătoare.

Ca să agraveze și mai mult situația, se pare că Obsidienii vor vota împotriva mea. Sefi joacă prea multe jocuri pentru binele ei. Oare nu știe că fiecare pas pe care l-a făcut de când a plecat de pe Luna a fost parte din planul meu? O credeam mai înțeleaptă de-atât.

Printre toate astea, o rază de lumină. Theodora a dovedit că merita noua șansă pe care i-am dat-o după ce a torturat-o pe Lyria din Lagalos împotriva voinței mele.

Debarcăm pe acoperișul clădirii conspirative înainte să apuce navetele să aterizeze. În fruntea trupelor speciale ale Gărzilor Leonine, Holiday sare afară nerăbdătoare ca un ogar kuon, scrutând umbrele cu ochii ei duri în căutarea posibilelor pericole și ținându-și pregătită pușca universală dotată cu tot soiul de invenții ucigașe de-ale lui Sun Industries. Aterizez și cizmele mele gravitaționale scot un zăngănit înfundat. Îmi îndes caseta albă sub braț și mă îndrept către o ușă pe care e gravat un avertisment împotriva radiațiilor.

Centrul conspirativ este tăcut. Lumina e slabă. Dincolo de două uși securizate, câteva dintre Așchiile Theodorei, asasine Rozalii de primă clasă purtând haine după moda sezonului viitor,

lenevesc printre mobile produse în masă, nepotrivite cu ele, fumând în compania unui faimos sopran Violet de la Opera din Hyperion. La intrarea mea, sopranul sare în picioare. Încă poartă un costum de curtean renascentist: o floretă, o mantie tivită cu blană și o mască de carnaval care-i atârnă de un șiret în jurul gâtului. Când se îndreaptă după plecăciunea lui adâncă, îl aplaud.

— Suverana mea!

— Bravo, Basillicus! Am auzit că performanța ta din seara asta a fost epocală. Atât aria, cât și scena de seducție din actul al patrulea. Păcat că nu le-am văzut!

— Ne jucăm fiecare micul său rol. Vocea lui e limpede și subțire. Și ce scenă ne-ați pus la dispoziție, stăpână! Poate în curând, în zile mai prielnice, veți veni din nou la Orphia. Lucreto simte lipsa patronajului vostru. Dintre marii noștri binefăcători, nici pe Maestrul Artizan nu-l mai vedem zilele-astea.

De fapt, nimeni nu l-a mai văzut pe Mickey de o lună. Am teoriile mele. Ale lui Daxo sunt comice.

— Poate, îi răspund Așchiei. Am fi toți în câștig dacă am privi mai des frumusețea. Serviciul tău din noaptea asta nu va fi uitat.

— Trăiască Secerătorul, răspunde el încet, scoțând de sub cravată un mic medalion în formă de lamă curbată. Sărută lama de parcă-i sfințită. Ne rugăm Văii și Bătrânului ce stă la marginea Căii ca el și Legiunile Pierdute să fie salvate. Ne rugăm și pentru voi.

— Păstrează-ți rugile pentru zei și spirite, Basillicus! Oamenii au făcut mizeria asta. Oamenii o s-o dreagă.

Camera de interogatoriu este un cub alb, izolat fonic, aflat în centrul unei uzine abandonate de materiale propagandistice, ale cărei ferestre au fost sudate. În penumbră, apa șiroiește peste siluetele cocoșate ale unor vechi mașinării, hrănind mucegaiurile care cresc peste grămezi de Aje din plastic și de nave *Vanguard* de jucărie.

Doi dintre psihotehnicienii Verzi ai Theodorei stau în fața peretelui-display al cubului, pe care pâlpâie datele neurologice ale prizonierului dinăuntru.

— Theodora! îi strig în timp ce traversăm încăperea. Floare frumoasă și carnivoră! Te-aș săruta, dar Nakamura s-ar fâstâci. Faci cât zece legiuni, nestemato!

Șefa serviciului meu de spionaj poartă o mantie lungă și neagră de oraș. Părul ei alb e încolăcit în vârful căpșorului delicat, ca un șarpe albinos care se odihnește. Ochi reci și frumoși ca rodolitul ne măsoară pe toți.

— Numai două legiuni, de fapt, dar pe vremea aia aveam șaișpe ani.

Zâmbetul femeii mai scunde e șters și scurt. Un miros de mosc, abia perceptibil până și pentru simțurile mele, stăruie în aer. Simt o greață ușoară. Asta nu-i o coincidență.

— Ei știu c-a dispărut? întreb eu.

— A plecat pe furiș ca să-și satisfacă viciile. Probabil avem câteva ore la dispoziție până o să-și dea seama. Dar e posibil să-și fi luat precauții.

— Și scurgerea?

— Picură.

— Nakamura, ce faci? strig eu.

S-a furișat mai aproape de cubul de interogatoriu. Theodora i se așază în cale și-i pune o mână pe platoșă.

— Ușurel, fato!

Dornică să ajungă cât mai aproape de Ducele Mâinilor, Holiday o împinge în lături, oprindu-se numai când Theodora îi vâră niște săruri de mirosit sub nas. Holiday se trezește cu o tresărire și, privind în jos, descoperă că trăsese piedica armei. O pune din nou.

— Scuze! Eu… ce-a fost asta?

— Mecanism defensiv pe bază de feromoni, spune Theodora.

— MDF-urile nu-s atât de puternice.

— Al lui este, spune Theodora întinzând sărurile sub nasul lui Holiday. Ar trebui să-ți fi revenit de-acum. Să ne spui dacă începi să te-ncingi între coapse, drăguță.

Roșeața se întinde pe obrajii lui Holiday.

— N-am nimic!

Theodora se întoarce către mine.

— Ați avut dreptate când ne-ați zis să folosim sărurile. Mai e și antrenat în *psihosonice.* Până și Așchiile mele trebuie să poarte căști filtrante în urechi.

Adulmec aerul.

— Miroase a trandafiri și ulei de mac.

Theodora e impresionată.

— Puteți să le simțiți? Măi să fie! Mi-ar plăcea să vă iau nasul

la o plimbare prin pădure.

— Ei, ce să zic, rigolele sunt interesante. Cum i-a rezistat Ephraim tipului ăstuia? întreb. Feromonii ăștia l-ar face knockout pe Darrow.

— Zoladon, răspunde Holiday. Tipul era drogat până peste urechi de zece ani încoace.

— Sigur că da. Concluzii cu privire la originea subiectului nostru?

— Hibridizare comună, embrion eunomian și spermă priapiană sau eneană. Orice o fi, e un Trandafir dintr-un soi foarte periculos.

Theodora privește către celulă cu un dispreț atât de grațios exprimat prin mișcarea buzelor și a ochilor, că mă face să mă simt la fel de stângace ca un mânz abia născut.

— E mai rar chiar și decât mine. Cred că provine din tuburile de înmulțire din Grădinile Hysperia.

— Hysperia.

Holiday se întunecă la față.

— Ai auzit de ele? o întreb.

Ea face semn că da.

— Eu și Trigg am fost trimiși odată într-o misiune acolo, când eram în Legiunea Dracones. Am văzut camerele morții. Asta l-a făcut pe Trigg să plece în căutarea lui Ares.

— Cred că li se spune camerele de plivit, zice Theodora.

— Atalanta era unul dintre clienți, spun, examinându-l pe bărbat.

E posibil să lucreze pentru ea? Ar mai accepta să lucreze pentru ea? Toată șarada asta nu-i stilul lui Atlas. Dar, chiar în lipsa unor probe concrete care s-o indice pe Atalanta, este în mod cert suficient de excentric pentru cineva care a învățat meserie în cuibul de vipere căptușit cu mătase care a fost Curtea Octaviei. N-am cunoscut-o pe Atalanta decât vreme de vreun an. Îl făcea până și pe Daxo să pară băiat de treabă.

— Octavia se îngrijora adesea că erotofonofilia[16] ei era semnul unor defecte și mai mari de caracter, nu că mi-aș putea imagina ceva mai rău decât să obții plăcerea sexuală din execuții. Aja o disprețuia din cauza asta.

— Și-acum psihopata asta are la dispoziție mașinăria de

[16] Perversiune sexuală care constă în obținerea excitației erotice ca urmare a uciderii partenerului sau a fantazării pe această temă.

război a Auriilor, mârâie Holiday. Păcat că sluga fratelui domniei voastre s-a prăbușit cu nava peste Hysperia. Eu și Trigg aveam o întâlnire cu proprietarii.

Acest Duce al Mâinilor a avut probabil de-a face cu cei mai răi inși din soiul meu. Mila pe care mi-o inspiră gândul ăsta e considerabilă. Dar cele două femei de lângă mine sunt dovada că oricine își poate scrie propriul destin. Deschid caseta albă și mă îndrept către cub.

— O să conduc chiar eu procesul de extracție.

— O să aveți nevoie de săruri, spune Theodora privind prudentă cilindrii din casetă.

— Te rog frumos! Calul ăsta are un singur călăreț!

•

O oră mai târziu, aerul sub presiune șuieră și ușa se închide din nou în urma mea. Pereții, tavanul și podeaua sunt albe, dar nu există colțuri și nici curbe perceptibile. E ca și cum bărbatul zvelt ar sta pe scaun la o masă suspendată în aer.

Până și cu părul alb atârnându-i în lațe și cu ochiul stâng umflat și învinețit, Ducele Mâinilor arată așa cum mi l-am imaginat pe Narcis, o vanitate legendară încarnată într-un trup suplu, cu osatură superbă, atât de atrăgător, încât s-ar putea îneca în imaginea lui oglindită fără să-i pară rău că moare. Deja trupul lui a început să se ajusteze la al meu, intuindu-mi preferințele, începându-și asaltul sexual. Dar nu degeaba i se reproșa tatălui meu că-i un ticălos cu sânge rece. Casele Cuceritorilor, mai ales a mea, au învățat cu mult timp în urmă ce periculos putea fi un Rozaliu atrăgător pentru tinerii lor moștenitori. Ca răspuns la asaltul feromonilor lui, sistemele apărării mele neurologice se activează. Adânc în bulbul meu rahidian, zona chemoreceptorilor detectează feromonii, îi ia drept agenți emetici și trimite stimuli către centrul responsabil cu voma, făcându-mă cât pe ce să vărs. Mă simt ca și cum aș fi iradiată. Familiar.

Mulțumesc, tată!

Înfrângându-mi greața, mă uit pe după masă la pantofii cu pene roz pe care-i poartă ducele.

— Ridachi?

El pufnește amuzat.

— Pe-aproape.

— Canar?

— Grifon.

Clatin degetul mustrător în direcția lui.

— Valkiriile ți-ar smulge coastele pentru asta.

— Vai de mine, ce păcat că nu-i niciuna prin preajmă! Pe stradă se zvonește c-ar fi dispărut pur și simplu. Ca o șmecherie a unui scamator. Asta probabil că v-a adus la exasperare… Suverana mea.

Nu tocmai. Spusele lui sunt, cuvânt cu cuvânt, aceleași pe care le-a rostit cu o oră în urmă, când m-a văzut prima oară.

Incredibilă, consecvența creierului!

Am plănuit de mult timp întâlnirea asta, rugându-mă să se petreacă înainte ca Sevro să dea de urma vânatului său principal. În ziua dispariției fiului meu, când Gărzile Leonine au ajuns în zgârie-nori lui din Endymion, șeful tuturor hoților se pierduse deja în măruntaiele orașului, lăsând în urmă numai o băltoacă de sânge. Fusese stropit cu o substanță care-i distrusese markerii ADN. Să-l caut a fost ca și cum aș fi încercat să prind fumul.

— Când eram mică…, încep eu.

— Pe Jupiter, o poveste!

Zâmbesc dinaintea déjà-vu-ului. Ce sentiment straniu! Oare nu remarcă durerea de la baza craniului?

— … tata m-a luat într-o vizită la clanul Votum. Dorea să-mi atragă atenția asupra bizareriilor diplomației Casei Votum. Însă eram o copilă și mă plictiseam repede. Am privit Mercur și n-am văzut fierul sau intrigile politice. Am văzut o planetă mică, stranie și violentă, cu un Maestru Constructor care transforma munții din deșert în minuni ale sculpturii și cu jungle atât de adânci și întunecoase, încât ai fi crezut că te-ai depărtat de Soare și ai ajuns pe Pluto. L-am rugat pe tata să mă lase să văd junglele. L-am implorat pur și simplu, până când nu i-a rămas altceva de făcut decât să mă trimită într-o excursie. A fost un alai ridicol. Botaniști și savanți ai Casei Votum ne-au însoțit pe mine, Gărzile Leonine și pe politicianul tatii, Pliniu, în inima junglei. Îți imaginezi că am văzut o grămadă de ciudățenii acolo. Dar una m-a captivat mai mult decât toate. Una care-mi amintește de tine. A fost o scenă la care am asistat în amurg, nu departe de tabăra noastră. Urmăream un zebracor care se adăpa pe malul unui râu, când brusc jungla s-a mișcat și o hidră de tufiș a căzut asupra lui din copaci. A strangulat zebracorul și

apoi și-a deschis larg fălcile și l-a înghițit întreg. Nu mai văzusem așa ceva. Apoi s-a tolănit nemișcată, monstruos de umflată. Chiar acolo, pe malul râului. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Dar partea cea mai bună abia urmează. În timp ce-și mistuia cina, a fost descoperită de o singură furnică sarissa. Le știi, desigur. Le-am găsit la tine în zgârie-nori. În curând a mai venit o furnică. Apoi zece. Apoi un milion, ca un râu curgând prin junglă. Și, în timp ce hidra zăcea la pământ, prea greoaie ca să poată fugi, au devorat-o pe toată sub ochii mei până n-a mai rămas decât un schelet în jurul altui schelet.

Ducele emană feromoni în cantități fenomenale.

— Nu crezi că ne-ar fi mai bine fără toți ochii ăia care ne privesc? toarce el, clipind galeș din pleoape. Sub luminile astea mă ofilesc. Nu vrei să oprești camerele? Atâta stres pe umerii tăi! N-ai nevoie de puțină eliberare? Își plimbă limba pe buza de sus. Pot să te ajut. O să crezi că ai urcat în norii lui Jupiter.

Mă aplec înainte ca atrasă de magnetismul lui, apoi îl strâng de nas și scot un pârțâit pe gură.

Ochii lui se întunecă.

— Târfă frigidă!

— Păr irosit!

El rânjește, pentru că insulta mea a fost mai bună decât a lui, și se reazemă de spătar.

— Se spune că ești steaua cea mai strălucitoare de pe firmament, un chip care face îngerii să plângă și o minte ce face soarele să pălească. Dar ești numai un sac de carne în curs de fleșcăire, ca toți ceilalți, nu? Adulmecă. Îți simt duhoarea descompunerii. Țâțele deja au vergeturi și s-au lăsat după ce-ai născut, în mintea ta susură nebunia care ți-a devorat fratele psihopat și te întrebi care-i soarta soțului tău sinistrat și a băiețelului tău. Treptat, începi să te întrebi dacă nu cumva ești o tragedie, și nu un triumf. Râde atât de suav, încât ai zice că tocmai îmi masa picioarele. Cred că aceste maladii ți-au permis să faci așa o operă din copilăria ta. Clipește din gene și se apleacă înainte cu gura întredeschisă ispititor. Dar serios…

— „… arăt eu ca o hidră?” termin eu fraza în locul lui.

Văzând că i-am luat vorba din gură, amuțește nedumerit. Îi continui eu spusele, pentru că l-am mai auzit rostindu-le cu nici patruzeci de minute în urmă. Nu că el și-ar mai aminti.

— „Oasele mele sunt sfărâmicioase ca porțelanul. Nervii mei

sunt sensibili. Ai putea sfărâma anatomia asta fragilă cu un dos de palmă. Nu. Nu sunt o hidră. Simt furnica, iar tu ești șarpele cel gras, care a înghițit mai mult decât poate mistui. Și noi te înconjurăm, devorându-te bucată cu bucată”.

E năucit. Nu înțelege cum am putut ghid micul lui monolog.

— Poate, îi spun, răspunzându-mi mie însămi. Poate ai dreptate. Timpul o va spune. Dar insectele au vieți scurte. Așa că presupun că timpul ucide și el. Nasoală metaforă pentru tine.

Ducele înghite în sec, căutând să-și recapete siguranța sau măcar o aparență a ei. Toată viața mea m-am străduit să nu-i intimidez pe alții. Uneori e o plăcere să lași leul să se dezlănțuie.

— Ne-am mai întâlnit? întreabă el.

Mă aplec înainte.

— Nu ți-ai aminti una ca asta?

El cugetă la întrebare, în timp ce mintea i se poticnește prin găurile pe care i le-am făcut în memorie. Clatină din cap. Reglajele pe care le-am făcut psihosondei implantate la baza craniului său au îmbunătățit spectaculos rezultatele. Octavia a fost aproape de perfecțiune cu Jilțul Iadului. Dispozitivul se afla în Vistieria Semilunii. Are capacitatea de a naviga printre amintiri și de a le edita. Însă, dacă scaunul ei e un instrument al forței brute, psihosondele mele sunt bisturie.

— În holograme pari slabă, zice Ducele Mâinilor, plimbându-și privirea pe picioarele mele. Dar probabil ai cu cincizeci de kilograme mai mult decât mine ca să se lase scaunul sub tine în halul ăsta. Densitatea osoasă e *uimitoare.* Te-aș întreba dacă nu ți-e greu să înoți, dar presupun că totul este proporțional. Mă întreb… Privirea îi poposește pe mâinile mele. Mi-ai putea spulbera craniul dintr-un pumn?

— Ca pe un ou fiert moale.

— Trebuie să fie… îmbătător. Să te simți asemenea zeilor.

Admiră puterea asta. O râvnește. Știe că n-o va avea niciodată. La fel ca fratele meu tânjind după dragostea tatii. Mi-ar fi milă de el, dacă n-aș ști ce efecte are o asemenea dorință asupra unui suflet crud de la natură.

— Dar, sigur, tu nici nu remarci asta.

Își umezește buzele nervos, ajuns pe un teren nefamiliar. E obișnuit să domine conversația.

— Ce crezi că s-ar întâmpla dacă ai fi în locul meu și eu aș fi în locul tău? Dacă mie mi s-ar fi dat trupul tău, făcut pentru

războaie, iar tu ai fi primit trupul meu fragil? Crezi că ai fi avut curajul să faci ce-am făcut eu? Să aștepți în spatele unei uși, la numai cincisprezece ani, întrebându-te cui i-a vândut stăpânul trupul tău?

A mai zis-o și înainte, dar îl las s-o repete. Nimeni n-ar trebui să-i fure aceste cuvinte. E imoral.

— Și apoi să-i vezi intrând și privindu-te ca pe o bucată de carne lipsită de conștiință și suflet? Ai fi putut s-o suporți o dată? De două ori? Să-i satisfaci. Să te vezi de mii de ori cum ești devorată, să-i simți pulsând în trupul tău, violând unicul lucru pe care-l deții în această lume până se cutremură de extaz și se retrag în cele din urmă, privindu-te cu dispreț? Ești atât de tare?

— „Nu”, continui eu, având voie acum să-i fur cuvintele rostite în discuția noastră anterioară.

Ținând cont că discursurile sunt atât de asemănătoare, pesemne s-a pregătit pentru întâlnirea asta în mod repetat.

— „Cum ai putea să stai în locul meu acum și s-o înfrunți pe una ca tine, când știi că n-ai fost niciodată cel mai puternic într-o încăierare? Îndrăznesc să cred că te-aș fi frânt. Dar tu nu m-ai frânt pe mine. Dacă mi s-ar dărui trupul tău, viața ta, cea mai grea zi a ta ar fi un ospăț și eu – îmi ating pieptul – aș fi regele tuturor”.

Confuzia face loc ororii.

— Ți-a mâncat pisica limba? îl întreb cu un zâmbet tăios. Acum vine momentul în care-ți ofer o recompensă dacă-mi spui ce știi despre regină. Tu mă scuipi pe obraz. Îmi spui că n-ai nevoie de daruri, că ți le-ai câștigat singur. Nu ești târfa mea. Tot ce ai, ai obținut singur. Ești un bărbat, nu un șobolan, și un bărbat trebuie să aibă niște principii. „Dar zici că suntem două maimuțe dansând în jurul unui foc. Să dăm cu bățu-n flăcări? Vrei să întrebi despre băiețelul tău, nu?”

Auzindu-și cuvintele nerostite cum răsună de pe buzele mele, e cuprins de frenezie. Dar eu continui, torturându-l, umilindu-l:

— „A fost violat și dat la câini”, rânjesc eu sarcastic. „Bucată cu bucată. Au început cu picioarele, și ochii i-au lăsat la urmă. Nicio tresărire? Inimă de Gheață ți s-ar fi potrivit mai bine. Nu-ți pasă de fiul tău?”

A rămas fără cuvinte. E prizonier într-un coșmar.

— Sigur că-mi pasă, dar nu mai e la tine, spun eu. E la cineva mult mai periculos, dar și mult mai previzibil.

Arunc o privire către datapad. Holiday a dat semnalul. În sfârșit! Noutatea începea să pălească. Fidelitatea se confirmă. Am ce am vrut.

— Târfă! șuieră el. Cum mi-ai intrat în minte? Ce-i asta?

— În primul rând, asta sunt eu măsurând fidelitatea tiparelor tale mentale și a comportamentelor previzibile, ca să dezvolt o nouă tehnologie. Dar, și mai important, e ceva ce-mi permite să trag de timp.

Mijește ochii frumoși.

— Până când?

În sfârșit, luminile se sting.

— Până vine Spiridușul de pe Marte.

27. VIRGINIA

Haita

— Apără-mă!

Ducele se smucește în cătușe. N-o să mă obișnuiesc niciodată cu frica pe care o provoacă Sevro. Adânc în sinea lor, oamenii știu că mintea lui Darrow funcționează pe baze logice. Nimeni, nici măcar eu, nu crede că Sevro e chiar în toate mințile.

— Cum e vorba aia? mă adresez ducelui. A, da! „Secerătorul trece prin tine, dar Sevro rămâne până la desert”.

— Sunt prizonier. Nu poți să-l lași să mă măcelărească. Ticăloșii ăia mici nu-s la mine! Sunt prizonierul Republicii! Am drepturi!

— Să vedem dacă-i și el de aceeași părere. Așteaptă, te rog!

Dispar pe ușă lăsându-l pe duce să tremure de groază.

Fiind deconectat de la energie, depozitul e întunecat, mai puțin luminile micii noastre tabere din jurul cubului de interogatoriu. Theodora și Holiday stau la o masă, bând ceai și analizând în șoaptă meritele nisipurilor Pacificii de Sud prin comparație cu viile de pe coasta Thessalonicăi. Mă alătur lor și-mi pun picioarele pe masă.

— Pacifica de Sud, evident. Din Thessalonica e imposibil să cureți duhoarea ălora din clanul Valii-Rath. Poți să-mi dai și mie

o ceașcă de ceai, centurionule?

— Zahăr?

— Nu, mulțumesc!

— Puțin răsfăț n-a omorât pe nimeni, spune Theodora. Ridic din sprânceană către ducele care urlă în cubul lui.

— Ei, mă rog, cu excepția lui!

Sorb din ceaiul fără zahăr și scrutez umbrele, întrebându-mă dacă-i deja acolo.

— Sevro, n-o mai lăbări pe-ntuneric și coboară! Niciun răspuns. Avem ceai!

O umbră se desprinde din întunericul grinzilor și aterizează în centrul podelei. Silueta scundă și dolofană poartă echipament militar care absoarbe lumina și o cască cu chip de lup, cu un bot rânjit și urechi feminine. E zgâriată și îndoită rău în câteva locuri. Casca se retrage în locașul ei, dând la iveală o față rotunjoară cu obrajii îmbujorați. Pietricică zâmbește stânjenită.

Ridic ceașca în semn de salut.

— Bună, Marte!

— Bună, Minerva!

— Cum te tratează Luna zilele-astea?

— Muncă de salubritate, ce să zic. Mai tare decât caii morți, după părerea mea.

— Sevro vine și el la ceai sau o să stea botos printre grinzi?

— Șefu'? strigă ea. Cred că-n momentul ăsta ar fi nepoliticos să nu…

— *Nu-mi place ceaiul*! mârâie de deasupra o voce deformată de sintetizator. *E doar cafea făcută cu pișat în loc de cafea*!

— A zis că…

— Soiul ăsta o să-i placă. L-am fiert personal, special pentru el.

— A spus că soiul ăsta o să-ți placă. Spune că l-a fiert personal, special pentru tine.

— *Întreab-o ce fel de ceai este*!

— Vrea să știe ce fel de ceai este.

— De mărul-lupului, normal!

— Spune că-i ceai de mărul-lupului.

Tăcere.

— *Mamă, ce-am mai râs*!

O a doua umbră se desprinde din tavan și cade de la douăzeci de metri, aterizând cu o bufnitură lângă Pietricică. Înarmat

până-n dinți și purtând o armură-scarabeu ca vai de ea, nașul fiului meu se îndreaptă cât i-o permite înălțimea lui neimpresionantă. Își mută pe spate multipușca, lăsând-o să se atașeze de tocul ei magnetic. Dar degetele i se joacă pe mânerul briciului tatălui său. Niciodată nu s-a încrezut complet în mine.

Când ajunge în dreptul Theodorei, se oprește și-i măsoară din priviri mantia de oraș.

— *Merlin, unde ți-e bagheta magică*?

— Sălbaticule, unde ți-e nevasta?

Deloc impresionată, Theodora măsoară din priviri scalpurile care-i atârnă la cingătoarea de scule.

— Barbar. Ai preluat complet modelul ascomanni, drăguță?

— *Te rog frumos*! *Pirații ăia de doi bani m-au copiat pe mine*! *Ca Rollo cu țăcălia lui*!

Sevro ridică două degete încrucișate și se lasă să cadă în scaunul pe care i-l împing cu piciorul, deși e atent ca o divă să nu-și șifoneze mantia împuțită din blană de lup ce-i atârnă de pe umărul stâng. Holiday îi toarnă o ceașcă dintr-un al doilea termos.

— Ești caraghios! îi zic. Dă-ți casca jos!

— *Ia scutește-mă*! *E o armură clasică, făcută de Cyther.* Capul bizar de lup privește ceșcuța cu ochi stacojii din durosticlă. *Mie să-mi dai cafea*!

Îi studiez armura.

— Știam eu! Nu poți vedea culorile cu chestia asta.

El tace. Apoi botul rânjit și urechile ascuțite se retrag în lăcașul lor, dezvăluind un chip supt și crud, presărat cu urmele acneei din copilărie și aproape mai înspăimântător decât coiful însuși. Are craniul ras, cu excepția unei tunsori războinice scurte în zigzag, drept în centru. Privește ceașca suspicios, o adulmecă și descoperă că, într-adevăr, era cafea, și nu ceai.

— Crezi că șmecheriile tale sunt atât de drăguțe! spune el. Duce ceașca la buze, prefăcându-se că nu tânjea cu disperare după stocul lui privat de Blue Mountain jamaicană. Dacă simt până și cea mai mică amețeală, Min-Min o să te-mpuște în față cu tranchilizante.

Holiday pufnește.

— De parcă ruginita aia poate nimeri dosul unui Telemanus în partea unde-i cel mai lat!

Ridică batjocoritoare ceașca de ceai, ținând-o de tortiță. Jumătate din ceșcuță se transformă în pulbere când un glonț silențios, tras dintr-o armă cu impulsuri electromagnetice, trece prin ea și apoi se înfige în perete, scoțând un zgomot ca de gong. Neimpresionată, Holiday măsoară cu două degete jumătatea de ceașcă rămasă și le ridică în aer ca să le vadă Min-Min, de parcă Roșia-i o țintașă neîndemânatică. Cred că în campanie viața devine cam plictisitoare.

Sevro bombăne ceva, apoi o salută pe Holiday.

— Holi!

— Domnule!

El îi caută mantia de lup de pe umăr și n-o găsește.

— Pari pierdută.

Ea chiar are un aer rușinat. Pentru că n-a plecat cu Darrow? Pentru că stă alături de mine, și nu alături de Sevro? Nu m-am gândit la asta. Doar pentru că acționează după cum crede că-i corect, nu înseamnă că-i și place. Oricât de apropiată m-aș simți de Holiday, probabil apropierea asta pălește prin comparație cu intimitatea haitei. Zece ani pe patru sfere. Ei îi sunt casă, iar Sevro e stăpânul casei. Nu-i de mirare că o togă de senator i se pare o perspectivă atât de oribilă. Subit, mă simt ca o intrusă inoportună.

— Am fost pierdută, Sevro. Cum a fost pe Venus?

— Ca-n vacanță, deh. Am colindat de la o insulă la alta, am vizitat niște vechi prieteni, ne-am încălzit la un foc și apoi ne-am întors acasă și-am găsit-o goală. Că tot vorbim de foc, ce-ți mai face iritația vaginală?

— Mai bine decât fața ta.

— Bine. Asta-nseamnă c-o să mi-l aduci cât ai bate din palme pe trișorul ăla furăcios de copii care ți-e rudă. Are o rezervare specială.

Bate cu palma peste cârligul de scalpat.

— Da, poți să te întorci la mine cu răspunsul ăsta, dar percep dobândă.

Soarbe din cafea și se uită urât la mine.

— Deci, Mustang, ai găsit momeala potrivită ca să întinzi o capcană pentru lupi. Ești deșteaptă.

— Nu-mi răspundeai la apeluri.

El abia ridică din umeri.

— Nici n-ai avut amabilitatea de a mă anunța că ești pe Luna.

Nu-i deloc atitudinea la care m-aș fi așteptat de la nașul fiului meu.

— Am fost ocupat să înfulec în susul lanțului trofic.

Își dezmorțește gâtul și-și mișcă umerii, simțindu-se inconfortabil în tăcerea care s-a lăsat.

— Ai vorbit cu ticălosul principal?

Încuviințez.

— Înainte să aterizeze.

— A trezit Zeii Furtunii.

— Și-a salvat armata, îl corectez.

— Deci viețile celor de pe Mercur nu contează? întreabă el.

— Pentru mine contează mai mult decât îți poți închipui, îi răspund.

El ridică din umeri.

— Pietricică mereu a vrut să facă surfing. Aruncă o privire peste umăr. Nu-i așa, Pietricică?

— Aia era Scaiete, să trăiți!

— Cine?

Scaiete a fost Urlătoarea care i-a trădat cu zece ani în urmă, alăturându-se fratelui meu și Călăreților Oaselor. Așa-i Sevro. Trădează-l și o să dispari din viața lui.

— Numărul victimelor în rândul civililor a fost probabil catastrofal, dar tu dă-i-nainte cu glumele, îi zic.

— Civili, pufnește el cu dispreț. N-ai întâlnit prea mulți mercurieni în ultima vreme. Niște țânțari cu toții. Dacă Darrow vrea să moară, nu putea să-și fi ales o planetă mai bună pe care s-o ia cu el. Ciudații ăia chiar își iubesc lanțurile. Cască. Sunt surprins. Credeam că, dacă-l putea convinge cineva să se întoarcă să-și caute fiul, aia erai tu.

— O, deci acum îl transformăm într-un monstru ca să te simți tu mai bine, i-o retez. Eu am zis: „Pax e în pericol, deci întoarce-te repede și salvează-l pentru că eu nu sunt nicidecum cea mai puternică persoană din întreaga Republică. Am nevoie de soțul meu. Vai și aoleu! Ce slabă sunt, ce neajutorată! Pax are nevoie de tine”.

Mă uit către Pietricică.

— Și Darrow a zis: „Pax și mai cum?!”

Sevro se holbează la mine.

— Nu i-am cerut să se întoarcă, divă mică! Am fost de acord cu decizia lui. Este acolo unde trebuie să fie.

El mă privește bănuitor.

— Ești mamă. Cum poți…

— Ai grijă, Sevro! Eu n-am pus niciodată sub semnul întrebării dragostea pe care le-o porți copiilor tăi. Ești *sigur* că vrei să te îndoiești de a mea?

— A ales războiul, și nu pe fiul său. Face pe Auriul de Fier cu noi. Nu-i pasă de nimic altceva, mârâie el.

— Și tu vrei să crezi că i-a fost ușor. Înțeleg. Îți mai alină conștiința? A fost un drum lung de pe Venus și până aici.

El se uită în altă parte.

— Să nu-mi spui că nu te-au ros remușcările! Electra e o persoană. Una *singură*! Ai ales-o în locul a zece milioane de inși care ar fi murit pentru tine. Zece milioane pentru care ai fost o inspirație. Care ți-au scandat numele. Care și-au lăsat familiile ca să te urmeze.

E riscant, dar are nevoie de palma asta.

— Cum rămâne cu responsabilitățile tale? Dar cu familiile Legiunilor Libere? Dar cu jurământul tău față de Rep…

— Dă-o dracu’ de Republică!

În spatele lui, Pietricică se uită în pământ. Mda, bănuiam eu.

— Cretin egoist! se răstește Holiday.

— Pizdă trădătoare!

— Trădătoare? Asta-i culmea, mai ales după Wulfgar!

— A fost un accident, spune el uitându-se la mine. A nimerit la mijloc. Își smucește capul ca s-o privească din nou pe Holiday. Serios, taci în pizda mă-tii! Tu nici măcar n-ai copii. Noi eram familia ta. Noi te-am adunat de pe jos după ce Trigg a predat bocancii. Și nici n-ai avut coaie să vii cu noi pe Venus. Așa că ține-ți fleanca și fă-i o plecăciune noii tale stăpâne, fiindcă știm toți că ești tare ca untul la soare!

Theodorei chiar nu-i place chestia asta.

— Sevro dragă, tu nu mai ai coaie de zece ani. I le-ai dat ca zestre Victrei. Și nu mă face să povestesc de câte ori te-am văzut plângând! Tare ca untul la soare, auzi la el!

Sevro mă privește calm.

— Astea două știu că eu dau în femei, nu?

— Încercăm să-i salvăm viața lui Darrow, spun eu. Încercăm să apărăm viitorul, în timp ce tu…

— Viitorul meu sunt fetele mele! se răstește el. Au toată viața înainte. Singura cale să fie în siguranță este să-i dau Sindicatului

o lecție de neuitat. Și anume, dacă te atingi de un Barca, încetezi să mai exiști!

— Imperatore, ești miop, reacționezi emoțional și ai dezertat de la datorie. Mă uit încruntată la Pietricică și la umbrele din tavan. E valabil pentru voi toți.

Pietricică se mută de pe un picior pe altul.

— Vrei să te lingușesc? Să-ți spun că te-nțeleg? Să-ți ofer o îmbrățișare? Nu-ți mai da atâta importanță, Sevro!

— Trăncăneală, trăncăneală!

Sevro scuipă pe masă și-mi nimerește mâna. Cafeaua n-a reușit să camufleze halena cu care s-a ales pe teren. Scârbos!

— Dă-o-n mă-sa! Coaielor mele le crește barba! Îl scoate din cizmă pe Gâdilătoru', un cuțit lung cât un antebraț de copil, și-l pune pe masă. Ai un duce care trebuie castrat. Am stat puțin de vorbă cu tine fiindcă ne știm de mult, da' acu m-am plictisit.

— N-o să castrezi pe nimeni, îi spun.

— Crezi că mă poți opri? zice el cu fața brăzdată de un rânjet. Când ți-ai murdărit ultima oară copițelele de sânge, măi căluțule? O să ai nevoie de mai mult decât de bătrână Holi și de ăia patruj' de Pixie din ultima linie de pe acoperiș dacă vrei să ne oprești. Poate-l ai pe hăndrălăul ăla de Daxo ascuns pe undeva? O hoardă de Gărzi Leonine care stau la pândă? Nu vrei să te pui cu mine, nu azi!

— Nu-ți insulta inteligența insultând-o pe a mea, îi replic eu. Dacă te voiam în fiare, aș fi instalat un câmp de forță și aș fi ascuns în sol generatoare gravitaționale care te-ar fi supus la o cantitate scandaloasă de *geuri,* suficientă să te facă să-ți pierzi cunoștința și tu, și ceilalți idioți, cu tot cu armurile voastre fabricate sau nu de Cyther. Dar n-am făcut-o fiindcă e o problemă de familie și fiindcă mă tem să nu-ți vatăm materia cenușie deja îndoielnică.

El nu mă crede.

— Virguliță, spune el în cască. Cum e cerul? Tot nu vine nimic? Replica îl face să mormăie. Bine, stai cu ochii-n patru! Tati are de tranșat o friptură.

Își pune cafeaua pe masă și se ridică.

— Nu ești singurul care a pierdut un copil, îi spun eu. Asta-l face să se oprească. Și totuși te ții de șarada asta știind cât de tare sufăr. Știind cât de speriată sunt. Eu nu ți-aș face așa ceva.

Pentru prima oară, mă privește cu milă.

— Pax e în siguranță. Avem situația sub control…

— Jumătate dintre vânătorii de recompense din Republică sunt pe urmele tale, spun eu. Gardienii sunt doar c-un pas în urma lor. Tu și soțul meu *l-ați omorât* pe Wulfgar! Era fondatorul lor. Eroul lor de război. Accident sau nu, vor sânge. Pun o mână pe masă, atentă să evit scuipatul. Sevro! Frate! Cum anume ai situația sub control?

În felul ăsta fac apel la vina și nesiguranța lui. Se îndoiește de planul Victrei. Umerii i se lasă, adoptând postura cocoșată pe care o avea mereu în tinerețe. În mod egoist, îmi doresc să aleagă să-mi spună. Am nevoie să facă alegerea asta ca să nu-i port pică pentru tot restul vieții.

— Sevro, unde mi-e băiatul? îl întreb pentru ultima oară. Ochii lui încep să se încețoșeze. Știu că asta nu-i decizia ta. Tu ai prefera să fii cu fiicele tale, nu să umbli prin oraș măcelărind în dreapta și-n stânga. Dar poți alege să-mi spui mie.

El înghite în sec, căutând o scăpare. Vrea să-mi spună, dar soția lui îi e mai dragă decât conștiința.

— N-am fost aici, murmură el. I-am apărat spatele lui Darrow până când a trebuit să-l apăr pe al Victrei. Tu ești pe locul trei. Așa că nu mai pune întrebări! O să ți-l aducem pe Pax. Jur! Dar trebuie să-i apăr spatele soției mele.

— Deci nu vrei să-mi spui!

— Lui Mustang poate i-aș spune. Dar tu nu ești ea. Acum ești Suverana. În sfârșit, am înțeles! V. mi-o tot spune de ani și ani. Tu ești Suverana. Darrow e Secerătorul. Restul trece pe planul doi. Căcat, nici n-ar trebui să vorbesc cu tine!

— Dar o faci.

El încuviințează.

— Și-o să dau de dracu’ din cauza asta. Ea crede că ești un soi de cititoare de minți. Sau că-s așa de fraier, c-o să dau tot din casă. Pro’abil c-așa și e!

Mă doare să-l văd așa. Vreau să fiu furioasă pe el. Într-un fel și sunt. Dar nu-i vina lui. Victra-i de vină. Cei din neamul Julii au avut dintotdeauna arțagul în codul genetic. Pentru ea nu există corect sau greșit, ci numai ai ei și restul lumii. Cândva, am făcut și eu parte dintre ai ei. Era minunat. Dar mi-am înstrăinat-o treptat, pe măsură ce Virginia s-a retras, făcându-i tot mai mult loc Suveranei. Poate era inevitabil, o falie între conștiințele clanurilor noastre, care acum s-a mărit devenind un abis. S-ar

putea să nu se mai dreagă niciodată. Însă Sevro e Sevro. Trebuie să cred asta. Orice ar face, el nu acționează cu răceala de care sunt în stare Victra și Darrow. Asta-i frânge inima. Violența asta oribilă, capul plecat, refuzul de a comunica sunt reminiscențe ale mecanismelor de supraviețuire din copilăria lui. Le lăsăm vreodată în urmă?

Nu trebuie s-o trădeze pe Victra. Nu pot să-i cer asta. Dar pot să-l ușurez de povară și, poate, să dreg ruptura dintre noi. Comunicarea e salvarea noastră.

— Sevro, știu deja ce pune Victra la cale!

— Noo.

Privirea i se înăsprește.

— Mi-a zis ea c-o să spui așa ceva! Să-ncerci să-mi smulgi informații.

Își cântărește cuțitul în mână.

— Ia să stați potolite! Nu vreau s-o trag pe niciuna dintre voi în frigare, dar asta-i o treabă care trebuie făcută.

— Sevro, băiatul meu nici n-a ajuns s-o vadă pe regină la față, spun eu.

— Mai vedem noi.

Pornește către cub, așteptându-se ca Holiday să se ridice și să-i taie calea, dar ea rămâne așezată, așa cum i-am ordonat.

— Știu de ce s-a dus Victra pe Marte! strig eu în urma lui Sevro. El nu se oprește. S-a dus să plătească recompensa!

Încremenește la un pas de ușa cubului de interogatoriu.

— Victra nu s-ar duce pe Marte dacă n-ar fi copiii acolo. Și tu n-ai îndrăzni să ataci Sindicatul dacă i-ar mai avea. Ceea ce înseamnă că nu-i are.

— Drăguță încercare, dar nu pun botul.

— Asta înseamnă că simt patru posibilități. O a treia parte a angajat Sindicatul să-i răpească pe copii și i-a primit conform planului. O a patra parte a intervenit și-i are, iar Sindicatul și cel din spatele lui au ghinion. Sau Ephraim i-a vândut pe copii altui cumpărător. Sau a fugit cu copiii și cere chiar el recompensă pentru ei.

Holiday nu manifestă nicio emoție.

Sevro își întoarce pe sfert capul către mine.

— Ultimele două sunt improbabile, ținând cont c-am descoperit piciorul drept al lui Ephraim la locul prăbușirii navetei. Prima este puțin probabilă, fiindcă Sindicatul a pus o

recompensă pe capul lui și nu mi-a trimis nicio cerere de răscumpărarare. Deci mai rămâne a doua variantă. O a patra parte îi are.

Sevro se întoarce cu totul spre mine. Simt un val brusc de încântare înțelegând că n-o va trăda pe Victra, dar că de fapt vrea să ghicesc răspunsul. Vrea să iasă din izolare. Nu vrea ruptura asta între noi. Dar în același timp se teme că soția lui are dreptate. Că, dacă ghicesc ce anume fac ei doi, îi voi opri.

— Presupunând că-i corect ce-am spus și ținând cont de acțiunile Victrei, deduc că i-au cerut o recompensă ei, și nu mie. Înțeleaptă manevră. Ea plătește recompensa. E o recompensă pe care crede că eu n-aș plăti-o, altfel de ce m-ar elimina din discuție, ținând cont de averea mea? O fi ranchiunoasă, dar pentru ea copiii sunt sacri. Nu mi-ar face un asemenea rău numai ca să mă învețe o lecție. Ea preferă să tragă pumni în fălci. Deci ce anume aveți voi doi, și eu nu, și cui îi trebuie? Lista e șocant de mică. Șantiere navale, transportoare de minereu, nave comerciale și platforme. Ținând cont de momentul bizar pe care l-a ales Sefi ca să facă un pelerinaj pe Pământ și de abundența de dovezi care atestă prezența ei acolo, știu că nu-i pe Pământ. Nu-i nici cu flota Obsidiană care se îndepărtează de orbita lui Marte, chipurile ca să-i vâneze pe pirații Obsidieni din Centură. E pe Marte sau e încă în *Inima lui Venus,* pe care a cumpărat-o printr-o companie-paravan, așteptând navele Victrei și probabil ceva ajutor suplimentar ca să-i fure lui Quicksilver minele de heliu din Cimmeria.

Mă aplec către el.

— Asta înseamnă să ajuți și să instigi la un atac asupra planetei Marte.

Sevro a încremenit. Trage cu ochiul către Pietricică.

— Uită-te la mine! îi cer. Nu te-a trădat nimeni. Pur și simplu asta-i meseria mea.

Rușinea îi năpădește chipul, dar îmi susține privirea.

— Sefi a spus că-i omoară pe Electra și pe Pax dacă nu-i dăm navele de minereu.

— Și-o crezi?

— Ragnar mi-a fost frate. Dar Sefi e... de gheață. Dacă te amesteci...

— N-am de gând.

El mă privește pieziș.

— Am putea să-i oprim să pună mâna pe mine? Da. Dar nu fără un preț cumplit plătit de Gărzile Ecliptice și de Legiunile Marțiene. O să avem nevoie de toate forțele când vor veni Auriii. Obsidienii au pierdut prea mulți de-ai lor pe Mercur, o planetă pe care nici nu pot trăi. Au terminat-o cu războiul de cucerire, dar, dacă au o miză pe Marte, dacă au un cămin… îl vor apăra împotriva stăpânilor de sclavi. Războiul ne-a silit să ne întindem prea tare. N-am avut bani să reconstruim Cimmeria. Heliul îl cumpărăm deja de la Quicksilver. Nu avem resursele necesare ca să eliminăm Mâna Roșie. Sefi o va face, cu mai multă dedicare și provocând mai multe pagube decât aș putea eu. Quicksilver i-a convins pe cei din Inelul Zenitului că ei sunt stăpânii Republicii. Îi trebuie o lecție de neuitat. Și ce ne costă? Ceva pământ și ceva mândrie. Două lucruri care ne prisosesc. Publicul va protesta, dar asta se va întâmpla după vot. În curând, Atalanta va sosi. Argintiii se vor conforma. Sefi va înțelege că-i aprob acțiunile când mă va vedea retrăgând forțele Republicii de îndată ce-și va începe ea asaltul. Primii ambasadori pe care-i va primi vor fi fratele lui Darrow, Kieran, și soția lui Kavax, Niobe. Ei vor avea greutate în ochii săi. Îi vor oferi o alianță militară defensivă cu Republica și vor semna un contract pentru furnizarea de heliu. Apoi ne vom întoarce atenția asupra Atalantei.

— Victra a spus… noi am crezut că n-o să permiți asta.

— Victra poate fi tare idioată uneori, și tu la fel. Când ai putut să spui același lucru despre mine? Aștept un răspuns. M-am săturat până peste cap să-i văd pe toți cum înoată în jurul meu ca niște piranha beți, presupunând că n-am colți. Fie că-l salvăm sau nu pe Darrow, Republica e amenințată de un război atomic. S-a terminat cu dezbinarea! Abia acum mă ridic și pășesc către el. Trăiești într-o demokrație, Barca. Oamenii m-au ales pe mine să le fiu Suverană. M-au ales *pe mine* să-i conduc. Până când mi se încheie mandatul sau viața, *eu* comand. Dacă vrei să abandonezi Republica pe care am construit-o ca să te joci cu copiii tăi, foarte bine! Cară-te și așteaptă norii ăia în formă de ciupercă! Dar, dacă vrei să fii o parte din ea, scoate-ți capul din propriul dos, nu-mi mai complica viața și prezintă-te la datorie!

Clovnul cade din tavan, aterizând lângă soția lui. Îl urmează Min-Min. Unul câte unul, Urlătorii se desprind din umbre și li se alătură pe podea, până când douăzeci și cinci dintre cei mai

experimentați ucigași dintr-o demokrație de opt miliarde de oameni stau cu ochii țintă la Sevro, care se scobește în dinți cu Gâdilătoru', bagă cuțitul la loc și ia poziție de drepți. Urlătorii își ciocnesc călcâiele.

— Imperatorul Barca și Cea Dintâi Cohortă a Urlătorilor la datorie, să trăiți!

— Mă bucur că te-ai întors, Imperatore, îi zic eu. Iată primul tău ordin.

Îi fac semn să se apropie, îl ung cu săruri pe sub nas și-i pun în mâini datapadul care controlează psihosonda ducelui.

— În cubul ăla de interogatoriu se află un terorist. Când îți spun eu, activează programul ăsta. Pe urmă, dacă știe ce culoare au ochii lui fără să se uite în oglindă, împușcă-l în cap. Poți îndeplini însărcinarea asta, Imperatore?

Sevro mă privește și ridică din sprânceană. Știe că știu că vrea să-l tortureze pe duce ca să afle ascunzătoarea reginei. Vrea să-și exprime îndoielile. Dar, dacă nu i-am dobândit încrederea după ceea ce tocmai s-a petrecut, n-o s-o am niciodată. Și trebuie s-o știu acum.

— Da, să trăiți!

Intră în cub. Eu și Urlătorii privim de afară. Theodora pornește sunetul. Ducele pufnește cu un dispreț neconvingător:

— ... crezi că mă tem de tine, corcitură? Mi-am văzut regina făcând eunuci cu ogarii ei kuon. Am văzut-o ucigând o cameră plină de infanterie grea de pe Endimyon numai cu o secure. Am văzut-o aruncând bebeluși în acid. N-o să-ți spun niciodată unde e!

Sevro studiază cu ochi mijiți neuroconexiunea și activează programul.

Imaginea femeii mascate și cu coroană pe cap umple încăperea. Tremură și e înlocuită de imaginea lui Gorgo, mâna ei dreaptă. Apoi apare o fabrică abandonată de tancuri. Alte imagini cu locurile secrete ale Sindicatului se perindă cu iuțeală. Sevro încremenește când printre imagini apare chipul unui prieten vechi. Dancer. La început crede probabil că-i o greșeală. Apoi noi holograme ale lui răsar din memoria ducelui. Sevro mă privește prin geam cu ochi morți.

— Băiețaș, cred că deja ne-ai spus, șoptește Sevro.

Ducele își privește oripilat amintirile transpuse în holograme. Începe să urle îngrozit de ceea ce a făcut, neînțelegând cum de

am avut acces la aceste secrete pentru care era gata să moară protejându-le. Apoi programul trece la faza a doua. Psihosonda din ceafa lui se luminează. Ducele înțepenește. Dă ochii peste cap. Venele de pe gât îi ies în relief. În câteva secunde, totul se termină. Se lasă moale pe scaun, respirând chinuit. Când își ridică privirea, nu mai e aceeași persoană. Chinul a dispărut. Dispărută e și orice urmă de senzualitate. A fost curățat de sine însuși. Până și Sevro e șocat. Theodora îmi zâmbește.

— Ce culoare au ochii tăi? întreabă Sevro.

Omul care a fost Ducele Mâinilor îl privește îngrozit și năuc.

— Ce culoare au ochii tăi, cretinule?

Ducele își duce degetele la ochi. Pentru o clipă mă gândesc că am calculat greșit și i-am anulat funcțiile verbale. Apoi el bâiguie un răspuns.

— N… nu știu.

Se uită la ochii lui Sevro și dă răspunsul logic:

— Roșii?

Sevro se întoarce cu o privire uluită prin sticla cubului.

— Uau! Se răsucește din nou către bărbatul care a fost ducele. Știi cine sunt? Cum mă cheamă?

Bărbatul clatină din cap îngrozit la vederea fiarei în armură din fața lui. Cine nu s-ar teme?

— Ce i-ai făcut? întreabă Pietricică.

— Octavia era o tirană paranoică. Temându-se să nu fie înșelată, a angajat echipe de Artizani Violeți și Maeștri Constructori Portocalii ca să creeze dispozitive mecanice sau biologice cu ajutorul cărora să afle adevărul. Ăsta de aici mi-a trezit interesul când am intrat în depozitul ei. Era apogeul mașinăriilor ei, un dispozitiv numit Jilțul Iadului. Un berbec care asalta mintea, ca să fim plastici. Unul primitiv, pe care eu l-am rafinat în serile când voiam să mă relaxez puțin înainte de culcare.

Fac semn către caseta mea albă, indicându-i trei țepușe subțiri, nu mai lungi decât degetul mic al unui Roșu.

— Eu le numesc psihosonde. Mai elegante decât Jilțul. Mult mai folositoare. Orice a fost Ducele Mâinilor – amintiri, preferințe, personalitate – acum este șters. E tabula rasa.

Ridic un card de date mic.

— Ceea ce a fost cândva carne, acum e siliciu.

— Pe Jupiter, șoptește Pietricică. E permanent?

— Vom vedea.

Urlătorii se apropie de cub. Îi spun lui Holiday să se pregătească de plecare.

— Theodora, noul tău recrut e gata. Îți recomand o repornire cu sonda înainte de dezinstalare. Nimeni nu trebuie să fie silit ca în clipa nașterii sale să dea ochii cu Sevro.

— Cred că Ducele Mâinilor va fi o Așchie pe cinste, spune ea zâmbind. Cu ceva dragoste și grijă, ar putea deveni chiar la fel de patriot ca domnia voastră, Suverana mea.

— Contez pe asta!

Înăuntrul cubului, bărbatul care a fost Ducele Mâinilor tremură ca o frunză. Ca să-l bage și mai tare în sperieți, Sevro și-a activat casca. Îi dă ocol și vede mica sondă metalică înfiptă la baza craniului. Se întoarce și îngenunchează dinaintea Rozaliului copleșit, râzând cu râsul lui de maniac.

— *Băiețaș, îmi pare rău că trebuie să-ți dau eu vestea, da' cred că tocmai ai fost futut la cap*!

Îl lasă pe duce și iese din cubul de interogatoriu.

— De când știi despre Dancer? mă întreabă el.

— De mai puțin de o oră.

— Și ce propune Suverana mea să facem cu trădătorul?

— Nu-i evident? Să comunicăm, răspund eu.

28. EPHRAIM

Karachi

Eu și skuggii ne irosim primele noastre zile împreună cu deprinderea noțiunilor lingvistice de bază, activitate pe care o las pe seama lingviștilor Galbeni și a datapicăturilor. Ca să înțeleg ce zic sânge-nghețații ăștia mă bazez pe un translator inserat în ureche. Nu sunt copii. Cei mai mulți, ca Freihild, au servit o dată sau de două ori în Legiunilor Libere. Știu mai multe decât lasă să se vadă. Dar sutele de ani în care Auriii i-au eliminat pe cei mai deștepți dintre ei i-au învățat să adune informații în spatele unei măști de prostie.

Când n-au încredere în tine, fac pe proștii sau pe furioșii.

Și în mine n-au pic de încredere.

Credeam că isprăvile mele o să-mi asigure ceva respect. Speranțe zadarnice. După cum Freihild nu întârzie să-mi amintească, răpindu-l pe fiul Secerătorului am violat sanctitatea unuia dintre eroii lor sacri. Pentru ei, Pax este practic un zeu-copil și Electra nu-i cu mult în urmă. Toată susținerea lui Ozgard n-o să-mi asigure respectul lor.

Dacă din punct de vedere social relația cu regimentul meu improvizat nu prea prosperă, Obsidienii sunt talente înnăscute când e vorba să deprindă noi abilități fizice. La fel ca Volga, își însușesc șmecheriile meseriei mele cu iuțeala cu care învață copiii un sport nou. Până la finele săptămânii știu să destabilizeze rețele laser, să disece senzori de temperatură și să deschidă încuietori. Unii au avut deja de a face cu rețelele laser în legiune, dar metodele lor erau demodate și stângace. Chiar și așa, nu trebuie să le arăți decât o dată cum se face o treabă. Să le spui ceva, pe de altă parte, e totuna cu a încerca să torni un pumn de nisip prin gămălia unui ac. Nouăzeci la sută din el se pierde.

În următoarele săptămâni, îmi înving teama primitivă de a fi strivit în picioare și se instalează o rutină confortabilă. Uneori, revenind de la lecțiile lui, Pax se abate pe aici și privește. Într-o zi îl văd clătinând din cap după ce treizeci de Obsidieni la rând nu reușesc să spună o minciună dinaintea unui detector Sun Industries din prima generație.

— Prin comparație cu Ogarii moderni, chestia asta-i la fel de credulă ca un copil de fermier de nouă ani care tocmai s-a lovit la cap! țip eu. Majoritatea agenților secreți se bazează pe capacitatea lor de a trece neobservați. Voi n-o să treceți niciodată neobservați. Așa că trebuie să fiți niște mincinoși foarte buni. Următorul!

În timp ce următorul skuggi se apropie să-și încerce norocul, mă apropii pleoștit de Pax.

— Haide, știu că vrei să mă corectezi, corcitură! zic prăbușindu-mă lângă el pe un zid scund.

Bărbia lui arborează o vânătaie proaspătă, dobândită la antrenamentele cu Valdir. Nu-i de mirare că n-a început să-i placă pe Obsidieni.

— De fapt, am venit să-ți mulțumesc, spune el.

— Pentru ce?

— Sefi mi-a dat voie să folosesc garajul noaptea. E acolo o

motocicletă gravitațională veche cu două locuri pe care au găsit-o într-unul dintre depozite. Jefuitorii au considerat că nu merita furată. A fost a lui Karnus au Bellona. Mă lasă să încerc s-o repar. Mi-am petrecut toată noaptea demontându-i țepele ucigașe. M-am gândit că ție trebuie să-ți mulțumesc.

— Habar n-am despre ce vorbești.

De fapt am. După protestul lui brutal față de încercările lui Sefi de a-l instrui și după ce ea mi-a ordonat să-l fac să se apropie de ei, m-am gândit să investighez puțin, ca să văd ce anume îl irita pe micul lord. Se pare că Portocaliii lui Sefi au observat lipsa unor chei și cârlige din depozite. Având în vedere nivelul de securitate al complexului, suspecții au fost puțini.

O singură noapte de supraveghere mi-a oferit răspunsul pe care-l bănuiam. Cine se furișa în garaj în toiul nopții? Cine altul decât copilul Secerătorului, care o ștersese de la meditațiile alături de Ozgard în liniștea grădinilor. Când am vizitat grădina, Ozgard era cufundat într-o transă profundă, încercând să descifreze mesajele de pe vinișoarele unei frunze, iar Pax ședea alături de el, cu o mică umflătură la subraț, prefăcându-se că descifrează ninsoarea. Am zis „vrăjeală” la adăpostul unui strănut și m-am dus la ale mele. Mi s-a părut că-l văd zâmbind. Mă place. Cred că, printre toți uriașii ăia țicniți, prezența mea alinătoare îi amintește de Hyperion.

— Sefi spune că i-ai zis că aveam nevoie de un loc unde să meșteresc.

— Nu vezi c-am treabă?

— Serios?

— Mai taci! Nu-i vina mea că-s încăpățânați! Fac semn către bărbia lui: Ți-ai lăsat garda jos?

— Valdir o fi un mare războinic, dar ca profesor e nepriceput, spune el. Crede că, dacă țipă mai tare, asta-nseamnă că explică mai clar. Ozgard, pe de altă parte, transformă lecțiile în jocuri.

— Credeam că nici lecțiile lui nu-ți plac. Nu sunt toate distrageri ale atenției de la războiul atât de necesar?

El ridică din umeri.

— A fost o criză de furie tipic preadolescentină. Deși e adevărat ce am spus.

— Deci n-ai mai înjunghiat pe nimeni în ultimul timp?

— Nu. Electra a devenit teritorială, spune el zâmbind. Nemulțumirile lor sunt probabil întemeiate, dar bănuiesc că

soluția lor e greșită, iar momentul ales – extrem de prost pentru Republică și dăunător pentru ei, în contextul actualelor tensiuni de clasă interne provocate de ierarhia matriarhală. Dar n-am altceva de făcut decât să le cânt în strună.

Nu-i pomenește pe părinții lui, deși știu că numai la ei se gândește.

— Electra se simte aici mai acasă decât mine.

— Tu ai mai multe pe cap. Și mai mult cap decât Moacă de Topor.

Nici eu, nici el nu pomenim despre Mercur. Dar faptul că ne gândim amândoi la asta provoacă o tensiune între noi.

— Deci care-i programa ta?

— Practic orice despre Obsidieni, mai puțin violența.

— Adică băutul, regulatul, pariatul și halitul.

El mă privește amuzat.

— Am uitat ceva?

— *Spakr,* spune el. În nagal, „tăcut” și „înțelept” sunt unul și același cuvânt. Așa că, dacă zic: *Mann ni spakr,* înseamnă că omul nu-i tăcut, și deci e prost și gălăgios.

— Stai așa, vrei să zici că de fapt e Sefi cea Înțeleaptă?

— Pentru ei, da.

— Voiam să zic că-i cea mai nepotrivită poreclă din lume. Ea nu face decât să vorbească despre Tribul ăla al Tuturor.

— A fost tăcută mai bine de treizeci de ani. Ar trebui să-ncerci și tu. Poate-ai învăța ceva.

— Îmi plăcea mai mult de tine când eram inconștient. Apropo de asta, îl ai?

El își scoate la vedere lanțul subțire de la gât și-mi arată inelul de logodnă.

— O căcănărie să-i faci așa ceva unui tip în sevraj. O mizerie, tinere!

— Nu-s așa de tânăr pe cât par. Unchiul Sevro a folosit chestia asta o vreme. Zoladonul, adică.

— Serios?

— Războiul Șobolanilor a fost dur pentru toți. Nu-i chiar un Spiriduș. E de fapt foarte drăguț.

— O să am grijă să-i amintesc asta dacă mă ajunge din urmă.

Pax ține inelul, privindu-l ca și cum se gândește că-i timpul să mi-l înapoieze.

— Păstrează-mi-l! îi zic.

El îmi aruncă o căutătură întrebătoare.

— E bine să ai pe cineva care să te tragă la răspundere.

Îmi zâmbește cu gura până la urechi.

— Acum du-te! Două doamne așteaptă să le câștig libertatea. Șovăi. Mă bucur că-ți place garajul.

— El transformă lecțiile în jocuri! strigă Pax după mine.

Revin bombănind lângă Obsidieni, chiar în clipa în care un skuggi cu buză de iepure încearcă să convingă Ogarul că a trăit pe Pluto dinainte să-i crească părul pubian. Supraveghetorii Verzi schimbă priviri și țâțâie.

— Plecați de-aici! Nu sunteți buni de nimic! strig la ei.

Se îndepărtează grăbiți, strâmbându-se unul la altul ca reacție la o comunicare subliminală între implanturile lor intracraniene.

— Are careva un pachet de cărți de karachi? Skuggii nu răspund. Haideți, știu că sunteți o adunătură de degenerați morți după jocul de cărți, chiar dacă spiritele voastre sunt pure ca neaua. Tu!

Arăt cu degetul către Freihild. Azi poartă niște cercei țipători de jad.

— Gudkind!

— Eu sunt Freihild, spune ea, știind că-i cunosc numele.

— Eu sunt Gudkind, spune bărbatul cu buză de iepure.

De fapt, cred că-i femeie. Ba nu, e bărbat. Are barbă. Stai așa, unele dintre femeile Obsidiene n-or fi având și ele bărbi?

— Freihild, fato, arăți ca o chestie ieșită din dosul unui bizon.

Nu-i adevărat. Dar principalul avantaj al noii mele misiuni este că-mi oferă ample prilejuri să-i înjur pe ucigașii skuggi fără să mă tem că voi fi dezmembrat.

— Dă-mi pachetul tău de cărți!

— N-am cărți, răspunde ea, fără să reușească să-și ascundă strălucirea poznașă din ochi.

Am crezut că va fi o mincinoasă abilă. Din câte se pare, nu se mai poate opri. Arborează tot timpul o mutră satisfăcută, de vulpe nimerită în cuibarul găinilor.

— Mincinoaso! Bine. Cine-mi dă primul pachetul de cărți este scutit de teme la lecția de argou. Și capătă o sută de credite pe care să le joace în Olympia.

Zece Obsidieni se reped să-mi dea cărțile lor. Freihild scoate și ea un pachet.

— Obrăznicătură ce ești! Știam eu că minți! Du-te în Locul

Sângerării și stai în centru vreme de două mii de răsuflări. Îi privesc pe ceilalți. Nu vă mințiți tessariusul, saci jalnici de mațe ce-mi sunteți! Să vă mințiți tessariusul e ca și cum ați omorî un prunc.

Ei nu reacționează. Au omorât prunci?

— E ca și cum ați minți-o pe Sefi! Ați înțeles?

Ei se uită urât la mine.

— E ca și cum l-ați minți pe Valdir.

Da, asta-i comparația corectă. Freihild nu s-a clintit din loc.

— Ai surzit, temeraro?

Ea face ochii mari.

— În Locul Sângerării trăiesc spiritele Auriilor.

Rânjesc larg.

— Așa se spune.

— N-am talismane șamanice.

— Mișcă-ți curul! Și nu respirații scurte, de Roșu. Respirații de Obsidian.

Ea se îndepărtează pleoștită. Iau pachetul altui Obsidian și mă așez pe podea.

— Freihild!

— Eu sunt Gudkind, spune el, apoi arată către femeia pe care tocmai am alungat-o. Ea e Freihild, ceea ce știi și tu. Căci toată lumea o cunoaște pe Freihild, care-i îndemânatică în toate cele.

— Corect! Adu-mi-l pe Xenofon! E în sala de război. Scuze, în Varhall.

Gudkind se îndepărtează alergând. Zâmbesc în sinea mea și privesc în jur, descoperind o sută nouăzeci și opt de fețe înspăimântătoare, care mă urmăresc de parcă așteaptă să scot un șarpe din cizmă.

— Cine-i cel mai bun jucător de karachi de-aici?

— Freihild, care-i îndemânatică în toate cele, căci ea a învățat calea securii de la Valdir, iar jocul de cărți de la Nasolu'.

Deci Freihild a fost eleva lui Valdir. Scandalos!

Îl privesc pe temerar enervat de-a binelea.

— Pe Jupiter din înalturi! Și mai cine? Aleg cinci jucători dintre cei cu pachete de cărți. Toți ceilalți, adunați-vă și fiți martori la măcel! Haideți, mai aproape!

Neputând să se înghesuie din teama de a nu se atinge, se aliniază după înălțime. Auriii cretini și departamentele lor culturale! Trebuie să se fi excitat concepând chestia asta.

Amestec cărțile ortogonale, folosind câteva șmecherii care-i fac pe veteranii Revoltei să chicotească. Împart cărțile.

— În rândul Legiunilor Libere circulă o vorbă: la fel de ușor cum e să-i iei creditele unui sânge-înghețat.

Au mai auzit-o.

— Acum, știu că vouă ăstora vă place jocul de cărți. Problema-i că nu vă pricepeți deloc la el. Albii cred că karachi este jocul lor, pentru că l-au inventat ca să se potrivească cu talentele lor specifice. De-aia jumătate dintre voi datorați măcar un sfert de kil de aur în saloanele de joc din oraș. Ei țin socoteala cărților în cap, așa că știu întotdeauna ce șanse au și pariază în conformitate. Așa fac toți dealerii lor. E vorba numai de simpla probabilitate statistică.

Xenofon își croiește drum printre Obsidieni cu un aer hărțuit. Vocea sa e inexpresivă.

— Eram în mijlocul unui audit pe tema taberelor de asimilare…

— Joci karachi, Xenofon, nu-i așa?

Ochii *logosului* își pierd expresia distantă și par să-i joace în cap.

— Nu-i cam devreme?

— Educația nu cunoaște limite de timp.

— Atunci hai s-o începem pe a ta!

Logosul își leapădă paltonul elegant de culoarea cerului la miezul nopții, își răsfiră pe lângă trup robele de aceeași nuanță și se așază cu picioarele încrucișate. În mâinile sale, apare un portofel căruia îi desface încuietoarea, împrăștiind pe jos monede de aur ștanțate cu stele.

— Dă-mi cărți! Dacă ai curajul!

— Deci așa-ți pui tu sângele în mișcare! Cometele au cele mai puține puncte. Nu se trage al treilea rând. Limită de cinci.

Împart cărțile. Peste patruzeci de minute, sunt în posesia paltonului și a banilor lui Xenofon, a șaptesprezece brățări de războinic Obsidian, a paisprezece perechi de cercei și a unui pumn electromagnetic făcut să arate ca o gură de dragon.

— Poate să-mi spună cineva ce s-a-ntâmplat? îi întreb.

— Jaf la drumul mare, spune Xenofon cu glasul său monoton.

Fără haină, *logosul* tremură în bătaia vântului ce coboară de pe culmi. Observ pentru prima oară cât de subțire e. Parc-ar fi o salamandră.

— Am câștigat numai două partide din șapte, spun eu. Tu ai câștigat trei. Cum de am eu toți banii?

— Pentru c-ai trișat la ultima. Probabil ai un lansator de cărți la încheietură.

Îmi suflec mânecile ca să-i arăt că n-am niciun lansator de cărți.

— Atunci un pachet-schimbător.

Logosul ia o carte și o îndoaie. Pixelii cărții nu se schimbă.

— Xenofon a jucat cărți. Tu te-ai jucat cu Xenofon, spune Freihild, aruncându-i *logosului* un zâmbet ca de scuze.

Ridic ochii către Obsidiana drăguță.

— Văd că stafiile nu ți-au făcut de petrecanie.

Trag cu coada ochiului către Pax, care ne privește așezat pe zidul scund. L-am văzut urmând-o pe Freihild. Băiatul ăsta chiar nu poate să nu-și bage nasul în treburile altora. Sau poate și adună propriile informații. S-a molipsit de la maică-sa, se pare.

— Freihild!

— *Ja*?

— Tot o mincinoasă rămâi. Dar ai dreptate.

Cineva începe să spună că Freihild e îndemânatică în toate cele.

— Da, da, gura! Ai nimerit-o! M-am jucat cu Xenofon. Și acum meriți să ți se țină minte numele, Freihild cea îndemânatică în unele privințe.

Ea îi privește de sus pe ceilalți skuggi. Gudkind o aprobă viguros din cap, de parcă fata tocmai doborâse un inamic. Asta înseamnă că un compliment din partea mea valorează ceva. Deci poate i-am citit greșit. Poate nu sunt total lipsiți de încredere în mine.

— Rozaliii sunt cei mai buni jucători de karachi din lume, nu Albii, nu Arămiii, nu Roșiii, spun eu. Singurii care puteau să le mai facă față erau șerpii ăia de Aurii de pe Palatin. Pentru ei, minciunile erau instrumentul muzical preferat. Însă am văzut-o pe Furia însăși pierzând o sută de miliarde de credite în fața Trandafirului lui Quicksilver, într-o cacealma c-o stea singuratică.

Ei pufnesc.

— Un adversar iscusit ca Atalanta n-avea cum să piardă în fața unui Rozaliu, spune Gudkind jignit.

— Ba da, confirmă Xenofon. La Clubul Aristotel, pe 11 ianuarie

732 PCP. Tocmai jefuiai localul, domnule Horn?

— Făceam parte din forțele de pază, cretinule. Nici măcar eu n-aș jefui unul dintre cluburile Atalantei. Mă uit din nou la Gudkind. Deci Furia a pierdut. Cum se poate, întrebi tu.

Gudkind mă privește nedumerit.

— N-am întrebat nimic.

— E retoric, spune Freihild.

— Aha!

Pare să-și amintească vag lecția.

— Acum pot să continui?

— *Ja,* spune Gudkind.

Aștept să se corecteze.

— Da.

— Tot retoric. Fii atent la sarcasm, spune Freihild. Ăsta numai așa vorbește.

Continui.

— Tot ce trebuie să știți despre karachi poate fi găsit pe fețele celorlalți jucători, în felul în care respiră, clipesc, vorbesc, tac sau se abat de la comportamentul lor obișnuit. Evident, nu vreți să fiți fraieri și să vă pariați toți banii într-o singură partidă c-o stea neimportantă, dar, dacă vă înțelegeți adversarul foarte bine, aveți victoria în buzunar. Acum, voi ăștia aveți fețele la fel de inexpresive ca un Argintiu la o vânzare de sclavi, dar vă trădează limbajul corporal.

Arăt cu degetul.

— Cap de Ciocan de colo a început să gâfâie ca o fecioară de treij' de ani imediat ce a căpătat suita aia cu stele mari. Slăbătura de dincoace a mijit ochii când a încercat să joace la cacealma cu o singură cometă. Până și Xenofon are un tic. Când sunteți copii, vă învață să citiți urmele în zăpadă, nu?

Ei încuviințează.

— Și vântul și căcărezele de animal și ce o mai fi fost pe la polul ăla al vostru. Să citești oamenii nu-i diferit, dar e crucial. Așa veți afla dacă puteți mitui o persoană, dacă o puteți intimida, manipula, zăpăci, năuci sau seduce. Să ucizi este uneori mai ușor, dar e arareori preferabil în genul de activități pe care le veți practica voi. Să ucizi înseamnă să elimini un obstacol. Și ce sunt obstacolele?

— Potențiale câștiguri, spune Freihild și jumătate dintre skuggi se iau după ea.

— Exact, zic eu zâmbind. Așa au reușit Fiii lui Ares să doboare cea mai măreață mașinărie de război care a existat. Așa l-am răpit eu pe unicul fiu al Secerătorului. *Hieg*?

— *Hieg*! repetă ei.

Unii, printre care și Freihild, își ating frunțile la auzul cuvântului „Secerătorul”.

— Deci, celelalte Culori mint de când s-au născut. Minciuna e argoul orașelor. Gudkind de colo probabil crede că târfelor chiar le plac cerceii lui venusieni.

Ei scot niște sunete guturale, asurzitoare. Tresar, crezând că se pregătesc să mă omoare. Nu. Ăsta-i sunetul pe care-l fac două sute de asasini Obsidieni care se țin de burtă de atâta râs. Câțiva dintre ei se pun într-un genunchi și-și șterg ochii. Corect, aici nu sunt restricții sexuale.

— Da, lui Gudkind chiar îi plac târfele, spune Freihild. E îndemânatic în multe privințe și mai ales la târfe.

Gudkind încuviințează.

— Chiar sunt. Îmi plac de-adevăratelea. Nu-i o minciună. Sunt o asemenea încântare pentru spiritul meu!

— Ei, oricine trebuie să aibă un hobby.

Îl bat neatent pe braț. Încremenesc cu toții. Înghit în sec și-mi retrag mâna. Gudkind râde și mă bate pe umăr.

— Adevărat. Un hobby! Hobby-ul meu sunt târfele!

Reușesc să continui.

— Când o să termin cu voi, o să fiți niște detectoare de minciuni atât de pricepute, încât n-o să mai puteți intra într-un bordel fără să aveți o criză existențială!

Nu există traducere pentru cuvântul ăsta.

— Fără să vă pierdeți… Pax! mai ești aici?

— *Andi*! îmi strigă el de pe zid.

— Fără să vă pierdeți *Andi.* Spiritul. Acum…

Aprind un chibrit. Vântul îl stinge. Freihild îngenunchează și-și face palmele căuș, apărând de vânt următorul chibrit. Facem progrese, zău. Aprind două țigări și-i ofer una ei și una lui Gudkind, de dragul egalității și așa mai departe.

— Buun. Nu cred că durerea fizică vă afectează nici cât o puță de căpușă, așa c-o să am grijă să vă doară acolo unde contează. Azi jucăm karachi până fie sunteți săraci ca Roșiii, fie învățați să citiți oamenii la fel de bine cum citiți zăpada. Și, ca să fiți siguri că-i pe bune, veți face pariuri reale și-o să vă puneți în joc prada

de război. Știu că sunteți toți milionari, sau erați înainte să descoperiți Strada Giuvaierului din orașul de jos. Deci faceți grupuri de câte șapte și la treabă!

Nu mi-au mai executat niciodată un ordin cu atâta iuțeală. În timp ce ei se împart în grupuri, observ mișcare pe un balcon al aripii războinicilor din Fortăreața Grifonului. Încadrat de temerarii lui, Valdir o privește pe Freihild cum râde formând un grup de skuggi cu care să joace cărți. Toți par să se ia la întrecere pentru șansa de a juca împotriva ei. Pe chipul lui Valdir nu-i mânie, ci ceva mult mai complicat.

Își abate ochii spre mine și fața îl trădează din nou. Știe c-am văzut cum se uita la Freihild. O fi obișnuit ca toți să-l privească de parcă-i zeul morții încarnat, însă, dacă Sefi l-ar vedea uitându-se așa la tânăra skuggi, nu știu cât timp și-ar mai păstra carnea pe oase. Ceva îmi spune că regina nu-i chiar genul dispus să împartă.

— Ai grijă, domnule Horn! spune Xenofon în timp ce Valdir intră din nou înăuntru. Dacă am învățat un lucru, acela e că Obsidienii sunt prădători care se consideră pradă. Nu-i asmuți unii împotriva altora.

— Nici prin gând nu-mi trece!

— Bine.

— Valdir pare să te placă. Credeam că-i devotat tradiției. Tu nu prea ești așa.

Xenofon se înfioară de frig. Mi se face milă și-i înapoiez paltonul. *Logosul* îmi mulțumește cu o înclinare din cap.

— Am fost sclavul lui Atlas au Raa de când am absolvit Menta. Valdir a fost cel care m-a găsit într-o… stare jalnică. I-am demonstrat lui Sefi valoarea mea, inclusiv împotriva Războinicilor Însemnați.

Pe buzele lui subțiri, numele sună ca un blestem.

— Și am sfătuit-o să rămână alături de Darrow.

— Atunci a cui idee a fost toată nebunia asta?

Cu Tribul Tuturor și așa mai departe.

— A șamanului.

Xenofon clipește repede, tic pe care i l-am observat când nu-i plăceau cărțile pe care le avea.

— Și tot el a recomandat angajarea ta, în ciuda sfatului meu. Dar eu o slujesc pe regină. La fel ca tine. Și, când ea a luat o hotărâre, singura cale e înainte. Îți mulțumesc pentru partida de

cărți! De abia aștept să analizez datele! La revedere până la următorul nostru joc, spune Albul înclinându-se.

Ceea ce a început cu stângăcie și veselie nefirească se transformă în curând într-o adevărată lecție. În timp ce joacă, Obsidienii pozează, chicotesc, se grozăvesc și mint, nu foarte bine, dar, pe la sfârșitul zilei și după multă insistență din partea mea, cinci-șase dintre ei ar putea să bată unu sau doi degenerați de pe Luna pe care-i știu. Iau parte la câteva jocuri și chiar o las pe Freihild să mă bată atât de zdravăn într-o partidă, încât câștigă tot ce am capturat în timpul demonstrației mele. După asta, pe la ora 22, declar lecția încheiată și temerarii mă salută cu respect, ridicându-și bărbiile când trec pe lângă mine.

— Se cheamă darul talentului, spune Freihild.

A rămas cea din urmă în curte, cu excepția lui Pax.

— Auriii ne-au ascuns multe lucruri. Mulți de-ai mei și-au pierdut prăzile de război jucând cu Roșiii și Cenușiii. E dezonorant pentru noi. Cu acest dar, ne-ai oferit șansa să ne redobândim onoarea. Asta-i mulțumește pe frații și surorile mele. Și pe mine. Ai putea să-l bați la cărți până și pe Nasolu', cred eu.

— E doar o unealtă, spun eu. Nu poți proteja Tribul Tuturor cu un joc de cărți.

— Știu. Șovăie un moment, măsurându-mă din priviri. Frații și surorile mele n-au încredere în tine.

— Valdir pare să le împărtășească opinia.

Ea mă privește cercetător, încercând să înțeleagă ce vreau să spun.

— Aș avea grijă când vorbesc despre Valdir, fie și cu respect. El e Fratele cel Mare. Protectorul și mândria noastră. Dacă se îndoiește de tine, e fiindcă simte slăbiciune. O apără pe regina noastră, la fel ca și mine. Își indică pieptul cu degetul. Tribul meu a fost nimicit după ce Sefi s-a alăturat Revoltei. Nu aveam pe nimeni. Apoi Sefi mi-a oferit din nou *vir.* Un țel. Ne-a oferit tuturor un țel. Tu n-o vei trăda.

— E o amenințare sau o profeție?

— Nu cred în profeții, răspunde ea și zâmbește. Știu că țin de Tradiție. Spirite în Locul Sângerării? Se strâmbă. Superstiția mi-a înrobit poporul. Mă prefac fiindcă așa trebuie. Și fiindcă regina are nevoie de credința mea. Tribul meu are nevoie de credința mea. Mâine vom ști mai multe. Și poimâine și mai multe. Sunt

multe de făcut pentru trib.

Pax o privește pe Freihild dispărând în cazarmă, apoi se apropie de mine.

— Se culcă cu Valdir, zice el. Îl privesc. El își ciocănește urechea cu vârful degetului. Când sunt în aceeași cameră, inimile lor bat mai iute. Își duce degetul la nas. Și azi ea avea mirosul lui.

Aprind o țigară.

— Mi-am dat seama.

— Crezi că știe și Sefi?

— Nu-i treaba noastră, omulețule. Unde-i diavolița?

— Probabil se joacă cu topoarele.

Pare însingurat. Îi ciufulesc părul, ceea ce-l ia prin surprindere. Îl ciufulesc și mai tare, până dă din mâini ca să mă îndepărteze.

— Chiar ești un ou bun, nu?

El își aranjează părul.

— Ce te face să zici asta?

— Comportarea ta generală. Și nu mi-ai cerut să te ajut să evadezi de-aici.

— Ai putea?

Garda lui compusă din șase Valkirii ne privește dintr-un portic. Cea mai zdravănă dintre ele, Braga, scuipă în direcția mea.

— Regula numărul unu: să ai mereu un plan de rezervă. Crezi că ți-am obținut accesul în garaj numai ca să te joci cu motociclete?

El ciulește urechile.

— Ce-ai zice să ne îmbătăm criță și să-ți arăt schița unui anumit ham de care vom avea nevoie dacă lucrurile o vor lua razna… Dacă avem timp, poți să-mi zici și ceva povești despre babacul tău.

El mă privește prudent.

— Am de lucru în garaj. Motocicleta are o scurgere la una dintre baterii.

— Atunci de ce te-ai învârtit toată ziua pe-aici? Haide!

El își înclină capul.

— Presupun că pot să fac multitasking dacă poți și tu să faci un picnic.

Zâmbesc larg.

— Pare un plan bun, omulețule!

29. VIRGINIA

Pulberea reveriei

O pasăre pachelbel cântă jalnic în dreptul ferestrei, iar eu stau în întuneric pe marginea patului fiului meu. Miroase ca el: a vaselină și cetină de pin. Gadgeturile lui sunt puse grămadă pe bancul de lucru neluminat de lângă fereastra din partea opusă a camerei, alături de un raft pe care se înghesuie suveniruri aduse de soțul meu din campaniile lui: coji de ouă de hidră din Africa, petale de boboci-de-soare de pe Mercur, corali din Marea Termică. Dar niciun trofeu de război, de parcă soțul meu încercase să pretindă că fusese plecat să exploreze, nu să ucidă. Hainele lui Pax încă atârnă în dulap. Pantofii lui sunt aliniați la perete, cu șireturile legate și cu partea dinspre călcâi turtită.

Într-o zi îi va încălța din nou, dar sper că nu se va deprinde niciodată să-i poarte cum se cuvine.

„Adu-mi fiul înapoi și o să părăsesc Luna”, mă rog. Dar cine aude o rugăciune adresată nimănui? Nu Victra. Ea crede numai în propria ei putere. Sper că-i de ajuns. Trebuie să fie de ajuns.

Dincolo de fereastra cu fronton, apa se lovește de scările de piatră ce coboară către lac. Îndărătul copacilor ascunși în întuneric patrulează Gărzile Leonine, care n-o au de păzit decât pe Deanna, mama lui Darrow. Urăște Luna, dar a rămas aici, ca și cum știe că, la întoarcere, Darrow va avea nevoie de ea. Răsucesc pe toate părțile un dispozitiv misterios pe care l-am găsit sub perna lui Pax. Ceva construit din bucăți luate de la alte șase. Avea programată o întâlnire cu Quicksilver ca să-l pună în legătură cu divizia sa de produse de larg consum. Pentru asta o fi fost? Apăs pe declanșator și scoate un zumzăit discret. Abat proiectorul concav către mine și mă învăluie o transmisie de la operă. Îl abat în altă direcție și transmisia dispare. Elegant.

— Pentru tine l-a construit.

Îmi ridic privirea și o descopăr pe Deanna în prag.

— S-a gândit că poți să-ți pui gărzile să-l folosească pe tine în toate ședințele alea.

— Mereu se gândea la alții! Las dispozitivul pe noptieră. Sunt ca niște insecte în chihlimbar, spun eu. Camerele care rămân. Când ți-a murit soțul, ce-ai făcut cu lucrurile lui?

Ea se reazemă de cadrul ușii. În ultimul timp, obosește dacă stă prea mult în picioare. Abia a trecut de cincizeci de ani, însă a dus un trai greu.

— Am folosit tot ce putea fi folosit. Restul le-am schimbat pe rații. Lui Darrow îi plăcea să mănânce, spune ea privindu-mă cercetător. Am petrecut suficient timp în trecut, drăguță. Morții n-au nevoie de lacrimile noastre. Nu se odihnesc mai ușor dacă-i răzbunăm sau dacă ne simțim vinovați. Ridică din umeri. Ei și-ar dori să trăim. Și viața înseamnă viitorul, nu? Dale mi-a dăruit trei micuți care să-mi amintească de el. Am fost norocoasă în privința asta. Și ei mi-au dăruit alți micuți pe care să-i iubesc. Și, din câte știu eu, toți încă respiră, așa că nu te pune pe văicăreală. Trebuie să ne salvăm familia, înțelegi?

— Probabil ești singura persoană încă în viață care mă mai ceartă, spun eu.

— Pentru că sunt singura pe care mai simți nevoia s-o impresionezi, răspunde ea zâmbind larg. Acuma ridică-te, măi fată, că omu' tocmai ce aterizează și o să fie furios ca o viperă când te-o vedea.

•

Din fața casei răsună râsete. Ușa de la intrare se deschide scârțâind. Un motor se oprește. Pași târșâiți se îndreaptă către mine. Dancer apare șchiopătând alături de Deanna de după colțul bucătăriei. Când mă vede, zâmbetul i se stinge.

— Dar ce capcană mizerabilă! exclamă el. De când te-ai coborât să faci politică, Deanna?

Se răsucește gata să plece, dar ea îi taie calea.

— Nu fi așa un idiot! Nici tu, nici ea! Parcă sunteți două calfe care se ceartă. E penibil. Acum stați jos. *Stați jos*! se răstește ea.

Bombănind, Dancer se așază în fața mea. Deanna se apropie de plită și umple trei castroane cu tocană de vită.

— Am trudit ore-n șir ca o sclavă ca să gătesc asta. Până terminați de mâncat, să faceți bine să cădeți la un acord. Dacă nu, mă-ntorc și vă bat până vă iese rahatul pe urechi. S-a auzit?! Acum am pantaloni de cârpit. N-o să-l las pe Pax să se întoarcă și să-și găsească hainele cu găuri în genunchi. Ajung cele din familie!

Aflând din media că Pax a plecat cu Victra în vacanță pe Marte, Dancer a fost nemulțumit că n-a avut ocazia să-i spună

rămas-bun. I-a fost băiatului ca un bunic, la egalitate cu Kavax. A fost o minciună crudă, dar necesară ca să-i satisfac curiozitatea provocată de dispariția bruscă a lui Pax. Stăm într-o tăcere stânjenitoare. De față cu bătrânul Roșu m-am simțit întotdeauna ca o stăpână de sclavi. Vinovată pentru înălțimea și vigoarea mea și cuprinsă de o jenă subită din cauza hainelor mele scumpe.

Îmbrăcat într-o jachetă cafenie și uzată, cu cizme de piele și pantaloni cenușii, bărbatul robust nu-și dă aere. De fapt, seamănă mai degrabă cu un agricultor marțian decât cu comandantul terorist care a devenit senator și apoi Tribun. Se așază și începe să-și îndese tocana în gură, ca să scape de partea asta. Îi imit exemplul. El se oprește.

— Al treilea castron nu-i pentru Deanna, nu-i așa?

Privește în jur prudent, concentrându-se asupra ferestrei deschise și a grădinii întunecate de afară. Pachelbeli ciripesc în copaci.

— Bătrâne, parcă ești un găinaț uscat. Dancer se răsucește chiar în clipa în care Sevro răsare din penumbra cămării. Cred că nu ți-a fost ușor să ții locului o întreagă flotă de unul singur.

— Sevro. Ești un ticălos tembel.

— Râde ciob de oală spartă!

Sevro se așază pe bufet și-și leagănă un picior.

Dancer privește către coridorul ce duce în holul de la intrare.

— Am adus o cohortă de Gardieni ai Republicii. Dacă te văd aici, la scena crimei...

— Nooo.

Sevro și-l scoate pe Gâdilătoru’ din cizmă și începe să-și taie unghiile.

— Mantiile alea albastre nu suferă să se murdărească nici cât Pixii care le poartă.

— Au întors orașul pe dos în căutarea ta.

— În loc să vâneze Sindicatul, replică Sevro. Bravo lor, bună idee!

— În caz c-ai uitat, Wulfgar e fondatorul lor. Cum ești tu fondatorul Urlătorilor. De data asta o să te omoare.

— Păi atunci nu-i invita înăuntru! zic eu enervată. Sevro o să se poarte frumos.

— Virginia, nu-i momentul potrivit ca Suverana să mănânce tocană în compania proscrișilor. Indiferent cine sunt ei. Sau cât

invulnerabilă se crede ea.

— Un proscris conduce cea mai bună dintre armatele noastre, îi reamintesc.

— Nu face comparații false, măi fată! Mercur nu-i Luna. Aici ar trebui să fie centrul legii și ordinii. La cum stă socoteala în clipa de față, individul ăsta-i căutat pentru șaizeci și opt de acuzații de omucidere și alte o sută de infracțiuni capitale, jumătate dintre ele comise împotriva statului.

Sevro se mulțumește să-l fixeze cu privirea.

— N-o să-mi bat joc de funcția mea întâlnindu-mă cu cabale secrete. E sub demnitatea noastră acum. Nu mai suntem Fiii lui Ares. Suntem în legalitate. Eu am de gând să mă comport ca atare, chiar dacă voi n-o faceți…

Dorindu-și nespus de mult să respecte legea în tot ce face, pornește către ușă.

— Pax și Electra n-au plecat pe Marte cu Victra. Au fost răpiți de Sindicat, zic eu. El încremenește. De-aia se află Sevro pe Luna. De-aia e în camera asta acum, printre alte motive.

Dancer clipește de câteva ori procesând informațiile, apoi, îndurerat, se lasă înapoi pe scaun. Îi arunc o privire lui Sevro. Se uită la Dancer fără nicio urmă de afecțiune.

— Când? întreabă Dancer.

— După ziua de naștere a lui Quicksilver.

— Din păcate, știu data. Buzele lui formează o linie îngustă dincolo de barbă. Asta ar explica anumite… neconcordanțe. Deci tu și Darrow ați aflat probabil după Venus…

Sevro nu scoate un cuvânt, așa că încuviințez eu.

— Și, cu toate astea, el s-a dus pe Mercur.

— Cretin de top, este? intervine Sevro.

— Te rog să-ncetezi! zic eu.

Dancer nu se lasă nici el.

— Să se-ntoarcă la oamenii lui este unul dintre cele mai bune și mai sincere lucruri pe care le-a făcut în ultimul an, Sevro. Ceea ce-i mai mult decât pot spune despre tine.

Dancer se uită urât la el, apoi privirea i se abate către salonul de dincolo de hol. Ochii îi stăruie asupra căminului în fața căruia Deanna tricotează. Deși mă așteptasem la asta, mi s-a frânt inima văzând că unii Roșii îl priveau pe fiul meu ca pe o perversiune. Nu și Dancer, indiferent ce crede despre mine. Obișnuia să stea lângă foc cu Pax pe genunchi, fumându-și pipa,

în timp ce băiatul meu dormea. A făcut-o până la vârsta la care el era cel care ațipea, iar Pax îi lua pipa și-i trăgea pătura până sub bărbia căruntă. Dancer se gândește cum a trecut timpul. Socotește anii scurși și se întreabă unde s-au dus. Știu, pentru că același gând îmi ocupă și mie mult timp.

— Deci spune-mi! Cât de tare te-ai compromis? mă întreabă.

— Nu eu sunt cea care s-a compromis, îi răspund.

Văzându-mă că scot datapicătura din buzunar, el se încruntă.

— Bănuiesc de multă vreme că Regina Sindicatului lucrează pentru sau în asociere cu o terță parte, posibil cineva din guvernul nostru. Mulțumită Theodorei și unei noi metode de interogare, am descoperit dovezi.

— Știi cine-i regina? întreabă sceptic.

— Nu. Din păcate nu le-a încredințat informația asta nici măcar ducilor ei. Dar… au avut loc niște revelații.

— Arată-i! spune Sevro.

Îi cer datapicăturii să ruleze. Sevro înaintează, pătrunzând în perimetrul tridimensional al hologramei. Amintirile sunt imperfecte. Se contopesc. Sărim printre fragmente din viața lui. Într-un moment, Ducele e pe plajă și se apleacă să ia ceva. În clipa următoare se află într-o navetă, vorbind cu regina sa. Chipul ei e acoperit cu o mască pe care se agită ceva ce aduce a lăcuste. Era prea mult să sper la o imagine clară a feței, dar o să capăt una în curând. Știm unde se află. Însă mai întâi trebuie să ne asigurăm că în propria noastră casă e curățenie.

În cele din urmă, în jurul nostru se ivește o cameră de hotel, cu contururile neclare acolo unde se oprește vederea periferică a Ducelui Mâinilor. Cel mai limpede se vede tavanul, pe care sunt sculptați amorași și creaturi silvestre. Sub tavan plutesc lumânări din care picură ceară. Amintirea e completată de sunetul unei respirații gâfâite. Se aude foșnetul unor cearșafuri strânse în pumni, în timp ce răsuflarea se precipită tot mai mult, către climax. Apare apoi o distorsionare a perspectivei care face amorașii de pe tavan să pară mai mari decât lumânările aflate mult mai aproape. Trupurile amorașilor se dizolvă în pixeli de lumină psihedelică, spasmodică. Plutesc așa probabil un minut, apoi se reasamblează. Imaginea e mai întâi neclară, apoi se limpezește. Ritmul răsuflării se domolește și chipul unui bărbat se ridică, acoperind cu sărutări pieptul ducelui, până când fața lui Dancer umple tot ecranul amintirii, închizând ochii în timp ce-

l sărută pe duce pe gură.

— Din câte se pare, reveriile sunt imperfecte, spun eu. Rememorarea auditivă este extrem de defectuoasă. La fel și acțiunile. Ele reflectă vinovăția latentă și uneori sunt alterate ca să pară mai eroice. Pe de altă parte, fețele nu sunt uitate aproape niciodată. Culorile sunt adesea diferite, în funcție de momentul extracției, iar dispoziția poate fi mai magnetică sau mai rece. Un creier nu-i un hard disk. Spațiile dintre – săritura aia pe care ai văzut-o – sunt… Presupun că nimeni nu le-a dat un nume până acum. Hai să le zicem fisuri. Fisurile sunt timpul dintre amintirile pe care le păstrăm. N-am avut vreme să fac o recunoaștere cum se cuvine. Unele se întind pe câteva minute, altele pe săptămâni întregi. Majoritatea reveriilor sunt pline de fisuri. N-am găsit-o pe asta decât pentru că era intactă. Se pare că ținea la amintirea asta. Din păcate, o hologramă e o metodă nu tocmai fidelă de a transmite o amintire. Adevărata fidelitate se obține numai prin observarea participativă. Îmi ciocănesc tâmpla cu degetul. Adică dac-o experimentezi chiar tu. Crede-mă că-i o experiență stranie.

— Cum? întreabă Dancer inexpresiv, dar stacojiu la față.

Mâinile lui supradimensionate de miner strâng marginea mesei. Lemnul începe să cedeze.

— Eu dispun de o tehnologie pe care o mai cunosc una, maximum două persoane, deși nu cred că ele ating gradul meu de complexitate. Și oricum ele sunt pe Mercur.

— Cum dracu’ vă permiteți să vă băgați nasul în viața mea, asta am vrut să spun! mârâie el privindu-mă de parcă-i gata să se năpustească și să-mi sfâșie jugulara.

Sevro se trage mai aproape de mine, la fel de surprins de violența reacției lui.

— Crezi că mă poți șantaja cu chestia asta ca să votez cu tine? Ca să mă distrugi? Să mă târăști în fața tuturor ca să fiu însemnat cu fierul roșu? Nu-mi pasă dacă propriul meu popor mă scuipă. Dacă spune că aș merita să fiu castrat. Dacă-mi iei unicul lucru care contează pentru mine. Du-te-n mă-ta!

Până și Sevro e descumpănit de furia lui Dancer.

Am făcut o greșeală.

În clipa în care filmul a început să ruleze, Dancer a crezut că-i vorba de un șantaj. A păstrat secretul ăsta toată viața lui, căci unicul popor care mai privește homosexualitatea ca pe o

aberație se întâmplă să fie chiar al său. În timp ce acela care îmbrățișează schimbarea este tocmai cel cu care s-a războit mai toată viața sa. Cel care-a modelat cultura poporului lui după cum a avut chef.

Poporul meu.

A crezut că amenințam să-i dau în vileag viața intimă.

Sunt zguduită dându-mi seama că m-a putut crede atât de crudă. Sevro însă e aici ca să acopere golul din conversație.

— Chiar n-ai habar, murmură el. Nu despre asta-i vorba, băiețică!

Dancer pare gata să omoare pe cineva.

— Atunci despre ce-i vorba?

— Despre faptul că tipul cu care te... știi tu... jucai de-a „ascunde vipera” este al treilea în ordinea ocupării tronului Sindicatului. Asta-i tot, pe cuvânt!

Dancer se face alb ca varul. Mânia îi dispare cât ai pocni din degete, înlocuită de un șoc complet. Închide și deschide gura.

— *Ce*?!

— Sindicatul... Haine negre, prostituție, sclavie infantilă, narcotice, asasini plătiți, răpiri... știi tu. Cei mai nasoli tipi de pe luna asta.

— Ăsta... Se uită la datapicătură. Ăsta era Ducele Mâinilor? Încremenește. Căcat! zice el dându-și capul pe spate. Căcat!

Schimb o privire cu Sevro.

Dancer își amintește să respire.

— Voi doi credeați c-am știut. Că i-am fost complice?

— Ea nu, spune Sevro. Eu da. Scuze!

Se retrage lângă bufet, ca și cum distanța poate șterge amintirea lui Dancer gata să-i sfâșie beregata. Ce maliție, ce furie? Toți ar trebui să se teamă de mânia unui suflet jignit.

— Ea a insistat să discutăm înainte să... știi tu. În fine...

— Îl cheamă Faustus. Sau cel puțin așa mi-a zis că-l cheamă. Ne-am cunoscut în parc. Știi că nu suport clădirile astea înalte. Mi-a spus că-i pictor. Cu o față ca a lui, te poate face să crezi orice. Dar știu regulile jocului. Nu țin informații la mine acasă. Și nu vorbesc în somn, nici măcar pentru cineva ca el. Mă indică printr-o mișcare a capului. Agenții tatălui tău au fost niște profesori cruzi. Am învățat să avem grijă.

— Și totuși ai devenit neglijent, este? zice Sevro. E așa de bun la pat?

Câteva clipe Dancer nu vorbește.

— Cred că m-am gândit că merit și eu o recompensă. Ne-am văzut când și când timp de două luni. I-am spus că voiam o relație. Și atunci s-a făcut nevăzut. Își frânge mâinile. Crezi că l-am pus în pericol pe Pax?

— Nu, spun eu. N-aveai planul nostru de zbor. Poate că nu voia nimic de la tine. E posibil să fi vrut doar să te compromită prin asocierea cu el. Cred că trebuia să fii țapul ispășitor. Furau copiii și pe urmă îmi trimiteau asta. Sau o făceau publică.

— Fac pariu că ADN-ul tău e peste tot în cuibușorul ăla de nebunii, zice Sevro. Dancer îi aruncă o privire iritată. Hei, tu ești ăla care-a făcut-o! Probabil că Sindicatul a filmat tot. Din cele mai reușite unghiuri.

Ne uităm amândoi urât la el.

— Ce? Și-a tras-o cu un terorist. Pot să zic ce vreau!

— Ce intenționează Sindicatul să facă cu copiii? întreabă Dancer.

— Nu-i are.

Îi povestesc tot ce știu, inclusiv că Obsidienii au ajuns probabil la naveta prăbușită înaintea alor mei. Și ce plănuiește Sefi. Când termin, el se lasă pe spătar și-și freacă bărbia. În urma revelațiilor a devenit extrem de reținut.

— Pe zei, e riscant să le permiți să ocupe minele. Dacă fac uz de forță? întreabă el. O furtună pe Mercur e una, dar bande de războinici Obsidieni pe Marte…

— Sefi a văzut ce pățesc militarii în timpul unei insurecții. Nu-și va înstrăina populația.

— Sper că nu… dar într-o privință ai dreptate. Avem nevoie de Obsidieni. Presupun că vrei să-i conving pe Roșiii din Cimmeria să coopereze cu Sefi?

— Nu pe gratis, spun eu. Vreau ca tu să-i convingi s-o facă dacă Sefi le va oferi partea lor din profiturile minelor, furate de Quicksilver. O să fie un parteneriat.

— Și dacă votez să-l lăsăm pe Secerător să moară pe Mercur, n-o să-i mai pot convinge de nimic. Roșiii de pe Marte vor crede c-am devenit un cetățean al Lunii.

— Corect.

— Întrebare, intervine Sevro. Dacă Dancer este pista falsă, atunci cine crezi că-i partenerul reginei? Pe cine încearcă să protejeze?

Nu poate fi decât un singur ins.

— Dacă Dancer trebuia să fie compromis, dacă voiau să-l folosească pe Pax ca să mă șantajeze..., spun eu. *Cui bono*?[17] Primul efect ar fi un vid de putere în Forum. Deci trebuie să fie un senator. Cu fiul meu răpit, aș fi compromisă. Așa că Tribunii ar vota un nou...

— Daxo, mârâie Sevro.

— O, mai taci! i-o retez eu.

El e descumpănit.

— Dacă are cineva mintea capabilă să clocească un asemenea plan, e obeliscul ăla de om. Octavia îl voia în viață.

— Mustang are dreptate, spune Dancer. Nu poate fi Daxo. N-aș fi nici eu, dacă s-ar face publică înregistrarea asta. Ar ajunge la un compromis. Ar avea nevoie de două treimi din voturi. Vox l-ar bloca pe Daxo. Ar trebui să fie cineva acceptat de ambele tabere. Cineva acceptat de public. Cineva... incoruptibil.

— Balonul ăla umflat? zice Sevro. N-are el inteligența aia...

— Publius e aliatul reginei, spun eu.

Simt certitudinea consolidându-se în mintea mea. Acum zece ani Publius era un nimeni. Un simplu avocat din oficiu al Culorilor Inferioare. Cum s-a ridicat atât de rapid și de sus fără protectori? Fără sponsori de campanie? E chiar atât de greu de crezut că acum zece ani cineva s-a dus la el și i-a oferit lumea pe tavă, cu condiția să răspundă „prezent” când va fi chemat? E chiar imposibil să fiu dusă de nas de cineva atât de apropiat? Nu. Fac greșeli tot timpul. Și, gândindu-mă cum a plecat din biroul lui Daxo, cu comentariul ăla despre decor, îmi dau seama că n-a fost o remarcă stângace, rostită cu inocență copilărească. A fost o provocare.

Toți anii ăștia în care și-a construit o reputație de incoruptibil capătă subit logică. N-o să voteze cu mine. E o capcană. Cu Argintiii pe care i-am pierdut și fără Arămii sau suporterii lui Publius, flota nu va pleca.

— Votul e mâine, spun eu. Chiar dac-am avea dovezi împotriva lui, n-ar conta. E prea popular. Trebuie să adunăm treptat dovezi, să-l izolăm. Și, dacă-i într-adevăr un colaborator al reginei, al Atalantei – auzind asta, Dancer se întunecă la față –, o să-l doborâm cu toate puterile legale ale Moonhallului. Dar deocamdată trebuie să rezolvăm problema principală. Dușmanii

[17] Cui îi servește. (lat.).

Republicii se așteaptă să fim divizați. Au găsit fisurile dintre noi și au încercat să le lărgească. Trebuie să fim uniți. Dancer, am nevoie de încrederea ta și am nevoie de voturile tale.

— Crezi că Atalanta a făcut asta prin intermediul reginei? întreabă el.

— Ea sau Atlas trebuie să-și fi coordonat cumva acțiunile cu ale ei. Mâna care trage sforile este a unui Auriu, deși nu știu cui îi aparține. Încearcă să ne asmuță unul împotriva altuia.

Dancer se uită la datapicătură. Înainte să apuc să reacționez, Sevro o pulverizează.

— Ca să știi cum stai cu noi, băiețaș.

Dancer privește pulberea reveriei.

— Cândva credeam că-s un gunoi, spune el încet. Din cauza ăstora. Își arată sigiliile. Și a chestiei ăsteia.

Desenează cu degetul în pulbere și vocea sa își pierde cuvintele învățate și consoanele precise, pe măsură ce minele îi revin în amintire.

— Propriul meu clan a fost cel care mi-a greșit. Pleoapele grele îi tremură. Nu știai asta, nu? Mi-au tăiat și mi-au ars ceea ce-l face pe un bărbat să fie bărbat. Ares m-a găsit sângerând de moarte într-un tunel. Știa ce-mi făcuseră. M-a tămăduit în mai mult de un fel. Dar a făcut ceva și mai bun. M-a învățat că Auriii erau cei care ne înrobiseră. M-a învățat că Roșiii puteau conta. Că *eu* contam. Timp de zece ani nu i-am văzut fața nici măcar o dată.

Se uită la Sevro.

— Când și-a scos casca în fața ta, în fața mea și am văzut chipul unui Auriu, am plâns mai tare ca atunci când m-au castrat. Cel dintâi care mi-a spus că eram în regulă chiar și așa a fost *stăpânul. Negustorul de sclavi.* Asta m-a lovit adânc. Uite-aici! spune el bătându-se cu palma pe piept. Și am văzut că l-a lovit și pe el. Eu n-am fost cel mai bun om al lui. N-am fost favoritul. Însă am fost singurul care credea în aceleași lucruri ca el. *Eu* l-am ales pe Darrow. *Eu* am avut cheile Tinosului.

Înghite un nod.

— Băiete… tatăl tău nu m-a judecat niciodată decât după faptele mele. Am început să-mi dau seama că-i datoram același lucru. Am făcut o alegere atunci: aveam să stau dinaintea lui. A celui care mă eliberase. A celui care mă schimbase, care mă transformase într-o *forță.* Și aveam să-i spun ceea ce-mi

spusese și el cu mult timp înainte: că un om e definit prin acțiunile lui, nu prin sângele din vene.

Privește rămășițele datapicăturii, întristat că și acum trebuie să ascundă adevărul despre el.

— Șacalul a venit înainte să am prilejul acela. Ăsta-i cel mai mare regret al vieții mele. Tatăl tău a fost eroul meu atunci și este eroul meu și-acum. Credeam că n-o să mai cunosc pe nimeni ca el. M-am înșelat.

Dancer suflă, spulberând pulberea reveriei de pe masă, și se ridică. Ares a visat la libertatea individuală din pricina soției lui Roșii și a fiului lor. Darrow a visat la o lume fără monștri. Visul intim al lui Dancer a fost mult mai fragil. El a crezut că Auriii erau cei care-i făceau pe oameni să fie cruzi. Și că, fără ei, oamenii puteau fi buni. Treptat, și-a văzut visul destrămându-se în contact cu realitatea. Dar acum, aflând că tot o mână de Auriu a otrăvit solul, făcându-l să acuze însuși obiectul credinței lui, să se îndoiască de misiunea lui, în pieptul său brav se trezește o furie cumplită.

Iată războinicul!

— Am strâns în mine multă ură, mârâie el. Am strâns o mulțime de temeri pe care n-ai avea cum să le înțelegi. Dar nu față de tine, Virginia. În curând o s-ajungem din nou să ne contrazicem, sunt convins de asta. Dar, dacă dușmanii noștri cred că ne vom mânca între noi… Nu! *Azi* Suverana mea este Inimă de Leoaică și mâine *ea* va avea voturile mele. O să salvăm Legiunile Libere.

— La dracu’, cam era timpul! zice Sevro.

30. VIRGINIA

Sfera Oculară

„Să le privești de deasupra – cirezile călătoare, râurile croindu-și drum prin piatră, ritualurile oamenilor în toată varietatea lor, norii gonind peste peticele de latifundii de pe câmpiile asiatice, minele Casei noastre – înseamnă să-ți amintești tiparele lumii și măreția, complexitatea și obscuritatea impenetrabilă a ținuturilor îndepărtate. Înseamnă să-ți amintești

cât de puțini oameni cunoști. Cât de mulți nu te cunosc. Câți te vor uita în curând. Câți te vor lăuda azi și te vor disprețui mâine. Permanența faimei, a puterii, a dominației individuale sunt toate iluzii. Tot ce poate fi măsurat, tot ce durează e stăpânirea asupra sinelui”.

Asta mi-a spus tata. Era avertismentul lui cu privire la pericolele puterii, deși a căutat să obțină cât mai multă până la sfârșitul zilelor sale. N-am înțeles niciodată cum a fost posibil ca un om atât de înțelept să se distrugă singur. Poate n-o să înțeleg niciodată și asta m-a înspăimântat mereu. Nu că nu-mi pot controla destinul – ar fi imposibil – ci că nu mă pot controla pe mine.

Acum stau aici fără el, întrebându-mă dacă-i bine să fie busola după care să mă călăuzesc, când n-a fost capabil nici măcar să-și urmeze propriul ac. Vuietul îndepărtat al oceanului îmi umple auzul. Privesc Pământul învârtindu-se din Sfera Oculară, o cameră de sticlă suspendată în vârful celui mai înalt turn al Citadelei Luminii. Creată, ca multe alte minunății, de Maestrul Constructor Glirastes, plutește ca o lacrimă care s-ar prelinge în sus, spre cer, din vârful unei spade de bronz. Octavia venea aici adesea ca să mediteze sau ca să fie singură. Desigur, fiind o intrusă, nu mă puteam strecura în acest loc unde se învăluia în crezul mistico-psihologic pe care i l-a predat și singuraticului Lysander: Ochiul Minții. O așteptam în biblioteca de dedesubt, răsfoind rapoartele serviciilor de spionaj, discutând cu Moira sau amuzând-o pe Atalanta cu cele mai recente bârfe, pe care le culegeam pentru a-i satisface pofta insațiabilă.

Dar Octavia nu mai e, iar pe Lysander l-a înghițit spațiul, împreună cu Cassius. Deși părerea mea despre Cassius nu-i obiectivă și nici simplă, neînțelegând-o nici eu pe de-a-ntregul, sper că și-au găsit fericirea undeva acolo. Aici au avut parte de atât de puțină.

Sfera e a mea acum, laolaltă cu alte trofee ale Octaviei. Posesia lor e straniu de nesatisfăcătoare. Cât a trăit, talismanele și icoanele ei – Sceptrul Zorilor, Conacul Silene, Sfera, Jilțul Iadului, Suveranitatea însăși – erau învăluite în mister și încărcate de semnificații. Ca și cum ascundeau unul dintre marile secrete ale vieții pe care eram prea tânără și neroadă ca să-l dețin. Tânjeam atât de tare după ele, poate la fel de mult cum tânjea tata după… orice va fi dorit el cu adevărat. Dar

acum, posedându-le, le văd drept ceea ce sunt și, aparținându-mi, par deșarte, la fel ca lumea însăși. Sceptrul e o bucată de fier. Conacul Silene e o casă. Sfera e un dispozitiv isteț. Jilțul – o unealtă periculoasă. Orașele se măsoară prin statisticile reci ale consumului și producției. Planetele – prin loialitatea și importanța lor strategică.

Tot ce contează sunt fiul meu, soțul meu și cei pe care-i iubesc și-i cunosc și care mă cunosc și ei pe mine.

Dintre toți oamenii care au trăit în ultimii șapte sute de ani, nimeni nu știe mai bine decât mine cum funcționează mintea celor din Casa Lune. Nimeni n-a cunoscut apăsarea, mânia, ambiguitatea, mândria, dragostea, dezgustul, dezamăgirea, speranța și frustrarea de a guverna peste opt milioane de suflete.

Octavia și-a pierdut soțul și fiica. Dacă mi-aș pierde fiul și soțul, eu aș putea merge mai departe?

Sau aș deveni omul rău din povestea altcuiva?

Flutur din mână dinaintea peretelui curbat al sferei și privesc Pământul cum crește, acoperind întregul panou. Zbor printre piscurile muntoase, de-a lungul degetelor reci ale fluviilor Eurasiei care gonesc spre mare. Îmi rotesc mâna și descopăr imensa închisoare metalică, Deepgrave, călătorind greoi pe sub valuri. Și, cu o simplă zvâcnire a degetului, perspectiva mea se mută pe Mercur. O mare parte din imagini sunt alb-negru, ceea ce înseamnă că sunt vechi. Multe telescoape au fost distruse în război. Dar printre norii învolburați ai superuraganului întrezăresc un bastion al Societății – un oraș mobil de comandă a operațiunilor militare – pe nisipul deșertului. Un câmp de bruiaj acoperă Heliopolis unde soțul meu își linge rănile. Ce chinuri îndură? Ce chinuri și mai mari îi pregătește dușmanului?

E o tortură să privesc și să nu știu.

Dar și mai rău e să știu și să nu pot interveni.

Sper că știe că nu l-am abandonat.

Că-i iubesc încă sufletul, în ciuda poverilor și mâniei și complicațiilor lui.

Îl iubesc atât de mult, încât nu pot îndura să mă gândesc la el.

Răsucesc Sfera și privesc Noul Forum, unde Senatul se va întruni în curând. O mulțime enormă, de cel puțin un milion de oameni, se revarsă pe porțile marii Citadele, pe sub Arcul lui Silenius, ca să fie martoră la vot. Conform Acordului, Tribunii vor

decide dacă publicul poate asista. În ciuda agitației, au dreptate să-l includă. Va fi frumos când eu și Dancer îi vom uni pe Optimați și pe membrii Voxului în slujba cauzei comune. Când trădarea lui Publius nu va reuși să deturneze sensul votului. Va fi o victorie a felului nostru de a trăi și a metodelor noastre de a guverna. În piața aflată la est de Noul Forum, comercianții vând dulciuri lipicioase. Iar din vinul marțian cald și dres cu mirodenii se ridică aburi. Copiii își țin părinții de mână. Oamenii duc cu ei icoanele religiilor lor politice. Piramidele răsturnate și lanțurile rupte ale Voxului. Unii poartă pe umeri holoproiectoare care transmit imaginea mea cu o coroană însângerată pe cap. Optimații sunt adunați în pâlcuri mici, având lame curbate de plastic sau proiectând în aer pegași ori lei.

— Nu mai arăta în halul ăsta de fericită, bombăne Sevro din spatele meu. Dancer încă n-a demonstrat că nu-i o grămadă mare de rahat proaspăt.

— Și tu ai o regină de lichidat.

Fac Sfera să se rotească până când dinaintea mea se ivește Old Tokio. Megalopolisul pământean se întinde în noapte. Cu ajutorul informațiilor întrezărite în amintirile Ducelui Mâinilor am găsit refugiul Reginei Sindicatului. Cinci mii de soldați ai Casei mele și Legiunea a VII-a a lui Darrow vor iniția un atac coordonat împotriva operațiunilor Sindicatului pe Pământ, Marte și Luna, iar Sevro va smulge din rădăcini buruiana principală, cu ajutorul a două cohorte. O vor face în timp ce toată lumea va sta cu ochii pe mine și pe votul din Senat.

— De-abia aștept, spune Sevro.

Mă întorc spre stâlpul central și-l descopăr stând în spatele meu, alături de Daxo. În armură completă și cu mantia din blană de lup pe umăr, cu chipul pictat în verde ca jadul, e gata de plecare. Lângă el, Daxo, maiestuos în toga lui de senator, este însăși întruparea civilizației. Toga îi dezgolește brațele, și cât de puternice par aceste membre de Telemanus, făcute pentru violență, dar reținându-și-o în favoarea cuvintelor, pentru că are încredere în mine, deși nu-mi împărtășește credința în demokrație. Kavax ni se alătură și el cu pași vioi. Stă tăcut în spatele fiului său, cu o mână pe umărul lui și cu Sofocle încurcându-i-se printre glezne.

Pe lângă Daxo și Sevro, ambii în floarea vârstei, el pare bătrân și gălbejit. Nici măcar genele lui bune nu pot masca

ravagiile războiului. Barba i-a albit. Încă se-nvinovățește pentru răpirea lui Pax. Însănătoșirea sa n-a fost ușoară, dar îmi oferă un zâmbet.

— Niobe a plecat pe Marte ca să facă joncțiunea cu flotele Casei noastre și cu Gărzile Ecliptice, spune el. Îți transmite că te iubește și că vă veți vedea printre focurile care vor cuprinde *Annihilo.*

— Și printre cadavre, spune Sevro. Să nu uiți niciodată combustibilul.

— Cadavre, desigur! exclamă Kavax. Sevro, vrei să-mi aduci bastonul? Mă dor picioarele.

— Slăbește-mă, bătrâne! Nu-s servitor. Sunt un războinic antiter…

— Acum! tună Kavax. E lângă Vistieria Semilunii. Adu-l, că-l asmut pe Sofocle pe tine!

— De unul singur?! Vistieria aia e sinistră. *Fie*! Ai luat-o razna.

Bodogănind pentru sine, Sevro îi face pe plac bătrânului și iese din Sferă. Reapare o clipă mai târziu.

— Dacă vorbiți despre mine, o să știu!

Dispare din nou.

Cei doi Telemanuși îl așteaptă să reapară. Văzând că n-o face, mi se alătură în centru.

— O s-o aducem acasă pe Thraxa, îi spun. O să-mi respect promisiunea.

Kavax aruncă o nouă privire spre ușă, ca să se asigure că Sevro a plecat.

— Sunt lucruri de care mă îndoiesc pe lumea asta, răspunde el cu tonul folosit numai în cadru intim. Inteligența îi radiază din ochii de obicei lipsiți de strălucire după o viață de prefăcătorie. Virtuțile Obsidienilor, complicațiile sufragiului universal, igiena personală a lui Sevro, violențele pe care le-am comis pentru familia ta, perspicacitatea soției mele care m-a ales să-i fiu tovarăș de viață – arborează expresia pe care o folosește în public – unindu-și destinul cu al unui nebun și-un gură spartă. Ciudată femeie! Dusă cu capu'! Nebunie, nebunie absolută!

Inteligența nativă îi revine din nou pe chip.

— Dar niciodată nu m-am îndoit de Virginia au Augustus. Îmi ia fața în palme. Daxo mi-a povestit ce-ai făcut cu Dancer. Ce-ai făcut cu Sevro. Niciodată nu ești apreciată așa cum ai merita, draga mea. Pentru că oamenii se-ndoiesc și se-nspăimântă de

ceea ce nu înțeleg. Eu m-am ascuns atâția ani. De Nero, de lume. Dar tu nu. Asta-i un curaj pe care nu-l înțeleg. Ești bună, draga mea. Ești răbdătoare, deși răbdarea nu se numără printre virtuțile tale. Ești grijulie chiar și când ei te iau ca pe ceva de la sine înțeles. Ești cumsecade când lumea insistă că-i mai convenabil să fii crudă. Ești bună. Cu adevărat bună. Victra îl va aduce pe Pax acasă. Știu asta. Îți vei salva soțul. Meriți ziua de azi!

Încuviințez, știind câte mi-au mai rămas de făcut.

— Nu, uită-te la mine, copilă!

Mă ia de bărbie și-mi întoarce capul, silindu-mă să privesc drept în ochii ascunși sub sprâncenele acelea încâlcite.

— Asta nu mi-a dat pace. Meriți ziua de azi. Meriți bucuria asta. Meriți dovada că ai o credință nu numai corectă, ci și necesară.

Mă pomenesc cu lacrimi în ochi, deși n-aș putea spune de ce. Sunt lucruri pe care le știi, dar, când descoperi că le știu și alții, lumea parcă-i învăluită într-o lumină nouă. Mă simt înțeleasă așa cum numai soțul meu m-a înțeles. Kavax îmi șterge lacrimile.

— Haide, haide, spune, trăgându-mă spre el și îmbrățișându-mă.

Am fost prea ocupată ca să-l vizitez pe Kavax. Sau mi-a fost prea frică să-l văd în starea lui de slăbiciune. Cum de-am îndrăznit să cred că forța lui stă în trup?! Îl îmbrățișez cu putere, iar Sofocle, gelos, îmi zgârie piciorul cu laba. Mereu atent la tatăl său, Daxo ia vulpea în brațe, ca să ne lase să ne bucurăm de moment.

— Vii astăzi? îl întreb desprinzându-mă din îmbrățișare.

— Nu, spune Kavax. Nu, toată vrajba asta mă obosește. Cred c-o să merg la mare cu Sofocle. Nu-mi place Citadela fără Niobe. Îl ia pe Sofocle din brațele lui Daxo. Și i-am promis micuțului o partidă de înot și știți ce pasiv-agresiv devine prințișorul nostru. O, da! O, da! Rahat în șifonierul meu. Rahat în pantofi. Oriunde!

Sărută pe bot vulpea, care parcă se bucură puțin cam mult de asta.

— Dar vom lua cina împreună la mine acasă. O cină în familie. Pentru fiul meu – pune o mână pe umărul lui Daxo – care are de ce se mândri, care a redobândit onoarea familiei și pentru care nu m-aș putea bucura mai mult. Decât dacă și-ar găsi o soție! Vreau nepoți care să-l călărească pe Sofocle! Sau un soț!

Acoperind urechile lui Sofocle, adaugă: Nu uitați, clonarea e întotdeauna o opțiune. Râde ca pentru sine. Și va veni și fiica mea – și se uită la mine – căci, din vara când s-a alăturat familiei noastre, a fost lumina ochilor mei.

Sevro se ivește în ușă.

— Marea! tună Kavax. Pornesc către mare!

— Uite-ți prostia aia de baston, spune Sevro.

— N-am nevoie de baston! Ce sunt eu, un invalid? Un ins slab de minte? mugește Kavax. Voiam numai să văd dacă te duci să-l aduci. Acum cine-i fraier? Ha!

— Omule, ești dus cu capul, chicotește Sevro.

După ce Kavax și animalul lui de companie s-au îndepărtat, Daxo scoate un mic sunet menit să exprime neplăcerea.

— A fost cam emotiv. Sper că nu-i pe moarte.

— Nu-i. Cred că abia acum și-a dat și el seama că-i muritor, spun eu.

— Cred c-ar trebui să-l clonăm, spune Sevro.

— Pe Jupiter! E destul de rea și faza cu vulpea, zic eu.

— Da, dar ți-l imaginezi pe Kavax copil cu bărboiul ăla? mă întreabă Sevro. Ar deveni o legendă. S-ar putea însura cu Electra!

Eu mă strâmb.

— Ce? Ea nu se poate căsători cu Pax. Nu te supăra, dar e prea deștept. Și fiicei mele îi place să fie proastă. Își scarpină țăcălia. Dar Mickey ar putea-o face. Va trebuie să păstrăm secretul. Da.

Își mușcă buzele, socotind care ar fi logistica.

— Aș putea să-l cresc eu, spune Daxo. Întotdeauna mi-am dorit un copil demn de mine, pe care să-l formez și modelez.

Eu și Sevro schimbăm o privire.

— Mnoo, pro'abil ar fi o idee proastă, spune Sevro. Știi tu, clonele-s sinistre și așa mai departe. Cu alea umane mereu merge prost ceva.

Daxo, pierdut în gânduri, se holbează la tavan. În spatele lui, Sevro face un X mare cu ambele brațe apropo de ideea donării.

— Ai grijă pe Pământ, îi zic. Old Tokio e teritoriul Gărzilor Republicii. Intri. Ieși. Și-mi aduci capul reginei.

— Cu tot cu corp?

— Dacă-i posibil. Dacă nu, ai permisiunea să cauterizezi. Și, dacă nu te deranjează, ia-o prin tuneluri la ieșire, te rog!

— S-a făcut.

Se furișează către Daxo, îl plesnește peste fund și iese. Mirosul de lup stăruie în urma lui.

— M-am gândit bine. Cred c-aș fi un tată bun, spune Daxo în cele din urmă. În fond, am un exemplu excelent de urmat.

31. VIRGINIA

Ziua porumbeilor roșii

Ziua e senină, răcoroasă și plină de mirosurile primăverii lunare. Cerul are culoarea focului abia aprins. Copacii de pe marginea promenadei ce leagă Dealul Palatin de parcul din centrul Citadelei și apoi de Forum sunt o explozie de culoare, viață și parfum. Soldații se opresc și salută când coloana mea oficială trece pe lângă ei. Pe cărările parcului, funcționarii se îndreaptă zoriți către Forum, ca să ajungă la timp și să urmărească desfășurarea votului de pe trepte. Cârduri de copii din școlile Citadelei umblă cu pași vioi și printre ei Liam, nepotul Lyriei, privind fascinat, cu vederea lui proaspăt dobândită, copacii și maimuțo-pisicile ce sar din creangă-n creangă. Deși Victra a răpit-o pe fată și probabil s-a descotorosit deja de ea, curajul Lyriei merita o răsplată.
Am avut grijă cu luni în urmă ca Mickey să-i redea vederea băiatului.

Gărzile Leonine mă întâmpină când ajung la intrarea vestică a Forumului, însoțită de Daxo și Holiday. Când debarc alături de Daxo, întreaga echipă de senatori Optimați loiali, Auriii, Cenușiii, Albii și jumătate dintre Argintii mă așteaptă alături de vreo douăzeci de senatori marțieni. Publius Incoruptibilul stă alături de acest grup, înconjurat de zeci de senatori pământeni și chiar de vreo câțiva de pe Luna pentru care mi-am sacrificat alianța cu Argintiii. Sub privirea vigilentă a lui Holiday, scutur mâna trădătorului.

— O zi frumoasă pentru un moment frumos, spune Publius.

— Poți s-o mai zici o dată.

O iau pe Holiday de umăr și o trag deoparte.

— După ce Dancer îmi va da voturile celor din Vox, mulțimea

s-ar putea să reacționeze urât…

— Avem legiunile de rezervă pregătite pe câmpul lui Ares, doamnă.

— Bine, oftez eu. Deci asta e.

— Doamnă…

Mă întorc spre ea.

— Trebuie s-o spun: e o onoare să servesc o adevărată Suverană.

Nu cred că am cuvinte să explic ce mult înseamnă asta din partea cuiva ca ea. Încuviințez și ies de sub protecția Gărzilor Leonine, trecând în grija Gardienilor cu mantii albastre, paznicii Senatului și ai Republicii.

Îmi încep urcușul pe Scara Vestică a Forumului, cu Daxo în dreapta și cu falanga de Optimați și de noi aliați urmându-mă în togile lor vaporoase. Ajunși sus, intrăm pe marile uși înalte de cincizeci de metri, pășind pe podeaua lustruită, printre coloanele de piatră. Dinspre Scările Sudice se ivesc senatorii din Vox Populi: Dancer, șchiopătând în fruntea a șaizeci de senatori Roșii, Portocalii și Maronii, nucleul Voxului, și aliații lor mai puțin zeloși, Albaștrii, Verzii și Violeții. Poartă un stindard confecționat din lemn grosolan și fier hidos: o piramidă cu susul în jos, lipsită de orice ornamente. Sub ochii neutri ai Gardienilor Republicii, cele două facțiuni rivale coboară către locurile lor, în timp ce sunetul ca de ocean al mulțimii din Parcul de Est pătrunde în Forum. Obsidienii sunt deja așezați, semnalizând limpede că se țin deoparte.

Dac-ar ști cu toții cât pe dinafară sunt.

Nu mă grăbesc să mă așez pe Tronul Dimineții, în centrul aulei Senatului. Ocolesc marginea ei superioară, îndreptându-mă către Ușa Estică, păzită de câțiva Cenușii solizi din Gărzile Republicii, și privesc în josul Scării Estice, dincolo de șirul de Gardieni, dincolo de scutul antimaterie creat între stâlpii metalici de la baza treptelor, către parcul de dedesubt. E plin de o mare de oameni ale căror chipuri, distorsionate de scut, seamănă cu tușele scurte de pensulă ale unui impresionist frâne. Urlete de aprobare și înjurături urcă până la mine. Zâmbesc, în curând vor fi martorii momentului în care regimul nostru de guvernare își va lua revanșa.

•

— Senatori ai Republicii, ați fost chemați azi aici, în plen,

pentru a vota asupra unei probleme extrem de urgente, rostesc de pe tronul meu inconfortabil.

Senatorii mă înconjoară, privind în jos de pe scaunele lor așezate în rânduri suprapuse.

— S-a făcut mult caz cu privire la discordia dintre popoarele noastre. Astăzi sper să văd sfârșitul acestei discordii. Senatorul Telemanus a înaintat o rezoluție. Domnule senator!

Daxo se ridică în toată înălțimea lui impresionantă. Optimații aclamă. El privește în jur cu ochii scânteind și cu zâmbetul lui șiret și batjocoritor.

— Întrucât cea mai mare parte a legiunilor noastre de veterani este captivă îndărătul liniilor inamice, fapt cauzat în mare parte de confuzia din rândurile noastre, reintroduc aceeași rezoluție care a fost respinsă prin vot cu o lună în urmă.

Optimații tropăie, manifestându-și aprobarea.

— Argumentele anterioare împotriva acestei rezoluții au subapreciat forța Legiunilor Libere.

Optimații pufnesc. Senatorii Voxului murmură nemulțumiți.

— Și au conchis că vor capitula în fața inamicului înainte ca ajutorul trimis de noi să ajungă la ele. Că vor ceda!

Optimații râd.

— Că Secerătorul de pe Marte nu mai era decât umbra a ceea ce fusese.

— Nu! Nu! răcnesc Optimații.

— Deși Secerătorul are multe pentru care va trebui să răspundă – murmure de aprobare din partea senatorilor Voxului –, el a fost acceptat de trupe drept comandantul lor și ar fi o prostie ca azi să ignorăm înțelepciunea acelei decizii. Legiunile Libere trăiesc. Victoria lor ne arată că… pesimismul, defetismul…

Vrea să spună „lașitatea”, dar o privire aruncată către mine îi amintește să-și pună frâu limbii și să predice reconcilierea.

— … *precauția* au fost nefondate. Și, deși e o idee curajoasă să strângem rândurile și să ne apărăm din răsputeri planetele, eu, bunii mei domni și doamne, refuz să-mi imaginez o lume în care ne-am putea odihni noaptea sau privi în oglindă știind că am condamnat la moarte niște tovarăși atât de bravi. Ca urmare, reintroduc rezoluția mea de a-i oferi Suveranei *imperium* asupra flotei noastre defensive pe durata războiului, pentru a putea, în înțelepciunea ei, să conducă acest război

către o încheiere rapidă și satisfăcătoare!

Daxo se așază, iar Oprimații se ridică vuind. Și, afară, o mică parte a mulțimii care urmărește imensa proiecție a Senatului difuzată deasupra Forumului răspunde entuziasmului lor. Dar majoritatea, Culorile Inferioare care sunt mult mai numeroase, îl așteaptă pe bărbatul care le-a unit și s-a asigurat că vocea lor va răsuna în Societate la fel de puternic ca a oricărui Auriu.

Politicos, Dancer așteaptă să ia cuvântul reprezentanții celorlalte blocuri.

Argintiii stau tăcuți. N-am dragostea lor, dar am jumătate din voturi, pe ale celor care se tem de mânia mea mai mult decât de a lui Quicksilver. Arămiii stau și ei tăcuți. Îl privesc pe Publius și înclin din cap. E rândul lui să se ridice. Însă el refuză, cedând cuvântul blocului alăturat. Încerc să-i prind privirea. Ceva s-a schimbat. Acum ar trebui să se închidă capcana și el să mă denunțe public. A făcut o înțelegere cu Zan?

Știe că l-am câștigat pe Dancer de partea mea?

Casca mea încorporată piuie, transmițându-mi un mesaj prioritar din partea Theodorei. Îl accept, păstrându-mi chipul cât mai inexpresiv.

— *Suverana mea, Sevro are un mesaj cu prioritate unu de pe Pământ.*

Îi cer să i-l transmită și lui Daxo.

Dancer se ridică în picioare.

Bărbatul aspru în toga lui strălucitor de albă îmi aruncă un surâs liniștitor în timp ce aștept mesajul lui Sevro.

— E bine că azi e o zi frumoasă și senină. Și mă bucură nespus că atâția cetățeni preocupați au lăsat la o parte obligațiile proprii, și cât de numeroase încă, pentru a asista la această adunare.

Încearcă să egaleze elocvența lui Daxo, dar este mai în largul lui folosind un ton mai simplu.

— Cât de departe am ajuns în cei numai zece ani de când am ieșit din bezna Societății! Câți dintre voi v-ați imaginat ziua asta? Puțini. Foarte puțini, pariez. Până și Fitchner au Barca, părintele acestei revoluții, se îndoia. Și eu la fel. Zâmbește, amintindu-și poate de suferința anilor lungi petrecuți printre Fiii lui Ares. Prieteni, meritați felicitări pentru rolul vostru, mărunt cum o fi părând, în transpunerea în viață a acestui experiment măreț.

Sughiță ușor, apoi continuă.

— Unirea noastră nu-i întemeiată pe trecutul nostru comun, ci pe speranțele noastre de viitor. Se încruntă iritat când o senatoare Maronie din spatele lui sughiță zgomotos în mânecă. Dar chiar și acum agenții dușmanului încearcă să despartă această…

— *Mustang*!

În glasul lui Sevro se simte frica. Are răsuflarea tăiată. Aud cizme tropăind pe un grătar metalic.

— *Mustang*… *Călăreți ai Oaselor în Old Tokio*… *capcană*…

Urmează o explozie și transmisia este înlocuită de pârâituri.

Călăreții Oaselor.

Aud sângele vuindu-mi în urechi.

Mă uit la Daxo. Miliarde de oameni urmăresc transmisia. Nu pot să plec. Avem nevoie de votul ăsta acum. Theodora va trebui să preia ea conducerea. O să trimită trupe în ajutorul lui Sevro.

Călăreții Oaselor?

Cum e posibil? Ar trebui să fie închiși în Deepgrave. Iar au reușit să se infiltreze-n închisoare?

Lucrează cu Sindicatul?

Nu are sens. Trebuie să fie un truc. Sevro se înșală.

Dacă el nu se înșală, ăsta este exact genul de eveniment public în timpul căruia Călăreților Oaselor le place să dea lovitura. Îmi ridic privirea cercetătoare către tavan, de parcă m-aștept să descopăr o bombă. Forumul a fost verificat de vreo zece ori de Holiday și de Gardieni. Trebuie să fie curat. Dacă Old Tokio era o cursă, de unde a știut Sindicatul că vin? O cârtiță? S-a bazat pe faptul că-l voi face pe Duce să cedeze? Le comand în șoaptă trupelor din Legiunea Pegas, pe care le țin pregătite la nord de Hyperion, să vină în Citadelă și să se alăture Gărzilor mele Leonine pe Câmpul lui Ares. Afară, lângă Forum, Holiday intră în alertă maximă.

Un alt sughiț scapă de pe buzele lui Dancer și el ridică o mână și-și scarpină gâtul.

— Când suntem divizați, dușmanul nostru Auriu nu are decât de profitat. Își drege zgomotos glasul… Așa că astăzi doresc să pun capăt acestei…

Un sughiț sonor însoțit de mucozități îi scapă de pe buze și mâinile i se crispează pe piept cu un gest copilăresc. Senatorii

Roșii din spatele lui se foiesc îngrijorați. Apoi din rândurile lor răsună un alt sughiț. Și apoi încă unul. Sprijinindu-se de umerii senatorilor de sub el, Dancer se îndreaptă cât poate, cu confuzie în ochii lui sticloși.

— Azi caut să…

Și-atunci se produce oroarea.

Un cheag de sânge și țesut pulmonar se revarsă din gura lui Dancer.

Scaldă în roșu togile senatorilor de sub el. Bătând aerul cu brațele, se prăbușește peste ei. Oamenii se dezechilibrează sub greutatea lui și, scoțând strigăte panicate, îl lungesc pe podea. Panica îl înconjoară pe Dancer, care se zbate violent pe lespezi cu sângele curgându-i din toate orificiile. Ochii i se holbează și mâinile îi râcâie podeaua. Publius se repede să-i ia capul în poală.

— Gaz! strig, ținându-mi răsuflarea.

Dar detectoarele de agenți patogeni nu se declanșează. Încăperea nu se sigilează și aerul nu-i evacuat. Iar brățara defensivă din jurul încheieturii mele continuă să clipească argintiu, nedetectând nicio anomalie.

Apelez Gărzile Leonine care așteaptă la poalele Forumului, însă nu primesc niciun răspuns. Nimeni nu apare pe ușile interioare.

Iau legătura cu Holiday.

— Protocol de evacuare. Cel mai probabil Gardienii Republicii sunt compromiși. Trageți dacă se apropie de voi!

— *Ne deplasăm deja către Ușa Vestică. Gărzile Leonine nu răspund.*

Daxo se repede către mine împreună cu senatorii Aurii și Cenușii și fac un zid în jurul meu. Printre umerii lor îi văd pe Dancer și pe adjuncții lui murind și nu pot face nimic ca să împiedic asta.

Vox Populi țipă de mânie sau de frică, chemând medicii, în timp ce senatorii Galbeni își croiesc drum printre ei ca să coboare scările. Dar, brusc, unul dintre ei se poticnește și-și încleștează o mână pe piept, apoi vomită sânge pe podea.

În mijlocul senatorilor Vox Populi, pâlcul locotenenților moderați fideli lui Dancer se clatină, lovit de aceeași maladie. Sângele se revarsă din trupurile lor zguduite de convulsii, în timp ce membrele li se agită ca într-un dans atavic, iar cei din

jurul lor sunt sfâșiați între a-i ajuta și a fugi de teamă că parazitul se poate transmite prin sânge.

— Gardieni, ajutați-i! strigă cineva.

Însă Gardienii aflați deasupra, în jurul aulei Senatului, nu se reped în ajutor. În mantiile lor albastre privesc fără milă sau implicare, apoi se încolonează și ies pe uși. Pe podea, spasmele lui Dancer s-au domolit. Sângele lui pătează fața și mâinile lui Publius. Se depărtează de Arămiu și mă privește cu ochi mari și disperați ca un cal muribund. Gura i se deschide, un abis însângerat, contorsionat. Vrea să-mi spună ceva, dar vocea i-a fost furată și nu se aude niciun sunet.

— E mort, șoptește Publius. O'Faran e mort!

Speranțele mele mor odată cu el.

Apoi, în mijlocul haosului, Publius cu Caraval se ridică în picioare.

Când buzele i se retrag dezvelindu-i dinții albi, iar în ochi îi scânteiază o patimă prea mult timp înfrânată, în vreme ce-și întinde degetul însângerat către mine, știu c-a aflat despre înțelegerea mea cu Dancer. *Cum*?

— Ucigașo! exclamă Incoruptibilul. Tirano!

— Tirano! repetă senatorii încă în viață ai Voxului, arătându-mă cu degetul ca niște sperietori scăldate în sânge în mijlocul câmpului compatrioților lor muribunzi. Tirano!

Ne retragem grupat. Optimații se adună în jurul meu și urcăm scările, îndepărtându-ne de abatorul acela. Casca mea e plină de vești cumplite.

— *Citadela și Skyhallul au fost atacate. Forțele Republicii*…

— *Se trage asupra navetelor Legiunii a VII-a*…

— *Gardienii Republicii trag asupra Gărzilor Leonine din jurul Lunii*…

— Ecoul lui Ares *raportează că i-a fost împușcat căpitanul*…

— *ArhiImperatorul Zan a atacat navele augustane.*

— … *Navete de asalt ale Republicii se apropie de Lacul Silene.*

Navele se duc după mama lui Darrow, iar legiunile Voxului le atacă pe cele loiale mie.

E o lovitură de stat.

Împinsă de Daxo, în centrul unui pâlc de Optimați, urc în fugă ultimele trepte către Ușa Vestică. Ajungem pe palierul din jurul aulei senatului și ne repezim spre ieșire. Pe treptele exterioare ale Forumului, în fruntea unui grup de Gărzi Leonine cu

armament greu, Holiday schimbă focuri cu soldați ai Gărzilor Republicii. Suferind pierderi, continuă să urce treptele, în timp ce soldați purtați prin aer de cizme gravitaționale se încaieră deasupra parcurilor.

Dar, când ajung în vârful scărilor și se pregătesc să facă joncțiunea cu noi în ușă, un Drachenjäger înalt de patruzeci de metri aterizează la marginea parcului. Își ațintește ambele puști cu impulsuri electromagnetice asupra lui Holiday. Ea le strigă oamenilor să se adăpostească. Prea târziu.

Privesc îngrozită cum încărcături metalice cu o viteză de trei ori mai mare decât a sunetului îi transformă pe soldații mei marțieni în ceață. Gloanțele ciobesc treptele de marmură și ricoșează în Forum, revărsând asupra noastră o ploaie de așchii de piatră. Senatorii Aurii și Cenușii mă pun la pământ, folosindu-și corpurile ca să-l apere pe al meu. Senatorul Tiberius ti Han țipă când un glonț ricoșat îi retează brațul din umăr. Următorul îi secționează trupul deasupra șoldurilor.

De sub corpurile lor, văd dincolo de uși. Drachenjägerul se înclină într-o parte, cu o gaură imensă în cabină. Înconjurată de cadavrele Gărzilor Leonine, Holiday își reorientează pușca antitanc către capătul de sus al scărilor, unde Gardienii Republicii ne taie ieșirea. Cinci Gardieni sunt tăiați în două. Un al șaselea explodează într-o ploaie de carne și zgârciuri. Mantia i se desprinde de trup și cade cu un pleoscăit umed pe marmura care scrâșnește când ușa începe să alunece, ca să ne prindă în interiorul Forumului. Daxo ajunge singur la ușă și se aruncă împotriva ei până ce venele de pe gât îi ies în relief și piatra se crapă sub degetele lui. Un umăr i se dislocă din încheietură.

— Fugiți, idioților! urlă el la noi.

Îi împing pe senatorii Aurii de pe mine, dar sunt prea departe de ușă și balamalele ei automate nu pot fi oprite nici măcar de un Telemanus.

— Pleacă! îi strig. Daxo, pleacă!

Mi se frânge inima când Daxo privește crăpătura îngustă care i-ar putea oferi salvarea. S-a înroșit la față din pricina efortului. Buzele i se arcuiesc, dezvelindu-i dinții. Ar putea să scape, să mă abandoneze, dar, în loc s-o facă, își regăsește calmul și dă drumul ușii. Aceasta se închide cu un bufnet sonor, iar el se întoarce spre mine și ridică din umeri.

Deschid un canal prioritar către întreaga mea rețea de

securitate.

— Catedrala Neagră. Repet, Catedrala Neagră…

Dar semnalul se întrerupe. Daxo îmi pune o mână pe umăr. Ochii îi sunt ațintiți undeva în spatele meu. Mă întorc la timp ca să văd explozia care se declanșează dincolo de Ușa Estică. În piața de dedesubt, mulțimea multicoloră s-a transformat într-o gloată cuprinsă de frenezie.

— Scutul…, șoptește Daxo.

Fumul prinde să se înalțe. Unul dintre stâlpii scutului se prăbușește. Scântei sar de pe laturile sale și, cu o licărire albastră, bariera care ne separă de gloată dispare. Nu!

O maree umană invadează treptele albe ce duc către unica ușă deschisă.

Senatorii țipă și se reped spre celelalte ieșiri, începând să bată cu pumnii în ele. Ce a mai rămas din Vox Populi, adică vreo treizeci de fanatici marginali, se ghemuiesc în jurul trupului lui Dancer în aula Senatului. Publius se află printre ei, cu chipul plin de o furie justițiară, și țipă către gloată arătându-ne cu degetul, de parcă-i un necromant asmuțindu-și nălucile ucigașe să atace.

— Optimați, la mine! strig.

Abia jumătate mă aud. Restul s-au împrăștiat prin Forum și bat cu pumnii în uși, se ascund îndărătul coloanelor sau își ridică implorator mâinile către gloata care se apropie de Ușa Estică, deschisă. Mulțimea se repede către noi: fețe bronzate sau palide, late sau înguste, Roșii, Maronii și Portocalii, schimonosite de o furie împărtășită, mâini încleștate pe bucăți îndoite de gard, pe bețele pancartelor cu mesaje propagandistice, pe ciocane și chiar pe arzătoare de pe piața neagră. Vreo zece în frunte, o sută în spatele lor și alte mii împingându-i înainte.

Privesc o senatoare Albastră care se desprinde din ascunzătoarea ei de după coloane și se postează cu îndrăzneală în Ușa Estică, întinzând un braț către gloată.

— Fără violență! declară ea maiestuoasă. Fără violență! repetă înainte ca un Roșu să-i crape capul cu o piramidă de fier a Voxului înfiptă în vârful unui băț de lemn.

Mulțimea îi înghite. Dispar amândoi și, peste capetele gloatei, nu mai văd decât piramida de fier ridicându-se și coborând. Un senator Rozaliu se prăbușește. Oasele fragile i se sfarmă și se ghemuiește ca un păianjen muribund. Gloata smulge senatorii Optimați din ascunzătorile lor și le crapă capetele izbindu-le de

marmură.

Senatorii fug dinaintea lor, împiedicându-se și căzând, julindu-și genunchii și ridicându-se ca să alerge mai departe panicați. Togile le sunt albe, mai puțin tivurile pătate de sânge, care seamănă cu aripile fluturânde ale unor porumbei roșii puși pe fugă.

Senatorii Obsidieni, numai femei, toate foste luptătoare, se alătură rândurilor noastre încuviințând solemn.

— Virginia, stai în spatele meu! spune Daxo cu glasul ca un mârâit surd.

Mă apropii de el. Cu un râset scurt, își smulge toga de lână de parcă-i făcută din hârtie. Eliberat de veșmântul stânjenitor, rămâne dinaintea mulțimii cu pieptul descoperit, cu brațele goale, un monstru îmbrăcat numai în chiloți. Umerii îi sunt lați ca un nor de furtună. Spatele, musculos ca al unui armăsar rupt-din-soare. Îngerii aurii de pe cap îi dansează, în toată gloria lor, de-a lungul spinării, până la șale. Însă mâinile lui imense sunt goale.

— Daxo!

Îi înmânez Sceptrul Zorilor. El îl răsucește, un metru de fier solid cu steaua în paisprezece colțuri a Republicii scânteind la un capăt.

— Auriii și Obsidienii în primul rând! Cenușiii într-al doilea! strig pe deasupra nebuniei, în timp ce mulțimea aleargă pe marginea de sus a aulei ca s-ajungă la noi.

Aceia dintre Optimați care au fost soldați, mulți bătrâni și aduși de spate, dar vânoși și căliți în lupte, înaintează foșnind și se aliniază câte cincisprezece, în papuci de catifea și togi albe, ca să apere pâlcul de senatori cu oase fragile din spatele nostru.

Scot capacul metalic de sub buzunarul stâng al jachetei. Briciul de rezervă se strecoară afară din spinarea jachetei mele, alcătuind un metru și mai bine de metal rigid. Mă aplec spre Daxo.

— La ordinul meu: teroare!

Mulțimea nu ne lovește ca un val. Membrii avangardei dezlănțuite au fost bine pregătiți. Cu pupilele dilatate din pricina stimulentelor și a stupefiantelor, gonesc drept spre noi ducând arme improvizate – ciocane și cuțite – și câteva arzătoare de pe piața neagră. Unul se declanșează. O lumină albă străbate Forumul și senatoarea Obsidiană de lângă mine țipă, cu

stomacul sfârtecat. Se împleticește cu jumătate din tors fierbând.

— Acum! îi spun lui Daxo.

— INIMĂ DE LEOAICĂ!

Și începe să semene moarte pe o rază de patru metri.

Îl retează în două pe Roșul cu arzătorul, cu marginea Sceptrului Zorilor. Un bărbat dă să-l lovească cu un cuțit. Daxo a trecut deja de el, dar se întinde îndărăt și-i frânge mâna, luându-i cuțitul. Îl folosește ca pe un ciocan, strivind craniul unui Maroniu, apoi repede sceptrul în fața unui bărbat, după care îl avântă într-un arc, spulberând încă trei protestatari. Lovește o femeie Maronie cu piciorul în piept. Sternul ei cedează și pe spate i se desenează o umflătură făcută de piciorul lui. Cel din urmă, un tânăr Roșu cu ținte prin șaua nasului, încearcă să-l înjunghie. Daxo prinde lama în mâna stângă. Îi străbate palma, dar se îndoaie în contact cu oasele ranforsate, iar Daxo împinge și el îndărăt până când brațul întins al bărbatului se frânge ca o crenguță. Daxo îi înfige sceptrul în piept și-l apucă de cealaltă mână. Trage de ambele brațe, ridicându-l în aer până ce tânărul se pomenește ochi în ochi cu Daxo, dând din picioare la jumătate de metru de podea. Cu un urlet, Daxo îi rupe brațele. Trupul cade, împroșcând sânge. Daxo smulge sceptrul din el, laolaltă cu coastele, apoi se bate cu pumnii plini de sânge în pieptul însângerat.

— INIMĂ DE LEOAICĂ!

Descrie un cerc larg cu sceptrul, țintuind mulțimea.

— Câinilor! Trădătorilor! În numele Suveranei voastre, lepădați armele! Lepădați armele!

Mulțimea din spatele oamenilor uciși se oprește brusc, îngrozită de monstrul acesta Auriu. Toată viața lor au știut despre puterea Auriilor, dar, pe display-uri, războiul pare rapid, cețos și neînsemnat. Mereu au bănuit că mitul violenței noastre a fost exagerat. Acum văd de ce anume i-au protejat bunele noastre maniere. Încrederea în numărul lor superior pălește dinaintea acestei mașinării de război eliberate din lanțurile politeții sale. Dar mulțimea este și ea o mașinărie și motorul curajului ei îl constituie cei aflați în urmă. Aceștia se împing înainte țipând, scandând și trăgând peste capetele inșilor îngroziți din față, care cedează sub presiunea lor, căzând și fiind striviți cu zecile din pricina vitejilor aflați la distanță.

Mulțimea ne lovește ca un val, dar nu de apă, ci de noroi. Se prelinge în jurul lui Daxo, deși se străduiește să-l evite, cu picioarele derapând pe podeaua însângerată. Lama mea străpunge brațul întins al unui tânăr înarmat cu un arzător, fața unei femei grase cu o piatră și gâtul unui adolescent îngrozit, cu gura albastră din pricina vatei-de-zahăr. Trupuri mă împing îndărăt și retez brațe orbește, cu furie. Ei reușesc să treacă de mine.

Mă retrag și dau să învârt din nou briciul prin aer, dar mă izbesc cu spatele de cineva și mă pomenesc împinsă înainte, peste trupurile celor pe care i-am schilodit și care se văicăresc ținându-se de cioturile însângerate, în timp ce sunt călcați în picioare de cei care vin din urmă. Mă rotesc în loc, lovind brațele întinse spre mine. Un ciocan mă izbește în claviculă. Osul rezistă. Bărbatul moare. Un cuțit mi se înfige în obraz și-mi sparge un dinte. Alții mă scuipă în ochi. Sânge. Dinți mă mușcă de picioare și ceva metalic mi se înfige în gambă. Durere arzătoare. Calc în mod repetat pe cineva până simt ceva cedând.

La nici zece metri de mine, Daxo ucide și schilodește într-un uragan implacabil de violență, pe care numai Darrow și foarte puțini încă în viață l-au văzut cu ochii lor, darămite să-l mai și genereze.

Încerc să-mi croiesc drum spre el, totuși n-am forța necesară. Trupuri mi-l ascund vederii. Mâini trag de mine. Umerii oamenilor care țipă mă lovesc în genunchi, făcându-mă să-mi pierd echilibrul. Îmi sparg nasul lovindu-mă de ceafa cuiva. Lovesc pe altcineva cu capul în gură și simt oasele lui mai slabe cedând. Obiecte metalice ascuțite mi se înfig în spate, deviind în contact cu coastele, înjunghiindu-mă în mod repetat. Urlu, imobilizată între trupurile lor. Brațele cuiva mă apucă de picioare și un Roșu solid mă smucește într-o parte. Favoriții lui îmi zgârie gâtul. Mă clatin, trasă în jos de o masă de trupuri. Un pistol mi se descarcă în coapsă. Simt presiunea. Îmi imobilizează brațul cu briciul pe lângă trup, apoi îmi mușcă și-mi taie mâna până când scap arma.

Mă prăbușesc sub greutatea lor, incapabilă să-mi mișc brațele sau picioarele în strânsoare, în timp ce cizme mă calcă pe cap sau mă lovesc în față. Sunetul apare și dispare, iar vederea mea alternează între negru și capcana claustrofobică a picioarelor

mulțimii. Înghit un dinte și smulg degetul cuiva dintr-o mușcătură.

— Virginia! aud dincolo de țipete și blesteme. Virginia!

Roșul uriaș de deasupra mea zvâcnește. Vârfurile de fier ale unei stele însângerate i se ivesc din frunte. Își dă ochii peste cap scăldându-mă în sângele lui, în timp ce Daxo extrage Sceptrul Zorilor din craniul lui zdrobit. Alt bărbat se aruncă între noi. Daxo îl apucă de cingătoare și-l azvârle prin aer ca pe o păpușă. Apuc să-mi zăresc prietenul preț de o clipă, ochii lui sălbatici pe chipul acela meditativ. Și, în ciuda ororii din jurul nostru, în ciuda mâniei lui, văd panica iubirii. O să mă salveze. O să mă apere, ca în copilărie, când m-a smuls din valurile agitate.

Apoi dispare, măreția doborâtă la pământ de un val uman care se prăbușește asupra sa din toate direcțiile.

O cizmă mă lovește în tâmplă. Capul mi-e împins brutal într-o parte. Cineva mă înjunghie prin obraz și pierd doi dinți. Ca de departe, îi simt smulgându-mi părul și hainele, scoțându-mi cizmele, tăindu-mi pantalonii cu cuțitele și cu briciul meu, crestându-mi pielea cu lama lui. Doi bărbați îmi sfâșie jacheta și o femeie mă lovește cu piciorul în față, mâini îmi pipăie sânii și-mi pătrund brutal între coapse. Mi se face negru în fața ochilor, dar simt mâini care mă ridică, mă lovesc, se strecoară înăuntrul meu.

Apoi mulțimea mă eliberează și presiunea trupurilor din jurul meu dispare. Deschid ochii umflați și văd printr-o crăpătură din beznă. Chipuri batjocoritoare îmi dansează pe dinainte, mâini mă pasează peste capetele mulțimii ca pe un trofeu. Obiecte ascuțite mi se înfig în fese, în coapse.

— Daxo, murmur printre dinții sparți, cu gura plină de sânge și buzele strivite. Daxo…

Îl zăresc din nou printre trupurile mulțimii. Corpul lui uriaș e răstignit pe jos, imobilizat de un Obsidian imens cu dinți de aur, în timp ce alți patru stau în jurul lui păzind o femeie Roșie și musculoasă, într-o salopetă de muncitor la salubritate. Înaltă pentru o Roșie, lovește cu o secure în gâtul lui Daxo până când îi desparte capul de trup. Îl ridică ținându-l de șira spinării.

Fără să se uite, îi aruncă mulțimii capul lui Daxo. A fost un bărbat care ar fi putut domni peste lumi întregi dac-ar fi avut până și cea mai mică urmă de ambiție, dar care a ales să slujească poporul, deși îl disprețuia. A făcut-o pentru mine. Și

acum capul îi e aruncat de colo-colo ca o minge de jucărie supradimensionată. Îngerii aurii nu mai dansează pe creștetul lui Daxo. S-au înecat în sângele său.

Femeia se răsucește și mă privește. Îi recunosc ochii, în ciuda lentilelor de contact.

Un demon din trecut, revenit din morți.

Lilath. Câinele de vânătoare al fratelui meu.

E în viață. E Regina Sindicatului.

Cum?

Lilath îmi râde în nas.

Cu un geamăt care parcă nu-i al meu, îmi smulg ochii de la ea și caut vreo salvare în văzduh. Dar îmi e ascuns dincolo de tencuiala pictată pe care soțul meu plutește auriu și glorios, cu Sevro alături, cuvântând dinaintea mulțimii de pe Phobos, unde a auzit bătăile inimii umanității și a predicat violența, războiul, luarea vieților în numele libertății.

Tot ce aud e vuietul oceanului uman, cântând cântecul celei dintâi soții a soțului meu.

32. DARROW

După bătălie

Heliopolis fumegă sub soarele matinal. Deși nordul Heliosului încă geme pradă furtunilor lui Orion, norii musonici care au revărsat ploi torențiale peste Heliopolis s-au retras deasupra Mării Caliban, lăsând orașul să strălucească alb în lumina soarelui. Ar fi minunat, numai că ploaia a fost iradiată de focoasele nucleare, iar aerul e atât de saturat de umezeala ce se ridică din Golful Sirenelor, încât simplul act de a merge e ca și cum ți-ai croi drum printr-o budincă.

Rănile încă nu mi s-au vindecat. Totul mă doare. Greața provocată de tratamentele antiradiații îmi răscolește stomacul. Cu sudoarea șiroind pe spinare, stau în mijlocul unui pâlc dens de ofițeri și iau parte la Bocetul Stins. Dinaintea noastră, șiruri de marțieni dorm pe un pat de lavandă. Înșirați pe asfaltul spațioportului de la sud de Heliopolis, cu fețele albastru-verzui și trupurile atât de umflate de căldură, încât par păpuși gonflabile.

Nu există niciun Triumf, niciun marș victorios în cinstea celor morți. Numai această ceremonie modestă.

Abia o sută de mii din cele patru milioane de oameni uciși de mare, de deșert și de bombele atomice au fost adunați pentru a li se cânta Bocetul Stins. Echipele mele de ingineri au tăiat zece kilometri pătrați de lavandă din latifundiile sudice ca să mascheze mirosul cadavrelor. Gestul a fost menit să le ofere o aparență de demnitate celor morți în timp ce ne luam un rămas-bun colectiv de la ei.

Nu există nici urmă de demnitate. Vântul dinspre sud e mai puternic. În timp ce ne lovim cu pumnii în dreptul inimilor, dinspre cadavre se ridică o duhoare de ouă stricate și toalete folosite, transformând ceremonia într-o farsă. Infanteria menține rândurile, dar cei de la întreținere și navigație, neobișnuiți cu descompunerea de pe câmpul de luptă, se clatină și mulți chiar vomită pe asfaltul încins.

Cadavrele sunt aliniate pentru a fi incinerate în fața navelor de luptă care ne-au mai rămas. Zgâriată în bătălii, *Steaua Dimineții* e ca un munte înalt de un kilometru și jumătate și lung de aproape opt. În umbra ei sunt patru nave-torță și rămășițele șubrede ale unui distrugător. În vârful ei, adăpostiți sub tunuri, sudorii se opresc din muncă pentru a privi ceremonia. De câte ori ne-a salvat *Steaua Dimineții*? Judecând după cum arată fuzelajul ei și după avariile pe care i le-au provocat furtuna și bătălia, nu cred c-o mai poate face.

Unii vor numi Bătălia din Ladon o victorie a Republicii. Eu n-o pot face. După ce Naran a căzut noaptea trecută, am pierdut toate orașele importante din Helios. Patru milioane de oameni de-ai mei sunt dispăruți sau morți. Puțin peste cinci milioane au supraviețuit și se adăpostesc sub scuturile Heliopolisului. Proviziile se împuținează, mai ales medicamentele antiradiații. Cele mai multe erau în Tyche. Abia o treime dintre oamenii mei sunt apți de luptă, chiar și ținând cont de standardele noastre flexibile. Regimentele de tancuri ne sunt descompletate. Numai două sute de distrugătoare-de-aripi mai funcționează. Drachenjägerii s-au redus la șapte sute. Tot ce ne protejează de bombardamente este scutul de deasupra. Tot ce ne protejează de o invazie sunt furtunile de la sol și teama Atalantei de noile orori pe care le-aș putea născoci.

În ciuda vulnerabilității noastre, Atalanta a preferat să evite

un nou atac frontal asupra Heliopolisului. În schimb, cu noi prinși înăuntru, și-a extins stăpânirea asupra continentului răvășit de furtuni și acum ne strânge cu răbdarea unui anaconda. Asta înseamnă că nicio flotă nu vine să ne ajute.

Dar probabil că i-am provocat pagube considerabile.

După calculele noastre, a pierdut de două ori mai mulți oameni decât noi, majoritatea din pricina furtunii de pe coasta nordică a Heliosului. Taberele militare de pe Venus îi pot procura oricând noi recruți, dar prețioșii ei veterani sunt de neînlocuit: a XIII-a Dracones, Garda Cenușii, Fulminata, Legiunea Zero, Leoparzii de Fier. Cu Leoparzii de Fier capturați sau uciși, o treime din Garda Cenușii înecată în Tyche și Fulminata zdrobită de Thraxa lângă Heliopolis, câți va mai sacrifica pentru a ne nimici? Pariez că niciunul. Are nevoie de ei pentru Republică. Va aștepta întăriri de pe Venus și-și va folosi proaspeții recruți ca pe un berbec. Nu vom putea face nimic ca să-i oprim.

Toți o știu.

În mijlocul comandanților corpului de ingineri, Harnassus stă ca un bătrân lup de mare privind cu ochii mijiți jerbele sărate. Deși a suferit arsuri teribile în timpul luptei, Thraxa se înalță cu două capete deasupra comandanților de infanterie Cenușii, Aurii și Roșii. Dar printre navigatorii stelari e o absență. Vreme de zece ani, Albaștrii au gravitat în jurul lui Orion cu fidelitatea sateliților unei planete. Acum planeta a dispărut, iar sateliții plutesc în derivă. Au nevoie de un nou lider.

Dar de unde să-l iau? Căpitanul Pelus, un veteran cu zece ani la activ, o fi zburat cu *Steaua Dimineții* prin iad, dar nu-i un lider. Toți Imperatorii mei, cu excepția lui Harnassus, au murit. La fel și jumătate dintre Pretorii mei. Mai bine de două treimi dintre comandanții mei de zbor. Atalanta mă lasă fără ofițeri, care nu pot fi înlocuiți. Ofițeri care și-au câștigat tresele și navele sub comanda mea și a lui Orion. Unde să găsim alții ca ei? Printre membrii grăsuni și dichisiți ai Gărzii Civile? Printre politicienii competitivi din Skyhall? Pot doar să mai iau din efectivele Gărzii Ecliptice, înainte să mă trezesc că va fi compusă numai din copii.

Mă întorc către lăncierii mei și nu găsesc pe nimeni. Nici pe Alexandar, nici pe Rhonna. Numai pe Nasolu'. De când s-a întors, mi-a luat o parte din povară de pe umeri. Încântat să fie din nou printre ai lui, pare singurul căruia îi mai prisosește

energia. Îl invidiez. I-am dat Legiunea Șobolanului ca să-și pună talentele de contraspionaj la treabă și să curețe orașul de dizidenți și de posibilii spioni infiltrați de Cavalerul Fricii.

— Unde-i Rhonna? îl întreb.

— În tuneluri. Din nou.

— Colloway?

— A șters-o de la infirmerie la ora patru. La patru și jumătate era deja în aer.

— Iar a plecat?

— Cu o escadrilă completă. N-o să se odihnească până n-o găsește pe Orion. Am crezut că știai.

Privesc din nou cadavrele.

— Nu știam.

Dacă moare și el, câți eroi ne mai rămân? Un murmur străbate mulțimea. Urmez curentul de mâini ce se ridică să umbrească ochii. Un distrugător-de-aripi mânjește cu fum cerul dimineții. Dintre cele douăsprezece distrugătoare-de-aripi plecate în căutarea lui Orion, trei se târăsc înapoi.

Colloway nu-i în toate mințile. De când ne-am refugiat în oraș, a stat la sol zece ore adunate. Timpul care i-a trebuit să mănânce șapte mese, să primească două transfuzii de sânge, să înlocuiască șapte distrugătoare avariate cu unele noi și să fie încuiat în infirmerie sub pază. Pază cam laxă, din câte se pare.

Rouă dimineții se transformă în vapori când Colloway și zburătorii lui își așază distrugătoarele-de-aripi avariate pe beton, dinaintea șirurilor de morți. Cupola lui Colloway este atât de deformată de focul inamic, încât este nevoie de un aparat de sudură ca s-o desprindă. Eliberat, nu folosește scara, ci se lasă să alunece pe o aripă, ocolind până în dreptul pântecelui distrugătorului, în a cărui gheară de remorcare este prins un cadavru umflat.

Colloway desprinde trupul din gheara de remorcare și încearcă să-l care. Chiar și în gravitația asta mică, ea e prea grea. Colloway se poticnește și, înainte să apuc să gândesc, mă pomenesc ieșind dintre ofițerii mei și apropiindu-mă de el. Alte zeci i se alătură, inclusiv Nasolu’ și Thraxa, dar nu și Harnassus. El privește cu chipul împietrit din mijlocul ofițerilor lui, incapabil s-o ierte pe Orion sau pe mine pentru furtună și pentru milioanele de civili pe care aceasta i-a ucis.

Apa de mare nu-i blândă cu cadavrele, iar peștii nici atât. Însă

pe mâna dreaptă a lui Orion se află inelul în formă de trident pe care i l-am dat când am numit-o Navarh al flotei. Mâna se odihnește pe umărul meu în timp ce o transportăm către câmpul de morți și o întindem pe fire de lavandă, între cadavrele piloților de distrugătoare-de-aripi. Colloway cade în genunchi. La început cred că-i din pricina epuizării. Apoi el izbucnește în plâns. Mă las pe vine alături, știind că nu-i nimic de spus. Îi pun mâna pe umăr ca să-l iau de acolo, dar mi-o împinge în lături și se întoarce spre mine.

— Încă douăzeci și patru, domnule, spune el. Dar o să trimită alții. În schimb, noi altă Orion nu mai avem.

Se îndepărtează furtunos de locul înmormântării și reușește să ajungă la jumătatea pistei înainte să se prăbușească. Medicii se apropie în fugă și-l transportă către oraș.

— Douăzeci și patru înseamnă o sută nouăzeci și trei de omoruri în șase zile, spune Thraxa fluierând admirativ. O realizare care nu va mai fi egalată în vremea noastră.

În timp ce alții amorțesc, ea devine tot mai crudă.

Privesc în urma lui Colloway.

În ciuda firii lui leneșe, în ochii săi a existat întotdeauna o febră, chiar și pe Luna, cu un spiriduș din Hyperion în poală. Am bănuit că tânjea după ucideri, după o cifră imaginară pe care, atingând-o, sufletul lui, în sfârșit îmblânzit, avea să considere că i-a ajuns. Acum îmi dau seama pentru prima oară că nu-i o numărătoare crescătoare. E una descrescătoare. Câți mai poate ucide înainte să moară?

Îmi întorc pentru ultima oară privirea către trupul lui Orion. E oribil să vezi o ființă atât de viguroasă, atât de importantă în viața ta și a altora, umilită de moarte. Descompunerea mării a fost crudă. Nu mă alină gândul că asta nu mai e ea, ci doar carapacea putrezită a ceea ce a adăpostit cândva miracolul unui suflet. Se va duce acolo unde sunt Eo, Ragnar și Fitchner? Sau a pierit pentru totdeauna? Nu știu. Nici nu știu ce voi face fără ea. În ciuda soarelui, mi-e frig și-mi doresc cu disperare să simt căldura familiei mele, a soției și fiului meu. Știind cât de scurt este timpul nostru în lumină, nu sunt cel mai mare neghiob din lume că nu-mi petrec fiecare clipă alături de ei?

Thraxa aprinde o țigară.

— În cinstea ta, bătrânico. Câte omoruri crezi că ai la răboj? Fac pariu că mai mult de o sută nouăjtrei.

Înfrângându-mi impulsul să-i fracturez falca Thraxei, îi întorc spatele și revin printre ofițeri. În curând, sirenele sună. Legionarii întorc capetele. O lumină albă și orbitoare țâșnește dinspre *Steaua Dimineții,* acoperind lumina sărmană a zorilor și, când ne întoarcem din nou, din oameni n-a mai rămas decât cenușa. Mirosul de ozon purifică aerul și camarazii lor înaintează să adune cenușa prietenilor în recipiente, în speranța că, într-o bună zi, o vor duce înapoi pe Marte. Niciunul nu crede că ne vom mai vedea căminul, dar cântă cu toții oricum.

•

Baricade și ecrane protectoare au fost ridicate în jurul gurii stației tunelului gravitațional Tyche-Heliopolis, care se înalță la capătul estic al Pieței Acvatice. Când s-a oprit curentul în Tyche, vagoanele pline cu refugiați au rămas blocate înăuntru. Am privit în tăcere primele noastre convoaie care i-au transportat pe refugiați până aici. Am crezut că avea să fie un miracol dacă Alexandar salva fie și o mie de inși. Dar convoaiele au continuat să sosească vreme de trei zile, familii și copii aparținând tuturor Culorilor. Fiecare spunând aceeași poveste despre Cavalerii Grifonului care au ținut piept unei armate și le-au dat lor timp să scape de furia mării.

Dacă știu sau nu că noi am stârnit furia mării, asta-i altă chestiune. Unii dau vina pe Societate. Alții pe noi. Alții pe natura însăși.

În cele din urmă, fluxul a devenit un pârâiaș, iar pârâiașul a secat și acea parte din mine care mai spera a cedat în fața realității. Alexandar nu se va ivi clătinându-se în urma ultimilor supraviețuitori, cu un șchiopătat, un zâmbet strâmb și părul, nu se știe cum, perfect aranjat. A căzut pradă mării. Sentimentalismul nu-i un motiv să permit ca această potențială autostradă pentru inamic să continue să existe.

— De cât timp e acolo? îl întreb pe centurionul responsabil cu baricada.

Un Roșu. Poartă un bandaj peste un ochi și un colier de talismane Roșii la gât. Cel mai vizibil e un craniu de șobolan. Legiunea Șobolanului. Cea mai dură dintre cele care au luptat în Războiul Șobolanilor din tunelurile de pe Marte. Firește c-au supraviețuit furtunii și sunt la lucru în timp ce alții își ling rănile.

— De vreo șase ore, domnule. E în holul de la intrare. Vă trebuie o escortă?

— Nu. Ieșim într-un minut. O să trimit Legiunea Șobolanului la odihnă. Ce faci aici?

— A XIX-a și-a pierdut majoritatea oamenilor din pricina unei bombe gravitaționale. M-am gândit că n-o să se supere dacă terminăm noi treaba, să trăiți!

Încuviințez. După ce a apărat Heliopolis, ținând piept armatei lui Ajax timp de jumătate de zi, dacă merită cineva odihnă, aia e Legiunea Șobolanului.

— Pregătește explozibilii!

Cu gărzile mele cercetând acoperișurile din jur în căutare de lunetiști, mă îndrept către intrarea principală a stației.

O găsesc pe Rhonna șezând cu spatele sprijinit de postamentul unei statui sfărâmate din holul de la intrare. Partea dreaptă a craniului nepoatei mele e rasă, descoperind locul unde chirurgii au reparat rana făcută de un glonț-săpător de-ale Cenușiilor care i-a pătruns prin cască.

— N-ar trebui să fii la infirmerie? întreb eu.

— Tu n-ar trebui să conduci o armată?

Își roade unghiile privind scările care ies din tunel.

— Pot să mă așez?

Ridică din umeri și mă las să alunec lângă ea oftând.

— Nu voiam să ratez momentul când prințesa își va face apariția spectaculoasă, spune ea.

— Dacă ar fi venit prin tuneluri, ar fi deja aici.

— Știu.

— Atunci știi că trebuie să surp tunelul. Mi-ar fi greu să-i explic lui frate-meu de ce l-am surpat în capul fiică-sii.

— Mda.

Înghite în sec, se gândește să spună ceva, apoi renunță. Stăm în tăcere privind scările. De fapt, de când am ocupat orașul, m-am temut s-o văd. Nu sunt atât de distras, încât să nu fi observat că tensiunea dintre ea și Alexandar se transforma în altceva. Pentru doi inși care nu se puteau suferi, își găseau al naibii de multe motive să se afle în aceeași încăpere.

— E posibil să fi luat-o prin trecătoarea Kylor, spun eu.

— Știu și eu cum stau lucrurile. Chiar dacă ar fi străbătut furtuna și ar fi trecut de trupele celor din Casa Votum, munții ăia sunt plini de Gorgone.

Își ridică ochii spre mine.

— Dacă aș fi fost eu în locul lui Alexandar, m-ai fi lăsat să mă

duc?

Primul meu impuls e să mă rușinez, fiindcă întotdeauna am disprețuit soiul de Aurii pe care-i reprezenta Alexandar: aroganți, bogați, convinși că totul li se cuvine. Dar nu din dușmănie l-am trimis în Tyche, ci din respect.

— Da.

— Nu te-ai… descotorosit de el…, întreabă ea cu un glas plângător.

— Sigur că nu.

Răspunsul ăsta o mulțumește.

— Ce cretin! Tocmai când începuse să fie ceva de capul lui… Clatină din cap și mai privește o dată în direcția scărilor. Bine. Dă-i bătaie!

Se silește să se ridice în picioare. Se clatină, încă amețită după operație. O sprijin și ieșim afară împreună, alăturându-ne centurionului dincolo de baricadă.

— Care-i numărătoarea finală a refugiaților? îl întreb pe centurion.

— Optzeci și trei de mii patru sute douăzeci și șase de suflete, să trăiți.

— Optzeci și trei de mii patru sute douăzeci și șase de suflete, îi spun Rhonnei. Nu mulți au norocul să afle cât valorează viața lor.

Ea încuviințează discret. Îi fac semn centurionului. Inginerii trec la treabă și, în curând, două mii de metri de tunel se surpă. Rhonna privește praful ce se înalță din gura tunelului, apoi se întoarce către mine și ia poziție de drepți.

— Cer permisiunea să mă prezint la datorie, domnule! La infirmerie nu-ți sunt de niciun folos.

— Se acordă.

Ea încuviințează și pornește către transportorul meu. Pare atât de mică pe lângă statuia imensă a lui Poseidon. Zeul Pieței Acvatice ține în aer nouăzeci și nouă de platouri cu apă și mii de păsări însetate. Rhonna dispare în navetă. E un soldat acum. Ca și mine.

Mai stau puțin, privind cum se aștern pe pământ ultimele sfărâmături. Știind că Alexandar a murit și că oamenii pe care i-a salvat îl vor uita în curând sau vor muri în asediu, îmi doresc pentru o clipă să fiu din nou un tânăr capabil să se avânte însuflețit de credința în justețea cauzei sale. Acel bărbat ar râde

în fața pericolului și l-ar căuta pe Alexandar cum a căutat-o Colloway pe Orion. Dar acel bărbat ar fi murit în deșert și și-ar fi luat toți oamenii cu el. Bărbatul acela nu-i omul de care are nevoie armata. De fapt, nu știu de ce anume are nevoie armata, cu excepția unui miracol. Mă întorc și pornesc către transportorul meu, îngreunat de povara zilei.

•

În vestul orașului, între Golful Sirenelor și orașul vechi, se întinde clădirea administrativă de patru secole a Casei Votum, cunoscută și ca Dâmbul. E o bazilică greoaie deasupra căreia tronează o statuie înaltă de o jumătate de kilometru a zeului protector al orașului, Helios. Cele paisprezece raze ale coroanei sale, fiecare lungă cât zece bărbați, par să străpungă albastrul cerului. În mâna stângă ține un sceptru, iar dreapta se deplasează odată cu soarele, în așa fel încât, la apus, când astrul coboară la orizont, să pară că-l ține în căușul palmei. Ca și cum ar putea vreun om să dețină un asemenea control!

— Ploaia e radioactivă, spune Harnassus trântind o cutie cu pisici moarte pe masa din sala în care Casa Votum își ținea consiliile de război.

Thraxa umblă de colo-colo prin dreptul ferestrelor boltite, mai interesată de buncărele săpate de excavatoarele noastre decât de rapoartele neplăcute. De acum toți am rămas fără păr.

— Pe masa aia mâncăm, mersi de spectacol, spune Thraxa.

Harnassus continuă să bombăne:

— … precipitații radioactive ca urmare a bombelor atomice folosite în plan local. Deocamdată Auriii curăță stratosfera, așa că riscul unei contaminări permanente la nivel planetar este limitat. Dar suntem la ananghie. Orion ne-a scufundat jumătate dintre rezervele antiradiații în Tyche, până să apucăm să le salvăm. Din ce-a mai rămas, Gorgonele au distrus o treime cu bombardamentul lor, înainte să le prindem.

Uniforma îi este murdară și îmbibată de sudoare. Pare chiar mai epuizat decât mă simt eu. La fel ca mine, a afișat o figură bravă la înmormântare, de dragul oamenilor, dar Gorgonele care au apucat să se furișeze în Heliopolis înainte să-l izolăm ne dau mare bătaie de cap, iar revoltele localnicilor izbucnesc mai repede decât le poate înăbuși Nasolu’.

— Concluzia: n-avem suficiente pentru oamenii noștri și pentru civili.

— De ce-mi aduci mereu vești proaste? îl întreb.

Amărăciunea lui Harnassus a crescut exponențial de când a stârnit Orion furtunile. Simpatizez cu el, chiar dacă-mi stă ca un ghimpe în coastă. Și, oricât o urî el furtunile, singurul motiv pentru care mai avem o armată este plafonul noros, cu bruiajul electronic pe care ni-l asigură.

— Pentru că eu sunt singurul care nu-ți linge boașele.

— Da, așa, zi-o cât mai direct! Ca și cum asta ar adăuga solemnitate momentului, comentează Thraxa.

Îmi masez umărul în care un medic Galben tocmai mi-a făcut o injecție antiradiații. În ultimele zile, greața a venit în valuri. Mă așteptasem să ne omoare foamea, nu radiațiile. Pe drum către Dâmb am văzut oameni cu batiste pătate cu roșu sau stând la umbră cu capul în mâini, la coadă la latrine.

Harnassus îi dă-nainte:

— Inginerii cred că simptomele se vor accentua dramatic. Avem deja parte de slăbiciune, greață și dureri de cap. Urmează voma și diareea. Pe care eu deja le am. Civilii își vor da seama în curând. Imediat ce încep decesele, o să avem revolte pe străzi.

— Au fost deja revolte pe străzi, spune Thraxa mutându-și privirea de la munți la străzile întesate de refugiați ale Heliopolisului. Dacă ne împărțim rezervele, n-o să rezistăm mai mult de două săptămâni. Am înjumătățit dozele și deja refuzăm tratamentul unui număr de cinci sute de mii de oameni prea grav bolnavi. Ei nu ne sunt aliați.

Nu greșește. Nu suntem doriți aici. Tyche a fost un cămin primitor. Dar, dintre mercurieni, heliopolitenii sunt cei mai cruzi, mai zgomotoși și mai puși pe hartă. Cu excepția lui Glirastes, nu-mi amintesc să ne fi întâmpinat vreunul dintre ei cu bucurie când am ocupat planeta. Iar după furtuna lui Orion și după campania noastră infructuoasă, au început să scoată colții. Soldații mei nu îndrăznesc să se ducă nicăieri singuri pe timpul nopții. Gloate au încercat deja să ia cu asalt centrele de alimente înființate de mine. Până și Glirastes îmi ignoră apelurile, ascuns în palatul lui de deasupra orașului, după ce mi-a tras o săpuneală că mi-am încălcat jurământul de a nu ridica furtuna deasupra orizontului primar. Nu crede că Orion a luat-o razna.

Mă pomenesc gândindu-mă la Pax și întrebându-mă dacă l-aș fi trimis în Tyche ca pe Alexandar. Aș fi sacrificat viața băiatului

meu cum am făcut cu ale atâtora? Nu l-am sacrificat oarecum nerevenind acasă? Războiul pare așa o tranzacție! Mi-am sacrificat oare băiatul încă din ziua în care s-a născut, din pricina rolului pe care-l joc în Revoltă? Nu pot decât să sper că soția mea l-a găsit deja. Că sunt împreună și că flota vine în ajutorul nostru. *Speranță*! Speranța n-o va aduce înapoi pe Orion sau pe oamenii mei. Dar soția mea o merită. Și aici, lipsit de orice altceva, numai puterea ei mă mai susține.

— Noi le-am adus beleaua asta pe cap, Telemanus, spune Harnassus răcorindu-se cu un evantai ridicol din pene de păun.

Toată energia, inclusiv cea destinată controlului climei, este păstrată pentru apărare.

— Mai întâi le invadăm planeta și le aducem războiul la ușă. Apoi le inundăm coasta. Și acum îi lăsăm să moară în timp ce ne ascundem în orașul lor?

— Eu i-am făcut pe mercurieni dintr-o stofă atât de puțin rezistentă? întreabă Thraxa. Nu! Le lipsește cerbicia războinică de a lupta pentru propria lor libertate. Roșiii de pe Mercur sunt niște prăpădiți în comparație cu ai noștri. Ei bine, dacă vor atât de tare să fie sclavi, să-i lăsăm să-și îmbrățișeze propria decădere!

— Mulțumesc, Lord Cenușă! Hai să văd dac-am înțeles! Fiindcă nu sunt de acord cu noi, o să le lăsăm copiii și familiile să se îmbolnăvească și să moară? pufnește batjocoritor Harnassus.

Ăștia doi sunt gata să se strângă de gât de când am revenit pe Mercur. Dușmănia s-a agravat în Heliopolis. Harnassus consideră furtuna lui Orion un genocid. Thraxa o socoate unul dintre cele mai nobile sacrificii.

— Localnicii sunt o bombă cu ceas, spune Thraxa. Tu vrei să-i permitem să ticăie în continuare. Am putea s-o lăsăm să se fâsâie pur și simplu. Se uită la mine. O să ridice armele împotriva noastră. Aici și acum ne putem asigura că nu vor fi în stare să le țină în mâini.

— Mereu te-am bănuit că erai demokrată numai de fațadă, replică Harnassus. Măcar cruzimea lui Orion poate fi pusă pe seama mâniei. A ta e cu sânge rece.

— Sângele rece câștigă războaie, spune Thraxa. Ar trebui să știi asta. Nu ești nici tu pur ca neaua. Nu după Echo City.

Harnassus își încleștează fălcile.

— Dacă în Vox s-ar găsi mai mult sânge rece și mai puțină invidie, flota n-ar fi fost niciodată ruptă în două, devenind vulnerabilă în fața atacului Atalantei, și nu ne-am afla în rahatul ăsta. Harnassus, prietenii tăi sunt de vină. Tu ești de vină. Și acum te eschivezi și dai vina pe Darrow. Ipocrizia asta mă scârbește.

Harnassus se îndreaptă în toată înălțimea lui neimpresionantă.

— N-o să stau cu mâinile-n sân, privind cum suferă copiii!

— Atunci o să zaci pe spate căcându-te cu sânge, în timp ce oamenii tăi suferă, spune Thraxa. În timp ce ai mei nu.

— Ajunge! mă răstesc eu. Parcă sunteți copii! Măcar dați-vă osteneala, de dragul meu!

Ușa se deschide și intră Nasolu'.

— Scuzele mele, spune el lepădându-și eșarfa stacojie după moda heliopoliteană și mănușile de călărie. Două Gorgone au fost surprinse la stația de filtrare a apei. Lepădăturile și-au zis că Roșiii zac probabil lați din pricina radiațiilor. Dar Legiunea Șobolanului e rezistentă, nu glumă! Am locul sub control.

Se trântește pe un scaun și strâmbă din nas în direcția pisicilor lui Harnassus.

— Ce-am ratat?

— Abia acum intram în subiect, zic eu. Harnassus, ai trecut în revistă legiunile de ingineri și personalul auxiliar, Thraxa, infanteria grea și armurile, Nasolule, trupele speciale și navigația. Cum evaluați șansele noastre de scăpare?

Amuțesc cu toții. Nasolu' își studiază manichiura.

— Așa de puține? Nici n-ai zice că tocmai am obținut, statistic vorbind, cea mai mare victorie a noastră din acest război.

— N-avem nave cu care să scăpăm, spune Harnassus. Patru nave-torță și un distrugător. S-ar putea ca *Steaua Dimineții* să nu se mai ridice niciodată de la sol. Dacă am scoate toate sistemele neesențiale din celelalte nave, abia am reuși să băgăm toți oamenii în ele. Și oricum nu contează. Numai două cuirasate de-ale Atalantei ar fi de ajuns să ne reducă pe toți la atomi, iar navele lor torță sunt mai rapide decât *Steaua* noastră. Dacă ieșim în spațiu, o să ne vâneze. Dar n-o s-ajungem în spațiu. Au puțul gravitațional. Ar fi un miracol dacă până și o singură navă ar ajunge pe orbită.

— Și dacă… rechiziționăm navele lor? întreabă Thraxa

uitându-se la Nasolu’. Să trimitem o echipă pe orbită și să-ncercăm să luăm unu-două cuirasate.

El face ochii mari și șuieră.

— Nu m-aș oferi voluntar… Ăia pulverizează tot ce se apropie la mai puțin de o sută de kilometri. Și Gorgonele au trupe de reacție la bord. Atalanta și-a întins plasa și așteaptă.

— Mă cunoaște prea bine, așa că de data asta n-o să ne meargă, zic eu și Nasolu’ încuviințează. Dacă vedem o deschidere, cel mai probabil e o cursă. Dacă ieșim de sub scut, ne va strivi ca pe gândaci.

Avusesem de gând să-mi deplasez navele profitând de acoperirea furtunii, sub vălul interferențelor electronice, și să-i pregătesc Atalantei o ditamai surpriza. Dar furtuna stârnită de Orion a făcut imposibilă această manevră și chiar ne-a distrus patru nave-torță. Acum nu mai am niciun as în mânecă. O știu și ei. O știu și eu. Și am o bănuială tot mai insistentă că o știe și Atalanta. Nu mi-a mai rămas nicio șmecherie.

— Suntem în cușcă, spun eu. Singura care ne poate elibera este Suverana. Și cred c-o va face.

— Crezi? zice Thraxa. N-o să convingă Senatul. Vox ne va sacrifica. Dancer o să ne lase să murim ca să ți-o plătească pentru Fiii din Margine. Nu vine rumeni.

Cu tristețe, Harnassus îi dă dreptate:

— Îl știu pe Dancer. Mai degrabă iese în public purtând diamante, decât să riște să cadă în cursa Atalantei, mai ales după oferta aia falsă de pace. E mai mândru decât crede. Nu știu dacă vrea s-o audă vreunul dintre voi, dar, după bătălia asta, nu mai suntem o armată. Suntem numai o momeală-ntr-un cârlig. Tot ce ne-a mai rămas de făcut este să îndepărtăm momeala.

— Să ne predăm? întreabă Thraxa oripilată.

Harnassus abia-și mișcă buzele.

— Poate.

— Dacă ne predăm, o să ne omoare pe toți, spune Thraxa.

— Mai rău, intervine Nasolu’. Știu ce zic. Am văzut-o cum se joacă cu Urlătorii.

Clipește și-și maschează neliniștea zâmbind la vederea unui pescăruș care aterizează pe balconul de afară.

— O să ne tortureze și-o să ne ucidă pe noi patru, admite Harnassus. Dar, după asta, va avea nevoie de forțe de muncă

pentru reconstrucție. Nu toți vor supraviețui, însă unii da. E mai bine decât deloc. Îmi întâlnește privirea. Măcar spune-mi c-o să te gândești la asta!

Mă reazem de spătar, în timp ce Thraxa și Nasolu’ își țin răsuflarea.

— Harnassus, să mă gândesc la asta ar însemna să fac aceeași greșeală care ne-a adus aici: să mă îndoiesc de soția mea. Am mai făcut-o, în detrimentul nostru, al tuturor.

Luând-o pe scurtături, cum a zis Sevro.

— Și-ar trebui să fac o greșeală pe care n-am făcut-o de cincisprezece ani încoace: să cred că sclavia e mai bună decât moartea. N-o să fac asta.

Thraxa încuviințează. Nasolu’ se relaxează. Se teme de Atalanta. Mai mult decât ar recunoaște-o. Harnassus nu spune nimic. Nu-i de acord.

— Am fost cât pe ce să ne distrug armata ca s-o înfrâng pe a lor, fiindcă nu credeam că Republica va veni. Fiindcă mi-am zis că, omorându-i pe ei, i-aș fi oferit Republicii o șansă să câștige războiul ăsta. Și, în momentul alegerii ăleia, am urmat sfatul tău, Harnassus. Dacă salvăm armata asta, va fi o victorie care va inspira toate lumile. Și o vom salva având încredere în Republica și în Suverana noastră. Nu va exista nicio predare și niciun plan de evadare care să ne expună armata, permițându-i Atalantei să ne înfigă o țepușă în inimă. Soția mea a spus că flota va veni. Așa că *va veni*! Până atunci, împărțim cu civilii tot ce avem.

— Nu ne ajunge până la finele săptămânii, obiectează Thraxa.

— Împărțim cu civilii tot ce avem.

Răsună un ciocănit și Rhonna intră cu un aer speriat.

— Domnule, am primit o transmisiune de la *Annihilo.*

Nasolu’ își întoarce capul către ea.

— Atalanta a solicitat o audiență. Ochii ei se abat către podea. Spune că-i vorba despre soția ta.

33. DARROW

Oferta diavolului

— Ce dezamăgire că nu ne-am întâlnit față-n față, îi spun Atalantei. Aveam planuri mari cu tine!

— Da, în fine, nu mă încântă prea tare să port conversații când sunt prinsă pe picior greșit. Și recunosc că m-ai prins.

— Cucoană, ți-am tras-o!

Ea se strâmbă.

— Într-adevăr, dar e în natura noastră. Suntem amândoi jucători. Eu am câștigat prima mână. Tu pe următoarea. Deși, recunosc, m-a surprins c-ai avut curajul să folosești mașinile alea. Ce strategii necinstite implică libertatea! Nu poți să nu te întrebi ce tărie poate avea un principiu care trebuie să facă atât de des compromisuri ca să supraviețuiască. Măcar suntem consecvenți, nu?

Nu-i spun c-a fost decizia lui Orion. Cu cât par mai monstruos, cu atât mai mult va șovăi să strângă cercul în jurul Heliopolisului. Azi este într-o dispoziție jucăușă, ceea ce mă îngrijorează. Știu că i-am făcut mai mult rău decât lasă să se vadă. Are ochi aurii și calzi și o gură senzuală care-mi amintește de Nidhogg, șarpele din mitul Obsidian care roade la rădăcina copacului lumii. Își ocolește tronul absurd de aur, plimbându-și degetele în jurul țepilor lui. Șarpele pe care-l poartă de obicei în jurul gâtului se încolăcește pe brațele tronului.

Râde de o glumă pe care o știe numai ea, apoi mi-o împărtășește și mie:

— Nu ți se pare ciudat? Convingerea asta a oamenilor că suntem moștenitorii istoriei, și nu niște paragrafe aproape terminate. Un mecanism de supraviețuire, fără îndoială. Desigur, tata știa că nu-i așa. Era un istoric mai avid chiar decât Atlas cu bibliotecuța lui prizărită. De asta țineau atât de mult unul la altul, știi? Tata putea să citească în sumeriană, akkadiană, eblaită, huriană, hitită, ugarită și chineza veche, plus alte treizeci și două de limbi moarte. Și tot ce a învățat din ele a fost să deteste riscul. Nu-i plăcea niciodată să joace totul pe un zar, cum facem noi. Dar am ținut minte o poveste. Mi-a spus-o când eram mică și am vrut să mă bat cu Aja, fiindcă-mi călărise armăsarul preferat fără să-mi ceară voie.

Ia șarpele de pe brațul jilțului și-l lasă să i se încolăcească în jurul gâtului.

— În anii 280-275 î.Hr., un tânăr rege a îndrăznit să se împotrivească Republicii Romane aflate în ascensiune. Degetele

ei mângâie șarpele care unduiește. Regele era iubit de oamenii lui și iscusit în luptă. Cam ca tine. Spre surprinderea lumii cunoscute, inițial a repurtat succese împotriva legiunilor. Le-a uluit cu fiare cumplite din tărâmuri nemaivăzute. Capul șarpelui se ridică spre fața Atalantei. Elefanți în armuri și altele asemeni. Dar bătăliile astea l-au costat scump pe rege. Nu putea să mai aducă alți oameni din ținuturile lui. Iar elefanții nu erau numeroși. Prin contrast, romanii aveau resurse militare nelimitate. Gura șarpelui se deschide lent dinaintea Atalantei. În curând, regele a înțeles asta și, fiind felicitat pentru victoria sa, a strigat: „Dacă mai ieșim victorioși într-o bătălie cu romanii, o să fim distruși!”

Atalanta scoate limba și colțul drept al șarpelui îi face o mică înțepătură. Microdoza de otravă îi gonește prin vene, făcând-o să se înfioare. Vocea ei devine senzuală, în timp ce se apropie de tron și se lasă în îmbrățișarea lui.

— Presupun că știi numele regelui?

— Pirus, răspund eu. Nu te agita! Nu ți-am irosit banii din taxe ca să mă aleg cu o educație incompletă.

— Presupun, așadar, că știi ce s-a-ntâmplat mai departe?

— Roma l-a înghițit pe Pirus din pricina victoriilor lui. Dar e o problemă. Tu nu ești tocmai Roma, nu?

— Suntem mai măreți decât Roma. Poate că mi-ai rănit legiunile, dar flota mea ar fi eviscerat Armada Sceptrului de acum zece ani. Cu rezervele de pe Venus, legiunile mele fac să pălească armata regulată a Octaviei. Pe vremea ei, noi eram o umbră a ceea ce puteam fi. O fracțiune infimă de Războinici Însemnați ducând în spinare obezitatea morbidă a Pixilor. Dar tu ne-ai călit. Mi-ai oferit o nouă generație de soldați care nu-și doresc decât să fie aceia care l-au ucis pe Secerător. Cei dintâi au primit deja botezul focului. Peste patru ani, o jumătate de milion de tineri vor împlini șaisprezece ani. Știi protocoalele de înmulțire pe care tata le-a transformat în lege după ce a fost cucerită Luna: șase sute de mii de tripleți crescuți având un singur gând în minte: subjugarea.

— Nu vorbeam despre Societate, Atalanta. Vorbeam despre tine. Tu ești veriga slabă.

Ea zâmbește, acceptând critica.

— Cea mai puțin iubită dintre fiicele unui măcelar. Îmi închipui că te-ai autoconvins că asta s-a-ntâmplat din pricină că erai

neînțeleasă. Un mecanism de supraviețuire, îmi închipui. Dar l-am cunoscut pe Magnus. M-am luptat cu el aproape un deceniu. Am purtat conversații ca astea, eu și el. Deși n-a trăncănit niciodată cum faci tu și am avut o înțelegere reciprocă să nu transformăm într-un deșert radioactiv fiecare palmă de teren pe care n-o puteam ocupa… Atalanta, problema nu-i că tatăl tău nu te-a înțeles. Pur și simplu i-ai displăcut. Aja era mândria lui. Moira – bucuria. Tu erai… *prezentă* și-atât, cu mătăsurile tale și cu orgiile venusiene. Dându-te în spectacol ca să atragi atenția. Și acum ești ultima lui soluție. Ultima propoziție jalnică dintr-o saga de familie ajunsă aproape la final.

Gura ei schițează un rictus crud.

— Chiar dacă o să ne învingi aici, lumea s-a schimbat și locul tău nu-i în ea.

— Ba nu! se răstește ea. Civilizația voastră este un proiect stângaci. Dacă va primi libertate, orice om va căuta numai propria plăcere. Puțini sunt, într-adevăr, oamenii care-și află plăcerea în război. Ca urmare, civilizația ta nu vrea război. Vrea ce vreau eu. Și ce crezi că vreau eu?

Zâmbește. Nu fiindcă-i convinsă de dreptatea ei, ci fiindcă știe ceva ce eu nu știu. Pentru o femeie cu o reputație atât de șubredă înainte să înceapă toate astea, s-a schimbat. Frivolitatea i-a pierit. Dar cruzimea capricioasă care-i adevărata ei natură a rămas, accentuată acum de pregătirea pe care i-a dat-o tatăl ei și de colaborarea cu Atlas.

— Poate-ai câștigat o victorie, dar poziția ta este de nepăstrat. Bați pasul pe loc, spune ea. Înțeleg că, știind ceea ce știi tu, asta pare logic. Crezi că soția ta îți va veni în ajutor. Că ea și Sevro te vor salva cum au făcut-o întotdeauna. Și eu cred în lucruri. Cred că frumusețea este mai presus de toate. Și cred că religia asta a demokrației e o boală. O boală care te înșală. Care se devorează pe sine ori de câte ori infestează civilizația: Atena, Imperiul American, Imperiul Indian. I-am sugerat tatii că, expunând boala asta, o vom eradica mai eficient decât cu războiul. A avut îndoieli. Regret că n-a văzut păcatele trecutului dând rod.

Atalanta bate din palme și chipul îi dispare, înlocuit de al soției mele adresându-se Senatului. Pare mai tânără decât mi-o amintesc. Pură și luminoasă, când lumea mea s-a redus numai la praf. De fapt, totul pare absurd de alb și de curat: robele

senatorilor, marmura, aerul însuși. Daxo se ridică și ia cuvântul, urmat de vechiul meu prieten, Dancer. Simt că-i ceva în neregulă cu mult înainte să văd sângele țâșnindu-i pe gură. Și, cu o groază crescândă, care se transformă apoi în repulsie, urmăresc cum Senatul se dezintegrează într-o oroare mai șocantă decât orice mi-aș fi putut imagina. Gloata îi devorează pe Optimați.

Cântă cântecul lui Eo, în timp ce plimbă trupul soției mele muribunde peste o mare de mâini însângerate. O privesc pe ea, capul lui Daxo azvârlit de colo-colo prin mulțime ca o minge de cauciuc. Am mai simțit asta o dată, când am privit-o pe Eo atârnând în spânzurătoare. Ca și cum temeliile ființei mi s-ar fi spulberat și aș fi zărit, într-o străfulgerare, adevărul existenței mele. Fără femeia aceea nu-i viață. E numai o lume rece și creaturile hidoase care se bat pentru resturile ei.

Mi-am înmormântat soția în Lykos.

Am dat-o jos din spânzurătoare și i-am îngropat rămășițele în pământul grădinii pe care o descoperiserăm împreună, știind că de aici mi se va trage moartea.

Însă acela era un băiat.

Bărbatul e frânt, dar știe că nu-și poate permite să se frângă. Clipesc și Senatul piere într-un vârtej de particule luminoase care se transformă în chipul dușmanei mele.

— Opera ta?

Ea își duce mâna la piept.

— Subcontractare. Dacă vrei să găsești vinovatul, îți sugerez să cauți mai aproape de casă. Nici măcar eu n-aș fi putut otrăvi togile atâtor senatori. Mă întreb ce-or fi folosit. Oricum, eu îi spun Ziua Porumbeilor Roșii. Se încruntă compătimitoare. Bietul Sisif, să împingă bolovanul ăla la deal atâta vreme… Într-un fel e frumos să vezi pe cineva împotrivindu-se legilor naturale, să vezi ce poate realiza voința umană. Și pe urmă să vezi fața ta de acum. Se înfioară de plăcere. Nicio inflexiune trădătoare. Nicio microexpresie de durere. Simplă încăpățânare, în ciuda groazei din mintea ta: o armată condamnată, un copil pierdut, o soție moartă. Mă amenință cu un deget încărcat de inele. Așa se poartă un Războinic Însemnat. Câtă solemnitate are, prin comparație cu șobolanii bătăuși ai demokrației!

— Presupun c-o să transmiți asta către armata mea, spune o voce monotonă care-mi iese din gură.

Ea ridică din umeri, ca și cum ar vrea să spună că asta nu mai depinde de ea.

— N-aș îndrăzni să întrerup procesul demokratic. N-a spus Virginia odată că transparența e miezul întregii chestii? Bietul de tine! Cât de prins în cursă te-ai simțit pesemne în toți anii ăștia! Știind ce trebuia făcut, dar neputând s-o faci din cauza unor oameni mai slabi decât tine. Dacă ai fi intrat în Senat în fruntea legiunilor tale, în loc să te duci după tata, ai fi putut câștiga. Odată ce-ai fi avut puterea, ai fi putut modela lumea după placul tău, cu soția ta alături și să-ți pui fiul pe tron. Dar asta-i nobila minciună a demokrației, nu? Credința în omenire, deși omenirea este o gloată egoistă care urlă. Îmi plac oamenii, zău că da. Dar omenirea... Se înfioară. Voiam, *trebuia* să-ți văd fața când aveai să-nțelegi că noi am avut dreptate tot timpul. E cu adevărat frumos.

A murit soția mea? Dacă n-a murit, urmează să moară în mâinile unor maniaci? Cine îi conduce? Publius? Nu-mi vine să cred că Dancer nu mai e. Și cum rămâne cu fiul meu? Și eu ce mai sunt? O ființă atât de obsedată, încât și-a lăsat soția și fiul să fie sfârtecați de mulțime? M-am convins că datoria mea era aici și că aș fi egoist dacă m-aș întoarce pe Luna. M-am amăgit, crezând în virtuțile unei Republici care nu-i decât o imitație. N-a fost decât o scuză ca să-mi continui înaintarea pe cărarea mea însângerată?

— Virginia nu vine, spune Atalanta. Vocea ei e aspră. A terminat cu joaca. Sevro nu vine. Nu vine nimeni. Dezarmează-ți forțele! Adună-ți oamenii la sud de oraș! Coboară scuturile! Și îndură-ți soarta cu demnitate! Dacă o faci, o să te decapitez pe tine și pe comandanții armatei cu ceremonialul cuvenit. Restul oamenilor tăi vor fi cruțați și puși la muncă în funcție de natura lor, pentru a reconstrui planeta pe care ai distrus-o. Dacă te sinucizi, oferta față de oamenii tăi nu mai e valabilă. Dacă-mi respingi oferta, o să arunc bombe atomice asupra Heliopolisului și o să ucid fiecare bărbat, femeie, copil și câine pe o rază de două sute de kilometri. N-o să scape nici gândacii. Asta-i singura dovadă de milă pe care o vei primi.

— Joci la cacealma, zic eu cu glas mecanic.

— Poftim?

— Rhea a fost altceva. Ăsta e Heliopolis.

— Heliopolis, Heliopolis, Heliopolis! E o cocină! Un relicvariu al

trecutului, indiferent de părerea bună a trădătorului ăluia de Glirastes. Tot ce-mi trebuie mie e metalul din munții ăia, viața ta și cele ale târfei ăleia Telemanus și a ticălosului ăluia hidos de Portocaliu. Șovăie. Și pe frumosul ăla de Colloway în lesă. Și-atât cu Mercur! Se strâmbă. Și Marte? Pot să extragă heliul și din iad, că nu-mi pasă. Cât timp baia mea e caldă, nici n-o să-mi dau seama.

Gândul la o întreagă generație de Roșii muncind ca sclavi într-un pustiu radioactiv mă umple de groază. Mutații. Morți la treizeci de ani. Nu se poate termina așa!

— Tu nu ești Suverană, îi spun categoric. Ești numai lipiciul. Un lipici care abia-i ține laolaltă pe Cei Două Sute. Dacă distrugi Heliopolis, Casa Votum te va renega. Câte dintre cele două sute de Case se vor întreba ce-ai putea să le faci orașelor lor? Ce crezi c-ar zice Julia au Bellona dac-ai arunca bombe atomice asupra Olympiei? Ce părere ar avea Casa Carthii despre un nor în formă de ciupercă deasupra Harmoniei? Nu! spun, cuprins de o furie tot mai mare. Dacă arunci bomba nucleară peste noi, vei fi demisă. Și mai și trebuie să pleci, nu-i așa? Cu asemenea disperare, că o simți până măduva oaselor. Republica este cuprinsă de convulsii și ai putea-o învinge dacă ți-ai putea folosi navele. Dar sunt blocate aici, păzindu-mă pe mine, tot atât de utile ca niște tinichele de doi bani bucata. E din cauză că l-am instaurat pe Minotaur pe Venus? Sau e altceva? Sau poate-i din pricină că, oricâți tineri Aurii bine făcuți ai trimite după mine, nu primești înapoi decât grămezi de carne? Vrei să ne predăm pentru că ți-e frică de mine, mai mult decât te temi să nu devii tu însăți un Pirus.

— Poate, spune ea. Dar ăsta e riscul tău.

•

Rulez conversația dintre mine și Atalanta dinaintea ofițerilor din corpul meu de comandă. Nasolu’ stă călare pe balustrada balconului de afară, cu ochelarii de deșert ascunzându-i ochii. Aghiotanții au părăsit camera de consiliu, iar cafeaua se răcește uitată pe o măsuță în colț. Ziua Porumbeilor Roșii a fost difuzată pe toate ecranele din Heliopolis care mai aveau curent. Este unicul semnal care pătrunde printre gratiile cuștii noastre. Își bat joc de noi de pe orbită. Dar conversația asta este cea care contează. Imaginea piere, scoțând la iveală fețele întunecate ale comandanților mei. Harnassus zace prăbușit în scaunul din

dreapta mea. Thraxa privește fix o muscă ce dă târcoale unei iedere din fereastră. N-a scos un cuvânt de când a aflat despre moartea lui Daxo. Vestea a zguduit-o ca nimic altceva. Însă mama ei, tatăl, surorile?

— Până adineauri... Vocea mă trădează. Îmi dreg glasul. Până adineauri, strategia noastră s-a bazat pe convingerea că Republica era pe drum încoace. Nu cred că este... practic să mai stăruim în această presupunere. Am motive să cred că Publius este agentul Atalantei. Sau că întâmplările care au avut loc în Senat sunt rezultatul planurilor ei. Vox Populi este compromis. V-aș sfătui să nu recunoașteți autoritatea niciunei instituții de pe Lună.

Privesc către Harnassus, știind că Atalanta îi va trimite probabil un mesaj din partea lui Publius și a supraviețuitorilor din Senat, cerându-i să se predea.

— Ni s-a făcut o ofertă care expiră în douăzeci și patru de ore. O ofertă pe care n-avem motive să credem că dușmanul nostru o va respecta. Șovăi, știind că urmează să spun un adevăr, dar simțindu-mă oricum ca un laș. Nu cred că, dată fiind situația, pot să vă fac o recomandare obiectivă. Flutur din mână când Thraxa și alți câțiva se ridică de pe scaune gata să protesteze. Lăsați-mă să spun ce am de spus!

Colloway și Harnassus rămân neclintiți. N-aș putea spune care dintre ei arată mai rău, deși pilotul de distrugătoare e fără îndoială beat. Am auzit că Nasolu' a fost silit să-l târască afară dintr-un bordel ca să-l aducă încoace.

— O armată nu-i o demokrație. Dar, având în vedere situația noastră, nu cred c-ar trebui să fie un despotism.

Încerc să privesc de jur-împrejurul mesei, dar mi-e greu să le întâlnesc ochii. Am căzut în capcana Atalantei. I-am adus aici. Am semănat semințele sfârșitului soției mele și al Republicii noastre. Poate că n-am făcut-o singur, dar nu prea mai contează.

— Cei mai mulți dintre voi faceți parte din armata asta de tot atât timp ca și mine. E familia voastră, la fel cum e a mea. Voi îi veți decide soarta. O să accept orice decizie pe care o luați. Nu vă rog decât să vă gândiți cum e mai bine pentru oamenii noștri și pentru Republică.

Acestea fiind zise, îi las pe Thraxa, Harnassus, Colloway, Nasolu' și restul ofițerilor superiori în sala de consiliu, să decidă

soarta mea și pe cea a Legiunilor Libere. Merg pe balcoanele inferioare, cu pereții de piatră broboniți de ceața nopții. De jur-împrejurul clădirii, valurile se lovesc de temelie. Ambele au fost făurite de mâna omului. Poate, la început, cu speranța de a-i oferi speciei noastre un nou cămin în care să trăiască și pe care să-l iubească. Dar, cu timpul, nu știu când, omul, având tot mai mult, a devenit tot mai meschin. Mai meschin după ce a ajuns să dețină cheia creației, căci s-a luat drept zeu și a început să-i pese mai puțin de semenii lui și mai mult de dăinuirea celor făurite de el.

Am făcut și eu la fel?

Cu un șuierat imens, apa întunecată se retrage, dezvăluind ce efect a avut asupra temeliilor de piatră vreme de atâția ani. Apoi valurile revin cu putere. O singurătate imensă își face loc în pieptul meu, unde odinioară nu sălășluia decât o hotărâre care lăsa prea puțin loc pentru fiul și soția mea.

Mă întorc în cameră și iau cheia lui Pax din bagaj. Îi petrec lanțul pe după gât și o strâng în pumn, privind în tavan.

34. LYSANDER

Umbrele războiului

— *Lysander, ești treaz sau dormi*?

Nu sunt în deșert.

Sunt la Lacul Silene.

Zăpada se agață de ramurile coniferelor. Face lespezile lunecoase sub pașii mei. Urc cu picioare nesigure scările care șerpuiesc în susul pantei, legând malul lacului de casă. Lepăd un bolovan de mărimea abdomenului meu în vârful unei movile de pietre. Mâinile îmi sunt pline de sânge și-mi tremură. E iarna de după moartea părinților mei.

Îmi ridic privirea și zăresc chipul sever al bunicii.

Mi-e groază de ea, dar îmi doresc cu disperare să mă placă. Chiar și acum, știind ce a făcut, băiatul din amintirea mea n-o poate urî. E prea speriat ca să mai aibă loc de ură.

Crezusem că aveam să-mi petrec toată săptămâna numai cu Aja. Rareori o am numai pentru mine. Atalanta l-a luat pe Ajax în

Echo City, ca să asiste la cursele acvatice. Am crezut că eu și Aja vom călări către nord, dar bunica a revenit din Hyperion ca să continue cu lecțiile mele.

Nu-i pot scăpa.

— Te-am întrebat ceva!

— Sunt treaz.

— Oare? *Câte ciori sunt în copacii care mărginesc treptele astea*? *O privesc pe Aja, căutând ajutor. Cocoțată pe un buștean căzut, ea îmi întoarce calmă privirea.*

— O să te uiți la Aja ori de câte ori trebuie să te salveze cineva?

— Nu știu câte ciori sunt.

— Nu știi?

Cobor ochii.

— Niciodată să nu îți manifești rușinea. Uită-te la mine! *Pe chipul său nu e mânie. Niciodată nu e. Câte bufnițe sunt*? *Șoimi*? *Veverițe*?

— N-am idee, bunico.

— Chiar crezi că ți-ai câștigat dreptul să folosești contrageri? *Se apleacă spre mine. De ce n-ai idee*? *O să răspund eu, dat fiind că tu ai limba împiedicată. Mintea ta dormea. Măcar știi câte trepte sunt*?

— Patru sute treizeci și una.

— Și câte cotituri?

— Șaptesprezece.

— Ești sigur?

— Da, bunico.

— Bine. Măcar știi și tu ceva. Ia o piatră.

Mă supun. Cântărește jumătate cât mine.

— Închide ochii. Și acum fugi înapoi pe scări.

— Octavia…, șoptește Aja.

— Ți-ai răsfățat deja odrasla aia prost-crescută, Aja. Hai să nu stricăm tot lotul! *S-a întâmplat ceva, Lysander*? *Ai spus că sunt patru sute treizeci și una de trepte. De câte ori ai fugit pe ele*? *De o mie de ori*? *De zece mii*? *N-ar trebui să fie greu. Începe*!

O iau la goană în jos, știind că pot face asta. Pot s-o impresionez. Pășesc încrezător, în ciuda gheții, în ciuda greutății. Văd treptele gravate în dosul pleoapelor mele închise. Ajung la a trei sute douăzeci și una treaptă, când ceva aflat pe scară se sperie. Se iscă un fâlfâit și ceva mă izbește peste

obraz. Îmi pierd echilibrul. Greutatea pietrei e necruțătoare. Mă trage înainte.

Când deschid ochii, sunt la baza treptelor. Osul brațului drept îmi iese prin piele. Pare nefiresc de alb. Încep să tremur. Aja e lângă mine și mă ține în brațe. Bunica mea coboară scările.

— Aja!

— Oasele nu i s-au...

— Aja!

Aja mă lasă din brațe și mă pomenesc întins în zăpadă, privind în sus către bunica mea.

— Ridică-te!

Mă chinui să mă ridic în picioare și o privesc în ochi.

— De ce ai căzut?

Durerea mă împiedică să vorbesc.

— Retrage-te în Ochiul Minții tale! Coexistă cu durerea, apoi las-o să-și focalizeze pupila interioară!

Fac ce-mi cere. Durerea nu se micșorează, dar nu-mi mai încețoșează mintea. Curenții ei îmi îngustează mintea și-mi silesc concentrarea să urmeze căile amintirii. Și da, găsesc variabila. Un trosnet ușor când am coborât cea de a trei sute șaisprezecea treaptă. Chiar înainte de ciori.

— Ai pus mâncare pentru ciori pe trepte, șoptesc eu.

— Bine! Dar nu deții controlul propriului tău trup? De ce m-ai lăsat să decid unde vei cădea? Dacă ai fi fost treaz, ai fi simțit că ciorile nu mai erau în copaci. Ai fi simțit semințele sub tălpi și te-ai fi adaptat la noua variabilă. Se apleacă. Creierul tău este ca al meu. De aceea ești moștenitorul meu. De aceea te-am făcut fiul meu. Dar nu trebuie să-ți lași niciodată mintea să doarmă. Ochiul Minții tale trebuie să cerceteze mereu, fără odihnă. Chiar și în timp ce vorbești, mănânci sau te miști, nu este de ajuns doar să adune date: trebuie să le asimileze automat, altfel vei rata ceva și vei deveni sclavul altuia.

Se lasă în genunchi și mă privește în ochi.

— Ești celebru. Întotdeauna altcineva va încerca să te pună în frâu. Cu pumnul. Cu sărutări. Cu înșelătorii. Îmi scutură ninsoarea de pe umeri și ochii i se întristează. Lysander, tragedia celor talentați este convingerea lor că sunt destinați măreției. Ca om, singurul lucru care ți se cuvine de drept este moartea. Se ridică în picioare. Și, ești treaz sau dormi?

— Sunt treaz.

— *Dovedește-o*! *Din nou*!

Merg suspendat între trecut și realitatea aspră a deșertului. Mă doare. Mai mult decât aș fi crezut că-i posibil. Jumătatea stângă a feței mele este un conglomerat de carne topită. E umflată cu un fluid care-mi întinde pielea până-i gata să plesnească. Puroiul se scurge prin bandajul pe care mi l-am făcut cu ajutorul Kalindorei. Ochiul meu stâng este orb, distrus. Bucăți de metal topit s-au întărit, acoperind mare parte din rană. Neavând cum să-mi văd chipul, nu pot decât să-mi imaginez oroarea.

Nu pot decât să merg.

Pas după pas pe solul întărit. Trupa noastră zdrențăroasă a rămas fără apă pe care s-o împartă. Aș putea supraviețui nouă zile fără apă într-un climat temperat, dar deșertul și rana mă storc de ultimul strop.

N-o să mai rezist mult.

Nu pot să înlătur senzația că suntem urmăriți. Că, din deșert, ceva ne supraveghează.

E greu de zis dacă-i așa sau nu. Și alte trupe ca ale noastre rătăcesc pe *playa,* numai pentru a se face nevăzute dincolo de văluri de praf. Oricum n-ar fi bine să ne asociem cu năbădăioșii din infanterie. Proviziile se împuținează. Grupuri obosite se târăsc către presupusa lor salvare. Dar suntem cu toții doar umbrele arse ale războiului.

Măcelul a avut loc acum câteva zile, însă de atunci mă bântuie ca o nălucă. Poate asta sunt. Senzația de destin frânt. Groaza câmpului de luptă. Două carapace-stelare țintuindu-mă la pământ. Trupuri mutilate și metal deformat îmbrăcând solul. La puțin timp după ce mi-am revenit, bătălia s-a îndepărtat. Zgomotele ei răsunau ca niște tunete îndepărtate și n-am putut decât să zac ascultând delirurile muribunzilor, în vreme ce se înnopta.

Când soarele a coborât dincolo de munți, fiarele nocturne au venit să se ospăteze din trupurile morților. Ochii le licăreau ca monedele în timp ce se hrăneau. Am auzit oameni plângând în timp ce erau târâți în beznă. Apoi din munții mohorâți au coborât prădătorii umani ca să cotrobăie cadavrele în căutare de electronice și arme. Capete acoperite cu pânze de culoarea prafului și ochelari etanși argintii. Un băiat cu o torță de sudură

a venit să-mi ia sigiliile. A urmat un schimb de focuri, asta-mi amintesc. Apoi chipuri familiare.

Cred că Rhone și Kalindora i-au eliberat pe primii dintre noi. Eram chinuit de durere, așa că mi-e greu să-mi amintesc. Dar știu că am fost condus de Kalindora departe de scena măcelului, până într-un loc unde supraviețuitorii își împărțeau apa din rezervele costumelor și-și bandajau rănile. Rhone a spus că se va întoarce după ce va mai elibera și alți pretorieni din costume.

Nu s-a mai întors.

Când soldații Rebeliunii au aterizat în forță, ne-am ascuns pe dealurile de la poalele munților, secătuiți de ultimul dram de curaj. Eram prea slabi ca să ne luptăm cu ei. Așa că i-am privit adunându-i pe Rhone și pe tovarășii noștri și mânându-i în navete sub amenințarea armelor. Au pornit către sud, probabil către Heliopolis.

Deci Ajax a pierdut.

Nu simt nicio satisfacție la gândul ăsta. Câți oameni au murit din cauza lăcomiei Atalantei? Pentru gloria lui Ajax? Pentru victoria lui Darrow?

Am mers zile în șir către nord, în speranța că vom întâlni patrule de-ale Societății. La început am fost treizeci. Apoi șaptezeci, după ce membri ai legiunilor spulberate ale lui Ajax ne-au ajuns din urmă înainte să le moară cizmele sau motocicletele. În cea de a patra zi, Cicero și alți patru Aurii ne-au descoperit tabăra într-o ravenă. Ni s-au alăturat fără niciun comentariu. Lepădaseră tot, mai puțin armele și ploștile cu apă. Mai târziu, am aflat că Ajax a părăsit lupta când s-au inversat sorții și că puțini dintre ai lui au scăpat.

Primii care mor din pricina căldurii sunt Obsidienii din Legiunea Scorpionului. Apoi mulți Cenușii, inclusiv pretorienii mei. Numai cei mai rezistenți dintre ei se împleticesc în urma noastră. Nu prea mai avem apă de împărțit.

Au rămas șapte Aurii, inclusiv Kalindora și Cicero. Către vest, culmile munților domină orizontul deformat de căldură. Către est, deșertul se întinde ca și cum numai el ar exista. Dincolo de norii radioactivi se mișcă mașinării de război.

Siluetele înnegrite ale unor tancuri arse, rămășițe ale retragerii-surpriză a lui Darrow prin Ladon, se întrezăresc în depărtare, victimele unor lovituri norocoase ale tunurilor orbitale în pofida haosului furtunii. Felul în care ne-a scăpat

Darrow printre degete sfidează înțelegerea. Sau ar sfida-o, dacă Auriii ar lupta ca o armată, și nu ca o adunătură de autarhi lacomi.

Ne-am făcut-o cu mâna noastră. Și oamenii noștri, pretorienii mei, milioane de civili și legionari loiali au plătit prețul.

Umbra se abate asupra noastră în timp ce mergem. Tornade de praf alb ce se înalță la nouăzeci de metri în aer. Ne îmbracă cu un strat de praf de cretă și ne invadează plămânii cu o pulbere albă și fină pe care o scuipăm în cocoloașe când tușim.

De când am fost extras de pe câmpul de luptă, o stare febrilă a pus stăpânire pe mine. Reveriile vin și pleacă. Adesea îi văd pe tata și pe bunica. Uneori văd un jilț. Mare, argintiu, sculptat cu chipuri exotice. Nu l-am mai văzut niciodată. Și la orizont apare mereu o ușă albă, însoțită de cântecul cicadelor și de zgomotul valurilor.

Am mai văzut-o până acum, în vise.

Uneori ajung la ea.

Se deschide, dând la iveală doar umbre. Apoi o văd din nou desenată pe linia orizontului.

Mă poticnesc des pe calcarul și nisipul instabil, însă Kalindora mă sprijină. Și-a cauterizat brațul stâng imediat sub umăr, chiar unde i l-a retezat briciul lui Darrow. Totuși, ea e motorul înaintării noastre, inima tăcută și optimistă a marșului nostru disperat către Erebus. Nu cred că vom reuși. Interferența furtunii ne bruiază dispozitivele de localizare, așa că cea mai bună șansă a noastră ar fi o întâlnire accidentală cu forțele Societății. Dacă or mai fi rămas.

După-amiaza târziu, descoperim rămășițele unei nave-barză prăbușite în nisip. O golim de provizii și ne adunăm în jurul ei ca să vedem dacă-i funcționează comunicațiile. Nu-i funcționează. Dar măcar avem apă și rații de hrană. Kalindora proclamă că asta va fi tabăra noastră peste noapte. Cinci pretorieni Cenușii și șapte Aurii se ghemuiesc printre bolovani și așteaptă apusul.

La puțin timp după lăsarea întunericului auzim nave trecând pe deasupra.

— Nu ne pot vedea, spune Cicero din cuibarul pe care și l-a făcut în praf.

Dintre toți supraviețuitorii, el pare singurul care și-a păstrat simțul umorului.

— La lupta asta au luat parte treizeci de milioane de soldați,

spune Kalindora. Chiar dacă ne-ar putea vedea, e greu să-i aduni bucată cu bucată.

— Dar suntem ultimele vlăstare ale unor Case străvechi, protestează Cicero. Deșertul însuși ar trebui să se ridice și să ne salveze. Ascultă! Când am văzut *Steaua Dimineții* ieșind din furtună, mi-am zis că, orice viitor voi mai avea, îl voi socoti o binecuvântare. Dar cu soarele, nenorocitul ăsta de nisip, târâtoarele astea și vânătorii Revoltei, am bănuiala că vom avea parte de cea mai nedemnă manieră de a muri.

— *Pulvis et umbra sumus,* răspund eu.

— Asta ți-a zis-o un Raa? întreabă Cicero. Poate fata aia care a încercat să danseze cu un cartuș de armă electromagnetică?

Fac semn că da.

— Jur că futangii ăia se autocitează aproape la fel de mult ca cei din clanul lui Augustus. „Aici ar putea fi lei”, ce să zic! Ce n-aș da să am parte în clipa asta de o vânătoare drăguță de lei. Sherry lângă un foc în savană, în timp ce niște coaste delicioase se frig sfârâind.

— Mănânci carne de leu? murmur eu, deși vorbitul îmi dă senzația că fața o să mi se desprindă. Nu e…

— Ațoasă? O, da, aici e vorba mai degrabă de plăcerea estetică și de aluzia politică. De fapt, am o poveste! Păreți să aveți nevoie de una. Își freacă mâinile. Mereu i-a plăcut să fie în lumina reflectoarelor. Tata m-a lăsat să merg cu el când l-a luat pe Nero au Augustus în persoană la o vânătoare… dar, oameni buni, tipul era nebun. Refuza să mănânce ceea ce nu ucisese el singur cu briciul. Era iute, ce-i drept. Era să nimerească o gazelă albă lângă adăpătoare. Încă doi pași și ar fi ajuns-o.

— Nimeni nu poate să prindă o gazelă de deșert. Nu mă interesează cât de vechi îi sunt genele, spune Kalindora. Ăia din Casa Augustus nu erau mai rapizi decât restul.

Cicero se oprește, înclinându-și capul în direcția deșertului, de parcă auzise ceva. Clatină din capul lui cârlionțat și-și reia povestea, încruntându-se când o șuviță i se desprinde și cade.

— Așa i-a zis și tata lui Telemanus ăl bătrân. Dar Kavax i-a spus să tacă și să privească. Știi ce-a făcut Nero când i-a scăpat gazela? A continuat să alerge după ea, chiar și când animalul i-o luase înainte cu doi kilometri. A lipsit toată noaptea. Apoi, a doua zi dimineață, când Maroniii pregăteau micul dejun, s-a ivit cu ea pe umeri. Plin din cap până-n picioare de zgârieturi și praf.

O să-mi amintesc ce-a zis până în ziua când o să fiu expediat către soare. Apoi spune, cu o imitație antipatică a accentului marțian al lui Augustus: „Animalele trebuie să se oprească pentru a se adăpa. Eu îmi car apa cu mine”.

Kalindora izbucnește într-un râs care-l trezește pe unul dintre Cenușiii adormiți.

— Ce grămadă de rahat!

Cicero ia un aer jignit.

— Cum îndrăznești să te-ndoiești de onoarea mea? E la fel de adevărat ca faptul că Heliopolis este pe locul doi între cele mai frumoase orașe din toate lumile, Tyche fiind primul, firește.

Kalindora pufnește.

— Ba ăla-i Elysium. Nu pledezi pentru Hyperion, Lysander?

Ridic din umeri.

— Elysium e rece ca vintrele unui *logos,* mârâie Cicero. Și chiar așa a zis: „Eu îmi car apa cu mine”. Ce tip și Nero ăsta! Dar nu asta-i cea mai mișto fază. Tatii nu-i place să fie pe locul doi pe propria lui planetă. Așa că, a doua zi, tata a împușcat un coșcogea leul nemeean și a încercat să i-l servească lui Augustus la cină.

— Îmi imaginez că totul a mers bine, zice Kalindora.

— Un lucru surprinzător la Nero, spune Cicero ridicând un deget. Avea un simț vast al umorului.

— De parcă l-ai cunoscut tu!

— L-am cunoscut. Și l-am privit mâncând fără să protesteze și cerând încă o porție. Dar Kavax ăl bătrân stătea nemișcat ca o statuie. Îți dădeai seama că era nervos. Și, o lună mai târziu, după ce negocierile se încheiaseră și toți ne simțeam puțin cam vinovați că-l făceam pe Augustus mai bogat decât însuși Jupiter, ne-a trimis un tânăr. Un lăncier. Una dintre mașinăriile alea războinice de pe Marte. Știi genul, Kalindora! Ăia care au avut grijă să nu mai fii un boboc de floare după ce-ai ajuns pe Lună. Cu omorul în vene. Imens. Nu cel mai uriaș ins pe care l-am văzut, ăla era cavalerul-sclav al lui Magnus – Armăsarul Palid sau cum îl chema –, dar radia mânie ca o țeavă de tanc încinsă. Manierele lui erau impecabile pentru un parvenit, însă puteai auzi ciuruitul tobelor de război marțiene și lauda nerostită a lui Nero. „Uite cea mai recentă recoltă! Mai am mulți alții ca el”. Ucigașul ăla uriaș ținea în mâini o cutie delicată, frumoasă. Din fildeș, sculptată cu lei în ipostaze care mai de care mai teatrale.

„Complimente de pe Marte”, a șoptit el și a plecat înapoi la afurisitul lui de distrugător care avea ceva heliu de ars.

— Ce era în cutie? Un cap? întreabă Kalindora.

— Struguri. Numai struguri. Și un bilețel. „Operațiune în desfășurare”. Tata s-a făcut la fel de alb precum cutia și n-a mai dormit o săptămână. Mama a fost silită să-i cumpere cinci Pătați noi și o întreagă flotă de curtezane înainte ca tata să-și folosească din nou haremul.

Kalindora zâmbește privind ambalajul batonului din rații.

— Ce lipsă de inimă!

— Nu mai lipsită de inimă decât bătrânu’ Nero, spune Cicero. Vrei să auzi partea cea mai bună? Ghici cine era lăncierul!

— Darrow, gâfâi eu cu buzele crăpate.

— Așa-i, zice Cicero mijind ochii. L-am avut aici. Cred c-a fost acum șaișpe ani. Imediat după Institut. Una dintre primele lui misiuni. Șaptesprezece ani, lacheul unui zeu și ticăind tot timpul ca o bombă cu ceas.

Mai târziu, după ce Kalindora s-a dus la culcare, Cicero se trage lângă mine.

— Și s-a zis cu cărăușa Atalantei.

În întuneric, Kalindora nu arată a războinică. Pare împăcată, atâta cât poate fi împăcată o femeie cu un ciot cauterizat în loc de braț și suferind de pe urma radiațiilor. Poate a fost o prostie să-l înfruntăm pe Secerător în câmp deschis. Dar nu pot să uit mândria pe care am simțit-o când ea mi-a încuviințat decizia de a rămâne. Și totuși, câți pretorieni zac în praf din pricina acestui act de bravură? Câți oameni s-au înecat în mare? Cicero privește ciotul duhnind care a luat locul brațului ei stâng.

— Crezi c-o să moară din pricina infecției?

— Nu înainte s-o dea gata radiațiile, zic eu. Sau setea.

El privește bandajul murdar de pe fața mea.

— Cât de rău te doare?

— Destul.

— Știai povestea aia, spune el. De unde?

— De unde-am știut de Zeii Furtunii, vrei să zici? răspund, intuind adevărata lui întrebare. Nero a avut heliul lui. Voi aveți metalele voastre. Octavia a avut informațiile ei.

— Informații, da. Vorbind de informații… Coboară vocea. Am niște informații pe care o minte erudită ca a ta le-a dedus deja, fără-ndoială. Pe baza necesarului nostru de apă și a ratei

probabile de consum, o să ni se termine cu câteva zile înainte de Erebus. N-avem suficientă ca s-ajungem toți acolo. Pe Cenușii îi așteaptă încercări grele pe porțiunea următoare. Nu-i decât deșert preț de câteva sute de kilometri. Dacă nu ne găsește vreo patrulă sau dacă n-avem norocul să dăm peste civili...

— Nu, spun eu.

— Nu mă poți opri. De-abia mergi, zice el scurt.

— Dacă ăsta e omul care vrei să fii, dă-i înainte, zic eu, ferm decis să-l ucid în somn dacă o să bănuiesc că are de gând să-mi omoare Cenușiii.

— Crezi că de dragul meu o fac? Crezi că-s așa de corupt? Nu sunt un venusian sau un lunez, să-i sug pe alții de vlagă, zice el scârbit. Noi, Votum, suntem constructori. Nu mă cunoști deloc. Nu știi la ce-am fost silit să asist.

Nu răspund la asta.

— Poate că Darrow ne-o fi distrus planeta, dar Atalanta și tatăl ei au jefuit-o ani de zile ca să-și alimenteze războiul. Te simți foarte singur când îți dai seama că, în ciuda numeroaselor lui triumfuri, tatăl tău este o nevertebrată. Ascultă la mine! Fratele și sora mea i s-au împotrivit Atalantei, dar ei se aflau în Tyche. Și furtuna asta... Privește către nord și nu-și încheie fraza. Tata nu se descurcă de unul singur cu ea.

— Ce vrei de la mine? îl întreb. Permisiunea să abandonezi niște oameni de nădejde? N-o s-o primești!

— Tu i-ai abandonat pe-ai tăi, spune el. I-ai privit cum sunt duși la Heliopolis. Inclusiv Rhone ti Flavinius în persoană. Deci acum ești mânios pe mine sau pe tine?

Are dreptate și o știe. Dar e o chestiune de principiu. Și, dacă renunț și la asta, atunci nu mi-a mai rămas nimic.

— Poate că n-o să reușesc să te opresc. Dar, dacă-i ataci pe Cenușii, va trebui să mă omori și pe mine!

El bombăne ceva printre dinți și se retrage căutându-și un culcuș printre stânci. În curând doarme tun. Kalindora deschide ochii. A ascultat tot.

— Stau eu de pază, îmi șoptește. Încearcă să dormi!

35. DARROW

Rezistență

Dimineața devreme mă trezește o prezență. Un bărbat suplu înaintează prin camera mea. Cu mâinile ascunse, se oprește la marginea patului. Însă eu un mai dorm în paturi, nici măcar aici, în inima armatei mele. Îl urmăresc din baie, de pe salteaua subțire de campanie, strângând un pistol în mână. Cum a trecut de pază? Îi țintesc baza craniului. Se răsucește și raza de lumină a unei navete în trecere îi luminează fața. E Nasolu'.

Îmi dreg glasul și el se întoarce, tresărind ușor la vederea pistolului.

— Ce-i?

— Șefu', vreau să-ți arăt ceva!

Am mai fost cât pe ce să mor în felul ăsta. Când Cassius m-a dus pe malul râului ca să mă înjunghie și când Lea m-a condus în capcana Antoniei, la Institut.

— Spune-mi aici! îi cer.

— O, haide! În cine să mai ai încredere, dacă nu în bătrânu' Nasolu'!

E cu mine încă de la început. Nu mi-a cerut niciodată nimic. Nu s-a ales cu faimă, ca Sevro, nici cu o familie, ca Pietricică și Clovnul. Dintre toți, poate că-mi seamănă cel mai mult. O creatură făcută pentru război. Pe el pare să-l apese mai puțin. Întinde o mână să mă ajute să mă ridic. Înclin obosit din cap și i-o iau.

La lumina palidă a unei lămpi, prietenul meu mă conduce pe coridoarele de piatră albă ale Dâmbului. Vântul dinspre mare pătrunde leneș pe ferestrele deschise, aducând cu el mirosul sării și murmurul pescărușilor. Se furișează pe lângă gărzile din schimbul de noapte, agitându-le ușor mantiile, pentru a-i săruta pe soldații sfârșiți și fără păr care tușesc sânge sub privirea portretelor clanului Votum din marile săli de bal, biblioteci și galerii de artă jefuite, aparținând unei epoci mai decadente.

Ieșim prin partea din spate a palatului. Coborâm scările șerpuite ale falezei, care fac legătura cu vechiul zid de apărare împotriva mării. În așteptarea răsăritului, cerul pălește până la culoarea stinsă a cromului, dar golful de dedesubt își amintește

întunecimea nopții. Fluxul ridicat se lovește de taluzul de coral de la baza zidului. Și, retrăgându-se, valul dă la iveală o lume nouă, plină de viață. Crabi de coral și păsări marine mici se împrăștie și evită pescărușii și vulturii-de-foc care coboară printre jerbele de stropi ca să se hrănească.

Trecem pe lângă membri ai Legiunii Șobolanului care beau împreună cafea la baza tunurilor cu particule. În timp ce restul armatei se veștejește din pricina radiațiilor, numai Roșiii mei își fac datoria ostășească. În lipsa Legiunii Pegas, Legiunea Șobolanului a devenit coloana vertebrală a armatei mele. Mă salută și revin la cafeaua lor. În curând, trecem pe lângă șiruri de mercurieni chinuiți de tuse care pescuiesc pe marginea zidului, apoi coborâm scările lui interioare și ieșim pe o poartă ce duce pe o plajă-barieră paralelă cu țărmul.

În penumbră e adunată o congregație alcătuită din două grupuri distincte. Cel dintâi este format din bărbați și femei uzi de apa mării. Jubilează. Un cântec trist se ridică dinspre ei, unul al Roșiilor pe care mi-l amintesc din copilărie. Dar cei care-l cântă nu-s numai Roșii; în rândurile lor se zăresc și alte Culori. Grupul al doilea și mult mai numeros este un șir lung de ființe cocoșate și triste, care așteaptă în tăcere. Unul câte unul, oamenii se lasă să cadă în brațele unui bărbat ce stă până la brâu în valuri. El le șoptește ceva. Ei își strâng pumnii la piept și strigă în timp ce el îi scufundă în mare. Mulți sunt orbi. Toți sunt deja atât de bolnavi din pricina radiațiilor, încât nu se mai tem de apa mării.

Parc-am pătruns într-un vis care se destramă de îndată ce sunt văzut. Cântecul se stinge. Oamenii se întorc și mă privesc prudenți. Până și orbii știu că sunt aici. Mi-e rușine că am dat buzna peste acest moment atât de intim. Sunt toți marțieni. Mulți dintre ei strâng în mâini țărâna pe care au adus-o de acasă în recipiente. M-au urmat până aici, dar nu mă mai simt unul dintre ei. Brațele și picioarele care au lăsat atâția oameni fără viață îmi par mai grele și mai nefirești aici. Înălțimea asta, dăruită mie de un artizan nebun, pare o trăsătură monstruoasă pe care aș vrea s-o ascund pentru ca, lepădând-o, să pot sta printre ei, parte dintre ei, un om al minelor care urmează ordinele altcuiva.

Îi salut și bat în retragere pe plajă.

Nasolu’ mă ajunge din urmă.

— Ce-a fost asta? mă răstesc la el.

— Am crezut...

— Că voiam să iau sfânta împărtășanie? Crezi că oamenii ăștia au nevoie să-l vadă pe Imperatorul lor implorând iertare?

— Nu, dar m-am gândit că poate-aveai tu nevoie de asta.

— N-am nevoie decât să fiu lăsat în pace.

Nu mă lasă în pace și eu n-am chef să revin în interiorul Dâmbului și să aflu decizia comandamentului armatei sau să fiu împovărat de un șir nesfârșit de plângeri și probleme. Nu vreau să stau în cameră și să mă gândesc la fiul și la soția mea. Așa că pornesc de-a lungul plajei înspre sud, lăsându-i pe penitenți în urmă, dorindu-mi să mă pot alătura lor, dar știind că un cârmuitor nu și-o poate permite.

Ar fi imoral să-i lipsesc de ultimul crâmpei de încredere în mine care le-a mai rămas.

Cu timpul, tot mergând, încep să uit unde mă aflu. Nasolu' mă urmează la o oarecare distanță. Oceanul suspină lovindu-se de țărm. Crabi de nisip aleargă pe mal, escaladând movile de plancton populate de purici de mare. Merg până ajungem la o falie climatică. În curând, copaci agathis specifici altitudinilor joase se leagănă de-a lungul țărmului. Copaci-nimfă migratori pășesc prin apă cu rădăcini roz și albe ca niște picioare. Pe linia orizontului sunt presărate arhipelaguri năpădite de junglă, cel mai apropiat fiind gazda unui tun defensiv al Legiunilor Libere. Pe țeava lui metalică stau cocoțate păsări.

Topografia îmi amintește de Pacifica de Sud, unde, dincolo de zidurile proprietății lui strămoșești, Daxo l-a învățat pe fiul meu să construiască un castel de nisip. În ziua aceea a petrecut mai mult timp cu Pax decât am făcut-o eu, luându-l în pădure cu maeștrii lui de vânătoare, plimbându-l prin grădina lui cu statui ca să asculte păsările și să vadă dacă știe numele fiecăreia și revenind amândoi pe plajă pentru a descoperi că fluxul serii le năruise mărețul castel. Toate astea în timp ce eu stăteam înăuntru, pregătind invadarea Africii ocupate de Grimmus.

Ce păcat că nu m-am bucurat de un moment acolo, alături de fiul meu!

Toate clipele sunt ca niște castele de nisip, se pare.

Nu există un viitor fericit care să dureze. Nu există Valea.

Apa ia totul.

Scutul de deasupra scânteiază. Privesc peste umăr către

Nasolu’ și mă încrunt. El se apropie alergând, desculț, cu cizmele în mână.

— Prieteni?

Acum le și văd printre nori. Dâre de foc căzător. Scutul se închide la loc, ucigând păsări cu descărcarea lui de energie, dar acum proiectilele căzătoare au trecut de el. Primul meu gând este că am fost trădați. Însă proiectilele încetinesc deasupra mării. Aerul din jurul lor este distorsionat de câmpuri gravitaționale. Apa se înalță către ele, purtând cu ea pești și un calamar negru ca abanosul, apoi se prăbușește zgomotos la loc.

Obeliscuri înalte cât o clădire cu patruzeci și șase de etaje stau în apă, unul lângă altul. Marea clocotește în jurul lor.

— Ce sunt astea? întreabă Nasolu’.

— Par să fie cargourile invizibile ale lui Sun Industries, spun eu.

El îmi aruncă o privire plictisită și înalță dintr-o sprânceană.

— Ce zici, șefu’, facem o recunoaștere?

— Ar trebui să așteptăm întăriri.

— Ce mai dur ești! Își scoate cămașa și pantalonii și aleargă către apă. Unde ți-e simțul aventurii?

Se avântă în valuri.

— Ei, să-mi bag!

Îmi scot cămașa și-l urmez în apă. Marea e caldă ca apa de baie. Pești fierți instantaneu plutesc în jurul obeliscurilor, uciși când acestea și-au transferat mării căldura. Mă scufund și descopăr partea de jos a unui obelisc, înfiptă bine în fundul mării. Când ies la suprafață, Nasolu’ deja escaladează pe fuzelajul alunecos cu ajutorul unui șir de nituri. Îl urmez. În partea de sus pare a fi o trapă.

— Ah, cavaleria! spune ironic Nasolu’ un minut mai târziu, când un șir de navete se abate către noi dinspre Heliopolis.

Pe țărm sunt oameni care ne fac cu mâna de lângă motocicletele lor gravitaționale. Par să sărbătorească. Silite să suporte singure greutatea trupului, degetele încep să mă doară. Nasolu’ se dă în spectacol, ținându-se de nituri numai cu două degete și aplecându-se să le facă oamenilor cu mâna. Se uită urât la navete.

— O să-i lași pe aerieni să-ți fure gloria? îl întreb.

El se strâmbă și se mai saltă încă un metru. Până ajungem noi în vârf, o navetă le-a depășit pe celelalte. Se ia la întrecere cu

noi, încercând să ajungă deasupra trapei unui obelisc din apropiere. Nasolu' sosește primul în vârf. Eu, o secundă mai târziu, cu degetele durându-mă al dracului de tare.

Nasolu' se bate cu pumnii în piept urlând ca lupii, chiar înainte ca naveta să ajungă deasupra obeliscului alăturat. Prin hublou îl întrezăresc pe Char făcându-ne semn cu degetele încrucișate.

— Infanteria! răcnește Nasolu'.

Bărbații de pe țărm preiau strigătul și urlă la rândul lor. El îmi trage una făcându-mi semn să procedez la fel. Eu îmi concentrez atenția asupra trapei. Pe ea este desenată steaua Republicii.

În curând, peticul părăsit de coastă este invadat de ingineri. După ce echipa de detectori de mine și-a terminat inspecția, navete de tractare târăsc obeliscurile către țărm. Aștept deschiderea primului obelisc alături de Nasolu', de sute de gărzi ale perimetrului și de docheri. Se desface la mijloc, dând la iveală o superstructură ce adăpostește capsule. O deschid pe prima. E umplută cu mii de cilindri din durosticlă.

Înaintez împleticindu-mă și cad în genunchi în fața unei grămezi de cilindri. Pe fiecare este ștanțat un călcâi înaripat argintiu. Fiecare e plin cu suficiente rații de medicamente cât să-i ajungă unei persoane timp de o lună și sunt mii de capsule și treizeci și opt de obeliscuri. Fiecare cilindru va deveni o viață salvată de radiații. Îmi plimb degetele peste ele, simțindu-mă binecuvântat. Nasolu' se lasă să cadă lângă mine. Deschide o capsulă și descoperă în ea mâncare, medicamente și echipament militar. Se lasă pe spate pe nisip și se rostogolește până arată ca o prăjitură tăvălită prin zahăr pudră.

Stau la umbră, în timp ce restul lăzilor sunt despachetate și transportate către Heliopolis. Într-unul dintre obeliscuri se află un mesaj pentru mine. Frec datapicătura între degete și o activez.

Bună, bărbate, spune soția mea zâmbind cu blândețe. Opresc înregistrarea. Chipul ei îmi plutește în palme. Îl țin așa un minut, savurându-i cuvintele de pe buze, lipsa oricărui alt gând în mintea ei cu excepția mea. Vântul adie printre frunzele de palmier de deasupra capului, care foșnesc precum fustele fetelor Roșii la Sărbătoarea Laurului.

Repornesc mesajul fără tragere de inimă și, sub puhoiul cuvintelor, chipul soției mele se încordează. Văd greutatea și

grijile ascunse îndărătul ochilor ei: pentru fiul meu, pentru mine, pentru Republică. Bătălia ei o fi diferită de a mea, dar e tot o bătălie și a obosit-o.

Trebuie să vorbesc pe scurt. Aceste capsule au fost lansate cu ajutorul noilor tunuri. Nu asta era metoda intenționată de a le livra, dar eforturile de a trimite nave au fost... întârziate. Sunt jocuri în desfășurare în Hyperion și dincolo de el. Vidra a plecat de pe Luna și se îndreaptă către Marte. Sevro își sfârtecă drumul printre membrii Sindicatului local, încurcându-mi mie planurile, după cum îi stă în fire. Sefi a dispărut și pune la cale ceva legat de minele din Cimmeria. Deși nu mai cred că ea e Regina Sindicatului, copiii sunt la ea. Cred că Pax este în siguranță în grija ei și că-i va fi oferit Vidrei spre răscumpărare, dacă o va ajuta pe Sefi să ocupe minele.

Mă copleșește ușurarea. În ciuda haosului de pe Luna, sunt șanse ca fiul meu să fi scăpat. Nu este în mâinile dușmanului. Pax va fi în siguranță. Valdir ar muri înainte să-i permită lui Sefi să se atingă de un fir de păr din capul lui.

O mână invizibilă mișcă piesele și e jocul unei minți inteligente. Atalanta*?* Atlas*? Presupun că da. Ți-am anexat teoriile mele. Cred că încep să ghicesc care-i schema și în curând îmi voi face propriile manevre. Am inclus dosarele mele, în caz că-ți pot fi de folos. Am inclus și rapoartele serviciului de spionaj cu privire la actuala situație a Sistemului Solar. O să fie vechi de două săptămâni, deci folosește-le cu prudență.*

Cred că victoria ta mi-a oferit impulsul necesar să inversez balanța în Senat. Peste cinci zile de la înregistrarea acestui mesaj, vom fi votat și, când îl vei primi, flota fie va fi pe drum, fie nu. Dar, indiferent de decizia Senatului, în prima zi de mai, la miezul nopții, voi veni pe Mercur. Dacă soarta ne surâde, voi veni ca Suverană. Dacă nu, voi veni ca soția ta.

Se oprește. Vocea i se îndulcește și redevine soția mea.

Știu că ai obosit. Știu că ești convins că Mercur va fi mormântul tău. Că Republica te-a abandonat și că povara a ceea ce ai făcut amenință să te doboare. Dar, de dragul meu, de dragul fiului nostru, te implor să nu disperi. Cruciada noastră nu s-a bazat pe succesul armatelor, ci pe dreptatea cauzei și pe credința în semenii noștri, oamenii. Deci crede în oamenii tăi. Crede în Republica noastră.

Zâmbește deliberat.

Crede în mine și în tine însuți.

Știi că eu cred că pornim la drum fiind alcătuiți din jumătăți egale de lumină și întuneric. Mă tem că tu crezi că puterea ta își are sursa în întunericul din tine. Dar măsura unui om nu-i dată de spaima pe care o seamănă în rândurile dușmanilor săi. Ci de speranța pe care le-o dă prietenilor lui. Să-ți cer să te schimbi ar fi ca și cum i-aș cere lui Pax să nu-mi mai umble prin datapad. Știu asta. Îți cer numai să-ți amintești ce însemni pentru mine, pentru poporul tău, pentru fiul tău. N-ai fost abandonat. O să-ți vin în ajutor. Sevro îți va veni în ajutor. Până atunci, rezistă, dragostea mea! *Rezistă*!

•

— Îți aduci aminte de primăvara pe care am petrecut-o pe Pământ, pe Pacifica? o întreb pe Thraxa în timp ce mă însoțește pe coridor către sala consiliului de război.

Comandamentul a decis care va fi răspunsul la oferta Atalantei.

— Daxo l-a învățat pe fiul meu să ridice castele de nisip. Pax a început să plângă când au venit valurile. Fratele tău l-a luat pe genunchi și i-a zis că așa-i viața. Momente în care construiești, numai ca să vezi cum valurile îți iau totul. Dar asta nu înseamnă c-a fost în zadar. Mă opresc la ușă și-mi ciocănesc tâmpla cu degetul, cum i-a făcut Daxo lui Pax. Secretul e să ai o memorie lungă pentru lucrurile frumoase și una scurtă pentru cele rele. O să-mi fie dor de fratele tău, Thraxa. Dar n-a pierit de tot.

Ea încuviințează, însă nu zâmbește.

— Poate că ești singura persoană la care cuvintele astea sentimentale nu par ieftine. Dar, dacă au omorât-o pe Niobe sau pe Kavax, o să am grijă ca Luna să se înece în sânge.

Deschide ușa și intră.

Harnassus stă pe scaunul meu, în capul mesei. Restul ofițerilor superiori se înșiră de o parte și de alta. Mă opresc dinaintea lor.

— Bine, deci cum stau lucrurile?

— Darrow, îmi cer scuze că a durat atâta să luăm o decizie, spune Harnassus. Dar, având în vedere gravitatea situației, am vrut s-o facem cum se cuvine. Se întoarce către ofițerii lui. Știți cu toții că sunt mândru să fiu membru al Vox Populi, dar și mai mândru să-l fi putut numi pe Dancer O'Faran prietenul meu. În numele lui, Primul Cetățean Publius cu Caraval și Senatul mi-au

poruncit să preiau comanda armatei, să-l arestez pe Darrow ca pe un inamic al poporului și să mă predau inamicului în baza condițiilor stabilite de comun acord de Atalanta și de Senatul nostru.

Ofițerii îl privesc inexpresiv.

— Ca rezultat al consensului la care s-a ajuns, i-am trimis Atalantei un răspuns la condițiile pe care ni le-a oferit ca să ne predăm: „Du-te dracului!”

— Du-te dracului? întreb.

Ei îmi zâmbesc.

Un șușuit umple văzduhul. Mă reped pe terasă la timp ca să văd dispărând câteva panouri ale scutului ce protejează peninsula și orașul. O clipă mai târziu, lumea e scăldată în lumină. Se aude un vuiet teribil. Preț de jumătate de minut sunt orbit. Când îmi revine vederea, pe dinaintea ochilor îmi joacă imaginile remanente ale razelor cu particule, iar tunurile de pe culmile muntoase de deasupra orașului scânteiază ca tăciunii. Pe orbită, unul dintre cuirasatele Atalantei arde.

Riposta ei eșuează în fața scutului care e reactivat.

Mă întorc înapoi, în încăperea ce reverberează de ecoul tunetelor produse de om.

— „Du-te dracului” și un baraj al tunurilor noastre cu particule, spune Harnassus rezemându-se de spătar și zâmbind. Cred că-i un răspuns bine cântărit, care nu lasă loc de ambiguitate nici măcar pentru creierul ei depravat.

Își întoarce privirea către ofițeri și-și trosnește degetele pe rând.

— A fost un război lung. Am văzut lucruri pe care n-o să mi le pot șterge niciodată din memorie, dar n-am văzut niciodată un spectacol mai jalnic decât *farsa* aia de pe Luna. Se apleacă înainte și vocea lui capătă un ton cu adevărat amenințător. Prieteni, sistemul nostru de guvernare a fost deturnat! Eroii noștri au fost uciși! Suverana noastră a fost luată prizonieră! spune el dezgolindu-și dinții. La mine nu ține. Suntem pe un teritoriu străin și neospitalier. Trebuie s-ajungem acasă cât timp mai avem o casă.

Se ridică de pe scaunul meu și traversează încăperea, oprindu-se lângă mine de parcă m-ar provoca. Arată scaunul cu degetul.

— Ăla-i un scaun pe care nu-s în măsură să-l ocup. Și n-o să-l

ocup. Toți cei din armata asta s-au oferit voluntari, așteptându-se să fie conduși de Secerătorul de pe Marte. Cu el în frunte ne-am eliberat căminele. Cu el în frunte am ieșit din deșert. El ne va scoate de pe planeta asta. Și el ne va duce acasă, unde va potoli nebunia asta și-l va spânzura pe Caraval de urechi. Își ridică bărbia. Chiar dacă n-o va face, prefer să-l urmez până în Vale, decât să-l abandonez și să trăiesc o sută cincizeci de ani.

— În mă-sa cu Vox, zice Colloway de pe scaunul lui. Trăiască Secerătorul!

Ceilalți ofițeri îi repetă strigătul.

Fără un cuvânt, mă îndrept către scaun. Mă opresc dinaintea lui. Este un obiect bogat decorat din patrimoniul Casei Votum, sculptat cu păsări și copaci. Nu l-am remarcat până acum, căci nu avea nicio semnificație pentru mine. Mă așez, iar brațele lui mă cuprind. Pentru o clipă, îmi imaginez că sunt brațele soției și fiului meu. Închid ochii și mă gândesc la ei. Cred că sunt vii amândoi. Cred că mă voi întoarce la ei. Și dacă nu, voi muri pe drumul către casă. Strâng în pumn cheia lui Pax, prinsă pe lanțul ei. Când deschid ochii, ofițerii mei se așteaptă la un miracol. Și ei fac parte din familia mea. Colloway, Nasolu', Harnassus, Thraxa, Rhonna. I-am sacrificat pentru Mercur pe Alexandar, Orion, Mutu, Felix, Zaruri și mulți alții. Am terminat-o cu sacrificiile. O să-mi aduc familia acasă. O să rezist.

— Chemați-l pe Maestrul Constructor Glirastes!

36. LYRIA

Victimă

Zac pe podeaua rece, încercând să mă omor prin înfometare.

Când am dansat ultima oară? Când m-au învârtit ultima oară frații mei de la unul la altul până amețeam și cădeam în praf, de unde le priveam picioarele palide mișcându-se pe sub un orizont de fuste și panglici? Oare cândva ritmul vieții chiar a constat din duruit de tobe, chemări de intrare în șut și zăngănitul cizmelor minerilor Gamma care veneau acasă, întâmpinați de șuieratul ceainicelor?

Sau totul a fost doar un vis?

Au spus că eram sclavi. Și probabil că eram. Nu sunt atât de proastă sau de singură, încât să uit că odinioară un om de patruzeci de ani era socotit bătrân sau că tumorile provocate de radiații umflau pântecele copiilor. Dar măcar lumea aceea părea să aibă un sens înainte să ni se spună că nu era așa.

Avea un ritm pe care-l înțelegeam. Aveam o familie pe care o iubeam. Aveam toți un țel pe care-l pricepeam. Acum lumea aceea a pierit. Nu numai pentru mine. Pentru toți.

Dar n-a existat niciun țel în tabăra de asimilare în care familia mea a fost măcelărită de Mâna Roșie. N-a existat nicio familie în Hyperion, cu excepția lui Liam. Și niciun ritm în celula asta unde zac, victimă a zgomotului și a luminii.

Lumina pulsează spasmodic în centrul celulei mele. Lumina se aprinde cu violența gazului din subteran și se destramă în panglici subțiri și roșii, ca acelea pe care iubitele le legau de mânecile fanților din Lagalos, înainte să-nceapă dansul de Sărbătoarea Laurului.

Zgomotul pătrunde prin pereți ca să mă chinuie. Nu muzică, ci urlete omenești ce se modulează și se lungesc și scrâșnesc ca dinții în contact cu suprafața zgrunțuroasă a unei stânci. Bubuituri asurzitoare fac să-mi vuiască timpanele. Mi-aș astupa urechile, dar atunci n-aș mai putea să-mi acopăr ochii și, chiar și când mi-i acopăr, lumina e atât de puternică, încât îmi văd oasele mâinii. Parcă-s vinișoarele unei frunze.

Ce n-aș da să aud din nou o frunză foșnind în vânt!

Uneori, când toate persoanele alea îngrămădite în coliba familiei mele mă călcau pe nervi, mă duceam la marginea junglei și o ascultam vorbind.

De când târfa aia Maronie mi-a înfipt seringa în piept, n-am mai avut parte de sunetele junglei sau ale vântului. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este apa caldă a dușului pe stomacul meu. Răceala pietrei de care-mi lipisem spatele. Când m-a învăluit întunericul, mi s-a părut că am alunecat înapoi în pântecele mamei. Le-am visat pe ea și pe sora mea. Apoi m-am trezit în frigul celulei ăsteia, cu o durere îndărătul ochiului stâng și cu vomă uscată pe buze.

Cu cât timp în urmă a fost asta?

O săptămână?

O lună?

Cinci?

Din familia mea, doar Liam mai este în viață. Încă am speranțe cu privire la tatăl lui, Varon, soțul surorii mele. Și cu privire la frații mei: Aengus răsfățatul și chiar și Dagan mâniosul, veșnic încruntat. Dar tustrei sunt pe front. Cine știe dacă n-au ajuns în Vale sau dacă n-a ajuns și Liam?

Mi-aș dori să-i pot visa și pe ei cum le-am visat pe mama și pe sora mea. Dar visele s-au împuținat acum. Somnul îmi scapă printre degete, spulberat de lumină și zgomot. Dacă reușesc cumva să ațipesc, gravitația se inversează dându-mi stomacul peste cap, iar tavanul devine podea și mă lovesc așa de tare de metalul lui, că mă sperii.

Încăperea e rece, de un negru lucios și măsoară zece pe zece pași. Nu există pat, ci numai fante ce se retrag, dând la iveală o conductă în care urinez. Trebuie să te lipești bine de podea, altfel încăperea duhnește cumplit. E și mai rău cu rahatul. Dacă ratez, trebuie să-l adun și să-l împing înăuntru cu mâinile goale, ca să nu mă pomenesc căzând în el data viitoare când ațipesc.

Am renunțat să mai țip prin fanta pe unde îmi vine mâncarea. Nu ascultă nimeni. La început am crezut că poate vaca aia de Julii vrea ceva de la mine. Dar nu vrea. Asta-i răzbunarea ei. A fost nevoie de o singură vizită ca să-mi intre în cap ideea.

Bezna a fost brăzdată de un dreptunghi luminos și brusc m-am pomenit cu ea în cameră, privind în jos, spre mine. Au fost vremuri când aș fi crezut-o o zeiță. O fecioară războinică ieșită din poveștile violente ale tatii. Dar ea, *ei* și-au pierdut aura romantică în ochii mei. Furia ei de Aurie pare meschină. Strălucirea îi este dezgustătoare în comparație cu sărăcia pe care am văzut-o în tabăra de asimilare de pe Marte și apoi în Hyperion.

Totuși, i-am spus tot ce știam, gândindu-mă că va fi rațională. Tot ce i-am spus Suveranei. N-a scos un cuvânt și atunci am înțeles adevărul profund: nu-i păsa deloc ce anume știam eu. Abia când m-am târât în patru labe, rugând-o să mă lase să-l văd pe Liam, a binevoit să-și miște în sfârșit buzele ei pline.

— Vreau să fiu directă și să-ți spun că degradarea ta mă bucură vizual. Cuvintele au părut să clocotească, de parcă ieșiseră dintr-un cazan întunecat din pântecele ei. Știu că nu ești membră a Mâinii Roșii și nici agent al Gorgonelor. Însă prostia nu-i o infracțiune fără victime. Întrucât mi-ai luat fiica și nepotul, care mi-e drag ca și cum ar fi carne din carnea mea, este cinstit

să-ți iau și eu ceva: sănătatea mintală! Consideră ca pe-o dovadă de îndurare că nu l-am implicat și pe copilul ăla orb. De-ai fi avut și tu aceeași decență!

M-am înecat de plâns la gândul că undeva, dincolo de încăperea asta, Liam era în siguranță. În mod jalnic, am încercat s-o înduplec.

— N-am vrut să…

— „N-am vrut”, m-a imitat ea, făcându-și buzele să tremure ca ale mele. Când i-am atins cu mâna cizmele cu țepi, m-a fulgerat din priviri. Ai adus echipament străin și neautorizat la bordul unei navete guvernamentale, deși ai participat la numeroase ședințe în care ai fost instruită împotriva acestui gen de imprudență. Fie ești sinistru de neglijentă, fie ești proastă fără speranță. Acceptă consecințele acțiunilor tale, domnișoară! În cele din urmă, s-ar putea să nu-ți dobândești libertatea, dar poate o să-ți descoperi demnitatea. O femeie adevărată n-are nevoie de altceva.

Apoi lumina a înghițit-o din nou pe Aurie.

M-am repezit la ușa ce se micșora, dar a dispărut în perete. Urlând, am lovit-o cu pumnii până când osul a început să mi se vadă prin pielea julită.

Am știut că nu avea să se mai deschidă.

Am plâns ghemuită în jurul mâinilor mele, lingându-mi încheieturile rănite ca un câine amărât. O uram pe femeia aia. O uram cumplit, dar în sinea mea știam că aș fi făcut orice numai s-o văd din nou în încăpere. Să mai văd o dată altă persoană…

Când vezica a început să mă apese, am urinat unde zăceam. Când s-a deschis fanta pentru mâncare, nici nu mi-am mai ridicat capul. Ce rost avea? Toți știu că nu există nimic mai rău decât un Julii înfuriat.

M-am descompus. Mă descompun.

De când n-am mai mâncat?

Chiar sunt fluturi în încăpere?

N-o să uit niciodată privirea înnebunită din ochii lui Dagan când l-a găsit tata după ce se rătăcise trei zile prin galeriile din adâncuri. A jurat că văzuse demoni. N-a mai fost niciodată același. Băiatul generos, înlocuit de o copie posacă.

Înnebunesc și eu ca el? Probabil.

În timp ce trupul mi se ofilește, mă vizitează demoni, spectre alcătuite din lumina acestui loc. Femeia cu cicatrici de la Mana

Roșie care a spulberat capul fratelui meu cu un glonț. Ephraim, mincinosul care a văzut că eram distrusă și m-a lipit la loc numai ca să se folosească de mine. Acolita lui Obsidiană care l-a împușcat pe Kavax. Jigodia Maronie cu seringa. Băiețandrii aceia supli și transpirați care mi-au măcelărit familia și clanul cu secerile lor de fier și au răpit inocența a o sută de fete Gamma.

Își bat toți joc de mine din haosul acela luminos.

Dar își aduc cu ei și victimele. Cei pe care-i iubesc, frații mei, familia mea, micuțul și nevăzătorul Liam, Kavax, care ne-a smuls pe amândoi din noroi și ne-a adus pe Luna, singurul care putea face chipul lui Liam să strălucească după ce mama lui ajunsese în mormânt.

„Ce-am făcut ca să-i apăr? Ce-am făcut ca să-i salvez?”

N-am făcut altceva decât să fug și să mă ascund.

În timp ce lumina pulsează deasupra și epuizarea mă face să mă simt tot mai ușoară, calmul mă învăluie și-mi văd toată viața cu claritate, ca pe o tapiserie. O poveste spusă de altcineva.

Iat-o pe mica Lyria. S-a văzut eliberată. S-a văzut mutată într-o tabără. Alții au privit-o cum se plânge. Și-a privit familia murind. A privit cum Hyperionul crud și corupt a mestecat-o și a scuipat-o. S-a privit decăzând în celula ei.

Asta e tot ce sunt? O spectatoare? O victimă?

Dezgustul se infiltrează prin fisurile inimii mele.

De câte ori n-am dat vina pe Secerător? De câte ori nu mi-am dat ochii peste cap când legionarii Roșii vizitau tabăra noastră și înșirau povești despre Darrow și *Vanguard*? Darrow și Spiridușul nemuritor. Darrow și Julii și Valkiriile la Ilium. Darrow și Șacalul și cele Două Sute Șaptezeci de Zile pe care mântuitorul nostru le-a petrecut pe masa monstrului ăluia.

— A Doua Naștere, așa i se spune, fată, a zis tânărul legionar Roșu, răsucindu-se pe toba cu apă când a văzut că eu nu înghițeam momeala ca frații mei. Și-a atins pieptul privind în jur și a continuat cu un glas abia mai puternic decât o șoaptă: De pe Marte și până pe Mercur, știm cu toții că acela a fost momentul când a devenit Secerătorul. Când omul a devenit mai mult de-atât. L-am văzut cu ochii mei. În Echo City. Are ceva în el, ascultați la mine! Ceva ca un tunet închis într-o sticlă. A fluturat din mână către potențialii recruți, ridicând vocea. Și toți avem asta în noi. Fiecare membru de clan cu ochii roșii. De la Lambda pân’ la Gamma. Poate nu suntem mari. Nu. Poate nu

suntem bogați. Dar avem ce are el. *Mânia.* Șapte sute de ani de mânie tunând prin venele noastre.

În ziua aia, patruzeci și cinci de inși s-au așezat la coadă oferindu-și viețile Legiunilor Libere, inclusiv doi dintre frații mei. Erau o adunătură de proști care idolatrizau un Sondor al Iadului parvenit, cu o soție Aurie și un plod Auriu. Nu mai era unul de-ai noștri. L-am învinovățit pentru că i-a luat pe frații mei, pentru că ne-a lăsat împotmoliți în tabăra aia, pentru tot ce a mers prost. Dar nimeni nu putea face toate astea de unul singur. Ne-a eliberat, iar noi am rămas în tabără și l-am așteptat pe el să facă restul.

Am așteptat. Și-am așteptat.

Am așteptat, în timp ce poveștile care ne făcuseră mari au început să ne facă să ne simțim mici, pentru că nu făcuserăm aceeași alegere ca acei băieți și fete curajoase.

Nu aleseserăm lupta.

Ei, să mă ia naiba dacă am de gând să mai aștept! Supraviețuirea e lupta mea.

Câteva ore mai târziu, când mâncarea sintetizată iese din tubul ei, iau o decizie. Trupul meu este slăbit, iar pantalonii – lipicioși de propria murdărie. Dar mă târăsc până acolo și mă silesc să înghit cuburile de fibre și proteine fără gust, ajutându-le cu apă. Când mâncarea sosește din nou, o înfulec. În curând, halucinațiile dispar. Singurătatea aceea înspăimântătoare se micșorează, eclipsată de mânia față de ușurința cu care am cedat.

Disperarea mi-a întunecat judecata și, odată ce amorțește, găsesc o metodă de a dormi, rupându-mi o fâșie din salopetă și legându-mă de conducta de ventilație când gravitația o transformă în podea. Imediat ce adorm, podeaua devine din nou tavan și eu atârn ca un liliac din adâncuri, cu bucăți din salopetă îndesate în urechi și o legătură de ochi confecționată din cracul pantalonului.

Somnul e Valea însăși. Mănânc din nou. Dorm. Mănânc. Dorm. Mă plictisesc și transform luminile dansatoare în tovarășii mei de joacă, alergând să ating vârfurile dârelor luminoase când se extind și se transformă. Reacționează la atingerea mea, devenind purpurii sau stacojii. E un model aici, un cod poate, dar nu reușesc să-l descifrez.

Într-o zi sau seară sau după-amiază, mă leg din nou de

conductă ca să dorm și remarc în interiorul ei un ghem de cârpă. Fac un cârlig mic dintr-o bucată de cauciuc ruptă cu dinții din papucii mei de deținută, agăț cârpa și o trag spre mine.

Lumina scoate la iveală litere maronii și un scris pătrățos, întrerupt. E un mesaj scris cu sânge.

Mă cheamă Volga. Sunt prizonieră. Nu știu de cât timp. Sunt singură?

Privesc bucata de cârpă ca și cum ar fi un mesaj venit de la extratereștri. Chipul mi-e cuprins de o amorțeală stranie. Aceeași pe care am simțit-o la opt ani, când Vanna din clanul Omicron m-a scuipat în ochi și l-a făcut pe tata pupător de tinichele.

Furie incandescentă.

Volga e numele Obsidienei lui Ephraim. Degenerata din Hyperion care l-a împușcat în piept pe Kavax până i s-a topit carnea de pe coaste. Strâng pânza în pumn.

Însă n-o arunc.

Deodată nu-mi mai amintesc decât privirea ei pustie când și-a coborât ochii spre mine, pe bancheta din spate a mașinii lor zburătoare. Era un suflet care se destrăma sub ochii mei. Știu pentru că am simțit-o și eu, pentru că și eu am avut aceeași privire când mi-am dat seama pentru ce mă folosise Ephraim.

Să fie așa și în cazul Volgăi? A simțit și ea aceeași rușine? E posibil să nu fiu singura de care s-a folosit jigodia de Ephraim Horn? Poate... sau poate vreau pur și simplu să vorbesc cu cineva. Poate vreau numai să dovedesc că-s vie.

Îmi mușc degetul mare până la sânge și smulg o bucățică de unghie. O înmoi în sânge și încep să scriu pe cealaltă parte a pânzei: *Mă cheamă Lyria. Poate-ți aduci aminte de mine*...

37. EPHRAIM

Inima lui Venus

Comunicațiile în tot Sălașul Vulturului au fost întrerupte, cu excepția personalului de rang înalt al Tribului Tuturor. Sefi nu vrea ca informația să iasă și nici să existe posibilitatea să intre. Accesul la holonet e tăiat. Câțiva dintre skuggii mei, inclusiv

Freihild, au fost chemați de urgență în serviciul reginei, după ce o simulare programată a unei infiltrări într-un zgârie-nori din Olympia a fost anulată brusc și toate permisele de ieșire în oraș au fost revocate.

Eu și Pax bârfim în gura mare în caz că ni s-au pus microfoane și aranjăm mazărea pe farfurii conform unui cod născocit de el. Întrucât am recurs la Xenofon ca să obțin fibră pentru skuggi, așez deoparte șase boabe. Pax, care a confecționat hamurile pe care i le-am cerut, pune deoparte două, apoi alte șapte ca să întrebe despre naveta pe care mi-a promis-o Sefi. Strivesc boabele. Nici vorbă de navetă. Încă se teme c-o să fug. Ușa se dă de perete și Electra năvălește înăuntru.

— Moacă de Topor! Ți-am păstrat niște mazăre! zic eu, gesticulând către boabele pe care le-am zdrobit.

La început cred că-i geloasă pe micile noastre cine, dar ea deschide ușa-fereastră și iese pe terasă. Pax se încruntă și o urmăm amândoi. Dincolo de bula electromagnetică din jurul apartamentului meu, ceva se petrece în Olympia.

Jos, în oraș, lumânări pâlpâie la ferestre sparte și în vârful turnurilor năruite. O mare de lumini se mișcă pe străzi. Cântecul Interzis plutește rău prevestitor în vânt.

Ea îi aruncă o privire lui Pax.

A căzut Mercur?

Înainte ca vreunul dintre noi să apuce să-și toarne teama în cuvinte, ușa apartamentului meu se deschide din nou. Ozgard iese pe terasă.

— Regina v-a chemat la ea. Pe toți.

•

În loc să fim duși în sala tronului, suntem conduși prin noapte către o navetă blindată de uz militar.

— Aveți idee ce-i cu asta? îi întreb în timp ce urcăm la bord.

Electra mă ignoră.

Pax face semn că nu.

— Tu?

— Am câteva idei.

— Slavă lui Jupiter pentru mercenar și opinia lui profesională, se răstește Electra, dar azi mușcătura ei nu doare.

Cine-a pățit-o: părinții ei sau ai lui Pax? Mercur sau Luna… sau ceva cu totul diferit?

Naveta militară nu are hublouri în dormitoarele sau în sala de

mese unde suntem sechestrați în timpul celor trei zile de călătorie, dar simțim cu toții calmul de dinaintea furtunii. Pax își dedică zilele unui soi de moțăieli cu ochii deschiși, o metodă de meditație învățată de la Ozgard. Recită împreună rugăciuni obscure, în timp ce Electra ne înnebunește pe toți plimbându-se de colo-colo pe punte ca o pisică vagabondă iritată.

— Ce fel de nagal e asta? îl întreb pe Pax când mergem la culcare. Nu sună familiar.

El aruncă o privire către Ozgard. Descoperind că șamanul doarme, îmi explică cu glas scăzut:

— Nu-i nagal. E tetkjr. Unele dintre rugăciunile de odinioară s-au păstrat. Ozgard le-a găsit urmele în vechile temple de pe Mercur. Mă învață și pe mine. N-a mai fost vorbită în interiorul Centurii de când cu Revolta Întunecată.

Revolta Întunecată a fost un mit al legiunilor, crezut numai de bețivi și de adepții teoriei conspirației. Dar, după Cădere, Republica a publicat istorii ale căror urme Societatea se străduise să le șteargă. Zici că-i ficțiune. Cu cinci sute de ani înainte de rebeliunea Roșiilor, Obsidienii, conduși de o figură misterioasă cunoscută drept regele Kuthul, aproape au doborât Societatea. Firește, Pax este nerăbdător să-mi explice totul cu cât mai multe amănunte.

— Auriii arareori au fost generoși când au câștigat. Genocidul care a urmat după Bătălia de la Peihto n-a presupus numai epurări de masă, ci și o restructurare socială și culturală. O domesticire a unei specii sălbatice și transformarea într-una mai… gestionabilă și mai previzibilă. Tehnofobia a fost introdusă laolaltă cu alte alterări de paradigmă. Tatăl Tuturor a devenit Mama-a-Toate. Structura socială mongolă a fost înlocuită de cea nordică. Patriarhatul a devenit matriarhat, o inversare a protocoalelor de segregare pe care le-au folosit cu Roșiii.

Mă furnică pielea.

— Și acum tu le vorbești limba. Asta o să aducă tot felul de ghinioane.

El zâmbește, captivat de subiect.

— Unii dintre teoreticienii mai fanteziști ai mamei cred că este limba pe care o vorbesc ascomannii. Sau măcar părți din ea.

— Adică ăia nu-s pur și simplu cretinii din triburile care n-au vrut s-o urmeze pe Sefi?

— Sigur, dar, dacă-i așa, corespondențele sunt stranii. De

exemplu, ei fac referire la o figură centrală numită *Volsung Fá.* Înseamnă „Volsung Cuceritorul”, un soi de rege. Face o pauză când Ozgard murmură ceva în somn, apoi coboară glasul până devine aproape o șoaptă. Știi, nu toate căpeteniile războinice din timpul Revoltei Întunecate au fost capturate.

Gem exasperat.

— Pe zei, acum vorbești ca un legionar beat!

— Șșș! E adevărat. Unii s-au ascuns în Centura de asteroizi. Alții au fost urmăriți până pe Neptun, unde flota le-a fost nimicită. Se crede că restul au fost vânați și uciși până la ultima bandă. Dar… cu vreo sută de ani înainte de regimul lui Octarius au Lune, în Centura Kuiper au început să dispară nave. Piereau pur și simplu. Părerea generală a fost că de vină erau erorile de pilotaj sau degradarea echipamentului din cauza condițiilor de mediu. Apoi o navă s-a întors.

— Continuă!

— Credeam că vorbesc ca un legionar bețiv.

— Pax!

— Echipajul a raportat pierderea gravitației artificiale, urmată de stingerea luminilor și de zgomote din exteriorul fuzelajului. Ulterior, afară s-au găsit urme de sudură. De freze cu diamant.

— Sinistru!

— Abia pe vremea lui Octarius a fost zărit primul Obsidian în Centura Kuiper și a început să circule numele de ascomanni. La început n-au părut cine știe ce amenințare. Recunoașterile ulterioare au avansat ipoteza unor caravane de mineri ai gheții, locuințe subterane, o populație puțin numeroasă și fricțiuni între triburi. Se pare că ascomannii au reușit să ia cu ei și niște artizani. Se spunea că au pielea roșie, probabil din pricina modelării genetice cu *Deinococcus radiodurans,* o bacterie extremofilă foarte rezistentă la radiațiile spațiului cosmic, vid, deshidratare și frig. În perioada de dinainte de domnia Octaviei, au devenit mai îndrăzneți și jafurile s-au înmulțit. Acum vreo cincisprezece ani, după moartea fiicei ei, Octavia l-a trimis pe Cavalerul Fricii în campanie acolo, întrucât atacurile începuseră să pună în pericol terraformarea lui Pluto.

— De ce nu și-a trimis pur și simplu Armada Sabiei ca să-i termine? întreb eu. Pare ceva ce i-ar fi făcut plăcere.

— Raportul dintre costuri și beneficii, spune el și pare iritat de privirea mea goală. Uneori mă îngrozesc văzând cât de puțin le

pasă oamenilor de colțișorul de galaxie unde trăiesc! Pământul este la o distanță de o unitate astronomică de soare. Neptun, la treizeci. Centura Kuiper, la cincizeci. E de douăzeci de ori mai lată și de aproape două sute de ori mai masivă decât Centura Interioară. Calculele Moirei au arătat că Armada Sabiei ar fi avut nevoie de cinci mii de ani ca să cerceteze jumătate din Centura Kuiper. Octavia avea alte priorități. Acum, să revenim la Cavalerul Fricii. După un an, a raportat că situația era imposibilă. Fusese ambuscat și-i mai rămăseseră doar două nave. Octavia i-a cerut să sisteze orice comunicare radio până duce operațiunea la capăt. A fost practic o execuție. Dar, acum șapte ani, el a revenit. Și, cam în același timp, minerii de asteroizi au început să spună că ascomannii s-au unit sub un singur conducător. Un străin numit Volsung, „Cel Care Străbate Vidul”… Evident, tratatul nostru cu Marginea face orice noi cercetări… dificile.

— Un străin venit de unde? întreabă Electra.

A ascultat din cuibul ei din cușeta de deasupra lui Ozgard. Perspectiva unor războinici Obsidieni cruzi și cu pielea roșie trezește o strălucire în ochii ei de psihopată.

Pax ridică din umeri.

— Ar putea fi cineva ajuns la putere cu ajutorul Cavalerului Fricii. O neconcordanță de traducere. Sau poate că navele lui Atlas au fost avariate și el n-a mai putut comunica timp de zece ani și s-a întors cu coada între picioare. Oricare ar fi adevărul, dacă acest Volsung Fá există, este extrem de improbabil ca Obsidienii pământeni sau marțieni deveniți pirați să aibă vreo interacțiune cu adevărații ascomanni. Cu navele pe care le au, se află la ani distanță. Oamenii le-au dat piraților numele de ascomanni fiindcă le plac legendele. Dar te face să te întrebi ce-ar fi dacă s-ar fi întâlnit cu frații lor de mult pierduți? Dacă lucrează împreună și Volsung Fá nu-i conduce numai pe Obsidienii aflați departe, ci și pe pirați?

Electra se lasă pe spate în patul ei, nerăbdătoare probabil să viseze la coșmarurile de dincolo de vidul cosmic. Eu mă întind în culcușul meu tulburat de-a binelea.

— Ești de jale la spus povești de adormit copiii, îi zic.

— Scuze! Data viitoare o să-ți spun povestea clonei Sofocle, o creatură atât de nobilă și de înțeleaptă, încât a învățat să înșele moartea.

Se întoarce pe o parte ca să se culce. Eu stau un timp treaz înainte să mă răsucesc pe o parte. Din patul alăturat, Ozgard mă privește. Ochii lui sunt ca două oglinzi negre. A ascultat toată discuția.

În cea de a patra zi, vibrația trenurilor de aterizare se transmite în întreaga navă. Facem contact cu un fuzelaj metalic aflat la exterior și simt atracția mai puternică a navei principale.

— Ne-am întâlnit cu flota lor, presupune Electra.

Pax clatină din cap, dar n-o corectează. Nu știu când sau cum și-a dat seama, însă este singurul care nu-i surprins când ieșim în garajul VIP-urilor dintr-un vechi pachebot baroc.

Aici, mii de temerari se pregătesc de război. Nu-i recunosc din Olympia, fiindcă acești bărbați și aceste femei nu sunt din Olympia. Sunt veterani ai frontului, arborând încă arsurile solare căpătate pe Mercur. Trupe sosesc în fugă, arborând stindardele zdrențuite ale triburilor transformate de Sefi în legiunile avangardei ei: Corbii Gheții, Râul, Inimile-Negre. Pax îi privește fix pe foștii soldați ai tatălui său. Ar trebui să fie pe Mercur sau încartiruiți pe terenurile pe care li le-a oferit Republica pe Pământ. Cumva sunt aici și cred că știu de ce.

— Horn! mă strigă Freihild în timp ce coborâm rampa.

Zece dintre skuggii mei sunt aliniați sub o arcadă gigantică de coral pe care scrie cu litere poleite *Inima lui Venus.* Mi s-a părut mie că decorul era familiar! E o veche navă de croazieră de lux.

— Deci aici v-ați furișat, zic eu în timp ce suntem conduși spre ei.

— V-am pregătit sosirea, să trăiți! spune Freihild aruncându-i un zâmbet poznaș lui Ozgard.

— Unde-s ceilalți skuggi? o întreb.

Freihild ridică din umeri.

— Veniți! Regina vă așteaptă!

Cunosc mult prea bine nava asta. Am crezut c-a fost distrusă în război. În schimb, e ca și cum nava de croazieră ar fi devenit schizofrenică. Sălile, jefuite cu mult timp în urmă, sunt pline cu gunoaie. Ușile automate către sălile de primire sau spa-uri se închid și se deschid haotic. Luminile pâlpâie, iar zonele climatice oscilează de la îngheț la mlaștină. Și peste tot sunt întinși saci de dormit pentru Obsidieni, săli de mese, armele puse claie peste grămadă ale unei armate aflate în trecere și praf, atâta praf de pe Mercur adus pe echipamentele lor, în motoarele

navelor sau pe cizme.

Deci așa i-a strecurat pe sub nasul Republicii. Trebuie s-o fi făcut când Senatul a rechemat jumătate din flotă. Pax și Electra îi privesc cu dispreț. L-au lăsat pe Secerător într-o mare încurcătură.

Părăsim zona rezervată VIP-urilor și luăm un lift gravitațional în sus. Tubul de sticlă urcă prin interiorul unui acvariu aflat în centrul navei. Cândva le oferea turiștilor o vedere a vieții multicolore de sub valurile de pe Venus. Acum sticla e acoperită cu scoici și mânjită de alge. În lipsa îngrijitorilor care să mențină echilibrul, ecosistemul pare să fi căzut în stăpânirea prădătorilor. Se furișează pe sub recifele de coral și înaintează greoi prin întunericul nefiltrat. Ozgard ronțăie o nucă, privind un tentacul ca de abanos care se agită în umbră.

Murmură ceva plin de respect în nagal. Cu ochii mari de încântare, arată siluetele vagi murmurându-le copiilor:

— E o luptă între cei mai puternici. Se mănâncă între ei. În curând, numai unul va rămâne… Privește apa și cuvântul i se desprinde de pe buze ca un cântec: … victorios.

Adun scamele de pe uniforma Tribului Tuturor pe care o port.

— După care va flămânzi. Sau se va mânca pe sine. Rege al unui regat cu un singur supus.

Toți se uită la mine. Ozgard și Electra cu iritare, Freihild cu amuzament, iar Pax aprobator.

La mezanin lucrurile nu stau mai bine decât în acvariu.

Zona centrală, unde turiștii se încolonau ca să ajungă la restaurante, săli de bal și palate ale plăcerii a devenit un salon rezervat stafiilor. De parcă o petrecere cu invitați de vază tocmai ajunsese la apogeul ei alimentat de narcotice, când deodată toți au dispărut, lăsându-și paharele pe masă și glumele spuse numai pe jumătate. Aerul e înghețat. O furtună își trimite tunetul pe coridoare. Ici și colo, difuzoarele stricate pârâie.

— Prizonieră într-un ecou, explică Ozgard respectuos.

Nu-i singura.

Cu cincisprezece ani în urmă, am petrecut aici o vacanță, o călătorie de o lună în jurul lui Venus. Am călcat pe covoarele ei verzi din spumă de mare, cu un martini într-o mână, o țigară de fițe în cealaltă și buzunarele îngreunate de fisele de cazinou câștigate de la magnați Argintii care nu înțelegeau cum

putuseră să piardă în fața unui Cenușiu. Karachi are tendința să-i umilească pe aceia care s-au obișnuit ca viața să le dea numai cărți câștigătoare.

M-a costat leafa pe jumătate de an ca să-mi frec coatele cu Culorile Superioare de-aici, dar Trigg mi-a îngăduit prefăcătoria asta. Pentru mine era important. Eram un idiot plin de sine, care voia să demonstreze că putea și el să cheltuiască niște bani. El a încercat din răsputeri să mă facă fericit. Chiar a încercat. În prima noapte am dansat pe muzica venusiană, apoi, treptat, s-a retras în sine până când a ajuns să stea numai în camera lui și să se uite la știri.

Știu că Obsidienii văd ce a văzut și el.

Cum noi beam, în timp ce ei înghețau și ucideau și-și vindeau bărbații zeilor pentru a mai rezista încă un anotimp la poli. Cum se aliniau ordonat falangele de Cenușii ca să alcătuiască lanțul care le prindea zgarda. Cenușii. Suntem atât de fragili pe cont propriu. Impenetrabili laolaltă.

A trecut mult timp de atunci.

— Ce s-a-ntâmplat aici? întreb.

— Războiul, răspunde Freihild. Cu ani în urmă, Fiii lui Ares au lansat archlys-9. Au lăsat nava să plutească prin Cerneală. Prădători, hoți și colectori de resturi au venit unii după alții. Timpul a trecut. Servitori ai reginei noastre au găsit-o și au pus-o în slujba tribului.

— Sună mai degrabă ca Gorgonele, nu ca Fiii lui Ares, spune Electra.

Freihild ridică din umeri.

— Toți copacii fac și semințe rele, din care se nasc flori sângeroase.

— Mâna Roșie, explică Pax. Sau cel puțin forma ei timpurie. Harmony, unul dintre cei mai violenți agenți ai lui Ares, a alcătuit-o din Fii radicalizați, care credeau că originile Aurii ale lui Ares erau numai propaganda mamei mele. Susțin că fratele ei l-a ucis pe Ares. Și că adevărata identitate a lui Ares era Narol, unchiul meu, și nu bunicul Electrei.

— Ai o familie disfuncțională.

— Da, zice el încruntându-se.

Când ajungem la intrarea rococo a Teatrului de la pupă, sunt pe jumătate înghețat și bântuit de amintiri.

O urmăm pe Freihild în teatrul în ruine și suntem întâmpinați

de vocea unei soprane cântând o arie. Violeta imposibil de subțire, o fată de culoarea unei străzi ploioase, cu gâtul de două ori mai lung decât al meu, cântă pe o scenă decorată cu stele, sub o sirenă de fildeș. Teatrul e o mare de mătase verde acoperită de mucegai, cu o unică insulă de viață aproape de primul rând. Ne apropiem pe culoar. Fiecare pas mă poartă mai adânc în vis.

Regina Valkiriilor stă și ascultă Wagner.

Aș râde, dacă toată atmosfera n-ar fi atât de apăsătoare. O duzină de Valkirii veterane stau pe rândurile din spatele reginei. Valdir e tolănit pe podea și, când Freihild apare însoțită de noi, îi adresează un căscat exagerat. Ea își ascunde un zâmbet. Xenofon stă țeapăn la câteva rânduri în spatele Valkiriilor.

Pe scenă, Isolda cu gâtul de girafă strânge în brațe trupul iubitului ei Tristan. Cântecul se poticnește. Soprana începe să cârâie, se deformează și dispare.

Holograme.

Amel, Rozaliul lui Sefi, urcă pe scenă tastând pe datapadul său.

— Fișierul e corupt, Maiestatea Voastră.

Sefi îi face semn să tacă. Mă întâmpină cu o înclinare din cap, invitându-ne pe mine și pe copii să stăm lângă ea.

— Bine ați venit în *Inima lui Venus,* spune ea. Ați sosit chiar la timp pentru spectacol.

Îi face semn lui Amel, care o privește nedumerit, încremenit în centrul scenei.

— Amel era o târfă în Casa Afroditei înainte să-i omor stăpânul. Nu era decât o fântână a plăcerilor pentru clienții săi. Ei se scufundau în ea și sorbeau. Dar în fântână era de fiecare dată mai puțin. Bătrânețea ne ajunge pe toți. Îl privește pe Valdir, care se încruntă, apoi din nou pe Amel. Argintiii ar numi asta o fântână a profitului diminuabil. În curând, ar fi devenit inutil. I-am oferit lui Amel *aeta.* Primește o sută de mii de credite pe an. Mai puțin decât ar câștiga o târfă cu pedigriul lui într-un bordel de pe Luna, dar mai mult decât zece sudori. Crezi că-i cinstit, Amel? Să câștigi mai puțin decât o târfă și mai mult decât un sudor?

— Da, Maiestatea Voastră.

Dacă Rozaliul e nervos, nu se trădează. Eu, pe de altă parte, remarc umbrele care se mișcă în culise. Skuggi. Freihild pare

surprinsă de prezența lor.

— Îți e dor să fii târfă? îl întreabă Sefi pe Amel.

— Nu, Maiestatea Voastră.

— Bine. Mă bucur că ești fericit, Amel, spune ea zâmbindu-i. Sunt unii care cred că Rozaliii nu sunt demni de încredere. Poporul meu socoate că, atunci când trupul e slab, spiritul din el va fi atins de putreziciune. Ochii ei sunt ațintiți asupra lui Valdir, nu asupra lui Amel. Și va putrezi, și va putrezi până când se va transforma în otravă. Crezi că-i adevărat, domnule Horn?

— Știu câțiva inși care mi-au confirmat-o, zic eu prudent.

— Voi ce credeți, copii? întreabă ea luându-și ochii de la Valdir.

— Spiritele sunt creații imaginare derivate din teama oamenilor de moarte, răspunde Pax.

Electra ridică din umeri:

— L-ați auzit!

— Amel? întreabă Sefi. Ești putred pe dinăuntru?

— Nu, Maiestate. Putreziciunea pe care stăpânul Auriu a sădit-o în spiritul meu a fost curățată când ați scăldat masa de ospețe cu sângele lui și i-ați pus copiii sub cuțit. Sunteți Salvatoarea mea.

Sefi oftează.

— Termină cântecul, Amel!

Rozaliul o privește nedumerit.

— Poftim?

— Termină cântecul! Știu că poți.

Amel tresare când skuggii apar din culisele întunecate ale scenei. Gudkind îi conduce. Freihild îl privește pe Valdir căutând o explicație. Umerii lui Amel se lasă și, încet, el începe să cânte. Vocea lui nu-i cea a fetei Violete, dar are o puritate a ei. Skuggii se furișează pe scenă și încep să aprindă un foc din resturi de decor. Flăcări ling bolovani din lemn și copaci, iar glasul Rozaliului tremură de frică.

Îi aruncă o privire furioasă lui Ozgard.

— Regina mea, nu știu ce v-a spus nebunul ăsta, dar m-ați purificat. Nu vă slujesc decât vouă.

— Amel e loial, protestează Valdir adresându-se consoartei sale. Nu te lăsa înșelată de nebun!

Se uită urât la Ozgard, de parcă toate astea sunt din vina lui.

Amel e înfricoșat.

— Nu v-am trădat, regina mea. Pe onoarea mea!

— Un bărbat are prea puțină onoare, iar o târfă n-are deloc, răspunde Sefi.

El o privește tremurând. Holograma sopranei reapare pâlpâind și reluând cântecul Rozaliului, în timp ce Gudkind și skuggii se năpustesc asupra lui și-l taie în bucăți cu satârele. Îi privesc oripilat cum aruncă bucăți din bărbatul frumos pe foc.

Fumul se ridică negru.

În mine totul încremenește, în timp ce mirosul de carne arsă se răspândește în sala de spectacol. Nu știu cui îi e destinat mesajul ăsta. E un avertisment pentru Valdir și Freihild sau pentru mine? Nici ei nu știu. S-a aflat secretul lor? I se vor alătura lui Amel? Sefi demonstrează că skuggii îi sunt loiali ei, și nu lui Freihild? Copiii privesc tăcuți. Dacă Sefi vrea ca ei să învețe despre virtuțile Obsidienilor, se descurcă de minime.

— Poporul meu are un cuvânt, murmură Sefi către mine. *Rahgschni.* Nu există traducere în limba comună. Cea mai bună definiție este asta: tristețea pe care o simți văzând zăpada proaspăt căzută dimineața și știind că frumusețea ei nu poate dura. Își întoarce ochii către foc. Flăcările dansează în ochii ei negri. Suverana a murit.

Înghet, înțelegând de ce Olympia era luminată de lumânări și de ce Sălașul Vulturului a intrat în izolare. Pax nu se clintește.

— Ce?! exclamă Electra sărind în picioare.

— A fost făcută bucăți în Senat de gloată, laolaltă cu senatoarele mele, spune Sefi scrutând flăcările. Era semnalul care anunța o lovitură generală. ArhiGuvernatorul de pe Marte a fost împușcat în cap de valetul său în refugiul din Agea. Sevro a fost luat prizonier pe Pământ, iar Urlătorii au fost nimiciți. Și au mai fost uciși cel puțin încă zece. Valdir, inima mea, spui că Amel era loial. Dar a primit mesaje codificate de la o stație din spațiul cosmic care este sălașul spionajului Auriilor. Trebuia să fiu asasinată și eu laolaltă cu ceilalți.

— Amel e loial, spune Valdir.

— I-am simțit spiritul șovăind cu mult timp în urmă, confirmă Ozgard.

— Diavol îndopat! răcnește Valdir. O să fii pierzania tuturor. Poate data viitoare o să simți că și spiritul meu șovăie! Știu ce pui la cale, năpârcă! Știu că te încolăcești aproape de căldură din cauza sângelui înghețat din venele tale!

— Mă crezi proastă, inima mea? îl întreabă Sefi pe Valdir. Crezi că acționez numai în baza simțurilor unui șaman? Că pot fi manevrată ca o marionetă? Xenofon m-a înștiințat despre toate astea, nu Ozgard.

Valdir aruncă o privire către ființa Albă cea demnă de încredere și mânia lui se mai domolește întrucâtva.

— De ceva timp, Amel a transmis informații acestei stații, stăpânilor lui Aurii. Inclusiv despre dieta mea și o listă cu vinurile mele preferate. Printre lucrurile lui s-a găsit o sticlă de vin otrăvit. M-a slujit mulți ani. Dar, în cele din urmă, s-a dovedit corupt.

Valdir amuțește. Pentru el, cuvântul lui Xenofon prețuiește mai mult decât intuițiile lui Ozgard. Dar tot nu poate accepta.

La cum se uită Sefi la mine, am șanse să mă alătur lui Amel în foc. Face curățenie generală.

Mă privește câteva clipe, sfredelindu-mă cu ochii ei negri, apoi se întoarce către Electra, care e tot în picioare.

— Cine a făcut-o? întreabă fata. Cum a putut gloata s-o ucidă pe Virginia au Augustus? Tata e în viață? Spune-ne!

— Nu știm, răspunde Xenofon. Instigatorul și beneficiarul loviturii de stat pare a fi Publius cu Caraval, aliat cu ArhiImperatorul Zan și cu elementele Vox din guvern. Ne-a confirmat-o Niobe au Telemanus, care acum se îndreaptă spre Luna în fruntea Gărzilor Ecliptice, cerând reîntoarcerea Suveranei lor. Nu știm dacă-i moartă sau vie.

— Publius? Răhățelul ăla plicticos? întreabă Electra uluită. Noo! N-are el sânge-n instalație, nici măcar asociat cu Zan.

— Probabil e marioneta Atalantei, spune Sefi.

În momentul ăsta, Pax nu mai poate să asculte. Se ridică înfiorându-se și iese în fugă din sala de spectacole. Electra se încruntă la Sefi.

— De când știi asta? De trei zile? Jigodie cu sânge rece!

Sefi încuviințează.

— Lumea e dură. Trebuie să fie și el dur.

— *Tu* i-ai slăbit puterile când ai plecat! se rățește Electra. E vina ta. O știu. O știe și el. O știm cu toții!

— Și mama ta i-a slăbit puterile.

La auzul acestora, Electra tresare și pornește ca o furtună pe urmele lui Pax. Sefi face semn din cap și Ozgard pleacă după ei. Valdir privește copila ce se îndepărtează cuprins de o tristețe

profundă. Are o fire mai sofisticată, nu-i doar un războinic. Loialitatea lui față de Darrow este pesemne imensă și mă întreb dacă nu cumva Sefi chiar e personajul negativ din povestea asta.

— Nu trebuia să procedați așa, îi zic.

— Domnule Horn, nu te-am adus aici ca dădacă pentru copii și nici ca să-mi dai mie lecții. La prima noastră întâlnire m-ai întrebat cât ar plăti Julii pentru fiica ei cea mare. Azi îți spun. Ne-a oferit informații și nave miniere cu care să-mi transfer legiunile din avangardă pe sub nasul flotei Republicii.

La cererea lui Sefi, Xenofon înaintează și proiectează o hologramă pe scena pe care rămășițele lui Amel încă ard. Scheme se depliază dintr-un mic punct luminos, ca tentaculele unei meduze. Ochii mei aleargă, creierul meu descifrează, analizează, dezasamblează și reasamblează tot amestecul acela complicat și văd sutele de complexuri, câmpurile sofisticate de mine, buncărele subterane. Nu. Nu sunt buncăre. Pipăi după tubul de zoladon.

— Am avut dreptate. Vreți să-ncepeți alt război.

— Nu. Vreau să pun capăt războiului. Republica cedează sub propria ei greutate. Obsidienii nu trebuie să-i împărtășească soarta. Acestea sunt planurile minelor de heliu din Cimmeria. Am ezitat să acționez cât timp Virginia ocupa Tronul Dimineții. Acum nu mai e nevoie nici de precauții, nici de ezitări. Lovim.

Un zâmbet se insinuează pe chipul reginei, natura ei prefăcută ieșind la suprafață de sub exteriorul acela de gheață.

— Heliul e sângele imperiilor, domnule Horn. Dacă-l controlezi, controlezi destinul. Și eu voi controla destinul nostru. Într-o săptămână vom ocupa minele Cimmeriei și întregul continent, ca să ne fie patrie. E vremea să-ți punem skuggii la încercare.

— Nu sunt pregătiți, spune Valdir aruncând o privire îngrijorată către Freihild. Planul meu de luptă îți va aduce…

Sefi ridică o mână.

— Valdir, tu distrugi planete. Nu vreau planeta Marte distrusă. Asta-i o soluție disperată. Vreau ca Marte să mă primească cu brațele deschise, ca pe apărătoarea sa, Marea sa Mamă. Domnule Horn, trebuie să anihilăm o rețea defensivă. Spune-mi, skuggii tăi sunt pregătiți?

Cu mirosul trupului ars al lui Amel stăruindu-mi în nări, o

privesc pe Freihild care-mi răspunde cu un zâmbet straniu.

— Da, o să vă ducă vicleșugul la îndeplinire. Și-așa lumea e-n flăcări!

38. LYSANDER

Orizontul

Mă trezesc mai obosit decât eram înainte să adorm. Afară e încă întuneric. Sunt înconjurat de zgomotele mărunte ale soldaților ce se pregătesc pentru o nouă zi de călătorie spre nord. Mă ridic în capul oaselor și durerea feței rănite aproape că mă face să vomit. S-a infectat. Visele mele au fost deformate de febră și frică. Din nou scaunul, din nou ușa, din nou umbrele și râsul venind din dosul ei. Nu-mi dau seama cum m-am ridicat în picioare.

În tăcere, pornim la drum prin întunericul răcoros. Kalindora merge acum mai aproape, poziționându-se mereu între mine și Cicero. În ciuda rănii sale cumplite, mă simt mai în siguranță având-o în preajmă. În timp ce soarele începe să se înalțe pe cer, o aud șoptindu-și poeme ca pentru sine.

Ce crezi că-s morții? *Lut și tină dacă nu-s,*
ce altceva? *Și ziua-i în apus.*
Privește cerul ce frumos e-mpodobit
cu pâcle radiante. Fericirea
luminii ăsteia de nedescris
Ca alinare îmi rămâne poate
al lanțurilor mele zăngănit neauzit,
ce-l fac zicându-i melodie.[18]

Cuvintele mă țin în mișcare. Dar, pe măsură ce soarele escaladează culmile munților, temperatura crește. De câte ori îmi spun că nu mai pot face încă un pas, simt mâna Kalindorei pe șale, sprijinindu-mă. Stăruie acolo de fiecare dată și, când și-o retrage, descopăr că-i simt lipsa.

---

[18] Fragment nepublicat în română din poemul postum *Julian and Maddalo* (1824), de poetul englez Percy Bysshe Shelley (1792-1822).

Mergem și mergem până când facem o pauză ca să bem apă în mijlocul unei *playa* puțin adânci.

— Nu mișcă nimeni! spune Cicero.

Încremenim la auzul tensiunii din vocea lui. Face un gest lent către un cactus dincolo de care se vede o gaură în solul întărit.

— Dacă vă e dragă viața, retrageți-vă încet!

Punem o sută de metri între noi și intrarea vizuinii.

— Ce-a fost asta? îl întreb când ne prăbușim să bem la umbra unui cactus galben înalt cât cinci bărbați.

— Vizuină de hidră, spune el. Se hrănesc cu rupți-din-soare. Am fi un aperitiv numai bun pentru ele.

Se îndepărtează ca să cerceteze un mugure de cactus. Kalindora se așază pe vine în praf, lângă mine, și privește către est. La câțiva kilometri de noi zac rămășițele unui bombardier fără marcaje de identificare. Câțiva Cenușii taie cactușii cu cuțitele ca să sugă apa din tulpini. Mai că nu merită efortul. Furtunile au nimicit flora. Iau o gură din bidonașul cu apă, suficient cât să-mi umplu gura. După pauza asta n-o să-mi mai rămână.

— Mai bea, spune Kalindora. Arsura aia te stoarce de puteri.

Ea însăși abia se ține pe picioare.

— N-avem destulă.

— Mai bea. Există șansa să găsim ceva, poate în bombardierul ăla. Dar, dacă mori acum, nu mai e nicio șansă.

Înclină bidonul și mai iau o gură. Ea se așază lângă mine, depărtându-și picioarele lungi. Materialul termopielii ei e albit de praf, ca și al meu.

— *Cu buze calde și ochi reci*, *când inima-n piept plânge*![19]

Kalindora zâmbește blând la auzul versurilor pe care i le recit.

— Văd că tot îți mai place Shelley. Te ajută să nu te mai gândești?

— Nu, răspunde ea. Pur și simplu nu cred că omul trebuie să moară fără să mai audă pentru ultima oară poezie.

Nu-i limpede dacă se referă la mine sau la ea.

— O să beau un ceai fierbinte, spune ea deodată.

— Ce?

— Când ne întoarcem. Un ceai cald și o baie rece. Tu?

— Suc de fralic cu votcă, spun eu.

— Suc de fralic cu votcă?

---

[19] *Prometeu descătușat* de Percy Bysshe Shelley.

Mă privește pieziș, găsind în asta mai multe semnificații decât am intenționat eu.

— De ce?

— Nu știu. N-am mai băut așa ceva până acum.

Asta pare s-o nedumerească.

— Octavia spunea c-a reușit cu adevărat să controleze Ochiul Minții când a putut să simtă gustul unei mâncări pur și simplu gândindu-se la ea, spun eu.

— Ei bine, eu pot face asta, spune ea. Fii atent! *Praf.* Se linge pe buze. Pe zei, chiar are gust de praf!

Nu pot zâmbi din pricina arsurii.

— Cum e Ochiul Minții? mă întreabă ea.

— E greu de explicat.

Ea așteaptă să încerc s-o fac.

— Ai trăit vreodată un moment în care ai simțit că n-ai cum să dai greș? Când totul a părut să-ncetinească, mai puțin tu? Ca și cum ai fi fost centrul gravitațional al tuturor lucrurilor, al timpului și chiar și gândurile tale ar fi venit abia în urma faptelor?

— Uneori, în timpul luptei.

— Comparația e greșită, spun eu. Înainte de asta ai fost marinar, nu?

Kalindora se gândește.

— Uneori, când vântul e puternic, aluneci ca un cuțit peste apă… și parcă zbori.

— Atunci ai ajuns acolo. Dar imaginează-ți că ai putea controla pacea, armonia aceea și că ai putea-o chema ori de câte ori ai vrea.

Ea mă studiază cu un interes înnoit.

— Poți să faci *asta* ori de câte ori vrei?

— Uneori. Octavia o putea face uite-așa, zic eu pocnind din degete. Nu-i fără cusur. N-o putea transforma într-o războinică pe măsura Ajei. Dar o făcea foarte… periculoasă. A spus că, dacă-l stăpâneai, puteai anula chiar efectul otrăvii.

— Al tuturor otrăvurilor?

Sunt cât pe ce să-i răspund, când observ mișcare înspre nord. Privesc cu ochiul mijit întinderile orbitoare de calcar. Profilată pe orizont, o herghelie de rupți-din-soare cu pielea palidă se ia la întrecere într-un nor de praf. Nu unu, nu zece, ci sute. Mă ridic să-i privesc, întrebându-mă dacă sunt reali sau e un miraj al

deșertului. Oricum ar fi, e una dintre cele mai frumoase imagini pe care le-am văzut.

Apoi îmi dau seama că nu între ei se iau la întrecere.

— Nu din nou, șoptește Kalindora.

O dâră întunecată gonește prin deșert pe urma hergheliei.

— Furtună de nisip! strigă Cicero. Afurisit fie omul ăla! Afurisit! Toată lumea către bombardier! Nisipul ăla o să ne sfâșie carnea de pe oase! Grăbiți-vă!

Sărim în picioare și o rupem la fugă către epava aflată înspre est, dar eu și Cenușiii rămânem în urmă. Kalindora încearcă să mă ajute, însă, cu mine îngreunând-o, n-o să reușească.

Nefiind răniți, Cicero și Auriii lui înghit kilometrii cu picioarele lor lungi. Nici nu se ostenesc să se uite îndărăt, după noi. Zidul de nisip s-a apropiat de-acum suficient cât să pară că se freacă de cer.

Înghite pe nemestecate vreo zece cai. O împing pe Kalindora de lângă mine.

— Pleacă!

Ea îmi dă mâna la o parte și se repede, încercând să mă apuce cu unicul ei braț. Mă retrag din calea ei.

— Pleacă!

Ea își plimbă privirea de la mine la zidul care se apropie, cu o groază sinceră în ochi. Pentru o clipă, cred că va rămâne. Apoi se răsucește și se îndepărtează în goană, cu pași mari care o fac să salte ca un iepure de câmp în gravitația scăzută. Rămân singur.

Mă întorc să înfrunt zidul, strângând în mâini briciul lui Cassius de parcă mă poate salva. În jur s-a întunecat. Praful a acoperit cerul. Cenușiii își continuă strădaniile de a ajunge la bombardier. N-o să reușească. Caut o ascunzătoare. Un bolovan sau o epavă îndărătul căreia să mă ascund. Nu văd nimic. *Nimic*!

Mă cuprinde o certitudine rece.

Gonesc înapoi către locul de unde am venit și văd praful învolburându-se deasupra intrării în vizuina hidrei. E suficient de largă pentru un Roșu, dar nu și pentru mine. Apăsând cu degetul mare pe senzorul de formă, transform briciul într-un paloș scurt și lat cu care lovesc furios solul, mărind circumferința găurii.

Peretele de nisip se apropie. Plonjez în vizuină în ultima clipă. Umerii îmi intră, dar șoldurile mi se înțepenesc. Mă târăsc

înainte prin beznă, jupuindu-mi pielea de pe coaste, chiar în clipa în care peretele de nisip mă ajunge din urmă.

39. LYSANDER

Ochiul Minții

Împart întunericul cu un monstru. O făptură de coșmar pe care n-o pot vedea și nici auzi din pricina urletului furtunii de afară. O simt mișcându-se, studiind creatura care i-a invadat locuința.

N-am mai văzut niciodată o hidră cu ochii mei. Acum cinci sute de ani, cei din Casa Votum au angajat o sectă de artizani de pe Luna care să le creeze, ca să aibă și ei ceva mai dificil de vânat. Unii spun că artizanii au fost mult prea ambițioși în executarea comenzii.

Orele se târăsc, iar eu stau întins pe spate tremurând, ținând în dreptul pântecelui briciul rigidizat și ațintit înainte. Sunt cele mai lungi ore din viața mea. Mai ales când o grămadă de solzi se sprijină de piciorul meu. Hidra digeră o altă masă.

Când în cele din urmă furtuna trece, aud un șuierat stins, ca o piele uscată târâtă peste o tablă. Grijuliu, mă las să alunec de-a-ndărătelea afară din vizuina hidrei, cu briciul ațintit în jos în cazul în care se decide să mă transforme într-un prânz în ultima clipă.

Când în sfârșit revăd soarele, mă îndepărtez cu pași împleticiți de gaură, gata să vomit din pricina tensiunii acumulate. Abia când am ajuns suficient de departe, mă las să cad pe spate și încep să râd și să plâng.

N-am știut niciodată că voi fi atât de fericit să nu fiu prânzul unei hidre.

După o jumătate de minut, simt cum soarele începe să-mi ardă fața. Mă ridic și contemplu deșertul printre gene.

Playa a fost curățată ca-n palmă. Cactușii se bălăngănesc ca țepușa fără carne a unei frigărui. Nu se vede niciun semn de viață. Niciun rest. Pe Cenușii i-a înghițit deșertul. Mă îndrept către bombardier, acum numai o movilă de nisip, și o strig pe Kalindora. Nu primesc niciun răspuns. Nici când îl strig pe

Cicero.

Sap în nisip și nu găsesc decât trupurile descompuse a doi piloți Albaștri, pe jumătate mâncați de fiare. Nu poartă insigne, ci un chip de copil încununat cu șerpi. Acest bombardier a fost unul de-ale lui Atlas.

Cala e goală. Încărcătoarele s-au fisurat. În cală sunt rachete netrase. Pe podea zace ambalajul unui baton din rațiile militare. Unul de-ale noastre. În nisipul de lângă bombardier, descopăr adâncituri ce indică trecerea unei navete. Pe jos se află o baterie golită de pușcă cu impulsuri electromagnetice.

Nu-i una de-ale noastre. E tehnologie produsă de Sun Industries.

Privesc către sud și văd naveta, abia un punct, gonind către Heliopolis. Kalindora e probabil la bordul ei. Încă o prizonieră a Revoltei.

Revin în bombardier și mă prăbușesc în cală printre rachetele netrase. Zac părăsit până mă ia somnul. Când mă trezesc, tăcerea și singurătatea mea sunt absolute.

Pytha a știut că așa o să se întâmple.

Dar eu am crezut în mitul războiului.

Mai rău, m-am crezut special. Imun la ororile cu care se confruntă oamenii de rând.

Diomede avea dreptate. În fața furtunii toți suntem neînsemnați.

Nu simt nimic, cu excepția durerii feței mele distruse și a unei epuizări profunde, indescriptibile. Seraphina a murit. Din cauza asta, alianța s-ar putea destrăma. Pretorienii mei putrezesc sau sunt prizonieri. Izbucnesc în plâns, iar rana mă ustură din cauza lacrimilor. De ce l-am trădat pe Cassius? Pentru asta? De ce am revenit în locul ăsta oribil?

Speranța mea de a-i uni pe Aurii și de a instaura pacea mi se pare acum ridicolă.

Nu numai că mi-am supraestimat importanța. Însă am subestimat amploarea războiului.

N-ai cum să-i scapi. Ne va devora pe toți.

Aș putea să evit durerea, să mă refugiez în Ochiul Minții și să alunec pe nesimțite în Vid pe măsură ce trupul îmi va ceda, însă nu-i pot acorda bunicii o asemenea onoare. Mi-a făcut ceva. Ceva ce nu pot înțelege. Eram un copil care avea nevoie să fie iubit după moartea părinților săi în schimb, ea m-a modelat

brutal în forma unei cupe în care și-a revărsat lecțiile. N-o să permit ca lecțiile ei să fie ultima mea faptă de pe lumea asta.

— *Nu plânge, pui de muritor,* rostește o voce în întuneric. *Ei sosesc pe aripi întunecate să-ți sfârtece carnea prețioasă și să te trimită la judecata ce se află dincolo de această lume a suferinței.*

Mă ridic în șezut. Am înnebunit?

— *Stai liniștit și totul se va sfârși. Stai liniștit și sămânța lui Silenius va pieri în marea timpului.*

— Cine-i acolo? întreb.

O formă translucidă stă pe vine în penumbra navetei doborâte. Pare imensă. Aerul tremură în jurul unei pelerine-fantomă cu niște ieșituri ca două coarne. Dacă-i într-adevăr o pelerină-fantomă, și nu nebunia deșertului instalându-se.

— *Nu-ți pierde timpul cu mine, muritorule*! *Diavoli nocturni se apropie. Trezește-te, ridică-te, sau vei fi căzut pentru totdeauna*!

Acum îl aud și eu. Sunetul cizmelor gravitaționale.

Printr-o crăpătură din fuzelaj, privesc șapte bărbați în armuri aterizând în noapte. Din întuneric ajunge până la mine vocea lui Seneca.

— Lysander! Hei, Lysander! Ieși afară, copilaș. Te caută moartea!

Deci Ajax și-a trimis bruta să termine treaba.

La gândul că aș putea muri în mâinile unei bestii cu sângele subțiat mă cuprinde o spaimă irațională. Nu sunt făcut pentru lumea asta de ucigași fără scrupule. Îmi duc mâna la gât, unde mi s-a vârât implantul înainte să plec în misiune. În cele din urmă, l-au găsit. Mă întorc către bărbatul ascuns în beznă.

— Ajută-mă! îl rog.

— *Nu ajut niciun om care nu se poate ajuta singur și niciun om care nu-mi este de folos. Șase ani am adunat cunoștințe ca să devin cel mai puternic dintre aceste învelișuri muritoare. Dar minții mele imense încă-i lipsește o fărâmiță. Nu-i ascunsă în nicio Furie. În nicio carte. Însă această cunoaștere mai dăinuie într-un singur mormânt. Patru zile te-am urmărit. Patru zile mi-ai refuzat ceea ce caut. Trebuie să cunosc Ochiul Minții. Arată-mi-l*! *Sau pieri*!

Aerul vălurește și bărbatul iese pe furiș din navetă.

— Lysander! mă ia peste picior Seneca. N-ai unde fugi! Va muri Moștenitorul lui Silenius într-o gaură de șoarece? Ai

demnitate măcar la sfârșit; ți-o cere *sângele tău străvechi*!

Degenerații chicotesc între ei.

Am văzut șapte, toți în armuri electromagnetice proaspăt încărcate. N-am nicio șansă. Totuși, o să mor ascuns aici, ca un laș? Sau o să mor cu demnitate? Mă ridic, iar picioarele mele ating muniția risipită pe podea. O nouă variabilă se adaugă ecuației.

Ies desculț și descopăr șapte Războinici Însemnați așteptându-mă în întuneric.

Căștile lor de Leoparzi de Fier mă privesc fără să trădeze vreo emoție omenească. Cu brațul stâng îndoit de parcă-i frânt, strâng la piept umplutura unei rachete de semnalizare înfășurată în căptușeala smulsă a unui scaun.

Trebuie să-i fac să-și scoată căștile.

— Ajax nici măcar nu-i în stare să-și ducă singur gunoiul. Admirabil! zic eu batjocoritor.

Vocea-mi e răgușită.

Seneca chicotește.

— Ar face-o, dar Atalanta l-a pus sub cheie, atât de mult a îndurerat-o moartea prețiosului ei Lysander. S-o oficializăm?

Șapte lame se descolăcesc. A mea rămâne la șold.

— Ce ți-a promis, Seneca?

— Câte o navă-torță de fiecare, răspunde unul dintre Aurii.

— Atâta valorează viața mea?

— Trage spada, băiete! Ajax m-a silit să-i promit c-o să ai o moarte onorabilă!

— Poate un om să aibă o moarte onorabilă dacă nu-și poate privi ucigașul în ochi?

Privesc căștile lor zgâriate, sumbre.

— Care dintre voi va fi? Cine îl va ucide pe ultimul moștenitor al lui Silenius? Nu vreți s-o știu în timp ce-mi dau sufletul?

Cât de bine îi cunosc pe-ai mei!

Căștile se retrag și le dezvăluie fețele.

Numele meu mai înseamnă ceva. Vor să le văd ochii când mă omoară. Vor să înțeleg că-mi sunt superiori. Și fiecare vrea să fie acela care va da lovitura letală, proclamându-se, odată cu ea, mai puternic decât sângele meu decăzut. Viitorul sunt ei, nicidecum ultimul reprezentant al Casei Lune, care n-a fost în stare nici măcar să supraviețuiască o săptămână pe front. Și vor s-o știu.

Îmi scot briciul și las lama să se descolăcească.

— Cum, nu tu mită? Nu tu rugăminți? întreabă Seneca. Mă așteptam la mai multe chelălăieli de la potaia asta, care se crede îndreptățită la superioritate.

— Ca om, singurul lucru la care sunt îndreptățit este moartea.

— Așa mai vii de-acasă, spune Seneca schimbând zâmbete cu haita sa. Omorâți-l pe Pixie ăsta!

Șapte măcelari Însemnați plutesc înainte. Mâna mea trage de firul care declanșează încărcătura rachetei de semnalizare. Las să cadă căptușeala scaunului și arunc încărcătura în aer. Îmi îngrop fața în nisip.

Aerul pare să încremenească. Încărcătura detonează deasupra mea. Nu eliberează energie cinetică, ci numai pulsuri de lumină ultravioletă mai strălucitoare decât o explozie nucleară. Nu scoate niciun sunet.

Chiar și cu capul în nisip, orbesc.

Dar la fel și ucigașii cu fețele descoperite. În timp ce urlă, cu retinele arse de străfulgerarea armei, caut în mine spaima care nu mi-a dat pace de când am pus piciorul pe planeta asta. Nu trebuie să caut mai departe de ceea ce am simțit în bârlogul hidrei. Spaima șerpuiește ca un râu întunecat și putred, pornindu-mi de la pelvis și până la baza craniului. Pulsând. Vuind. Nu-i frica de moarte. E frica de eșec. Frica de a nu mă face de râs. Frica de a nu fi inconsecvent. Frica de a nu fi singur. Frica de a nu descoperi că sunt doar o marionetă a bunicii. Frica de a nu fi slab, bun numai ca hrană pentru viermi.

Dar Ochiul Minții e acolo, ca o mănușă purtată.

Sunt ultimul dintre acoliții săi.

Nu-i mai aparține bunicii. N-a fost niciodată o moștenire de familie. L-am câștigat pe merit, suferind în copilărie, cum a suferit și ea în copilăria ei. Frica este torentul!

Tranziția mea către starea de armonie începe.

Ochii mei or fi orbi, dar mintea mea vede.

Lumea năvălește prin pupila multisenzorială a Ochiului Minții. Proiecția se hrănește din amintire. Văd grăunțele de nisip așa cum erau înaintea exploziei de lumină. Simt greutatea oamenilor pe suprafața nisipului. Simt mirosul puternic al armurii nespălate, aroma amară a cafelei, duhoarea dulceagă a stimulentelor de luptă și a cuburilor de proteine pe care le-au mâncat în timp ce coborau. Sângele le pulsează prin vene.

Picioarele alunecă în cizme. Simt pielea fiecăruia, simt încotro îi vor purta instinctele, locul anume în care antrenamentul lor îi va conduce în calea lamei mele, ca pe niște oi la tăiere. Îi văd în bezna orbirii mele și adopt poziția Vijeliei Iernii din Calea Salciei.

„Lysander, ești treaz sau dormi?”

Alunec înainte.

Trei mor înainte să apuce măcar să ridice lamele.

Mânerul briciului Bellona îmi zvâcnește în mână, în timp ce lama își croiește drum prin armura, carnea și osul celui de-al treilea. Simt căldura sângelui șiroindu-mi pe braț. Aud voma țâșnind din gura bărbatului. Ridic lama înfiptă în burta lui, spintecându-i platoșa, în timp ce-i imobilizez brațul înarmat. Mă opresc înainte să-i ating inima, ca să continue să urle. Îi pun piedică și mă las tras în jos odată cu el, rostogolindu-mă înainte și apoi în sus și oprindu-mă într-un genunchi.

Ceilalți țipă unul la altul. Zgomotul muribunzilor le răsună în urechi, dezorientându-i. Aud scâncetul cizmelor gravitaționale când unul dintre ei se înalță orbește în aer. Smulg pumnul electromagnetic din mâna muribundului. Cu Ochiul Minții, răscolesc tăvălugul de sunete până când găsesc scâncetul cizmelor gravitaționale și simt vibrația lor. Mă întorc într-acolo, mă proptesc într-un genunchi, mă las călăuzit de sunet și trag cinci focuri în diagonală. Aud trosnetul unui scut electromagnetic absorbind rafala. Iată-l! Trag treizeci de focuri, până când aud scutul electromagnetic cedând cu un țiuit. Metal și om se prăbușesc în nisip.

Patru doborâți. Trei rămași.

Mă furișez către navă, în timp ce ei trag în direcția fiecărui zgomot. Niște cizme gravitaționale șuieră în stânga mea. Trag în plin din ascunzătoare. Omul scapă. Trec câteva secunde. Din deșert se aude un bufnet. Nici vizitatorul meu nu vrea să scape nimeni.

Ultimii doi sunt greu de localizat. Amintirile mele sunt de-acum vechi de un minut, dar, în timp ce mi-am ucis victimele, le-am și amplasat în minte. Știu că al doilea cadavru se află la aproximativ nouă metri și jumătate spre apus și are încă un pumn electromagnetic. Știu că al patrulea cadavru creează o barieră între una dintre aripile frânte ale bombardierului și fuzelaj. Și, când aud un clinchet, știu că unul dintre cei doi supraviețuitori verifică pulsul celui dintâi cadavru, la doi metri în

spatele meu.

Mă răsucesc să-l ucid cu o lovitură în revers. Ricoșează din casca pe care și-a activat-o. Îi parez cea dintâi ripostă, știind că o să vină ca o lovitură joasă, fiindcă era îngenuncheat și ăsta e modul tradițional de a pregăti o lovitură diagonală de sus în jos. O parez și pe ea, și alte trei lovituri succesive dintr-un set. E un spadasin iscusit și armura îi conferă un surplus de forță, dar se bazează pe acest contact susținut ca să știe unde mă aflu. Mă depărtez. Aștept. Și, în timp ce el cercetează întunericul cu lovituri date orbește, eu îl ocolesc și înaintez fără zgomot. Lama îi retează piciorul din șold. A doua lovitură îi retează mâna. A treia – glezna.

Îl las să sângereze până moare. Gemetele lui îmi oferă acoperirea necesară ca să mă deplasez.

Seneca își strigă compatrioții. Nu-i răspund decât gemetele răniților.

— Ce mă-sa? mârâie el.

Îi aud briciul șuierând prin aer cu lovituri ample. Pumnul lui electromagnetic vuiește.

— Ticălos mic și sclivisit! Cum de mai vezi?

— Întrebarea, Seneca, este cum de-ai orbit tu?

Mă deplasez în tăcere pe nisip, auzind cum se scurge sângele din trupurile muribunzilor. Gâl. Gâl. Gâl în armurile lor distruse.

— Așa ți-ai văzut viitorul?

El trage în direcția vocii mele. Spre deosebire de ceilalți, e dificil de găsit. Cred că și-a scos și el cizmele. Bătăile inimii lui sunt calme. Se mișcă neauzit în ciuda masivității sale. Ăsta e un adevărat ucigaș. Lucru firesc pentru cineva care-i păzește spatele lui Ajax.

— Există vreun viitor dincolo de acest moment, Seneca?

El trage din nou, și din nou ratează. A revenit lângă navă. Mă strecor printre trupurile căzute și găsesc un pumn electromagnetic. Îl las jos. Nu pare onorabil.

— Numai un animal nu plănuiește mai departe de clipa de față.

Mă las să alunec într-o parte și el trage în direcția unde m-am aflat.

— Deci tu ce-nseamnă că ești?

Mă apropii și sub picioarele mele desculțe simt nisipul mai rece.

E o capcană. Stă ghemuit, aplecat înainte, fără să se mai ostenească să vorbească. Aşteaptă să fac eu vreun zgomot. Îndatoritor, arunc o piatră în fuzelaj. O ignoră. Dar nu ignoră sunetul picioarelor mele când îmi iau elan din nisip ca să sar asupra lui. Trage de parcă aş fi luat-o la fugă. Rafala de energie trece pe sub picioarele mele, umplându-mi pielea de băşici.

Aterizez puţin cam prea aproape şi-mi reped lama în jos. El o prinde în mână. Simt o zguduitură când îi sfârtecă mănuşa şi-i desparte radiusul şi cubitusul până la cot. Se înţepeneşte. Simt lama lui repezindu-se către pântecele meu. Îmi fac lama să ia forma unui bici şi mă răsucesc într-o parte, ţinând mânerul cu mâna stângă. Lama lui mă ratează, cu excepţia unei tăieturi adânci în osul şoldului. Durerea e cumplită. Umărul lui stâng mă izbeşte în faţă. Mă împleticesc îndărăt, retrag lama din braţul lui şi-i parez următoarea lovitură ascendentă. Cad, îndepărtându-mă de el. Mă urmează. Îmi transform iarăşi lama în bici şi i-o înfăşor în jurul gleznelor când trec una pe lângă alta la jumătatea unui pas. Apoi comut din nou lama în forma ei rigidă şi, din genunchi, dau lovitura de graţie a Căii Salciei, Nodul Plângător.

Biciul care i-a încolăcit gleznele se întăreşte şi se retrage formând o linie dreaptă din metal. Ca s-o facă, trece prin armură, carne şi os.

Seneca se prăbuşeşte zgomotos, cu picioarele retezate din glezne.

— Nuuu! urlă el de jos, lovind la nimereală.

Mă ghemuiesc pe vine şi mă retrag dincolo de raza lui de acţiune.

— Nu! Puţoi nenorocit! Copil nenorocit! Mi-au zis că eşti un Pixie!

— Se pare c-au evaluat calităţile greşite.

Aştept ca trupul său greu încercat să obosească. Când protestele îi slăbesc, mă apropii şi mă opresc dinaintea lui. Îmi protejez şoldul şi rana adâncă din el.

— Care-i poetul tău preferat? întreb.

— Ce? se răsteşte Seneca.

— Poetul tău preferat, omule!

El oftează.

— Kipling.

Frunzăresc ceea ce-mi vine în minte şi aleg nişte versuri:

Timpul în matcă, supus se pleacă,
Voinței Tale umil servitor;
Din a Ta vrere, Soarta-și oprește
În sfere-nalte mersul stelelor –
Stăpâna cheii fricilor noastre
și al speranței tovarăș
Făr’ de-n îndoială că din al Tău ordin
Și Raiul, și Iadul crearăm.[20]

— Să te fut, fir-ai tu să fii de Pix…

Îl decapitez pe Seneca. În timp ce capul lui se rostogolește pe nisip, eliberez Ochiul Minții și lumea se învârte cu mine.

Sunt sfârșit. Oboseala se prăbușește asupra mea ca o nicovală plină de transpirație. Am răni pe care nu le-am remarcat până acum. Dâre de foc gonesc de-a lungul a două tăieturi adânci din coapsă, deși cea mai dureroasă e ultima, cea pe care am primit-o de la Seneca pentru că am refuzat pumnul electromagnetic în favoarea briciului. Se pare că onoarea costă scump. Apoi, în spatele meu, cineva începe să aplaude.

— Apollonius au Valii-Rath presupun.

— *Indubitabil. Deci Ochiul Minții chiar există. Atalanta a jurat că era un mit. Dar să-l văd… o, să-l văd*!

— Octavia n-a vrut s-o învețe și pe ea, spun eu. Asta îți dorești? Secretele bunicii mele?

— *Întreaga comoară pălește pe lângă acest unic trofeu.*

— Ochiul nu-i o spadă pe care s-o mânuiască oricine, spun așezându-mă epuizat pe jos.

— *Eu nu-s oricine. Orice om ar avea demoni ca ai mei*? *Ajax, Atalanta, Atlas*…

— Deduc că ei au fost responsabili pentru șederea ta în Deepgrave. Dar cum rămâne cu sursa tuturor relelor? Cum rămâne cu Darrow?

— *Camaraderia îi leagă pe toți cei ce-au fost trădați, căci numai ei cunosc cea mai profundă frângere a sufletului. Cândva, va trebui să cadă pentru ca eu să mă pot înălța. Dar ce ucigaș înțelept ar slăbi menghina care-i ține demonii pe loc înainte ca ei să primească ce merită*?!

— Atunci răspunsul e nu.

[20] Rudyard Kipling, *To the true romance* (1922).

— *Nu*?!

Râsul lui e frumos și arogant.

— Atalanta și Atlas nu-mi sunt dușmani.

— *Dar Ajax*... *după trădarea asta*?

De cât timp mă urmărește? Nu-i răspund. Chicotește ca pentru sine.

— *Unul îi e tată, cealaltă îi e iubită. Îl vor alege pe Ajax. Fără ajutorul meu vei muri aici, sământă a Casei Lune. Fără ajutorul meu vei muri oriunde te vei duce.*

— N-am nimic cu tine, Apollonius, dar nu vreau nici să-ți rămân dator.

— *Și totuși m-ai rugat să te ajut.*

— Vorbea copilul dinăuntrul meu. Acela a murit.

— *A fost acum cinci minute*!

— Tu ești același ca acum cinci minute? Dar Seneca?

Nu-mi răspunde. Mă ridic în picioare.

— Pari flămând, Apollonius.

Nu mă simt mai puternic decât acum cinci minute. Nu sunt un supraom cu o strategie de scăpare. Știu doar că în mine e mai mult decât credeam. Dacă mor, n-o s-o fac în genunchi.

În vocea lui se strecoară un ton amenințător.

— *Aș putea să te ucid chiar acum. Eu nu-s unul dintre oamenii ăștia.*

— Da. Ai putea. Totuși, n-o s-o faci.

Nisipul suspină sub greutatea lui când înaintează spre mine.

— *Ești atât de sigură, sământă mică*?

— Rezonabil de sigur. Deși nu ne-am cunoscut, știu că-i un lucru căruia Apollonius au Valii-Rath nu-i poate rezista.

Mă ridic și tai nodulul de identificare din gâtul meu, întinzându-i-l. Degete metalice imense iau dispozitivul.

— Un spectacol pe cinste.

Apollonius tace cât timp adun lucruri de la cei morți. În afara Ochiului Minții, sunt mult mai stângaci, însă mă tem de prețul pe care l-aș plăti dacă aș recurge la el. Este posibil să mor în deșert, dar să-i accept oferta ar însemna să pornesc la război împotriva Atalantei și a lui Atlas. Aș conferi legitimitate facțiunii lui în dauna facțiunii lor. După încercarea Atalantei de a cuceri Heliopolis, Casa Votum ar putea trece de partea mea numai ca să-i facă ei în ciudă. După moartea Seraphinei, Marginea i s-ar putea alătura lui Apollonius – îi cunosc valoarea ca războinic –

sau ar putea să-i declare război Atalantei dacă mărturia mea cu privire la moartea Seraphinei ar fi suficient de… acuzatoare.

Dacă m-aș alătura lui Apollonius, aș putea s-o distrug pe Atalanta.

Însă ce s-ar întâmpla cu Auriii? Din câte se pare, ea este cel mai bun tactician al nostru și, în ciuda cruzimii lui Ajax, în ciuda vanității ei capricioase, încă o iubesc ca și cum face parte din familia mea. Încă e posibil ca trădarea lui Ajax să fie numai a lui. În plus, Auriii nu-și pot permite ruptura aceasta. Tot așa cum lumile nu-și pot permite un bărbat care distruge o planetă numai ca să câștige o bătălie.

Poate că nu sunt cine credeam că sunt. Lumea însăși poate fi un labirint fără centru. Dar n-o să aștept moartea cu brațele încrucișate. N-o să aștept să mă pună altcineva în frâu. O să înaintez după cum voi considera eu de cuviință.

După ce am luat tot ce-mi trebuia de la Auriii morți, mă ridic, așteptându-mă ca Apollonius să mă oprească. Văzând că n-o face, mă întind căutând cizmele gravitaționale ale lui Seneca. Au dispărut. Apollonius chicotește.

— *Nu capeți tot ce vrei, sământă mititică*! Alege pentru sine câte ceva din prada mea. *Un spectacol pe cinste, spune potențialul autarh.* Mă bate pe cap. *Chiar dacă o să supraviețuiești acestei plimbări, tot n-o să-l învingi pe Darrow, dacă asta intenționezi. O să se târască în susul lamei tale și-o să te muște de jugulară. Ca să învingi un zeu în viață, nu-i de ajuns să supraviețuiești sau să te hrănești cu ambrozia cuceririlor. Cine va urma un prințișor necioplit în locul acelui Sclav devenit Războiul întrupat*? *În fond, tu n-ai pic de simț dramatic.* Mă bate pe umăr cu atâta forță că-mi clănțăne dinții. *Bucură-te de plimbarea ta*! *O să te privesc*!

Pornesc către nord, orb, dar nu orbit.

Nesigur încotro mă îndrept, dar știind un lucru. Ajax m-a abandonat în mâinile dușmanului. El a încercat să mă ucidă, Darrow a încercat să mă ucidă, Seneca a încercat să mă ucidă, deșertul a încercat să mă ucidă, dar iată-mă tot aici. Durerea e unica dovadă că încă n-am murit. Fie ea plină de durere sau de bucurie, viața mea îmi aparține. Mi-am recâștigat-o.

Și n-am de gând s-o irosesc.

40. EPHRAIM

Kjrdakan

Țigara e pe terminate. O scutur peste balustradă și privesc scrumul răsucindu-se în cădere. M-am achitat de partea mea, prezentând o informare tactică despre modul în care skuggii pot neutraliza cea mai mare parte din paza minelor lui Quicksilver. Acum îi privesc pe temerarii care se pregătesc în sala de sport a *Inimii lui Venus* și mă marinez în vinovăția de a fi complice la genocid.

Sunt un veteran al informărilor, atât în cadrul legiunilor, cât și ca investigator. Informările stau în fișiere adunând praf electronic, până când sunt șterse ca să-și acopere spatele cine știe ce mare mahăr politic care a dat un ordin contrar. „Toate analizele erau în favoarea deciziei mele” este replica lor preferată.

Valdir este *varkjrul* lui Sefi. Căpetenia războinicilor ei. A folosit forța brută de pe Marte până pe Mercur pentru a-și croi o legendă, supraviețuind unui deceniu care a trimis în Valhalla mai bine de șaptezeci la sută dintre comandanții lui Sefi. Vrea un asalt frontal. Așa că va fi un asalt frontal. Nu se va lăsa convins de o informare susținută de un mercenar oarecare. O să reușească, sunt sigur de asta. În fața legiunilor călite din *Inima lui Venus* până și Citadela Republicii poate cădea. Dar asta va transforma atâția cetățeni ai Republicii și trupe din spatele frontului în confetti de carne, încât Marte îi va urî secole în șir. Viitorii morți anonimi mi-aduc aminte de sunetele pe care le-au scos băieții mei când au fost jupuiți pe Luna. Mâna îmi tremură de dorul Z-ului. Uciderile nu se vor termina aici. Ăsta va fi doar începutul. Numai foametea e mai hidoasă decât ocupația.

Ce-ar zice Volga dacă i-aș spune că acesta este prețul plătit pentru viața ei?

Îmi masez tâmpla, încercând să reduc vibrațiile sfredelului încins care-mi sapă în creier.

Sunt destinat să fiu sluga diavolilor, se pare.

Aprind altă țigară.

Se termină înainte să-mi dau seama.

Dedesubt, Obsidienii studiază roboții lui Quicksilver, mașinării

făcute să ucidă tot ce-i din carne și oase. Nu le-aș înfrunta pentru nimic în lume.

— M-ai evitat.

Ridic privirea și-l văd pe Pax venind dinspre un lift gravitațional.

— Consolările nu-s punctul meu forte, îi replic.

El privește inexpresiv dincolo de balustradă. A devenit mai dur de când l-am răpit din naveta Gărzilor Leonine. Cum altfel? Braga și cealaltă gardă a sa îl urmează. Mă privesc amândouă fără cine știe ce simpatie. Sunt emblematic pentru Noua Cale a reginei lor.

— Presupun că până și o rasă de războinici trebuie să născocească noi moduri de a muri, bombăn eu. Moartea de secure probabil devine plicticoasă după o vreme.

Îmi răsucesc o nouă țigară.

— Te aștepți la un masacru.

— Fie ca să le cucerească, fie ca să le păstreze. Tu nu?

El nu răspunde imediat.

— Nu știu totul. Ce știu este că Obsidienii vor apăra Cimmeria mai bine decât a făcut-o Quicksilver vreodată și poate chiar o vor reconstrui. Pentru Roșii s-ar putea să fie mai bine așa. Sefi știe care-i pericolul dacă-i lasă să dea în clocot. Îi depășesc numeric pe ai ei cu o sută la unu. Când va veni Atalanta… poate vor lupta umăr la umăr. Și, chiar dacă n-o vor face… nu știu. Poate că Obsidienii merită asta mai mult decât oricine.

— Cimmeria e numai un continent, răspund eu. Cel mai bogat în heliu, da, dar Apollonia e inima planetei Marte. Agea va face istericale. Ăsta-i un război civil din alt război civil. Moartea Republicii. Fără heliu…

— Nu. Obsidienii sunt o putere terestră. Pentru ei, heliul nu-i valoros decât dacă-l vând. Dacă Obsidienii cuceresc Cimmeria și se pun pe minerit, Agea o să negocieze. Și, chiar dacă Vox o are pe mama, ai mei sunt încăpățânați. Victra e încă liberă. Telemanușii… poate. Tace o clipă. Se vor alia cu Obsidienii ca s-o înfrunte pe Atalanta.

— Dacă Vox nu înghite Republica.

— Da.

Deci nu se mai bizuie pe tatăl lui, aflat pe Mercur. Fără Suverana care să conducă o flotă salvatoare, cei de-acolo sunt ca și morți.

— Crezi că mama ta știa despre asta? îl întreb.

El suspină.

— Nu știu. Judecând după dimensiunile operațiunii, presupun că trebuia să fi știut. Subtilitatea nu-i punctul forte al lui Sefi și ea nu cunoaște toate instrumentele mamei. Ca urmare, faptul că s-a ajuns până aici înseamnă că mama fie a aflat de la Victra, fie de la Sevro, fie s-a prins pur și simplu fiindcă așa-i ea. *Era* ea.

Încleștează fălcile și pare de zece ori mai bătrân. S-a schimbat de când a aflat despre moartea mamei lui. În timp ce Electra cârâie fără încetare despre răzbunare, el a devenit foarte tăcut. Desigur, Moacă de Topor crede că viața e numai o substanță prin care să-ți croiești drum tot înainte. O minte ca a lui Pax a ghicit deja că nu există un înainte. E numai un urcuș anevoios către buza unei prăpăstii în care cei buni cad mult prea repede.

— Vrei să vorbim despre asta? îl întreb.

— Nu. Un timp rămânem tăcuți. Nu, spune el când trag aer în piept gata să zic ceva.

Mă reazem de balustradă, aprind o nouă țigară și-i ofer și lui una.

— Am unșpe ani.

— Și ce? S-a găsit leacul pentru cancer, ai uitat?

El ridică din umeri și ia țigara, ținând-o de parcă-i pulbere-neagră. I-o aprind.

— Mama m-ar omorî dacă m-ar vedea.

— Credeam că babacu’ e ucigașul în familia voastră.

— El nici n-ar observa.

— Haide! Meschinăria nu te prinde. Măcar taică-tu-i un tip mișto. Al meu a fost numai un răcan în călduri care și-a oferit sămânța pentru un bonus de zece miare. „Fă legiunile puternice”, pufnesc eu.

Nu-mi place să-l văd pe Pax în starea asta. Mă deprimă. Ar trebui să spun o chestie interesantă, dar nu mă pot gândi la ceva ce să nu poată combate. „Bine. Hai să vorbim pe șleau!”

— Odată am cunoscut un tip, zic, în timp ce Pax se învăluie într-un nor de fum.

Nu tușește. Bravo lui! Nici eu n-am tușit.

— Nu eram cu mult mai tânăr decât tine. Era înainte să mă preia Căminul Legiunii. Eram cercetaș pentru un dur local și am auzit că-n Piața Luminii se vindea înghețată. Știi movila aia. Piața Eroilor sau cum i-o mai zice acum.

El încuviințează.

— În fine. Ideea-i că am fost prins furând înghețata suspomenită și urma să iau o bătaie zdravănă de la gărzile urbane, când un bărbat mi-a sărit în apărare. A spus că eram cu el. Gărzile urbane doar s-au uitat o dată la el, l-au salutat respectuos și-au plecat. Era un Cenușiu. Părea o figură *legendară*, rezemat de fântâna arteziană ca și cum îi aparținea. Avea în piept o insignă cu Ploaia Titanilor, dedesubt una cu Rhea spulberată, o ploaie de picături aurii pe față și tatuaje ale Legiunii a XIII-a. Tu nu i-ai întâlnit, dar până și Auriii îi salutau pe cei ca el.

Îmi răsucesc țigara între degete.

— Fuma țigara aia ca servitorul nepăsător al unui zeu. Mi-l amintesc limpede ca lumina zilei. Pe Jupiter, arăta marfă! El mi-a dat prima mea țigară. Așa cum ți-am dat-o eu pe-a ta. L-am întrebat dacă era un erou și m-a privit fix în ochi – aici Pax se uită la mine – și mi-a zis: „Dă-i în mă-sa pe eroi, puștiule! Totu-i să fii suficient de lunecos ca să te strecori. Ăla-i ultimul care rămâne în picioare”. Am luat chestia asta în serios. Și uite-mă aici!

— Și asta ce-ar trebui să mă învețe? întreabă el. Să fiu un ticălos?

— Habar n-am. Să nu fii ca părinții tăi, cred. Nu-i treaba ta să salvezi lumea. Să fim sinceri, au fost niște tipi impresionanți. Nu zic că nu ești și tu așa. Dar ei au fost ei și uite unde-au ajuns. Îi pun o mână pe umăr. Vreau pur și simplu să apuci să-mbătrânești.

— De ce? Pentru tine nu-s decât o pradă.

— Toți sunt prada altcuiva. Aș paria pe bani frumoși că Sefi e și ea pe vreo listă. Îmi țin fumul în plămâni cât pot de mult. Cred că-ți spun asta fiindcă pe mine bătrânețea nu mă avantajează. Dar cred că pe tine te-ar avantaja. Atâta tot. Ăsta a fost discursul de îmbărbătare.

El îi privește pe temerarii de dedesubtul nostru.

— Nu le ai cu discuțiile de încurajare.

— De acord, dar poate ăsta-i motivul pentru care eu sunt în viață, iar tu porți inelul lui Trigg.

Pax se joacă cu lanțul.

— El era cât de bun poate fi un om. Și în final ce-a ajuns? Un șiș-kebab!

— Tata ar vrea să-l fi cunoscut mai bine, murmură Pax.

— Nu trebuie să-mi cocoloșești orgoliul!

— E adevărat! Zi ce vrei despre tata, dar să nu crezi vreodată că nu-și remarcă oamenii. Ăsta-i cel mai bun lucru la el. Când mor, i se rupe inima.

— Păi el e ăla care dă ordinele.

— Cineva trebuie să le dea.

Se uită la vârful aprins al țigării, care înaintează transformând tutunul în scrum.

— Nu-l urăsc. Adică-l urăsc și totuși nu, dacă are vreo logică. Îl urăsc c-a plecat pe Venus, dar nu și pentru că s-a dus pe Mercur. Când e în cea mai bună formă, e exact așa cum trebuie să fie un bărbat. Deci poate asta înseamnă că lumea-i defectă.

— Ăsta-i adevărul, fir-ar el să fie!

Ne rezemăm de balustradă fumând tăcuți. Chiar e un ou bun. Nu dau doi bani pe porunca lui Sefi de a-l lingusi. Dacă-mi va cere să-l folosesc, o să-i fac o gaură-ntre ochii ei întunecați.

— Grarnir! A sosit vremea!

La auzul vocii, eu și Pax tresărim. Niciunul nu l-a observat pe Ozgard furișându-se pe la spate. În mod excepțional, de data asta nu-i bine dispus. Ochii șamanului sunt înconjurați de cenușă.

— *Kjrul* se adună pentru Kjrdakan. În calitate de *aefe,* trebuie să participi.

Mă uit chiorâș la el.

— La ce, pentru ce, în calitate de ce?

— Acceptați un Cenușiu în Kjrdakan?! întreabă Pax șocat. Pariul Căpeteniilor, îmi explică el. Ritualul războinic al Volkului înaintea bătăliilor importante. Tata a fost prima persoană care nu aparținea Volkului și care a luat parte la unul. Era un *aefespakr,* un strateg înțelept. E o onoare.

— Sefi mi-a acceptat planul? îl întreb șocat pe Ozgard. Nu pe-al lui Valdir?

El îmi râde în nas.

— Grarnir e orb. El încă nu vede. Freihild și skuggii ei sunt deja pe drumul de întoarcere pe Marte. Ne grăbim către Phobos ca să ne transferăm în transportoarele de minereu. Se oprește și ochii lui negri îi cercetează pe ai mei. Vino! Kjrdakanul ne așteaptă!

Pax înțelege amploarea declarației fără cuvinte pe care o face

Sefi alegând planul unui venetic Cenușiu în dauna celui propus de cea mai eficientă dintre căpeteniile ei războinice. Este o proclamație a schimbării, alegerea riscului în locul măcelului. Mult prea civilizat ca să fie adevărat. Dar, în același timp, îl și scuipă în față pe iubitul său și mă amplasează în mijlocul focului încrucișat dintre ei doi. Valdir o să fie supărat.

Îngrijorat mai mult decât pot spune, arunc țigara și-l urmez pe Ozgard. Înainte să mă îndepărtez prea tare, Pax mă prinde de braț.

— Orice faci, nu-ți lăsa sângele să picure în cutia toracică!

— Ce?!

— Dacă eșuează campania și tu ai făcut un pariu de sânge, vei fi ucis ritualic.

— Da. O să am nevoie de mai multe detalii. Mergi și vorbește, puștiule! Mergi și vorbește!

•

Tămâia arde în vase pe scena sălii de spectacol unde a fost ucis Amel. Fumul este atât de gros, încât ochii mă ustură cu tot cu nervii retinali. Mă mut de pe un picior pe altul în cercul de căpetenii războinice, în timp ce un bizon albinos uriaș, cu coarne răsucite este condus pe scenă de acoliții lui Ozgard. Sefi se apropie de vita musculoasă, ducând pe umăr o secure cât un copac. Îmi încrucișez brațele, pregătindu-mă să asist la un ritual păgân și absurd.

Sefi își strânge bine mănușa de pe mâna dreaptă și se lasă pe vine, privind animalul în ochi cu ochii tatuați pe pleoapele ei închise. Se pare că n-are nevoie decât de un minut ca să vadă „spiritul” bizonului. Șoptește o făgăduială solemnă stranie care sună ca șuieratul valvei de presiune a unei puști cu gaz, apoi își avântă securea prin aer și-i crapă capul drept pe mijloc, dintr-o lovitură nimicitoare. Sângele îmi stropește cizmele. Lama e atât de lungă, încât desparte gâtul bizonului în două până la șira spinării. Privesc oripilat cum animalul se cutremură, se clatină și se prăbușește, împroșcând cu sânge în jur.

Sefi își vâră mâinile în ambele jumătăți ale capului despicat și-i smulge limba, arătând că a fost retezată în două. O precizie imposibilă!

Obsidienii își exprimă aprobarea zornăindu-și brățările de la mâna stângă, în timp ce Sefi îi înmânează una dintre bucățile alea scârboase lui Valdir, *varkjrul* ei. Mănâncă amândoi limba

crudă, privindu-se în ochi cu un entuziasm febril, vecin cu erotismul. Mi se întoarce stomacul pe dos la vederea sângelui ce li se scurge pe bărbii.

Mi se pare exagerat.

Dar maniacii ăștia de abia s-au pornit.

În timp ce animalul doborât mai tresare pe podea, Ozgard se învârte în jurul lui într-un dans nebunesc, spasmodic, care ar fi amuzant dacă l-ar dansa oricine în afară de un Obsidian.

Marile pliuri ale pielii sale unduiesc și fâlfâie în timp ce-și flutură brațele și-și leagănă torsul dezgolit. Din gâtlejul lui se înalță un cântec primitiv. Începe să descrie cercuri tot mai rapide, până când copitele bizonului nu mai zgârie podeaua. Când animalul a încremenit, Ozgard mai face un cerc, la pas. Urmele însângerate ale picioarelor sale au alcătuit o glifă protectoare spiralată.

Complet absurd.

Apoi *vynkjr,* cei patru lorzi ai vântului ai lui Valdir, înaintează, apucă fiecare un picior și rostogolesc bizonul pe spate, iar Ozgard îi spintecă pântecele și-i desface torsul ca pe aripile unui fluture. Ia un borcan negru plin cu numai Jupiter știe ce, își umple gura și scuipă conținutul peste măruntaiele bizonului. În mâinile lui se ivesc două securi pe care le lovește între ele până când scânteile trosnesc în contact cu lichidul scuipat de el. În pântecele fiarei se înalță un foc. Organele ei încep să sfârâie. Grăsimea de sub piele se aprinde, încrețindu-i blana albă. În curând e un incendiu în toată regula. Lumina flăcărilor dansează pe fețele căpeteniilor Obsidiene care cântă în cor.

Nici măcar tămâia aprinsă nu poate împiedica usturimea de ochi pe care mi-o provoacă intestinele și ficatul arzând. Lacrimile îmi șiroiesc pe obraji. Măcar Sindicatul era o spaimă familiară.

Cântă până ce focul se domolește, nelăsând în urmă decât țesuturile carbonizate și măduva ce se prelinge din oasele crăpate. Cutia toracică a bizonului se arcuiește în afară și în sus ca o pereche de mâini fosilizate.

Ozgard se ghemuiește printre resturile fumegânde și-și ridică brațele, strigând ceva de neînțeles în nagal despre o profeție norocoasă pe care a citit-o în oase. Apoi cere să se facă Kjrdakan. Pariul Căpeteniilor. Începe cu *vagkjr,* cei mai neînsemnați dintre Seniorii înaripați. Două femei în veșminte

mai moderne lasă șuvițe de păr să cadă în cutia toracică. Își joacă onoarea pe succesul bătăliei. Dacă eșuează, părul le va fi tuns și-și vor pierde rangul, devenind temerare care trebuie să recâștige funcții de comandă. Un pariu îndrăzneț, pe care Pax mi l-a recomandat și mie. După aceea, al treilea, un bărbat în veșminte tribale se uită la mine, apoi la Valdir, după care la Sefi și lasă să cadă o singură brățară de aur. Se așterne tăcerea. Sefi are aerul că-i gata să-l omoare. Numai cursul rapid pe care mi l-a ținut Pax pe drum încoace mă împiedică să mă uit nedumerit în jur. E cel mai neînsemnat pariu. O singură brățară. O fracțiune infimă din onoarea unui luptător.

Este o insultă. Unii dintre ei nu cred în demersul ăsta.

În timp ce toți *vagkjrii* bărbați și apoi câțiva dintre *vynkjrii* cu rang mai înalt fac pariuri la fel de meschine, înțeleg motivul. Nu m-aș sinchisi dacă și-ar exprima neîncrederea în planul de modernizare al lui Sefi sau dezaprobarea față de trădarea comisă de ea împotriva Republicii. Dar bărbații protestează împotriva mea. Spun că planul *meu* e un rahat. Cu fiecare zăngănit de brățară, cu fiecare uriaș arogant, simt că fierb pe dinăuntru din pricina insultei profesionale. Abia au ieșit dintre ghețari și deja mi se cred superiori. Sălbatici idioți!

Când Valdir aruncă și el o singură brățară, sunt cât pe ce să plec. El scuipă pe podea în direcția mea. Ozgard îmi traduce spusele lui în nagal.

— Ești un non-om, repetă el. Nu ești un *aefespakr* pentru Volk. Ești parazit. N-ai ce să ne înveți decât despre slăbiciune. Își întoarce ochii spre Sefi și-și ridică bărbia, expunându-și gâtul. Ești regina mea. I-am înfruntat pe Aurii alături de Nakamura, Arkadius, Vesuvian. Cenușii cu suflet nobil. Dar locul... potăii ăsteia e în șanț! Planul lui va da greș. Și skuggii vor muri degeaba. Se plesnește peste brațe. Dacă tot ne trădăm jurămintele, trebuie să dovedim putere, nu șmecherii.

Susținătorii lui, majoritatea bărbați, își zornăie brățările ca să-și manifeste acordul.

Sefi nu răspunde. E un soi de trădare aici pe care nu sunt sigur c-o înțeleg complet.

Ozgard mă înghiontește ușor ca să-mi plasez pariul. Tovarășii lui Valdir râd batjocoritor când îmi desprind o șuviță de păr, murmurând între ei că un hoț nu are ce onoare să pună la bătaie. Mânia din mine dă în clocot. Barbari obraznici!

Îndrăznesc să râdă *de mine*! Ei, care nici măcar nu știu ce-i aia o întrebare retorică!

— Știți cu toții ce-am făcut, spun, întorcându-mă și privindu-i pe uriași în ochii lor negri și încăpățânați. I-am răpit pe plozii ăia Aurii de două ori. Voi doar ne-ați înhățat din fugă ca vulturii. Și îndrăzniți să spuneți că eu sunt un parazit? Am fost un Fiu al lui Ares când voi erați încă în Evul Întunecat, rahaților! Am vânat Războinici Însemnați în timp ce voi încă-i slujeați sau vă chinuiați să vă scoateți oamenii de la poli. Și voi îmi spuneți mie potaie? Corect. Scuipați pe onoarea mea. Nu dau doi bani. DAR SĂ NU-NDRĂZNIȚI SĂ-MI INSULTAȚI MUNCA!

Îmi înfig mâna într-un ciot de coastă. Sângele se prelinge strălucitor din partea cărnoasă a palmei mele. O țin deasupra cutiei toracice, lăsând sângele să picure. Obsidienii se uită la mine năuciți. Până și Valdir pare să fi înghițit un găinaț.

După ce mi-am reclamat partea leului în materie de onoare dacă ziua de azi va fi victorioasă, revin la locul meu însoțit de murmurele Obsidienilor. Unii dintre ei își duc mâinile la frunte în semn de respect. Ozgard îmi șoptește la ureche:

— Credința ta mă inspiră.

Mă ia peste picior.

Mahmureala regretului sosește iute și în forță. Mânia se risipește. Z-ul nu mă proteja numai de amintiri. Mă proteja mai ales de mine. De mândria exacerbată a unui maidanez care nu suportă să fie luat în râs și atunci își cumpără costume frumoase, își golește contul ca să-și ia apartamente la modă, latră la monștri și joacă cu oameni care-și pot permite să piardă. Volga ar muri de râs dacă m-ar vedea acum.

Obsidienii amuțesc când Sefi se apropie de coaste. Se joacă cu părul ei lung, îmi aruncă un zâmbet sinistru, apoi scoate cu nonșalanță un pumnal din teacă și-și retează o fâșie de carne de pe antebraț, aruncând-o în foc și egalându-mi pariul. Când vorbește, i se adresează lui Valdir, în limba comună:

— Calea mea, dacă învingem. Capul meu, dacă pierdem.

După plecarea Obsidienilor, Sefi rămâne și privește rămășițele fumegânde ale oaselor.

— N-o să-ți însoțești skuggii. Trebuie să se miște repede, iar tu nu poți ține pasul cu ei.

Încuviințez mulțumit.

— Știi că, dacă dăm greș, o să fii ucis?

— S-ar părea c-o să fim uciși amândoi.

— Mândria orbește, spune ea. Dar, uneori, mândria conduce. Își pune mâna grea pe umărul meu. Știu că ție căile noastre ți se par stranii, dar e nevoie de metode dure ca să stăpânești niște spirite neîmblânzite. Dacă vom câștiga, vei fi invitatul meu la Vânătoarea Ultimei Lumini. Vei avea parte de multe comori. Vei fi onorat. Ei nu-ți văd valoarea. Dar eu da, Horn. Văd frica din tine. Mulți fug de ea. Dar tu, tu o scuipi în față. Își apropie chipul de al meu. Și eu la fel. Și eu la fel.

41. EPHRAIM

Ascensiunea Obsidienilor

Nave de război gonesc pe deasupra locului unde s-a născut Revolta.

— Aici se încheie povestea lui Ephraim ti Horn. Ucis ritualic sau spulberat de o rază cu particule. Minunat! zic eu, îndesându-mi mâinile în buzunare.

Cea mai mare lovitură din acest război se pune încet în mișcare și eu sunt țintuit într-un transportor greoi de minereu al Casei Julii, în drum spre Marte, fără niciun plan de evadare, fără nicio informație cu excepția celor furnizate de Obsidieni și fără nicio armă, nici măcar o cheie.

Și, ca să punem cireașa pe tort, sunt cum nu se poate mai treaz.

În loc să mă dezbar de dependența de Z, m-am milogit de jumătate dintre luptătorii cu mutre mai dubioase din *Inima lui Venus,* doar-doar mi-or da un gram. Se pare că Sefi a răspândit vestea pretutindeni. Nici măcar foștii practicanți ai beției sângelui din rândurile lor nu mi-ar da un pachet cu stimulente din rezerva Republicii.

Privesc dincolo de cabina de comandă aglomerată, pradă unei presimțiri funeste. Luminile sunt reduse. Pilotul, un Albastru din elita distrugătoarelor-de-aripi, recrutat dintre aliații lui Sefi, Secta Rho, stă ghemuit ca un jucător de karachi asupra comenzilor sale, deși până și un elefant debil mental ar putea zbura cu covata asta. Ozgard stă în picioare în spatele lui,

mângâindu-și barba împletită și mâncând nuci fără nicio grijă. E vopsit cu suc albastru de afine.

„Idiotul!”

— Nu vei fi ucis ritualic sau pulverizat, spune Ozgard. Răsuflarea Mamei-a-Toate te va purta către Valhalla.

— Mersi, nu! Prefer o insulă nomadă de pe Venus cu un stoc nelimitat de Rozalii.

El se întoarce. Dincolo de iritarea din ochii lui e o siguranță de sine care depășește cu mult granițele normalității.

— Asta-i toată profunzimea sufletului tău?

— Nu, ci doar valurile calde de la mal.

El oftează.

— N-o să mori, omule de tinichea, pentru că, dacă mori, înseamnă că am eșuat și atunci va muri și Sefi. Ea nu poate muri.

— Lasă-mă să ghicesc: i-ai văzut soarta în oasele azvârlite în foc.

— Ai grijă să nu insulți un șaman în ajunul bătăliei. Se apropie atât de mult, încât simt mirosul ouălor de la micul dejun stăruindu-i în barbă. Habar n-ai ce-am văzut!

— Nu te supăra, dar credința ta mă cam tulbură.

— Ha! exclamă el dând înapoi. Pe mine fața ta mă tulbură. E moale. Ca brânza de capră. Dar nu mă plâng. Ai pregătit skuggii. Te pricepi la ce faci. Și ei la fel. Să te agiți acum înseamnă să semeni neliniștea.

Pregătiți. Să fim serioși! De parcă vreo câteva săptămâni de instrucție i-ar putea pregăti pentru asta.

Ar fi ușor dacă Sefi nu și-ar dori atât de multe mine. Am putea pătrunde cu transportoarele în docurile de încărcare ale minelor și Obsidienii s-ar revărsa din ele. O veche manevră favorită a Secerătorului. Problema este că ar trebui să facem să aterizeze simultan sute de transportoare, în mine risipite pe o distanță de o mie de kilometri, înainte ca ele să declanșeze procedura de închidere. Computerele rețelei defensive a lui Quicksilver ar vedea imediat breșele și ne-ar eviscera. Așa că doar un sfert din mine vor fi ocupate pe această cale. Restul cer niște tactici de infiltrare mult mai inventive din partea skuggilor. Cât despre roboții vânători-ucigași ai apărării? Păi să zicem că există un motiv pentru care Obsidienii poartă armură completă.

Dacă îmi vor urma instrucțiunile, skuggii și Roșiii care-l urăsc

pe Quicksilver vor trece de rețeaua de senzori folosind tunelurile scoase din uz, se vor strecura prin conductele de evacuare și vor dezafecta tunurile antiaeriene. Floare la ureche.

Însă skuggii nu-s nici pe departe pregătiți pentru soiul ăsta de infiltrare sincronizată. Aud picuratul lent al băii de sânge care se umple.

Obsidienii sunt convinși că eu cred în Sefi suficient ca să pariez cu viața mea pe succesul manevrei de a cuceri minele. Asta mi-a adus ceva respect din partea gărzilor ei Valkirii, dar nu și a lui Ozgard. El știe că joc la cacealma, pentru că-l bănuiesc de mult că face la fel.

Ozgard își pune sacul cu nuci pe o ladă cu echipament și se apleacă să-i șoptească ceva pilotului. Scot pachetul de țigări ca să-mi calmez nervii și descopăr că-i gol. Mi-am lăsat rezerva în Olympia. Fir-ar să fie! Înhaț o nucă și mă chinui s-o descojesc privind prin durosticlă. Phobos și cea mai mare parte a flotei defensive care i-a mai rămas Republicii se află acum de cealaltă parte a planetei și undeva acolo e și Volga. Ozgard se retrage de lângă pilot și mă înghiontește.

— Ai privit vreodată un ochi-al-nopții de la pol cu ochii trupului tău? întreabă el.

— N-am fost niciodată la poli. Zone restricționate. Băștinași sălbatici.

— Ochii-nopții sunt cea mai delicată formă de viață a Gheții. Cresc numai în întuneric dar, lumina pe care o fac din propria lor sevă… Sunt cu adevărat un dar al zeilor.

— Un dar al zeilor, zic eu dându-mi ochii peste cap. Zburăm într-o navă spațială. Strămoșii tăi au fost făcuți în eprubete. Ochiul-nopții – de un Violet la beție. Și crezi în zei? Hei, înțeleg la ce bun toată vrăjeala. Pentru un bărbat, te-ai descurcat de minune în matriarhat. Dar nu încerca să-i vinzi castraveți grădinarului.

El ridică din umeri, ignorând insulta.

— Cunoașterea umană e limitată. Universul e vast. Misterul e infinit. Zeii mei au fost adevărați înainte să fie furați și folosiți împotriva noastră. Și asta va fi adevărat mult timp după ce vom fi hrană pentru…

Încremenește, văzând cojile de nuci de la picioarele mele. Face ochii mari și mă înhață, vârându-mi degetele pe gât. Mă lupt cu el până îi vomit pe piept. Îl îmbrâncesc și mă împing

prea tare în noul meu picior, ceea ce mă face să zbor de-a-ndărătelea până mă izbesc de perete. Mă lovesc cu spinarea de ceva tare și ascuțit.

— Ce dracu'! gâfâi eu.

— Mi-ai mâncat din punguță!

— O să-ți cumpăr altă nucă, cretin ce ești! Scuip voma din gură și-mi curăț barbișonul de ea. Pe Jupiter din înălțimi! Cine face-așa ceva?

— Nucă? zice el privindu-mă pieziș. Ce nucă, măgarule? Astea sunt afine-spirit de acasă. Numai pentru șamani.

Mă uit mai atent.

— Credeam că afinele-spirit sunt afine…

— Nu!

— Bine, bine, zic eu sughițând. Și la ce-s bune afinele-spirit?

— Ca să vezi spirite și să auzi zei.

— De-adevăratelea?

El își trece îngrijorat mâinile prin barbă. E un soi de halucinogen. Asta-i tot ce știu. Îmi privesc mâinile. Tremură? În gură simt gust de cretă, sparanghel și înghețată.

— O să mor?

El ridică din umeri.

— Vom vedea!

•

Pereții se transformă într-o gelatină pulsândă și Ozgard mă conduce prin ei ca pe un cățeluș beat. Consiliul de război al lui Sefi a fost un vis cețos. Toate ordinele s-au făcut țăndări în capul meu. Dacă mă concentrez pe orice mai mult de un minut, lumea oscilează între realitate și un plan cvadridimensional ascuns. „Tine-ți ochii în mișcare. Păstrează-ți luciditatea, bătrâne! Stai pe val!”

Îți plac drogurile. *Iubești* drogurile!

Pătrundem în gura unei fiare. Ba nu, e doar un hangar golit de lăzi cu heliu și umplut cu războinici. Clănțăne ca niște dinți întunecați. Mi se învârte capul. Tot trupul mi-e însuflețit de curenți electrici. Nu mi-au plăcut niciodată substanțele psihedelice. Nu prea mai ai control.

Ozgard mă smucește la o parte tocmai când o coloană de Sfărâmători ai Furtunii, războinicii lui Valdir, trece în fugă pe lângă noi în armuri cenușii și grele, pictate cu rune albastre, îmbarcându-se în transportoarele de asalt. O zeiță cu o podoabă

de cap din pene albe, luminoase, plutește dinaintea unui pâlc de Valkirii în armuri azurii precum cerul.

— Cine-i aia? întreb.

— Sefi.

— Arată fantastic!

— Da.

— Vrea să coboare și ea? Dar sunt roboți ucigași acolo!

El se uită la mine și de-abia mă abțin să nu țip. Șamanul a devenit un demon. Fața lui e albastră și strălucitoare și barba-i fumegă. Focul i se prelinge din ochi, iar din gură îi iese un tunet compus din culori semisolide, schimbătoare.

— Și dacă moare? mă aud plângând. Ce se-ntâmplă dacă moare Sefi?

— O regină care nu pornește la luptă cu avangarda ei nu-i regină! tună el în timp ce Valdir trece pe lângă noi, imens ca un nor de furtună. Din craniul lui de hidră se revarsă un râs crud. Aceasta nu va fi moartea ei! Am văzut grifonul suind purtat de aripi Roșii!

— Voiam să spun ce se va întâmpla cu mine?! exclam eu.

— Ești drogat, prietene. Ai curaj și călărește valul!

Râsul lui e crud și batjocoritor și, când mă privește, fulgere îi pulsează prin vinișoarele ochilor negri. Toată lumea se întunecă îndărătul său, prinzând să tremure și să se distorsioneze. Cad la podea. Contactul cu oțelul dur mă smulge din visare. „Sunt numai turbulențe, fraiere!” Ozgard mă ridică de parcă-s o jucărie și-mi înfășoară mâna în jurul unei traverse.

— Stai și fii martor la înălțarea grifonului!

Îmi îndepărtează mâna și pornește în fugă către Sefi și Valdir.

— Nu mă părăsi, mă vaiet. O, zei! O, zei!

Mă ghemuiesc pe podea în timp ce monștrii tropăie pe lângă mine. „Stai pe val! Stai pe val!” Plonjez îndărătul unei stive de lăzi, în căutarea unui loc mai sigur. Armură. Încerc să mi-o pun. Prea mare. Cizme gravitaționale. Nu vreau să cad spre tavan. Acolo sfârâie fulgere. Îmi pun cizmele. Sunt imense, dar gleznele lor se fixează undeva sus pe gambele mele. O să mă țină în siguranță. Apuc o pușcă periculoasă de pe perete. O armă cu puteri necunoscute și teribile.

„Pe Jupiter, ce-i asta?”

Creaturi iridescente ridicate din străfundurile oceanului ies înotând prin ochii mei, amestecându-se cu războinicii. Făpturile

dispar înăuntrul trupurilor de metal, împletindu-și sufletele cu ale sălbaticilor pe care lumea și-a închipuit că-i poate îmblânzi. Un torent întunecat li se scurge din guri, alcătuind un nor încărcat de fulgere și tunete deasupra capetelor lor ca neaua. Cântecul! Bocetul de moarte al Obsidienilor! L-am mai auzit pe ruinele de pe Luna, dar nu ca acum. N-a fost ca acum.

Nu-l aud pur și simplu.

Îl *simt.* Vibrațiile îmi zguduie oasele cu frumusețea lor cumplită.

Dinaintea soldaților zeilor, Ozgard scoate o creatură dintr-o punguță și o lasă să-l muște de limbă, apoi o înghite pe nerăsuflate. Cântecul se intensifică. Norii se învolburează. Deodată el își azvârle mantia. E gol pe dedesubt, cu tot trupul vopsit în albastru, cu bărbăția legănându-i-se între picioare ca un pendul. Urlă un soi de rugă teribilă, înaintând printre Obsidieni cu brațele ridicate și tropăind cu cizmele gravitaționale. Obsidienii se alătură tropăiturilor lui, până când sună ca bătăile inimii unei lumi moarte redeșteptându-se la viață.

— *Baga dunaaaa*! urlă el coborându-și brațele.

— *Duna fiel*! îi răspund răcnind Valdir și Sefi.

Ușile hangarului se dau în lături. Un vânt înghețat se repede înăuntru ca răsuflarea unui zeu al frigului și, în fruntea Valkiriilor ei, Sefi e botezată în lumina lunii. Valdir și distrugătorii lui de lumi se ciocnesc cap în cap. Închid ochii, rugându-mă să se termine. Știind că nu-i real. Eu sunt real? Sunt real? Întunericul se străduie să mă înghită.

— Fii martor! urlă bezna la mine cu vocea lui Ozgard.

Deschid ochii îngrozit, mijindu-i împotriva vijeliei.

— *Njar la tagag, syn tjr rjyka*! strigă Ozgard.

Obsidienii repetă.

El îi arată cu degetul pe Sefi și Valdir și se lovește peste față, invocând demonul pentru regină și consortul ei.

— *Hyrg la Ragnar*! strigă ei, iar Regina Valkiriilor și Valdir Netunsul se năpustesc înainte, două săbii întunecate spintecând lumina lunii.

Acoliții lor îi urmează ca o maree albastră și cenușie, sărind din spatele navetei în rânduri strânse, frumoase, care ar umple de mândrie orice Cenușiu. Navetele de asalt îi urmează.

Trecându-și cizmele peste marginea ușii navetei, Ozgard râde

dezlănțuit. Posedat. Ca și cum totul este opera lui și el e un zeu copleșit de bucurie la vederea fidelității copiilor săi. Mă țintuiește cu degetul și-mi atrage sufletul către el. Strâng cu putere în mâini pușca mea teribilă și-mi abandonez adăpostul. Când se termină podeaua, Ozgard mă cuprinde în brațe și simt cum groaza din mine piere și răul din el dispare. Jacheta îmi plesnește în vânt. Aerul înghețat îmi pătrunde prin pantaloni. Dar nu simt decât căldura, dragostea și acceptarea din râsul lui și din trupul lui dezgolit, în timp ce stăm unul lângă altul privind de sus fața unei lumi însuflețite.

— Vezi? vuiește el. Vezi cu ochii spiritului?

Marte e pradă amurgului. Cele două luni ale sale ne urmăresc de la orizont. Sub picioarele noastre de metal se înalță, alb, marele vulcan-scut al Cimmeriei de nord. Pare capul unui gigant care-și încălzește picioarele în miezul lichid al lumii.

Pe umărul lui nord-vestic, orașul Nike coboară către mare ca o mantie din pulbere de stele. Lângă spațioportul orașului străfulgeră explozii. De-a lungul ținutului, bulgări de metal iluminați stau ghemuiți în penumbră ca niște goblini singuratici. Mine. Nu scuipă foc. Numai sirenele lor de avertisment clipesc, pătând pământul cu roșu. Tunurile lor orbitale sunt scoase din uz. Merge! Un val de triumf mă năpădește. Skuggii au reușit! Freihild a anihilat rețeaua de apărare. Maniaca aia frumoasă! Merge!

N-o să fiu executat!

Transportoarele de minereu de la orizont eliberează navete de atac și Obsidieni aeropurtați asupra terenului iernatic, asupra muntelui-scut și de-a lungul câmpiilor, scuipându-i pe copiii lui Sefi în gurile minelor pe care planul meu și skuggii le-au pregătit pentru ei. Flota Republicii nu va putea reacționa. Proiectilele lui Quicksilver se ridică dinspre bateriile de tunuri ascunse în munți, dar distrugătoarele-de-aripi ale Tribului Tuturor coboară și le reduc la tăcere. Toate culorile dansează cuprinse de o frenezie sălbatică. Solul, cerul, navele, minele, aerul însuși sunt însuflețite de focul spiritului. Acesta e domeniul Obsidienilor. O lume în interiorul unei lumi nevăzute.

Dincolo de halucinații, simt frumusețea și iminența acestei zile.

Vreme de zece ani, Obsidienii au fost pentru Republică precum Volga pentru mine. Au cărat cu obediență în cârcă

poverile tuturor celorlalți, numai pentru a li se refuza răsplata muncii lor. „Luptați!” le-au zis mititeii. „Omoară pentru noi, Valdir! Părăsește-ți pământul natal, Sefi, dar nu te atinge de pământurile noastre! Nu cumpăra din magazinele noastre, Volga! Nu te ține prea dreaptă, Volga! Pentru că ne e frică de voi!”

Ei, să-i ia ciuma pe toți ipocriții! Au avut șansa lor și acum Regina Valkiriilor a venit să le ia minele de heliu. Râzând alături de șamanul nebun, mă pomenesc că-s mândru de ei, pentru că în lumea asta stupidă și lacomă simți că ți se înalță spiritul când vezi pe cineva spunând: „Pân-aici!”

— Vezi? strigă Ozgard alături de mine, cu lacrimi în ochi. Chipul lui e al unui copil, nu al unui monstru. Am venit acasă! Vezi? *Asta*-i Volkland a noastră!

— Da! proclam eu agitând prin aer pușca mea teribilă. Da!

El mă împinge înapoi și spune că trebuie să li se alăture.

— Da! Trebuie s-o facem! strig eu.

Răcnește la mine și abia după ce sar de pe marginea rampei transportorului îmi dau seama că mi-a strigat să stau locului, că n-am armură. Dar nu-mi pasă, căci zeii mă apără. Mi-a văzut soarta în oasele din foc și n-o să mor aici, ucis de proiectilele care șuieră în jurul meu. N-o să mor din pricina cartușelor armelor cu impulsuri electromagnetice ce sfârtecă văzduhul. Gonesc către un pâlc de Valkirii care cad din cer urlând despre gloria Obsidienilor și despre răzbunarea lor îndreptățită. Cad laolaltă cu ele. Femei și bărbați în armuri mă privesc. Gesticulează și, dincolo de oasele coifurilor lor, ochii le sunt măriți. Râd.

— Înainte, Valkirii! strig și din cauza vântului buzele mi se retrag, dezvelindu-mi dinții.

Dintr-o mișcare a degetelor de la picioare, accelerez cizmele gravitaționale și plonjez către avangardă, trecând de Sefi și Valdir, plin de o glorie îndreptățită. Mă prăbușesc către gura arzătoare a unei mine deschise, trec neatins printre limbile de foc și străpung crusta lumii, aterizând printre monștri uriași de metal.

Ei își întorc ochii roșii și cruzi spre mine și eu râd văzând că nu trag, căci sunt un războinic-spirit, apoi îmi ațintesc arma către ei, apăs pe trăgaci și fac pe mine, pentru că sunt singur în mijlocul unui pâlc de roboți ucigași și în mâini n-am o armă, ci

doar un mop.

Apoi Sefi și Valdir aterizează și începe nebunia.

Partea a III-a

Trădare

În timpul războiului, glasul legii tace.

QUINTUS TULLIUS CICERO

42. LYSANDER

Un cor deasupra pădurii de țepe

În două zile, termin apa pe care am luat-o de la asasinii trimiși de Ajax. Deși, mulțumită fiziologiei mele, insolația este imposibilă, deshidratarea mă chinuie, încețoșându-mi până și funcțiile mentale și motorii de bază.

Deși am evitat să privesc flacăra rachetei de semnalizare și ochiul nu mi-a fost distrus, am probleme serioase cu vederea.

De trei ori sunt pe punctul de a mă rătăci, când relieful deșertului mă induce în eroare și pierd munții din vedere. Dar mă îndrept spre nord pe cea mai directă rută posibilă, știind că, dacă o țin paralel cu munții, o să ajung în cele din urmă în Erebus.

N-am putut accepta ajutorul lui Apollonius, dar în Erebus aș putea obține sprijinul cuiva care să nu aparțină niciunei tabere. Dacă îmi revin suficient, pot decide cum să ajung la Atalanta fără să risc o intervenție a lui Ajax.

Mănânc pulpa cactușilor și sorb apa din lotușii deșertului, dar mă simt tot mai slăbit. Mă pomenesc dorindu-mi să fiu din nou în *Arhi,* lungit în cușeta mea, citind și ascultându-i pe Cassius și Pytha cum se ciondănesc. Îmi doresc s-o am pe Kalindora alături, să nu fi presupus pur și simplu c-am murit.

Îmi doresc ca Seraphina să fi făcut un pas la dreapta.

Numai mânia pe care o simt față de deșertul însuși mă mai

ține în mișcare. Totul pare un miraj decolorat. Soarele e un trol gras și răuvoitor care stă pe vine deasupra deșertului, arzând orice petic de piele neacoperit într-un sfert de oră și pedepsindu-mă când îndrăznesc să merg la lumina zilei. Transpir, dorm oriunde aflu un pic de umbră și merg dimineața, când *playa* e lipsită de orice urmă de frumusețe. În cea de a patra zi descopăr cadavrul putrezit al unui leviatan de sticlă, ajuns cumva aici din apele mării. Deasupra cărnii translucide a gigantului marin se agită nori de muște lacome și un sobor de vulturi suficient de des ca să acopere cerul. Îl ocolesc de departe.

Când furtuna dinspre nord își trimite ploile asupra deșertului, mă lungesc bucuros pe jos și le las să-mi aline fața mutilată și rănile pe care mi le-au făcut Seneca și oamenii lui pe șolduri și coapse.

Mercur este o planetă frumoasă, cu coaste cu climă temperată, hoteluri în munți, izvoare termale, văi răcoroase și mări de coral, dar ca să ai toate astea trebuia să existe iadul Ladonului în jurul Ecuatorului.

Îi blestem pe nenorociții care au terraformat planeta. Blestem stâncile. Blestem soarele, nisipul și pe mine fiindcă am nevoie de atâta afurisită de apă. Și-l blestem pe Ajax. Dar și mai amarnic blestem cultura care l-a transformat într-o ființă atât de crudă.

Cicatricea Însemnaților a fost oficializată de Silenius pentru a-i desemna pe Auriii demni de respect, nu de idolatrie. Institutele noastre, cu rigorile lor, au fost create ca să ne educe să fim păstori, nu canibali. Lumea ni l-a oferit pe Darrow ca să ne arate cât de mult ne-am îndepărtat de calea cea dreaptă. Ca să luptăm cu el, nu ne-am regăsit calea, ci ne-am abătut tot mai tare de la ea, trăgând numai învățăminte greșite.

Pe măsură ce mă apropii de nord, deșertul lasă loc treptat unui ținut semiarid. Tranziția e atât de subtilă, încât la început abia o remarc. Dar până și cel mai mic semn de viață îmi dă speranță. Ploile torențiale au erodat pantele dealurilor, însă au și sedus ierburi și flori, făcându-le să răsară din solul stâncos. Ochiul meu drept își recapătă vederea suficient cât să deslușesc verdele întrețesându-se cu cafeniul. Terenul este încă necruțător și spartan, dar ce-a fost mai greu a trecut. Unde e apă, oricine poate supraviețui. Cerbi cu coarne negre și spiralate și păsări ca

niște zânișoare se hrănesc cu fructele portocalii ale tufelor noduroase de geran, apoi se reped către cuiburile lor dintre cactușii mari cât casa. N-am suficientă putere ca să vânez vreun exemplar al oricărei specii cu briciul meu, dar mănânc toate fructele pe care le găsesc printre spini, ignorând crampele pe care mi le provoacă excesul de fibre. Mănânc râmele găsite dedesubtul bolovanilor și înghit gălbenușurile ouălor de păsări pe care le descopăr prin tufișurile mai joase. Grosul dietei mele constă din tuberculi și rădăcini care îmi provoacă noi crampe, până când găsesc o viperă sulfuroasă lăfăindu-se la soare sub un măslin uscat. Îi zdrobesc capul cu o piatră și-i beau sângele, știind că sistemul meu imunitar va face față cel mai probabil microbilor din el. Vitaminele atât de prețioase merită ușoara greață pe care o resimt. Când am golit-o de sânge, fac un foc și-i frig trupul lung de un metru. Carnea e tare și elastică ca pulpa fructului de langsat, însă caloriile stârnesc în mine un nou optimism, în timp ce sprintez către Erebus.

Oprindu-mă pe o culme dincolo de care se întinde o vale roditoare, privesc pentru ultima dată înapoi către deșert. Așteaptă în depărtare, răbdător, etern, cimitirul armatelor. Însă nu și al meu. Îi întorc spatele, dar lecția lui o iau cu mine.

Următorii kilometri sunt aproape plăcuți. Deși dimineața temperatura este în jur de cincizeci de grade Celsius, ploile frecvente din pântecele norilor fugari mă răcoresc și-mi domolesc agonia arsurii. Păsări ciripesc în livezi ordonate de citrice din care mă hrănesc copios în trecere.

Urmând făgașele unei combine abandonate, descopăr un hambar și o mică fermă ce pare să fi fost părăsită în grabă. A fost jefuită cel puțin o dată și nu reușesc să găsesc medicamente. Dar în grădină descopăr un aloe din care prepar o alifie pentru arsura mea. Îmblânzește usturimea, însă nu poate face prea multe pentru nervii vătămați și nimic pentru ochiul meu, care-mi pulsează până la rădăcina nervului ocular.

•

La fermă nu-i curent, dar este plăcut să ai de rezolvat un puzzle care să nu includă o moarte iminentă. În câteva ore, reușesc să conectez panourile solare ale combinei la aragaz, pe care gătesc curry dintr-o conservă. Izbutesc să alimentez cu energie electrică și Cutia-Hologramă demodată din sufragerie. Refuză să se conecteze la holonet, difuzând în schimb numai

transmisia de urgență a Societății, care le cere tuturor cetățenilor să evacueze Erebusul și regiunea înconjurătoare și să se deplaseze spre Naran, o sută de kilometri mai la nord-est.

Las cada să se umple, amintindu-mi de dușurile strâmte din *Arhi.* Mă strecor în apa rece, înfiorându-mă. E cel mai plăcut lucru pe care l-am trăit de la baia din *caldarium* alături de Cassius. Picioarele îmi sunt prea lungi și ies afară, proptindu-se de tapetul jumulit. Abia acum îmi dau seama cât am slăbit. Poate douăzeci de kilograme? Trupul meu pare să-i aparțină unei victime a ruginii-plămânului. E vlăguit, iar pielea expusă la soare s-a umflat și se cojește. Îmi petrec câteva ore, moțăind în cadă. După ce mai beau un litru de apă, mă prăbușesc pe patul din spumă flexibilă și dorm toată ziua.

Pornesc din nou la drum la două zile după ce am ajuns la fermă. Am schimbat căptușeala zdrențuită a armurii electromagnetice cu niște haine de-ale fermierului. Arăt ridicol, cu mânecile ajungându-mi abia până la coate și cu pantalonii până la jumătatea gambelor.

Privesc îndărăt către fermă, regretând c-o părăsesc și, preț de câteva clipe, mă întreb dacă n-aș putea pur și simplu să rămân aici. La ce mă grăbesc să mă întorc? La un viitor ca rival al Atalantei? La un duel cu Ajax, când va fi silit să dea socoteală pentru ceea ce a făcut? La o răzbunare pe care n-o vreau nici după ce Darrow mi-a distrus jumătate din față? Ca să fiu printre semenii mei? La ce bun? În lipsa mea, boala Auriilor s-a agravat. Dar, chiar știind toate astea, simt un impuls irezistibil de a mă întoarce, ca și cum spiritul meu ar fi atras de gravitație.

Trebuie să înfăptuiesc promisiunea pe care i-am făcut-o Didonei, scuza pe care i-am oferit-o lui Cassius când l-am trădat. Trebuie să-i unesc pe Aurii. Mai mult de-atât. Trebuie să-i schimb. Asta mă face să las în urmă ferma. Asta și conștiința faptului că trebuie să-i ajut pe Kalindora, pe Rhone și pe pretorieni să scape din Heliopolis. Ar fi imoral să nu-i ajut pe cei ce au riscat totul pentru mine. Judecând după starea bună a echipamentului lui Seneca, se pare că Legiunile Cenușii n-au fost complet nimicite. De Heliopolis se apropie o invazie. Una căreia mă îndoiesc că prietenii mei îi vor supraviețui.

Drumul către Erebus este o călătorie de plăcere în comparație cu marșul prin deșert. Îl scurtez prin crânguri de chiparoși sălbatici și livezi înmiresmate de florile de inima-stelei. Uneori

văd nave la orizont sau câte o patrulă de-a Societății în stratul inferior al atmosferei. Deși nordul încă e acoperit de nori negri, partea mai rea a furtunii pare să fi trecut.

Stabilesc un ritm, oprindu-mă des să mă îndop cu mâncarea luată de la fermă și cu mandarinele culese din copaci. Drumul mă poartă paralel cu Via Gloria, autostrada albă și fără fricțiune care leagă între ele pe uscat orașele de la marginea Ladonului. E sfărâmată de bombardamente și presărată cu vehicule de asalt înnegrite de-ale Republicii și cu cadavre scorojite.

Dorm sub un arbore de grepfrut și a doua zi de dimineață întâlnesc o familie de băștinași Roșii arși de soare, care merg pe un drum de țară, împingând o cotigă plină cu toate bunurile lor. Mă privesc neliniștiți cum mă apropii. Îi salut politicos și fac un comentariu despre vreme, așa cum obișnuiesc mercurienii. Ei schimbă o privire, își înalță ochii tot mai mult și mai mult, studiindu-mă pe mine și fața mea desfigurată, apoi fac o plecăciune.

— Ciudată vreme, *dominus,* spune încet bărbatul.

— Vremea diavolului, spune femeia cu mai multă aprindere, spre îngrijorarea bărbatului. Marțianul ăla lacom a crezut că ne poate băga în sperieți. Nu pe noi, *dominus.* O furtună acolo n-o să ne dea pe brazdă.

— Despre Darrow vorbești?

— Nu-i ziceți pe nume, *dominus,* spune ea cu amărăciune. Oamenii lui au jefuit latifundia angajatorului nostru. L-au arestat, zicând că i-a dat adăpost Cavalerului Fricii, aibă-l Valea în paza sa! Erau numai zâmbete când au făcut-o, sigur, dar noi cu ce ne-am ales după ce au plecat? Doar cu ce ne-au lăsat ei. Lucrăm pentru partea noastră. Nu primim pomeni de la bandiții marțieni. Scuipă. De latifundie s-a ales praful. Starostele nostru s-a apucat s-o conducă, dar nimeni n-a venit să ia marfa. Stă acolo și putrezește. Sunteți cu legiunile? Arătați de parcă l-ați văzut pe Hades în persoană, *dominus.*

Cercetez drumul din spatele ei.

— Numai pe portarii lui.

— Dacă-i ceva ce doriți…

Îmi cercetează fața arsă, apoi face semn către cotigă, spre tulburarea soțului. Abia au destul cât să le ajungă lor.

— Numai informații. Ai văzut trupe de-ale Societății? o întreb.

— Oamenii Cavalerului Fricii au trecut pe aici nu de mult,

dominus. Dar niciodată nu știi unde o să-i găsești. Sunt ca spiritele Văii. Restul legiunilor sunt în est, din câte am auzit ultima dată. S-a stabilit un bastion. Am auzit că-n Naran sunt Legiunile Cenușii. Dă pe dinafară de refugiați din Tyche și de pe coastă. Bieții de ei! Tot orașul s-a dus. Noi mergem spre est, către ținutul râurilor. Am auzit că angajează oameni pentru curățenie.

— În Erebus nu-i nicio legiune? întreb eu năucit.

— Erebus? E inundat, *dominus,* spune bărbatul.

Mă încrunt. Valurile nu puteau ajunge atât de departe.

— Cum adică inundat?

•

Pe la sfârșitul dimineții, ajung pe coama unui deal care dă către Valea lui Erebus și văd eu însumi.

Cândva, mândrul Erebus a fost un oraș-bibliotecă, o frivolitate bucolică și senină, creată de Maestrul Constructor Glirastes drept cadou pentru bunica. Orașul aflat la înălțime, subordonat cu totul bibliotecii imense, a fost săpat în spinarea unui munte scund și adăpostit în dosul unui baraj enorm. Barajul apăra orașul de inundațiile sezoniere provocate de topirea zăpezilor de pe munte, proces foarte rapid sub soarele lui Mercur. Când l-am văzut în copilărie, alături de Glirastes, mi s-a părut o țestoasă gigantică ce ținea în spinare un oraș legat cu iederă. El a bombănit că era o țestoasă care reprezenta răbdarea și victoria inevitabilă a cunoașterii.

Acum e un cimitir acvatic.

Barajul mare s-a dărâmat, cel mai probabil după ce câmpurile electromagnetice au cedat pe durata furtunii. Apa a dat năvală în oraș, nimicind totul în cale atât de temeinic, încât ar fi de mirare să fi supraviețuit cineva. Păsările hoitare sunt acum stăpânele locului. Nu există echipe de medici ale niciuneia dintre armate, ci numai grupuri de refugiați care traversează valea inundată și câmpiile de dincolo de ea, încolonați cu miile, târându-se către nord. Mă așez, simțind în cele din urmă până în măduva oaselor oboseala ultimei săptămâni.

Darrow a distrus planeta.

Mă cuprinde un sentiment de inutilitate. Ce poate face cineva ca să repare toate astea?

Decis să-mi refac rezerva de apă și să mă alătur unuia dintre convoaiele de refugiați, cobor dealul, străbătând păduri pe care

uraganul le-a scalpat. Niciun copac n-a rămas în picioare. Îmi croiesc drum prin câmpuri de lavandă pe care albinele continuă s-o polenizeze și mă opresc brusc. La picioarele Viei Gloria, zăresc un aranjament bizar, ce înconjoară Arcul Octaviei, care-i intrarea în oraș. Chiar și cu vederea mea neclară îmi dau seama ce este.

Cobor dealul.

Acolo, lângă arcada măreață, dau peste un peisaj înfiorător. În mijlocul unei mări de lavandă, rămășițele a mai bine de patru sute de ființe omenești atârnă de stâlpi metalici, cu pielea bășicată și goale, cu excepția stolurilor de păsări hoitare care le îmbracă în pene galbene și stacojii.

Țepele care le străpung sunt cât încheietura mea de groase și se îngustează către vârful ascuțit. Fiecare a fost înfiptă în anusul victimei până i-a ieșit prin centrul toracelui. În moarte, picioarele atârnă, spatele se arcuiește și brațele se întind în lături și în jos ca niște aripi, iar capul cade pe spate, ca și cum victima ar fi murit pradă extazului. Găvane golite de păsări se holbează către cer.

O lespede mare de piatră a fost așezată la intrarea în această pădure a ororilor și pe ea se poate citi:

AICI ZAC MARȚIENII
TOȚI ROBI AI REGELUI-SCLAV
CARE S-AU BUCURAT LA GÂNDUL
DE A RĂPI COMORILE PLANETEI VOASTRE
ȘI DE A-I FRÂNGE PE STĂPÂNII LOR
TOȚI CEI CE INTRAȚI:
PRIVIȚI-LE LUCRAREA
ȘI DISPERAȚI!

Orașul inundat este opera lor. Și pădurea de țepe e a noastră.

Așa crede Societatea că-i va determina pe oameni să revină în stăpânirea ei?

La curtea bunicii, Atlas n-a fost un monstru. Era un ins straniu. Mă trata mereu cu răceală și se grăbea să iasă din încăpere ori de câte ori intram. Disprețuia copiii. Deși el și Aja l-au avut împreună pe Ajax, din câte am înțeles acuplarea lor n-a dus la o relație. De fapt, Aja abia suporta să-l vadă. Dar nu pot crede că prietenul cel mai bun al tatii ar putea fi acest monstru.

Deși oficial era ostatic, bunica avea încredere în Atlas ca în nimeni altul. El refuza să ia parte la gale și serbări și nu părea să iasă din bibliotecă decât atunci când bunica avea nevoie de serviciile lui unice. Până acum, n-am văzut niciodată în ce constau ele.

Mereu i-am respectat pe Auriii care nu se împăunau cu rangul lor. Atlas nu părea niciodată s-o facă. Și totuși a dat frâu liber Gorgonelor într-o manieră care ne refuză orice pretenție de demnitate. Așa că-l judec cu asprime.

Mă împleticesc de-a lungul șirului, privind chipurile morților și gândindu-mă cam neclar că sfârșitul lor ar trebui să aibă un martor. Toate familiile pe care le reprezintă. Toate firele celorlalte vieți împletite cu ale lor. Cruzimea va călători de-a lungul acestor fire, prinzându-i pe tot mai mulți în mreje.

Nimeni n-a venit să-i dea jos. Nicio urmă de pași nu s-a apropiat la mai mult de o sută de metri. Aud o șoaptă. Vine dinspre un tânăr Roșu.

Trăiește. E abia mai mare decât un copil, cu o dâră vagă de tuleie pe buza de sus. Buzele crăpate i se despart, încercând să mai spună ceva. Îi dau apa care mi-a mai rămas în ploști. Cea mai mare parte i se varsă pe piept. Încearcă să vorbească din nou. Mă apropii mai mult.

— … Vale… Trimite-mă…

Abia atunci observ că cel puțin zece dintre ei încă respiră, cu pielea arsă ridicându-se și coborând la fiecare răsuflare firavă. Nu-mi pasă dacă sunt dușmani. Dacă tragerea în țeapă este sau nu o tactică eficientă. Sau dacă merită pedeapsa asta. Niciun om nu are dreptul s-o aplice.

Mă apropii și mai mult de băiat. Gura îmi e atât de uscată, încât de-abia reușesc să rostesc:

— Ești sigur?

Nu-mi poate răspunde până nu-i mai vărs niște apă în gură.

— Trimite… mă…

Simt atât de aproape de el, încât îi văd stropii arămii, cafenii și chiar aurii din irisurile lui de Roșu și mă cuprinde o tristețe amară. Mi-aș dori să fi crezut că ochii spiritului său vor vedea Valea. Că strămoșii lui îl vor aștepta în valea lor răcoroasă din înălțimi. Însă știu că nu-i așa, căci locul a fost un mit creat și cultivat de Comisia de Control al Calității ca să ofere o condiție necesară supunerii: zăhărelul de la capătul unei vieți grele,

însăși convingerea care i-a făcut să îndure greutăți de nedescris în mine a devenit o credință militantă. În timp ce-mi scot briciul din teacă, el începe să șoptească:

— *Iubite, iubite, aminte adu-ți când iarna murit-a*...

I se alătură și alte voci, până când un cor răgușit răsună deasupra pădurii de țepe.

Mânerul de piele al briciului Bellona e încălzit de soare. Lama îi străpunge pieptul și inima și impactul îmi călătorește prin braț.

— Du-te la ai tăi, îi șoptesc.

El se cutremură și nu mai mișcă.

De-a lungul șirului, alte voci de bărbați și femei îmi imploră ajutorul. Mă apropii de următoarea victimă. E un Roșu mai vârstnic, cu o față de buldog și o barbă deasă presărată cu fire cărunte. Îmi cere să mă milostivesc de el, dar, când mă opresc dinaintea lui, el și alți câțiva încep să râdă. Îi privesc nedumerit. Căldura le face chipurile să-mi joace pe dinainte. De ce râd?

— Arzi cu noi, pizdă de Auriu! îngaimă el printre buzele acoperite de sânge închegat. Arzi cu Marte!

Atunci înțeleg șmecheria.

Nu mă mișc. Îmi cobor privirea, știind ce trebuie să fie. Despart lavanda și suflu, îndepărtând țărâna. Sub stratul de sol se află un covoraș subțire din material sensibil la presiune. Dacă îmi ridic piciorul, mina de dedesubt mă va transforma într-o baie de sânge. Chiar dacă m-aș arunca într-o parte, numai două mine dintre sutele folosite în războiul ăsta au o rază de acțiune căreia m-aș putea sustrage.

— Am încercat să te ajut, spun eu. Am încercat să mă port decent.

Roșul se mulțumește să râdă, arătându-și dinții sparți până la rădăcină.

Neavând cum să aplic pe covoraș o presiune egală cu greutatea mea, sap un tunel mic în solul din jur, încercând să ajung la mină. Pipăind orbește în gaură, îi ating învelișul exterior. Judecând după marginea octogonală de sus, este un Lotus-13. Dacă reușesc să-mi strecor lama între covoraș și mină, ar trebui să-i pot secționa cablul. Cu mâinile tremurând din pricina adrenalinei, setez lama să ia cea mai subțire formă posibilă, îngustă ca o bucată de hârtie și lată de o palmă. O las să alunece pieziș în gaură și declanșez o contramăsură.

Buuum. Buuum.

Praf și lavandă smulsă îmi explodează în față. Sunt azvârlit în sus. Îmi pierd briciul. Cad cu toată greutatea pe spate și tot aerul îmi iese din plămâni. Ceva se strânge în jurul meu, imobilizându-mă. Îl împing, dar îmi taie degetele și cu cât împing, cu atât se strânge mai tare. O plasă-tactilă, nu un explozibil, îmi dau seama ușurat.

Însă ușurarea are viață scurtă, căci înțeleg în curând la ce ananghie mă aflu.

Zac în bătaia soarelui dimineții și singurele umbre sunt cele aruncate de țepe, de tulpinile de lavandă și de albine. Cei câțiva metri care mă despart de briciul și apa mea ar putea la fel de bine să fie o mie. Ori de câte ori încerc să mă rostogolesc sau să mă târăsc mai aproape, plasa se strânge tot mai tare, până îmi taie pielea capului. În curând, mă pomenesc imobilizat și cu sângele șiroindu-mi pe față. Zac așa ore în șir, în timp ce soarele își urmează drumul pe cer, storcându-mi fiecare picătură de apă din trup și acoperindu-mi pielea expusă cu bășici. Sunt de culoarea unei roșii. Lavanda se leagănă. Albinele zumzăie. Păsările hoitare se înfruptă. Alternez între conștiență și inconștiență, deșteptându-mă numai când păsările se încaieră pentru o bucățică aleasă de carne de pe coapsă. Roșul a murit. Păsările se ospătează cu el, supraveghindu-mă.

Dac-aș putea să râd, aș face-o.

Moștenitorul lui Silenius, mâncat de păsări la picioarele unor Roșii, fiindcă a încercat să fie milostiv. Mi-am învățat lecția.

Numai vinovăția legată de *Vindabona* și de oamenii neajutorați pe care i-am lăsat pe mâna Obsidienilor m-a distras. Ar fi trebuit să știu despre mine. Acum văd victimele pe care le-am abandonat zăcând în plase-tactile aici, pe deal, privindu-mă, zâmbind și așteptând să mă alătur lor în moarte.

Toate viețile acelea pierdute ca s-o salvez pe Seraphina, care a dat fuga către propria-i moarte cu zâmbetul pe buze.

— *Ei, ia uită-te la vânatul ăsta proaspăt,* îmi spune una dintre victime.

— *Și un trădător de neam după câte se pare,* spune o alta. *A omorât o parte din momeală.*

— *Cicatrice*?

Bocanci solizi de deșert se opresc dinaintea mea. Din cer, un chip de copil se apleacă să mă privească. Ceva nu-i în regulă. Are culoarea pulberii de pe aripile unei molii. Ah, este o mască.

Capătă o nuanță purpurie când purtătorul îngenunchează lângă câmpul de lavandă.

— *Îi lipsește jumătate din afurisita aia de față. Ochiul e terci.*

O mână înmănușată îmi răsucește capul.

— *Nicio cicatrice. Am pus laba pe-un Pixie, flăcăi*!

„Sunt Gorgone”.

— *De-al Revoltei*?

— *Păi de-al cui*? *Noi nu trimitem la război băieței neînsemnați.*

— *Lasă-l să se prăjească*! *Capcana asta-i gata. Nu ne-am ales cu nimic din ea. Codașii sunt mânați cu toții către Heliopolis și către ciocanu' ăl mare*!

Unul dintre ei fluieră.

— *Ia uită-te la modelul de pe fierătania asta a lui*! *Fac pariu pe viața mea că-i fabricată de Sciantus.*

— *Du-te, mă*! *De unde știi tu cum arată o lamă fabricată de Sciantus*? *Nici mânerul nu ți l-ai putea permite.*

— *Minotaurul avea una. O trata ca pe o doamnă mereu însetată. Nu-i mai tăcea gura tot vorbind de ea. Vezi petalele astea*?

— *Unde*?

— *Aici, pe margine.*

— *Dacă zici tu. Ce face un Pixie cu o sculă ca asta*?

— *Ce nu se potrivește a Urlător duhnește. Controlează-l de detectori și hai s-o-ntindem*! *Vede el Frică ce și cum.*

Chipul de copil se uită din nou spre mine, care încerc să vorbesc.

— *A venit momentul să faci nani, trădătorule*!

Ultimul lucru pe care-l văd e bocancul lui coborând vertiginos.

43. LYSANDER

Dușmanul

Gorgonele călătoresc pe motociclete gravitaționale. Drumul e lung și străbate câteva sute de kilometri în direcția de unde am venit. Înapoi în afurisitul de deșert. După-amiaza târziu se opresc într-un oraș aflat pe înălțimile deșertice, clădit în jurul unei mine mari. Legat la spatele motocicletei, privesc cum

localnicii aparținând Culorilor Inferioare ies în fugă și-i întâmpină pe măcelarii ăștia ca pe niște eroi. Copii aleargă pe lângă noi când ieșim din oraș, îndreptându-ne către șirul de munți ninși.

Nori se învolburează pe cerul întunecat când motocicletele încetinesc pentru a merge una în spatele alteia pe o cărare de munte. Ne oprim brusc. Aud scârțâitul unor bocanci pe zăpadă și ceva mă lovește din nou în cap.

Când îmi recapăt cunoștința, sunt ud și înghețat. Podeaua e din piatră. Nu-mi deschid încă ochiul. Mâinile îmi sunt înlănțuite deasupra capului, fixate în peretele unei peșteri. De o parte și de alta apa curge șiroaie. Voci înăbușite discută.

— *Nu întreabă nimic. Niciodată. Se mulțumește doar să-ți taie câte ceva. I-am spus tot ce mi-a trecut prin minte. Voiam pur și simplu să-nceteze.*

Bărbatul începe să plângă în hohote.

— *Scutește-ne de miorlăiala ta, Hadrian*! *E destul de rău și fără să te smiorcăi tu ca o curvă venusiană*!

— *Lasă-l în pace, Ignacius*! *Toți i-am spus câte ceva, Hadrian. E în regulă.*

— *A făcut*... *timpul să încetinească. Mi-a dat ceva. Simțeam fiecare moleculă pe care mi-o tăia*... *când*...

Cuvintele sunt înecate în suspine.

— *Câte gărzi ai numărat, Drusilla*?

— *Îmi pune gluga de fiecare dată.*

— *Ce mai contează ce-am văzut*? *Știm că ne ascultă și acum. Ăsta-i unicul motiv pentru care ne-a pus laolaltă. Câți Urlători a prins*? *Câți dintre ei au fost salvați*? *Unul, și Orion era atât de nebună, încât a făcut praf un continent întreg. Suntem morți, bunii mei domni*! *Măcar muriți cu demnitate*. *În curând vom fi ridicați în țepe.*

— *Da, sigur, demnitate cu o țeapă de metal în cur*! *Zici că-i o distracție pentru tine, Ignacius*!

O clipă de tăcere.

— *Șefu' va veni după noi,* spune căpetenia lor.

— *Fidel până la capăt, Alex*? *Zeul tău Roșu s-a înecat deja sau a sărit în aer. Singura alinare pe care o vom găsi este Vidul. Dar asta-i bine. În fond, e doar nimicul.*

— *Nu-i mort.*

— *Chiar ești* lupus *pân' la moarte. Toată armata a murit, din cauza senatorilor din Vox. Ticăloșii ăia mărunței care ne-au luat*

navele. Probabil că Heliopolis a căzut în urma asediului și armata a fost blocată în deșert sub tirul Armadei Cenușii. Probabil că-n clipa asta îl țintuiesc pe Darrow pe botul lui Annihilo, *pregătindu-se să pornească spre Luna.*

— Atunci de ce ne aflăm încă în peșteră?

În jurul meu sunt cel puțin cinci inși. Aurii cu toții. Cei mai mulți cu accent marțian, elysean cu o vagă tonalitate de pe lunile lui Jupiter. Mai ascult puțin. Dialect europan. Urlătorii, Darrow, Alex, accentele. Lasă puțin loc de presupuneri. Mai sunt doi care dorm. Nu-mi pot da seama câți mai sunt, din pricina zgomotului apei. Aș presupune că nouă.

— Cicatrice s-a trezit și ne ascultă, spune cel numit Ignacius.

— Ești treaz, bunul meu domn? întreabă altcineva cu mai multă autoritate în glas.

Comandantul. Ar avea o voce cultivată, dacă n-ar mormăi în halul ăsta.

— Nu te teme, aici toți suntem distruși. Nu prea mai contează dacă stai cu ochii închiși sau deschiși.

Râde cu o siguranță prefăcută. Îmi deschid teatral ochiul drept. Mai sunt încă zece prizonieri, înlănțuiți de zid la fel ca mine. Doi dintre ei dorm. La treizeci de metri, două Gorgone fac de pază în gura unui tunel care e singura ieșire din încăpere.

— Ți-am zis eu că era treaz, zice Ignacius, o brută imensă și arătoasă.

— Nu văd nicio cicatrice, spune femeia.

Drusilla.

— Ca și cum n-ar fi fost conștienți de asta după anul unu, spune Ignacius.

— Cum te cheamă? întreabă Drusilla.

Fața ei e mai întunecată decât a celorlalți. Ochi blânzi mă privesc de sub pleoapele umflate.

— Ușurel, bunul meu domn, spune Alexandar. Ai fost desfigurat ceva de groază.

Chiar dacă-i lipsesc amândouă urechile și jumătate din față îi e umflată grotesc, îmi dau seama că-i de o vârstă cu mine și că a fost chipeș cândva. Irezistibil, aș paria. Are umeri incredibil de lați pentru silueta lui. Picioare menite să înghită kilometri stau încrucișate sub el. Ultima oară l-am văzut într-o hologramă pe care am urmărit-o alături de Cassius în *Arhi* și în care stătea în spatele lui Darrow, în timp ce acesta ținea un discurs.

Alexandar au Arcos, nepotul lui Lorn, vărul meu renegat și nepotul după mamă al Kalindorei.

— Cum te cheamă? întreabă el. Nu te grăbi! Comoțiile îl pot zăpăci până și pe cel mai dur dintre noi.

Îmi amintesc lecțiile Octaviei și mă refugiez într-o identitate pe care o pot menține pe termen lung și pe care ei n-au cum s-o verifice. Nu pot să aparțin Revoltei. Nu pot să aparțin nici Societății. N-am cicatricea pe față și pot imita bine dialectul mercurian popular în ceea ce trecea drept înalta societate din Erebus. Identitatea e firească și puțin comică. Dar sunt pe jumătate înnebunit din pricina deshidratării, așa că mă arunc cu capul înainte.

— Cato au Vitruvius, spun eu.

Este identitatea pe care o foloseam din motive de securitate când îl vizitam pe Glirastes ca să iau lecții. Îi aparține unui fiu imaginar al unei familii reale de localnici cu o istorie însemnată și un viitor modest.

— *Salve*, Cato! Eu sunt Alexandar. Drusilla. Ignacius, Crastus, Hadrian.

Îmi indică pe rând femeia cu ochi blânzi, uriașul, un bărbat drăguț de vreo treizeci de ani și un Auriu cât un bivol.

— Cavalerii Elysiumului la dispoziția ta, atât cât se poate.

— O, acuma ești un Cavaler al Elysiumului, bombăne Drusilla.

— Cavalerii Casei Arcos, îi corectează cineva.

— Cine ești? mă întreabă Ignacius.

— Vrea să spună cum ai ajuns în iadul ăsta? intervine Alexandar.

Zâmbetul lui e sângeriu. Nu mai are niciun dinte. Ținând cont de asta, bunătatea lui mă surprinde. Pe videocameră părea mai arogant, iar dosarele securității bunicii mele spuneau că era incredibil de încrezut, inteligent, chiar dacă nu foarte creativ și cu un complex patern după moartea tatălui său. Felul în care îl apără pe Secerător pare să-l indice pe noul beneficiar al complexului.

Le spun povestea surpării digului din Erebus. Bombele căzute din cer asupra orașului sunt o explicație pentru arsurile de pe față, încercarea de a-i salva pe supraviețuitori – pentru arsurile solare și încercarea de a-i coborî pe oameni din țepe – pentru rănile lăsate de plasa-tactilă. Drusilla îmi pune întrebări viclene despre căminul meu, care dau de înțeles că a fost în Erebus. Dar

și eu am fost și n-am uitat nimic. Încă văd piața de mătăsuri și centurile în culori vii ale locuitorilor sau filigranul de aur de pe fiecare indicator stradal.

Trec de amărâtele lor de teste.

— Sunteți aici de ceva timp, nu? întreb eu.

— Mda, răspunde Alex, ceea ce-i altă cursă.

— Poftim? întreb nedumerit.

— Nu ești soldat, nu? zice Alexandar.

Altă capcană și asta.

— Nu înțeleg.

— Nu contează.

— Nu cred că știu nici măcar un tip cu destui bani ca s-o ardă pe la Institut, răspund eu. Părinții mei sunt... erau negustori de mătase, și nu foarte bogați, după orice standarde.

— Atunci cu ce te-ai ocupat? întreabă Drusilla.

— Cu băutul, în principal, răspund eu. Tata l-a mituit pe magistrat să mă lase să rămân în Erebus după înrolare, ca magistrat în inginerie civilă. Războiul e o treabă oribilă.

Mă înfior ușor.

— Deci e un Pixie care s-a sustras de la datorie. Io nu-nghit rahatul ăsta! spune Ignacius. Ori e spion, ori stăpân de sclavi prin asociere.

— La fel ca orice persoană de pe Mercur, dacă-i să ne luăm după tine.

— Așa se comportă toți. Singurul lucru cu care te alegi dacă îmbrățișezi un mercurian e un cuțit în spate. Sunt pungași și bețivani, toți bronzații ăștia de pe-aici.

— Eu am pielea mai neagră decât el, spune Drusilla.

— Te legi de cuvinte.

— Vreți să-ncetați să vă mai ciorovăiți? se răstește Alexandar. De ce ai vrut să știi de când suntem aici, Cato?

— Păi, Heliopolis n-a căzut, zic eu. Voi ziceați că trebuie să fi căzut.

Până și Ignacius mă ascultă cu atenție.

— De la un ins care a fost în Ladon am auzit că Darrow și-a condus armata prin deșert la adăpostul furtunii. L-a atacat pe Ajax au Grimmus când lua orașul cu asalt.

— Nebunia aia chiar a funcționat? întreabă Alexandar.

Îi adresează lui Ignacius un zâmbet hidos din pricina gingiilor goale.

— Ți-am zis. Șeful are totul sub control.

Sau a pierdut complet controlul.

44. EPHRAIM

Vânătoarea Ultimei Lumini

Xenofon mă conduce în hangarul skuggilor cu o expresie de plictiseală pe fața sa palidă.

— Pe zei, ce liniște e! murmur eu.

Nu în orașul de dedesubt, unde echipe de constructori lucrează zi și noapte pentru a-i reda Olympiei gloria de odinioară. Nici pe terenurile din jur, care vibrează de larma Obsidienilor ce se adună în Volkland sau pe coastele unde distrugătoarele-de-aripi ale Tribului Tuturor stau cu ochii pe navele de luptă ale Republicii de dincolo de Marea Termică. Și nici în minele unde Roșiii și Portocaliii reprogramează roboții lui Quicksilver pentru a extrage în continuare heliul. E liniște în Sălașul Vulturului și numai în Sălașul Vulturului, fiindcă Sefi și Valdir i-au luat pe copii la vânătoare, skuggii mei sunt plecați în misiuni, iar eu am fost lăsat în urmă ca un bătrân care bântuie printr-o casă părăsită.

— Mergi, te rog, mai repede, nu trebuie să întârziem la omor! spune *logosul.*

— Păi poate ar trebui să ne îndreptăm către platformele de aterizare, geniule!

— Acolo și mergem… oarecum.

Cotim, și eu încremenesc. Una dintre cele mai frumoase nave pe care le-am văzut vreodată stă alături de hidoasele nave tactice ale skuggilor, ca un Rozaliu calitatea-ntâi într-un bordel de pe front. E lungă de șaizeci de metri, suplă, echipată cu motoare ionice, două tunuri cu impulsuri electromagnetice și fuzelaj rezistent la senzori și are forma unui rechin-ciocan văzut din profil. E verde ca jadul.

— Pe scula lui Apolo, ce frumusețe!

— Un dar din partea Maiestății Sale, spune Xenofon oferindu-mi un card universal micuț.

— Nu se poate!

— *Scrie* în contractul tău. O navă calitatea-ntâi. A fost luată din reședința lui Quicksilver din Nike. Aș zice c-o să tragi mai multe foloase de pe urma ei decât el.

Am trecut asta în contract pentru că am crezut că voi avea nevoie de un mijloc de evadare de aici. Nu m-am așteptat s-o capăt *cu adevărat,* mai ales acum, când începusem să cred că s-ar putea să nu-mi mai fie necesară. Totuși, îi smulg cardul din mână și aproape că levitez către navă. Nu-i pur și simplu o cursieră, e o tigroaică făcută pentru adâncurile spațiului. Probabil că ar putea străbate distanța de la Marte la soare în două săptămâni. Ei, sau poate nu chiar *așa* de repede.

— Nu uita că i s-au instalat dispozitive de urmărire. Și copiii n-au voie la un kilometru de ea.

— Îhî, zic mângâind fuzelajul. Care-i șmecheria?

Xenofon zâmbește în clipa în care un stol de demnitari se ivește de după colț.

— Mă tem că-n voiajul ei inaugural va sluji pe post de taxi. Cum o să-i spui?

Mă întorc și-i zâmbesc larg.

— *Bulgăre de Nea.*

— E verde.

— Tot un Bulgăre de Nea rămâne.

•

În timp ce Polul Sud se îndreaptă către întunericul iernii, un vânt pe care Obsidienii îl numesc Răsuflarea Beznei din Adâncuri geme prin valea rece. Acest curent lent, neîncetat, poate îngheța genele unui ins și-i poate face pielea să degere în douăzeci de minute. Semnalează începutul nopții polare.

În coconul confortabil al echipamentului meu termic, nu simt decât ghionturile blânde ale naturii, care-mi spune că n-am ce căuta aici, la două treimi din panta unui munte tânăr. Mă uit în jur, iar temerarii ghemuiți în spatele meu mă salută din cap și murmură:

— *Kalt, Grarnir*?

— *Njr, Grarnir kann njek kalt,* spune un altul. *Fer ragnver en la.*

Îmi scutur zăpada de pe umeri.

„Ți-e frig, Vulpe Cenușie?”

„Nu, lui Vulpe Cenușie nu-i e frig. Focul zeilor arde în el”.

Sunt un totem umblător și vorbitor al invulnerabilității. Un

războinic-spirit. Dovada existenței zeilor. Numai Ozgard știe c-am fost sub influența masivă a unor substanțe psihotrope în timpul atacului asupra minei. Obsidienii nu știu sau nu le pasă că roboții-ucigași n-au tras în mine numai fiindcă aveam ADN Cenușiu și un mop în mână. N-am fost atins de zei. Pur și simplu, programul mașinilor nu m-a socotit o amenințare. Tot ce știu ei e că, atunci când Sefi și Valdir m-au ajuns din urmă, stăteam printre dușmani și urlam ca un spirit nepământean cu gheață în vene.

Sefi și Valdir au căzut asupra inamicului ca lovitura de ciocan a zeului, la cinci secunde după ce am aterizat eu. Nu pot să uit imaginea Obsidienilor în armuri lovind roboții cu securile sau mirosul de carne arsă când laserele roboților au sfârtecat cinci temerari deodată.

Treizeci și cinci de mii de luptători Obsidieni de elită au murit curățând minele din Cimmeria de roboți ucigași. Și eu? N-am nicio zgârietură. Ozgard m-a îmbătat trei zile la rând. Pax m-a privit într-o tăcere amuzată când m-am întors cărat pe umerii Valkiriilor. Electra a fost cât pe ce să moară de-adevăratelea de râs când, revenit în camerele mele din Olympia, le-am povestit ce și cum. Crezusem c-o să fie geloasă. Dar ea a fost de părere că nu auzise în viața ei ceva mai nostim, deși glumele cu mopuri au devenit cam enervante. Acum chiar reușește să stea de vorbă cu mine fără să aibă aerul că-i vine să-mi taie boașele.

„Numai de-atât era nevoie?”

Freihild și skuggii sunt beți de gloria obținută ca urmare a rolului jucat în cucerirea minelor. Câteva femei au dobândit chiar cinstea de a lua parte la vânătoare. Bărbații stau pe un prag stâncos alături de mine, de Valdir și de jarlii-bărbați de cel mai înalt rang, liderii tribali. N-au fost mai puțin viteji în bătălie și o știu și ei. Mereu a fost așa, dar nu înseamnă că le și place.

Sefi și Pax stau la pândă pe un prag aflat la nici douăzeci de metri de noi, în mijlocul unui pâlc numeros de vânătorese Valkirii. După zilele în care au căutat urma prăzii, blănurile de pe ele au dobândit o carapace de gheață. Trosnesc la fiecare mișcare și scânteiază în penumbră când luminile de pe umerii gărzilor mecanizate cad asupra lor.

Vreme de șase zile, Valkiriile și-au urmărit prada. În timp ce Electra a însoțit-o pe Freihild într-o expediție de urmărire prin Așchiile Albe, Pax a mers cu Sefi în căutarea dârelor de solzi din

Piscurile Retezate. Știe-Tot ăsta ar putea să-ți spună care-i structura moleculară a vârfurilor săgeților folosite de Obsidieni, dar în ziua plecării era pur și simplu nepăsător. Băiatului îi e dor de mama lui.

Se pare că Sefi știe câte ceva despre copii. E dificil să te agăți de suferința ta după șase zile cu vizibilitate spre zero, degerături, răni de la șa și dormit în corturi din piele de focă. Pax știe cât e de norocos să stea în șa în spatele ei. Dintre temerarii Obsidieni, nici măcar Valdir n-a urcat pe un grifon ca să ia parte la vânătoare. Melancolia lui Pax a lăsat loc unei concentrări intense.

Își întoarce cu iuțeală capul când un fluierat ascuțit umple valea glaciară, cu câteva note mai strident decât urletul vântului. Xenofon, înfășurat până la nas în echipament izolator, le explică politicienilor pe care i-am adus până aici în *Bulgăre de Nea*: Freihild s-a pus în mișcare. Hăitașii au ieșit din ascunziș. Fiara a fost scoasă din peștera ei din munți.

Aripa ucigașă așteaptă. Sefi așteaptă.

Zăpada i se așterne pe umeri și pe coiful de os. Arată ca o zeiță a iernii, o parte permanentă și de neclintit a peisajului montan.

Răsună un al doilea fluierat.

Valkiriile mai tinere o privesc agitate. Vânătoresele mai bătrâne cunosc firea răbdătoare a reginei, așa că nu se clintesc. Oaspeții murmură surescitați.

Răsună un al treilea fluierat, nerăbdător, zorind-o să înainteze. Sefi rezistă. Pax îi aruncă o privire. Secundele trec. Apoi Sefi își ridică pumnul încleștat.

— *Sljr,* șoptește ea sărind de pe prag.

Un corn vuiește.

— *Sljr*! *Sljr*! *Sljr*! strigă Valkiriile și cincizeci de femei sar peste margine.

Pax le urmează.

— Vânați, traduce Xenofon.

Valkiriile se fac nevăzute și, câteva clipe mai târziu, de pe cealaltă parte a culmii răsună o serie de țipete. Armăsarul palid al lui Sefi țâșnește de pe pragul de dedesubt. Pax călărește în spatele ei, în șaua rezervată arcașului, nepărând speriat sau nelalocul lui cum m-aș fi așteptat.

O pală de aer îmi aruncă zăpadă în gură când câțiva grifoni

îmi trec pe deasupra capului, dislocând troienele din susul pantei. Doi aliați Roșii se împiedică unul de altul, râzând și minunându-se la vederea Valkiriilor călări, care se avântă în vale chemând moartea. Cu brațele dezgolite în ciuda frigului, Valdir înaintează și urmărește vânătoarea cu ochi experimentat, însă plin de uimire pură, dragoste și gelozie. Oricine poate vedea cât de mult își dorește să poată zbura pe fiarele îmblânzite de poporul său. Nu-mi place omul ăsta. E o carte închisă. Dar îl compătimesc. Nu mai e sclavul lui Grimmus, însă nici liber nu-i.

— E prima ta vânătoare? mă întreabă Xenofon, luând o pauză de la explicații pentru ca privitorii să se poată reculege.

Încuviințez.

— Nu-i și cazul tău, se pare.

— E a treia. În timpul războiului, Maiestatea Sa se întorcea de câte ori putea ca să cinstească moartea soarelui. Cred că-i era teamă să nu uite cine era, dacă petrecea prea mult timp departe de Gheață. Oricum, am sfătuit-o să nu ia parte la vânătoarea asta.

— Ozgard și Valdir par destul de încăpățânați.

— Da. Asta poate învigora spiritul șamanului și poate satisface așteptările lui Valdir cu privire la comportarea unei regine, dar asemenea considerente sunt înșelătoare pentru un cârmuitor modern, având în vedere riscurile inutile asumate. Ca să nu mai pomenesc despre treburile guvernării, care se vor aduna în absența ei. Am conceput guvernarea ei ca să funcționeze cu un monarh în frunte. Fără unul, are o eficiență de numai cincizeci la sută. Nu că Valdir sau nebunul s-ar sinchisi de amănuntele astea triviale.

Xenofon se uită în jur.

— L-ai văzut pe nebun?

— Probabil zace beat prin vreo magazie de marfă pe undeva, zic eu cu iritare crescândă.

Vreau să urmăresc vânătoarea.

— Probabilitatea-i mare.

Mamiferul asexuat se uită cu ochii mijiți spre vest, în timp ce Valdir arată într-acolo strigându-le ceva celorlalți.

— Ah, dragonul! Scuză-mă!

Privesc spre vest. Jos, în penumbră, se întrezărește scânteierea unor solzi unduitori, în contrast cu bolovanii acoperiți de nea de pe fundul văii. Scânteierea devine un contur

neclar, care se transformă într-un leviatan al gheții. Deși știu că strămoșii lui au fost creați de Violeți nebuni în colaborare cu geneticieni Galbeni, dragonul de gheață pare o ființă preistorică. Ceva mai vechi decât noi.

Îmi dau seama c-am uitat să respir.

— Acest exemplar este un dragon al gheții negru din specia *Níðhöggr,* una dintre cele mai rare și mai respectate făpturi din mitologia Obsidienilor, le explică Xenofon oaspeților. „Cel ce lovește cu viclenie” se spune că-i aducătorul iernii. Acesta este un mascul bătrân, fapt ce poate fi dedus după cei nouă colți laterali și după cele trei coarne care-i înseamnă deceniile trăite. Desigur, vânarea femelelor este interzisă sub pedeapsa cu Vulturul Însângerat.

Oaspeții șușotesc cuprinși de venerație, ca și cum ar fi vorba despre o ființă magică, și nu despre treizeci de tone ucigașe create în laborator.

Urmărit de Freihild și de hăitașele ei, masculul gonește prin valea muntoasă. Mă înfior, în ciuda depărtării. Gărzile Obsidiene privesc apreciativ, iar în ochii lui Valdir e dragoste pură. Puțini au văzut un dragon în zbor ori s-au furișat în bârlogul lui ca să ucidă un pui abia ieșit din ou și să-i bea sângele, făcând astfel primul pas pe Calea Petelor.

Dragonul zărește în față trupa de vânătorese conduse de Sefi și se abate spre dreapta, cu intenția de a scăpa prin partea de nord a văii. Din vârfurile muntoase se aud tunete. Tineri Obsidieni care s-au cocoțat până sus cu funii și cârlige de alpinism aprind încărcături pe bază de sulf și le lansează în nori cu ajutorul praștiilor. Bubuituri grozave sperie dragonul, făcându-l să gonească înainte și-napoi prin vale în căutarea unei scăpări, numai pentru a fi mânat din nou de mici explozii venite de pe culmile înconjurătoare.

Când cotește către noi, cineva țipă. Skuggii aflați printre gărzi aprind fitiluri de la vasele cu cărbuni și lansează bombele de lut în aer. Râd când oalele explodează. Gudkind îmi aruncă și mie două. Le aprind și le arunc în văzduh. Bum! Bum!

Curentul de aer provocat de aripile dragonului aproape că mă răstoarnă. Trece la o aruncătură de băț de noi. Pietriș și bolovani mari cât un cap de om sunt încastrați în gheața de pe pântecele fiarei. Publicul se împrăștie, râzând ușurat când animalul se avântă din nou în jos, în vale, unde-l așteaptă regina. Valdir se

repede spre marginea prăpastiei și se apleacă în gol ca să privească. Alte zeci îi urmează exemplul.

Deasupra unui lac alpin înghețat, Valkiriile formează un V răsturnat în jurul dragonului. La vârful îndepărtat al V-ului, Sefi așteaptă să dea lovitura de grație. Dar când pornesc primele săgeți trase de Obsidienele de pe flancuri, dragonul se folosește de un curent ascendent pentru a se lansa într-un urcuș nesigur. Doboară doi grifoni din aer. Călărețele lor sar din șa, însă funiile de siguranță le trag din nou aproape de armăsarii în cădere. Una își recapătă echilibrul. Cealaltă se izbește de fațada muntoasă, după ce vârfurile tăioase ale aripilor dragonului îi retează grifonul în două.

Oaspeții sunt oripilați. Valdir își duce mâna la inimă. O moarte frumoasă. Ochii lui cercetează grupul hăitașelor, călărețe tinere cu mai mult elan decât experiență, probabil în căutarea lui Freihild. Dispozitivul meu optic o descoperă după penele verzi de pe coif. Electra stă în spatele ei, în șaua arcașului, pregătind săgețile inflamabile.

Sefi suflă din corn și călărețele pe grifoni dau pinteni fiarelor, inversând V-ul. Animalele se înclină pe-o aripă și zboară pe dedesubtul dragonului, în timp ce Freihild conduce hăitașele pe urma lui, la o altitudine mai mare. Cu un zgomot ce zguduie valea, lansează săgeți cu vârfurile aprinse, ca să-l silească să coboare. Zgomotul sperie dragonul și-l face să abandoneze ascensiunea, obligându-l să se întoarcă spre V-ul lui Sefi, format acum mai aproape de sol. Cele dintâi dintre vânătoresele lui Sefi încep să-l hărțuiască, ridicându-se pe lângă el și săgetându-l sau lovindu-l cu sulițele în coaste.

Numai Sefi continuă să zboare departe de el, mânându-și grifonul la două sute de metri în fața celorlalte, înainte să întoarcă. Surorile ei de aripă trag de funiile legate de sulițele și săgețile înfipte în cutele pielii solzoase a dragonului. Primele călărețe sunt smucite în lateral de greutatea lui, dar în curând sunt fixate mai bine de douăzeci de funii și, prin efortul lor conjugat, vânătoresele văzduhului mână dragonul de-a lungul drumului către regină.

— Solzii cei mai subțiri sunt chiar sub ochii dragonului, explică Xenofon în timp ce-mi comut dispozitivul optic pe rază lungă. O tragere dificilă până și pentru cel mai iscusit arcaș. Vânătoresele cerului își ajută fiicele să-și facă cel dintâi arc din lemnul

copacului-zeilor, cu intestine de leopard pe post de corzi. Numai când fiicele sunt suficient de puternice ca să încordeze arcul ăsta încep să se antreneze la țintă. Își vor mai face alte două arcuri înainte să treacă la primul lor arc ceresc, din cornul caprei *tanngrisnir.* De-a lungul timpului, Sefi a omorât șase dragorii ai gheții cu arcul ei, numit Promisiunea Armăsarului Palid, în onoarea tatălui său. Același cu care a ucis doi supraveghetori Aurii ai acestei provincii în Ziua Ruperii Lanțurilor.

Înfrânat din lateral, dragonul își continuă goana către Sefi, pe care încă n-a observat-o. Două sute de metri. O sută. Pax îi înmânează arcul ceresc prins la oblâncul șeii. E de două ori mai înalt decât un om. Ea pune în arc o săgeată uriașă.

— Dragonul va încetini din pricina veninului de pește-măduvă din sânge, spune Xenofon, dar fiara pare, de fapt, mai furioasă ca oricând.

Sefi se ridică în scări. Dragonul a ajuns la aproape optzeci de metri. Ea întinde coarda arcului. Apoi… nimic. Pare să încremenească. Focalizez dispozitivul optic al glugii. Ea întinde din nou coarda și din nou se oprește la jumătate, neputând să adune suficientă putere ca să-și aducă săgeata măcar până în dreptul feței, ce să mai vorbim de ureche.

Xenofon a amuțit. Valdir se ridică în picioare. Ceva e în neregulă.

Dragonul a ajuns la cincizeci de metri și-i vede pe Sefi și Pax călare pe Mâncătoarea de Zei, blocându-i ieșirea. Sefi renunță să mai tragă cu arcul și o abate cu iuțeală pe Mâncătoarea de Zei în jos și la stânga. Dragonul o urmărește, lovind cu aripile, retezând jumătate din odgoane și azvârlindu-le prin aer pe celelalte vânătorese, inclusiv pe Freihild. Electra e cât pe ce să cadă din șa. Ceva n-a mers cum trebuie. Dihania se apropie de Pax și Sefi, întinzându-și gâtul incredibil de lung. Clănțăne din dinți, smulgând partea din spate a șeii și aproape rupându-l în bucăți pe Pax. Mâncătoarea de Zei îi zgârie zadarnic solzii groși. Dragonul își arcuiește gâtul, gata să lovească iarăși, când Freihild trece razant pe lângă ei și-și înfige lancea în ochiul lui, ratând cu puțin punctul vulnerabil.

Se aruncă de pe grifonul ei și aterizează pe capul dragonului, înfigându-i în carne două cârlige de alpinist. E aruncată într-o parte și puțin lipsește să nu-și piardă priza. Creatura o ignoră și se repede din nou către Sefi și Pax, încolțindu-i între ea și

peretele văii. Mâncătoarea de Zei se străduiește să se cațăre pe pereții abrupți, fără să reușească.

Acționez fără să mai stau pe gânduri. Mă reped la un temerar stupefiat și-i cer pușca.

— Datina nu permite, mârâie un străjer.

— La dracu' cu datina ta!

Smucesc pușca, dar strânsoarea lui puternică mă împiedică s-o iau.

— Dă-i pușca! ordonă Valdir din spate.

Fără niciun chef, străjerul mi-o cedează.

Rugându-mă să mai am timp, trec în fugă pe lângă gură-cască și mă trântesc pe burtă, sprijinind țeava de un bolovan. Rezervorul ei energetic vuiește, încărcând-o. Computerul de țintire abia pornește. Comut pe analog. Din pricina străjerului, am pierdut momente prețioase. Luminile navelor din apropiere mi se reflectă în dispozitivul optic. Apoi dispar. Arunc o privire în lături și descopăr că Valdir le blochează cu trupul său. Nu-i prima dată când joacă rolul de observator. Pentru o clipă, mă gândesc că n-o să mă lase să trag. Aș putea-o lovi pe Freihild, dar el aprobă din cap.

— Așteaptă până întoarce capul!

Mă uit din nou prin lunetă.

Mâncătoarea de Zei a coborât pe sol și dragonul a încolțit-o pe un afloriment stâncos. Celelalte Valkirii se străduiesc zadarnic să se regrupeze și să treacă de aripile lui tăioase. Numai Freihild își protejează regina, înjunghiind în van solzii groși de pe capul dragonului, dar pe mine eforturile ei mai mult mă încurcă.

Mă concentrez asupra respirației mele și țintesc spatele lui Freihild, încercând să uit prezența amenințătoare a lui Valdir dincolo de umărul meu. Dragonul e cu spatele la mine. Ea îmi blochează ținta. „Mișcă-te. MIȘCĂ-TE!” Mâinile îmi tremură de nervi. Ea ridică brațele ca să înfigă sulița în ceafa dragonului. Aștept să pătrundă cât mai adânc. Se înfige în carnea din spatele fantei urechii. Dragonul întoarce capul, clănțănind din colți către ea. Țintesc cu două palme deasupra umărului ei și apăs pe trăgaci.

O rază de lumină albă străpunge penumbra.

•

Un oraș ia ființă pe câmpia înghețată, în jurul dragonului

doborât. Se numește un *drekinhaugr,* o movilă-dragon. Membrii triburilor din Vârfurile Valkiriilor, alături de numeroși reprezentanți ai triburilor aliate aduc bușteni imenși pentru rug, pe sănii trase de bizoni. Șamani mai puțin importanți aduc cisterne cu un grog tare, un lichior de afine numit *azag* și un mied dulce în burdufuri de piele mari cât căzile. Cântece și bătăi de tobă răsună dinspre coloana de mii de oameni ce se revarsă în vale pentru a asista la ultima recoltă a luminii.

Scandează numele lui Freihild și pe al meu. Apărătorii reginei. Tânăra skuggi se apropie clătinându-se de locul unde stau alături de Pax și Xenofon, înfășurat într-o mantie mare din blană de urs, și mă cuprinde într-o îmbrățișare.

— Cântă despre noi, Grarnir! Cântă despre gloria armelor noastre! Nu există sunet mai dulce!

— Și eu care credeam c-o să mă strivească sub un bolovan și o să-mi desfacă coastele, îi zic eu.

— O pușcă de braconier nu-nseamnă o inimă de braconier, spune ea, apoi se trage mai aproape. Dar l-aș fi putut omorî și singură. Mă vede examinându-i pielea arsă de pe umărul drept. N-a lipsit mult! N-a lipsit mult!

Se îndepărtează râzând și strigându-le încurajări celor veniți să dezmembreze dragonul.

— Ai știut c-o să-l nimerești? mă întreabă Xenofon.

— Am știut că aveam o șansă.

Ființa Albă se gândește la spusele mele.

— Și dacă ai fi ucis-o în timp ce Valdir se uita peste umărul tău?

— Mă îndoiesc că am mai purta acum această conversație.

— Adevărat. Și-acum cred că mi-au ajuns distracțiile pe ziua de azi. Trebuie să mă-ntorc la îndatoririle mele.

— Ne vedem la petrecere. Dau eu primul rând!

— N-am primit invitație, spune făptura Albă, măsurându-mă de sus până jos. Integrarea ta nu-i o surpriză. Ai însușiri pe care orice cultură războinică le-ar prețui. Eu, pe de altă parte, o să fiu întotdeauna un intrus. Bucură-te de moartea soarelui! Mi s-a spus că prezintă o combinație de culori care poate mișca un spirit războinic.

Ființa Albă pornește către un aparat de zbor ce o va duce înapoi în *Ecoul lui Ragnar,* înăuntrul căruia Sefi s-a făcut nevăzută imediat ce a aterizat pe un platou de deasupra văii.

Distrugătorul, mai degrabă un oraș mobil decât o navă, face până și munții să pară mici prin comparație cu el.

— Tristă ființă, îi zic eu lui Pax.

— Nu-s triști, murmură Pax, mai atent la tranșarea dragonului decât la trăncăneala noastră. Mai degrabă sunt triști că nu pot fi triști.

Uit în curând de Xenofon. Recoltarea e un spectacol pe cinste.

Tineri temerari escaladează flancurile dragonului, înfigând cârlige de alpinism între solzii alunecoși pentru a-și tăia cea mai suculentă halcă din mușchii ce mărginesc spinarea. Pe un flanc, Electra se întrece la cățărat cu câțiva tineri Obsidieni și are un avans de zece metri când un solz uscat se desprinde, iar ea alunecă în josul flancului, se lovește de cotul aripii frânte a dragonului, ricoșează și dispare într-o tăietură mare făcută de recoltatori. Când reapare acoperită de sânge, Obsidienii se prăpădesc de râs.

Cocoțate pe șira spinării dragonului, echipele folosesc pârghii ca să desprindă solzii și fierăstraie lungi ca să curețe spinarea de carne. Hălci uriașe sunt depozitate în grămezi aburinde pe săniile aduse cu mare ceremonie de tineri, în timp ce bătrânii beau și strigă indicații contradictorii.

Pax îmi explică în șoaptă care e destinația fiecărei bucăți a dragonului. Solzii sunt pentru ceremonii ritualice și pentru confecționarea armurilor de luptă ale grifonilor. Fluidul de la încheieturi și ochii, pentru poțiuni și elixire. Osânza, pentru lumânări și lămpi și ca să fie amestecată cu afine pentru prepararea unui fel de mâncare numit *atuka.* Ficatul și creierul, ca să fie mâncate înghețate sau crude, căci „evident gătitul ar distruge vitamina C”.

— Evident.

Îi trag un ghiont în coapsă.

— Nu porți hamul.

— Eram la vânătoare.

Îi trag una peste ceafă.

— Ți-am spus să porți hamul tot timpul.

Hamul pe care și l-a făcut singur în garaj.

— În fond, acum am o navă.

— Care?

— Aia de culoarea jadului.

El fluieră admirativ.

— E prea bună pentru tine!

Un grup de vânătorese ale cerului cu ținte în nas și urechile crestate se apropie să-mi arate respectul lor. Femeile îl privesc pe Pax și-și acoperă ochii a rușine. El îmi examinează nava, prefăcându-se că nu-i pasă.

— Se pare că tu ești țapul ispășitor, spun eu.

— Firește.

— Ce s-a-ntâmplat acolo? De ce n-a putut Sefi să încordeze arcul?

El se concentrează asupra recoltării, prefăcându-se că nu observă privirile disprețuitoare ale temerarilor care trec.

— Coarda are o compoziție moleculară foarte puternică, dar, dacă nu-i protejată la frig, se poate contracta. Am uitat s-o țin în teaca ei încălzită pe durata urmăririi.

— E adevărat?

— Sigur că da, răspunde el inexpresiv. Sunt din țările calde și, pe deasupra, bărbat. Era de așteptat să atrag mânia zeilor luând parte la vânătoarea sacră. Mi-am uitat îndatoririle față de conducătoarea aripii mele.

— Când a fost ultima dată când ai uitat tu ceva?

El mă privește mustrător.

— Uneori mai bine lași o roată să scârțâie, decât să strici căruța încercând s-o repari.

Adevărul nerostit atârnă greu între noi. Fie cineva a umblat la coarda arcului, deși pare o metodă cam neîndemânatică de a o asasina pe Sefi, fie Sefi însăși are o problemă. Dar cât de gravă?

— O, fir-ar… ce-i aia?! exclam eu când culegătorii extrag doi saci gelatinoși, mari cât un creier, din pântecele dragonului.

— Testiculele, desigur. Pot produce halucinații intense dacă sunt uscate și măcinate. Luptătorii le foloseau ca să trezească în ei furia iernii. Acum sunt interzise prin decretul lui Sefi.

Tresar văzând cum un șaman aruncă testiculele în foc.

— Nu-i de mirare că pe-aici bărbații n-au curajul să spună ce gândesc.

În spatele nostru răsună un clinchet și fața lui Pax se luminează.

— Hei, Ozgard! strigă el când șamanul își face apariția într-o sanie trasă de doi bizoni vopsiți în albastru, cu clopoței atârnați de coamele lor imense de fildeș.

Șamanul bea dintr-un corn scobit pe dinăuntru și sare jos din

așternutul său de blănuri ca să ne salute.

— Prostănac din țările calde! se răstește el la Pax, lovindu-l cu cravașa de călărie. Toată lumea vorbește, de la temerari pân’ la ăi cu caș la gură. Ai uitat să-ncălzești coarda. Mă faci de râs. Faci de rușine toți bărbații. Aproape c-ai ucis-o pe regina noastră. Gesticulează amețit. Ei cred că-s prost. Că nu te-am învățat nimic. Îi aruncă lui Pax o lamă curbată, lungă cât piciorul băiatului. Nu sta aici rușinat! Du-te și recoltează! Doar dacă nu mi-ai uitat instrucțiunile. Îmi trebuie două kile de ficat, zece kile de plămân, un kil de splină, două uncii de fluidul-focului și patru vene de gonade. Nu mă mai face de râs încă o dată, băiat prost!

Pax se îndepărtează în fugă, fără să obiecteze. Soldățel disciplinat!

— Cam târziu ai venit, îi zic lui Ozgard.

— Ar fi trebuit să folosesc cizmele sau o navă.

Ozgard oftează și-i trage un pumn în coaste celui mai solid dintre bizoni.

— Mă pregăteam pentru Glasul Zeilor în ruinele din Vârfuri. Nefelfjar a simțit spiritele rele într-o crevasă. S-a speriat. I-am dat grog și și-a regăsit curajul.

Bizonul se clatină, mai beat decât șamanul său. Ozgard îl privește pe Pax alăturându-li-se celorlalți recoltatori, care se feresc demonstrativ de el.

— E un sacrilegiu să omori o fiară nobilă cu o armă de foc, spune Ozgard. Cu numai două săptămâni în urmă, Valkiriile au țintuit doi braconieri de o stâncă și au lăsat vulturii să le mănânce ficații.

— Așa am auzit și eu, zic în timp ce alt grup de vânătorese ale cerului se apropie să mă felicite. Ce se-ntâmplă cu Sefi? îl întreb după ce ele se îndepărtează.

El nu m-a auzit.

— Ce făcea străinul în timpul ăsta?

— Care-i treaba cu voi doi? bombăn eu. Xenofon n-a făcut nicio vrajă. Și știi la fel de bine ca mine că Pax poate desena planul Olympiei din memorie după o singură privire. Puștiu’ n-a uitat să încălzească coarda aia idioată. Deci ce se-ntâmplă cu Sefi?

El își mai toarnă grog, prefăcându-se că nu m-a auzit.

— În noaptea asta, când soarele va muri, mă duc să citesc oasele din foc. Obiceiul cere ca ucigașii dragonului să aducă

oasele. E prea mult să-ți cer să respecți măcar acest obicei?

•

În noaptea aceea, în orășelul care a răsărit în jurul rămășițelor dragonului, Copiii Vârfurilor, cei din urmă din tribul lui Ragnar, dau o petrecere pe cinste la moartea soarelui.

Aprind un rug imens din grăsime de dragon și pini de munte. Pe foc sunt fripte hălci mari de came înfipte în țepușe enorme și servite cu tuberculi sălbatici, afine de munte, stridii și coarne imense cu grog împărțite de un Obsidian solid, fără nas.

Eu și Freihild primim coliere noi făcute din dinți de dragon, care să ne însemneze ca ucigași-de-dragoni. Îl primesc pe al meu într-o manieră oarecum comică, printre mormăiturile grupului conservator din jurul lui Valdir, dar nu și ale lui Valdir însuși.

În timp ce Obsidienii se ospătează și râd, Ozgard conduce o trupă de temerari cu măști confecționate din oasele unor creaturi sacre pentru membrii tribului. Se prefac că sunt spirite ale gheții, lăsând să cadă mici diamante în cupe sau strecurând lingouri subțiri de aur după urechi. Războinicii se răsucesc încercând să prindă spiritele, dar nu reușesc să înhațe decât aerul, râzând zgomotos. Dacă e prins, spiritul trebuie să bea până când cel care l-a prins se declară mulțumit. Prind trei, inclusiv pe bietul Gudkind, și le eliberez clătinându-se din pricina grogului ca să-și piardă cunoștința lângă foc. Întinsă pe blănuri, Electra îi ascultă pe veteranii Obsidieni povestind despre zilele petrecute în compania Spiridușului. Pax se ceartă în nagal cu una dintre căpeteniile războinice ale lui Sefi pe tema necesității strategice a folosirii Zeilor Furtunii pe Mercur, întreprinsă de tatăl lui. Eu stau confortabil, încălzit de foc, cu capul ușor amețit din pricina grogului și cu burta plină de carnea vânatului. Nu m-am mai simțit atât de împăcat de ani buni.

Există bucurie aici. Senzația unei familii eterne, care nu-și face nicio grijă din pricina lumii ce încearcă s-o distrugă. Sunt acasă și sunt liberi.

Asta înseamnă să fii unul dintre ei?

Marte nu-i cum m-am așteptat: nici Olympia, nici Gheața. Aici e mai simplu, desigur. Însă, fără nebunia ambiantă din Hyperion, și mintea mea e mai liniștită. Acolo curenții societății îți cer să faci ceva ca să-ți definești propria esență, să te ridici deasupra râurilor umane de pe străzi sau să te îneci în ele.

Aici poți exista pur și simplu.

Aș vrea să-i pot oferi și Volgăi asta. Biata fată s-a temut întotdeauna de semenii săi și de ceea ce ar putea crede aceștia despre nașterea ei, dar poate va descoperi aici căminul pe care l-a căutat dintotdeauna.

Fir-ar să fie, o parte din mine și-ar dori ca Lyria să poată simți și ea asta din nou, dacă tot și-a pierdut familia. Sunt într-o dispoziție atât de bună, încât îmi doresc ca și Xenofon să se poată bucura de ospățul nostru. Sărmana ființă stă mereu deoparte, nefiind inclusă niciodată, decât dacă Sefi are nevoie de informații sau de o însărcinare care să fie dusă la îndeplinire. Nu că Xenofon ar părea deranjat.

Pacea asta este o iluzie, știu. Răgazul pe care mi-l oferă e limitat. Nimic nu va dura: nici noaptea, nici sărbătoarea, nici vânătoarea, nici prietenia mea cu Obsidienii, nici acceptarea cârmuirii lor de către cimmerieni. Le-au dat locuri de muncă și un procent din profiturile minelor și au alungat Mâna Roșie spre nord, dar zi de zi pe Marte sosesc tot mai mulți Obsidieni. Cât va dura până când Roșiii vor începe să le poarte pică? Sau până când Agea va simți că balanța puterii se schimbă?

Dimineață, *Ecoul lui Ragnar* ne va înghiți și ne va lua de aici. Apoi vom reveni în Olympia. Sefi, la guvernarea ei. Valdir, la vânatul Mâinii Roșii. Copiii, la lecții și la viitorul lor sumbru.

Eu, la mine însumi.

O parte din mine se întreabă de ce nu pot rămâne în acest moment. Să găsesc un loc în Olympia, alături de acești oameni care m-au primit cu brațele deschise. Au ceva întunecat în ei, desigur. Toți avem. Măcar aici par un popor și o căpetenie care și-au propus să-și descopere părțile lor mai bune. Mă joc cu dinții dragonului și o urmăresc pe Sefi, aflată dincolo de foc, căutând vreo urmă de boală. Nu există niciuna, cu excepția mănușii lungi pe care o poartă tot timpul. Și-o aranjează, studiind-o peste buza pocalului de vin pe Freihild și curtea ei. Ochii lui Sefi se abat către consortul ei. Valdir e beat și-și ascunde mai puțin ca oricând dorința față de Freihild. E atât de evidentă când o privește. În timp ce Sefi e rezervată din fire și povara coroanei pare s-o fi îmbătrânit prematur, Freihild e plină de viață. Își gonește pețitorii pletoși cu ajutorul unui băț, alungându-i către foc și apoi răsucindu-se să dea tonul cântecelor temerarilor. Sefi este trecutul și prezentul, dar se

pare din ce în ce mai mult că Freihild este viitorul.

Amețit de atâta bere, mă ridic sprijinindu-mă de capul lui Pax și mă retrag să mă ușurez. Mă îndepărtez de focuri până în locul unde lumina lor caldă abia atinge întunericul din jur. E atât de frig, încât îmi ridic gluga și urmăresc prin vizorul cu infraroșii runele pe care urina mea le gravează în zăpadă.

Aud un clinchet metalic în spatele meu și-mi dau jos gluga. Valdir își desface paftaua mare de rubin a curelei. Surprins, fac un pas îndărăt.

— Nu te teme, n-am venit să te violez, tună uriașul.

— Ăsta-i un comentariu foarte dubios!

El își lasă pantalonii să-i cadă.

— O!

În penumbră, coapsele lui enorme sunt palide ca luna și groase ca trunchiurile de copac. În timp ce se lasă pe vine să-și facă nevoile, mușchi prelungi joacă sub pielea tatuată, brăzdată și striată de răni vechi. Deși e beat, mai ia o gură dintr-un corn imens și face semn către gluga mea.

— Vizorul cu infraroșii o face să pară mai mare?

— Bătrâne, câinele care latră cel mai tare nu-i neapărat cel mai rău. Mușcătura contează. Te las să defechezi în liniște.

— Ce înseamnă Horn?

— E numele de familie al donatorului de spermă.

— Tatăl tău?

Mirosul rahatului lui ajunge până la mine.

— Mai mult sau mai puțin.

— A fost un om mare?

— Nu.

Se șterge la fund cu zăpadă și-și ridică pantalonii. Mă cântărește din priviri și încuviințează.

— Te tragi din nimeni. Și eu mă trag din nimeni.

Apoi se întoarce și pornește clătinându-se înapoi către foc.

— Regina știe despre tine și Freihild, îi zic.

El se răsucește și străbate distanța dintre noi c-un singur pas. Trebuie să mă trag îndărăt ca să-l privesc în ochi.

— Nu mă privește ce faci cu scula ta. Dar măcar ai decența să n-o mai dezbraci din priviri pe Freihild ca un puștan drogat cu titan. Regina ta nu mi se pare genul iertător. Au observat și alții, dar le e prea frică s-o spună.

Mă strecor pe lângă el și-l las în compania propriilor sale

dejecții.

45. EPHRAIM

Ochii-nopții

Obsidienii se aranjează în semicerc și intonează un cântec de rămas-bun adresat celui din urmă crâmpei de soare care coboară dincolo de orizont, pentru a nu mai fi văzut până la vară. Această despărțire are o vagă undă de tragism. Lunile întunecate de iarnă sunt ceva ce Obsidienii au lăsat în urmă. Cât timp este reclădită Olympia, vor reveni în apartamentele lor din zgârie-nori, în barurile de pe platformele aeriene și în bordelurile din orașele Cimmeriei, lăsând numai puținele clanuri care au mai rămas sălbatice să îndure greutățile anotimpului rece.

Sefi ne binecuvântează înainte să plecăm, înmuindu-și degetul în sânge și apăsându-l pe fruntea mea, apoi pe a lui Ozgard. Când îi vine rândul lui Freihild, strânge din fălci și apasă suficient de tare pentru ca unghia ei să lase o mică adâncitură.

Flutur teatral din mână către Pax, iar *Bulgăre de Nea* decolează în larma tobelor și cornilor, târând după ea craniul dragonului atârnat de un cablu de remorcare. În timpul zborului, Freihild privește veselă înainte și Ozgard își face de lucru cu inelele lui cu pietre scumpe.

După jumătate de oră de zbor, ajungem la ruinele de pe Vârfurile Valkiriilor. Lăsăm craniul să cadă pe o culme, lângă locul pregătit de Ozgard și de acoliții lui pentru Glasul Zeilor. Aterizăm mai la sud și pornim într-acolo pe jos. Ridic cortul termic, în timp ce Ozgard și Freihild toarnă grăsime de dragon peste craniu și peste lemnele de foc și trasează de jur-împrejur un cerc de solzi gravați cu rune.

În curând, focul ia cu asalt craniul și lemnele de pin de sub el. Eu și Freihild bem grog încălzit ca să ținem frigul la distanță, în timp ce Ozgard termină de aranjat runele. Ea pare atât de tânără în lumina focului, încât abia îmi amintesc că-i o sălbatică. Mă surprind privind-o cum pipăie mica zgârietură de la Sefi.

— Te-am văzut vorbind cu Valdir în întuneric, spune ea. Când a revenit, parcă era bântuit. I-ai oferit ceva din înțelepciunea

Cenușiilor?

— Nimic ce să nu știe deja.

Focul trosnește între noi. Ea știe că știu.

— Am încercat și mai înainte să-i pun capăt. Aici se poartă un război, spune ea punându-și palma pe inimă. Sefi mi-a oferit un țel în viață. Valdir mi-a oferit… tot restul. Contemplă zăpada. E încăpățânată. Ea e tăria acestei legături. Trebuie să-l elibereze. Dar nu vrea. Nu știu ce să fac.

— Îhî.

— Îhî, mă imită ea. Nu tu o glumă? Nu tu o ironie? Doar „îhî”?

Îmi frec mâinile, încercând să le transfer ceva din căldura focului.

— Nu știu ce vrei să-ți zic. Asta-i situația. Poate și ea îl iubește. Nu știu. Dar știi că nu-i vorba numai de tine, de Sefi și de Valdir. Câți alții au aflat?

Ea strânge din dinți.

— Ia numărul ăla și înmulțește-l cu trei. Ba, la dracu', cu zece chiar! O bârfă ca asta… ajunge până departe.

Oftez, spunându-mi c-ar trebui să-mi văd de-ale mele. Dar îmi place de asasina asta stranie și probabil că-mi place și de Sefi.

— Serios, acum ce să facă Sefi? Să pună să fii ucisă?

— Nu. Ar fi neonorabil. Regina mea e onorabilă. Ar trebui să mă provoace. Aici, aș câștiga. Într-un cerc, nu.

— Din fericire pentru tine, a interzis provocările, ți-aduci aminte? Calea ei Nouă? „Membrii Tribului Tuturor nu ucid membri ai Tribului Tuturor”. Și ce, vrei să-ți omori regina?

— Nu! mă repede ea. Ea e totul. Privește în gol. Poate își va găsi un alt consort.

— Și ce vor înțelege ceilalți din asta? Ai văzut că n-a reușit să-și încordeze arcul. Și alții au văzut. Unii vor înghiți povestea cu Pax, însă nu toți. Încerci s-ajungi regină?

Ea se dă îndărăt jignită.

— Nu!

— Atunci, poate ar trebui să le explici tuturor asta, și mai ales lui Sefi. Acum ea e cea puternică. Iar tu o scuipi în față. Poate că ea stă pe tron, dar tu ești singura care poate îndrepta lucrurile.

Freihild își prinde un dinte de dragon în coadă.

— Nu m-am temut niciodată de dușmani. Dar să vorbesc cu Sefi… Pe fața ei apare o expresie tragică. Valdir e inima mea. Nu vreau asta, dar este. Când adorm, când mă trezesc, e ca o

umbră caldă care mă însoțește mereu.

— Copilă, asta-i treaba ta. Mi-ar plăcea să-ți spun că undeva există o altă umbră pentru tine, dar eu am găsit-o pe a mea și nu m-a mai părăsit de-atunci…

— Însă anumite lucruri sunt mai importante, spune ea.

— Poate, îi răspund privind în flăcări.

— Tribul Tuturor e mai important decât mine. Știu ce trebuie să fac. Mă bate pe umăr așa de zdravăn, că-mi clănțăne dinții. Cum ziceam. Înțelepciune de-a Cenușiilor.

Se posomorăște, pe măsură ce povara hotărârii luate începe s-o apese. Agitată din pricina gândurilor, se ridică și-i spune lui Ozgard că va găsi ea ochii-nopții și că el poate să-și încălzească oasele bătrâne la foc și chiar să învețe ceva de la Cenușiu.

Bătrânul șaman se așază gâfâind.

— Ce i-ai spus?

— O, am fost înțelept. Știi tu. Ca vulpea.

Îmi strâng jacheta pe mine, simțind că înghet sub privirile turnurilor pustii. Se ghemuiesc unele lângă altele, dominând pietrele împrăștiate și umbrele, iar ușile și ferestrele lor goale sunt ca tot atâtea găvane. Cândva locul ăsta a fost căminul lui Sefi cea Tăcută și al zeului Ragnar. Acum numai vântul se mai mișcă prin orașul mort.

— Îi auzi? întreabă Ozgard, înclinând capul și ascultând vântul. Nu toți supușii Aliei au urmat-o pe Sefi printre stele. Cei care au rămas au simțit mânia Auriilor. Spiritele lor sunt prizoniere în piatră, rușinate pentru eternitate.

— Bieții fraieri!

El pufnește.

— Da, dac-ar fi adevărat.

— Să fiu afurisit! Scepticism venit din partea unui șaman?

Ozgard ridică din umeri, scormonind lemnul sfărâmicios din foc cu privirea ațintită în gol. Se poartă altfel decât când se află printre ai lui. Mai puțin capricios. Mă trag mai aproape de foc.

— Și… acum ce facem?

— Bem până se întoarce Freihild cu ochii-nopții. Ca să vorbească, zeilor trebuie să le oferi puterea fiarei și frumusețea ținutului.

Pare plictisit.

— Nu mai spune!

El oftează și scrutează întunericul ce ne înconjoară.

— Mărturisesc că sper să nu se grăbească. E bine să fii singur în zăpadă.

— Credeam că-ți place de Freihild.

El chicotește.

— Freihild e femeie deșteaptă, însă e oarbă, nu ca noi.

— Cum așa?

— Cu cât o ființă e mai binecuvântată cu daruri, cu atât își pune mai puține întrebări despre viață. În privința asta, ea e ca Valdir cu mușchii ăia ai lui. Înaintând orbește, dar cu un țel. Mânați prin jgheabul așteptărilor celorlalți, spune Ozgard jucându-se cu inelele. Însă noi… ceea ce pentru noi e superficial pentru ceilalți are substanță. Ce e șters pentru noi e superb pentru nătărăi. Îi invidiez pe orbi. Să accepți misterul! Să vezi un cadavru și să te gândești la Valhalla, și nu la viermi! Ți-am spus că mama a fost o femeie influentă? N-ai crede. Am fost odrasla unei mari regine. Destinat să lupt printre stele, alături de zei. Dar am fost blestemat pentru lipsa de credință a mamei mele. Sau cel puțin așa ne-a zis șamanul.

Își flutură mâna diformă.

— Sindrom de bandă amniotică[21]. Agonie. Eliminată de la celelalte rase, dar nu și de la a noastră. Degetele nu mi s-au format niciodată. Afinele-spirit amorțesc durerea.

— De ce nu ți-ai făcut un upgrade? zic eu bătându-mă peste piciorul meu nou.

El își răsucește pe toate părțile mâna diformă.

— Mulți temerari cred că ea e sursa puterilor mele. La patru ani, mama m-a prins încercând să-mi tai mâna cu un cuțit de pescar ca să scap de durere. Au spus că eram posedat de un spirit întunecat. Idioții! Șamanul mi-a ars tălpile cu cărbuni încinși și am fost dat pradă Gheții. Un copil blestemat n-are ce căuta în Valhalla. Acum se povestește că m-au găsit spiritele. Că m-au crescut cu meșteșugurile lor. Că mi-am sacrificat mâna lui Mimir pentru o sorbitură din izvorul înțelepciunii ei.

Scuipă scârbit în foc.

— În inima mitului e întotdeauna cruzimea. N-a existat niciun Mimir. Nu puteam merge din pricina rănilor, așa că mi-am târât trupul de copil cu o singură mână, până mi s-au înnegrit degetele. Nu s-a arătat niciun spirit. Niciun zeu. M-a salvat

---

[21] Afecțiune rară provocată de firele sacului amniotic care se înfășoară în jurul fătului, de obicei al unui membru sau al degetelor lui.

bunătatea unui non-om. Un bărbat alungat de ai lui, care trăia în munți ca un pustnic. Mi-a devenit și tată, și mamă. Dar viața lui era pe sfârșite. Carcinom hepatocelular, cred. În curând, aveam să rămân singur pe gheață și eram încă un copil. Așa că m-a învățat tot ce-a putut ca să supraviețuiesc după moartea lui. Semne, profeții, șmecherii. M-a învățat că religia este o pârghie. Puțină forță aplicată în unghiul potrivit îți oferea puterea imensă de a schimba cursul omenirii. Când *andi* al lui s-a întors la Mama-a-Toate, i-am dat carnea cerului și i-am încredințat oasele gheții, apoi am plecat în căutarea altor oameni.

Îmi dă un corn cu grog. Iau o înghițitură zdravănă, apoi alta și mă trag mai aproape de foc, intrigat și cam nedumerit că mă lasă să văd dincolo de mască. Riscantă afacere!

— Primul trib peste care am dat a apreciat șmecheriile tatii. Eram deștept, însă nesăbuit și crud. Șamanul lor știa un șiretlic ca să atragă șerpii zăpezii. Aprindea un foc de urzici-amare care-i făcea să fie somnoroși. Am înlocuit urzicile amare cu altceva. L-am declarat mincinos. Când șerpii lui l-au ucis dinaintea reginei, am devenit șaman. În curând, tribul a fost cucerit și am devenit șamanul noului trib, și tot așa mai departe cu altele. Ca să supraviețuiesc le-am luat locul altor înțelepți. Am folosit pârghia. Am învățat să spun ce voiau reginele să audă. Și, când l-am reîntâlnit pe șamanul care-mi arsese tălpile cu cărbuni și care o părăsise pe mama când tribul ei fusese cucerit, l-am pus să-și mănânce bărbăția și ficatul și i-am ars trupul în tundră. Dar îmi pierdeam speranța. Nu simțeam nicio bucurie. Râurile de sânge curgeau și curgeau. Trib contra trib. Regină contra regină. Șaman contra șaman. Eram canibali. Când Sefi și Tyr Morga ne-au ucis zeii, am văzut o regină care putea îmblânzi întunericul dinăuntrul nostru.

Amuțește, privind stelele.

— E o poveste pe cinste!

El se uită urât la mine.

— Nu mă crezi?

— Ei, nu ești tocmai Victra au Nu-mint-niciodată.

Ozgard zâmbește.

— Și ce poate să-i lege pe păcătoși, dacă nu păcatele lor? Niciunul dintr-ai mei n-ar înțelege. Secretele sunt o povară.

— Beau pentru asta! Mai iau o gură și-i dau cornul. Ce mai pereche suntem, nu crezi? Doi escroci încercând să se țină pe

linia de plutire. Mă întrebam dac-o să lași vreodată masca să-ți cadă.

El râde și bea cu sete.

— Tribul Tuturor a fost ideea ei sau a ta?

— A mea. Am semănat semințele în timp. A ascultat prea multă vreme de Xenofon, socotind înțelepciunea Auriilor ca fiind mai înțeleaptă. Și de Valdir, călăuza inimii ei, un bolovan care-l adoră pe Secerător pentru că-i întruchiparea violenței. Să nu fi fost costurile Ploii de pe Mercur...

— Un prost n-ar fi putut întemeia niciodată un regat.

— Îi asculți prea mult pe alții. Nu-s prost.

— Nu, chiar nu ești, nu-i așa? Ce-i adevărat i-adevărat. Ce ești atunci?

El își alege atent cuvintele.

— Un mincinos. Asta sunt cu adevărat. De pe buze i se desprinde oftatul unui om dezamăgit de sine. Un mincinos care a mințit fiindcă nu voia să moară. Fiindcă nu voia să trăiască în mijlocul gheții, departe de oameni. E un păcat? Își apleacă spășit capul și scormonește în tăciuni căutând ceva. Știu că râzi de ghicitul în oasele arse. Ceilalți te-au văzut sărind în timpul cuceririi minei și te cred binecuvântat de zei. Dar noi știm că ești norocos că trăiești. Toată viața mea m-am uitat în oasele arse și n-am văzut nimic. Nimic cu excepția spiritului meu care se întuneca tot mai tare, pe măsură ce zeii se îndepărtau tot mai mult. Nu mi-au răspuns nici măcar o dată. Tata spunea că ei nu există. Că nu erau decât lanțurile stăpânilor noștri.

Își încleștează o mână pe piept.

— Dar în inima mea *ardea* un tăciune! Îmi doream să fie reali. Să fie ceva real. Lumea asta-i atât de rece, știi?

Freihild știe. De aceea se teme să nu-l piardă pe Valdir. Și eu știu. O știu prea bine. Ozgard își vâră mâna în flăcări și apucă un tăciune mai strălucitor decât restul. Mirosul de piele arsă ne înconjoară.

— Nu știu dacă zeii sunt reali. Însă ceva sau cineva mi-a vorbit și tăciunele de mult adormit s-a aprins. Eram pe Mercur. Folosind oasele vitejilor căzuți în urma Ploii, am văzut în foc un grifon. Înaripat și cu pete roșii, roșii ca ochii unui Sondor al Iadului. Și fumul cenușiu care s-a ridicat deasupra grifonului a luat forma unei vulpi cenușii, bătrână și înțeleaptă, dar ținută în loc de ghimpii întunericului.

Își ridică privirea spre mine, cu strălucirea tăciunelui jucându-i în ochi.

— M-a cuprins frica. După atâta vreme… după atâta vreme, zeii mei îmi vorbiseră! Dar, știindu-le originea, m-am temut. M-am temut de propriile mele îndoieli. Și pe urmă te-am văzut pe Luna și am știut. Am știut care era calea noastră. Calea ta. Și regina mea a pornit către Marte. E destinul nostru să fim aici. Al tău, al meu, al lui Sefi.

Focul trosnește. În întuneric, vântul șuieră printre ruine.

— Vrei să știi ce-i nebunia?

Scot o monedă de zece credite. Îmi trec mâna peste ea și dispare. Apoi o fac să apară de după urechea lui și mă prefac uluit.

— Să te lași păcălit de propria escrocherie! N-ai văzut zeii, bătrâne, erai doar drogat și-atât!

El nu se supără.

— Chiar *există* o lume ce poate fi văzută prin răsuflarea-zeului. E o lume reală. Vibrație. Energie. Frică. Încântare. Dar totul e serotonină, cortexul prefrontal ușor de manipulat. Xenofon i-a spus asta reginei mele de nenumărate ori. Însă regina mea știe ceva ce Xenofon nu știe… Se apleacă spre mine până-i trosnesc oasele. În ziua aceea n-am luat răsuflarea-zeului.

Își vâră în gură cărbunele încins. Apoi îmi ia mâna și mi-l scuipă în palmă. Sunt cât pe ce să-i dau drumul. Însă el îmi închide pumnul. Cărbunele e rece ca zăpada. N-am mai văzut șmecheria asta.

— Știu șmecherii. Mai multe decât știi tu, spune el. Răsucesc cărbunele în mâini. Emană lumină. Ce-am văzut n-a fost o șmecherie. Focul și cenușa vor veni. Și sfârșitul lumilor. Șarpele va sugruma lupul. Leul se va bate cu leul. Întunericul se va lupta cu lumina. Sora își va ucide fratele. Fiul își va ucide tatăl. Tatăl își va ucide fiica. Asta mi-a spus focul. Tot ce-am văzut s-a adeverit. În timp ce alții sunt mistuiți, Sefi se va ridica din cenușă și-i va uni pe Obsidieni, devenind una cu Roșiii și va crea un regat vegheat de vulpea cenușie. Adică de tine.

Între noi se lasă o tăcere stânjenitoare.

— Bătrâne, sunt o mulțime de Cenușii pe toate lumile. Ăsta de-aici e doar în trecere. Îmi iau fata și m-am dus!

El clatină din cap.

— Tu ai jocurile tale. Le-am avut și eu pe ale mele. Dar pentru orice om vine o zi când trebuie să stea și să lupte, altfel nu-i bărbat. În curând, după ce Volga îți va fi redată, va trebui să decizi dacă ne abandonezi sau rămâi cu noi. Știu că vei alege ca un bărbat. Ești aici ca să veghezi asupra lui Sefi. E destinul tău și *noi* suntem tribul tău.

Ne terminăm restul grogului în tăcere. Plictisindu-se s-o aștepte pe Freihild, Ozgard se retrage în cortul nostru, spunându-mi să-l trezesc la întoarcerea ei. Rămân lângă focul de tabără care se stinge, ascultând sforăitul lui și urletele unor animale din munții nevăzuți.

Ozgard e un mincinos. Un escroc. Un șarlatan care calcă pe gheață subțire. Semănăm prea mult ca să ne putem încrede unul într-altul, semănăm prea mult ca să nu facem o încercare. Îl invidiez. El și-a găsit o cauză. Care-i a mea?

O salvez pe Volga și pe urmă?

O să renunț la contractul meu? O să duc o viață de fugar? Oare chiar aș putea rămâne aici?

Freihild nu mai vine și focul nu-mi mai ține de cald. Îmi amintesc că am o altă haină la bordul navei și pornesc într-acolo. Mă rătăcesc pe întuneric și ajung să calc printre sfărâmăturile unui turn năruit. Lanterna mea luminează o stâncă în care sunt sculptați grifoni.

Loviturile orbitale ale Auriilor de acum un deceniu au topit majoritatea sculpturilor. Nu-i cinstit. Aripile fiecărui grifon sunt unice. Cineva s-a ostenit să le sculpteze. Și, printr-o simplă apăsare de buton, o dronă umană le-a distrus.

O vagă strălucire argintie printre stânci mă smulge din melancolie. Urc și-mi abat lumina lanternei asupra ei, crezând că-i vreo relicvă sau un fragment de carapace-stelară. Nu-i niciuna, nici alta. Aproape că-mi vine să râd de norocul meu chior. Cum de-a putut Freihild să le rateze? Se întind prin beznă până la baza unui copac palid care se vede pe fundalul unui obelisc zimțat.

Câteva minute mai târziu, ajung din nou în tabăra noastră. Îl trezesc pe Ozgard scuturându-l cu blândețe. Se deșteaptă cu un fornăit, cu mâna bună încleștată pe un pumnal ascuns sub blănurile lui.

— Vrei să vezi ceva magic, șamanule?

El zâmbește larg.

— Întotdeauna!

•

Refacem din nou traseul meu printre dărâmături și urcăm spre turn. Lumina argintie șterge ridurile de pe chipul lui Ozgard. Văzând stratul de ochii-nopții dintre ruine, expresia lui e cea a unui copil care sare în arteziana publică într-o zi fierbinte. Florile sunt ca niște lacuri de argint lichid. Mâinile lui Ozgard mângâie cu tandrețe petalele. Ele se încolăcesc în jurul degetelor lui întunecate. Un râs grozav i se desprinde de pe buze și înaintează vrăjit, urmând dâra de flori ce acoperă dărâmăturile și turnurile surpate cu lumina lor argintie, nesupusă.

Mă privește peste umăr.

— Îți mulțumesc pentru darul ăsta! N-o să-l uit niciodată.

Sunt cât pe ce să-i răspund, când un subprogram al minții mele afișează o alertă. Ceva s-a schimbat. Când trec pe lângă el, îndreptându-mă către obeliscul sfărâmat pe care l-am văzut mai devreme, Ozgard îmi simte tensiunea și se încordează.

— Ce s-a-ntâmplat? șoptește el.

— Acolo era un copac…

Ozgard vine lângă mine și contemplă obeliscul. E o bucată sfărâmată dintr-un tron. O aripă frântă e tot ce-a mai rămas dintr-unul din brațe.

— Ăsta a fost tronul Aliei, șoptește Ozgard. Mama lui Sefi.

Se apleacă și ia ceva de pe el. În palmă i se rostogolesc câteva pietre negre. Au fost cioplite în chip de oameni, dar au ceva nefiresc. Falusurile le sunt erecte, iar craniile, mult prea mari și întesate de țepi.

— Ozgard, nu te clinti! Avem companie.

Îi fac semn din ochi să privească în jos.

Într-o baltă argintie de ochii-nopții strivite se vede o singură urmă de cizmă. Lângă ea, piciorul meu nu pare mai mare decât al unui copil Roșu.

Ozgard lasă să cadă pietrele negre.

Ridic mâna ca și cum m-aș scărpina în cap, deblocând piedica pistolului și activându-mi casca din ureche. Nu aud decât pârâituri. Suntem bruiați. Vântul șoptește prin orașul mort. Cineva e acolo.

— Stai în spatele meu. Când dau semnalul, pornim spre navă cât de repede putem. Ține-aproape!

El încuviințează.

— Acum!

Frica îmi strânge pieptul ca o gheară în timp ce gonim înapoi de unde am venit. E inexplicabilă, absolută, ca scrâșnetul unor gheare de pisică pe un geam.

Alergăm pe sub turnurile sumbre. Cizmele noastre strivesc petalele de ochii-nopții și polenul lor argintiu țâșnește în jurul nostru. Apoi Ozgard se oprește. Mă răsucesc, șuierându-i să continue să fugă. Acoperit de polen argintiu, seamănă cu un schelet făcut din mercur. Se uită fix la ceva. Mă apropii și descopăr că privește dincolo de fațada prăbușită a unui turn în ruină. Înăuntru, în lumina fosforescentă a florilor, un trup străpuns de trei săgeți uriașe atârnă deasupra podelei ca un pește în undiță. Un cârlig de fier ruginit îi străpunge gâtul, pătrunde prin falcă și iese afară printre dinții sfărâmați. Legănându-se la capătul lanțului, trupul se răsucește cu fața la noi, cu mandibula atârnând frântă și dislocată.

E Freihild.

Apoi simt duhoarea unei răsuflări și fierbințeala pe ceafă. Îmi strecor pistolul pe la subsuoara stângă și apăs pe trăgaci. Arma îmi explodează în mână, cu țeava strivită de o mână uriașă. Degetul arătător mi se răsucește ca o crenguță când încerc să mi-l degajez dintre rămășițele pistolului.

— Fugi, Ozgard!

Încerc să-mi urmez propriul sfat, dar trei siluete întunecate îmi taie calea. Mă las într-un genunchi în cazul în care ar deschide focul, apoi îmi desprind de la centură o rachetă de semnalizare, sperând că au ochelari cu senzori. Mă rostogolesc la dreapta, mă ascund după un colț și racheta se aprinde. Un val de întuneric străbate șirurile de ochii-nopții când petalele lor delicate sunt supuse valurilor luminoase de înaltă frecvență. Cotesc într-o fundătură acoperită de sfărâmături. În spatele meu răsună un bufnet înfundat. Mă răsucesc și mă pomenesc privind în două puțuri întunecoase. Se află în capul imens al unei monstruozități palide care stă pe vine.

Când coșmarul se ridică din poziția ghemuită, ochii mei nu ajung mai sus de fața neclară a unui tatuaj vechi, ascuns de părul alb de pe pieptul său. Obsidianul e enorm. Mai mare decât Valdir. Mai mare decât orice om. Metalul se contopește cu carnea palidă de pe brațele și pectoralii săi, de pe coaste și

trahee. Gura lui imensă e ca un bot mânjit de sânge. Și graiul ce se revarsă alene din ea este străin auzului meu.

— **Ginjik kheljheenii nokhoinuud kjhichneen jijig ve.**

Încerc să fac un pas îndărăt.

O mână cât capul meu mă apucă și-mi mângâie obrazul cu degetul mare. O unghie metalică suficient de ascuțită ca să curețe carnea de pe os îmi trasează modele pe obraz cu blândețe, aproape cu afecțiune.

— **Șșș!**

Racheta de semnalizare se stinge. E din nou întuneric. Gigantul îmi desface cu forța mâna dreaptă și-mi îndeasă în ea ceva greu și cald. Un fluid călduț îmi picură printre degete. Simt mirosul metalic al cărnii crude.

— **Stai aici!**

Gigantul alunecă pe lângă mine și se oprește dinaintea unui Ozgard îndobitocit, care a fost târât către noi de câteva siluete înalte.

— **Ți-am auzit profeția, șamanule!** Gigantul râde de mâna veștejită a lui Ozgard. **Cum poate o potaie să vorbească în numele zeului? Tatăl-Tuturor rostește un singur adevăr și acesta e puterea.**

Ozgard își revine și, cu un urlet dezlănțuit, își repede cuțitul în coastele gigantului. Acesta îi prinde mâna și o strânge pe mânerul armei până când șamanul țipă strident și se aude sunetul lichid a ceva frânt.

— **Ți-s dragi profețiile, șamanule. Uite profeția mea!**

Gigantul își apasă degetul mare cu unghia metalică pe ochiul lui drept, înfundându-și-l până la încheietură. Din gura lui Ozgard se revarsă țipete, în timp ce globul ocular cedează și un fluid întunecat i se prelinge pe față.

— **Data viitoare când mă vei vedea, ți-l vei scoate pe celălalt,** spune gigantul palid și râde. **Numai orbiții pot vedea mincinoșii adevărul.**

Îl aruncă pe jos ca un copil răsfățat care leapădă o jucărie. Ozgard își pipăie ochiul distrus cu mâna frântă. Mâinile mele tremură în jurul obiectului cald pe care-l țin. Am avut parte de război, dar niciodată nu mi-a fost atât de frică. În timp ce luminile unei nave spintecă bezna, Obsidianul face semn către mâinile mele. E o inimă din care s-a mușcat. Inima lui Freihild. Simt cum îmi urcă fierea-n gâtlej.

— **Skuggi a fost vrednică,** spune gigantul dezgolindu-și gâtul și arătând o zgârietură. **I-am cinstit puterea. Acum e parte din mine. Dăruiește-i inima ei Reginei Minciunilor! Spune-i că-n Cerneală se aude că ar fi Regina Tuturor! Am venit să-i contest această pretenție. Spune-i că de acum a devenit pradă!**

Luminile navei îl învăluie pe monstru. Silueta unui bărbat înfășurat în metal mă eclipsează.

— Cine ești? strig în urma lui în timp ce se îndreaptă către navă.

Râsul tulbură bezna din jurul nostru. Gigantul zâmbește, în vreme ce bezna răspunde în locul lui cu un geamăt prelung, alcătuit dintr-o singură silabă nesfârșită.

— **Fáaaaaa.**

46. EPHRAIM

Vârtejul

Ascomannii sunt reali. La fel și regele lor. Numai la asta mă gândesc în timp ce un vârtej de păsări hoitare se învolburează în jurul trupului lui Freihild. Pe culmea muntelui unde s-a născut ea, Obsidienii privesc în tăcere. Doar lumina vaselor cu cărbuni ține noaptea de iarnă la distanță. Când și ultima fâșie de carne a fost desprinsă, marea armată se topește în beznă, revenind în navele sale. Sunt solemni. Freihild a fost foarte iubită și a avut parte de o moarte urâtă. Unul câte unul, skuggii lasă să cadă șuvițe de păr peste oasele ei, șoptindu-i lucruri pe care nu i le-au spus în viață. Mă invită să fac la fel. Când îmi vine rândul, mă uit la rămășițele acestea sinistre și o văd pe Volga. Nu pot să mă scutur de sentimentul că-i vina mea, și nu a acestor barbari răsăriți din bezna spațiului. Ce ridicol sună! Cu doar câteva ore în urmă, Freihild era atât de plină de viață! Își iubea atât de tare tribul, regina, pe Valdir. Cum s-o apăr pe Volga de o asemenea soartă, când oroarea pare să mă urmeze oriunde m-aș duce?

— Îmi doresc să te fi văzut îmbătrânind, îi spun aruncând câteva fire de păr peste oasele ei. Ai fi fost o priveliște pe

cinste!

Cu o gheară în piept, îi fac loc ultimului dintre bocitori. Sefi îl privește de la distanță pe Valdir care adună oasele ca să le lege laolaltă cu părul oferit de cei care au jelit-o. După aceea îi va ascunde osemintele în mormintele neamului ei, aflate pe culmi. În spatele meu, oasele zornăie ca lemnul ud. Apoi bărbatul scoate un strigăt inuman. Privesc îndărăt și-i văd umerii largi zguduiți de durere, în timp ce-și retează părul, lunga coadă pe care niciun Auriu n-a reușit să i-o taie, legând cu ea laolaltă oasele iubitei lui.

Sefi fuge din fața acestei priveliști.

•

În nou-numita Fortăreață a Grifonilor a lui Sefi se ține un ospăț în onoarea lui Freihild. E o festivitate sumbră și urâtă, ce are loc sub fețele stupide ale grifonilor sculptați de artiștii din Olympia. Mai mult decât orice, Obsidienii sunt nedumeriți de povestea mea. Știau că triburile proscrise de pe Marte și Pământ se dedaseră pirateriei. La fel ca Republica, și ei le spuneau ascomanni, după legendele străvechi. Însă acum trebuie să ne creadă pe cuvânt pe mine și pe Ozgard, care spunem că mitul este adevărat. Că mai există o specie acolo. Că Volsung Fá e la fel de real ca un atac de cord. E o pastilă greu de înghițit, mai ales pentru Valdir și pentru bărbații lui războinici. O plăceau pe Freihild. Pe mine nu mă plac. Pe Ozgard, nici atât. Ce convenabil pentru noi să punem moartea ei pe seama unor mituri din spațiul cosmic!

Stau tăcut printre skuggi la o masă situată mai jos, sorbind dintr-o cupă cu o băutură tare. Gudkind lipsește. Sefi l-a pus pe el și pe alți căutători de urme să investigheze scena și să verifice povestea mea și a lui Ozgard.

La masa de pe estradă, alături de Sefi, de copii și de femeile-jarl de rang înalt, conducătoarele tribale, Valdir își îneacă durerea dând peste cap corn după corn de *azag.* Furia lui fermentează ca lichidul purpuriu de afine care-i pătează buzele. Nici măcar cei mai căliți dintre războinici, cu cozile lor lungi, nu îndrăznesc să-i vorbească. Privește dincolo de Sefi, către Ozgard, celălalt bărbat de la masa principală. Șamanul, cu un petic pe ochi, cu mâna în ghips, se face mic sub privirea lui apăsătoare. Niciunul dintre ei nu-i ascultă pe temerarii care se ridică pe rând și închină în memoria lui Freihild rostind

platitudini respectuoase.

Iscusită în toate, dar nu și când vine vorba de moarte, s-ar părea.

Unele morți îi fac pe toți să simtă acut că sunt muritori.

Xenofon, care stă lângă paharnicii de la masa centrală, pare la fel de neimpresionat ca și mine de orațiile funebre. Ființa Albă mă salută cu un aer sumbru. În timpul sfatului lui Sefi, *logosul* n-a fost singurul sceptic cu privire la povestea cu ascomannii, dar a fost cel mai vocal. Din celălalt capăt al mesei, Pax îl studiază gânditor pe Valdir. Sefi se ridică în picioare și-și înalță cornul.

— Freihild s-a născut în robie, dar și-a căpătat singură libertatea. Valoarea ei, dac-am cântări-o, ar face un munte să pară ușor ca aerul. Acum ea bea alături de Ragnar și se ospătează în sălile din Valhalla. Jur pe sângele fratelui meu că făptura care își spune Volsung Fá va fi spânzurată cu propriile mațe de zidurile Fortăreței Grifonului! Pielea-i va fi dată ca hrană șoarecilor! Inima, peștilor! Boașele, câinilor! El și ascomannii lui sunt non-oameni. Le declar *ashar.* Ei vor fi de-a pururi dușmanii Tribului Tuturor!

— *Skol*! bombăne cei prezenți.

Ea se așază și Xenofon îi aduce un mesaj, așa că nu vede furia cumplită care schimonosește chipul lui Valdir.

— Minciuni! spune campionul.

Se ridică în picioare, își ia securea și o înfige în masă, aproape despicând-o în două. Cupe cu băutură și platouri cu carne se rostogolesc pe podea. Sefi își încleștează fălcile când, spre oroarea întregii săli, el își repetă acuzațiile.

— Minciuni!

Ea îi șoptește ceva lui Valdir și dă să-i pună mâna pe umăr. El se smucește.

— Ascomanni? spune Valdir scuipând pe masa sfărâmată. Ascomannii sunt prădători de cadavre. Tâlhari puricoși, prea slabi pentru trupele noastre. Nu au rege. Nu există niciun Volsung Fá. Îl țintuiește cu degetul pe Ozgard. Tu l-ai născocit, luându-te după zvonuri! La fel cum faci cu toate minciunile tale!

Îl indică pe Xenofon.

— Creatura Albă nu crede minciunile tale! Când s-a înșelat creatura Albă?

Sefi rămâne așezată și-și mută privirile de la tovarășul ei furios la oaste. Poate crede că, ignorându-l, va face uitată

insulta și Valdir nu va merge mai departe cu acuzațiile.

Dar tembelul cel mare e capabil de asta.

— Am văzut eu însumi urmele. Nu sunt semne de vânătoare. Nicio urmă a Obsidienilor răi, ieșiți din beznă. Freihild n-ar fi fost luată niciodată prin surprindere, nici măcar de mituri. Nu era oarbă. Se uită la Sefi, apoi din nou la șaman. A fost lovită din față, cu săgeți, de la numai douăzeci de pași. Cum ar fi putut Freihild, skuggi, Cuceritoarea Minelor, Ucigașa Dragonului, să fie atât de proastă? Cum să moară, când slăbănogii ăștia doi n-au murit?

— Adică mi-am scos singur ochiul? protestează Ozgard.

— Odin a făcut-o. Ce-nseamnă un ochi pentru un prost? Unica ta armă e limba!

— L-am văzut pe Volsung Fá! O făptură a beznei! Venit chiar de la marginea Cernelii! Vorbea în limba pierdută! A provocat-o pe regina noastră! Grarnir a văzut și el ce-am văzut eu!

„Minunat! Mersi, bătrâne!”

Valdir se răsucește ca să-mi arunce o privire cruntă și e cât pe ce să cadă.

— Cenușiul e o târfă care ar face orice pentru bani. L-ai plătit să mintă, Ozgard? Să pretindă că au fost ascomannii? Sau tu ai făcut-o, *regina mea*?

În încăpere se lasă o tăcere teribilă.

Dacă duelurile ar fi permise, orice temerar l-ar putea provoca pentru că i-a insultat astfel onoarea. Dar să insulți onoarea reginei… fir-ar să fie! Nu știu. Probabil că ea ar avea dreptul să-l ucidă pe loc. O insultă la adresa onoarei ei este o insultă la adresa tribului. Pedeapsa pentru asta este moartea. Însă ea nu se clintește. Valdir e sufletul temerarilor ei. Mândria lor, Fratele cel Mare. Pe zei, chiar o compătimesc!

— Sefi cea Tăcută, mârâie Valdir, poticnindu-se și fluturând din brațe. Nu trebuie să-ți folosești limba aia rece. Ochii tăi își mărturiseau gelozia. Am văzut. Toți am văzut. Ai decis s-o omori fiindcă a cucerit minele? Sau fiindcă a omorât dragonul? Sau pentru că inima mea se afla în mâinile ei? Sau pentru că ea era tânără, iar tu ești bătrână?

— Scula ta îți aparține, spune Sefi adresându-se sălii. Poți să regulezi și-o capră, că nu-mi pasă. Dar onoarea ta îi aparține tribului. N-o întina, dând din gură ca un idiot din țările calde!

— Nu simți nimic, îi șuieră el în obraz. Nu tu ești tăcută, ci

andi al tău.

Smulge carafa din mâinile paharnicului și iese afară din încăpere. Pax mă privește ridicând dintr-o sprânceană, iar Electra ia *azagul* jarlului de lângă ea și dă pe gât tot cornul.

Sefi oftează și ciugulește o boabă de strugure de pe un platou răsturnat. Face semn către ușa deschisă, dincolo de care ninge ușor.

— Ce vreme urâtă e afară! Ce de tunete! Admiră pereții înalți și tavanul boltit. Piatra răsfrânge ecourile, dar în final rămâne piatră. Puternică, fără amintiri. Le zâmbește oamenilor ei. Mesajul a fost limpede și puternic. Menestreli! Acoperiți tunetele, vă rog!

Mulți râd în timp ce menestrelii pătrund în sală. Însă nu toți. Nu temerarii lui Valdir. Nici skuggii. Nici eu.

În timp ce menestrelii cântă, simt nevoia de aer proaspăt. Stau sub arcada Ușilor Bellona și privesc cum ninge peste Olympia. Construcția nu se oprește nici măcar în toiul nopții. Zgârie-norii se ridică din nou.

— Se pare că miturile tale mușcă rău, zic eu.

Pași ușori, familiari, se apropie dinspre sală. Pax își scoate mâna afară, în ninsoare.

— Nu ți-am spus că erau mituri. Ți-am spus că erau departe de-aici.

— Se pare că nu știi chiar tot, zic eu privindu-l pieziș. Mă crezi, nu?

— Cred că tu ești convins că ai văzut ascomannii. Dar, din descrierile tale, par clădiți la fel ca Obsidienii noștri. După câteva sute de ani, asta-i destul de improbabil.

— Nu l-am văzut bine decât pe Fá. Ceilalți erau… era întuneric și totul s-a petrecut rapid. Îmi mușc interiorul obrazului. Crezi că-i posibil să fi fost impostori?

— Nu știu. Ar avea logică. Dacă el este adevăratul Volsung Fá, cum a ajuns așa de repede aici? Cum a coborât pe planetă? De ce a ales-o pe Freihild? Pirații ascomanni din Centură sunt inventivi, dar nimeni n-ar putea ocoli rețeaua de senzori a Republicii sau instrumentele *Pandorei.*

— Poate era deja aici, zic eu. Poate știa că Sefi va veni aici.

— De unde să știe? întreabă Pax.

Mă uit înapoi în sală, unde Ozgard stă lângă Sefi și privește menestrelii.

— Asta-i întrebarea, nu-i așa? Cei doi servitori care sunt în grațiile lui Sefi, eu și Ozgard, scăpăm cu viață. Cea care-i regulează concubinul atârnă într-un cârlig.

— Deci crezi ce spune Valdir? Că Ozgard e complice? mă întreabă el.

— Habar n-am. Știu numai că Fá este cel mai înspăimântător ins pe care l-am cunoscut. Și am cunoscut câțiva.

În sală, Sefi pleacă. Xenofon se îndreaptă către noi.

— O întrebare anume nu-mi dă pace, spune Pax. De ce-ar fi interesați ascomannii de Tribul Tuturor? Vreme de cinci sute de ani, singurii dușmani pe care i-au cunoscut au fost ei înșiși și Lorzii Lunilor. Șovăie. Și Cavalerul Fricii.

Nu apucă să mai spună altceva și tace îngândurat, căci Xenofon a ajuns lângă noi.

— Regina vrea să-ți vorbească în privat. Și lui la fel.

Xenofon ne face semn să-l urmăm. Rămân puțin în urmă, cu Pax.

— Tu și Moacă de Topor purtați hamurile alea? îl întreb.

— Întotdeauna.

— Bun băiat!

•

În camera ei, Sefi stă ghemuită lângă foc și mă ascultă povestind pentru a treia oară ce le-am spus deja aghiotanților ei despre noaptea petrecută printre ruine. Degetele ei înmănușate mângâie briciul Ajei. Electra stă lângă foc și-l ațâță cu propriul ei deget. Pax tace, căci nimeni nu i s-a adresat încă.

— Cunoști bine firea omenească, spune Sefi prudentă. Ți s-a părut… că Ozgard îl cunoștea pe acest Fá?

Îmi plimb privirea de la ea la Xenofon.

— Cine întreabă?

— Eu, răspunde Sefi.

— Nu cred. Părea îngrozit de-a binelea. Dar nu-s un Ogar.

Ea își țuguie buzele și se uită la Pax.

— Crezi că Volsung Fá există?

— Da. Contextul buletinelor informative pe care mama mi le-a dat și mie sugerează că pentru pirați este un mit, dar că-n Centura Kuiper e o persoană reală. Oricum, am interceptat transmisii cu exprimări de genul „Fá ordonă” sau „trimite-ii lui Fá”. Și nu era un fel de-a spune.

Ea cugetă la toate astea.

— Îți amintești mesajele alea?

— Cuvânt cu cuvânt. Este însă posibil să utilizeze cuvântul „Fá” ca pe un soi de titlu.

— Să transcrii mesajele pentru Xenofon.

Ființa Albă stă mai la o parte de noi, înregistrând totul. Pax spune că așa va face.

— Fá acesta… Mama ta credea că-i din Cerneala Îndepărtată?

— Conform unor documente clasificate ale Societății, da. Există o civilizație acolo, după cum știți. Una care i-a hărțuit ani în șir pe Lorzii Lunilor. Însă deplasarea până aici ar presupune un drum de peste un an cu un distrugător. Iar senzorii Lorzilor Lunilor sunt cel puțin la fel de sofisticați că ai noștri. Îi vânează pe ascomanni așa cum fac orice altceva: cu dedicație.

Sefi se încruntă îngândurată.

— Dacă ar putea veni încoace, ce dimensiuni ar avea trupele lui?

— Din nou, aș face doar presupuneri, spune Pax. Cincisprezece mii, dacă pirații din Centura Interioară i se aliază. Dacă adevărata lui putere se află în Centura Kuiper… ar fi ridicol până și să-ncerc o estimare. Dar, chiar dacă ar fi vorba de o adevărată forță, convoiul necesar ca s-o transporte încoace ar fi fost detectat de Lorzii Lunii.

— Poate ei i-au trimis, sugerează Sefi.

— Romulus mai degrabă ar muri decât să se alieze cu Obsidienii, spune Pax.

— Cu tatăl tău s-a aliat.

— Romulus nu s-ar alia niciodată cu Obsidienii.

— Oamenii se mai schimbă, spune ea ridicând din umeri și gândindu-se probabil la Valdir.

Dacă Sefi a pus la cale uciderea lui Freihild, spectacolul pe care-l oferă e cam complicat.

— Electra, cred că-i timpul să mă consult cu mama ta, spune Sefi.

Fata continuă să scormonească în foc.

— Republica trebuie să ne creadă puternici, așa că nu-i putem întreba pe ei. Ea ne va ajuta, dacă vom avea nevoie?

— Prețul va fi unul dintre noi, spune Electra. O să mă ceară pe mine. Voi o să ziceți nu. Ea o să vă refuze apelurile până veți fi atacați. Atunci o să sune și o să mă ceară din nou pe mine. Voi o să vă temeți că, dacă mă dați pe mine, n-o veți mai avea la

mână. Așa c-o să i-l dați pe Pax. Părinții lui fiind cel mai probabil morți, el înseamnă mai puțin în schema generală a lucrurilor. Numai că, de fapt, ea pe Pax îl și vrea, pentru că-i va pune pe Darrow și Virginia mai presus de ea însăși și de tata, fiindc-așa e moral.

— Brutal de succint, murmur eu.

Ea se uită încruntată la foc, cocoșată, nefericită. Ușa se dă în lături. Braga, șefa gărzilor lui Pax, și una dintre surorile-de-aripă ale lui Sefi stau în cadrul ei cu lacrimi în ochi.

•

Scările de piatră ce duc către cuibul grifonilor sunt acoperite cu pene și piele lepădată. De sus se aud suspine. Grăjdarii Obsidieni orbi plâng cu fețele ascunse în palme. Când ajungem în cuib, dăm peste scena unui măcel.

Sefi înaintează clătinându-se printre băltoace de sânge și trupurile a jumătate de duzină de argați uciși, către masa palidă a grifonului ei. Mâncătoarea de Zei zace pe podea cu gâtul retezat până la os. Se zvârcolește în agonie, cu ochii uriași privind îngroziți tavanul. Ceilalți grifoni au dispărut. Abia le deslușesc siluetele pe cerul luminat de lună al Olympiei, zburând către Loch Esmeralda.

Grăjdarii nu îndrăznesc să se apropie de Mâncătoarea de Zei. Înnebunită de durere, râcâie stânca cu ghearele ei lungi. Nu se liniștește decât când Sefi se apropie de ea cu gâtul expus. Sefi îi mângâie botul și-și lipește urechea de sternul uriaș. Ceea ce aude o face să se încrunte, așa că închide ochii și privește spiritul grifonului. Pax o urmărește îngândurat cum își înfige lama în inima Mâncătoarei de Zei. Sefi cuprinde gâtul grifonului cu brațele și trage în piept răsuflarea lui de pe urmă, apoi se ridică.

Câteva zeci de Valkirii stau dincolo de animalul mort, acoperite de sudoare din cap până-n picioare. Trupurile mutilate a trei dintre surorile lor zac frânte, ca mursecate de un monstru fără minte. Echipe de doctori încearcă să ajute trei supraviețuitoare. Celelalte se dau la o parte din calea lui Sefi. Valdir e îngenuncheat în fânul de pe podeaua grajdului. E scăldat în sânge din cap până-n picioare și plin de tăieturi lungi făcute de ghearele grifonului. Arsurile lăsate de armele paralizante mai coagulează sângele ici și colo. Securea cu care le-a ucis pe Mâncătoarea de Zei și pe Valkirii zace pe podea,

acoperită de pene și măruntaie.

Gâfâie ca un câine într-o zi toridă. Mușchii îi zvâcnesc încă de pe urma șocurilor electrice primite.

— Atât de mult ai iubit-o? șoptește Sefi.

— La fel de mult cât te-am iubit pe tine înainte să te transformi în piatră. Vocea lui devine un mârâit dement care o face pe Sefi să-l privească pieziș. Ți-a fost frică să nu devină ea regină în locul Volgăi tale. Căutătorii mei au găsit urme de cizme-săritoare care duceau către Ecoul lui Ragnar.

La început am crezut că n-am auzit eu bine, dar Pax și Electra se uită la mine la fel de confuzi. Valdir își răsucește capul cu o mișcare spasmodică. Dinții îi sunt purpurii și rânjiți, ca de fiară.

— *Acum simți și tu ceva, Sefi*?

Sefi ia pumnul paralizant de la Beildi, una dintre gărzile ei, și-l împușcă iar și iar până când el se prăbușește pe podea, continuând să râdă. Abia când o strig pe nume se oprește, la numai un pas de a-l ucide. Lasă să cadă pumnul paralizant și poruncește fără urmă de emoție:

— Legați creatura asta și aruncați-o în temnițele din adânc!

Într-una dintre boxe, Pax se lasă pe vine dinaintea unui burduf lepădat de *azag.*

— Dă-l încoace! zic în timp ce Valdir e târât afară din grajd.

Îi fac semn lui Xenofon și, peste câteva minute, unul dintre ajutoarele lui revine cu o trusă de testare. Lăsăm să cadă pe ea câteva picături de *azag.* Când afișează rezultatul, mâna lui Xenofon tresare.

— Ce e? întreabă Sefi.

Xenofon dă drumul trusei, iar eu i-o duc lui Sefi. O ia în mâinile ei însângerate și chipul i se întunecă de furie.

— Aduceți-mi-l pe șaman!

— Nu-i nicio dovadă că el a făcut-o, spune Xenofon. Nu recomand o…

— Supune-te, slugă!

•

Peste douăzeci de minute foarte lungi, îl privesc pe Ozgard căzând în genunchi și implorând-o pe Sefi să creadă că nu el a pus ciuperci de norul-febrei în *azagul* lui Valdir. Regina îl privește din refugiul ei, în timp ce afară ninge. N-a scos o vorbă de când l-au târât Valkiriile înăuntru. Jumătate din Fortăreața Dragonului clocotește de zvonuri, iar cealaltă jumătate jelește.

— Tot ce am făcut a fost pentru Maiestatea Voastră, regina mea, o imploră Ozgard și cred că-i chiar convins de asta.

Valdir a fost dintotdeauna o amenințare pentru el, un ins care-i privea cu scepticism profețiile, un bărbat care avea influență asupra inimii lui Sefi așa cum el n-ar fi putut. Știu genul. În povestea pe care mi-a spus-o pe gheață, a părut tragic și nobil cu minciunile lui cu tot. Dar acum dedesubturile acestui mit autoperpetuat dau la iveală reptila. Și-a văzut în cele din urmă șansa de a elimina un rival, un bărbat pe care nu l-ar fi putut provoca niciodată la luptă și care-și bătea joc de el zilnic. Și a profitat.

Însă continuă să se vaiete. Când până și el rămâne fără cuvinte, Sefi îl privește în sfârșit.

— Tu ne-ai adus pe Marte, Ozgard. Tu m-ai ajutat să cred în Tribul Tuturor și să îndeplinesc visul fratelui meu. Pentru asta îți sunt îndatorată. Profeția ta a devenit *andi*-ul acestui trib. N-o voi întina. Dar acum îți vorbesc pentru ultima oară. Pentru binele tribului, vei trăi printre noi, dar ca o umbră, niciodată urmată, niciodată ascultată, niciodată observată. Dispari!

Șamanul știe că nu-i cazul s-o provoace. Sfârșit, se uită la mine. „Da, bătrâne, asta e, ești pe cont propriu”. Se ridică și pornește spre ușă târându-și picioarele.

— Ozgard! El se oprește și se întoarce plin de speranță către regina lui. O să aflu adevărul. Dacă îl cunoști pe acest... *Fá,* nu va exista iertare.

Valkiriile îl îmbrâncesc afară.

Dintre cei patru sfătuitori pe care-i avea Sefi în momentul angajării mele n-a mai rămas decât computerul uman. Asta aproape că mă face să-mi țin gura. Aproape.

— De ce să fie Volga regină? întreb.

Sefi încuviințează. Se aștepta la întrebare. Face semn către vatră și le cere servitorilor să aducă vin. Nu mă așez lângă ea. Îl privește pe înlocuitorul lui Amel cum deschide sticla și toarnă vin. Xenofon gustă, încuviințează și-și reia locul în spatele ei. Ea bea zdravăn și-mi face semn să mă alătur.

— Nu cred c-o să mai beau ceva în următoarea perioadă cât sunt pe aici. De ce să fie Volga regină? Ce tot spunea Valdir?

Ea învârte vinul în cupă cu mâna ei înmănușată. Xenofon intervine:

— Maiestatea Voastră știe că am avut reticențe cu privire la

angajarea domnului Horn. Cred că mi-a contrazis evaluarea. Mai mult ca oricând, el e valoros pentru Tribul Tuturor. Arătați-i, altminteri îl veți pierde!

Sefi, o umbră a ei însăși, îi dă ascultare ființei Albe. Își leapădă haina, apoi vesta de dedesubt, își suflecă mâneca dreaptă și-și scoate mănușa și un strat subțire de pansament. Mâna miroase a carne putredă.

Dau îndărăt.

— Ce-i asta?

— Moartea galbenă, răspunde ea.

Pielea ei e galbenă ca sulful și hidoasă. Solzi uscați îi acoperă brațul de la cot până la mână. Printre ei, răni nevindecate brăzdează pielea și din ele curge un puroi tulbure. Acolo unde ținea frâiele grifonului, e o fâșie de piele plină de rosături de pe care solzii s-au desprins. Solzi noi își croiesc deja drum către suprafață. Când își mișcă brațul, tresare de durere.

— Un cadou de la Atalanta, spune ea. E o otravă la comandă. Mi s-a spus că modifică direct ADN-ul. Nu poate fi eliminată prin amputarea brațului. În acest caz, s-ar deplasa spre altă parte a corpului. Își răsucește mâna, cercetând-o. N-a pus încă stăpânire pe mine, deși Valdir așa crede. Îl dezgustă, cum e și firesc. De asta l-am lăsat să se culce cu Freihild. De asta m-am răcit față de el. Infectează tot ce atinge.

— Și de asta n-ați putut încorda arcul.

— Uneori mă cuprinde o slăbiciune până trece durerea. Dintre toți medicii și oamenii de știință, numai Xenofon a reușit să-i încetinească înaintarea. Dar am fost nesăbuită. N-am luat medicamentul la vânătoare. Tradiția! spune ea și se strâmbă. Nu poate fi oprită prin niciun mijloc aflat în posesia noastră sau pe care ni l-am putea cumpăra cu heliu.

— Când?

— Mai sunt câțiva ani, spune Xenofon. Maiestatea Sa e puternică.

Sefi face o grimasă și încearcă să-și înfășoare din nou bandajul, dar nu reușește. Xenofon îngenunchează și o ajută cu tandrețe, având grijă să nu atingă pielea. Cu blândețe, creatura Albă îi pune la loc mănușa și-i trage mâneca înapoi în jos. Ea îi zâmbește absentă, recunoscătoare pentru loialitatea sa.

— În timpul domniei mele, am înfăptuit ce n-a mai reușit nimeni. Am unit triburile din toată Gheața, zice ea și pufnește.

Sau măcar din cea mai mare parte a Gheții. Însă ele nu și-au uitat vechile rivalități și Tradiția. Când voi muri... Valdir le va conduce către alte războaie de-ale lui Tyr Morga. Numai un singur lucru le-ar uni, poate chiar în mod pașnic. Sângele lui Ragnar. Nu sunt singura căreia îi curge prin vene. Volga e fiica lui Ragnar.

Parcă m-a lovit trenul.

— Nuu! S-a născut pe Luna. A fost un experiment. Un copil născut în eprubetă.

— Într-o stațiune de împerechere condusă de familia Grimmus, stăpânii fratelui meu, ai tatălui meu și ai tatălui lui mai înainte. Tata, Vagnar Armăsarul Palid, era animalul lor de prăsilă. A avut zeci de copii. Când s-a împreunat cu mama ca să aibă copii era plecat de mult printre stele. Era privilegiul lui să revină pe gheață, cu condiția să mai producă și alți sclavi. Cu timpul, a făcut suficienți. Înainte ca zeii să-l recheme, ne-a luat la o ultimă vânătoare pe mine și pe fratele meu. Nu l-am mai văzut niciodată. Când l-au luat pe Ragnar... Clatină din cap. Au descoperit o metodă mai practică. O cale de a avea oricâți copii de-ai lui voiau, fără să-l ia de la războaiele lor.

— Câți?

— Două sute din sămânța lui. Am crezut c-au murit toți când bombele atomice ale Șacalului au nimicit laboratorul. Dar când a prins-o pe Volga, Julii i-a verificat ADN-ul.

— Cine mai știe?

— Valdir, Ozgard și Xenofon. Ăsta e cel de-al doilea motiv pentru care încerc să grăbesc modernizarea alor mei. Pentru ca, la moartea mea, Volga să nu fie privită ca o abominație făurită de Aurii, ci ca o regină. Am ascultat avertismentele lui Xenofon. E adevărat, m-am temut de ambiția lui Ozgard de a ocupa minele. E prea riscant să construiești un regat pe o profeție, știind că avea să se spulbere la moartea mea... ADN-ul meu e infectat. Boala i s-ar transfera oricărui urmaș al meu. Dar o moștenitoare în viață din plămada lui Ragnar...

— Voiați s-o folosiți!

Nici vorbă de bunăvoință, nici vorbă să mi-o redea. N-am câștigat libertatea Volgăi. Sefi intenționa de la început s-o păstreze aici. Pentru ea, suntem toți doar niște piese de joc.

— O să-i ofer un regat. Sângele fratelui meu va duce la îndeplinire visul nostru.

— Și ați vrut să fiu purtătorul vostru de cuvânt, să garantez pentru voi, spun îndepărtându-mă de ea. De aia m-ați cumpărat dăruindu-mi o navă, de aia m-ați luat la vânătoare, de aia l-ați pus pe Ozgard să-mi picure miere la ureche. Nu pentru mine, ci pentru că voiați să mă recrutați pentru ea. S-o implicați în asta… Aplaud, luând-o prin surprindere. Ce doamnă deșteaptă sunteți!

— Locul Volgăi e aici. Alături de poporul ei. Chiar dacă e…

— O abominație? râd eu batjocoritor. V-ați gândit la toate. Dar aveți o problemă. Îmi ciocănesc tâmpla cu degetul. Știu ce urmează, și de-aici încolo totul o ia razna. Visătorii au parte de morți urâte.

— Domnule Horn, Ephraim, poporul meu merită un viitor fără război. Nu poate fi obținut în vremea mea, dar e posibil să fie într-a Volgăi. Am nevoie de ea. Poporul meu are nevoie de ea…

Lumea ei înseamnă Freihild atârnată într-un cârlig. Ozgard, complotând și otrăvind ca să capete acces la putere. Valdir, ucigând femei și visând la războiul de care eu am fugit. Sefi a fost dintru-nceput mai crudă decât ar putea să fie Volga vreodată și până și ea are parte numai de moartea galbenă și de înșelătorie. La care se mai adaugă acum și dușmani barbari veniți din Cerneală? La dracu’ cu toate!

— Locul ăsta o s-o mănânce pe Volga de vie cum o mănâncă și pe Maiestatea Voastră. Fata aia o fi sânge din sângele vostru, dar poporul ei sunt eu! Merită mai mult decât să moară pentru alde voi! Dacă vreți să v-o faceți moștenitoare, o să fie peste cadavrul meu!

47. LYRIA

Adormiții

Pliez cea mai recentă scrisoare de la Volga în așa fel încât lumina să cadă peste cuvinte. Scrisă pe o fâșie ruptă din cracul salopetei ei, este cea mai lungă de până acum. Are un scris urât și dezordonat. Literele se înghesuie una într-alta. Zâmbesc imaginându-mi-o pe femeia mare ghemuită asupra unei așchii dintr-o unghie, încercând să îndese cât mai multe informații. Deși eu scriu mai bine, știu mai puține cuvinte decât hoața și

cele mai lungi îmi dau bătăi de cap. Mare păcat că lecțiile mele cu Kavax n-au ajuns prea departe. Mă simțeam în siguranță în compania uriașului care se apleca asupra literelor mele chinuite, apoi se rezema de spătar zâmbind apreciativ.

Citesc cu ochii mijiți:

> *Ești norocoasă c-ai avut un tată, chiar dacă n-a fost mereu bun cu tine. Mi-aș dori să fi avut și eu un tată care să-mi spună povești despre Golback, Întunericul Târâtor. Îmi amintește de o legendă pe care am auzit-o în Hyperion, de la un negustor spațial. Demult, după Revolta Întunecată, Obsidienii care au supraviețuit epurării au plecat în spațiul de dincolo de luni și au devenit mai puțin decât oameni. În întuneric, au învățat să-i vâneze pe ceilalți oameni. După sute de ani, dintre ei s-a ridicat un rege. I se spune Volsung Fá, Volsung Cuceritorul. Mâncătorul de oameni și nave. Se spune că și acum e acolo undeva. Așteptând noi nave pe care să le mănânce. Se spune că poartă craniile dușmanilor înșirate pe un lanț. E o poveste caraghioasă, dar înfricoșătoare. Ha-ha. Fratele tău Dagan îmi amintește mult de Ephraim. Foarte răutăcios pentru că se teme să nu sufere. Așa că îndepărtează pe toată lumea. Aengus îmi place mai mult. Oamenii fericiți mă fac și pe mine fericită. Dar sunt atât de puțini. Sper că sunt în siguranță pe Mercur. Dacă sunt cu Secerătorul, probabil se vor întoarce acasă ca eroi. E bine că Aengus te-a învățat să explorezi canalele de ventilație. Toți oamenii ar trebui să exploreze. Deși nu înțeleg de ce vă fac pe voi, fetele, să purtați rochii. Poate ca să vă fie mai greu să explorați. Cine știe? Poate că intenționat le-au făcut pe femeile Roșii mai slabe decât bărbații Roșii? Ephraim spune că femeile Obsidiene sunt mai slabe decât bărbații Obsidieni, dar mai deștepte. Eu cred că noi suntem mai deștepte decât toți bărbații. Ha-ha.*

Zâmbind și dându-mi dau seama că nu pot să descifrez decât vreo douăzeci la sută dintre cuvinte, răsucesc fâșia de pânză pe partea cealaltă.

La fel ca tine, nici eu n-am văzut soarele decât după ce-am crescut, când m-au trimis de pe Luna pe Pământ. Și lumea mea era una mică. Erau mulți doctori. Vrei să știi ceva caraghios despre mine? Corpul meu e de-a-ndoaselea. Am ficatul la stânga. Inima la dreapta. Nici măcar pe-aproape de centru. Nu știu de ce au făcut-o. Poate doar ca să vadă dacă merge. Îmi aduc aminte de o mulțime de ace și că ei ne urmăreau cum dormeam și uneori ne făceau rău dacă nu-i ascultam. O femeie cu pielea neagră venea și se uita cum ne jucam. Avea un inel mare cu un craniu și multe rochii frumoase. Și un colier care era un șarpe. Un șarpe! Într-o zi mi-a dat o navă de jucărie. Noaptea stăteam întinsă în pat cu nava în mână și mă visam în spațiu. Mă gândeam că într-o zi o să navighez prin spațiu și o să fiu pirat, ca ăia din povești. Nu unul rău. Dar nici bun. E plicticos să fii bun. Eu aș fi înspăimântătoare, însă dreaptă și n-aș fura decât de la oamenii răi. O merită, știi? N-aș vrea să am o pasăre, ca Orion xe Aquarii, ci o gorilă. Ai văzut vreodată o gorilă cu spinarea de jad? Pe Jupiter, sunt ceva de spaimă! Poate, când o să plecăm de aici, o să ne facem pirați împreună. Poți să ai tu sabia, dar numai eu o să am o gorilă. Ha-ha.
Mai povestește-mi despre Suverană, dacă vrei. Mereu am vrut s-o cunosc. Soldații ei au fost înfricoșători, dar nu cruzi. Ăsta e semnul unui conducător bun. Putere, însă decență. Nu?

Prietena ta,
Volga

Și o să comand o friptură manciuriană în sânge, cu porumb și legume când o să scăpăm de-aici. Fructele tale proaspete sunt neinteresante. Am mâncat destule pe Pământ. Afinele-s pentru Pixie!

Încheie fiecare scrisoare cu aceleași cuvinte: „Prietena ta”. La început a părut un accident, dar cu fiecare scrisoare sună

tot mai disperat, de parcă mă imploră să-mi închei și eu scrisorile în același fel. Nici nu mă gândesc! Nu suntem prietene. Suntem amândouă îngrozite c-o să dispărem fără urmă. În lumea reală, ea e o ucigașă. Am văzut-o în acțiune, înarmată până-n dinți de tehnologie. Și oricum a fost făcută într-un laborator. Pe Hades, ce pot face Auriii din Obsidieni într-un laborator, dacă nu să-i transforme în arme?

„Da, dar… ea a fost un eșec. Au expediat-o pe Pământ la-ncărcat marfă".

Și iată-mă din nou încercând să-i găsesc scuze. E al dracului de greu să n-o fac.

Pentru o mașină de ucis educată de o jigodie ticăloasă, zău că-i adorabilă.

Rup cu grijă o fâșie din salopeta mea. Mânecile s-au dus deja și în curând și cracii vor avea amândoi aceeași soartă. Îmi jupoi coaja de pe deget și-mi înmoi unghia în rană. Și-atunci lumina încremenește chiar în mijlocul unui model indigo. Pentru prima oară după luni întregi, muzica se oprește.

Ușa se deschide și lumina se revarsă înăuntru din coridor. Mă holbez ca un liliac bătrân. Celula asta e a mea acum. E teritoriul *meu*!

Intră doi Cenușii înspăimântători în echipament de luptă cu soarele care țipă, blazonul Casei Julii. *Futu-i,* da' chiar că te bagă-n sperieți! Amândoi au implanturi faciale metalice conectate la niște orificii din gâturile lor groase. Unul are nasul la fel de plat ca pieptul meu și acoperit de ciupituri care alcătuiesc un model ciudat, de parcă ar fi nimerit de partea nasoală a unui atac cu arme chimice. Gărzile Soarelui.

Poate totuși celula asta nu-i a mea.

Apoi li se alătură o femeie.

Dacă n-aș atârna de tavan legată cu propria mea salopetă fără mâneci și craci, probabil că m-aș repezi la ea ca turbata și una dintre gărzile alea mi-ar sparge capul.

E femeia care mi-a înfipt un ac în piept, dar nu arată ca un demon.

Pare mai degrabă o bufniță bătrână și obosită. Păr castaniu și creț. Micuță și slabă în comparație cu Cenușiii. Totuși atletică. Are o postură de dansatoare. Are pielea tăbăcită, ochii mici și cruzi și un nas sub care te-ai putea adăposti când toarnă cu găleata.

Și totuși *ceva* este în neregulă cu ea.

Pare să sufere. Nu emoțional, ci o suferință fizică.

Femeia își aranjează costumul scump de mătase, de parcă-i o Aurie din cine știe ce mare Casă. Unica ei armă este un pistol micuț de argint într-un toc lejer.

— Văd că te-ai adaptat, zice ea cu o voce leneșă. Dar nimeni nu le-a putut reproșa vreodată Roșiilor că nu sunt adaptabili. Când vine însă vorba despre inteligență...

Nu-i răspund.

— Te-ai și calmat, așadar. Hm! Dă-te jos de-acolo, maimuță mică! Avem treabă.

Nu mă mișc.

— I-am zis lui Julii c-o să-și piardă mințile, murmură ea către Gărzile Soarelui.

Nici ei nu par s-o placă.

— Ce treabă? întreb.

Fără să mă bage în seamă, ea se apleacă și răsfoiește micul teanc de scrisori de la Volga, pe care le-am pus bine în crăpătura dintre tubul de hrană și podea.

— Nu pune mâna pe alea! mă răstesc eu.

— Mărturisesc c-a fost interesant de privit. Călătoriile de tranzit în navele de luptă pot fi plictisitoare, știi, în ciuda știrilor dramatice de la CH – așa că mersi pentru distracție. Începe să citească dintr-o scrisoare: „Momentul meu preferat din zi e dimineața devreme. Înainte să se facă de-adevăratelea dimineață, dar când nu mai e nici noapte. Lumea e foarte tăcută. Și, dacă privești cu atenție, poți s-o vezi cum trage aer în piept și se trezește”.

— Alea-s ale mele!

— Ce-am găsit al meu să fie, drăguță!

Începe să citească din nou cu glas tare. Mă trag în sus ca să fac cordonul să se destindă, îi desfac nodul și cad pe podea. Reușesc să aterizez în picioare.

— Bravo! Ce maimuțică previzibilă!

Întind mâna. Ea îmi aruncă scrisorile și mă privește cum le adun.

— Tare de cap și moale la suflet. Proastă combinație! Obsidiana aia-i o marfă periculoasă, *fătucă*...

— Știu.

— Ba nu. Habar n-ai. Și recompensa pe care-a pus-o

Sindicatul pe capul său... Julii e norocoasă că am un cod profesional. Fluieră. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă tu și fiara aia ați fi fost nevoite să împărțiți aceeași celulă fără să primiți de mâncare. Cât ar fi trecut până ar fi halit o maimuță sfrijită ca tine? Două zile? Patru? Cugetă câteva clipe. Probabil patru. Volgăi îi place să pretindă până și față de sine că-i o ființă drăguță și afectuoasă.

Nu sar să-i iau apărarea Volgăi. Maronia asta e tare ciudată. Are unghiile vopsite cu ojă într-o nuanță vie de portocaliu. Poartă două inele mari cu diamant. Și pe pielea ei bronzată sunt gravate linii albe, alcătuind un model complicat. Aproape ca o schemă de funcționare a ceva.

— Ce fel de Maronie mai ești și tu? o întreb, îndesându-mi scrisorile în salopetă.

— Maronie? rânjește ea batjocoritor. Sunt orice mă plătește angajatorul meu să fiu. Și nu prea mi s-a-ntâmplat să fiu plătită atât de bine cum mă plătește madam Barca.

— Mercenaro!

Scuip la picioarele ei.

— Țineți-o! le spune ea gărzilor. Vreau s-o scuip în ochi.

— Fă-o singură, lepădătură ce ești! spune unul dintre ei, marțian din Apollonia judecând după accent. Nu ești centurionul nostru.

— „Lepădătură”. „Mercenar”, șuieră ea iritată. Nimeni nu folosește denumirea de „contractant independent”?

Clipesc și deodată mă pomenesc nas în nas cu ea. Mâna ei mi-a înconjurat gâtul.

— Spune-mi Fig!

Surprinsă, fac ochii mari și Fig îmi expediază un scuipat zdravăn în cel stâng. Încerc s-o lovesc cu genunchiul între picioare și ea mă îmbrâncește. Îmi pierd echilibrul, mă împiedic de piciorul ei ajuns, nu știu cum, îndărătul călcâiului meu stâng și cad în fund.

— Târfă!

Mă grăbesc să mă ridic, dar Fig se retrage și activează iluminatul încăperii. Se mișcă prin cameră cu o viteză aproape nefirească, atingând formele contorsionate după un model anume. Pe măsură ce atinge fiecare lumină, în încăpere mai apare câte o piesă de mobilier. Mai întâi o porțiune din podea se retrage și un pat confortabil cu cadru de lemn se ridică de

dedesubt. Mai atinge câteva fragmente luminoase și se aprinde un foc. Apoi apar o bucată de carne în frigare, o masă și o podea cu lespezi.

Și misterul e rezolvat. Bănuiam eu că-i un cod.

Apoi încăperea se pierde într-o furtună de pe Europa. Toți pereții sunt înlocuiți cu imagini ale mării dezlănțuite. Prin ocean se deplasează făpturi monstruoase. Valurile se izbesc de ferestre. Dar, în mijlocul furtunii, focul trosnește. O bucătărie plină de delicii ne așteaptă. Globuri plutitoare de flăcări adastă deasupra unei lăzi cu arme suficient de puternice ca să vânezi prăzi mai mari decât omul. Iar printre norii de furtună de deasupra se insinuează o imagine aidoma faimoasei fresce de pe tavanul Senatului, înfățișându-i pe Darrow și un Sevro măreț și arătos la picioarele cărora zace o femeie decapitată. Până și eu știu că-i Aja au Grimmus. Inimă de Leoaică se ține mai într-o parte, mândră, și un bărbat cocoșat, urât, dar foarte înalt, cu o armură imaculat de albă împodobită cu păsări și cu un soare, privește sfios sângele.

— Nu ți-ai dat seama că era un joc? zice ea batjocoritor. Coeficient scăzut de inteligență, ce să-i faci! Fig mă studiază prea puțin impresionată. La început am crezut că făceai parte din echipa lui Eph. Dar acum… Îmi râde în nas. Pur și simplu nu reușesc să-nțeleg cum l-ai impresionat atâta pe băiatu’. Poate s-a senilizat. Cine știe? Oricum, a dat-o la întors de curând. Îmi vede nedumerirea. Ce, nu știi? Eph e un erou printre Obsidieni. Un adevărat *temerar,* zice pufnind amuzată. A aranjat să te ia la schimb. Pe tine și pe aia mare. Așa că mișcă-ți dosul!

Am auzit bine?

— La schimb?

— Mi-aș da jumătate din salariu să știu de ce. Dar eu și tipu’ ăsta nu ne mai înțelegem tocmai bine. Laguna Căpșunelor, o noapte lungă și fierbinte din Adonis, cămila… Poveste lungă! În fine, arătarea aia Albă e intermediarul nostru. Dar, ascultă la mine, ceva a pus-o pe Sefi rău de tot pe jar.

Ochii ei devin distanți, în timp ce se gândește ce ar putea fi. Dar nu într-un fel uman. Mai mult ca super-acul unui război de țesut mătase care se oprește o clipă, apoi își reia mișcările iuți și sacadate. Pocnește din degete către Cenușii.

— Curățați-o! Naveta Tribului Tuturor se apropie.

Ei nu se clintesc.

— Julii a ordonat-o, nu eu. La treabă!

Ei mă apucă și mă târăsc spre ușă.

— Unde suntem? întreb în timp ce ei mă scot afară, într-o sală. E o barjă penitenciară?

Cenușiii se uită unul la altul și râd.

— O barjă penitenciară? exclamă unul. Nu, fetiță. Bun venit în NJB *Pandora*!

Mă împing la lumină. Încăperea e imensă. Nu este un grup de celule de închisoare, ci un soi de punte de simulare pentru antrenamente. Zeci de piloți și infanteriști stau la coadă la simulatoare, care formează un fel de fagure de-a lungul peretelui curbat. Până și eu știu ce e *Pandora.* O navă sinonimă cu Casa Julii. Veche de aproape două sute de ani, o fiară a adâncurilor spațiului și veterana a o sută de bătălii sau cam pe-acolo.

Apoi o văd pe Volga.

Dacă în cazul meu n-a fost nevoie decât de două gărzi care să mă călăuzească pe pasarelă, Obsidiana e înconjurată de zece. E cu două palme mai înaltă decât cel mai înalt Cenușiu, deși stă cocoșată ca să pară mai scundă. Salopeta ei e distrusă după toate scrisorile pe care le-a scris și părul ei creț și alb îi dă un aer pe jumătate tragic și pe jumătate sălbatic. Dar brațele alea... și picioarele... par mai degrabă trunchiurile unor copaci noduroși din Cimmeria decât membre omenești. M-ar putea rupe în două fără efort.

Poate de-aia eu am mâinile libere, în timp ce ale ei sunt prinse la spate cu cătușe ranforsate. Face ochii mari la vederea mea și-mi zâmbește stingherită până când o descoperă pe Fig. Ochii i se întunecă.

— Figment!

— Idioți poleiți! se răstește ea la Gărzile Soarelui. V-am spus să puneți un inel de sclav pe ursul ăsta!

— Dar ea...

Fig înaintează și prinde în jurul gâtului Volgăi o bandă subțire de metal.

— Mâinile! poruncește gesticulându-i în față.

O plesnește peste obraz și inelul de sclav sfârâie până când simt miros de carne arsă. Tresărind de durere, Volga își aduce mâinile în față. Cenușiii dau îndărăt, ridicându-și prudent puștile, în timp ce cătușele ei cad pe podea cu un bufnet.

A reușit cumva să și le desfacă.

Nu pot să nu zâmbesc puțin. Da, ăsta e un contractant independent!

Din păcate, nu-i singura. Fig scoate din punguța de la centură ceva ca o pânză de păianjen. Paisprezece inele se strâng în jurul vârfurilor degetelor Volgăi, legându-le unele de altele, în timp ce o sârmă subțire i se încolăcește în jurul taliei.

— Nu ca data trecută, uriașo. Am făcut asta special pentru noi.

Vocea Volgăi e adâncă și batjocoritoare.

— Fig Purcica. Credeam că ți-am rupt spinarea în Old Tokio.

— Mi-ai rupt-o. Figment o adulmecă pe Volga. Pe zei, puți ca o focă moartă! Mă bucur să te revăd.

Volga mârâie.

— Julii te vrea dată cu parfum de scorțișoară înainte să te predăm bătrânului tău. Probabil e mort de grijă. Ce s-ar face un om ca el fără un urs căruia să-i dea șuturi? Mișcă!

Ne împing către liftul gravitațional.

— Îmi face plăcere să te-ntâlnesc, Lyria, îmi șoptește Volga în timp ce urcăm în lift.

Din pricina asta se alege cu un nou șoc electric din partea lui Fig. Volga tresare și se răsucește s-o privească pe deasupra capetelor Cenușiilor. O fixează cu privirea până se deschid ușile.

— Nu făceam decât să fiu politicoasă.

Ne conduc în vestiarul unei cazărmi. E mai vechi decât restul navei. Unele dulapuri seamănă cu cele din Lagalos. Deci au cel puțin două sute de ani. Dar aici nu-i nici urmă de rugină. Volga e condusă către alt vestiar, escortată de Fig. Unica Gardă a Soarelui care mă însoțește trântește niște haine pe o banchetă și-mi zâmbește strâmb de sub armura care-i protejează falca. Nu pare mult mai în vârstă decât mine.

— În ăsta țevile cam zăngănesc. Îmi arată robinetul și butoanele uscătorului. Pe mine mă cheamă Paxton. Deci tu ești un soi de hoață șmecheră sau ceva de genu'?

Râd, dar el nu pricepe ce-i așa amuzant.

— Îl cunoști pe Ephraim ti Horn? îl întreb.

El se uită la mine pieziș.

— După faimă.

— Ce treburi învârte cu Obsidienii?

— Păi e mercenar, nu? Sefi are o pungă largă la gură.

— Toți Cenușiii sunt mercenari. Tu ești plătit să omori pentru Julii, nu?

El mă pune la punct imediat.

— Mama lui Julii i-a cumpărat tatălui meu o casă pe malul Termicăi și a plătit înmormântarea mamei când a murit după patruzeci de ani fără serviciu. Julii însăși mi-a înmânat câte un cadou de ziua mea în fiecare an al vieții mele. Se bate cu palma pe pușcă. Pe-asta mi-a dat-o când am împlinit șaptesprezece ani. De unde vin eu, așa ceva se cheamă loialitate. Își coboară glasul. Din câte-am auzit noi, ai lucrat pentru Telemanuși. Cunosc niște băieți de-acolo. Niște descreierați cu gura mare, dar altfel oameni de treabă. Mă măsoară de sus până jos cu o sclipire sinistră în ochi. Nu ca voi, șobolanii din Vox.

— Nu-s din Vox.

O sută de kilograme de bărbat și treizeci de kilograme de armură pășesc spre mine.

— Din cauza unora ca tine a murit Inimă de Leoaică. Și Secerătorul e la ananghie. Carbon irosit, aia sunteți.

Mă holbez la el.

— Suverana a murit?

— Te bucuri s-auzi? Nu ți-a ajuns că i-ai furat băiatul? Își încleștează pumnul pe lângă trup. Dacă stăpâna n-ar avea nevoie de tine întreagă, ți-aș da eu o lecție aici și-acum! Îmi face cu ochiul, zâmbind. Bucură-te de dușul tău fierbinte!

Aștept să plece și răsucesc robinetul. Într-adevăr, țevăria zăngănește ca genunchii unui boșorog. Ar trebui ca apa fierbinte să mă aline. Dar mă simt paralizată. Suverana a murit?

Nu mi-o pot imagina pe femeia aceea luminoasă în chip de cadavru.

Cum e posibil să fie moartă?

Gărzile țipă la mine să mă mișc odată. Clătesc șamponul și întind mâna către robinet, când aud un țiuit subțire. Dar n-am răsucit încă robinetul…

Sunetul continuă așa de strident, că-mi face urechile să vuiască. Se oprește, apoi începe iar. Închid dușul și mă furișez prin abur în direcția zgomotului. O fi vreun filtru de aer care s-a defectat? Când ajung la peretele din fund, sunetul devine mai puternic.

Mă aplec spre perete, căutând sursa, și simt ceva ca o arsură coborându-mi de pe tâmplă pe obraz. Sar înapoi ca mușcată.

Nu-i nimic aici.

Numai un perete etanș de metal. Ceva fierbinte îmi picură pe gât. Îl ating și-mi descopăr mâna plină de sânge. Îmi pipăi partea stângă a capului și găsesc o tăietură subțire ca firul de păr care mi se întinde de la tâmplă până la lobul urechii.

„Ce mama...”

Din față n-am observat-o, dar acum, dintr-o parte, o văd: din perete iese o lamă, așa de subțire, că-i aproape invizibilă. Văzută din lateral e plată ca un cuțit de măcelar. În partea de jos vibrează dințișori mici. Lama dispare din nou în perete.

Aburul se strecoară afară prin tăieturile subțiri din metal. Trei tăieturi, alcătuind un triunghi. Se aude un clanc și abia reușesc să mă dau îndărăt, apucându-mă de instalația de duș, când o bucată de perete se retrage, dispărând în spațiu, iar triunghiul devine un tunel lung de patru metri.

Mă pregătesc de decompresie.

Nu se întâmplă. Nu răsună nicio alarmă. Mă întorc să văd ce se petrece.

Aburul năvălește în gaura triunghiulară. La capătul îndepărtat al tunelului, ieșirea e sigilată de o membrană vâscoasă. Când o văd crescând și în deschizătura interioară, dau îndărăt strigând-o pe Fig.

Ea se ivește iritată de după colț și se oprește brusc când dă cu ochii de gaură. Membrana a crescut repede, acoperind gaura ca pielea de pe o tobă. Prin materia ei cărnoasă șerpuiesc vene întunecate.

Cu Fig se întâmplă ceva. Un puls o străbate, făcând să mi se zburlească părul. Liniile albe de pe pielea ei vibrează și pielea îi vălurește, apoi se îngroașă și se subdivide până ajunge să semene cu solzii unei șopârle.

Pistolul mic i s-a ivit în mână.

Aud bufnete umede în spatele meu și, răsucindu-mă, văd niște forme întunecate ieșind din membrană. Cad pe podea cu lichid picurând de pe ele, ca niște prunci morți în pântece. Dar nu-s prunci. Și nu sunt morți.

Mai degrabă par adormiți.

48. LYRIA

Monștrii

Figment cheamă escorta noastră de Gărzi ale Soarelui și în curând încăperea se umple de oameni în armură și cu armament greu. Căștile se închid și chipurile umane devin sori de metal care urlă. Abia acum îmi amintesc că-s goală. Trag pe mine hainele și încălțările pe care mi le-a lăsat Paxton și le dau voie gărzilor să mă împingă către Volga. E leoarcă de apă. Gărzile nu i-au desfăcut cătușele și nici nu i-au scos salopeta cât a făcut duș.

Figment se apropie de intrușii adormiți, iar Gărzile Soarelui se răsfiră în jurul lor.

— Am chemat întăriri, îi spune o Gardă Solară lui Fig.

— Sunt morți? întreabă Paxton.

— Citirile termice nu indică nimic, cu excepția expirației. Abia dacă respiră.

— Obsidieni?

— Ăsta-i prea mic. E ca un babuin. Și uite ce căpățâni mari au! Șase bărbați înalți și unul bine clădit, dar mai scund până și decât mine, zac pe podea goi-pușcă, cu niște rucsacuri lungi de culoare deschisă în spinare.

Nu, nu sunt bărbați.

E ceva în neregulă cu ei. Epiderma lor are culoarea întunecată a lutului roșu și aduce mai mult a piele de animal. Cicatrici albe o brăzdează alcătuind modele complicate. Pliuri ca de amfibian le acoperă ochii, urechile și nările. Capetele le sunt nefiresc de mari și complet rase, cu excepția cozilor lungi de păr negru, aspru. Grăsimea membranei le face trupurile să lucească.

Cel mai mic dintre ei e cel dintâi care mișcă.

Ne privește prin aburi cu un chip omenesc turtit, deși ochii lui negri și indiferenți sunt mari cât ouăle. Se aude un trosnet ușor și el începe să mestece. Din gura lui cu buze subțiri se prelinge sânge. Cioburi de sticlă produc clinchete când cad pe podea. El se înfioară de extaz.

— Împușcați-l dacă mișcă! mârâie comandantul Gărzilor.

Paxton ochește. Lumina din încăpere se stinge, apoi revine. Nava e străbătută de un vuiet surd.

— Ce-a fost asta? îi întreabă Fig pe soldați.

— O fluctuație bruscă a curentului.

Fig examinează omulețul.

— Ei, să-mi bag!

Îl împușcă în piept. Impactul proiectează creatura la trei metri îndărăt. Zace cu o gaură în stomac, ca și cum pielea s-a desfăcut de una singură sub acțiunea unui ic invizibil. Nu se simte miros de ars.

N-am mai văzut pistol ca ăsta.

A făcut lumina din cameră să se deformeze. Soldații se uită chiorâș la armă, dar Fig a contactat-o deja pe ticăloasa-șefă.

— Doamnă Julii, avem o situație în desfășurare pe L22Z2. Am fost invadați. Aveți în obiectiv nava Albiturii ăleia? Nimic altceva? În mod cert nu-s de-ai Voxului. Poate din laboratoarele spațiale ale Centrului. Vă trimit imagini. N-au costume. Au perforat fuzelajul fără să declanșeze senzorii de temperatură. Așa e. Fără costume în vid. Spărtura e sigilată împotriva depresurizării cu un soi de membrană. Vă recomand să rulați o verificare a integrității fuzelajului. E posibil să nu fie un caz izolat.

O clipă de tăcere.

— S-a-nțeles! Fig încheie comunicarea. Voi două, spune ea arătând către mine și către Volga. Nu-s plătită suficient de bine pentru chestia asta. Țineți aproape! Băieți, terenul vă aparține! O să vă trimită un pluton de Însemnați.

Dinspre cadavrul intrusului mărunțel vine un sunet surd, oribil.

Fig se răsucește. Se pare că nu-i mort. Râde. Un râs gros, ca acela al unui monstru din tunelurile adânci ale Lagalosului. Ca un râs dintr-un coșmar.

Dar coșmarul nu face decât să se adâncească.

Făptura se ridică în capul oaselor, cu măruntaiele atârnându-i din stomacul spintecat. Își linge buzele și ne privește cu ochi de crocodil răbdător.

Gărzile Soarelui socot că nu-i de joacă.

— Medicii pot să-i cerceteze și pe bucăți, spune comandantul. Terminați-i!

Apoi luminile se sting.

— Imponderabilitate! strigă Paxton.

O simt și eu. Devin tot mai ușoară pe măsură ce gravitația

dispare și încep să plutesc în sus. Dar în sala de dușuri nu există „sus”. Am senzația că plutesc printr-un golf nesfârșit, într-un întuneric atât de profund, încât nici măcar ochii mei de ființă a cavernelor nu reușesc să-mi vadă lungul nasului.

O voce groasă, masculină, răcnește:

— *Nag ag ak, berserker*!

Lumina se revarsă din armele Gărzilor Soarelui, dezvăluindu-mi oroarea într-o succesiune de cadre sacadate.

Intrusul mititel se târăște pe podea ca un crab demonic, în timp ce soldații se ridică în aer.

Fig țâșnește departe de ei ca prin magie.

Cei șase intruși mai mari se avântă de pe podea către soldații care plutesc.

Guri însângerate.

Ochi negri.

Scot din rucsacuri arme metalice uriașe, cu rune pictate pe ele. Armele varsă foc. Eu plutesc fără țintă, în timp ce în jurul meu se dezlănțuie măcelul.

Căpitanul Gărzilor Soarelui trage și reculul îl expediază rostogolindu-se de-a-ndăratelea în calea mea. O suliță strâmbă cu vârful înmuiat în ceva strălucitor îmi șuieră pe lângă ureche, îi pătrunde în șale, îi iese prin abdomen și-i străpunge antebrațul, smulgându-mi-l din raza vederii. Aud un bufnet metalic când bărbatul, urlând, e țintuit de un perete.

Cartușe consumate plutesc pe lângă mine.

Un braț.

Globule de sânge.

Țăndări de gresie.

Apoi unul dintre intrușii solizi.

Plutește pe lângă mine gol și sângerând, ținând în mâini niște arme cumplite, zimțate. Ambele sunt pline de sânge. Ochii lui febrili îi întâlnesc pe ai mei. În ei se citește o bucurie dementă. E în largul lui în imponderabilitate, plutind către următoarea lui țintă. Să mă lovească ar însemna să-și altereze traiectoria. Dar ochii lui îmi spun: „În curând!”

Întuneric. Nimeni nu trage. Se aude un bufnet umed.

Apoi un țipăt ascuțit.

Un pistol trage un șuvoi de energie în perete, luminând încăperea. Metalul se topește. O suliță țintuiește brațul bărbatului de podea sau de tavan sau de perete, nu-mi dau

seama. E Paxton, înțeleg chiar în clipa în care cel mai mic dintre intruși îl îmbrățișează cum își îmbrățișează un copil tatăl.

— Mă mănâncă, urlă Paxton. Mă măn…

Strigătul i se încheie cu un gâlgâit când intrusul îl mușcă de beregată, apoi se face iar întuneric.

„Trebuie să ies de aici”.

Inima îmi bubuie în piept cu atâta putere, încât de-abia pot să respir. De data asta, ochii mei de fată de miner și săptămânile petrecute într-o gravitație schimbătoare mă salvează de un ricoșeu ratat din perete. Mă propulsez deliberat către holul din spatele meu, departe de locul măcelului. Plutesc prin întuneric pe cursul stabilit, auzind numai zgomote ca de mestecat, bolboroseli, scâncete și scrâșnete de metal tăiat.

Mă izbesc de perete și mă agăț de el cum pot.

Nu reușesc să găsesc nimic pe întuneric. Apoi dau peste o formă, o înconjor cu brațele și descopăr că-i un picior. După aceea alt picior se înfășoară în jurul meu, trăgându-mă mai aproape.

— Sunt eu, zice Volga. Vocea ei e răgușită și calmă. Liniște! Trebuie să mă scapi de cătușele astea. Bate-mă pe picior dacă înțelegi!

Alături un bărbat țipă.

O bat pe Volga pe picior.

— Urcă-te pe mine!

Mă cațăr cu mâinile tremurând și urmez instrucțiunile Volgăi.

— E un cuțit în coapsa mea.

— În ce buzunar?

— În coapsa mea.

Îl caut pe bâjbâite și descopăr un mâner rece. Ezit să-l trag din rană și până la urmă Volga își smucește ea piciorul. Când lama groasă iese din carne, sângele mi se revarsă fierbinte peste degete. Volga nu scoate un sunet. Pipăi tăișul armei. Îmi crestează degetul. „Pe zei, ce ascuțit e!” Urmând instrucțiunile ei, reușesc să-i îndepărtez pe rând cătușele de la degete.

Până ajung să-i tai cablul din jurul taliei, cineva râde în întuneric. Lumina albastră ce se revarsă din tatuajele lui Fig mi-o dezvăluie încolțită de cinci intruși care râd, lângă peretele opus spărturii. În jurul lor plutesc Gărzi ale Soarelui măcelărite. Cel mai mic dintre intruși se folosește de trupurile lor ca să navigheze prin imponderabilitate. Se pare că Fig a ucis unul.

Trupul lui fără cap plutește deasupra ei.

Intrușii par intrigați de Fig și dornici s-o pună și ei la încercare. Fac coadă. Mititelul e primul. Brațele lui noduroase aleg două securi. Își scoate limba în care e implantat un compas și șuieră la ea prin gaura din centru.

Fig se mulțumește să rânjească.

— Vedere nocturnă. Substanțe psihoactive care să declanșeze beția sângelui și piele imună la diferențele de presiune. Cineva s-a distrat făcându-vă, pocitaniilor. Cum e treaba în vid dacă ai o rană?

Ceva clipește pe peretele din spatele monștrilor.

— *Bihd am'drah zürk Fá*! spune cel mai mic ridicându-și ambele securi deasupra capului și închizând ochii.

Ceilalți îi repetă chemarea și ridică armele.

Volga mă împinge zdravăn afară din dușuri.

Ceva absoarbe aer. Urmează o străfulgerare.

O forță mă izbește de peretele opus al holului, suficient de tare ca să-mi mușc limba și să mă lovesc la cap. Plutesc năucită, cu urechile vuind.

Totul mă doare.

Când deschid ochii, holul e plin de dale sparte. Volga clipește amețită, cu o rană la frunte. În spatele nostru, la dușuri, sfere de foc alb se zvârcolesc în imponderabilitate. Unul dintre intruși plutește în mijlocul focului, fluturând zadarnic din brațe în încercarea de a scăpa.

Apoi bomba lui Fig declanșează o a doua explozie și se aude sunetul metalului deformându-se.

Peretele dușurilor se îndoaie înspre exterior. Se deschide o fereastră către spațiu.

Timpul încremenește.

Turnuri imense de metal cu ferestre luminate se perindă cu iuțeală pe lângă noi. Dincolo de ferestre, forme micuțe ne privesc, atât de aproape, încât le putem desluși culoarea ochilor în timp ce *Pandora* gonește pe lângă Phobos. Satelitul-oraș scânteiază în beznă, apoi dispare.

Timpul își reia curgerea.

Dușurile devin o scurgere ce dă în spațiu.

Intrușii dispar.

Suntem trase îndărăt prin hol de presiunea care se scurge din navă.

Mă izbesc de perete. Mă lovesc cu capul de ceva tare. Coastele se îndoaie în jurul metalului, scoțându-mi tot aerul din plămâni. Lumea se învârte cu mine.

Dau să mă apuc de orice, rupându-mi unghiile, până mă prind cu degetele de o muchie de metal zdrențuit, chiar la marginea interioară a breșei. Picioarele mi se leagănă înăuntrul unui tunel de metal deformat care dă în vid. Frigul îmi pătrunde în oase. Saliva de pe limbă mi se evaporă.

Mai degrabă simt decât văd ceva alb plutind prin stânga mea. Îl înhaț și privesc peste umăr, simțindu-mi articulația cum pocnește. Durerea îmi străfulgeră prin centura scapulară. Am prins-o pe Volga de păr cu o mână. Chiar e mâna mea? Se *extinde*! Volga se uită în sus la mine, cu ochii mărindu-i-se în cap. Strânsoarea mea e tot ce o împiedică pe ea și pe noi amândouă să zburăm în vid. Ea mă folosește ca pe o scară ca să se urce înapoi în navă, punând o mână peste alta.

Ticăloasa o să mă lase-aici. Mă gândesc să-i dau drumul, dar mă distrage o siluetă învăluită într-un halou luminos din mijlocul dușurilor distruse.

Figment.

Nu se știe cum, dar a supraviețuit exploziei și se târăște pe perete ca o salamandră. Degetele o țin lipită de metal. O strig, însă din gură nu-mi iese niciun sunet. Ea ne privește peste umăr, apoi își continuă drumul pe tavan, către hol, preocupată numai de propria ei salvare. Nerăbdătoare s-o prindă, Volga se târăște mai repede. Îmi pierd priza și ne prăbușim către spațiu până când ea reușește să-și stopeze cumva căderea și, de data asta, mă prinde ea pe mine de păr.

Vederea mi se distorsionează. Sângele din globii oculari îmi fierbe. Presiunea intensă împinge totul afară. Dar văd exteriorul navei. Fuzelajul ei se întinde pe kilometri.

Sunt și alții ca *ei.*

Umbre plutesc pe fundalul fuzelajului verde ca jadul al *Pandorei,* legate cu cabluri, tăindu-și drum înăuntru. Din depărtare aduc cu niște insecte. N-au nici nave, nici costume spațiale din metal. Sunt sute. Poate mai mulți. Dispar în interiorul *Pandorei* unul câte unul.

O să mor.

Nu vreau să mor.

Nu-l pot lăsa pe Liam singur pe lume.

Au trecut zece secunde sau treizeci? Presiunea mă face să urinez. Voma îmi gonește prin gâtlej și-mi țâșnește pe gură. Ceva se mișcă la exteriorul fuzelajului. Panouri metalice mari se deplasează ca niște piese de puzzle ca să acopere spărtura. Volga le zărește și mă smucește de braț, trăgându-mă spre ea. Se pare că nava a încetat să mai piardă presiune. Mă pomenesc zburând înapoi prin gaură, chiar înainte ca armura din plăci să sigileze spărtura. Volga zboară în urma mea.

Dumdumdumdum.

Spărtura se închide.

Luminile de avarie ne scaldă în roșu. Tot nu-i presiune și nici oxigen. Întunericul face lumea să dispară. Volga mi-l indică pe unul dintre membrii Gărzii Soarelui. Căpitanul, încă țintuit de perete, este singurul care n-a fost absorbit de vid. Ea se împinge într-acolo, dar își pierde cunoștința înainte să ajungă. Inconștientă, se ciocnește violent de perete.

Aștept să se trezească.

Nu dă semne c-ar face-o.

Dacă murim, e din vina mea.

Dacă Liam rămâne orfan, e din vina mea.

Îmi iau avânt din perete în direcția cadavrului și simt cum lumea se întunecă.

49. LYRIA

Fuga

Volga gâfâie ca un urs în imponderabilitate. În sfârșit, încăperea se umple de oxigen. Scăldată în luminile de avarie din vestiarul distrus, ea pare aproape la fel de monstruoasă ca intrușii. Gambele ei palide sunt mai groase decât coapsele mele, musculoase și acoperite de firișoare subțiri de păr alb. Și le încordează și se împinge în sus, ajungând lângă căpitanul țintuit. Membrele lui plutesc în jurul trupului, făcându-l să arate ca un copil care face îngeri de zăpadă.

Volga nu-i la fel de blândă ca în scrisorile ei când îi jefuiește de arme pe cei morți.

Îmi încordez mâinile pe masca de oxigen. Nu-mi amintesc

cum ne-am ținut în viață și pe mine și pe ea înainte să revină aerul în încăpere. Volga spune că s-a trezit când i-am pus masca pe față. Probabil am luat-o de la vreun cadavru. Probabil că lipsa de oxigen sau vidul mi-au dat peste cap memoria. Poate-i un efect secundar.

Orice s-a întâmplat, eu am făcut-o. Eu!

Toate omorurile la care am fost martoră mă fac să mă simt amorțită. Trupul îmi tremură din pricina adrenalinei și a sângelui încins. Icnesc fără să vomit, dar asta mă expediază învârtindu-mă prin aer până mă prind de un dulap.

În capul meu e o harababură. Nici mâinile nu-s într-o stare cu mult mai bună. Câteva unghii mi-au fost smulse complet. Degetele ambelor mâini sunt sfâșiate până la os între pumn și a doua încheietură. Îmi simt pielea de parcă m-a ars soarele.

— A fost înspăimântător, zice Volga.

Cuvintele vin cu încetineală.

— Știi ce erau ăia…

— Arătau ca…

Era cât pe ce să zică Obsidieni? Clipește.

— Orice-or fi, probabil au scos mai întâi din uz GGA-ul.

Îmi ia câteva clipe.

— GGA-ul?

— Scuze. Generatorul de gravitație artificială. Fig ne-a abandonat! Ai văzut? spune ea rupând degetele căpitanului mort ca să-i desprindă arma din strânsoarea lor.

Cum de n-o tulbură nimic din toate astea?

— Am văzut.

— Ce mai ticăloasă!

— Eu sunt nițeluș mai preocupată de monștrii ăia.

Ea se uită peste umăr.

— Dacă Ephraim m-a învățat ceva, e că nu-i bine să-ți bagi nasul în treburile altora. Ăia au venit după Julii. Nu după noi.

Reușește să desprindă în sfârșit pușca și face o serie de operațiuni care se încheie cu un clinchet al armei și cu un *vumm* când pe display-ul ei se aprinde o lumină verde. Zâmbește larg și o mângâie. Mă surprinde uitându-mă la ea și se strâmbă.

— Armelor le place de mine. Dar mie nu-mi place de Julii. A fost crudă.

Privește pereții. Sângele care a fiert în vid a lăsat în urmă pete cafenii.

— A venit momentul să plecăm.

— Nu mai spune!

— Deci? zice ea ștergându-și sângele din ochi. Încotro?

— Păi tu ești gangsterul. Tu să-mi spui.

— Gangster, gangster, gangster. Sunt un…

— Contractant independent. Bine, cum zici. Eu nu-s niciuna, nici alta, așa că…

Își înclină capul și mișcarea îi face tot trupul să se rotească. Imponderabilitate idioată!

— Da. Într-adevăr n-ai ce trebuie ca să judeci situația. Scuze!

Șovăie.

— O să preiau eu conducerea.

Se împinge către coridor.

— Unde te duci? Ai vreun plan măcar?

Ea se oprește, prinzându-se de un dulap deformat.

— Ăsta nu-i războiul nostru. Trebuie să găsim hangarul.

— Știi să pilotezi?

— Uneori.

Își ia avânt și iese pe hol fără mine. Îl privesc pe căpitanul mort. Pistolul lui e încă în toc. Îl iau și o urmez pe Volga, nu tocmai liniștită.

Nava este pustie în timp ce plutim pe coridoarele ei unde lumina clipește. Sirene urlă și o voce calmă le recomandă tuturor Gărzilor Soarelui să se adune la punctele de întâlnire, iar personalului auxiliar, să se retragă în încăperile sigure. Dușmanul e la bord. Cod Negru, orice înseamnă asta.

Pe măsură ce înaintăm, coridoarele încep să răsune de împușcături și lupte corp la corp. Podeaua e presărată cu cadavre de bărbați în armuri mecanizate. Aproape niciunul nu are urme de arsuri. Majoritatea au fost uciși cu sulițe sau securi. Monștrii nu par să fi adus nicio armă de foc la bord, dar, la cât de ușor s-au mișcat în imponderabilitate, nici nu cred că au nevoie.

Nu pot să scap de sentimentul că alții pot apărea oricând din umbre.

Sau de după orice colț.

Inima mea refuză să bată mai încet.

— Încotro mergem? o întreb pe Volga în vreme ce plutim în centrul unei intersecții.

Am senzația că ne urmărește cineva. Cadavrele unor civili

Galbeni plutesc pe lângă noi. Ea cercetează aerul cu ochii mijiți, incredibil de calmă.

— Vezi ceva sânge? șoptește ea. Am pierdut urma lui Fig. Ochii mei nu se descurcă bine în lumina asta chioară. Îmi pare rău!

În tot timpul ăsta ne-am ținut după urmele lui Fig? Eu credeam c-am mers la nimereală. Volga o fi părând proastă, dar a mai făcut asta până acum. Poate nu s-a luptat cu monștri veniți din spațiu, însă a făcut ea altele. Văzând-o cât de bine se simte cu o pușcă în mână, îmi amintesc ce i-a făcut lui Kavax. *Câți* oameni o fi omorât?

— De ce ne ținem după Fig? o întreb.

— Știe mai bine drumul. Și ea o să vrea să ia o navetă.

— Deci nu ca s-o omori…

Ea se uită la pistolul din mâna mea.

— Tu vrei s-o omori?

— Da, zic eu surprinsă de firescul senzației. Da, nu m-ar deranja.

Volga mă mai privește o clipă, apoi își reia căutarea, cu chipul inexpresiv.

Mijesc și eu ochii, căutând mai jos decât Volga. Și da, găsesc picături de sânge plutind la nivelul podelei și părând s-o ia spre dreapta. Pornim pe urme.

În navă se lasă o tăcere nefirească, cu excepția urletelor alarmelor. Mă îngrijorez constatând cât de silențios ne mișcăm în lipsa gravitației. După oricare colț ne-ar putea aștepta orice.

La următoarea intersecție, ne întâmpină un vuiet mecanic. Ne chinuim să dăm în marșarier la vederea unui Auriu înalt, purtând cizme gravitaționale și o cămașă de noapte, care se repede pe hol în direcția noastră, ținând un brici însângerat în mână.

În trecere, ochii lui îi întâlnesc pe ai Volgăi.

Vocea lui se aude îndărăt până la noi.

— Fugiți…

Ne uităm la ce se află în urma lui. Coridorul se întinde ca un gâtlej roșu, pulsând și coborând preț de o sută de metri. Prin el se deplasează niște umbre.

— Căcat! bombăn eu și mă împing din perete pe urma Auriului, mai repede decât Volga.

Simt amorțită. Câmpul vizual mi s-a îngustat. Nici măcar nu știu dacă fac bine urmându-l. Dar Volga e chiar în spatele meu.

Și asta mă mai încurajează. Nu ne deplasăm suficient de repede, dar nu ne putem uita peste umăr fără să ne alterăm traiectoria înainte. Volga îmi strigă să mă țin de ea. Instinctul mă sfătuiește să am încredere. O apuc de picior și ea trage în urma noastră cu arma cu impulsuri electromagnetice. Reculul ei ne accelerează deplasarea, chiar când coridorul se întunecă din nou. Un sunet de corn răsună pe culoar, trist precum cântecul unei balene.

— Prinde-le! strigă cineva.

Doi bărbați în armuri și cu cizme gravitaționale se reped să ne apuce. Ne transportă către un pâlc de Gărzi ale Soarelui cu armament greu conduse de doi Aurii. Alcătuiesc un cerc defensiv în jurul locului unde coridorul se intersectează cu un lift gravitațional ce deservește mai multe etaje.

Lumina albastră a liftului îi luminează pe soldați. Sunt mai bine de treizeci, nu toți în armură, și printre ei se află vreo zece membri ai personalului navigant. Deși știu cine suntem, nu fac niciun efort să ne dezarmeze.

Asta nu-i tocmai liniștitor.

Comandantul lor, un Auriu uriaș, atârnă cu capul în jos consultând datapadul unui Cenușiu.

— Infraroșiile s-au prăjit. Treci pe senzorii de mișcare!

Dispozitivul emite o pulsație și valuri de lumină albă fac ocolul imaginii. El deplasează o baghetă deasupra ei.

— S-au oprit.

— Ce s…, dau eu să zic.

— Liniște! se răstește Auriul. În afară de cămașa de noapte nu poartă decât cizmele gravitaționale. Se uită la Volga. Obsidiano, s-ar putea să avem nevoie de ajutorul tău. Am auzit că știi să folosești aia.

Arată către pușcă. Ea face semn din cap că da și el gesticulează către toți, cerându-le să facă liniște.

— Îi aud mai în josul coridorului. Lucia… asigură-ne flancul în cazul în care vin prin conductele de aerisire. Dacă ajung la liftul gravitațional central, se vor împrăștia în toată nava. O să-i oprim aici.

Lucia îl privește impasibilă, vorbindu-i într-o limbă privată, fără cuvinte, pe care n-o înțeleg.

— Întăririle trebuie să vină în orice moment.

Lucia încuviințează și pleacă.

Încerc încă o dată să-i atrag atenția Auriului.

— Domnule…

— Taci, măi fată! se răstește el. Germanicus, vreau să le duci pe ostatice doamnei Julii în…

— Ascultați-mă! țip eu.

Auriul se întoarce spre mine negru de furie.

— Sunt deja în restul nenorocitei ăsteia de nave! zic eu.

Pleoapele îi tremură. Înțelege ce vreau să spun.

— De unde știi? șoptește el.

— I-am văzut de afară. Erau cu sutele, pe toată suprafața navei.

— E adevărat, spune Volga. A fost suficient de ieșită în afară.

— Limba! îmi poruncește Auriul.

O scot.

— Bășici, spune el încremenind.

Știe că am fost în vid.

— Așteptați-vă la inamici, le spune membrilor grupului.

Ping…

Senzorii de mișcare ne arată un singur punct ce se apropie de noi pe coridor. Un Cenușiu trage o rachetă de semnalizare. Lumina ei roșie scoate la iveală un singur războinic. Înoată pe hol ca un rechin, folosind ceva ce pare un pistol de ancorare ca să-și sporească viteza.

— Germanicus, doboară-l de la o sută de metri!

Dar războinicul straniu se oprește. Înoată înainte și-napoi de la un perete la altul.

— *Naka, rheket zü Fá*! răcnește el.

O coroană strâmbă de metal pare sudată pe capul lui ras.

— *Naké, rheket zï Uud.*

Pe coridor se rostogolește geamătul surd al tovarășilor săi:

— *Fáaaaaaaaaa*…

Ping… *Ping*… *Ping*… *Pingpingpingpingpingpig.*

Puncte roiesc pe detectorul de mișcare, venind de pretutindeni.

— Conductele de aerisire! geme un Cenușiu.

Își schimbă pozițiile.

— Sunt prea mari, îl corectează Auriul. N-ar încăpea.

— Sunt și unii mai mici, zice Volga.

Chiar și panicat, Auriul este impresionant. Se răsucește spre noi, cu chipul complet inexpresiv.

— Cât de mici?

Volga își duce mâna la nivelul capului meu, apoi o coboară până în dreptul claviculei.

Auriul strânge din buze, își scoate briciul și-și ia avânt către conducte. Apoi ușile liftului gravitațional sunt deschise dinăuntru, scăldându-ne într-o lumină albastră. În interiorul puțului nu se vede niciun lift. Ci un singur războinic care plutește în întunericul albăstrui.

E cea mai mare ființă umană pe care-am văzut-o.

O coadă lungă și albă îi unduiește deasupra capului ca un șarpe palid în imponderabilitate. Armura lui pare prea grea ca să poată fi folosită în gravitație normală, chiar și de unul ca el. Acum e lipsită de greutate: groasă, rugoasă și zgâriată, decorată cu țepi aproape la fel de lungi ca aceia care alcătuiesc coroana de pe coiful lui în formă de craniu.

— E adevărat, șoptește Volga cu venerație.

Căpcăunul sumbru din scrisorile ei a apărut.

— Volsung Fá.

Vocea lui e o vibrație joasă. Se uită drept la mine. Ba nu. Se uită prin mine, la Volga.

— **Volga. Îți ofer aceste Pete.**

Se năpustește asupra comandantului Auriu, ignorând focurile de armă. Abate în lături briciul Auriului cu o suliță lungă. Apoi se izbesc unul de altul. Patru dintre țepii de pe coiful lui străpung capul Auriului ca niște ace înfipte într-o căpșună. Doi dintre cei de pe umăr ies din șalele bărbatului. Trece peste gâtul Auriului o lamă în formă de semilună atașată de pumn, retezându-i pe jumătate oasele tari ale coloanei vertebrale. Folosind trupul bărbatului ca pe un scut, își ia avânt din podea către o nouă țintă, cu țepii de pe coif împodobiți acum cu capul retezat al Auriului.

Uriașul îi ucide pe toți.

Pe unii cu sulița, pe alții cu lama atașată de pumn sau cu țepii armurii. Iar pe cei pe care-i ucide sau îi rănește cu armura lui îi cară cu sine, ca pe o carapace urlătoare alcătuită din muribunzi.

Volga trage foc după foc cu arma ei electromagnetică. Rafalele de energie care-l nimeresc sfârâie în contact cu armura și-l expediază ricoșând de-a lungul culoarului, unde-și continuă masacrul. Arma nu-i destul de puternică. Monștrii care înoată acum pe holul principal n-au venit să-l ajute pe bărbatul cu țepi,

ci să-l privească ucigând și să scoată sunetul ăla monoton, oribil. Volga împușcă trei dintre ei în cap atât de iute, încât de abia o pot urmări, dar alții tot sosesc.

— ***Fáaaaaaaaa***...

Eu și Volga o rupem la fugă de îndată ce-i omorât al doilea Auriu. Fá încearcă să ne urmeze, dar victimele pe care le-a ucis îi îngreunează armura, mai ales că, tocmai acum, gravitația revine, smucindu-ne pe toți în jos. Oamenii lui Julii au repornit-o.

Și nu la standarde marțiene, ci mai puternică până și decât greutatea Pământului.

„Deșteaptă treabă!”

Să fugi e un chin. Parcă-s din plumb. Volga se poticnește alături de mine pe coridoarele de întreținere, până ajungem la un tobogan manual de tranzit care leagă punțile între ele.

Volga mă prinde înainte să-mi dau drumul pe el. Cercetează harta punții, aflată lângă intrare. Am pierdut urma lui Fig. Trebuie să ne găsim drumul singure. Zeilor, femeia asta are gheață prin vene!

— Ăștia-s ascomanni, spune ea studiind harta.

— Ascomannii sunt numai pirați.

— Ăștia sunt ascomanni adevărați. Din Cerneala Îndepărtată, spune ea. Ce altceva ar putea fi?

— Nu putem să discutăm mai târziu despre toate astea?

Ea încuviințează și-și înfige un deget pe hartă.

— Camera de așteptare a piloților. Zece punți mai jos.

Sar prima pe tobogan. În timp ce coborâm, până la noi răzbat zgomote de focuri de armă și explozii. Sau poate urcăm? Nu știu unde e susul în spațiu. Există măcar noțiunea de sus? Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai dezorientată mă simt. *Pandora* este un oraș plutitor. Cu cartiere și cu vreo două sute de detașamente de pompieri. Câți alții gonesc acum către hangare?

N-am timp să mă gândesc la asta.

Cădem rapid pe lângă scene fugare de măcel. Soldați ai Casei Julii îngenunchind și trăgând din ușa unei săli de comunicații. Un Argintiu scalpat stând neclintit în pragul unei uși și ținându-și măruntaiele în mâini, în timp ce înăuntru mârâie umbre. Doi Aurii în costume de oameni de afaceri făcuți bucăți de niște maniaci stropiți cu sânge. Maniacii nu se opresc din râs. Distrug o navă și se poartă de parc-ar fi la o petrecere.

Când ajungem deasupra camerei de așteptare, îmi proptesc picioarele de scară ca să-mi încetinesc coborârea. Mă opresc cu ușurință. Volga se izbește de mine, lovindu-mă cu piciorul în față și expediindu-mă cât colo.

— Scuze! Gravitația-i ciudată.

În camera de așteptare e liniște. Dulapurile sunt deschise și echipamentul din ele lipsește. Probabil piloții s-au repezit imediat către hangare.

— De unde te cunoștea? mă răstesc la Volga care se uită în tobogan ca să se asigure că n-am fost urmărite.

— Nu știu, spune ea întorcându-și către mine ochii holbați.

Nu mai e chiar așa de calmă acum, nu? Monstrul ăla o cunoștea.

— De unde mama dracului îți știa numele? De ce te vrea?

Ea clatină din cap pierdută. O las în pace. Orice ascunde mai poate aștepta. N-am de gând să mor ca soldații ăia. Mă îndrept către toboganul piloților, gata să pornesc către hangare. Volga mă oprește.

Sprâncenele ei se ridică.

— Ce-i? o întreb.

— Am scăpat… ceva.

Se preface incredibil de convingător că verifică podeaua în căutarea unui lucru. Drumul o duce către un dulap metalic pentru costume presurizate. Volga face un pas îndărăt, își ia avânt și-i trage un șut. Metalul se îndoaie. Aud un geamăt și un foc de pistol care sună familiar. Partea de sus a dulapului se despică. Lumina din cameră se deformează. Un perete etanș de jumătate de metru se desface în două ca o bucată de unt împinsă în lături de două degete.

Volga trage șuturi în ușă până o face să se desprindă din balamale și să se îndoaie spre interior, strivind persoana ascunsă înăuntru. Ea își vâră mâna în dulap și scoate afară o fantomă translucidă. Transluciditatea înaintează vălurind de-a lungul brațului ei, până când brațul însuși dispare. Apoi înhață ceva cu cealaltă mână și fantoma se materializează, dezvăluind-o pe Fig care atârnă de beregată la capătul brațului întins al Volgăi.

— Figment! Iar ne-am întâlnit! mârâie Volga.

— Căpcăuno! Mi-ai… rupt… coastele…

Fig încearcă să ridice arma, însă Volga i-o smulge din mâini,

cât pe ce să-i smulgă și degetele. Arma cade pe podea. Mă întind s-o apuc.

— Nu! E codificată pentru ea!

Îmi retrag mâna și folosesc un prosop din dulap ca s-o înfășor în el.

— Ne-ai lăsat să murim!

Volga o izbește pe Fig de perete suficient de tare ca să lase o adâncitură.

— L-ai împușcat pe Ephraim la Cazinoul Adonis! O izbește iar de perete. Ai furat Coroana din Cortada! Mi-ai înfipt un ac în piept!

— Și mie, adaug eu.

— Și Lyriei! zice Volga și pentru asta o lovește și mai tare de perete. O să te strivesc ca pe un vierme. Dreptate pentru amândouă!

Fig strânge din fălci. Ceva pocnește. Scuipă înspre Volga, însă ea se ferește. Un șuvoi verde se împrăștie pe podea și o topește. Volga râde.

— Îți cunosc șmecheriile, Fig! Fără acid calibrat de data asta!

Se pare totuși că nu cunoaște toate șmecheriile lui Fig. Liniile albe de pe pielea acesteia pulsează. Volga e cuprinsă de convulsii. Părul i se zburlește. În mod miraculos, reușește să nu-i dea drumul. Atunci Fig își apasă unghia degetului mijlociu cu degetul mare și din încheietura lui iese un ac lung. Lipesc țeava pistolului de tâmpla lui Fig înainte să apuce să înfigă acul în umărul Volgăi.

Poate e din cauza feței mele stropite de sângele soldaților. Poate e din cauza temperamentului vulcanic pentru care-i faimoasă rasa mea. Poate e din cauza țevii lipite de capul său, dar Figment încremenește.

— Cap moale, glonț tare. Proastă combinație, lepădătură! Răsucesc țeava pistolului. Dă-i drumul!

— Nu… pot, e tot ce reușește ea să spună cu Volga strângând-o de gât. Fața i s-a înroșit. E sudat… de… metacarpian.

— Atunci lasă mâna jos, curvă proastă! Și încetează… orice-i faci Volgăi!

Fig își lasă mâna pe lângă corp și orice făcea pielea ei încetează. Volga scâncește de durere, apoi icnește și-i rupe acul.

— Ce-a fost asta? întreabă ea relaxând strânsoarea din jurul

gâtului lui Fig.

— Agent paralizant.

— Nu, cu pielea!

— SDUN.

Volga mijește ochii.

— Ce-i SDUN ăsta?

— Sistem Defensiv de Urgență cu Nanotehnologie.

— Serios? zice Volga cu ochii jucându-i în cap. *Marfă*!

— Da, nu-i așa? Mi l-am instalat în…

— Liniște!

Volga o strânge mai tare de gât când difuzoarele navei se însuflețesc pârâind.

Vocea lui lady Barca se revarsă în toată nava.

— *Atenție, membri sau protejați ai Casei Julii-Barca, aici este protectoarea voastră. Am fost abordați de o forță inamică neidentificată, cu efective necunoscute. Deși au trăsături comune cu Obsidienii, pielea lor pare să fie poliextremofilă*: *rezistentă la vid, la radiații, la gloanțele cu viteză redusă și la scanerele cu infraroșii. Se află, de asemenea, sub influența unor substanțe psihotrope puternice. Durerea nu are efect, dar gloanțele în cap da. Au pătruns în lifturile interioare. Nu avem posibilitatea de a-i respinge. Sunt obișnuiți în imponderabilitate, așa că am reactivat personal generatorul de gravitație. Nu-i putem reține, însă gravitația vă va oferi o șansă.*

Respiră adânc.

— *Dușmanul pare să aibă cunoștințe limitate despre funcționarea sistemelor noastre. De aceea, ordon evacuarea totală a* Pandorei, *urmată de un protocol de exterminare. În zece minute, va fi împrăștiat agentul paralizant achlys-9*[22]. *Până atunci aveți timp s-ajungeți la capsulele de evacuare. Victra, terminat.*

Pandora e o legendă. Julii e de două ori mai faimoasă. Nu-i posibil să abandoneze nava-amiral a familiei sale.

Lumea pare să se fi întors pe dos.

Volga pare năucită.

— Ce facem acum?

— Tot mai aștepți ordine, râde Fig. Bietul cățeluș are nevoie de-o… ăgh!

---

22 Achlys: divinitate greacă primordială al cărei nume înseamnă „ceață” sau „întuneric”, considerată de unii și zeița otrăvurilor.

Volga o strânge mai tare de gât.

— Să căutăm capsulele de evacuare? mă întreabă ea.

— Ai de gând s-o omori sau nu?

— Mă mai gândesc.

— Că dacă nu, presupun că ea e cea mai bună șansă a noastră să ieșim de aici. Poate ar fi bine s-o lași jos?

— De ce nu? Dacă face vreo șmecherie, o omor.

Volga o eliberează pe Fig. Femeia micuță se prăbușește la podea gâfâind.

— Fără pistolul ăla al ei. E mult mai ușor.

— Pot să vă ajut…, zice Fig masându-și gâtul.

— Știi să pilotezi o navă?

— Sigur că știu să pilotez o navă.

Ridic dintr-o sprânceană către Volga.

— Dar nu vreți s-ajungeți la hangare, zice Fig. Tocmai am venit de-acolo. E un abator. Credeți-mă când v-o spun!

Eu și Volga izbucnim în râs.

— Voi două faceți parte din contractul meu. Nu capăt cealaltă jumătate până nu vă livrez în mâinile lui Sefi. Își întoarce privirea către Volga. La ce s-a referit maimuța când a zis că unul dintre ei te cunoștea?

Volga clatină din cap.

— Nu știi? Normal că nu știi. Urăsc Marte asta! bombăne Fig. Toate ciudățeniile se-ntâmplă aici. N-are sens.

Pe chip îi apare iarăși expresia distantă pe care a avut-o în celula mea, ca și cum face un pas în afara lumii fizice. Când revine, rostește un singur cuvânt:

— Xenofon!

— Ce-i un Xenofon? o întreb.

Ea mă ignoră, ștergându-și sângele scurs din lăcașul acului din deget.

— Unde sunt capsulele de evacuare? întreabă Volga.

— Vrei să mori? Capsulele alea o să devină țarcuri de abator!

Fig suspină, iritată că trebuie să ne dea explicații nouă, idioților.

— Cei mici se deplasează prin tunelurile de întreținere de parcă ei le-au construit. Cei mari preferă coridoarele. Nu se îndreaptă către niște obiective anume. Vânează. Pe cât pariezi că știu încotro o va apuca prada? O să fie un masacru!

— Deci ai un plan de rezervă, zice Volga.

— Păpușă, sunt contractant independent. Normal c-am un plan de rezervă! Există o navetă de evacuare de urgență sub nivelul punții de comandă. Care *nu* este inclusă în planul navei. Dacă avem noroc, ciudații ăia nu știu că există. Pornesc eu însămi într-acolo, după un mic ocol.

Ne zâmbește larg.

— Deci, doamnelor, ce ziceți?

50. LYRIA

Parazitul

Pandora e un stup unde în fiecare celulă de fagure se duce câte o luptă. În toată nava are loc un exod. În *Pandora* nu se aflau numai soldații Casei Julii. Era tot personalul ei de pe Luna, pe care-l muta înapoi pe Marte. O civilizație în miniatură cuprinzând bucătari, academicieni, cercetători, contabili și dresori de cai se revarsă către nivelul capsulelor de salvare. Privesc minunându-mă vreo zece cai mânați pe coridoare de niște Obsidiene bătrâne.

Ocolul lui Fig ne-a dus în apartamentul ei, de unde a înhățat un rucsac și un obiect mult mai ciudat, un glob negru și lucios care i se mulează pe ceafă, atașându-i-se ca o căpușă sau alt soi de parazit. Habar n-am ce e, dar o face să pară cocoșată. Volga privește obiectul cu admirație. E evident că a renunțat să mai pretindă că Fig e prizoniera noastră, altfel n-ar fi lăsat-o să-l ia.

— Acum pot să-mi recapăt pistolul? întreabă Fig în timp ce plutim în sus către punte printr-un coridor de întreținere.

— Nu, zice Volga. E al nostru, ca despăgubiri.

— Ce-ai găsit al tău să fie, zice Fig aruncându-i pistolului o privire pofticioasă.

•

Pe măsură ce ne apropiem de puntea de comandă, auzim tot mai multe zgomote. De două ori, Fig ne salvează înainte să dăm nas în nas cu vreunul dintre ascomannii ăia sau ce-or fi ei. Așteptăm în bezna unei armurării, printre cadavre de Cenușii, până trece o haită de-ale lor.

Când îi auzim chemându-se veseli unii pe alții, știm că și-au

găsit următoarea victimă. Fig ne face semn să ieșim pe coridor. E pustiu. În timp ce-l străbatem în fugă, gravitația se inversează, scăzând tot mai mult, până ajungem dinaintea unei uși de siguranță pe care sunt simboluri de radioactivitate. Fig duce mâna la centură și scoate un recipient subțire de plastic. Înăuntru e un disc gelatinos mic. Și-l vâră în ochi. Se mărește și-i transformă irisurile într-unele de Auriu. În ușă se ivește un scaner. O lumină albastră îi luminează ochiul. Ușa se deschide.

— Falsificare retinală, murmură Volga. Asta-i naveta personală de evacuare a lui Julii?

— Ce contează a cui e? Femeia trebuia să nască ieri și a plecat să lupte. Maniaca!

Volga o ia de guler și o împinge prin ușa care se deschide. Drumul se înfundă într-o debara plină cu roboți de curățenie.

— *Bună ziua, madam Barca*! rostește o voce bărbătească venind dinspre o hologramă cu chipul lui Sevro au Barca.

O ușă blindată se închide deasupra noastră. Pe pereți apar arme. Arme scumpe. Rezerva personală a lui Julii. Volga pare gata să leșine de bucurie.

— *Nu vreau o navetă de evacuare, auzi la ea*! *Ha*! *Ți-am spus eu c-o să-ți trebuiască. Acuma vino fuga acasă și o să-l vânăm împreună pe ăla pe care l-ai supărat, oricine-o fi*!

Face cu mâna și dispare. Panoul din partea opusă a încăperii se retrage, dezvăluind un tub întunecat. O înghiontesc pe Volga, ca să nu mai saliveze așa uitându-se la arme.

— Nu, nu, zice Volga când Fig se îndreaptă către tub. Eu prima!

— Și dacă naveta a plecat deja? Și asta duce direct în spațiu? zic eu. Las-o pe ea prima!

— Ar putea să intre în navetă și să ne lase pe dinafară, replică Volga îngândurată.

— Ei, la naiba!

Plonjez în tub.

Gravitația lui mă înhață pe loc, azvârlindu-mă pe tobogan, care spiralează de vreo zece ori. Mi se taie respirația. Metalul gonește pe lângă mine. Capul îmi devine tot mai greu. Apoi gravitația scade. Stomacul meu se revoltă după toate senzațiile astea. Ieșirea circulară a toboganului se deschide și aterizez vie și nevătămată pe un scaun capitonat. A fost o alunecare dată naibii.

Scot un mic chiot.

Descopăr că mă aflu într-un salon și că-i deja ocupat. Mai bine de zece Gărzi ale Soarelui înarmate până-n dinți și câțiva Cenușii plini de sânge și dotați cu armament greu se întorc să mă privească. Și, așezată drept în fața mea pe un scaun de piele, cu o armură de metal verde cu un soare plângând pe abdomenul ei umflat, se află Victra au Barca.

Își înclină amuzată către mine capul frumos și pe urmă îmi trage un pumn în față.

•

Realitatea revine cu întreruperi.

„Nu din nou. Nu din nou”.

Cabina se învârte. Stomacul mi se revoltă. Lumina soarelui pătrunde printr-o gaură din fuzelaj. Victra stă lângă ea, ținându-se de perete și trăgând din navă cu o pușcă uriașă. Ceva face două sute de găurele în fuzelaj. Oamenii din jurul meu dispar într-o ceață roșie. Din scaunul meu țâșnesc două tuburi care mi se înfig în nări. Undeva în spatele meu o aud pe Volga văitându-se. Vânt și lumină. Un vuiet enorm. Victra a dispărut. Absorbită prin gaura din fuzelaj. Copacii pătrund prin fereastră. Apoi, cu un șuierat, scaunul mă învăluie într-un cocon de întuneric.

BUUUUUUUUUUUUUUUM.

Ne lovim de sol. Ne rostogolim. Ne rostogolim. Ne rostogolim. O țeapă de metal străpunge coconul. Se oprește la o geană distanță de ochiul meu.

Tăcere.

Oxigenul vine prin tuburile din nas.

— Volga! murmur eu. Volga!

Coconul îmi imobilizează brațele pe lângă trup. Picioarele nu mi se îndoaie. Simt un soi de mâner lângă mâna mea dreaptă. Îl mișc ca să văd ce face. Cu un sunet ca un vânt zgomotos, lichidul din capsula de siguranță e evacuat și întunericul din jurul meu se împrăștie. Lumina pătrunde înăuntru și uit să respir.

Atârn peste marginea unui fiord marțian.

Partea din față a navei a dispărut. În lumina ultimelor raze ale zilei, bucăți din ea scânteiază în apa aflată la sute de metri dedesubt. Restul navei e suspendat deasupra mea pe verticală. Se leagănă în briză. Din ea cad bucăți de trupuri și cioburi de porțelan fin.

„Să dea toți dracii!”

Coconul care m-a salvat a fost un soi de gel negru ieșit chiar din scaun. Exteriorul coconului seamănă cu o perniță de ace. E străpuns de trei schije de metal cât piciorul meu de lungi. Numai un centimetru de gel a oprit-o pe una dintre ele să-mi străpungă inima. O centură de siguranță mă leagă de scaun, împiedicându-mă să cad în fiord. Nu mi-o pot imagina pe Julii punându-mi-o.

Îmi scot mâinile din capsula de siguranță și mă prind de brațul scaunului, apoi îmi desfac centura. Alunec în jos, dar reușesc să mă trag deasupra scaunului. Nava geme pe pintenul ei de stâncă. Mișcarea deranjează un cadavru pe jumătate spulberat din spatele navei, care alunecă spre mine. Mă feresc. Mă lovește în umăr și aproape că mă ia cu el.

Crispându-mă din pricina durerii din mâinile mutilate, mă mișc cât mai grijuliu cu putință. Compartimentul e presărat cu rămășițele a ceea ce au fost până de curând niște ființe umane.

— Volga? Volga!

Parcă-mi caut din nou sora printre cadavre. Uitându-mă după pantofii ei albaștri. Majoritatea capsulelor de siguranță au fost sfârtecate de schije de metal. În ele sunt străini. Sunt ușurată nedescoperindu-le aici pe celelalte fete ale Victrei. Erau în *Pandora*? Oare mama lor e acum o grămadă de oase pe sol?

N-o iubesc pe Julii, dar tot mi se întoarce stomacul pe dos.

Tresar când un alt cocon se dezumflă șuierând. Gelul rigid devine elastic, ca o bucată de unt negru care se topește, și din el răsare chipul prietenei mele. Se holbează îngrozită la vederea fiordului de dedesubt. Se smucește, făcând nava să se legene.

— Volga, nu mișca!

Încremenim amândouă până când nava încetează să se mai miște. Mă trag cu grijă până la ea și o ajut să se descotorosească de centura de siguranță. Avem nevoie de aproape cinci minute ca să ne târâm în sus prin cabină către gaura din celălalt capăt al navei. Odată ajunse la lumina zilei, alunecăm pe aripa ruptă până pe solul stâncos de dedesubt. Volga cade în genunchi și sărută pământul înghețat.

— Nu mai vreau nave, îngaimă ea. Nu mai vreau nave!

— De acord, murmur eu.

Vârful fiordului e presărat cu bucăți de navă, și nu provin numai de la a noastră. Resturile câtorva distrugătoare-de-aripi ard printre heleșteie înghețate și petice de iarbă aspră. Din

cabina unei nave de luptă atârnă o parte din trupul unui bărbat în armură. Cum a ajuns acolo? Pe un deal aflat la marginea unei păduri fumegă o altă bucată din nava noastră. Nori imenși au înghițit o bună parte din cerul înserării. Prin spărturile lor văd străfulgerări pe orbită.

— Unde suntem? întreabă Volga.

La vest, soarele apune îndărătul unor munți. Fiordurile se întind spre nord și spre est, până la mare.

— Nu știu, zic eu. Poate sunt Munții Dedalus. Sau…

Cercetez munții dinspre vest și văd cele trei piscuri ale Gâtului Hidrei. Râd șocată.

— Suntem pe platoul Cimmeria. În nordul extrem. Astea's precis Fiordurile Piriene.

Privesc spre sud. O pădure acoperă un ținut cețos presărat cu fiorduri și stânci colțuroase. La mii de kilometri distanță, ținuturile înalte cedează locul unor câmpii nesfârșite mărginite de jungle.

— Cimmeria! Ești acasă! zice Volga.

Acasă?

Mă înfior în bătaia vântului înghețat din nord, care-mi pătrunde prin jachetă cu ușurința unui cuțit. Da, *este* planeta mea. Dar n-am mai văzut niciodată zăpadă. Și nicio persoană dragă mie nu mai respiră aerul ei: sunt împrăștiate prin tot sistemul solar sau îngropate în pământ. Mă simt singură.

Nu mă simt acasă pe Marte.

— Ai nevoie de niște haine, spune Volga făcând un pas către navă.

Piciorul ei deplasează o piatră, care se rostogolește și lovește o alta, rostogolindu-se la rândul ei până se izbește de fuzelajul navei. Se aude un oftat metalic și nava se înclină înainte, pierzând bătălia cu gravitația. Cu un geamăt, alunecă peste buza fiordului. Eu și Volga o privim prăbușindu-se în apa de dedesubt.

— Înspăimântător, murmură ea, arătând dealul pe panta căruia zace treimea din spate. O să mergem acolo. Poate o să găsim provizii și oameni care au nevoie de ajutor.

O urmez, dar numai fiindcă n-am nicio idee mai bună.

Când ajungem la locul prăbușirii, s-a înnoptat de-a binelea, iar pantofii mei primiți de la Julii plescăie plini cu apă rece.

Văd mai bine decât Volga în penumbră, așa că eu conduc.

Interiorul navei e un abator. Zeci de capsule de siguranță au fost străpunse de bucăți de metal îndoit. Sângele se prelinge din ele și se adună pe podea ca o supă, îngroșându-se pe măsură ce se răcește. Șansele să fi supraviețuit cineva aici sunt egale cu zero. Dar pare un gest omenos să cauți supraviețuitori.

Eu verific în spate, iar Volga în față. Fiecare capsulă pe care o desfac îmi dezvăluie o nouă scenă de coșmar. Când ajung la al șaselea cadavru, nu mai simt nimic și încep să mă întreb cum reușește civilizația să progreseze cu asemenea lucruri întâmplându-se în culise.

Așa e războiul? Este atât de… *brutal.* Privind hologramele și paradele am crezut că era mai sofisticat, mai organizat. Dar e atât de… direct, de stângaci chiar. Asta văd frații mei în fiecare zi? Chiar dacă vor reveni acasă, asta vor vedea când vor închide ochii?

Continui să caut în ciuda ororii și descopăr o comoară de provizii de urgență: truse medicale, îmbrăcăminte termoizolantă, apă, cutii de urgență cu un primus și cuburi de proteine. Renunțând să mai caut persoane aflate în viață, depozitez proviziile lângă navă.

Apoi, undeva în partea din spate a epavei, ceva se mișcă.

Mai întâi cred că-i un șobolan. Apoi văd niște degete și-mi dau seama că-i aparțin unei persoane aflate într-o capsulă pe jumătate dezumflată. O deschid. Chipul femeii e livid. Nu-i rănită… cu excepția bucății de metal care aproape că i-a retezat trupul în două.

— Fig!

Pleoapele i se ridică. Liniile tatuajelor ei albe sunt nefiresc de luminoase în întuneric. Nu mă recunoaște.

— Fig! zic eu încet. Pun mâna pe mâna ei. E rece. Hei, contractantule independent!

— Psappha? spune ea. Credeam c-o să… am mai mult timp. Nu-i cinstit. Aveam atâtea… de făcut.

— Fig, m-auzi?

O urăsc, dar e greu să te încăpățânezi să urăști pe cineva care-i tăiat în două.

— Fig, sunt Lyria. Fata Roșie.

— Fata Roșie. Ochii i se concentrează. Of, zice dezamăgită. Tu? Sigur că nu puteam să am o moștenitoare mai bună! Pufnește. Ar fi putut fi cineva cu *oarecare* talent. Un contractant

independent. Ochii i se închid. Ad-o pe Obsidiană! Sângele îi podidește pe gură. Adă… corbul ăla.

Nedumerită, o strig pe Volga. Nu răspunde.

— Simt că mă desincronizez. Umezeala desprinde rădăcina ramificată. Exact cum a zis ea.

Bolborosește. Am mai văzut asta întâmplându-se când mor oamenii.

— Figment a zis: unde-i afurisitul de corb? spune ea vorbind acum la persoana a treia. Îl poate folosi. Cu sângele ăla albastru își poate clădi un imperiu.

— Rezistă. Vin ajutoare.

— Ce idioată! Scăpasem. Urma să fiu cel mai mare contractant independent al tuturor timpurilor. Dar târfa aia de Călăreață a Oaselor trebuia ea să…

Gura i se strâmbă. Ochii i se holbează. Îmi urlă în față. Mă trag îndărăt, dar mâinile ei mă apucă de încheieturi cu o forță nebunească. Scoate un sunet pe jumătate tuse, pe jumătate vomă, ca un motor vechi și muribund. Ochii dau să-i iasă din cap. Trupul îi e cuprins de convulsii și face spume la gură. O umflătură i se deplasează pe față ca un melc prins sub piele. Îi ajunge în vârful nasului, îi dilată o nară și țâșnește prin ea.

Arată ca un calamar micuț din metal cu sute de brațe subțiri ca firul de păr și încheiate cu un soi de fibre. Se repede la fața mea și țip. Dar mâinile ei nu-mi dau drumul! Mă zbat, în timp ce calamarul mi se târăște peste ochi. Simt o presiune intensă într-o nară. Îmi intră *în cavitatea nazală*! Mă chinui să respir. Apoi urmează o durere cum n-am mai simțit vreodată. O sută de ace între creierul și nara mea. O cascadă de foc în fiecare terminație nervoasă. O durere cumplită de-a lungul șirei spinării. Văd o explozie luminoasă. Fig devine un monstru cald, roșu, pulsând. Apoi se face brusc albă. Îi văd oasele. Organele. Sângele curgându-i prin vene ca o hartă a liniilor de tramvai din Hyperion. Până și mâncarea din stomac. Ceva îmi pulsează asurzitor în creier. Însă Fig tot nu-mi dă drumul. Durerea mă năpădește din nou ca un val, apoi se retrage lăsându-mi creierul golit de sens. Când se domolește, mă cutremur prostită de groază.

Fig dă ochii peste cap. Din gura ei iese o voce care nu aparține unei ființe umane.

— O, hiacintul meu de munte, ce păstori
Călcatu-te-au cu pasul lor stângaci?
Acum pecete frântă ești:
o pată stacojie pe pământ.[23]
Figmentum es
Figmentum es Figmentum es
FIGMENTUM ES FIGMENTUM ES FIGMENTUM ES

— Aplauze, surioară! *Ai ucis-o pe Pigment. Ești Figment. Nu te prezenta la raport,* rostește blând o voce feminină în capul meu. *Mânia mea fie a ta*!

Apoi amuțește și Fig e moartă.

51. LYRIA

Vrăjitoarea de jad

În amurg, Volga stă aplecată deasupra unui bărbat, masându-i pieptul. Renunță, se retrage pe călcâie și mă privește epuizată.

— Lyria, ce s-a-ntâmplat?

— Aăă, nu știu.

Clatin din cap, nereușind să-mi găsesc cuvintele. Chiar s-a-ntâmplat? Aș crede c-am înnebunit, dar nara îmi e crestată și sângerează. Chestia aia ca un calamar e în creierul meu? Ce înseamnă că eu sunt Figment? Cui nu trebuie să-i dau raportul? Cum să explic că un monstru mic tocmai a țâșnit din capul lui Fig și mi-a intrat în nară? E înăuntrul meu. Orice-o fi. Mi-a vorbit. Acum tace. Nu mai există durere. Doar șuieratul vântului și trosnetul metalului și copacii imenși din jurul nostru. Lumea însăși pare pusă pe rele.

— Fig a murit, zic eu în cele din urmă.

— Nu se poate!

O conduc la Fig. Volga se apleacă peste trupul femeii și-i verifică pulsul. Își pune urechea pe inima ei. O trage de nas. Îi ridică o pleoapă. O pălmuiește.

— *Chiar* a murit.

[23] Versuri ale poetei grecoaice Sapho din Lesbos.

— Da, ce bine c-ai verificat tu!

— Când e vorba de Fig, nimic nu-i cum pare. Înainte să-i răspund, Volga scoate un cuțit găsit probabil în epavă și-l înfige în orbita lui Fig.

— Ce faci? Încetează! zic îmbrâncind-o.

Volga ia un aer jignit.

— Quicksilver a pus o recompensă enormă pe capul ei, zice reluându-și îndeletnicirea macabră. A furat ceva de la el. Dar contractul e Amani. Cere probă retinală. Scoate un ochi și se apucă să-l desprindă și pe celălalt. Ai văzut globul ăla pe care-l avea sau rucsacul?

Clatin din cap.

— Pistolul?

Nu răspund.

Îngrețoșată, ies din navă și stau afară, pipăind tăietura mică pe care mi-a făcut-o calamarul de metal al lui Fig când mi-a pătruns în nas. Quicksilver o vâna pe Fig? De ce? Motivul se află în rucsac? În glob? Sau înăuntrul meu? Dacă Volga ar ști că-l am, m-ar tăia ca să-l dobândească? Știe măcar despre existența lui?

„O marfă periculoasă”. Așa a spus Fig despre Volga. Nu mințea. Numai fiindcă Volga m-a ajutat să evadez, nu înseamnă că mi-e prietenă. Toate scrisorile ei au fost doar ca să-și omoare timpul. Când e vorba de bani care zac pe jos sau în orbita cuiva, devine o sălbatică sută la sută.

În curând, Volga mi se alătură cu rucsacul lui Figment pe umăr și cu globul ei negru în mână.

— E vorba doar de afaceri, zice ea, neînțelegând de ce sunt prost dispusă. Era deja moartă.

Nu zic nimic când încearcă să desfacă globul. Cum eforturile ei sunt zadarnice, găsește un pistol la unul dintre cadavre și trage în glob. Metalul nu se alege nici măcar cu o zgârietură. Volga se încruntă. Dar răsună un țiuit nefiresc, modulându-se până când mi se pare că globul îmi vorbește.

— Ce-i în el? o întreb.

— Nu știu. Poate ceea ce-a furat. Ar putea fi de valoare.

În jurul nostru morții zac cu zecile și ea caută lucruri de valoare. Trebuie să scap de ea. Trebuie să mă îndepărtez de locul prăbușirii, de oamenii ăștia. Trebuie să mă întorc la Liam.

În capul meu răsună un zumzet strident de care nu pot să scap. Nu-i globul șoptindu-mi. E altceva. La început am crezut că

mi s-a vătămat auzul. Îmi vâr un deget în ureche și mă scobesc. Zumzetul devine și mai puternic. Nu vine din capul meu, ci din pădure.

— Auzi? întreb.

Volga clatină din cap.

— Se presupune că ai un auz de animal de pradă. Chiar n-auzi deloc?

Ea încearcă să desfacă globul cu cuțitul.

— Poate te-ai lovit tu la cap?

Mă îndrept către liziera pădurii. Sunetul vine dinspre copaci. Volga mă strigă și, când încep să-l urmez, vine fuga după mine.

Pe măsură ce înaintez, zumzetul se aude tot mai tare și văd o vagă unduire în văzduh. Cam ca aerul fierbinte de deasupra unei sobe. Dăm de crengi rupte. De copaci frânți mult deasupra capului nostru. Probabil că aici s-a prăbușit un distrugător-de-aripi. Pătrunzând într-un desiș întunecos, unde copacii au explodat din cauza impactului, descopăr un trunchi căzut de sub care se ivesc două picioare din metal verde. Zumzetul e așa de sonor, că-mi acopăr urechile.

— Fig! strigă o voce de femeie.

Zumzetul se oprește.

— Da’ știu că nu te-ai grăbit! Te chem de o afurisită de jumătate de oră!

De cealaltă parte a copacului, Victra e întinsă pe spate, împingând trunchiul cu ambele mâini. I-a prins ambele picioare sub el. Să fi căzut doar puțin mai încolo, i-ar fi strivit copilul din pântece.

Auria captivă privește în sus pe sub o claie de păr blond și scurt. Ochii îi fulgeră de mânie. Sar înapoi înfricoșată, mă izbesc de Volga și cad. Când mă ridic, Victra râde.

— Afurisitul meu de noroc! Sevro are dreptate. Gândacii chiar vor moșteni lumile.

— Julii! exclamă Volga.

— Mă cheamă Barca! Pe zei, nimeni nu e-n stare să priceapă? El i-atât de sensibil la chestia asta! Unde-i Fig? Unde-mi sunt oamenii?

Apuc o creangă de pe jos de parc-am de gând s-o lovesc în cap cu ea. Apoi, ceva mai încolo în zăpadă, zăresc pumnul electromagnetic al Victrei. Mă reped la el și-mi vâr mâna în mănușa metalică imensă. *Vuuuum.* Se activează și-l ațintesc

spre capul ei. Energia înmagazinată îmi face brațul să tremure. Pe zei, chiar e greu!

— Haide, fetițo! Voxul, Sindicatul, Atalanta, toți ciudații ăia, toată lumea vrea o bucată din mine. Ia o mușcătură. Ai grijă să nu te-neci!

— Lyria, nu! spune Volga punându-se dinaintea mea. Nu poți s-o împuști!

— Dă-te!

— Tu nu ești așa.

— Și tu de unde dracu' știi asta? După câteva scrisori?

— Lyria, știu! Nu vrei s-o împuști!

Brațul începe să mă doară din pricina greutății pumnului electromagnetic.

— Ne-a torturat și pe tine, și pe mine și ne-a aruncat în temniță, nu? Hai să ne asigurăm...

De jos, Victra izbucnește în râs.

— Temniță? Te referi la *camera de joacă* a Electrei?

Pentru ea suntem doar niște furnici.

— I-am dat camerele alea Electrei când a împlinit patru ani. Zicea că sofiștii noștri erau plicticoși și în fond și mama a procedat la fel cu *mine* și uite ce-am devenit! Face o mică grimasă. Deși a mai fost și Antonia, nu? Dar am rezolvat problema asta. Zâmbetul ei e pe jumătate satisfăcut și pe jumătate mândru. Electra a rezolvat ghicitoarea în treisprezece zile. Mai încet decât mine, sigur, dar mult mai repede decât taică-su și, să rămână numai între noi, fetelor, o parte din mine crede că ei i-a plăcut nițel chestia asta. Micuța harpie! În fine, dacă într-adevăr v-aș fi torturat, v-ați fi pierdut mințile. Întrebați-l pe soțul meu.

O cameră de joacă?! Acum comportarea lui Fig se explică. Dintr-odată mă simt eu însămi ca o furnică.

— Ai văzut ce efect a avut asupra noastră..., zice Volga.

— Mă rog, puține asperități n-au dăunat niciodată caracterului cuiva. În cazul tău au făcut minuni. Dacă ai fi fost atât de sângeroasă și anul trecut, poate că familia ta ar mai fi...

Mă străbate un val de furie și trag cu pumnul electromagnetic în solul de lângă capul Victrei. Reculul mă aruncă îndărăt și sunt cât pe ce să scap arma. Victra nici n-a clipit. Cască, în timp ce aburii zăpezii topite se ridică în jurul ei.

— Zeilor, ce melodramatici sunteți voi, Roșiii!

Volga îmi ia arma.

— E gravidă! N-o să fiu rea.

— Rea? mă răstesc eu. De-abia ce i-ai scos ochii lui Fig!

— Era deja moartă. Nu mai avea nevoie de ei.

— Figment a murit? întreabă Victra. Ce căcat! Uite cum am irosit treizeci de milioane de credite! O să-mi lipsească personalitatea ei strălucitoare. Prin minte îi trece un gând. Cine era cu ea când a murit?

Volga face semn către mine. Victra mă sfredelește cu privirea. Știe despre parazit?

— Mersi, îi zic Volgăi.

— Păi ai fost!

— Și de ce să-i spui ei tot?

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar vă deranjează să vă certați altă dată și să mă ajutați să-mi dau la o parte de pe picioare copacul ăsta imens? Oamenii mei o să-mi identifice semnalul, dar este nedemn să mă găsească zăcând pe spate ca o balenă eșuată. N-o să mai vorbească decât despre asta.

— Nu te ajutăm! zic eu.

Volga are aerul că ar vrea s-o facă.

— Unde-s celelalte fete ale tale? întreabă ea.

— În siguranță.

— Să nu te prind c-o ajuți! îi zic eu.

Volga se răsucește spre mine și vocea-i e un mârâit surd:

— Nu mă controlezi tu pe mine! O să fac ce cred că-i corect!

— O s-o ajuți pe ticăloasa asta? Parcă ziceai că nu-i războiul nostru!

Volga nu răspunde.

— Nu fi așa catârcă, drăguță! Am înțeles, ești înfiorător de oprimată, spune Victra. Dar hai să nu fim ipocrite. *Tu* mi-ai răpit fiica. Voi amândouă de fapt. Și eu am avut decența de a aranja să-i fiți transferate amicului vostru Cenușiu, deși el nici măcar n-a stipulat în contract că trebuia să fiți într-o bucată. Oricum ai privi, sunt de-a dreptul binevoitoare. Tocmai erați pe cale să deveniți cățelușii Obsidienilor când… chestiile alea mi-au ocupat nava.

— Ascomannii, o corectează Volga.

— Poate, zice Victra.

— Ei erau, insistă Volga.

Ochii Victrei dau de înțeles că-i de aceeași părere.

— Știau cum mă cheamă.

Victra se încruntă, nu pe de-a-ntregul surprinsă. Ce anume știe?

— Ce vreau să spun: cel mai neînsemnat lucru pe care l-ați putea face ar fi să-mi permiteți să-mi păstrez o cât de mică urmă de demnitate, luându-mi afurisitul ăsta de copac de pe afurisitele astea de picioare! zice ea. Dacă vreți bani, nu-i o problemă. Care-i prețul vostru?

— Banii nu rezolvă tot, îi zic eu.

— Greșit, dar dac-așa crezi tu…

Mă aplec către ea cât de aproape îndrăznesc.

— Aici banii n-o să te ajute. Încearcă să recurgi la demnitate. În final, e tot ce ai.

Zâmbetul ei e rece.

— Îmi plac argumentele astea circulare. Dar, când oamenii mei vor ajunge aici, poate o să te abandonăm noi pe tine.

— N-am nevoie de ajutorul tău și n-am nevoie ca Ephraim să mă ia la schimb, îi spun și pornesc înapoi către navă.

Volga mă ajunge din urmă.

— Unde te duci? întreabă ea.

— Nu-i treaba ta.

— Oamenii ei sunt pe drum. Dacă așteptăm aici, o să fim în siguranță.

Cum poate spune asta, când oamenii Victrei nu ne-au putut apăra de ascomanni nici măcar în interiorul navei sale amiral? Dacă vin încoace… Clatin din cap.

— Îi suntem datoare, insistă Volga.

— Mi-am plătit datoria în celula aia. Și tu la fel. O crezi neajutorată numai fiindcă are un copil în burtă? E o Războinică Însemnată, idioato!

— Nu-s idioată, replică Volga jignită.

— Chiar vrei să te încurci cu ei? Asta ar vrea Ephraim să faci?

— Ephraim e terminat. De chestiile alea de sus puteam să fug. Dar dacă fug de asta… Clatină din cap, apoi își înalță bărbia. Datoria mea va fi plătită când o să-i dau fiica înapoi. Își pune mâna pe umărul meu. Ajută-mă s-o facem!

Privesc cuțitul Volgăi, îndesat în betelia pantalonilor. Sângele ochilor lui Fig a îmbibat cămașa în dreptul locului unde i-a ascuns. Crede că se va îmbogăți din afacerea asta. Proasta!

— Sper c-o să-ți dea toți banii pe care ți i-ai dorit. Spre

deosebire de tine, eu nu-s de vânzare.

O las și plec.

În curând, am împachetat jumătate dintre proviziile găsite în epavă și mi-am pus niște pantaloni termici cenușii descoperiți într-un dulap cu efecte. Cu picioarele alunecându-mi în cizmele prea mari ale unui Cenușiu mort, pornesc către sud, îndepărtându-mă de locul prăbușirii. O parte din mine își dorește ca Volga să mă ajungă din urmă.

N-o face.

Înaintea mea nu văd decât piatră și zăpadă pe jumătate topită. Un peisaj vast, care m-ar înghiți fără să remarce nimeni. Asta nu-i casa mea. Pentru prima oară de când am răspuns la biletul Volgăi, mă simt singură. De ce mi se pare deja că asta s-a petrecut cu o viață în urmă?

Privesc îndărăt către navă. E abia cât un punctuleț. N-am niciun plan, dar nu vreau să mă salveze oamenii Victrei. Nu vreau să-i fiu redată lui Ephraim și să-i rămân datoare. Prefer să mor înghețată încercând să mă descurc singură.

Mergând de-a lungul fiordului, zăresc câteva aparate de zbor plutind aproape de suprafața apei întunecate de dedesubt, îndreptându-se către locul prăbușirii. De aici par niște punctișoare. Probabil oamenii Victrei. Am nevoie de aproape un minut ca să mă prind cum se folosește binoclul pe care l-am luat. Când îl fac să meargă, îl îndrept către naveta din frunte. Acționez dispozitivul care mărește imaginea. Nava arată ca un pelican, unul dintre transportoarele alea vechi cu coca rotunjită și aripi vag curbate. Mai puțin impozantă decât m-aș fi așteptat de la echipa de salvare a unui Auriu. Nu poartă însemnele Caselor Julii sau Barca. Comut pe următoarea. Tot un pelican, dar mai vechi. Pe o latură a ei e desenată fața unui model Rozaliu sorbind dintr-o sticlă de Ambrozia. Încremenesc. Luminile ei sunt orbitoare, ca în ziua în care familia mea a fost ucisă.

Mă întorc și o rup la fugă înapoi pe platou. Ajung amețită de epuizare și o văd pe Volga în apropiere de locul căderii, ajutând-o pe Victra să-și dea jos armura îndoită. Volga îmi zâmbește.

— Știam eu c-o să te întorci.

— Mâna Roșie, gâfâi eu încercând să respir. Vine Mâna Roșie!

Volga își aduce în față o pușcă recuperată de la un cadavru.

— Mâna Roșie? Ești sigură?

— E o zi bună pentru vulturi, murmură Victra.

Cercetează văzduhul și cred că acum înțelege în cele din urmă că, din cine știe ce motive, oamenii ei nu vin s-o salveze.

— O să ne omoare și pe mine, și pe înghețata. Îmi aruncă o privire. Pentru tine s-ar putea să fie mai rău, Gamma.

Mă uit la pântecele ei. Pare gata să plesnească.

— Poți să...

Ea țâșnește din loc, deja la zece metri depărtare și deplasându-se cu iuțeală. Volga e pe urmele ei. Căcat!

Mă împleticesc după ele prin zăpada adâncă. Sunt incredibil de rapide. Picioarele Victrei o transportă ca niște pistoane prin pădure și în susul unui deal imens, în timp ce-și ține stomacul cu mâinile. Volga e în spatele ei, străduindu-se să țină pasul. În curând, nu le mai văd și mă țin numai după urmele lor. Dar nu trece mult și dispar și ele. Cercetez solul și descopăr ceva luminos pe o creangă. O amprentă galbenă, vagă. Găsesc altele, pe ramurile copacilor din dreapta. Căldură reziduală.

Mâna mi se duce la cap.

Ce e chestia dinăuntrul meu?

Mă urc în copac și mă târăsc de-a lungul ramurilor lui, ținându-mă după urme până când ele coboară și se continuă spre sud. Când le ajung din urmă, în vârful dealului, simt un junghi în coaste. Volga zace gâfâind pe burtă. Victra stă ghemuită în spatele unui bolovan, privind către locul prăbușirii navei.

— Să dea toți dracii! murmur eu și-mi dau drumul în zăpadă lângă ele.

— Ți-am zis c-o să vadă urmele, îi zice Victra Volgăi.

Volga mă privește nedumerită, apoi arată către burta Victrei:

— Cât de rapidă ești fără asta?

— Ar fi nepoliticos să mă fălesc.

Gâfâind în continuare, mă sprijin de stâncă și mă ridic să privesc dincolo de ea. Navetele abia aterizează. De data asta nu apare nicio citire cu infraroșii. Câteva zeci de Roșii se revarsă strigând din spatele vehiculelor. Îi dau Victrei binoclul meu. Îl împinge deoparte de parc-am jignit-o. Îl duc la ochi, dar Volga mi-l înhață ca să-l folosească ea. Bombănind, privesc cum Roșiii cercetează zona de impact. O siluetă singuratică stă mai la o parte.

— Ei, să-mi sară ochii, zice Victra mijindu-i. Ticăloasa-șefă în

carne și oase! Pe Jupiter, ce caută aici?

— Cine? întreb eu.

Victra se gândește să-mi răspundă, însă n-o face. Volga a înțepenit. Mă întind să-mi iau binoclul. Ea mi-l cedează cu reținere. Victra mi-l smulge.

— Nu contează! răspunde ea.

— Las-o să vadă! intervine Volga. E dreptul ei!

— Ce să văd?

— Trebuie să plecăm! spune Victra.

— Dă-mi binoclul!

Vreau să-l înșfac, însă ea mă împinge în lături ca pe un copil. Fierbând de furie, privesc pe deasupra stâncii către silueta singuratică. Simt o durere la baza craniului. Treptat, contururile siluetei devin mai clare. Nu se mărește, dar devine cumva mai concretă și creierul meu o recunoaște, chiar dacă abia-i mai mare decât o gămălie.

Când se întoarce, încremenesc. Chipul îi este așa cum mi-l amintesc. Pe jumătate superb. Cealaltă jumătate – numai cicatrici oribile. Era colorat de verdele focurilor de armă care mi-au ucis fratele când ea a apăsat pe trăgaci.

— O cunosc pe femeia asta, șoptesc eu.

Volga se încruntă.

— Cum poți să…

— O cheamă Harmony, spune Victra privindu-mă curioasă. Sămânța stricată a lui Ares. Și conducătoarea Mâinii Roșii. Văd că ți-amintești de ea.

— A atacat 121, murmur eu.

Căldura mi se răspândește în josul coloanei vertebrale, intensificându-se până când o senzație ca o înțepătură îmi cuprinde ceafa. Pixeli îmi străfulgeră pe dinaintea ochilor. Inima mi-o ia la trap și simt furnicături în membre. Parc-aș putea să aud totul în jur. Gâlgâitul sucurilor gastrice din stomacul gol al Volgăi. Zgomotul fiecărui fulg de nea care cade. Torsul navei îndepărtate. Până și mișcarea copilului Victrei în pântecele ei. Apoi globul din mâna Volgăi îmi șoptește din nou.

Victra mă privește încruntată, remarcând schimbarea.

— Așa scrie în dosarul tău. Kavax a lăsat-o să-i scape.

— Ți-a ucis fratele. Are cicatrici, nu? întreabă Volga.

I-am povestit asta în bilețele.

Auzul îmi revine la normal. Încuviințez, sfâșiată între confuzie

și furie.

— Și pe tata, pe sora mea și pe copiii ei. Ce caută aici?

— Soțul și copiii ei au murit într-o mină deținută de familia mea, răspunde Victra. Femeia asta-i motivul pentru care tatăl lui Sevro a sfârșit cu capul într-o cutie. Ea n-a putut suporta ideea că Ares era un Auriu. Cât despre cum anume a știut că sunt aici…

Își mușcă buzele îngândurată.

— Vrei s-o omor? întreabă Volga schimbându-și poziția puștii.

— Nu, răspunde Victra.

— Nu pe tine te-ntrebam.

O privesc pe Harmony. O văd mai clar decât până acum. Își aprinde o țigară, în timp ce doi bărbați cu adulmecători metalice lungi în loc de nasuri încep să amușine zăpada.

— Poți s-o nimerești de-aici?

— Probabil.

— Nu-ți bate joc de biata fată, zice Victra. E la mai bine de un kilometru. Pe vântul ăsta, ți-ar trebui o lunetă antiderivă. Și străfulgerarea țevii armei ăsteia electromagnetice o să aducă navetele alea pe capul nostru.

— Asta nu-i problema ta, îi spune Volga.

— Femeia aia i-a declarat război familiei mele, insistă ea. Ca urmare, e problema mea. Și, când o să ne împuște din navete pentru că tu n-ai putut să mai aștepți să te răzbuni, o să fie problema noastră, a tuturor. Inclusiv a copilului meu.

Volga o ignoră.

— Lyria, vrei s-o omor?

Îmi imaginez capul lui Harmony plesnind ca un ou. Văd sângele pătând zăpada. O aud bolborosind printr-o gaură din gâtlej. Poate și una în stomac. Dar o singură privire către pântecele Victrei și către degetele ei albite care strâng mânerul briciului mă convinge să mă răzgândesc. Oare ne-ar ucide Victra înainte să apuce Volga să tragă?

— Nu, zic eu. Nu merită.

Am spus-o de dragul vieții copilului sau a Volgăi?

Oricum, nu ăsta e răspunsul la care se aștepta Victra. Mâna ei se desprinde de mânerul briciului. Volga răsuflă ușurată și-și pune pușca pe genunchi. Simt o alinare stranie la gândul că era gata s-o facă de dragul meu, indiferent de riscuri.

— O să ne găsească urmele în curând, spune Victra.

Mult deasupra noastră răsună bubuituri. Lumini tremură pe cerul întunecat.

— Ascomannii ăia, în lipsa unui nume mai potrivit, au intrat în computer. Nu-i credeam capabili. Au preluat controlul tunurilor. Au distrus capsulele de evacuare cât ați fost voi inconștiente. Se strâmbă. Am fost nevoită să opresc baliza de semnalizare, pentru ca *Pandora* să nu ne poată ochi de pe orbită. Cu toate sfărâmăturile astea… Oamenii mei nu vin. Sau nu destul de repede. Suntem pe cont propriu.

Privește către sud, scrutând pădurea întunecată, care se întinde cât vezi cu ochii. Mâna îi poposește pe pântece, singura concesie pe care i-o face fricii. Mă pomenesc admirându-i calmul, chiar dacă o urăsc. Dar în prezența lui Harmony ura asta pare neimportantă.

— Trebuie să găsim o antenă de transmisiuni sau să luăm o barcă cu care să trecem strâmtoarea către sud, spune ea. Și trebuie să pornim chiar acum.

52. EPHRAIM

Ploaia Palidă

Ninsoarea nu mai cade peste Olympia. Dimineața e senină, iar eu mă plimb pe străzile albe și pufoase. Am vrut să mă îndepărtez de Sălașul Vulturului. Au trecut patru ore de când am coborât scările și încă n-am reușit să las în urmă mirosul de sânge și bălegar care îmbiba scena uciderii Mâncătoarei de Zei de către Valdir.

Nu trece mult și mașinile în mișcare strică zăpada. Tot orașul răsună de zgomote industriale. Roșiii care odinioară lâncezeau în taberele de asimilare lucrează pe platforme plutitoare de construcții, reparând orașul, conform promisiunii lui Sefi de a-i reda Olympiei măreția de odinioară. Se descurcă de minune. Quicksilver a băgat în buzunarul propriu banii obținuți pe heliu, dar Sefi îi direcționează către Cimmeria. Domnia Obsidienilor e absolută. Execuțiile teroriștilor Mâinii Roșii sunt publice și brutale. Totuși, în același timp, răspândesc și bunăstarea.

Șiruri de Roșii și Culori Inferioare proaspăt sosite de la țară fac

cozi în fața oficiilor forțelor de muncă. Fiecare capătă cazare, un salariu corect și un scop în viață cum n-a mai avut de ani buni. Multe Culori Medii lucrează acum în administrația lui Sefi. Altele sunt lăsate în pace să facă bani cum consideră de cuviință, atât timp cât Obsidienii capătă și ei o parte. Orașul revine la viață. Eu nu mă simt la fel de optimist. Sefi o fi bună pentru Marte, pentru oamenii Lyriei, dar nu și pentru Volga.

Sau poate că alegerea asta nu-mi aparține?

Piețe care la sosirea mea găzduiau numai vagabonzi și focuri în aer liber sunt acum pline de dughene noi cu produse din sudul Cimmeriei, pești din Marea Termică, textile din Agea și mărfuri exotice din Centru. Obsidienii umblă printre Argintii, Maronii, Cafenii și Roșii. Nu-i o utopie, dar nu-i nici război. Visul lui Sefi capătă contur. Au trecut câteva săptămâni de la ultimele bombe ale Mâinii Roșii. Înainte de căderea lui nervoasă, Valdir i-a vânat neîncetat, alungându-i din fortărețele lor de pe platourile montane. Unii spun că i-a gonit dincolo de strâmtoare.

Totul se va spulbera la moartea lui Sefi.

N-o pot lăsa s-o amestece pe Volga în asta, dar, cât timp e încă în mâinile lui Julii, trebuie să-i cânt în strună lui Sefi. Știe că mă are în lesă.

În apropierea unui local de jocuri, un băiat Roșu încearcă să mă jefuiască. Îi trag una peste ceafă și apoi îl învăț cum se face, furând cronometrul unui Argintiu aflat în trecere. I-l arunc puștiului și-i spun că trebuie să aibă mâinile iuți precum cronometrul dacă vrea să și le păstreze.

Îi ciufulesc părul și el se uită la mine.

— Ești Ephraim ti Horn, îmi spune.

— Așa să fie?

Instinctiv, mă uit după ghimpii Sindicatului și râd când el mă scuipă, nimerindu-mi jacheta.

— Trăiască Secerătorul! exclamă și încearcă să-mi tragă un pumn.

Scot un țipăt și dau îndărăt. Alți Roșii se apropie să vadă ce se petrece.

Scap de ei ascunzându-mă într-un bordel. Strâmb din nas, simțind mirosurile familiare și o ocolesc pe madamă până când Roșiii trec mai departe. Cred că gloata era chitită să mă linșeze. Oamenii Secerătorului sunt nebuni de legat. Pierindu-mi cheful de plimbare, încep lungul urcuș pe Scara Bellona ca să revin în

Sălașul Vulturului.

Doi Roșii trec în goană pe lângă mine, gata să mă calce în picioare. Ce lipsă de maniere! Sunt din nou în Hyperion? Apoi observ schimbarea survenită în traficul pietonal. Cei cu datapaduri și implanturi optice au încremenit cu ochii țintă la display-urile lor interne și externe. Alții se îndreaptă grăbiți către baruri sau către noile stații multimedia ale Tribului Tuturor. Până și un Obsidian în uniforma Gărzii și partenerul său Roșu lasă să scape un hoț și se apropie de o fereastră. Îi urmez.

Prin geam se revarsă lumina unei holograme înfățișând o bătălie spațială. E *Pandora.* E atacată. O iau la fugă către scări.

•

La 9:30 după ora Olympiei, *Pandora* a fost cucerită de nave în culorile Tribului Tuturor.

Ploaia de trupuri a început la puțin timp după aceea.

Am văzut bătălia pe crâmpeie, de la o fereastră la alta, în timp ce mă grăbeam spre casă. Am urmărit ploaia de cadavre pe datapadul meu, după ce am trecut de paza Sălașului Vulturului.

Cadavrele au fost dezbrăcate și aruncate peste Agea de la mare înălțime. În lumina soarelui, ploaia de trupuri palide părea aproape elegantă, ca niște pene antropomorfe răsucindu-se prin aer. Puteai să le iei căderea drept zbor până când s-au lovit de platformele aeriene, zgârie-norii, parcurile și bulevardele pavate ale Ageei, de piețele din piatră albă și de acoperișul Domului Luminii, ca sute de mii de gândaci de un parbriz.

Cadavrele au fost aruncate din patru transportoare de trupe ale Tribului Tuturor. Când ajung în armurăria skuggilor, două au fost deja doborâte. Până mă echipez în armură-scarabeu și cizme-săritoare, mă dotez cu arme și mă cocoșez sub greutatea unei lăzi izolatoare pentru transportarea magnetului de neodim, dronele transmit imagini cu un temerar Obsidian în uniforma Tribului Tuturor târât afară de comandouri aeriene din cea de a treia navă. O să creadă că Sefi a ordonat atacul.

Dar de ce, pentru numele lui Jupiter, ar ataca-o Sefi pe Victra?

N-ar face una ca asta.

Sigur a fost Volsung Fá. Știe cum s-o lucreze pe Sefi, înscenându-i un război. Volga a fost probabil unul dintre cadavrele aruncate deasupra Ageei. Gândul aproape că mă cufundă în depresie. Dar nu-l pot lăsa să mă distragă. Fără

Volga, Sefi își pierde puterea asupra mea. O să-mi paralizeze mișcările. O să mă rețină în nava ei care se scufundă. Mai rău. O să-i rețină și pe copii. Și, din câte am văzut eu, Volsung Fá are un plan, iar acesta e înrăutățirea situației. Cu toate tensiunile din Republică, dacă se va lăsa păcălită că a fost mâna Tribului Tuturor, o să izbucnească războiul.

Asta înseamnă că puștii vor deveni ostatici de-adevăratelea.

Așa că trebuie să-i scot de aici și timpul pe care-l mai am ca să evadez se scurge cu iuțeală.

Puștiu' ar face bine să aibă hamul ăla pe sub haine! Nu l-am băgat în garaj numai ca să șurubărească la motocicletă.

Am grijă să aleg gloanțe paralizante și să introduc un încărcător în pistol, apoi îmi pun jacheta, iau un pachet de explozibili sub braț și dau fuga către *Bulgăre de Nea* ca să atașez în partea din spate a rampei de aterizare cârligul meșterit de Pax în garaj. „Of, o să fie nasol!" Îmi iau din nou armamentul.

— Grarnir? rostește un bărbat în spatele meu.

Mă întorc. Gudkind, înlocuitorul lui Freihild ca *vynkjr* al skuggilor, stă în ușa hangarului. E încadrat de doi dintre cei mai isteți skuggi ai mei.

— Grarnir! îmi strigă el fără agresivitate. Regina a poruncit să te prezinți în fața ei. Trebuie să i te alături în buncărul apusean.

Acum i-acum! Soldații lui Sefi nu-mi vor răul, dar ea n-o să mă mai lase niciodată nesupravegheat împreună cu copiii. Trebuie să acționez imediat, cât mai am acces la nava mea.

Când Gudkind îmi vede armura-scarabeu, lada cu magnetul de neodim și sacul cu explozibili, mâinile i se apropie de cuțitele cu lama otrăvită. Ceilalți doi skuggi se încruntă și deconectează piedicile armelor cu impulsuri electromagnetice. Sunt nedumeriți. Ei nu voiseră decât să mă conducă la regina lor.

— Scuze, băieți! N-o luați personal!

Am un avantaj asupra lor, dar sunt al naibii de rapizi!

Cu o mișcare grațioasă, îmi apuc pistolul din toc, mă las să cad pe spate ca să reduc partea de trup expusă și apăs cu degetele de la picioare pe plăcuțele de presiune. Cizmele-săritoare produc un impuls care mă face să alunec zece metri pe spate. Trag de trei ori direct prin toc. Cuțitele lui Gudkind trec la câțiva centimetri de nasul meu. Gloanțele armelor lor cu impulsuri electromagnetice lovesc pereții hangarului în spatele

meu. Mă ridic. Toți cei trei skuggi sunt țepeni ca lemnul din pricina gloanțelor paralizante din frunțile lor. Apoi ei cad, făcând spume la gură.

Le iau căștile și, îndepărtându-mă cu cizmele-săritoare, îmi cer scuze.

— Știu că voi doar urmați ordinele reginei voastre, dar barca asta se scufundă.

Plantez explozibilii pe platforma sudică de aterizare, în timp ce Marte o ia razna sub ochii mei. Canalele de știri ale Republicii spumegă de furie și revarsă râuri de rasism vitriolant cu privire la atacul asupra *Pandorei.* Susțin că avem de-a face cu o dreptate poetică în varianta lui Sefi. Ploaia de pe Mercur a costat viețile a un milion de Obsidieni. Iată ploaia lui Sefi, căzând peste căminul lui Inimă de Leoaică și al Secerătorului, peste capitala Revoltei. Răzbunarea sânge-nghețaților. Inevitabila lor natură pestilențială.

Lumea de afară e în fierbere când ajung la un punct de observație de deasupra *ludusului* de antrenament. Copiii nu sunt la lecțiile lor. N-am acces la protocoalele lor de securitate, din motive evidente, dar, dacă Sefi se află în buncărul apusean, vor fi duși și ei tot acolo. Pot să le-o iau înainte dacă zbor.

Pe Hades, o să mor!

Cu mintea clocotindu-mi, străbat în salturi treptele de marmură și curțile ninse. În navele alea n-au fost membrii Tribului Tuturor. Probabil c-au fost ascomanni. Încearcă să declanșeze un război. Volga era într-o celulă. Dacă au abordat nava, n-a avut nicio șansă să scape. O văd căzând în ploaia de deasupra Ageei. Oasele ei sfărâmându-se în contact cu șoselele de beton.

Ăsta e cel mai rău moment să-mi pun în aplicare planul de rezervă. Crezusem că voi fi prevenit mai din timp când lucrurile aveau să înceapă s-o ia razna. Poate ar fi trebuit să plec din clipa în care și-a făcut apariția Fá sau când s-a țicnit Valdir. Am așteptat prea mult. O să fie prea numeroși. Îmi pun armele în tocuri și strâng mai tare lada cu magnetul. Împotriva unei trupe de Obsidieni înarmați, un pistol nu face mare lucru.

Între Republică și Tribul Tuturor tensiunea crește cu repeziciune.

Se pare că Republica de-abia așteaptă să-i învinuiască pe Obsidieni pentru atacul ăsta.

O aud în vuietul motoarelor distrugătoarelor-de-aripi ce se ridică din hangarele de pe culmile munților. În tunetul cizmelor de metal. În bătăile de tobă din taberele armatei de la vest de oraș. O văd în șirurile de Culori Medii și Inferioare pe care Obsidienii le conduc departe de zonele sensibile. Și în scânteierile metalice de pe cer, care spun că flota orbitală se pregătește pentru represaliile Republicii. Fir-ar să fie, Sefi! Nu lovi tu prima! Asta vrea Fá.

Volsung Fá nu este un barbar, așa cum am crezut inițial. Dacă el a organizat atacul asupra *Pandorei,* are pregătire în destabilizarea regimurilor politice. Ce face el e ca la carte.

Mai devreme sau mai târziu, un deget nervos va apăsa pe trăgaci.

Sau Fá va juca o altă carte.

Și atunci piesele de domino se vor prăbuși. Iar bombele nucleare vor zbura.

Așa vine sfârșitul unei lumi.

N-o să stau aici să-l aștept.

E prea târziu să mai pornesc magnetul de neodim. Îi zăresc pe copii în centrul unui pâlc de Valkirii, traversând un parc cu statui în drum către buncărul apusean. Războinicele poartă câte șaizeci de kilograme de armură electromagnetică, cizme gravitaționale și armament complet. Căștile le sunt închise. Căcat, s-a dus șansa de a folosi arme sonice! În luptă, ar putea doborî o întreagă centurie de legionari Cenușii. Dar asta nu-i o luptă și ultimul lucru pe care mi-l doresc ar fi să le ucid.

Mușchii picioarelor îmi ard în timp ce străbat distanța care mă desparte de Valkirii. Activez pelerina-fantomă și declanșez bombele de pe platforma sudică de aterizare. Sunt suficient de puternice ca să facă geamurile să se spargă și să creeze nori înalți de fum. Sirenele încep să urle. Echipele de intervenție din înălțimile Fortăreței Grifonului se lansează ca meteoriții înspre platformă, îndepărtându-se de mine.

Pornesc autopilotul *Bulgărelui de Nea* și-i activez traseul de zbor. În hangarul unde zac trupurile paralizate ale lui Gudkind și ale celorlalți doi skuggi, probabil nava a început să huruie.

Valkiriile iuțesc pasul, împingându-i pe copii între ele. „Fir-ar să fie, ce grea e lada asta!” Dispozitivele optice ale căștilor Valkiriilor mă vor remarca, în ciuda pelerinei-fantomă. Mai am patruzeci de metri până la ele. Nicio șmecherie nu va avea efect

asupra lor. Nicio minciunică isteață care să le facă să-și abandoneze ordinele. Ele nu vor vedea decât ceva neclar apropiindu-se în fugă.

Statui explodează în jurul meu, dezorientând armele electromagnetice ale Valkiriilor, ale căror citiri sunt distorsionate din pricina pelerinei-fantomă. Două Valkirii se înalță în aer. „Băga-mi-aș!” Sar cât de sus pot cu cizmele mele, parcurgând zece metri. Arunc lada cu magnetul către ele. Ele cred că-i o bombă. Trag în ea din zbor, topindu-i izolația și eliberând magnetul cât un ou de grifon. Cade direct peste Braga, aflată la sol, sau cel puțin cred că în armura aia e Braga. Magnetismul se activează și simt o smucitură în cureaua centurii. Magnetismul crește. Cele două Obsidiene ce se ridicaseră în aer cad. Propulsia cizmelor lor gravitaționale e mult mai puternică decât atracția magnetului, dar, din pricina forțelor opuse, componentele metalice ale generatorului de gravitație al cizmelor cedează. Femeile se prăbușesc rostogolindu-se din văzduh. Celelalte Valkirii își pierd armele și echilibrul și sunt târâte către puternicul câmp magnetic, devenind un ghem încâlcit compus din douăsprezece mașini de ucis dezorientate. Mici explozii sfârâie în jurul ghemului de Obsidiene când munițiile propulsate cu gaz cedează.

Aterizez brutal, stricându-mi amortizoarele cizmelor, și sar pentru ultima oară. Din cauza magnetismului, cizmele mi se dezintegrează în aer și aterizez în apropiere de Pax și Electra. Țip, simțind cum înăuntrul mușchiului gambei mele ceva se desprinde, întinzându-mi armura-scarabeu.

Apoi ceva îmi cedează în piept și simt o durere ascuțită. Privesc îngrozit un mic cilindru care îmi împinge armura-scarabeu pe dedesubt, ca un parazit extraterestru, căutând să ajungă la magnet. „Ce-i asta?” Fac un pas nesigur. Lumea se răstoarnă. Pax aleargă spre mine. Magnetul își pierde puterea. Băiatul mă prinde din cădere. Asta nu era planificat. Obsidienele se târăsc ca niște bolnavi de gută, îndepărtându-se de puterea tot mai redusă a magnetului.

Puștiul privește undeva deasupra capului meu și-i strigă ceva Electrei. Își dau jos jachetele, scoțând la iveală hamurile pe care el le-a făcut pentru amândoi în garaj. Sunt confecționate în conformitate cu indicațiile mele: simple, dar solide, petrecute printre picioare și fixate în jurul șoldurilor. În dreptul ombilicului

au câte un ghem de fibră ca o mulinetă. Leagă între ele capetele fibrelor și umflă sacul cu heliu de la îmbinarea lor. Se ridică la cincizeci de metri în aer, derulând zoriți fibra ca să pună distanță între ei. Deasupra noastră răsună un vuiet și *Bulgăre de Nea* se ivește, urmându-și cursul preprogramat. Cârligul care-i atârnă dedesubt agață fibrele îngemănate. Mosoarele se desfășoară. Pax aleargă spre mine și se agață de trupul meu ca un koala, în timp ce fibra se întinde și tustrei suntem ridicați de la sol și târâți în urma *Bulgărelui de Zăpadă* care suie tot mai sus, lăsând în urmă Sălașul Vulturului.

Totul îmi joacă pe dinaintea ochilor. În timp ce munții de sub picioarele mele devin o formă cețoasă, iar Valkiriile pornesc în urmărirea noastră, trăiesc o senzație de déjà vu. Cu cizmele lor, n-o s-o ajungă niciodată pe *Bulgăre de Nea.* Când cârligul se retrage, depunându-ne în partea din spate a navei, râd și gâfâi în același timp. Pax se face nevăzut, iar Electra îmi dă jos armura-scarabeu. Probabil că distrugătoarele-de-aripi au pornit pe urma noastră.

Electra înhață trusa medicală de pe perete și eu îi privesc chipul în timp ce apucă un tăietor de metal și-l apropie de pieptul meu, mijind ochii. Ce face? Simt o vibrație îndepărtată. Mi-a dat morfon?

Ăla pe care-l desface e sternul meu?

Din piept mi se ridică un firicel de fum. Ea pulverizează spray coagulant. Gravitația artificială a navei crește simțitor, lipindu-ne de podea, în timp ce Pax o lansează într-o mișcare de tirbușon. Nava vibrează când tunurile ei gemene trag în ceva aflat afară. Timpul trece și Electra lucrează aplecată asupra mea.

Privesc o pată de rugină de pe tavanul garajului. Va trebui s-o curăț. *Bulgăre de Nea* e o navă prea frumoasă ca să fie ruginită. Când îmi cobor din nou privirile, Electra a dispărut. Afară e întuneric. Cât timp a trecut? Încă sunt amorțit din pricina morfonului.

Mă ridic nesigur în picioare și remarc dâra lungă de piele sintetică ce-mi străbate sternul de sus în jos. Se întinde, dacă mă mișc prea repede. Sunt peticit. Când o să treacă efectul morfonului, o să mă doară.

În timp ce mă împleticesc pe coridoarele *Bulgărelui de Nea*, îndreptându-mă către cabina de comandă, îmi amintesc de

cadavrele care cădeau peste Agea. Trecând pe lângă bucătăria micuță care e și sală de mese, mă văd ciondănindu-mă cu Volga în timp ce jucam karachi pe drumul de la un asteroid-port la altul. O văd întinsă în cușeta ei, ascultându-și muzica oribilă. O văd aplecându-se din pricina pragurilor joase și plângându-se că s-a lovit la cap. *Bulgăre de Nea* zumzăie în jurul meu, dar e numai zgomot fără nicio melodie.

Micul meu vis despre o viață de fugari se spulberă, lăsându-mă doar cu o navă populată cu nălucile a ceea ce nu avea să fie niciodată.

Îi găsesc pe cei doi copii Aurii în cabina de pilotaj. *Bulgărele* zboară camuflat, cu instrumentele active deconectate, croindu-și drum printr-un strat jos de ceață. Numai senzorii ei pasivi pâlpâie. Marea de dedesubt e neagră și agitată. Când mă așez pe scaunele din spate ale cabinei, ei își ridică șocați ochii din ceștile de ceai aburind.

— A fost…

— Un noroc chior, spune Pax.

— Groaznic! Pur și simplu groaznic!

Gem și mă iau cu mâna de piept. Parc-am încasat o copită de la un rupt-din-soare.

Electra se încruntă, ceea ce o face și mai slută.

— Cum de ești treaz? Ți-am dat morfon cât să scoată un Obsidian din circulație.

Îmi indic pieptul cu mișcări nesigure.

— Dependența. Nici măcar nu m-ai învelit c-o pătură.

— Nu erai în șoc hipotermic. Face o pauză. Ai fost treaz tot timpul?!

— Timpul în care ai folosit cu entuziasm un tăietor de metale pe sternul meu? Da.

— Să-mi fut una, râde ea. Ești dat naibii!

Gem, simțind durerea încă distantă care mi se trezește în piept.

— S-ar putea să am nevoie de un spital adevărat, zic eu pipăind pielea sintetică. Ce-a fost… aia? Adică *alea*?

— Un detector în gambă, spune Pax întinzându-mi un recipient etanș care conține doi cilindri de metal.

Mă uit la gamba mea. Încă sângerează.

— Ai uitat ceva, îi zic Electrei întinzând piciorul.

— *Pe pizda Junonei*! Nu-s infirmiera ta! Ai un pistol cu capse în

garaj. Nu mai fi așa de Pixie!

— Ce drăguță ești! Și cu ăstălalt ce-i? întreb, arătând cilindrul mic de lângă detector.

— Ăla, Omule de Tinichea, e un implant cardiac fixat pe aorta ta, spune Pax. Ca să-ți poată opri inima, doar mișcând un deget.

— Crăpar-aș să crăp!

— Cred că asta și era ideea.

— Nu-mi vine să cred că Sefi n-a avut încredere în mine, zic eu, supărat pe bune.

Ei râd de parcă glumesc.

— Unde…? Am uitat ce voiam să spun. Agea?

— Nu ne întoarcem în Republică, spune Pax. O să ne pună pur și simplu să așteptăm în Citadelă. Așa ceva e inacceptabil.

„Bravo băiatu'!" Așezat în cabina de pilotaj, pare un bărbat în toată firea. Nu că ar fi crescut atât de mult. Dar în mod evident s-a schimbat. Siguranța din priviri, fermitatea bărbiei… când s-a întâmplat asta, când a încetat să-i mai lase pe alții să aleagă în locul lui?

Admir schimbarea, chiar în timp ce resimt ca pe o pierdere că nu mai este un băiețel. Lumea are deja destui bărbați. Dar poate el va fi un altfel de bărbat. Probabil că nu. Dar „poate" e de ajuns.

Fir-ar să fie, ce mă doare pieptul! Din braț îmi iese un tub. Trag de el până descopăr că am târât după mine o pungă cu sânge. „Of!" O recuperez, în timp ce Pax continuă:

— Dacă mătușa Victra a reușit s-ajungă într-o capsulă de salvare, probabil a căzut în emisfera nordică.

— Câtă precizie, bombăne Electra.

— Mai taci! Cu toate sfărâmăturile alea, telemetria a fost…

— Tu să taci! Era cât pe ce să nu porți hamul!

Pax se uită la mine.

— Nu-i adevărat! A trebuit s-o trag de urechi ca să și-l pună!

— Răsfățatu' profului!

— Troglodito!

— Jeg universal!

— Moacă de Topor!

Electra icnește șocată. Se privesc bosumflați, în tăcere. Eu chicotesc.

— Știam eu c-o să-ți placă asta!

— Mai taci! zic amândoi la unison.

Eu zâmbesc cu gura până la urechi.

— Dacă sunt în viață, o să-i găsim, spune Pax după o tăcere lungă.

— Pe cine?

— Pe ai noștri și pe ai tăi, Omule de Tinichea. Ești cu noi de-acum, fie că-ți place, fie că nu. Și nu mai stăm să-i privim pe toți ceilalți cum strică tot. E rândul nostru.

Electra îmi adresează cel mai fals zâmbet pe care l-am văzut și-mi face un semn obscen când nu se uită Pax. Închid ochii și oftez, simțind o căldură stranie în piept.

— Păi ce-ar putea să meargă prost?

53. VIRGINIA

Iadul

După ce mama s-a aruncat în gol pe proprietatea noastră de pe Marte, tata a venit să-mi vorbească. A fost una dintre puținele audiențe la care n-am fost chemată să stau dinaintea lui cu palmele transpirate, alături de covorul ăla pătat de sânge. M-a găsit la grajduri, ghemuită în talaș. În zilele acelea, mi se părea un uriaș. A mângâiat botul calului meu preferat și mi-a spus:

— Autocompătimirea este un lux rezervat plebei. Tot ce se petrece este fie de îndurat, fie de neîndurat. Dacă-i de îndurat, îndură-l. Dacă-i de neîndurat, urmeaz-o pe mama ta.

O dată în viață îi sunt recunoscătoare pentru lecția aceea.

— Kavax au Telemanus.

O mie de reverii dansează prin aer. Amintiri extrase din activitatea neuronală a creierului meu cu ajutorul Jilțului Iadului. Asociații libere pe care cei din Vox să le poată descompune, descifra și folosi ca să pună mâna pe restul familiei mele. Verzii aflați de cealaltă parte a sticlei mate prind imaginile astea într-o plasă și trec la următoarele, catalogând și cernând.

Ascunzătoare.

Bază secretă.

Ordinele flotei.

Urlători activi: Localizare. Ordine. Puncte de întâlnire. Rute de

evadare.

Sevro au Barca.

Catedrala Neagră. Ce-i Catedrala Neagră?

Protocoalele de război.

Codurile de lansare a bombelor nucleare.

Chipuri și cuvinte relevante gonesc prin aer dinaintea mea. E un asalt liniar, menit să fenteze condiționările de securitate ale creierului meu. Cuvintele sunt o încercare de a stimula aria recunoașterii vizuale a formei cuvintelor. Fețele – a girusului fusiform, regiunea recunoașterii faciale. Asta cauzează activitate neuronală în cortexul prefrontal și în lobii temporali, pe care apoi Jilțul Iadului creat de Octavia o convertește în reproduceri vizuale și auditive.

Nu sunt o pradă ușoară.

Ca parte a condiționării concepute de psihotehnicienii lui Daxo, în fiecare noapte am asimilat amintiri false, pe care le-am însemnat presărând scenele cu totemuri private – picturi ale renascentismului spaniol, păsări decolorate, anumite cântece sau zumzete pe frecvențe joase, mirosul unui parfum nepotrivit –, ca să pot deosebi realul de fals. Informațiile pe care le adună ei sunt un amestec de reacții fals-pozitive, date incorecte, parole ce declanșează mecanisme de blocare sau autodistrugere și o incoerență generalizată, care ar necesita zece ani și o mie de psihotehnicieni ca să fie pusă în ordine. Din fericire, pe lume nu există o mie de psihotehnicieni. Iar cei folosiți de dușmanii mei nu-s pe măsura mea.

Uneori încearcă să folosească împotriva mea propria-mi tehnologie. Îmi înfig în frunte mici psihosonde argintii, încercând să-și croiască drum cu forța în mintea mea. Asta e mult mai dureros.

Timpul se dilată, se contractă, încetinește, se oprește, dispare.

Poate că sunt în ghearele lui Publius, dar Lilath e cea care a făcut asta.

Lilath a încercat să-mi fure copilul.

Lilath l-a ucis pe Daxo.

Lilath s-a jucat cu mine.

Leul de pe Marte a fost doborât deasupra Hyperionului cu zece ani în urmă, în încercarea de a o împiedica să îndeplinească ultima dorință a fratelui meu: distrugerea Lunii.

Dar, nu se știe cum, ea a supraviețuit. Nu înțeleg. Lilath nu-i suficient de deșteaptă ca să facă toate astea. E o asasină, nu o arhitectă. Atalanta a conceput planul? Sau Atlas?

Când nu sunt pe scaun, psihosonda îmi răpește simțurile. Nu pot să-mi dau seama unde sunt închisă. Sau dacă sunt dată jos de pe scaun, măcar uneori.

Plutesc în gol. Fără vedere. Fără miros. Fără gust. Fără auz. Sunt doar o conștiință suspendată în vid. Mereu m-am temut c-așa trebuie să fie viața de apoi.

În acest vid, plutesc singură cu propriile-mi temeri. Ce va face soțul meu când va afla ce soartă am avut? Ce planuri au dușmanii cu copilul meu? Ce rău li s-a întâmplat lui Sevro și Republicii noastre?

Disperarea e totală și necruțătoare.

Continui să exist numai fiindcă unde e viață e și speranță.

Deși pare foarte vagă acum. Daxo e mort.

În două rânduri, psihotehnicienii încearcă să se conecteze direct la creierul meu, cum am făcut eu cu Ducele Mâinilor. Pachetul meu de securitate se activează. Dezlănțui atacuri neurologice. Cel dintâi ins moare de atac cerebral. Al doilea blochează atacul, dar se alege cu o durere de cap și a doua zi se sinucide din pricina amintirii insidioase a unei traume pe care i-am plantat-o în minte.

Ce vrea Lilath? Să conducă din umbra lui Publius? Să răzbune moartea fratelui meu? Să distrugă Luna, îndeplinind, după atâta timp, ultima lui dorință?

Orice vrea, nu trebuie să aibă acces la mintea mea.

Cu timpul, vor reuși s-o penetreze și protocolul meu de autodistrugere se va declanșa, ducând la vătămarea bulbului rahidian, fapt care-mi va opri respirația și, odată cu ea, și bătăile inimii.

E numai o chestiune de timp.

Apoi, într-o zi, mă ivesc din vid în centrul unei săli de judecată goale din Moonhall.

Sunt încântată, însă nu știu de ce.

Stau în centru, pe scaunul acuzaților, dinaintea unei estrade de pe care, cândva, Judecătorii audiau cazurile așezați sub emblema Societății. Emblema a dispărut. În locul unicului scaun al Judecătorului sunt acum șapte scaune. Deasupra capului meu atârnă o lună care se rotește. Gardienii Republicii sunt unica

mea companie.

Zâmbesc, dându-mi seama că fizic sunt liberă, dar că nu reușesc să-mi mișc decât capul. Psihosonda mi-a dezactivat reflexele nervoase ale trupului mai jos de a șasea vertebră. Sunt cvadriplegică așadar. Ce nostim! Și ce deșteaptă a fost Lilath! Eu nu m-am gândit niciodată să folosesc sonda în felul ăsta.

Deodată mă copleșește un sentiment de mirare.

Hai să analizăm.

Încerc să le vorbesc Gardienilor, care stau în grupulețe pe marginile sălii, discutând între ei. Din gură îmi iese un muget ca de vacă. Amuzant. Psihotehnicienii mi-au deturnat aria lui Broca din creier, dezactivându-mi capacitatea de a vorbi, deși mi-am păstrat abilitatea motorie de a produce sunete.

Lilath, deșteaptă mică!

— Scuze, fato! Vrei să repeți? zice un Gardian Cenușiu, râzând.

Deci girusul angular și aria lui Wernicke sunt intacte. Pot înțelege cuvinte și concepte. S-a purtat ca un măgar. Gardianul e chiar arătos. Dac-aș putea, l-aș omorî, desigur, însă mă pomenesc întrebându-mă dacă bărbăția lui ar ajunge să mă mulțumească. Probabil că nu. Am standarde înalte.

Nu! Nu te lăsa distrasă! Bănuielile mele au fost corecte.

Voi sta în tăcere, în timp ce ei mă vor acuza de crime teribile în fața miliardelor de cetățeni confuzi și îngroziți, care probabil se așteaptă la o oarecare transparență după masacrul acela cumplit. Probabil că așteaptă de zile, de săptămâni chiar, să audă mărturia mea, dar eu voi rămâne tăcută în timp ce ei mă vor acuza de uciderea lui Dancer.

În tăcerea mea, poporul va citi dispreț și vinovăție. Dacă ar fi pace, ar izbucni rebeliunea și anarhia, însă, fiind vreme de război, cetățenii vor înghiți orice, numai să aibă un conducător, iar eu voi fi executată. Fiul meu va privi. Atalanta va ridica blocada de comunicații din jurul lui Mercur și-l va lăsa pe Darrow să vadă. Și Lilath va conduce prin intermediul lui Publius.

E o capodoperă.

Nu mă pot concentra. Gardianul ăla Cenușiu chiar are niște…

O, nu!

Simt zecile de răni pe care mi le-a făcut mulțimea în timpul atacului, dar nu prea bine. Durerea e surdă, distantă, ascunsă adânc sub plăcere. Mi-au deturnat nivelurile de dopamină și

ocitocină din creier. Sunt fericită, deși ar trebui să fiu furioasă. Pot să procesez și să înțeleg, totuși nu simt decât o satisfacție postcoitală amplificată.

Târfa aia de Lilath!

O hologramă apare în fața mea. Crește dintr-un mic embrion albăstrui, până ocupă jumătate din încăpere.

Este holograma unei procesiuni funebre care pătrunde în curtea Moonhallului, cea din fața clădirii în care mă aflu acum. E condusă de Gardieni în mantii albastre, călare pe cai albi. Pe lângă ei pășesc Lanțuri-Negre înarmate până-n dinți. Îi urmează mici platforme plutitoare, folosite pentru spălatul ferestrelor zgârie-norilor, încărcate acum cu victimele epurării lui Publius: membri ai Gărzilor Leonine și ai Casei mele, senatori, funcționari ai Skyhallului, oameni de afaceri și politicieni de culoarea corectă.

Și în fruntea platformei stă demnă și țeapănă Theodora.

Biata femeie! Am fost mereu aspră cu ea! Trebuia s-o fi ținut mai aproape. Neîncrederea a creat falii și acum ea va muri. Ce lume oribilă, îmi spun zâmbind.

Publius stă pe treptele Moonhallului alături de aripa radicală a Voxului. Ei poartă robele de senatori, de pe care n-au spălat petele vechi de sânge. Fețele le sunt mânjite cu cenușă, în semn de doliu.

Ce dramatic!

Mulțimea se împinge în baricade și în cordoanele de soldați, izbucnind în huiduieli când procesiunea se oprește dinaintea Obeliscului lui Ares. Monumentul plutește la zece metri de pământ. Victra l-a comandat în memoria tatălui lui Sevro și toți cei o sută de metri ai săi sunt acoperiți cu imagini reprezentând nașterea Fiilor lui Ares. Imaginea lui Darrow, care prin tradiție este mereu cu fața spre nord, a fost întoarsă către sud. Locul de onoare este ocupat acum de imaginea venerată a celei dintâi soții a lui. Eo din Lykos cântă în piatră, înaintea spânzurătorii care-i va lua viața.

Mereu am fost geloasă pe fata asta moartă. L-a cunoscut pe Darrow pe vremea când nu voia decât să iubească și să fie iubit. Darrow m-a iubit. M-a iubit cu adevărat, cu o dragoste care nu poate exista decât în vreme de război, dar dragostea aceea a fost una Aurie, nu una Roșie, care mistuie sinele, o dragoste cum eu n-o să simt. În ceea ce mă privește, rațiunea mi-a

stăvilit întotdeauna inima. Totuși, chiar și așa, nu pot să nu mă gândesc că Eo l-a iubit mai puțin decât merita.

Oare el mă va privi murind de pe Mercur, în timp ce armata ucigașă se va apropia tot mai mult?

Procesiunea s-a oprit.

Cum au făcut? A finanțat-o Atalanta pe Lilath? Probabil că da.

Soldații îi silesc pe prizonieri să coboare acolo unde cade umbra vârfului obeliscului și-i conduc de-a lungul ei până la bază. Nimeni nu se zbate. Mulți înaintează cu hotărâre. Câțiva fac un pas de dans. Theodora își ridică ochii către ultimele raze de soare, reflectate din cupola de bronz a Moonhallului, unde Libertatea legată la ochi stă cu balanța în mână. Porumbei privesc de pe umerii ei de bronz.

Când toate victimele au fost aduse la baza obeliscului, Publius recită infracțiunile de care noua putere, Tribunalul Poporului, a găsit-o vinovată pe Theodora.

— … complicitate la crimă, conspirație pentru a confisca autoritatea legală a Senatului, complicitate la trădarea împotriva Republicii…

La fiecare acuzație, mulțimea izbucnește în urale. Partițiile transparente din jurul bazei obeliscului sunt îndepărtate și Theodora e condusă dedesubt și legată de un cârlig de metal înfipt în piatră. Cei din Vox și-au pus pecetea. În piatră au fost săpate cu laserul șanțuri prin care să se scurgă lichidul.

Publius termină de citit acuzațiile.

Theodora ridică bărbia și privește drept înainte, o femeie demnă în umbra a zece mii de tone de piatră. O femeie care a crescut într-o cuvă, pe care Sărutul lui Cupidon a învățat-o că durerea poate fi evitată numai prin supunere sexuală, care a fost silită să deprindă arta de a-i satisface pe bărbații ce aveau s-o violeze într-o zi, o femeie care a supraviețuit deceniilor de umilință sexuală pentru a deveni o servitoare preamărită și apoi a ales să urmeze un tânăr aflat în război cu întreaga lume, nu fiindcă ar fi crezut în victoria lui, ci fiindcă era primul bărbat care luptase pentru ea.

Ea a luptat pentru el și, când piatra cade, moare strivită de un monument de marmură dedicat visului pentru care a trăit.

Închid ochii.

S-a gândit la el în ultimele momente sau la cine știe ce dragoste din copilărie? Tragedia morții este că nu pot s-o întreb

și secretul moare odată cu ea.

Theodora nu mai e.

Obeliscul se ridică, mânjit cu roșu pe dedesubt. Sângele curge prin șanțuri. Oamenii se desprind din mulțime și dau fuga să-și înmoaie batistele și stindardele în albiile însângerate. Le flutură deasupra capului, în vreme ce Servilla au Arcos, mama lui Alexandar, îi privește cu dispreț. Apoi rămășițele sunt curățate cu furtunul și Servilla e legată de cârligul sinistru. Strigă ceva. După aceea monumentul coboară din nou.

Oare Alexandar, pe Mercur, l-a simțit căzând?

După ce au fost executați toți, imaginea dispare.

Câteva clipe mai târziu, aud voci și circul pătrunde în sala de tribunal. Vreo zece aghiotanți se agită în jurul lui Publius, extaziați de nou-dobândita lor putere. Ce visuri mai au și inșii ăștia din Vox! Ce proști sunt dacă-și imaginează că-s gratis. ArhiImperatoarea Zan, înconjurată de propriul ei anturaj, merge alături de Publius.

— Agenții tăi au ratat prilejul, îi spune Zan lui Publius.

Albastra mă privește, scoate un mic sunet de dezgust și se uită urât la Arămiu.

— Ți-am spus să recurgi la Dunhul, și nu la mercenarii tăi.

— Dacă n-ai fi paranoică în privința lui Marte, n-am fi în situația asta!

Zan rânjește batjocoritor.

— Fratele Secerătorului conduce două treimi din Marte, târfa Obsidiană conduce restul și tu zici că eu sunt paranoică?

— El conduce Marte numai fiindcă oamenii tăi l-au împușcat pe ArhiGuvernatorul O’Sicyon. Cât despre Obsidieni, știm pe cine să dăm vina.

Se uită amândoi la mine.

— Avem suficient heliu ca să acționăm până ne recucerim minele, spune Publius. Armada Caselor Telemanus și Augustus e pe drum încoace. Ocupă-te de asta, Zan! De Marte am eu grijă.

După plecarea lui Zan, Publius își trimite personalul să stea lângă peretele cel mai îndepărtat și mă privește. Îi cercetez fața, căutând vreo urmă de cruzime. Chiar și acum are un chip plăcut. O bărbie mică și o osatură facială delicată, cărora numai nasul lung le adaugă dramatism. Însă ochii lui, atât timp reci și distanți, sclipesc de încântare.

— Scuze, Virginia, spune Incoruptibilul. Regret că s-a ajuns

aici. Dacă fiul tău mi-ar fi fost adus, așa cum am cerut, te-am fi putut scuti de trauma asta. Dar schimbarea nu-i întotdeauna plăcută.

Un ins „onorabil” ca Incoruptibilul putea să-i fi atras de partea lui pe Gardienii Republicii. După uciderea lui Wulfgar, erau pregătiți să dezerteze. Dar probabil Lilath a fost cea care a otrăvit togile și a distrus bariera, lăsând mulțimea înăuntru. Publius nu-i genul. Cum o fi aflat oare despre înțelegerea dintre mine și Dancer? Întrebarea mă înnebunește.

— Știi, cândva te-am admirat. Sincer.

Marioneta lui Lilath zâmbește cu tristețe pentru sine și se reazemă de podium. Nu știe că-i o marionetă. Crede că deține controlul. Și acum urmează afurisitul lui de discurs.

— Credeam că ești speranța noastră. După Cădere, te-am lăudat în stânga și-n dreapta. I-am combătut pe radicali în arena politică. Am pledat pentru linia de mijloc. Am crezut că Vox greșea în fanatismul său. Nu erai perfectă, nici pe departe, totuși erai cel mai bun lucru la care puteam spera. „Haideți să avem bun-simț”, le-am spus radicalilor. „Haideți să-nțelegem că o lume nouă nu se poate clădi într-o zi”. Dar am fost naiv. Tot discursul nostru politic era un copil mare. Niciunul dintre noi nu știa ce era de făcut sau cât de mari ne erau picioarele. Nu aveam o cultură pe care să clădim. Politica era o noutate pentru noi, dar nu și pentru tine. Te-am privit cum ignorai majoritatea tăcută. Te-am privit cum adunai tot mai multă putere, chiar în timp ce turuiai platitudini despre democrație. Te-am privit cum ne conduceai pas cu pas înapoi în lumea veche. În curând, mi-am dat seama că nu se putea vorbi despre o linie de mijloc, ci numai despre trecut și viitor. Despre bogați și săraci. Despre noi și despre voi. Atunci am înțeles că bunul-simț este doar numele mai ușor de acceptat al orbirii. De când prima maimuță s-a smuls din mocirlă și și-a făcut o secure din piatră, cei umili i-au slujit pe cei puternici. Am învățat să ne mulțumim cu firimituri. Ne-am lăsat înduplecați de religie. De promisiunea a ceva, după toată oroarea vieții. Am permis sărăciei să ne slăbească. Ne-am învățat să fim mustrați de câte ori ridicam glasul. Ni s-a spus că o schimbare durabilă trebuie să se producă încet, constant și cu binișorul. Politețea asta ne-a castrat. Dar spune-mi, Virginia, Auriii au fost politicoși când au cucerit Pământul? S-au adunat să protesteze pașnic? Sau au venit cu teroarea?

Pășește prin fața mea, declamând cu grandilocvență:

— Dacă pe timp de pace, baza guvernării populare e cinstea, baza guvernării populare în vremea revoluției trebuie să fie cinstea și teroarea. Fără teroare, cinstea e neajutorată, așa cum am învățat în ăștia zece ani cât am fost „vocea rațiunii”. Teroarea fără cinste e malefică, așa cum ne-au arătat Auriii. Teroarea mea nu-i altceva decât o justiție rapidă, severă și inflexibilă. E o emanație a cinstei și un vehicul al ei. Știu, știu! Tu crezi că m-am aliat cu un monstru.

Își culege o scamă de pe togă, ignorând sforile pe care monstrul i le-a atașat deja.

— Dar băiatul urma să-ți fie redat odată ce te retrăgeai. Tu ai făcut rele și mai mari. Te-ai aliat cu Lorzii Lunii. Niște fasciști și niște stăpâni de sclavi. Are un aer extrem de ofensat. Să te folosești de o organizație criminală nici nu se compară cu asta. Și acum asta nici nu mai constituie o problemă, fiindcă ai anihilat-o tu în locul meu. Atacurile tale asupra ascunzătorilor ei au fost aproape impecabile. Știu că mă disprețuiești pentru monologul ăsta, dar, după zece ani în care mi-am mușcat limba, e minunat să pot spune lucrurilor pe nume. Am vrut să vezi execuțiile fiindcă azi vei fi găsită vinovată, iar mâine vei muri, de vreme ce tehnicienii mi-au spus că ai un protocol de autodistrugere în creier. Dar, înainte s-o faci, înainte să mori, am vrut să-nțelegi că eu nu-s ca tine. Ceea ce a mai rămas din Sindicat este distrus în clipa asta. Nu admit infracțiunile. Quicksilver a fugit de pe Luna, însă va fi vânat și adus dinaintea Obeliscului, la fel ca șefa spionajului tău. Nu le permit aliaților care au comis infracțiuni să scape de justiție numai fiindcă sunt utili. O să refac lumea din temelii, Virginia. O să fie așa cum trebuie. Una fără ierarhii. Fără deosebiri economice între clase. Una în care excesul de avere va fi o infracțiune. Unde cel mai ales țel al unei ființe umane va fi să slujească Poporul. Nu corporațiile. Nu persoanele particulare. Toți se vor sluji unii pe alții, de dragul demnității și al binelui comun. Toți oamenii au fost creați egali și eu îi voi face egali.

Își plesnește palmele.

— Și-acum, ești gata pentru judecata celor umili?

54. VIRGINIA

Judecata celor umili

Ni se alătură șase senatori din aripa radicală a Voxului care au supraviețuit masacrului și acum alcătuiesc Tribunalul Poporului. Mai sosesc câteva zeci, dar nu va fi o monstruozitate publică. Cel mai probabil, Publius a vrut să reducă riscul ca aliații mei să mă salveze. Dacă o mai fi trăind vreunul dintre ei. Chiar și prin ceața serotoninei simt spaima la gândul bilanțului final. Oare o să mai văd vreodată chipul unei persoane iubite?

Gândul ăsta mă face să mă simt mai singură ca oricând.

Nici soțul meu. Nici fiul meu. Nici Kavax, Niobe, Sevro, Leanna sau chiar Victra. Nimeni în afară de idioții ăștia.

Mai întâi își irosesc timpul cu proclamații despre importanța acestei zile. Despre gravitatea crimei mele ridicole de a-mi impune voința întregii omeniri. Apoi Publius citește acuzațiile, în timp ce camere robotizate dau târcoale, căutând unghiuri cât mai spectaculoase. Cu una la douăzeci de centimetri de fața mea, ascult și încerc să nu zâmbesc din pricina substanțelor chimice care-mi gonesc prin creier.

— Ai fost adusă azi în fața Tribunalului Poporului pentru a ți se stabili vinovăția sau nevinovăția față de următoarele acuzații: înaltă trădare, asasinarea lui Dancer O’Faran și a senatorilor loiali poporului, fraudă electorală, mită, conspirație pentru instaurarea despotismului, delapidare și relații sexuale cu un colaborator recunoscut al Auriilor Centrului, Daxo au Telemanus. Cum pledezi?

Mă uit la ei, descoperind că mi-e greu să mă încrunt. Își dau atâtea aere, că-s ridicoli. Niște canari care se pretind vulturi. Nu, nu canari. Canarii pot simți apropierea morții. Sunt păsări dodo.

— Tăcerea nu te va apăra de aceste acuzații, cetățeanco! spune Publius, încruntându-se la un aghiotant care se apropie și-i toarnă apă în pahar.

Ceva se mișcă în pahar. Camerele automate se opresc și cad pe podea, deturnate. În fundul încăperii se aude un zgomot.

Ceva ce aduce a țipăt.

Publius le strigă Gardienilor să vadă ce este. Zece dintre ei se îndreaptă către ușă, chemând întăriri, ca și cum comunicațiile

nu s-ar fi întrerupt. Îl privesc fix pe Publius, în timp ce afară armele trag, apoi amuțesc.

— Publius, ce se petrece? întreabă un senator Roșu.

— E Sevro! strigă un altul.

Însă Publius știe. Știe mult prea bine, pentru că ființa care se mișcă în paharul lui e un calamar. Gardienii rămași iau poziții defensive în jurul intrării și al senatorilor. Ridic privirea și descopăr trei forme transparente căzând din tavan.

Aterizează lângă Gardienii care-l păzesc pe Publius și-i decapitează.

Fântâni de sânge stropesc pelerinele-fantomă. Acestea se dezactivează, dând la iveală trei Aurii înalți în armuri negre în care sunt încastrate schelete omenești complete.

Cunosc fețele astea stropite de sânge.

Au aparținut toți Casei Pluto, frăția întunecată înființată de fratele meu în timpul anului pe care l-am petrecut amândoi la Institut. În copilărie, au împărțit terenurile de vânătoare cu mine și au consumat carne de om alături de fratele meu. Au fost toți la Triumful lui Darrow și au supraviețuit celor zece ani petrecuți în izolare. După timpul petrecut în închisoarea subacvatică, sunt palizi și nebuni și râd când senatorii din Vox încep să țipe. Gardienii de la ușă sunt deja morți. Îmi dau capul pe spate, suficient cât să-i văd intrând și pe ceilalți psihopați.

Au mai rămas șaptesprezece dintre sălbaticii marțieni sângeroși adunați de fratele meu în încercarea de a o detrona pe Octavia și de a ocupa cea mai înaltă demnitate din toate lumile. Niciunul nu-i trecut de patruzeci de ani și e ironic să te gândești că poate timpul petrecut ca învinși nu va fi decât o notă de subsol în saga lor.

Lilath, Regina Sindicatului, merge în fruntea haitei.

Își dă jos pielea, peruca și lentilele de contact care o făceau să pară o Roșie, și pe care le-a purtat în Forum, apoi ia o coroană neagră de fier din mâinile unui aghiotant și și-o pune pe cap. Se apropie de mine ducând țeasta unui Gardian. O trimite de-a rostogolul ca pe o minge către senatorii amuțiți. Ei îi murmură numele îngroziți. Câțiva încearcă să fugă.

Ea se oprește și-și plimbă o mână pe ceafa mea.

— Publius, n-ai fost cuminte deloc. Vocea îi este lipsită de intonații și de orice urmă de umor. Ți-am oferit scaunul ăla și tu ai încercat să mă omori. Nu așa se poartă un animăluț cuminte.

Scoate o zgardă ghintuită și o lesă. Treci aici!

Publius nu se clintește. Senatorii Voxului se uită la el.

— Ești înțeles cu Călăreții Oaselor?! Ai înnebunit?! exclamă un Roșu.

Publius a rămas fără glas. Vocea lui Lilath devine un bici.

— Treci aici, Publius!

— Nu ești Roșie? murmură el.

Lilath înclină capul.

— Mâna dreaptă a împăratului, o Roșie? Dezgustător!

— Piei, stăpână de sclavi! îi strigă o Albastră. Suntem oameni liberi aici! Nu mai purtăm lanțurile tale. Mai bine murim decât…

Lilath fandează într-un fel pe care Albastra probabil nu l-ar fi crezut posibil. Într-o clipă e lângă mine, iar în următoarea a doborât-o pe Albastră la pământ și-i ciopârțește fața cu o toporișcă de fier. Când capul Albastrei e o ruină, Lilath revine lângă mine și întinde zgarda, făcând semn:

— Treci aici, Publius!

Publius tremură și mă pomenesc compătimindu-l. Totul trebuie să fi început ca o fantezie îndepărtată, când Lilath l-a abordat și i-a oferit serviciile ei. S-a apropiat tot mai mult și mai mult de trofeul lui, până nu l-a mai despărțit de el decât un an, o săptămână, o zi și în cele din urmă a avut puterea în mâinile lui.

Și-acum asta.

Grea încercare pentru orice suflet.

Al lui se frânge. Se lasă în genunchi și se târăște către Lilath. Ea îi potrivește cu blândețe zgarda în jurul gâtului și-l mângâie pe obraz.

— O să fii un cățel cuminte, nu-i așa? Rămâne cu fața apropiată de a lui. Nu-i așa?

— Da, spune el plecându-și capul.

— Da și mai cum?

— Da… *domina*!

Lilath scoate zgărzi pentru ceilalți membri ai tribunalului. Oamenii ei le pun și le fixează strâns. Doi senatori protestează și sunt uciși. După ce supraviețuitorii sunt echipați corespunzător, Lilath înclină din cap către ușa din spatele meu.

— Împărate, sclavii tăi te așteaptă!

Mâini micuțe aplaudă îndărătul meu și Călăreții Oaselor se înclină plini de adorație, până și Lilath.

— Bine lucrat, regina mea! Bine lucrat, prieteni!

Vocea asta!

Accentul e cel de pe Luna, dar o recunosc la nivel visceral.

Frica îmi umbrește rațiunea. Pași scurți înaintează către partea din față a sălii. E o abominație cu chipul unui băiețel de vreo zece ani. Are păr blond-deschis. O față îngustă. Ochi plini de o curiozitate rece, reptiliană. Ținând în mâini câteva farfurii simple, se oprește dinaintea senatorilor înrobiți.

— Cunosc emoția asta, spune cu dulceață Abominația. Îmi amintește de un roman pe care l-am citit, despre un cizmar din Rusia de altă dată. E momentul acela, nu? Momentul în care gâfâi în patru labe, cu capul în piept, în timp ce mitul pe care ți l-ai făurit despre tine cedează sub propria-i greutate și-ți dai seama cum ești de fapt. Nu slab – asta ți-ar da măcar posibilitatea să te victimizezi, conferindu-ți o aură de romantism tragic. Nici oarecare – sunteți toți deștepți, într-un mod rudimentar. Deștepți doar atât cât să vă ridicați deasupra mării omenești și să-nțelegeți cât de neimportanți sunteți de fapt.

Abominația atinge capul lui Publius.

— Toți vrem să fim speciali. Probabil e dureros când descoperi că nu ești așa.

Se apropie de Albastra ucisă de Lilath și ia pumni de creier pe care-i pune pe farfurii, așezând apoi câte una în fața fiecărui senator al Voxului. Lilath se lasă în genunchi și dă la iveală o cutiuță. Din ea, Abominația scoate un brici vechi.

Spada lui Silenius.

El plesnește din bici.

— Ordinea naturală și-a reintrat în drepturi, le spune senatorilor Voxului.

— *Hic sunt leones*! rostesc oamenii lui.

— Fiul lui Augustus conduce Republica. Dar ce-ar fi o lume populată numai de lei? Faceți ce vă spun și veți fi bogați și puternici. Cavaleri-sclavi ai împăratului. Ațintește către ei Spada lui Silenius. Acum mâncați-vă cina!

Publius e cel dintâi care mănâncă. În timp ce ei mestecă, Abominația îi privește, apoi se întoarce către mine cu afecțiune și familiaritate.

— Bună, surioară! Mă bucur să te-ntâlnesc în sfârșit!

55. VIRGINIA

Lupul și mama

— Se pare că, totuși, și Urlătorii îngenunchează, spune Lilath.

Trăiesc un coșmar.

Clona fratelui meu stă dinaintea Tronului Dimineții, plimbându-și mâinile pe lemnul neted de parcă-i străbătut de curent electric. Purtând în continuare zgarda, Publius stă pe podea privind în gol. Gorgo, bătăușul Obsidian cu dinți de aur, urmărește clona cu un respect nețărmurit.

Sevro, Pietricică și Clovnul sunt aruncați în genunchi alături de mine, în fața Tronului Dimineții. Au fost stâlciți în bătaie. Ceea ce înseamnă că arată cum arătam eu după ce și-a terminat mulțimea treaba cu mine. Îmi lipsesc șuvițe de păr. Antebrațele îmi sunt pline de răni cusute la nimereală.

— Avorton ratat ce ești, șuieră Sevro către Lilath printre buzele strivite. Cum de mai respiri? Aruncă o privire amenințătoare către clonă. Și ce mama mă-sii e asta?

Lilath zâmbește alene și se așază la picioarele tronului clonei. Călăreții Oaselor se învârt de colo-colo. Și mai nebuni după regimul de izolare din Deepgrave, au împodobit sala cu cadavrele Gardienilor Republicii.

— Mustang, ce-i asta? întreabă Sevro. Cine-i șobolanu' ăsta?

— E o clonă a fratelui meu, răspund eu.

Sonda n-a fost înlăturată, dar nu se mai joacă cu nivelul meu de serotonină. În schimb, picioarele îmi sunt paralizate. Abia dacă remarc.

— Șacalul? șoptește Pietricică.

— Vrăjeală! spune Sevro. Vrăjeală!

Încearcă să se ridice, dar primește un șut în burtă de la un Călăreț al Oaselor. Se prăbușește icnind. Gorgo se apropie și-i trage și el un șut, ca să fie sigur, apoi revine lângă clonă.

— Cum...

— Împăratul e un strateg iscusit, proclamă Lilath. El vede tot.

— El vede tot, repetă Gorgo.

— Nu eram sigur că planul meu de a smulge Suveranitatea din mâinile Octaviei va funcționa, spune Abominația, continuând

să examineze tronul. Așa că i-am lăsat dragei de Lilath instrucțiuni și mostre din ADN-ul meu, pentru cazul în care aveam să-mi pierd viața încercând. Am lăsat mesaje și instrucțiuni către mine însumi. Nu ești niciodată destul de precaut.

Ocolește tronul. Ochii de-abia i se văd de după spătar.

— După ce s-a refăcut de pe urma rănilor primite, Lilath s-a dus pe Pământ, l-a găsit pe Maestrul Artizan Zanzibar și și-a dovedit totala ei loialitate purtându-mă în propriul pântece.

Sevro vomită de-a dreptul. Scuipă fiere pe podea.

— Ești atât de disperată să-l ai pe Șacal în tine, încât unica metodă prin care ai putut-o face a fost să-i caci pe lume clona?

Lilath face un salt înainte, gata să-i crape capul lui Sevro cu toporișca.

Abominația o strigă pe nume și ea încremenește la jumătatea gestului. Se uită la el cu o privire plină de afecțiune, dar nu cum l-ar privi o mamă. Nimănui nu-i scapă asta, nici măcar Călăreților Oaselor, însă lor nu pare să le pese. Bucuria pe care o simt îmbrăcându-și din nou armurile e aproape copilărească.

— Ăsta-i cel mai pervers lucru pe care l-am auzit, zice Clovnul.

Pietricică se uită la el cu ochii mijiți.

— Iar ne-ai dat LSD? Știi că nu pot să sufăr LSD-ul!

— Faptul că un animal de rasă ca Victra își alege drept tovarăș de viață o corcitură e o chestie mai perversă decât simpla clonare, spune clona.

Lilath clipește nefericită la auzul numelui Victrei. Sora ei, Antonia, a fost iubita fratelui meu înainte ca el să moară. Și nu arăta deloc ca Lilath.

— Dar astea sunt opinii care aparțin primei mele vieți. Acum nu-mi pasă prea tare, cu excepția poluării zestrei genetice pe care-o reprezentați tu și corciturile tale de copii.

— Copiii mei ți-ar hali inima la desert, spune Sevro.

— Sevro, te rog frumos! E o idee proastă să mă iriți!

Clona își ciocănește bărbia cu degetul.

— Studiind Republica voastră, am învățat ceva. Oamenii se supun numai când nesupunerea îi costă. Așadar, Sevro, data viitoare când mă mai ameninți, o să te învăț care-s costurile și o să vedem dacă se mai întâmplă. E bine-așa?

— Nu-mi vorbi de parcă mă cunoști! Eu nu te cunosc. Ciudatule! Nu ești o persoană adevărată. Ești un avorton.

Mustang, tu cum reușești să nu vomiți?

Rămân tăcută, incapabilă să pun în cuvinte haosul din mintea mea. Daxo, Dancer și Theodora, morți. Și mai cine? Holiday? Mama lui Darrow? Kavax? Cine a mai murit din pricina sângelui corupt al familiei mele?

Daxo mi-a fost cel mai bun prieten.

Și asta... chestia asta e ceea ce l-a omorât?

Mă simt frântă. Dacă făptura asta ar fi pus mâna pe Pax...

Slavă lui Jupiter pentru Victra! Ai grijă de el! Ai grijă de Electra!

— Mustang, zice Sevro. Mă auzi?

— O cheamă Virginia, îi spune clona. Prin venele ei curge același sânge ca prin ale mele. Eu sunt și nu sunt Adrius. În anumite feluri, sunt mai puțin. În altele, sunt mai mult. Am învățat din cea dintâi viață a mea, am studiat arhivele de la Institut și viețile dușmanilor mei.

Se așază pe Tronul Dimineții.

— Destrămarea Republicii voastre a fost atât de simplă, încât până și un copil o putea face, spune el și zâmbește. Sigur, nu-mi pot asuma public conducerea. Poate cu timpul. Dar, până atunci, de asta se va ocupa potaia mea socialistă. Îl mângâie pe Publius pe cap. Senatorul decăzut tresare. Avusesem de gând ca Pax să fie Trecerea mea, ca să-mi câștig cicatricea. Dar Sefi s-a amestecat și Atlas a insistat ca Lilath să renunțe.

În sfârșit, vorbesc.

— Cavalerul Fricii nu s-ar alia niciodată cu tine. Ai atacat Luna cu bombe nucleare.

— El nu știe că exist, firește. Ziua Porumbeilor Roșii a fost planul meu. Micile mele păsărele mi-au ciripit așa frumos!

Face semn către ferestrele înalte dincolo de care cântă păsări pachelbel. Erau pachelbeli la fereastră când m-am întâlnit cu Dancer. Erau pachelbeli în grădinile unde am purtat atâtea conversații. Dar, întrucât Sofocle îi tot mânca, am verificat dacă nu aveau implanturi. Trebuie să fie ceva mai sofisticat de-atât.

— Atlas și Atalanta au luat legătura cu Lilath abia la sfârșit, continuă clona. Voiam să i-o vindem pe Electra Juliei au Bellona. Vechi datorii și așa mai departe.

Îi zâmbește lui Lilath. Ea pare mulțumită că a lepădat deghizarea de Roșie și a reîmbrăcat armura de Călăreață a Oaselor. Proștii cred că au o marionetă pe Luna, o Regină Roșie.

Ce farsă!

Își duce degetul la buze. E identic cu Adrius până și la ticuri, chiar dacă nu are aceleași amintiri.

— O să te omor, spune Sevro. Data trecută n-am avut plăcerea. Și-o s-o fac încet.

Clona îl privește neimpresionată.

— Ți-am spus că următoarea amenințare te va costa. Ce urmează e numai vina ta. Gorgo, adu, te rog, lupul și prizonierii!

Obsidianul dispare printr-un pasaj lateral.

Peste câteva clipe, marile Uși ale Soarelui din partea opusă a sălii se deschid. Ghimpii Sindicatului aduc înăuntru o platformă de cărat mărfuri pe care e amplasată o statuie gigantică din fier înfățișând un lup care urlă. Se lasă pe podea cu un bufnet, în spatele nostru. Dinăuntru se aud sunete. O voce strigă de dincolo de fier.

— Min-Min? șoptește Pietricică de lângă mine.

— Nu, nu, nu, nu, nu, murmură Clovnul.

Sevro se mulțumește să privească lupul de fier care începe să strălucească din pricina căldurii. Răsună bubuituri: Urlătorii dinăuntru încearcă să iasă. Dâre de fum se ridică din nările lupului. Apoi cei captivi înăuntrul lui încep să strige. În timp ce se topesc în pântecele său, țipetele de agonie urcă prin camera de rezonanță din gâtul lupului, fiind modulate în chip de urlete.

Când bestia încetează să mai urle, iar mirosul de carne arsă umple încăperea, clona vorbește:

— Ți-ai învățat lecția, Sevro?

El nu răspunde. Nu mai e în trupul lui. Și nici Clovnul și Pietricică. Au ochii sticloși și umerii căzuți. Ochii lui Sevro sunt uscați, morți.

— Eu sper că da, Sevro. Pentru că am planuri mari cu tine. Sora mea a descoperit metode de a te juca cu mintea cuiva. O să mă joc și eu cu a ta. Data viitoare când o să-ți mai vezi soția și fiicele, nici n-o să mai știi cine sunt. O să-ți iau tot ce ți-ai dorit vreodată, așa cum tu și haita ta mi-ați luat tot ce mi-am dorit. Mângâie tronul. Și atunci vom fi chit.

Nu l-am mai văzut niciodată pe Sevro atât de speriat. Îmi aruncă o privire, știind foarte bine ce i-am făcut amândoi Ducelui Mâinilor. Acum că a venit rândul lui, devine palid la față. Mâinile îi tremură pe lângă trup de parcă-i electrocutat. Fetele lui sunt totul pentru el. Cu un urlet animalic, se repede la Adrius,

ajungând suficient de aproape pentru ca Lilath să-l poată doborî ea însăși la podea. Se ridică și-l izbește în cap cu mânerul toporiștii. El se ridică din nou, sângerând abundent, și un alt Călăreț al Oaselor îl lovește cu piciorul în rinichi. Iar și iar, el se ridică și se apropie încă puțin de clonă, ajungând la numai doi pași de ea înainte ca Lilath să-i tragă un șut în cap.

Sevro cade inert la podea.

Și eu nu pot să fac nimic.

Încrederea mea, intelectul meu de care eram mândră sunt paralizate în fața acestei orori. Sunt împietrită de groază, pe dinăuntru și pe dinafară.

— Omoară-ne pur și simplu și termină cu spectacolul ăsta ridicol! mă răstesc.

Clona își întoarce către mine chipul inexpresiv, în timp ce Călăreții Oaselor îl târăsc afară pe Sevro.

— Nu ești Adrius. Joci pur și simplu rolul pe care te-a învățat ea să-l joci, spun eu indicând-o pe Lilath.

Clona coboară de pe tron, se apropie și-mi ia fața în palme.

— Prin venele noastre curge același sânge. Ești sora mea, Virginia. Unica mea rudă. Cum aș putea să te omor? Mă mângâie pe păr. Suntem o familie. Te-ai lăsat prea mult îngreunată de proști și de insecte. Meriți o a doua șansă. În spatele lui, Lilath țâțâie. Meriți să domnești cu adevărat peste oile-astea!

56. VIRGINIA

Un labirint fără centru

Sunt oaspetele de onoare la ospățul șacalilor. Supușii fratelui meu nu puteau fi acuzați de sănătate mintală nici înainte de încarcerare, dar, după ce au fost lipsiți atât timp de putere, gustul ei îi îmbată. Pe măsură ce se înnoptează, Sunhall devine o combinație de balamuc și orgie. Flota lui Niobe a sosit, compusă din navele Casei mele, ale Casei Telemanus, ale Casei Arcos și ale aproape tuturor Caselor Aurii minore ale Republicii. Flota Voxului de deasupra Lunii se aliniază, blocându-i calea. Holograma bătăliei spațiale ce se pregătește plutește deasupra

încăperii.

În timp ce Republica se autodevorează, Călăreții Oaselor petrec.

În siguranță dincolo de pereții Citadelei și de legiunile-marionete, se regalează cu lanțuri muntoase de narcotice galbene și verzi. Au golit pivnița Citadelei de proviziile de whisky ale soțului meu și dau pe gât sticle de vin care au fost în familia mea de generații. Servitorii lor din Sindicat îi aprovizionează în permanență cu loturi proaspete de Rozalii și de dușmani politici. Își satisfac pe seama lor cele mai depravate pofte. Unii nefericiți sunt aduși din închisorile subpământene ca să slujească drept manechine de scrimă sau să fie siliți să lupte între ei până la moarte, goi ca gladiatorii. Se prăbușesc muribunzi la podea și Ghimpii îi târăsc afară și aduc alții. Închisorile, pline ochi cu dușmanii Voxului, au rezerve inepuizabile. Când sunt silită s-o privesc pe senatoarea Argintie Britannia ag Krieg înfruntând un Călăreț al Oaselor beat și neînarmat, întorc capul. Nu mai pare un adversar sau măcar o bogătașă. Pentru ei e numai un exemplar dintr-o rasă inferioară.

Britannia moare cu un sunet ca de prosoape ude căzând pe o lespede.

Am văzut aproape tot ce se putea vedea în viața asta, așa că nu barbaria mă înfurie. Ci superficialitatea cauzei lor. Nu există o cauză. Nici religie, nici măcar o onoare iluzorie, ci numai o dorință neclară de răzbunare și de dominație, care nu vede mai departe de umilirea dușmanilor. Acești zece ani mi s-au părut o sută, plini de substanță, de încercări, de triumfuri. Dar sălbaticii ăștia, în Deepgrave, au fost înghețați în timp. N-au evoluat. Vor numai să trăiască în trecut. În acel moment trecător de tinerețe când până și Suverana se temea de Casa Pluto de la Institutul de pe Marte. Abia trecuseră de douăzeci de ani și toată lumea le stătea la picioare. Acum, în extazul lor, nu-și dau seama cât de mult au rămas în urma vremurilor. Sau poate ăsta e motivul extazului lor. Poate știu toți că sunt condamnați din pricina naturii lor și vor să se bucure de soare cât timp mai strălucește.

Cât poate dura cacealmaua asta?

După ce am depășit șocul inițial, am rămas tăcută, cântărind situația. Am aflat multe. Adevăratul meu frate îi disprețuia pe Călăreții Oaselor. Îi batjocorea pe la spate. Însă cei mai buni soldați sunt adesea cei găunoși, pe care-i poți umple cu propriile

tale ţeluri. Clona asta nu ştie că ar trebui să-i urască. A fost crescută de o femeie care-i adora pe Şacal şi pe Călăreţii Oaselor şi care-i credea inseparabili. Pesemne că tare dezamăgită-i clona de legendele cu care a fost crescută!

Stau la stânga lui, pe cel de-al doilea loc de onoare. De cealaltă parte a mesei, Lilath mănâncă ouă de colibri. Se înfruptă ca un pelican, cu capul aplecat, cu ochii în sus, *gâl, gâl.*

Cu regularitate de ceasornic, privirea ei se abate către clonă, pentru a se asigura că are tot ce-şi doreşte. Când el încetează să deseneze cu stylusul pe datapad, deranjat de ţipătul unui Rozaliu străpuns de săgeata unui Călăreţ al Oaselor, Lilath mai că ia poziţie de drepţi. E aproape grotesc s-o vezi pe ucigaşa cu ochi morţi transformându-se într-o linguşitoare sufocantă.

— Ce doreşte împăratul meu? Ai tot ce-ţi trebuie?

Lilath l-a iubit pe fratele meu. Am ştiut-o mereu. Dar acum această dragoste a luat-o razna. Ea ar fi vrut să-i fie iubită, însă lui îi plăceau scorpiile frumuşele ca Antonia. Şi atunci Lilath a dat naştere clonei lui. Nu cred că înţeleg suficientă psihologie cât să încerc să descâlcesc asta.

Dar clona a înţeles, pariez că da.

Şi asta e vulnerabilitatea acestei şlehte mici. Ridic privirea către flotele aliniate.

În replică la întrebarea lui Lilath, clona compune un puzzle tridimensional destul de simplu pe datapad şi expediază către ea imaginea plutitoare.

— Poţi să-l rezolvi?

Ea se aşază mai drept şi-l examinează. Ochii ei îşi pierd strălucirea pe măsură ce-şi dă seama că nici măcar nu ştie că-i un puzzle acolo. El se uită la mine, invitându-mă să ne batem joc de ea. Nu credeam c-am s-o văd pe Lilath mortificată de ruşine.

Îşi pierde influenţa asupra lui. L-a dezamăgit în legătură cu răpirea lui Pax şi a Electrei. Acum se teme că i-l voi fura eu. Iar el se teme că-l voi dezamăgi, aşa cum au făcut-o Călăreţii Oaselor. Mă întreb cât a avut ea de aşteptat până să se poată folosi de mintea lui? Patru ani, cinci? A realizat multe de una singură. Dar cât timp îi va mai fi necesară, acum că el îi are pe ceilalţi Călăreţi ai Oaselor? Acum că poate controla legiunile Voxului prin intermediul marionetelor lui? Probabil că şi ea se întreabă toate astea. Probabil că şi ea se teme. Iar el pesemne-i

iritat că-i încă atât de mic.

Știu unde să lovesc.

— Lilath, dacă el ar avea tot ce-i trebuie, eu aș fi deja o tablă goală, nu?

Ea nu răspunde. Clona mă privește atentă cum rezolv puzzle-ul, adăugând două poligoane noi și expediindu-i-l înapoi. Îl contemplă câteva clipe, apoi zâmbește cu încântare. Adaugă o nouă șmecherie la puzzle și mi-l trimite înapoi. Jocul ăsta durează aproape treizeci de minute tensionate, în timp ce deasupra noastră flotele își iau măsura una alteia.

Mă încearcă un sentiment straniu când el oprește jocul pentru a petrece câteva minute cu ochii în alt datapad, modificându-și planul de luptă. După un scurt decalaj, navele de deasupra se deplasează în conformitate cu dorințele lui.

Ultima noastră partidă a fost ciudată. N-a încercat să mă bată. De fapt, a părut mai întâi surprins și apoi încântat că puteam să-i rezolv jocurile. După asta, s-a distrat pur și simplu. Pe la al treilea puzzle, și eu la fel. Mi-aș fi dat degetele de la o mână ca să-l aud pe geamănul meu oftând atât de satisfăcut, pe când eram copii. Toată viața am crezut că fratele meu se născuse deja corupt. Nu era așa. Poate că pur și simplu se născuse cu tatăl nepotrivit.

— Îți amintești de jocurile noastre de puzzle? iscodesc clona care urmărește două distrugătoare punând la încercare rezistența flancului condus de Telemanuși.

Sunt respinse și asta o face să se încrunte.

— Știu că au avut loc, spune el dând noi ordine prin intermediul datapadului. Am găsit dovezi ici și colo.

O privesc zâmbind pe Lilath. Jocurile de puzzle au definit relația cu fratele meu. Nu știu câte mi-a dat de-a lungul anilor, dar știu câte am păstrat. Le rezolvam pe fiecare și el zâmbea și mă felicita. Însă uneori îl urmăream și-l vedeam pălmuindu-se și zgâriindu-se în timp ce țipa: „Prost! Prost! Prost!”

Dacă ăsta a fost planul lui de rezervă, ar fi trebuit să-i dea clonei sale toate informațiile necesare ca să redevină el însuși. Jocurile de puzzle au fost o componentă esențială a unei rivalități care i-a modelat psihicul. Ar fi inclus neapărat jocurile de puzzle. Și, dacă le-ar fi inclus, n-ar fi fost surprins că pot să le rezolv pe cele pe care mi le-a trimis de-a lungul micii noastre partide. Surprinderea lui este firul desprins pe care-l căutam.

Ridic ochii către flote, unde el atrage în capcană o corvetă a Casei Telemanus, și trag de fir cât de iute îndrăznesc.

— Mă mir că te-ai bucurat văzând că le pot rezolva, îi zic.

— Cum așa?

— De obicei asta te mânia foarte tare.

El mă privește fix.

— Serios?

— Nu ții minte? Uneori te loveai și te făceai prost fiindcă nu reușiseși să mă tragi pe sfoară.

— Am reușit vreodată?

— Nu.

El se gândește câteva clipe, apoi se întoarce către Lilath. Este posibil ca ea să fi cenzurat o parte dintre informațiile lăsate de Adrius clonei sale? După expresia de pe chipul lui, îmi dau seama că nu-i prima dată când se întreabă asta.

— Minte, spune Lilath, văzând lovitura, dar neștiind cum s-o abată, căci ea se pricepe cel mai bine doar la ucis. Ești cea mai strălucită minte din Sistemul Solar.

Ah, deci uite o diferență! Clona a fost crescută să creadă că-i un zeu. Fratele meu a fost bătut, călcat în picioare și lăsat să moară pe o stâncă, și nu doar o dată. El și-a câștigat victoriile. Clona consideră că i se cuvin de drept.

— Faci ce faci pentru Lilath? întreb clona. Sau pentru Adrius?

— Sunt Adrius, spune el.

— Și asta vrei să fii?

El mă studiază cu o privire piezișă, în timp ce flota marțiană se retrage să-și revizuiască strategia după ce a pierdut alte două corvete.

— N-o lăsa să-ți otrăvească mintea, împăratul meu! Mereu te-a considerat un monstru, îi spune Lilath, apoi se întoarce spre mine: L-ai trădat în favoarea unor sclavi! Ți-ai abandonat propriul frate! Tu singură l-ai dus la spânzurătoare. Ar fi trebuit să fie idolatrizat de lumea întreagă. Dar tu te-ai băgat în față. L-ai urât. Ai spus că-i un monstru!

— Dacă l-am urât, de ce l-am tras de picioare? o întreb. Dacă nu l-am iubit, de ce i-am păstrat jocurile de puzzle?

Lilath încremenește. Înghite-o p-asta, ticăloaso! Clona se apleacă înainte, însuflețită. Am bănuit că pentru el artefactele din viața lui Adrius au o importanță aproape religioasă. Simțind practic vibrațiile negative emanate de clonă, Călăreții Oaselor se

opresc din tot ce fac și privesc în tăcere.

Pe zei, ar putea să-l rupă în două cu mâinile goale, dar se tem de el. Nu-i numai asta. Îl respectă, îl idolatrizează. Chiar atât de profund e totul. N-am știut. Am crezut că numai Lilath simțea așa. Oare fratele meu le-a promis că, dacă pierd, îi va elibera în zece ani? Ce este el pentru ei, o căpetenie sau un profet?

— Unde sunt jocurile alea de puzzle? întreabă clona.

— În biroul meu particular.

— Pe Marte?

— Aici.

El încremenește.

— Lilath!

Ea înghite în sec.

— Nu ți-am spus să lași apartamentele surorii mele așa cum le-ai găsit?

Așteaptă. Și așteaptă. Călăreții Oaselor privesc zâmbind cum un copil de zece ani o mustră pe cea mai dură femeie de pe Luna și ea o încasează în tăcere. Toți vor să fie numărul doi. Deci asta-i dinamica haitei.

— Lilath, răspunde!

— Așa mi-ai spus.

— Și de ce nu m-ai ascultat? întreabă el aplecându-se înainte. Tu ai plănuit Ziua Porumbeilor Roșii? Tu ai folosit Ghildele Albilor ca să declanșezi un război?

Ce vrea să spună cu asta?

— Lilath, ești o unealtă nerafinată. Știi asta. Te tratez cu respect. Și tu îndrăznești să te amesteci în planurile mele?

— Am crezut că se vor dovedi o distragere nedorită.

— De dragul tău, mă rog să nu fi fost distruse.

— Nu! exclamă ea. Au fost făcute de tine!

— Unde sunt? întreb, sperând să am dreptate.

Clona se ridică.

— Lilath, ai auzit-o pe sora mea. Poate nu-i aliata noastră, dar sângele ei e mult mai nobil decât al tău. Răspunde-i cu respectul cuvenit!

Lilath mă privește cu o ură abjectă.

— În camerele mele.

Clona pare dezgustată, de parcă a surprins-o scotocindu-i prin sertare și mirosindu-i lenjeria intimă.

— Pune să fie readuse la locul lor. Vreau să le văd chiar acum!

— Dar lupta…

El privește flota Telemanușilor, care nu mai încearcă să se apropie de planetă.

— Nu-s prea însetați de sânge. Încearcă să ne spargă bruiajul ca să transmită un mesaj către populație. Avem timp.

•

Clona stă în biroul meu și contemplă jocurile de puzzle pe care Lilath le-a luat din cameră ca să le păstreze numai pentru ea. N-a spus o vorbă de cinci minute. Mă mir că Lilath a găsit vestibulul ascuns din spatele peretelui. Se pare, însă, că n-a găsit și pasajul secret.

— Chiar trebuie ca ființa aia cu sânge diluat să se uite așa la noi? Parcă-i un vultur gelos, spun eu.

— Pleacă, spune el aproape în șoaptă.

Lilath îmi aruncă o privire rece.

— Împăratul meu… n-ar fi înțelept să fac asta.

Mă trântesc pe un scaun aflat lângă o măsuță de cafea plină cu cărți, pe care se află o vază cu crini noptatici.

— Paralizează-mi picioarele dacă ți-e așa frică!

Clona privește bănuitoare masa din spatele meu.

— În măsuță erau sisteme de apărare, raportează Lilath. Le-am dezactivat, împărate.

— Și masa mare?

— Dezactivată și ea.

Clona îmi indică alt scaun, de lângă o masă pe care se află o altă vază cu flori, aproape toate ofilite. Mă așez, iar el îmi paralizează picioarele cu ajutorul psihosondei.

— Vezi? N-a fost așa greu! îi zic.

El se răsucește către Lilath.

— Dacă mă omoară, îi omoară pe Sevro și pe ceilalți. Dacă vrea să plătească prețul, înseamnă că și-a câștigat dreptul.

Lilath face o plecăciune prudentă și se retrage de-a-ndărătelea către ușă, împreună cu cei doi Călăreți ai Oaselor treji din escorta noastră. Clona se uită din nou la jocurile de puzzle. Sperasem să nu mă paralizeze, dar nimic nu-i ușor.

— Știu că joci un joc, spune clona când se închide ușa. Dar nu-ți port pică. Toate astea au început ca un joc. Abia acum patru ani am auzit înregistrarea pe care mi-am lăsat-o mie. Lilath a avut ordine pe care să le urmeze, un profil psihologic al marionetei potrivite căreia să-i finanțeze candidatura la Senat.

Publius s-a potrivit de minime criteriilor mele. Ea a preluat de una singură controlul Sindicatului, dar lumea interlopă nu era pregătită pentru nivelul ei de violență. Este probabil unul dintre cei mai eficienți soldați pe care i-am văzut. Și o zic în numele ambelor mele euri. Dar nu poate urma decât câte un ordin odată.

Se deplasează de-a lungul șirului de puzzle-uri, trecând foarte aproape de crinii noptatici inerți. Neîngrijite, florile stau pleoștite în vaze. Multe s-au uscat.

— La început, ea mi-a spus toate astea de parcă erau povești. Apoi mi le-a prezentat ca pe niște probleme de rezolvat. Ce bandă să lichidez, ce produs să vând, ținând cont de toate variabilele. Îmi plăcea mai mult când erau povești, fiindcă în ele eram eroul… sau el era. Se oprește dinaintea unui labirint. Dar nu suntem eroi. Și știu de ce. Când eram mai mic, Lilath m-a dus la un abator de pe Pământ. Și am văzut cum omorau vacile și le transformau în hrana pe care o mâncăm noi. Spune-mi, cu ce diferă vacile de oameni? Vacile visează. Vacile simt afecțiune pentru prietenii și familia lor. Dacă vrei să-mi spui că-i acceptabil să le ucidem fiindcă sunt mai puțin inteligente decât oamenii, atunci de ce e inacceptabil ca eu să omor oamenii care-mi sunt inferiori ca inteligență în același grad în care vacile le sunt inferioare lor? Și dacă o să-mi spui că asta-i pentru că oamenii simt mai mult, atunci ești invitata mea să înjunghii în gât o vacă și un om și să vezi ce asemănători sunt.

În timp ce-mi vorbește, cercetez din ochi vazele cu flori, căutând una care să nu se fi uscat.

— Echivalența e falsă. Sofismele sunt mai prejos de tine.

— Știi că așa e, răspunde el. Îmi desprind privirea de flori cu o clipă înainte să se uite din nou la mine. Adânc în sinea ta, știi. De asta îmi pasă. Fiindcă știu că pot să-ți vorbesc și știu că mă-nțelegi. Mi s-a promis că așa vor fi Călăreții Oaselor. Dar ei sunt… niște maimuțe anormale. La cum mi i-a descris Lilath, ai fi zis că-s serafimi, nici mai mult, nici mai puțin.

— Și înainte i-ai urât, îi zic.

— Da? spune el părând aproape ușurat.

— Îi considerai ridicoli.

— Sunt vicioși. L-am urât și pe tata?

— Nu.

— L-am împușcat în cap.

— L-ai iubit așa cum trebuie să fie iubit un tată, însă el nu te-a iubit pe tine. Asta a fost problema. Ai crezut că era vina ta. Și au fost multe lucruri pentru care ai fost vinovat, dar nu și pentru asta. Cred... cred c-am înțeles că orice tată eșuează întrucâtva. Problema e dacă-i pasă sau nu c-a făcut-o. Tatii nu-i păsa și cred că tu ghiciseși asta.

— Atunci de ce tu ești... tu, iar eu sunt eu? întreabă el răsucindu-se complet către mine.

— Pentru că eu am încetat să mai încerc să-i fiu pe plac, iar tu nu. Chiar nu cred că ți-a păsat cu adevărat de toate astea, spun indicând pereții din jurul nostru. Cu fiecare nouă realizare vine speranța că-ți vei găsi fericirea, că nu te vei mai simți așa de singur. Hai să-ți spun ce-am descoperit: în clipa în care devii suveran, devii cea mai singură persoană de pe toate lumile, pentru că nu mai există nicio nouă realizare, nicio nouă culme către care să țintești. Singurătatea deja existentă în tine sporește, pentru că, dacă înainte ai fost suficient de norocos ca să ai pe cineva care să te înțeleagă, după ce te așezi pe Tronul Dimineții nu te va mai înțelege. Numai o singură persoană o dată poate ști ce înseamnă să fii Suveran.

El trasează linii pe podeaua de marmură cu vârful piciorului, ca și cum ar fi un puzzle. Arunc o nouă privire către flori. E posibil să mai fie una vie pe partea cealaltă a vazei.

— Știi de ce am făcut asta? mă întreabă el. Am făcut-o fiindcă Lilath mi-a spus că era singura cale să te pot vedea. Dacă nu te-ai afla în puterea mea, m-ai ucide, o știu. Crezi că sunt o ciudățenie. Și sunt. Dar îți mulțumesc că-mi vorbești de parcă n-aș fi. Apreciez gestul, chiar dacă n-o faci din bunătate.

— O urăști pe Lilath? îl întreb.

După o ușoară ezitare, el îmi răspunde cu un glas lipsit de inflexiuni:

— În ziua când m-a dus să văd cum mor vacile, mi-a venit o idee. I-am cerut lui Lilath să-mi construiască o vacă de fier. În schimb, mi-a construit lupul ăsta de fier, așa cum mă așteptam să facă. În curând o s-o topesc înăuntrul lui.

Uit de flori și mă holbez la el:

— De ce?

— Pentru că nu înțelege ironia.

Vorbește serios și nu pare supărat, mândru sau chiar nerăbdător.

— Și-o să te facă să te simți mai fericit? îl întreb.

— N-o să mă facă să simt nimic. E doar un prilej de a încerca un lucru nou.

Faptul că-i va face asta lui Lilath, care i-a dat naștere, l-a alăptat și s-a trezit în toiul nopții când el era prunc și plângea, care l-a învățat să meargă, să vorbească și să citească mi se pare cea mai mare cruzime pe care-am pomenit-o. Fratele meu a avut multe defecte, dar punea pasiune până și în răul pe care-l înfăptuia. Ființa asta e doar plictisită.

— Tot așa cum faci Republica să se autodevoreze? îl întreb.

— Exact, spune el și zâmbește mulțumit. Știam eu că, dacă mă putea înțelege cineva, tu erai aceea. Îmi doresc numai să fi fost aici și tata. Așa crud cum o fi fost. Ca să-i văd cruzimea. S-o privesc în ochi. Să-i miros răsuflarea hidoasă. Să văd dac-o simt.

— Ce să simți?

— Răul. Ce hăuri ale minții ar putea inventa ceva mai înspăimântător decât un tată crud?

— Cred că ți-ai petrecut cam prea mult din copilărie între patru pereți, tinere, spun eu încet.

El dă îndărăt, iritat că încerc să mă retrag din discuție apelând la o retorică afectată. În mintea lui, e o dovadă de lipsă de respect.

— De fapt, tu nu crezi că sunt Adrius, așa-i? întreabă el și se posomorăște. Probabil ai impresia că ești în compania unui *voyeur.* Indică jocurile de puzzle. Pentru tine nu sunt real. Sunt o întrerupere. Un impostor, în cel mai bun caz. Rânjește și ochii i se îngustează: Mă înșel?

— Noo, puștiule, nu te înșeli. Dacă Adrius ar fi aici, ar mânca homari în timp ce ar ține această prelegere dinaintea unei mese pe care s-ar afla cadavrul unui dușman învins. Dacă Adrius ar fi aici, ar pune să i se aducă sclave sexuale și după bătălie le-ar regula în patul Octaviei au Lune. Și ar fi nemaipomenit de fericit să toarne pișat în cele mai scumpe sticle de lichior și după aia le-ar da Călăreților Oaselor să bea. Și după ce ar face toate astea, n-ar povesti nimic nimănui. Războiul lui cu lumile a fost o glumă construită în jurul nevoii copleșitoare de a dovedi că nu tânjea după aprobarea unicului ins care nu avea să i-o ofere. Tu, pe de altă parte, ești doar o glumă construită în jurul meu. Un vizitator în această lume căreia nu-i aparții. O fantomă.

El are un aer rănit. Închei:

— Și ce însemna tata pentru Adrius însemn eu pentru tine.

Clona se apropie mai mult, ca pentru o mărturisire.

— Așa se pare, îmi spune, cu emoția strecurându-i-se în glas. Probabil trebuie să se încheie cu moartea ta.

Zăresc floarea de care aveam nevoie. În asemenea momente îl înțeleg perfect pe Darrow.

Există un plan mai de lungă durată, care necesită răbdare și în care câștig încrederea clonei în zile sau chiar săptămâni. Poate aș repara mai multe în felul ăsta. Poate i-aș salva pe Sevro, Pietricică și Clovnul. Dar, dacă aștept atât, ce va mai rămâne din Republică până când voi ajunge în poziția de a o salva? Flotele se vor confrunta din nou, dacă n-o fac deja. Ambele au fost create ca să ne apere de Aurii. Distrugerea lor reciprocă este un dezastru mai mare decât siguranța prietenilor mei.

Fac aceeași alegere pe care a fost silit s-o facă soțul meu.

— Nu trebuie neapărat să fie așa, îi zic clonei. Eu nu sunt ca tata, căci mie îmi pasă de tine. Chiar dacă nu te iubesc. Mi-ai omorât prietenii, deși nu trebuia. Lilath te-a făcut să fii așa. Ce-am zis a fost o reacție la asta. Nu vreau să fiu dușmanul tău. Sunt lucruri cu privire la care Lilath se înșală. Lucruri care-ți vor pune viața în pericol. De exemplu, Jilțul Iadului. Știi că Octavia l-a folosit numai de două ori? E periculos.

— Încerci să mă ispitești să-ți cer codurile Vistieriei Semilunii? întreabă el.

— Nu, îi răspund eu. Încerc să te ispitesc să mă întrebi despre cercetările mele legate de Jilțul Iadului. Cum funcționează psihosonda…

El ridică datapadul și durerea își trimite ecourile de-a lungul spinării mele.

— Cred c-am descoperit și singur.

— Sigur că da, dar încă nu te-ai prins cum să ștergi memoria cuiva, este? Să vezi și să distrugi sunt funcții diferite și le despart mai bine de douăzeci și patru de etape. Mă aplec spre el zâmbind. Iată un puzzle pe care nu l-a putut descifra. Vai, scuze, ce urât din partea mea că n-am pus și un buton de acces facil pentru idioți!

Vrea să știe cum s-o facă, pentru ca apoi să mi-o facă mie și să mă transforme în însoțitoarea lui. Ce fel de însoțitoare, nu pot decât să-mi imaginez.

El pare iritat, dar se apropie de mine.

— Și-o să-mi zici pur și simplu?

— Cu timpul, tot felul de lucruri sunt posibile, frățioare.

Extrag crinul de noapte dintre florile uscate din vază. Și i-l înmânez așa cum făceau cavalerii Casei Bellona când se întorceau la cei dragi lor după război.

Răspunsul lui e răspunsul firesc al unei ființe umane. Când ești luat prin surprindere într-un mediu confortabil, de cineva care-ți întinde mâna, de obicei i-o strângi. Când cineva demonstrează cunoașterea profundă și respectuoasă a unor practici culturale restrânse, pe care și tu le prețuiești, reacționezi. El face și una, și alta. Dacă ar avea o pregătire chinestezică temeinică, deprinsă de la un maestru al briciului, n-ar face-o. Însă, geniu sau nu, are numai zece ani. Ia floarea. Dar nu o ia cum aș lua-o eu sau cum ar lua-o Adrius. O ia ca un copil care petrece prea mult timp în casă și crede că totul i se cuvine. Cu o mișcare violentă.

57. VIRGINIA

Catedrala Neagră

Crinii noptatici reacționează frumos la o atingere blândă, dar nu tolerează violența. Atunci intră în joc spinii lor necrotici. Am pus să fie concepuți astfel ca ultima dintr-un șir de măsuri redundante de apărare, care au fost toate fie dezactivate, fie demontate, cu excepția nenorocitelor ăstora de flori. Și asta tocmai pentru că sunt ceva ce te-ai aștepta să găsești mai degrabă în camera Atalantei, și nu a Virginiei au Augustus.

Clona tresare când câteva perechi de ace lucioase țâșnesc din floare și-i înțeapă degetul mare. Durerea subită și orbitoare o face să țipe. Toxinele ascunse ale crinului îi coboară lent din vârful degetului, răspândindu-se în toată mâna. Cade pe spate, șocată de intensitatea otrăvii. Și eu simt durerea. Îmi radiază din degetul arătător al mâinii drepte în braț și de acolo în coloana vertebrală. Sunt cât pe ce să vomit, dar trebuie să mă pun în mișcare. Îmi arunc trupul înainte din scaun și aterizez pe podea, lângă datapadul clonei. L-a scăpat, când i-au pătruns acele în

piele. Spinii florii s-au retras. O ridic cu toată blândețea. Cu floarea într-o mână și datapadul într-alta, mă târăsc către peretele cu jocurile de puzzle, încercând să deconectez psihosonda fără să încasez o nouă doză de otravă. Cel de-al treilea puzzle din stânga jos ascunde comenzile ușii secrete. Trebuie să fie pe ușă pentru ca ea să se deschidă, și nu ascuns în apartamentul ciudatei de Lilath. Dacă apăs peretele cu mâna când puzzle-ul e la locul lui, ușa se ridică și eu pot evada. Cu condiția să ajung până acolo.

Ușa camerei explodează spre interior și Lilath intră, alertată de țipetele împăratului ei. Are două toporiști. Se repede către mine. Descopăr comanda potrivită de pe datapad și simțirea îmi revine în picioare. Mă ridic și mă reped să ating peretele din spatele tablourilor fără să tulbur floarea din mâna mea.

O forță teribilă mă lovește în spate. Pare abia un brânci în comparație cu durerea arzătoare din arătătorul meu. Otrava necrotică mi se răspândește în toată mâna. Dacă-mi ajunge în tors, sunt moartă. Dar, oricum, când îmi va ajunge la încheietură, durerea va fi atât de cumplită, încât nu mă voi mai putea mișca. Lovesc zidul cu cealaltă mână. Zidul se ridică, dând la iveală un tobogan de metal la nivelul taliei. Mă feresc și scap floarea chiar în clipa în care Lilath încearcă să mă decapiteze pe la spate. Dau să-i cosesc picioarele, dar ea pășește peste lovitura mea și-și repede toporișca de sus în jos. Parez cu antebrațul stâng. Osul se rupe așa de brusc, că-mi iese prin piele. Mă poticnesc, izbindu-mă cu spatele de peretele de lângă tobogan și iau floarea cu mâna infectată. Lilath e brutală și eficientă. Îmi înfige toporișca în umărul stâng, îmi retează urechea dreaptă, apoi îmi administrează o lovitură teribilă care mi se îngroapă în coasta dreaptă. Oasele se frâng și ceva dinăuntrul meu se rupe. Mă prăbușesc înainte, suficient de aproape de floare. Știind că sunt rănită mortal, Lilath se uită peste umăr la împăratul ei, nereușind să înțeleagă de ce țipă. Aproape orbită de durere, bâjbâi după floare cu mâna rănită. O nouă doză de otravă îmi pătrunde în alte două degete. Vederea mi se întunecă și arunc floarea în fața lui Lilath. E unica ei parte neacoperită de armură.

Nu văd unde o nimerește. O aud însă țipând. Se îndepărtează cu pași împleticiți, aproape scăpând securea. Când mă ridic în picioare, ceva se lovește de peretele din spatele meu. E

conectat cu mine. Duc mâna la spate și descopăr ceva metalic. Trag de el până când simt presiunea din spatele meu cedând. E una dintre securile lui Lilath. O privesc și, clătinându-mă din pricina durerii și a sângelui pierdut, îmi iau avânt, gata s-o arunc către ea. Lilath s-a ghemuit lângă clonă. Se aude un sunet ca de sfâșiere și ea se ridică tremurând. Acele au nimerit-o în nas. Și n-a vrut să riște tăind prea puțin din el. Se întoarce către mine trăgând altă toporișcă din teaca de pe coapsă, ca să facă pereche cu cea însângerată din mâna ei.

Arunc cu toporișca în ea.

Nici nu se ostenește să se ferească. Toporișca îi ricoșează din armură scoțând scântei. Îmi pierd încrederea în soarta acestei lupte și plonjez în jos pe tobogan. Urmează o cădere aproape verticală prin beznă, timp de un minut. Tunelurile sunt aproape la fel de adânci ca Pântecele Dragonului. Apoi toboganul se îndreaptă și mă leapădă pe o saltea moale, într-o încăpere mică. Este unul dintre buncărele secundare ale Citadelei. Există patru tobogane prin care se ajunge aici. Trag de o manetă și le blochez pe toate patru.

Poate că au descoperit celelalte secrete din biroul meu, dar nu și pe ăsta. În curând o să leșin din pricina sângelui pierdut. Trec în grabă pe lângă lăzile cu arme, îndreptându-mă spre punctul de intervenție medicală. Cu brațul frânt apuc cu stângăcie fierăstrăul cu laser. O linie de energie albastră se trezește la viață. Fără să șovăi, îmi retez arătătorul de la rădăcină. Durerea amputării și a cauterizării e o nimica toată pe lângă cea provocată de toxinele crinului. Las gaura unde-a fost urechea mea să sângereze. Deja sângerarea s-a domolit și în curând coagularea o va opri cu totul. Îmi retez degetul mijlociu de la încheietura cea mai de sus și numai vârful inelarului. Lepăd fierăstrăul și apuc pistolul cauterizator. N-am timp de finisaje elegante. Chiar și așa, cel mai probabil organele mele interne vor continua să sângereze. Gem de durere pe masa de operație, în timp ce pistolul îmi închide rana din coasta dreaptă. Apoi le închid și pe celelalte la care pot ajunge.

Am crezut că voi fi confruntată cu o alegere dură. Să-l salvez pe Sevro și pe prietenii mei, ori să mă salvez pe mine. Acum îmi dau seama că nu există nicio alegere. Dacă nu ies de aici, o să mor, și la fel și flota de pe orbită. Trebuie să ies de aici.

Îmi fac trei injecții cu stimulente ca să nu-mi pierd cunoștința,

apoi îmi pompez în vene sânge din rezerva postului de intervenție sanitară, în timp ce stau amețită în fața terminalului pentru comunicații. Se află lângă tobogan. A activat deja protocolul Catedrala Neagă. Probabil l-a declanșat altcineva. Kavax? Holiday?

Rețeaua ascunsă îmi face imediat legătura cu puntea de comandă a lui *Reynard,* nava-amiral a flotei lui Kavax. El se răsucește și-mi descoperă chipul pe display-uri. Sofocle își înclină capul către videocameră.

— Kavax, sunt în capela mică.

Face ochii mari. Chipul îi e luminat de străfulgerările bătăliei.

— Sângerez intern. Rinichii și probabil ficatul. Brațul stâng e fracturat, mâna dreaptă va deveni nefuncțională. Sevro, Clovnul și Pietricică sunt și ei prizonieri în Sunhall. Câți preoți sunt în clădire?

— Patru, dar se află în Moonhall și tunelurile de legătură sunt compromise.

— N-o să pot s-ajung la ei, spun, coborându-mi privirea spre rană.

— Știi unde se află prizonierii?

— Nu.

— Poți să afli? întreabă el.

— Îți dau acces la videocamerele interne conectate încă la sistem, spun eu. Kavax, decizia îți aparține. Dacă tu crezi că am șanse, o să mă-ntorc după ei.

El și tehnicienii lui sortează transmisiunile câteva clipe, ca să găsească mesajele mele. Între timp, examinez sistemele defensive pe care le-am instalat în Citadelă. Aproape toate sunt întunecate. Lilath și clona mi-au controlat temeinic fortăreața. În mod straniu, sistemele de evadare și tranzit sunt unicele care funcționează. Probabil pentru ca atât clona, cât și Călăreții Oaselor să se poată deplasa prin culise și să tragă sforile guvernului lor marionetă. Kavax a terminat de evaluat informațiile pe care i le-am trimis.

— Unde sunt? îl întreb.

— Arată-mi rănile!

Le întorc către videocameră.

— Evacuează-te, spune el. Avem echipe pe sol, gata să se pună în mișcare imediat ce ieși.

„Evacuează-te!” Inima mea își dorește să fiu persoana care

riscă totul pentru Sevro, chiar și confruntată cu o moarte sigură. Mintea mea nu poate decide. Dar în cazul ăsta persoana de la celălalt capăt al liniei e șeful. Kavax deține controlul operațiunilor. Mă uit zadarnic către tubul de evacuare.

La asta s-a ajuns? Să-mi abandonez cei mai buni prieteni în ghearele unei năluci din trecutul meu? Probabil că Sevro avea dreptate. Nu mai sunt Mustang. Sunt Suverana.

Deschid trapa de evacuare, urlând de durere când îmi folosesc brațul fracturat. Simțindu-mă foarte egoistă, mă târăsc prin deschizătură până într-un mic compartiment capitonat, care poate găzdui zece inși.

Închid trapa după mine și luminile din compartiment și din tunelul de beton se aprind. Electricitatea circulă prin cele două șine metalice aflate de o parte și de alta a tunelului și compartimentul țâșnește înainte.

Mă duce departe nu numai de Sevro, Clovnul și Pietricică. Mă duce departe de locul unde a murit Daxo și de oamenii care l-au ucis. Mă duce departe de zece ani de muncă într-un loc de care m-am temut întotdeauna. Obișnuiam să visez că, într-o bună zi, voi lăsa în urmă Citadela Luminii, poate înlocuită din funcție după o campanie strânsă împotriva unui succesor valoros sau după ce-mi voi fi pierdut relevanța. Cândva am sperat că Dancer va fi cel care va prelua funcția după mine. Nu mi-am imaginat niciodată că voi părăsi pentru ultima oară Citadela în asemenea condiții. În timp ce compartimentul gonește de-a lungul celor patruzeci de kilometri ai tunelului, îmi promit că este penultima oară când o abandonez. O să mă întorc să pun capăt acestei situații și apoi n-o să mai calc niciodată pe-aici.

Când compartimentul încetinește și oprește, mi se pare că visez. Trapa de deasupra capului se deschide și ies afară. Bărbați înalți în armuri stau în așteptare. Dar ridică armele și pe armurile lor văd piramida inversată a Voxului.

Încremenesc cu mâinile sus, simțind cum mă părăsesc puterile.

Dinspre hol răsună focuri de armă și, înainte ca bărbații să se întoarcă, peretele din spatele lor erupe. Gloanțe de mare putere îi seceră în câteva secunde. O trupă de Gărzi Leonine și soldați ai Legiunii Pegas cu armament greu se năpustește înăuntru, aplecată asupra puștilor. Coiful zgâriat al unui centurion Pegas se retrage, dând-o la iveală pe Holiday ti Nakamura.

— La pământ, doamnă! strigă ea.

Doi dintre oamenii ei depliază o targă bizară cu câte o capsulă mare la fiecare capăt. Holiday mă forțează să mă întind pe ea. Nu mă împotrivesc. Abia mai pot să merg.

— *Reynard,* aici Bolovanul Cenușiu. Am Calul Auriu. Suntem în mișcare.

Targa mă imobilizează. Îmi dau seama care-i rolul capsulelor când un câmp electromagnetic puternic se extinde de la una la alta cu un *vuuum.*

Doi soldați cară targa, iar Holiday conduce echipa afară din încăpere. Coridoarele răsună de împușcături. Motoarele canonierelor vuiesc în exterior în timp ce urcăm scările spre ieșirea din buncăr. Zeci de legionari ai Voxului zac morți. Noi membri ai echipei de metiși ai lui Holiday ni se alătură. Ca o trupă de gargui puși pe rele, năvălesc în forță afară din buncăr, la lumina zilei.

Suntem într-unul dintre craterele făcute de fratele meu. Înțeleg acum de ce Kavax n-a trimis oameni prin tunel mai devreme. Este centrul cartierului general al unei legiuni de infanterie mobilă a Voxului. Canonierele Gărzilor Leonine și ale Legiunii Pegas fac ravagii prin tabără. Holiday conduce trupele speciale direct către partea din spate a unui transportor de asalt care așteaptă. Tunurile lui încep să tragă de îndată ce am ajuns la bord și ne ridicăm în aer. Cincizeci de soldați din legiunea Pegas își activează cizmele și zboară aproape de spatele transportorului a cărui ușă se închide.

Războiul devine un vuiet îndepărtat.

Echipa de medici care mă așteaptă în naveta de asalt se repede către mine. Mă sedează înainte să apuc să obiectez. Simt ieșirea noastră din atmosferă ca de la mare distanță, datorită zguduiturilor ce se transmit în toată puntea. Când îmi pierd greutatea, știu că am reușit să ajungem în spațiu. Când nava se oprește și se așază zăngănind pe o punte, îmi dau seama că am ajuns în *Reynard.* Închid ochii și-mi pierd cunoștința.

•

Mă trezesc și o descopăr pe mama lui Darrow dormind lângă patul meu cu Sofocle în brațe. În navă e liniște. Se pare că s-au retras din lupta cu flota Voxului. Monitoarele de deasupra mea îmi afișează semnele vitale. Sunt în infirmeria lui *Reynard.*

Sofocle se trezește cel dintâi și scoate un scheunat scurt, apoi sare în pat. Tresar în timp ce rana din coastă își face simțită prezența.

— Animal prost! spune Deanna gonindu-l.

Se freacă la ochi ca să-și alunge somnul și mă privește cu o asemenea dragoste protectoare, încât încep să plâng. Nu de mila mea. Ci de mila ei, din cauza durerii pe care i-o văd în ochi și a grijilor pe care trebuie să și le fi făcut în aceste zile pentru fiul ei, pentru nepotul ei, pentru Sevro, pentru mine. Apoi plâng pentru Daxo și Theodora și pentru prietenii pe care i-am lăsat în urmă, în puterea acelui monstru. Și, cât timp plâng, ea mă ține în brațe, murmurându-mi la ureche așa cum mi-am dorit dintotdeauna să fi făcut mama mea.

•

Câteva ore mai târziu, când mi-am mai recăpătat puterile, Kavax și Niobe vin să mă viziteze. Pentru câteva clipe mă tem că Nakamura e prea stânjenită ca să apară, dar Deanna o târăște înăuntru. De rușine c-a permis să fiu capturată, de-abia îndrăznește să-mi întâlnească privirea. N-a fost vina ei. Am fost lucrată temeinic. Aș plânge din nou pentru Daxo alături de Kavax și Niobe, însă asta trebuie să mai aștepte.

— Heliopolis a căzut? îi întreb.

— Încă nu, spune Kavax. Dar agenții noștri spun că-i o chestiune de zile.

— Darrow? întreb eu.

— Nu știm, spune Niobe.

— Pax?

Kavax nu-mi poate răspunde, așa că o face Niobe.

— Ephraim ti Horn i-a răpit de la Obsidieni. Nu se știe încă unde sunt.

— I-a răpit? *Din nou*?!

— Nu știm de ce. Dar s-a petrecut imediat după atacul asupra *Pandorei.* Victra a dispărut. Naveta ei de evacuare a fost găsită, însă cea dintâi echipă de salvare a fost doborâtă în timp ce străbătea spațiul aerian al Obsidienilor. Legiunile ei sunt consemnate la sol din ordinul ArhiGuvernatorului, de teamă să nu declanșeze un război cu Obsidienii lui Sefi.

Mă aplec înainte, sperând.

— Deci Rollo a supraviețuit.

E un om bun. Statornic. Dur. Loial. Și a fost un Fiu al lui Ares.

— Nu, spune Holiday, l-au asasinat în Agea.

Mă las să cad înapoi pe pernă.

— Atunci e Vorol?

Ei clatină din cap.

— Și pe el l-au omorât? Atunci cine ocupă postul?

— Un idiot, spune Deanna.

— Kieran, răspunde Kavax. Numit temporar de guvernatorii regionali de pe Marte.

Fratele lui Darrow. L-am trimis pe Marte cu Niobe, să negocieze cu Obsidienii. Am rămas tare-n urmă cu noutățile. Ba nu, Publius și Zan au zis ceva de asta.

— Cine a atacat nava?

— S-ar părea că Sefi, spune Kavax.

Îl privesc uluită.

— Mereu am fost de părere că n-ar fi trebuit să ne încredem în corciturile astea. Întâi Arămii, acum corbii.

Îi privesc și-mi dau seama că ei cred că Publius a făcut *toate* astea. N-am timp să le explic. Niobe își domolește soțul, apoi îmi arată poziția curentă a navelor în sistemul solar. Armata Atalantei este masată în continuare în jurul lui Mercur și o flotă mai mică se află lângă Venus. Majoritatea navelor de război ale Republicii sunt aici, pe Luna, în timp ce Gărzile Ecliptice se adună deasupra lui Marte.

— Flota asta-i destul de puternică pentru a străpunge liniile Armadei Cenușii de deasupra lui Mercur? îl întreb pe Kavax.

— Da, spune el.

— Nu, îl corectează Niobe. Nu-i putem înfrânge, dacă nu ni se alătură fie Gărzile Ecliptice, fie flota Voxului. Am putea să străpungem blocada și așa, dar să aterizăm în timp ce se trage în noi… S-ar putea produce un miracol sau ar putea fi cel mai mare dezastru din acest război.

— Trebuie să-ncercăm, spune Kavax. Darrow ar face-o ca să ne salveze pe noi.

Deanna pornește către ușă.

— Nu pleca! îi spun eu.

— Ba da, zice ea mohorâtă. Poate că într-o bună zi o să te iert pentru că faci ce trebuie făcut, dar nu pot să-ți dau acordul să-mi abandonezi băiatul.

Iese. Holiday încă nu și-a spus părerea.

— Virgina, mai trebuie să știi ceva, spune Niobe. Marginea a

încheiat o alianță secretă cu Centrul.

Mai rău nici că se poate. Nave noi, legiuni odihnite, aruncate în luptă exact în momentul în care ne-ar putea frânge.

— În momentul de față, ei nu știu că avem aceste informații. Nu știm unde vor lovi, dar putem fi siguri că va fi un atac decisiv, spune ea și-și privește soțul. Mercur se află pe orbita sa cea mai îndepărtată. Cred că vor ataca atunci când vom fi cel mai aproape de soare și senzorii noștri vor fi distorsionați.

— Nu, intervine Kavax, contrazicând-o din nou. Vor ataca Marte. Doborând docurile de pe Phobos. Ochi pentru ochi.

— Și de aceea trebuie să revenim pe Marte, spune Niobe. Kavax cunoaște mai bine Marginea, iar eu o cunosc mai bine pe Atalanta. Marte nu trebuie să fie cucerită.

— Nimeni n-a propus să-l salvăm pe Sevro, zic eu.

— După ce te-am evacuat pe tine, am trimis trei echipe prin tunel. Am pierdut contactul cu ele zece minute mai târziu, spune Niobe apropiindu-se de pat. Virginia, mai avem patru agenți secreți în clădirea de sub Moonhall. Ei sunt cea mai bună șansă a lui Sevro. Dar, dacă încercăm să pătrundem cu forța…

Va fi un masacru și clona îmi va ucide prietenii.

— Nu putem rămâne aici, continuă Niobe. Flota Voxului vrea să lupte. Încă ne urmăresc, deși suntem la un milion de kilometri de Lună.

— În mod sigur se poate discuta cu Publius, zice Kavax. O fi folosit gloata ca să facă tot ce a făcut, dar e un ins rațional. Dacă ne luptăm cu flota lui, indiferent cine pierde, Auriii sunt cei care vor câștiga.

E aproape prea mult de îndurat.

— Tu ce crezi, Holiday? o întreb.

Abia acum ochii ei îi întâlnesc pe ai mei.

— Retragerea e unica noastră opțiune, doamnă! Trebuie să ne regrupăm pe Marte.

Dacă plecăm, Pământul rămâne singur dinaintea Voxului și a armatei tot mai numeroase a Auriilor. Va fi cucerit, afară doar dacă clona nu va crede că-i în interesul său să trimită flota luneză în apărare. Dar Marte poate fi apărat și fără ajutor din partea Lunii. Pământul – nu.

— Atunci să mergem spre Marte, spun eu.

Deși i-am promis soțului meu că voi veni să-l salvez, nu pot s-o fac. E o trădare care mă va urmări până în mormânt.

Kavax se înmoaie, epuizat. Vede că am observat și, în sfârșit, remarcă și el zecile de răni pe care mulțimea mi le-a făcut pe brațe, gât și picioare. Uitasem de ele. Cu lacrimi în ochi, se apleacă asupra mea.

— Nu-i pierdută orice speranță, îmi șoptește el.

Nu-mi dau seama cum de mai crede așa ceva. El mă sărută pe frunte.

— Am trimis un om pe Mercur, ca să-l aducă pe Darrow acasă, dacă Heliopolis va fi cucerit.

— Cine e? întreb eu.

— Același ins care ne-a anunțat despre venirea Marginii.

58. DARROW

Palatul lui Sevro

Maestrul Constructor Glirastes stă dinaintea celei mai grosolane dintre creațiile sale.

Hangarul tribord al *Stelei Dimineții* nu mai există. Inginerii lui Harnassus au tăiat în partea din mijloc a navei un spațiu pentru *Spiritul lui Faran,* cea mai rapidă și mai nouă dintre navele noastre torță. Interiorul lui *Faran* a fost golit aproape complet pentru a-i face loc celei mai puternice arme cu impulsuri electromagnetice din toate campaniile acestui război. La prima vedere nu-i un dispozitiv nou, dar este în natura războiului să inspire evoluții.

În robele lui violet, Glirastes seamănă cu un necromant pus pe rele din cărțile de povești ale lui Pax. Mâinile lui manevrează un dispozitiv complicat, conceput pentru cele paisprezece degete ale sale. Măsoară niște parametri esoterici pe care numai soția mea și astrofizicienii lui Harnassus ar putea spera să-i înțeleagă. Cercetători bătrâni cu ochi mari și lăcrimoși își verifică notițele și murmură între ei, iar cei mai tineri se ghemuiesc însingurați, cu implanturile craniene străfulgerându-le în timp ce încearcă să țină pasul cu idolul lor Portocaliu.

În timp ce arma electromagnetică termină al optsprezecelea test preliminar, eu îi studiez lungimea, cuibarul ei de rezistențe spiralate, fiecare de trei ori mai groasă decât un bărbat, luminile

ei albăstrui și tuburile vidate. Un vuiet ritmic răsună dinspre reactorul supradimensionat cu heliu de la pupa navei.

Luminile scad.

Glirastes plescăie din limbă către servitorul său, care se apleacă și-și scarpină partea interioară a gambei. În timp ce se scarpină, țipă la un sudor să facă liniște. Roșul îndesat scuipă suc de tutun în cutia de tablă legată cu sfoară de gât, își oprește aparatul și rămâne atârnat de tavan cu coarda lui de siguranță. Inginerii și constructorii își țin răsuflarea, nu atât în așteptarea rezultatului, cât de teama temperamentului vulcanic al Constructorului.

Numere verzi dansează pe chipul lui, în timp ce ochii îi parcurg raportul, acompaniați de murmure ca „interesant”, „amplitudine instantanee perfidă” și „căcat, căcat ireverențios” și alte înjurături mercuriene greu de înțeles.

— Avem vreo problemă, Glirastes? întreb.

Glirastes suspină ca și cum ar ruga zeii să-i dea răbdare.

— Problemă? Întrebi dac-avem o problemă? Cutele gâtului i se înroșesc când își întoarce capul și se încruntă la mine ca o bufniță mahmură și totuși disprețuitoare. Tinere, m-ai păcălit să te ajut să activezi Zeii Furtunii sub pretextul că-i vei folosi la doar o parte din capacitatea lor, și în schimb ai transformat un oraș drag mie într-un recif de corali! Orice simpatie aș fi avut față de cauza ta s-a dus pe apa mării. Dar, dacă nu te ajut încă o dată, așa cum mi-ai explicat atât de elocvent și de brutal când m-ai intimidat, determinându-mă să te ajut cu nebunia asta numai ca să te văd plecat de pe planeta mea, orașul meu de baștină nu va semăna cu nimic din universul cunoscut cu excepția centrului unei stele de clasa G[24] aflată în secvență principală[25]. Faptul că-mi aflu catharsisul în înjurături, în timp ce mă străduiesc să transform trei ani de cercetări într-o aplicație practică în doar trei săptămâni nu-mi afectează cu nimic entuziasmul față de respectiva lucrare, care e redus, nici trebuințele, care sunt enorme. Așa că da, avem o problemă, dar natura frustrării mele e o enigmă pe care n-ai nici răbdarea, nici temperamentul și nici abilitățile cognitive necesare ca s-o înțelegi.

---

[24] Stea galbenă, de tipul Soarelui.

[25] Secvența principală: stea aflată în faza de echilibru, care durează cât timp nucleul ei produce energie prin fuziunea hidrogenului în heliu.

Întoarce datele către sine și le parcurge din nou.

— Ah! exclamă el. Nu mai contează. Am rezolvat-o! Își răsucește degetul. Hei, tu, de ce te-ai oprit din sudat? Treci înapoi la treabă! Trebuie să fac eu tot?

Glirastes iese din *Spirit* și se îndreaptă către biroul său improvizat de pe podeaua hangarului.

— Sunteți toți niște sfinți, le spun eu sudorilor.

— Auu, domnule, gângurește unul dintre ei.

— Pot să capăt un pupic? întreabă altul.

— La muncă toată lumea! țipă Harnassus. Nu plătim cu ora!

Îl găsim pe Glirastes suspinând gârbovit în Scaunul lui Gânditor, o improvizație bizară făcută dintr-o singură creangă de boboc-de-soare.

— Știu că-i ceva nedemn de talentele tale, spune Harnassus în timp ce un servitor îi toarnă stăpânului său un pahar de Porto. Dar te-ar deranja să le explici celor din infanterie cum funcționează drăcia aia, Maestre Constructor? S-ar mai liniști dac-ar ști că nu-și încredințează viețile magiei.

Glirastes îi trece în revistă pe comandanții pe care i-am adus cu mine.

— Nu. Sună obositor.

Își ridică picioarele pe un scăunel de mătase și oftează în timp ce servitorul îi scoate papucii purpurii și-i masează călcâiele cu ulei de trandafir. Harnassus pare să mai aibă fix șase secunde până să-i tragă una peste ceafă lui Glirastes. Nu prea are răbdare cu snobii. Eu am mai multă experiență cu specimenele astea.

— E numai o armă cu impulsuri electromagnetice. Ce-i așa complicat s-o amplifici? zic și aștept explozia.

— Numai o armă cu impulsuri electromagnetice?! repetă Glirastes de parcă și-a auzit necrologul citit cu voce tare. Și eu sunt numai un mamifer umblător? zice el aruncându-mi o privire ucigașă. N-ai reținut nimic din materia de la Academie cu excepția beligeranței astrale?

— Se pare c-am reținut suficient.

Comandanții de infanterie chicotesc.

Glirastes suspină iritat, le aruncă o privire disprețuitoare Thraxei și comandanților infanteriei mele și, jignit de chipurile bronzate și piepturile late ale unor mamifere mai zdravene decât el, recurge la tactica intimidării intelectuale. Eu reușesc să

urmăresc ce zice numai fiindcă-s însurat cu o femeie care s-ar simți insultată dacă n-aș putea-o face.

— Perturbările electromagnetice tranzitorii folosite ca armă au vârfuri de undă abrupte, care cresc cu iuțeală până la nivelul lor maxim, de unde scad apoi lent. Imaginați-vă o curbă dublu exponențială. Problema e că scutul făcut pe Șantierele de pe Venus este proiectat să recunoască genul ăsta de atac nerafinat – mă țintuiește cu o căutătură încruntată – și să ofere contramăsuri care să apere flota Atalantei. În consecință, am decis să folosesc o undă sinusoidală inofensivă, de mică amplitudine, ca să creez un cuplaj între sursă și echipamentul victimei. De obicei, acesta este un subprodus al armelor cu impulsuri electromagnetice, dar faza genială este că, în loc să se reducă în interiorul semnalului modulator dublu exponențial, undele sinusoidale se vor amplifica. Ținând însă cont de distanța implicată, consumul energetic ar fi enorm. Să creez o metodă de combustie mai eficientă și decalată este nespus de greu dacă nu pot recurge la o explozie nucleară și, dacă n-o perfecționez, o să muriți toți în văzduh.

Îmi aruncă o nouă căutătură.

— Acum că am satisfăcut curiozitatea maimuțelor tale, grădina zoologică se închide. Închide ochii. Dispăreți cu toții, afară doar dacă nu aveți cunoștințe științifice avansate sau nu vreți să-i luați locul lui Exeter și să-mi masați picioarele.

— Îi iau eu locul, dacă vrei, Maestre Constructor, spune Thraxa zâmbind și ridicându-și mâinile. Știu că arată ca niște picioare de elefant, dar pot fi tandre cu cine trebuie.

Glirastes se strâmbă scârbit.

— O genealogie irosită pe absurdități marțiale! Neamul tău are geniul în sânge, femeie. Fratele tău era cea mai ascuțită minte a generației lui, iar tatăl tău... Oftează. Îți pierzi timpul jucându-te de-a soldatul.

— Ăsta e un „da”?

— Pfui! Îi aruncă o privire lui Harnassus. Nu uita micul meu dejun de mâine! Nu pot să muncesc fără sardele. În fond, mâine e marți.

În timp ce comandanții infanteriei ies mormăind îngrijorați între ei, Harnassus ne urmează pe mine și pe Thraxa afară din hangarul *Stelei.*

— Ce crezi? îl întreb.

— E căpos, crud, excentric, capricios și de zece ori mai pretențios decât prima mea soție. Dar e un geniu.

— A fost, zice Thraxa. Bogăția l-a făcut leneș. Se uită urât în direcția lui. Nu mai e decât cățelușul oricui ocupă Mercur.

— Crezi c-o să ne trădeze? o întreb.

— Cred că ar trebui să-i amintim că Atalanta se teme de noi.

— Ce-ai cu el? o întreb eu.

— Mai întâi de toate, proiectele lui sunt niște mizerii. Se inspiră masiv de la egipteni. Și ticălosul i-a pupat în dos mai întâi pe stăpânii de sclavi și acum pe noi. E o lipitoare. O nevertebrată. Cer permisiunea să-l împușc în timpul evacuării.

— Se respinge, psihopato! spune Harnassus.

— Nu te-ntrebam pe tine.

— Thraxa, el e secundul meu. E vocea mea când nu vorbesc, îi reamintesc eu.

— Îhî. Dar acum vorbești.

— N-ai voie să-l omori pe Maestrul Constructor.

Ea ridică din umeri.

— Bine, bine!

— Unde rămăseserăm? îl întreb pe Harnassus. Măcar ne putem da seama dacă mănâncă căcat? Dacă ne lasă baltă acolo, o să murim cu toții.

— N-are coloană vertebrală, mârâie exasperată Thraxa. N-ar îndrăzni să ne mânie.

— Probabil ai dreptate, zice Harnassus strâmbându-se. Vezi tu, nu sunt un expert de top în magnetism sau teoria undelor. M-am concentrat pe aspectele practice ale mecanicii. Dar am pus două sute de creiere care au în total vreo o mie de titluri universitare să-l urmeze pas cu pas. Teoretic, e mai deștept decât fiecare dintre ei, dar nu și mai deștept decât toți la un loc. Dacă pune ceva la cale, ei o să ne alerteze. Se pare că, atât timp cât avem grijă să fie mulțumit, o să facă ce avem nevoie să facă.

— Asta-i șmecheria, nu? zic eu.

— Dacă vrei ca geniul să fie fericit, ne trebuie sardele, spune Harnassus.

— Sardele?

— Spune că, dacă nu mănâncă sardele în fiecare marți la micul dejun, îl ia durerea de cap. Mâine este marți și tocmai i s-au terminat.

— Asta-i la mișto, nu? zic în numele Thraxei.

— Să fiu al naibii dacă știu. Omul se pișă în carafe de cristal de când era adolescent. Deocamdată n-am avut noroc. Dacă Argintiii heliopoliteni au sardele, neagă că le-ar avea. Am putea să facem o percheziție prin bucătăriile lor, dar poziția noastră e și așa destul de nesigură.

— Unde-i Sevro când ai nevoie de el? bombăn eu.

Harnassus ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Ce? Crezi că miroase tot timpul a pește? întreabă Thraxa.

— Eu unul cred că miroase a câine ud, răspund.

— Depinde dacă plouă sau nu.

— Zei, junglele au fost dure. Îți aduci aminte ce picior de tranșeu[26] avea?

— Am crezut c-o să fim siliți să i-l amputăm, zice Thraxa.

— Da, păi tu ai încercat.

— Numai că s-a trezit. *Ha*! A fost amuzant.

Harnassus clatină din cap.

— Nu-i tocmai conversația pe care m-am gândit c-o s-o port când Secerătorul de pe Marte a venit în Africa de Nord să mă facă Pretor. Credeam c-o să fie vorba numai de foc, mațe și haos. Nu de umor de preadolescenți. Ar trebui să verificați cămara lui Sevro. Am auzit că are acolo tot felul de bunuri ilicite.

— De ce n-o verifici tu? îl întreb.

— Nu-mi trimit eu oamenii acolo.

Oftez și-i fac semn Rhonnei, aflată dincolo de gărzile mele de corp.

— Du-te și vezi dacă nu găsești niște sardele în cabina imperatorului Barca!

Ea devine lividă ca un cadavru.

— Ăăă, asta nu-i o însărcinare pentru cei de la operațiuni speciale?

— Nu-ncepe și tu!

— Nu, dar… sunt capcane, nu? Alexandar a încercat o dată să fure niște whisky. S-a întors tremurând ca un răcan aflat la prima lansare cu parașuta.

— Bine!

Gărzile mele de corp găsesc ceva foarte interesant de studiat

---

[26] Afecțiune cauzată de expunerea prelungită a picioarelor într-un mediu rece și umed (bocanci uzi, de exemplu), care are ca rezultat vătămarea țesuturilor pielii și restricționarea circulației.

la podeaua punții.

— Idioți superstițioși! Mă duc eu după sardele, dracu' să le ia!

•

Zece minute mai târziu behăi ca o capră pe podeaua apartamentului lui Sevro, în timp ce un medic îmi extrage acele din obraz, piept și dos. O durere incredibilă îmi străbate trupul, iar mâinile și picioarele mi se fac violacee și încep să se umfle incontrolabil.

O hologramă a feței lui Sevro repetă, cu o voce lipsită de intonații: *Nu pune laba pe ce-i al meu*. *Nu pune laba pe ce-i al meu. Nu pune laba pe ce-i al meu.*

— E-n regulă, domnule, îmi spune Galbena injectându-mă cu ser antivenin. E-n regulă. Durerea o să treacă într-un minut. Umflăturile ar trebui să-nceapă să dea înapoi dintr-o clipă-ntralta. Din păcate, culoarea va rămâne.

Își ridică privirea către holograma lui Sevro.

— O să ăăă, aștept afară… în caz că mai aveți nevoie de mine.

— Ți-am spus, zice Rhonna din ușă.

— Dispari!

Când mâinile aproape au revenit la dimensiunile normale și-mi simt din nou picioarele, mă apropii clătinându-mă și opresc holograma. Un ac nevăzut îmi înțeapă degetul. Căcat!

— *ADN de șmecher detectat*, rostește o voce sexy.

Nimic nu se repede din beznă să mă atace.

— *Potrivire cu*: *Darrow din Lykos. Cel mai bun prieten. Cunoscut și ca Secerătorul, Șefu', Urlător Unu, Cretinu' de Top, Frate, Cățelușu' lu' Mustang. Acces de nivelul doi garantat. Bun venit*! *Îmi cer scuze pentru focurile de avertisment. Stăpânul a fost notificat că te-ai bosumflat. Capcanele pentru hoți, dezactivate. Servește-te cu un pahar de whisky, prieten bun. Ascultă niște muzică, Secerătorule. Admiră trofeele luate de la inamicii nimiciți ai nobililor Urlători, Șefu'. Bucură-te de biblioteca generoasă de pornografie, Urlător Unu. Relaxează-te în saună, Cretin de Top. N-are capcane. Dar, mai întâi de toate, nu fura nimic și bucură-te de șederea în*…

— *Palatul lui Sevro,* adaugă vocea lui Sevro pe un ton foarte serios.

— Nivelul doi? întreb eu.

— *Da. Stăpânul spune că știi de ce.*

Mă uit peste umăr către Rhonna, care stă în prag.

— Nuuu, zice Rhonna și dă bir cu fugiții.

Nasolu’ îmi face semn că o să stea el de pază, apoi se retrage pe coridor.

— Unul mai Pixie decât altul, mormăi eu și închid ușa.

Apartamentul este spațios, alcătuit din șase camere pline cu trofee. De când am sosit pe Mercur, am evitat locul ăsta. Să fiu aici înseamnă să-mi amintesc cum ne-am despărțit. Locul seamănă prea mult cu prietenul meu. Căni din care s-a evaporat whisky-ul stau înșirate pe stindarde ale războinicilor pe care i-a doborât. Ambalaje de bomboane umplu orbitele craniilor aurite luate din palatul plutitor al lui Magnus din Africa. Sceptrul pe care i l-am dăruit lui Adrius în Attica stă pe canapea, pentru ca Sevro să-l poată folosi ca să se scarpine pe spinare. Un singur loc e cruțat de haosul ce a invadat apartamentul.

Soția mea mi-a spus cândva că sufletul unui om poate fi citit în cea mai ordonată dintre încăperile sale. Am întrebat-o ce cameră era sufletul meu. Ea mi-a indicat briciul.

Sufletul lui Sevro este în armurăria sa, dar din cu totul alt motiv.

Un perete este pentru utilizare. Pe peretele cel mai lung, chiar în centru, atârnă trei armuri cu chip de lup ale lui Sevro, înconjurate de un altar de cuțite. Gâdilătorul, favoritul lui, lipsește. Brice de rezervă lucesc, bine unse. Văd câteva de-ale Casei Falthe și briciul Minotaurului cu mânerul lui cu coame. I l-am dăruit lui Sevro când i s-a născut fata cea mică. Mereu l-a prețuit, mai ales după ce Sefi i l-a câștigat pe al Ajei într-o întrecere de-a cine omoară mai mulți. Pumni electromagnetici și alte arme mai bizare umplu restul rafturilor.

Un alt perete este rezervat amintirilor. Unul dintre bricele lui Ragnar. Vechiul fluier al lui Buruiană. Mantia de Urlătoare a lui Quinn. Mantia însângerată pe care o purta Octavia au Lune în ziua când am ucis-o. Cel mai sus pe perete, în locul de onoare, se află lama curbată pe care am folosit-o la Institut. O contemplu îndelung, apoi o desprind de la locul ei. Este mult mai grea decât briciul meu și mult mai mică decât mi-o aminteam. O învârt prin aer până șuieră. Am râs de el când am văzut-o prima oară aici și am râs și mai tare când am aflat cât s-a chinuit să-i dea de urmă. Dar cred că am scăpat din vedere partea care conta cu adevărat: cât de mult însemna lama asta pentru el. Cu

tatăl lui veșnic plecat, veșnic secretos și temându-se să-și arate afecțiunea, lama asta i-a oferit lui Sevro un drum de urmat. Ceva căruia să-și dedice viața. Până când a găsit altceva.

Ultimul perete este dedicat familiei sale. Holograme ale fiicelor lui plutesc deasupra unor proiectoare mici cât o monedă, ca și cum o mie de reverii ar umple rafturile. Au dansat aici în beznă, nevăzute de nimeni, luni în șir. Iată și mici brățări și flecuștețe, urme de picior în cerneală și picturi făcute cu palmele. O mantie ca smaraldul pe care i-a dăruit-o Victra când am pornit către Pământ. O figurină de aur înfățișând un unicorn. Și, în centrul tuturor, armura de Ares a tatălui său, roșie ca sângele și cu coiful cu țepi.

Bancheta pe care se echipează el pentru luptă este orientată cu fața către acest perete.

Înconjurată de toate obiectele astea casnice, armura arată nelalocul ei. Dar e ușor să uit că războiul a fost dintotdeauna viața lui Sevro pentru că tatăl lui a purtat războaie în loc să-l crească.

După ce i-am văzut pe fiii lui Lorn mistuiți de vocația tatălui lor și pe fiii lor având aceeași soartă, am încercat să separ războiul și familia, ca Fitchner. Am crezut că erau două lumi care n-ar fi trebuit să se întâlnească. Sevro știa ceea ce eu nu știam. Știa ce înseamnă să fii crescut de un războinic, de un om cu mintea mereu în altă parte. Și știa că lumea noastră este una în care totul intră în coliziune. Nu-și închidea mintea față de familie în ajunul bătăliei, fiindcă știa că ea nu-l făcea mai slab, ci mai puternic decât ar fi fost singur. Pipăi cheia de sub jacheta mea.

Deși n-o să fiu niciodată de acord cu decizia lui de a se întoarce pe Luna în loc să vină pe Mercur, o înțeleg. Mi-a și zis-o, deși atunci nu eram dispus să-l ascult. Nu voia să facă aceleași greșeli ca tatăl său. Dacă-l mai văd vreodată, o să-i cer să mă ierte că l-am pus în situația de a face o alegere imposibilă. Și, dac-o să-mi revăd băiatul, dac-o să-mi revăd soția, n-o să mă mai închid dinaintea lor. O să fiu tatăl și soțul pe care-l merită.

59. LYSANDER

Stăpânul iepelor

Sunt unul dintre cei torturați.

În prima zi, Gorgonele, o Aurie frumoasă cu nas obraznic și un Cenușiu cu mutră de șopârlă, îmi toarnă alcool peste arsuri. „Asta ca să facem cunoștință”, spun ei în timp ce urlu. Îmi injectează ceva în gât și, într-adevăr, timpul încetinește. Agonia pare să țină o săptămână. Apoi piere, iar durerea arsurii e din nou omnipotentă.

Gorgonele mă întreabă despre briciul Bellona pe care l-au găsit asupra mea, mă întreabă cum mă cheamă, dar dacă le spun, ce vor face cu informația? Din câte se pare, Cavalerul Fricii este plecat. Oare oamenii lui ar lua legătura cu *Annihilo*? Ar intercepta Ajax mesajul și ar trimite o echipă de ucigași care să ducă la capăt ceea ce el a început și Seneca a lăsat neterminat?

Trebuie să aștept întoarcerea Cavalerului Fricii. Am nevoie de autoritatea lui directă.

Mi-e atât de foame, încât parcă mi s-a întors stomacul pe dos. Părul a început să-mi cadă din pricina radiațiilor. În curând, chelim cu toții. Tuturor ne e greață. Trupurile noastre au o rezistență naturală la radiații, dar, cât timp acestea plutesc în mod constant dinspre Ladon, ADN-ul nostru cedează treptat. În curând simptomele se vor agrava. Eu și cavalerii elysieni discutăm uneori, în timp ce zilele vin și trec. Caut la ei vreun semn de nebunie care să explice de ce i-au jurat credință lui Darrow și și-au trădat propria Culoare, dar nu descopăr niciunul, în afară de fanatismul lui Alexandar și al Drusillei. Ceilalți par să fie aici pur și simplu pentru că protectoarea lor, Casa Arcos, i s-a alăturat cu ani în urmă. Drusilla vorbește despre Visul Persefonei. Despre dorința de a-i ajuta pe oameni, de parcă înaintea Revoltei toți membrii Culorilor Inferioare ar fi fost săraci și sclavi.

E comic. Am întâlnit Roșii și Maronii mai fericiți decât majoritatea Auriilor pe care-i știu și toți aveau vieți mai bune decât Cenușiii care alimentează mașinăria noastră de război, însă Cenușiii n-au cedat niciodată la greu. Dintre toate Culorile,

ei au rămas cei mai loiali Societății.

La un moment dat, în dimineața a ceea ce ar putea fi a patra mea zi alături de ei, Ignacius și Drusilla sunt luați. Ignacius este readus primul, alb ca varul, cu trei cioturi acolo unde până de curând au fost degete. Când revine, Drusilla nu spune nimic, suspinând cu fața lipită de piatră.

Orice convingere că sunt un spion plasat printre arcosieni dispare. Așa cum m-am așteptat, tortura mă face unul de-ai lor. Conversațiile devin tot mai rare. Treptat, Alexandar se închide în sine, devenind posac și disperat. Drusilla reușește cu greu să-l facă să bea apă și să mănânce niște terci.

Planul meu începe să mi se pară o prostie. N-am nimic de câștigat de pe urma neînțelegerii care m-a adus încoace. Fie mor aici, fie risc să le spun temnicerilor mei cine sunt și aștept, la dispoziția lor, ca dușmanii să-mi decidă soarta.

Când sunt suspendat în lanțuri pentru a cincea oară, decid să le spun. Drogul care face timpul să se dilate este prea greu de îndurat și nici măcar Ochiul Minții nu mă poate cruța de efectele lui. Dar Obraznica și Șopârlă, cum am ajuns să le spun temnicerilor mei, dispar imediat ce sunt ridicat în aer. Peștera este întunecoasă și grosolană. De pe stalactite, picături de apă cad într-o baltă puțin adâncă. Alături de ea se află un cufăr plin cu instrumente de tortură. Aud pași în spatele meu. O răsuflare.

— Poți să mergi? mă întreabă o voce masculină cu un accent mai degrabă lunez decât ionian.

Încuviințez din cap. O cheie magnetică desface închizătoarea cătușelor mele.

— Urmează-mă!

Îl urmez afară din peșteră, în tunelul principal. Dinspre stânga, de dincolo de celulele prizonierilor, răzbat râsete stinse și zgomotele ustensilelor de gătit. El mă conduce prin tuneluri mai adânci, până când ajungem într-o peșteră mică.

E camera lui. O saltea subțire din termospumă și o pătură cazonă îi servesc drept pat. O plită solară mică stă într-o firidă cioplită în zid, alături de câteva arme și un comunicator pe unde lungi. O *hasta* neagră și subțire este atârnată de perete alături de o blană murdară de lup. O a doua firidă găzduiește câteva zeci de figurine sculptate din pietre felurite. Alături de ele este o hartă înfățișând ceea ce pare a fi un sistem de peșteri. Mă alătur lui, așezându-ne pe două covorașe amplasate față-n față.

Atlas au Raa este un bărbat cu un aer vag neomenesc. Sunt mulți ani de când nu l-am mai văzut în carne și oase. După moartea părinților mei, a fost trimis în Margine ca să-i distrugă pe ascomannii din Centura Kuiper. Orice-o fi făcut de-a nemulțumit-o pe bunica a fost cu siguranță grav. Cât a lipsit, ea i-a dăruit altuia dregătoria lui.

Sunt șocat văzând cât pare să se fi umanizat. Oare bezna acelor depărtări a făcut-o? Sau războiul pe care l-a găsit în plină desfășurare când s-a întors?

Dincolo de pleoapele lui arse de soare pândește o inteligență profundă. Are masculinitatea fiului său, Ajax, dar nu-i nici pe departe atât de solid. E mai înalt și mai slab decât fratele lui, Romulus, dar cu o ținută mai puțin teatrală. Ochii lui sunt mai mari și auriul lor e mai limpede. O cicatrice îi înconjoară gâtul, în locul unde cândva beregata i-a fost tăiată de la o ureche la alta. Părul lui lung și negru este înspicat cu auriu și prins la spate în coadă de cal.

Cercetez mai adânc, folosind Ochiul Minții.

Patruzeci și nouă de ani. Stângaci. Șchioapătă din pricina genunchiului stâng. Are mai multe cuțite ascunse în armura ușoară de culoarea prafului. Lipsa unei proiecții a egoului în postură sau fapte, indicând lipsa nesiguranței. Sociopatie? Delirul grandorii? Nu. De obicei astea sunt alimentate de zel. De ce-i atât de distant? Singurătate extremă? Oboseală? Plictis? Tulburare? Prezența lui fizică nu are nimic din dramatismul actelor lui publice. Ceea ce sugerează un sistem sofisticat de operare, cel mai probabil susținut de cărțile din biblioteca sa și probabil de un tratat de filosofie personală. Am de a face cu un torționar-filosof înzestrat cu detașarea pragmatică a unui măcelar de porci.

— Încetează! spune el. Doar dacă nu vrei să fac și eu la fel.

Încremenesc.

Bunica a spus că am fost singurul ei elev. Poate de asta și-l dorește Apollonius atât de tare? Știe că Atlas e încă înaintea lui?

Ochii reci ai bărbatului contemplă arsura de pe fața mea și continuă să mă cântărească fără să se grăbească să ajungă la o concluzie. Deci e și modest sau cel puțin a trecut prin destule ca să se fi înșelat, și nu numai o dată.

— *Salve,* au Lune, spune el în Limba Înaltă al claselor superioare.

— *Salve,* au Raa, răspund eu.

— Cum a murit fratele meu? întreabă el, abandonând argoul înainte să devină o bătaie de cap. Sigur că mi s-a povestit, dar am auzit că tu ai fost de față.

— A mers către Mormântul Dragonului. A murit cu câțiva pași înainte s-ajungă.

Amuțește un minut întreg.

— Așa li se-ntâmplă tuturor celor care trăiesc pentru strămoșii lor. Cât de mult a vorbit înainte să pornească la drum?

— Prea mult.

El chicotește.

— Romulus! Același până-n ultima clipă! Am auzit că nepoata și nepotul meu sunt în *Annihilo* ca să discute despre o alianță.

— Diomede da. Seraphina e în deșert.

El nu tresare.

— Moartă?

— Da. Atalanta a cerut ca un Raa să ia parte la misiune.

— I-ai văzut cadavrul?

— Am văzut cum a fost retezată în două de o armă cu impulsuri electromagnetice. Ce a mai rămas a fost îngropat în nisip.

— Umbre și praf, șoptește fără nicio ironie.

— Niciun pic de durere? Nici râsete la moartea unei trădătoare?

— Nu ea a trădat Societatea. Tata și fratele meu au făcut-o. Nu-i port pică Seraphinei. Mi-ar fi plăcut să-mi cunosc rudele.

Oftează și scoate briciul Bellona dintr-un buzunar de pe coapsă, așezându-l între noi.

— Ăsta, pe de altă parte, e mânjit de sângele Ajei și al Octaviei.

— Nu cred că unul ca tine are dreptul să-i ceară explicații altcuiva.

— Ah! Așa-i. Mi-ai văzut una dintre păduri. Sunt convins că ai o părere despre asta. La început, Cei Două Sute au avut și ei multe păreri. Desigur, nu de față cu mine. Preferă zâmbetele și insinuările.

— Îmi amintesc că-l făceai pe tata să râdă, zic eu.

Ochii lui se îmblânzesc.

— Serios?

— Mă întreb dacă pădurile tale l-ar face să râdă.

— Nu, spune el luându-mă prin surprindere. Brutus mi-ar spune că-s o pată umană. Anastasia ar folosi niște cuvinte mai blânde. Sunt convins că-ți amintești ce inimă simțitoare avea.

— De fapt, nu.

El îmi cercetează chipul de parcă încearcă să găsească minciuna.

— Ea ar zice că-mi fac tot mai mulți dușmani cu fiecare om pe care-l trag în țeapă. De-aia trag în țeapă marțieni, și nu mercurieni.

— Ca să creezi o demarcație și o ruptură între nepoftiți și supușii loiali? replic eu cu pedanterie.

— Se pare că noi doi am citit aceleași cărți. Vrei să jucăm jocul ăsta? Bine. Aici oricum n-am decât barbari care să-mi țină tovărășie. Câte vieți ai luat în timpul Ploii de Fier? N-ai un răboj de ținut pe platoșă?

— Mi-e imposibil să spun. Între zece și o sută.

— Simți acut fiecare moarte?

— Vag.

— Poftim, vezi?! Se lasă pe spate. Depărtarea a cosmetizat războiul aproape la fel de tare ca delirurile bătrânei Stânci. L-a făcut să pară… romantic. Pe mine nu mă interesează nici cosmetizările, nici romantismul. Aplic metode științifice ca să-i traumatizez pe dușmanii noștri, cu scopul de a le produce daune psihologice. Ca să le slăbesc voința de a lupta și să scurtez războiul ăsta. Asta urmăresc.

În el există un resentiment, o ostilitate care pare extrem de personală.

Nu cred că-l cunosc atât de bine ca să-l rănesc. Sau poate a aflat deja de trădarea lui Ajax?

— De-ajuns cu digresiunile! De ce le-ai zis oamenilor mei că ești Cato au Vitruvius? Ți s-a părut amuzant?

— Amuzant? Cel fel de fire crezi că am?

— O fire care-i produsul bunicii tale. Aceeași pe care le-a transmis-o tuturor elevilor ei. Răspunde la întrebare!

Deci ea e ținta furiei lui, femeia care i-a dat rolul acesta?

— N-am avut încredere în oamenii tăi, spun eu. Ajax a încercat deja să mă asasineze… de două ori. După expresia lui, văd că nu i-am spus o noutate. Nu puteam risca să-mi dezvălui identitatea nimănui cu excepția ta, de teamă să nu se întoarcă să termine treaba.

— Și crezi că eu sunt demn de încredere? mă întreabă el.

— Ai fost cel mai bun prieten al tatii.

— Sunt totodată tatăl lui Ajax, spune Atlas ciugulindu-și pielița unui deget. Vrei să-l ucizi pe fiul meu?

— Nu.

Nu mă crede.

— Măcar știi de ce a încercat Ajax să te ucidă?

— Sunt chestii din copilărie...

El râde.

— Chiar așa e. Ea vă cultiva pe amândoi.

Se apleacă spre mine.

— Ajax i-o trage Atalantei.

La început am crezut că n-am auzit bine. Dar apoi totul începe să se lege. Tăcerea lui Ajax când Atalanta m-a sărutat. Felul în care și-a marcat teritoriul. Teama că-i voi lua locul pe lângă mătușa lui.

— Nu știai. Puțini știu. Și l-a luat pe fiul meu drept... concubin înainte ca el să împlinească șaisprezece ani. Îl răsplătea pentru capetele trădătorilor Aurii cu favoruri sexuale.

— Magnus știa?

— Despre depravarea fiicei lui? Da. Despre profunzimile ei și despre înrobirea sexuală a fiului meu de către unica lui fiică în viață? Ridică din umeri. Magnus a avut întotdeauna o conștiință selectivă, mai ales când venea vorba despre neprețuita lui Atalanta.

— Și tu ai permis pur și simplu să se-ntâmple asta?

— Ajax o fi având ADN-ul meu, dar am fost plecat să lupt pentru Suverana mea mai bine de jumătate din viața lui. Când m-am întors... ei bine, băiatul îi este devotat cu trup și suflet. Ceea ce ea și-a dorit. Ea și Aja s-au urât una pe alta, să știi. Răzbunarea ei finală a fost să-l transforme pe fiul Ajei în mașinăria ei personală de ucis.

— Atalanta i-a ordonat să mă ucidă?

— Mă îndoiesc. Să facă asta ar însemna să admită față de ea însăși că nu te poate dresa, spune el. N-ar renunța cu ușurință la un trofeu ca tine. Dar, dacă a dat totuși un asemenea ordin, nu mi-ar spune. Scoate o smochină dintr-un săculeț și o vâră în gură, apoi îmi oferă și mie. Iau trei. Cât timp Ajax e condus de inima și de puța lui, nu va exista loc în preajmă pentru băiatul care l-a făcut să se simtă mic. Știind asta, tot mai susții că nu

vrei să-i iei viața?

— Asta nu schimbă nimic, răspund eu. Am venit aici pentru oamenii Societății, pentru Kalindora, pentru pretorienii mei. N-o să-i las să ardă ca ostatici ai dușmanului. Știu că se desfășoară un asalt asupra Heliopolisului. Presupun că Darrow e încercuit acolo?

El mă privește o vreme fără să vorbească.

— Semeni foarte tare cu mama ta când faci pe nobilul, să știi. Privește contemplativ o smochină. N-o să fie niciun asalt. Tocmai am încheiat testele de teren ale unei noi arme chimice. Atalanta are de gând s-o folosească, pentru a nu distruge avuția Heliopolisului înainte să și-o însușească. Maestrul Constructor își va privi orașul autodevorându-se.

— Ce efect are substanța asta chimică?

— Omnicid.

O și văd.

Un catalog de orori răvășește chipul Kalindorei. O văd zvârcolindu-se și vomitând sânge. Văd pielea umplându-i-se de bube. I-o văd topindu-se. Până în clipa asta, n-am știut ce aș da ca să împiedic așa ceva. E o ucigașă. Dar oboseala pe care am zărit-o în ochii ei, felul în care m-a privit când s-au coborât pretorienii... Era un sentiment învecinat cu mândria. Nu pot să-i las să moară pe ea, pe Rhone sau pe pretorienii mei sau pe oricare dintre supușii loiali prinși între doi uriași. Prea multe vieți au fost deja irosite cu prea mare ușurință de oameni care ar fi trebuit să știe mai bine.

— În Centura Kuiper ai învățat despre omnicid? întreb eu.

— Nu. Am învățat să deleg însărcinările.

Enigmatic.

— Ai pomenit de un Maestru Constructor...

— A, da, vechiul tău prieten Glirastes. Nu mai e doar artificier. S-a dovedit și trădător. A ajutat dușmanul să folosească Zeii Furtunii.

— Nu pot să cred!

— Crede-mă când îți spun că de frică oamenii fac tot felul de lucruri ciudate. Acum va muri alături de ei. El și neprețuitul lui oraș.

Nu pare fericit cu privire la ultima parte.

— Vai, dar unde-mi sunt manierele? Nu vrei niște mâncare adevărată? Dimineață o să plecăm la *Annihilo,* dar sunt convins

că Atalanta va face scandal dacă nu-ți dau de mâncare.

Scoate la iveală un castron cu pâine proaspătă și două felii de carne fiartă.

— Ce-i asta? întreb în timp ce mestec.

— Ce gust are?

— De liliac.

— Ei, poftim răspunsul!

Mă privește mâncând cu o expresie stranie pe chip. Conversația asta este neașteptat de civilizată, având în vedere că oamenii lui tocmai m-au torturat. Tot nu mi-a prezentat scuze pentru asta și nici nu mă aștept s-o facă.

— Nu pari să sprijini planul Atalantei, testez eu terenul.

— N-am toleranță față de rebeli. Dar planeta asta nu s-a răzvrătit. A fost cucerită. Cred că vei fi de acord că este o eroare strategică să confunzi una cu alta și să-i cedezi superioritatea morală dușmanului după ce de-abia ai recâștigat-o. Dacă omoram douăzeci de milioane de oameni, își va mai aminti cineva de Furtuna Secerătorului?

— Dar n-o contrazici pe Atalanta…

El râde.

— Sunt soldat. Soldații urmează ordinele.

— Ea ți-a oferit autonomie. Nu poți să te infiltrezi în oraș? Să le dobori scuturile din interior?

— Nu. Oamenii mei dinăuntru sunt morți. Urlătorii se pricep mult prea bine la contraspionaj. Iar loialiștii sunt la fel de neutri ca un *logos.*

Asta mă pune într-o poziție unică, în timp ce mă gândesc să joc un alt joc prostesc.

Atlas devine suspicios. Dintre toate, ideea de a submina planurile Atalantei îl pune în gardă. Îl vreau relaxat. Trebuie să-l fac să vorbească despre el. Despre ceva ce-i place. Încerc s-o aduc în discuție pe mama lui, Gaia, însă are foarte puține de spus și poziția lui devine oarecum defensivă. Figurinele. Simt unicele obiecte neutilitare de aici. Mă ridic și mă apropii de ele. Gradul de detaliere este impresionant și la fel și varietatea subiectelor. Sunt câțiva Aurii, dar majoritatea reprezintă Culori Inferioare. Ridic una înfățișând o femeie Roșie.

— O cheamă Daedra, îmi explică el. Ne-am cunoscut la periferia Olympiei. Dură femeie.

— Pentru o Roșie?

— Dură femeie.
— Sunt trofee?
Mi se alătură, cu un aer jignit.
— Sunt obiecte de meditație. Fiecare reprezintă o ființă care a profitat de prejudecățile mele. Daedra părea inofensivă, cumsecade și proastă. Le-a adus oamenilor mei pâine și smochine zi de zi, timp de o săptămână, până în ziua când smochinele ei au fost otrăvite cu un agent paralizant. Am pierdut o sută patru oameni, fiindcă n-am putut s-o văd ce era în realitate.
— O fanatică?
— Un soldat, mă corectează el.
Încă mă poate vedea cu coada ochiului.
Fac un pas îndărăt și mă încrunt privind figurinele.
— Unde-i Darrow? În mod sigur te-a dus și el de nas de câteva ori.
— Este încă în lucru. I-am făcut picioarele înainte să-l întâlnesc, dar cum poți înțelege un om aflat în război cu sine?
Se întoarce cu spatele la mine ca să ajungă în capătul opus al firidei. Strângând-o pe Daedra în mână, mă pregătesc să lovesc pachetul de nervi situat în spatele urechii lui stângi.
— Dacă mă lovești, ar fi bine să ai un plan mai întâi.
Nu se întoarce să se apere. Sunt descumpănit.
— Presupun că mi-ai văzut harta cu ieșirile? Tunelurile pot fi înșelătoare și memoria noastră, a muritorilor, e capricioasă. Se răsucește și se reazemă de perete. N-o să meargă, să știi. Să mă folosești pe post de cal troian.
— Ba s-ar putea.
— Hai să zicem că reușești să mă scoți din circulație. Posibil, ținând cont de tinerețea ta, dar puțin probabil, având în vedere în ce stare ești și care-i vocația mea. Apoi va trebui să-i eliberezi pe arcosieni, să folosești harta mea ca să străbați afurisitul ăsta de labirint, să scapi de oamenii mei, să traversezi deșertul, să te rogi ca Darrow să te primească în Heliopolis, să pariezi că șmecheria aia șubredă cu Cato au Vitruvius va ține și apoi să-l ucizi pe cel mai periculos om în viață.
— N-am de gând să-l ucid.
— Și în rest?
— Ai ghicit tot.
— O faci pentru *auctoritas*? Pentru glorie? Ca să demonstrezi

că ești moștenitorul?

— Nu.

— Atunci din răzbunare?

— Nu.

— Din grijă față de oamenii tăi? Sau poate ți-a căzut cu tronc Cavalerul Dragostei, zice el batjocoritor. Oamenii fac lucruri ciudate de frică, dar când e vorba de dragoste… atunci nici moartea nu-i oprește.

— Cine suntem dacă omorâm un oraș care nu s-a revoltat? îl întreb.

— Interesant! Un idealist. Nu te panica, e o stare trecătoare, zice el și chiar zâmbește. Își păzesc zidul și generatorul de scut cu o armată de veterani, să știi. Urlători mai ales.

— Ținte previzibile.

— Atunci care-i ținta ta?

— Glirastes.

— E un trădător.

— Pot să-l aduc de partea noastră.

Atlas amuțește, cugetând.

— De ce nu-ți chemi oamenii? întreb.

— Pentru că am profitat de bunăvoința locuitorilor planetei ăsteia. Mi-au dat adăpost mie și oamenilor mei. Ne-au hrănit. Ne-au adus informații. Au spionat și au murit pentru noi. Nu Culorile Superioare. Ele ne-au întors spatele ca lașele. Ci Culorile Inferioare și Medii, cei care abia dacă dețin vreun lucru numai al lor. Pentru că aici nu-i Marte. Aici e Mercur. Dacă-i lăsăm pur și simplu să ardă, ce rost au toate? Își arată cicatricea cu degetul. În plus, de două săptămâni oamenii mei se străduiesc fără succes să mă introducă în Heliopolis. Ce-o să faci cu Glirastes?

— Asta o să știu când voi vedea ce instrumente am la dispoziție. Dar îmi închipui că Darrow e conștient de iminența unui atac, așa că, cel mai probabil, voi fi silit să-l arunc în aer cu propria-i petardă.

— Șansele să reușești sunt…

— Infime.

El încuviințează.

— Evident, oamenii mei nu trebuie să știe. Fă să pară real. Omoară-i, dacă trebuie. Își cunosc datoria. Așteaptă să-l lovesc. Ei? Hai să vedem cât de bun e de fapt elevul lui Bellona, al Octaviei și al Ajei.

Oare Atlas chiar are de gând să coopereze de bunăvoie după tot ce le-a făcut oamenilor lui Darrow?

— Știi că Darrow te va ucide.

— *Pulvis et umbra sumus.* Un servitor în schimbul a douăzeci de milioane de cetățeni este un calcul simplu. Ai cinci zile până la atacul chimic. Deși, după capturarea mea, asta s-ar putea schimba.

Convingerea lui mă face să am îndoieli.

— Acum nu da-ndărăt! Mă lovește cu pumnul în nas, spărgându-mi-l. Sângele țâșnește. *Fă-o*!

Mă lovește din nou și mă reped la el. Se ferește pe sub mine și încearcă să-mi cosească piciorul stâng, ca să mă doboare la podea dintr-o mișcare pivotantă de kravat. Lui Cassius îi plăcea manevra asta. O contracarez desprinzându-mă de podea și rostogolindu-mă pe spinarea lui, petrecându-mi din mișcare un braț pe la subsuoara lui dreaptă și încolăcindu-mi celălalt braț pe după gâtul lui, apoi continuându-mi rotația până aterizez pe spate, cu stomacul lipit de spinarea lui. Are un mic interval în care și-ar putea scoate cuțitul din cizmă, dar nu profită.

Îmi încleștez brațele peste umărul lui stâng și pe sub subsuoara lui dreaptă, țintuindu-i brațul drept în sus, ca într-un salut, îi imobilizez brațul stâng pe lângă trup, înfășurându-mi ambele picioare în jurul coastelor lui și încrucișându-mi gleznele. El geme, prins într-o strangulare brahială. Dă din picioare în timp ce eu îi blochez circulația sângelui către creier, dar nici măcar un Obsidian n-ar reuși să se elibereze din poziția asta.

În timp ce picioarele lui râcâie podeaua, eu privesc către intrare. Nicio Gorgonă nu vine să verifice ce face căpetenia lor. N-a fost niciodată necesar.

Când își pierde cunoștința, îl eliberez și mă ridic, privindu-l perplex.

N-am timp să înțeleg ce se petrece. Fiecare moment irosit îmi crește șansele de a fi descoperit.

Iau plasa-tactilă din nișa cu arme și trag asupra lui. Plasa îl învăluie. Îi iau *hasta* de pe perete. Briciul meu Bellona zace în praf. Aproape mă conving că-l pot lua cu mine, dar, acolo unde mă duc, ar fi ca și cum aș purta inelul mamei. Mă reped la brici și-l ascund într-o crăpătură din stâncă, apoi folosesc cuțitul din cizma lui Atlas ca să-mi fac o rană superficială chiar în dreptul inimii. Îmi întind sângele pe toată fața și pe gât.

Tunelul este întunecos și gol. Oamenii lui Frică sunt în continuare la masă. Mă deplasez cât de repede pot către încăperea prizonierilor, fără să fac zgomot cu picioarele mele desculțe. Când apar de după colț, două Gorgone stau pe podea jucând zaruri. Din locul lui de lângă perete, Alexandar mă vede în gura tunelului.

— Vreau să-l văd pe Cavalerul Fricii! le strigă el Gorgonelor.

Gărzile se întorc să-l privească. Mă reped către ele. Lecțiile Ajei mă călăuzesc. Când te lupți cu un singur individ, ai șanse să-l dobori fără să-l omori. Dar cu doi inși, chiar dintr-o categorie inferioară, șansele tale scad cu șaptezeci la sută.

Le-aș putea ucide pe cele două Gorgone cu două lovituri curate, dar o fac cu stângăcie. Ca și cum n-am mai pus în viața mea mâna pe un brici. Când se întorc la auzul pașilor mei, retez jumătate din capul celui dintâi bărbat și-l dobor ca pe un copac. Lama trece prin el de parcă nici n-ar fi și-și continuă drumul prin beregata celuilalt, o manevră preferată de Cassius împotriva armurii de proastă calitate cu care aveam de-a face în Centură. Apoi las briciul să se izbească stângaci de peretele peșterii.

Prăbușit la pământ, cel de-al doilea bărbat își ridică spre mine ochii holbați, încercând să vorbească, dar, în stângăcia mea, am avut grijă să-i secționez traheea. Îl lovesc a doua oară. A treia oară. Apoi scot un suspin surd și mă las să cad în genunchi, plin de sânge.

— Afurisenie! șoptește Alexandar.

Îi lovește pe ceilalți cavaleri cu piciorul ca să-i trezească.

— Cato! Cato, uită-te la mine!

Îmi ridic capul și-l privesc înnebunit.

— Te-a văzut cineva venind încoace?

Clatin din cap.

— Cadavrele trebuie să aibă niște chei. Descătușează-ne și o să te ajutăm! Buzunarul de la piept. Acolo!

Îi eliberez cu mâinile tremurându-mi.

— Cato, ai mai folosit un brici până acum?

Alexandar se uită la lama însângerată din mâinile mele tremurânde. Mă prefac că nu mai sunt în stare să gândesc. În cele din urmă, clatin din cap și-i întind briciul. Mâini experimentate le iau cadavrelor ochelarii pentru vedere nocturnă, pistoalele, două grenade și unica pușcă.

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat! Unde-i Cavalerul Fricii?

Le arăt. Soldații profesioniști nu ratează nimic. În treizeci de secunde avem harta, rucsacul pentru urgențe, o lampă și datapadul Cavalerului Fricii. Pentru moment mă tem că vor descoperi și briciul lui Cassius, dar Drusilla se mulțumește să desprindă o blană de lup de pe perete. I-o întinde lui Alexandar.

— Ai o promisiune de respectat, îi spune ea.

Preț de o clipă, el ține blana în mâini, în tăcere, părând gata să izbucnească în plâns. Apoi și-o aruncă pe umeri și o leagă de cămașa lui zdrențuită.

O clipă mai târziu, Ignacius zâmbește descoperind stimulentele din rucsacul pentru urgențe al Cavalerului Fricii. Fiecare își injectează câte un flacon în gât. Drogul conferă o nouă energie trupurilor lor chinuite, dar nu va dura mult. Deducând în mod corect că evadarea noastră va fi remarcată în curând, Alexandar îi trimite pe Drusilla și Crastus să-i întârzie pe urmăritori.

— Cum ai ajuns aici? întreabă Ignacius. De ce erai în camera lui?

— Era bun cu mine, răspund. Voia să vă păcălesc să… să…

— Nu contează, Ignacius, spune Alexandar. Trebuie să plecăm.

— Suntem prinși! mă agit eu. O să ne tragă în țeapă!

— Nu, spune el ridicând harta. Asta-i ieșirea prin spate. Știam că trebuie să aibă una. Putem să evadăm. Cato, suntem antrenați pentru așa ceva. Știu că tu nu ești, dar, dacă vii cu noi, o să avem grijă să rămâi în viață.

— Alexandar, nu ne permitem să fim încetiniți, spune Ignacius. Oricum, e un loialist. Nu poate…

— Dacă i-l ducem pe Atlas Suveranei, ce are el în cap va salva milioane de vieți! se răstește Alexandar. Loialistul ăsta e posibil să ne fi câștigat războiul și tu vrei să-l lăsăm aici?

— N-o să vorbească.

— Nici nu trebuie.

Ce vrea să spună?

Ignacius nu-i convins.

— N-am încredere în el.

— Darrow o să-l interogheze mai târziu, spune Alexandar.

Ignacius încuviințează.

— Ai mai văzut așa ceva? mă întreabă Alexandar ridicând un flacon de stimulent și privindu-mi arsura.

— Ce e? întreb eu.
— O să te facă să zbori, bunul meu domn.
Mă face să înclin gâtul și mi-l injectează.
— Cum te simți?
Neurotransmițătorul de uz militar îmi gonește prin vene ca un armăsar în galop, umplându-mă de o energie frenetică și amortizând mesajele receptorilor de durere din creierul meu. Pentru prima oară de săptămâni nu mai am senzația că mi se desface fața-n bucăți. Din susul tunelului se aude un huruit. Drusilla și Crastus se întorc cu chipurile împietrite.
— Armurăria era prea bine păzită, așa că am atacat magazinul de muniție. O să vină după noi imediat ce curăță dărâmăturile. Avem maximum treizeci de secunde.
Alexandar zâmbește.
— Atunci avem un avans, bunii mei domni.
Mă bate pe umăr și-mi îndeasă în mână un arzător.
— Urmați-mă!

60. LYSANDER

Lupușor Unu

Fugim prin labirint. Alexandar aleargă înaintea noastră cu noile puteri oferite de stimulente trupului său chinuit.
Mai ușoară în gravitația mică a lui Mercur, Drusilla poartă pe umeri trupul Cavalerului Fricii. Ceilalți cavaleri încheie coloana. Explozia uneia dintre grenadele noastre vuiește prin tunel nu foarte departe în urmă. Praful se desprinde din tavan, încețoșând lanterna pe care o folosește Alexandar ca să ne lumineze calea.
Tunelul ne conduce într-un labirint subteran întortocheat, o rețea de coridoare și peșteri ca un puzzle tridimensional. Un cretin afurisit din echipa de terraformare și-a dat frâu liber aici.
Alexandar ne călăuzește bine cu ajutorul hărții, dar, când trebuie să se oprească și s-o consulte iar și iar, îmi ascund frustrarea gâfâind cu capul în pământ. Din pereți răsună bipuri scurte când datapadul Cavalerului Fricii ne dezactivează capcanele din cale.

După cinci-șase cotituri, tunelul nostru se îngustează ca o gaură de cheie, până nu putem înainta decât câte doi deodată. Drusilla i-l împinge pe Cavalerul Fricii lui Alexandar prin deschizătură, în timp ce unul dintre compatrioții lor montează o mină de teren cu laser, în speranța că va reuși s-o surpe complet. Coborâm o cărare șerpuită până ajungem la răspântia a trei drumuri luminate de *Mycena chlorophos* verzi, crescute pe podea și pe plafon. Când călcăm pe ele, din spori țâșnește o sevă bioluminescentă, colorându-ne picioarele goale în verde fantomatic.

Minele noastre nu explodează. Gorgonele nu sunt amatori. Și câștigă teren.

Dreapta, stânga, continuăm să coborâm împotriva tuturor instinctelor, tot mai jos în măruntaiele muntelui, traversând un pod natural ce se întinde pe deasupra unui râu subteran, străbătând o cameră atât de plină cu spori, încât pare aproape ziuă, trecând pe lângă grote întunecoase și heleșteie opace. Tot mai jos și mai jos. Undeva printre pereți gonește râul acela subteran. Sunetul lui se stinge și, vreme de câteva minute, nu se aude decât răsuflarea chinuită a Auriilor. Frica mea e la fel de reală ca a lor. Dacă ne ajung, oamenii lui Atlas n-o să stea la discuții cu mine. O să mă ucidă laolaltă cu Alexandar și ai lui, iar Cavalerul Fricii îi va prezenta Atalantei scuzele sale și trupul meu mutilat.

Simt frica vibrând ca un râu întunecat, dar îi absorb puterea și mă folosesc de adrenalina ei redirecționând-o către mușchi, îngustându-mi câmpul vizual și calibrându-mi simțurile ca să remarce până și cea mai mică schimbare a stimulilor exteriori.

În curând, un miros de amoniac îmi invadează nările. Aud chirăituri. Aerul devine mai dens și mai cald când gura unui tunel se continuă cu o catedrală imensă, cu podeaua și pereții brăzdați și erodați de ceea ce presupun că-i acid carbonic. Îl apuc pe Alexandar ca să-l împiedic să cadă peste margine. Oamenii lui aproape că ne doboară pe amândoi.

— Pe Jupiter! șoptește el privind golul neașteptat.

Își abate lumina în sus. Sub bolta îndepărtată a catedralei se cuibăresc legiuni de lilieci. Șirurile lor acoperă tavanul și se pierd în firide înguste, unde milioane de creaturi nevăzute probabil dorm.

— Lilieci albinoși, șoptește Alexandar.

Își paralizează victimele cu spinii de pe interiorul aripilor. Apoi se hrănesc cu măduva spinării făpturii neajutorate. Deci Atlas chiar mi-a servit liliac la masă.

Afurisiți să fie artizanii de pe piața neagră! De aceea le impunea Comisia de Control al Calității atâtea reglementări. Oamenii vor să creeze prădătoare de top numai pentru plăcerea lor, dar pe urmă prădătoarele în cauză ucid tot ce prind, se înmulțesc exagerat și distrug ecosistemul.

Îmi vine să râd de ironia situației.

Dedesubtul hoardei adormite se întinde o mare de guano. Ocupă toată lungimea peșterii și la suprafața ei colcăie mii de gândaci-molie și miriapode albinoase.

— Cât de adânc crezi că e? șoptește Drusilla.

— Neimportant, se răstește Alexandar. E numai rahat. Hai să mergem!

— Ăia sunt lilieci albinoși.

— Asta ziceam și eu.

— Stratul lor de guano poate avea și treizeci de metri adâncime, spun eu. Și acolo-s sugători.

Drusilla se încordează, privind miriapodele albinoase.

— Ce-s alea sugători?

— Ceva mai nasol decât liliecii, zic eu.

— Vin! mârâie Ignacius.

Își îndreaptă umerii lați privind tunelul din spatele nostru.

— Trebuie să se poată trece, spune Alexandar cercetând catedrala. *Uite*!

A zărit în penumbră un prag îngust de piatră ce se întinde de-a lungul peretelui din dreapta, ocolind marea de guano. Pornim pe el cât de repede îndrăznim. Alexandar îl târăște cu greu pe Cavalerul Fricii, dar e cât pe ce să-l scape peste prag.

— În spate! strigă Drusilla.

Un cavaler trage asupra Gorgonei care iese din tunel. Ratează. Gorgonele, nu. Un glonț îl lovește pe cavaler. Piciorul lui se desprinde de trup din coapsă. Țipă pierzându-și echilibrul și cade în guano. Îl absoarbe ca nisipurile mișcătoare. Încearcă să se tragă la suprafață, dar îi lipsește un picior și nu poate să se mențină deasupra mizeriei. Apoi sugătorile îl găsesc și el urlă.

Între Drusilla și Gorgone are loc un schimb de focuri. Gloanțe de mare viteză șuieră prin aer.

— Crastus! strigă Alexandar.

E gata să sară jos și să încerce să-și salveze prietenul. Dacă moare, totul a fost zadarnic. Îl apuc și trag în tavan.

Un milion de lilieci explodează cu furie. N-au decât să se descurce cu ei, cu ochelarii lor termici.

Îl trag pe Alexandar după mine și străbatem pragul îngust, apoi ieșim din catedrală hărțuiți tot drumul de lilieci. Unul s-a prins de Drusilla. Alexandar îi retează capul cu briciul și-i desface țepii. Drusilla vomită pe podea, dar se împleticește năucită pe urma noastră. Ignacius este silit să preia trupul Cavalerului Fricii. După o serie de cotituri, ne pomenim aproape de capătul hărții. E o sală din calcar cu bălți de apă neagră și stalactite care picură. Mă opresc să cercetez pereții bioluminescenți și mă cuprinde panica.

— Ce-i? îl întreabă Drusilla pe Alexandar. Ne-am rătăcit?

— Asta nu-i pe harta noastră, spune el.

— Cum adică nu-i pe hartă? întreabă ea.

În loc de două tunele, sunt șapte.

Ignacius îl trântește pe jos pe Atlas.

— Știam eu că-i o prostie. Se pare că până la urmă va trebui să luptăm.

Drusilla se lasă să cadă într-un genunchi, răsuflând greu din pricina veninului liliecilor.

— Aproape ni s-a terminat muniția. Încotro?

— Nu știu, spune Alexandar. Pune harta în buzunar și-l pălmuiește pe Cavalerul Fricii. Trezește-te! Trezește-te, blestemat să fii!

Nu se trezește.

— Căcat! O să luptăm aici. Îi atacăm imediat ce intră. Să luptăm ca-ntr-un meleu.

— Și ei au Aurii, zic eu.

— Nu ca noi.

— Un sentiment lăudabil, dar neadevărat, spune Drusilla. Sunt cel puțin cincisprezece Însemnați. Dar cei care o s-ajungă primii la noi o să fie Sângeroșii.

— Atunci o să murim glorios, murmură Ignacius.

Alexandar cercetează tunelurile. Unul greșit ne-ar scoate de pe hartă și am muri de foame înainte să găsim ieșirea. Preferă să lupte decât să-și asume un asemenea risc.

Cavalerii arcosieni ascultă ordinele lui Alexandar, poziționându-se prin sală pentru a-i ambusca pe urmăritorii

noștri, ca și cum poți ambusca pe cineva care are ochelari cu infraroșii într-o peșteră rece. Dacă voiam să luptăm, ar fi trebuit s-o facem în grota cu guano. E criminală iuțeala cu care posesia unui brici reduce IQ-ul unui geniu la logica simplă a unui biet răcan.

Mă întorc spre tuneluri.

Nu există niciun motiv pentru care Atlas să fi falsificat o hartă aflată în propria lui cameră. Ca urmare, harta trebuie să fie autentică și nu poate fi greșită. Dacă nu-i greșită, înseamnă că este redusă la esențial. Aici trebuia să fie două tuneluri, dar sunt șapte. Caut tiparul a două lucruri. „Ah, bălțile!”

— Am găsit drumul, zic în șoaptă.

— Taci! Aud ceva, spune Ignacius.

Alexandar s-a ascuns după o stalactită, așteptându-le pe Gorgone să iasă din bezna catedralei cu lilieci.

— Bălțile! șuier către nătărăii ăștia. Alexandar se întoarce către mine. Bălțile dau fiecare către un tunel!

Abat lumina lanternei către ele. Într-adevăr, sub apă se întrezărește vag un tunel suficient de mare încât trei persoane să poată înota umăr la umăr.

— Ticălos deștept ce ești! exclamă Alexandar plesnindu-mă pe spate.

Plonjăm în apă. E caldă și iese bolborosind din crăpăturile stâncii. Lanterna luminează cu raze palide tunelurile alunecoase de dedesubt. Alexandar acoperă cu mâna nasul și gura Cavalerului Fricii, ca să nu tragă apă în plămâni.

Când ieșim într-o grotă micuță, respir cu lăcomie și mă salt pe piatra alunecoasă. Alexandar și ceilalți ies la suprafață, iar eu îi ajut să-l scoată pe Cavalerul Fricii din apă.

Găsim motocicletele gravitaționale de rezervă sub o prelată de camuflaj, în partea opusă a grotei. Capcane mecanice și cu gaz se dezactivează ca efect al semnalului pasiv din datapadul Cavalerului Fricii. Luăm câte o motocicletă fiecare, deconectăm bateriile celorlalte cu bricele și-l legăm pe Cavalerul Fricii de portbagajul motocicletei Drusillei, acoperindu-l cu o prelată de camuflaj. Alexandar taie prelata în alte câteva bucăți și leagă câte una de portbagajul fiecărei motociclete. Deșteaptă idee.

Mă întreabă dacă știu să conduc așa ceva și fac semn că da.

— Nu prea era mare lucru de făcut în Erebus, cu excepția distracțiilor.

— Nu vă opriți de dragul nimănui, ne spune Alexandar. Își vâră în ureche casca conectată la motocicletă și-mi face semn să procedez la fel. Căștile-n urechi. O s-o facem în stilul Spiridușului. Îndreptați-vă direct spre sud, către Heliopolis. Drusilla o să-l ducă pe Cavalerul Fricii. Toți ceilalți, treaba noastră e să câștigăm timp pentru ea. Nu pot să ne bombardeze de pe orbită cât timp îl avem pe Frică. Așa că nu vă temeți. Haideți să i-l ducem lui șefu' pe ticălosul ăsta.

Le zâmbește încrezător. Pe mine m-a uitat cu totul.

— Trăiască libertatea!

— Trăiască Secerătorul! răspund ei.

Motoarele scâncesc ca niște copii mici și țâșnim prin tunel către lumină. Deși este târziu după-amiază, soarele ne orbește. O luăm pe o cărare îngustă de munte. Motocicleta suspină, ridicându-se și lăsându-se pe perna ei gravitațională, foarte asemănătoare cu motocicletele pe care eu și Cassius le-am folosit în stația Darentan, când fugeam de vânzătorii de clone ai Sindicatului.

Comenzile lor sunt sensibile, mai ales pentru reflexele noastre musculare amplificate de stimulente, dar sunt mașinării mai simple decât carapacele-stelare. Un motor puternic amplasat în spate asigură propulsia, iar propulsoarele gravitaționale cu consum redus de dedesubt fac mașinăria să plutească la jumătate de metru de sol. Scaunul e curbat în așa fel încât cel care o conduce să stea înclinat înainte și mai e un scaun în spate pentru pușcaș. În curând prind șpilul, deși, ca pilot, sunt cel mai nepriceput dintre toți.

— *Lupușor Unu către Urlător Unu*..., anunță Alexandar în căști, folosind emițătoarele noastre ca să-și amplifice semnalul, într-o încercare disperată de a-l face să răzbată până în Heliopolis.

Are șanse. Societatea nu-și bruiază propriile frecvențe. Dar, dacă Heliopolis îl aude, atunci îl aude și fiecare Auriu pe o rază de o mie de kilometri.

Credeam că va fi o operațiune clandestină.

Alexandar tocmai a scos-o la scenă deschisă.

— *Lupușor Unu către Urlător Unu. Strângere de mână la 2345209. Îl avem pe Furnicar. Repet, îl avem pe Furnicar. Glisoare ne urmăresc. Direcție sud la 53.48, 113.41, solicit sprijinul artileriei. Repet*...

Poteca ne scoate pe un podiș de sare. Cavalerii forțează

motocicletele la maximum. Blana de lup a lui Alexandar îi flutură în urmă. Încep să se întretaie pe traiectorii șerpuite ca să îngreuneze treaba țintașilor inamici. Pare inutil. N-am distrus celelalte motociclete? Încep să șerpuiesc și eu laolaltă cu ei, cu numai o clipă înainte ca, în fața mea, Ignacius să se încline într-o parte apoi să revină la loc fără jumătatea superioară a trupului său musculos. Motocicleta lui se abate în lateral, pierzând viteză.

Lunetiști.

Privesc îndărăt. Peștera e abia un punct. Probabil suntem la cinci kilometri distanță, o împușcătură aproape imposibilă fie și pentru un metis… Ceva șuieră pe lângă mine și un crater imens se deschide la stânga mea, chiar lângă botul motocicletei. Îmi port vehiculul pe o traiectorie frenetică, sinuoasă și în curând se pare că ieșim din bătaia puștilor, dar Alexandar nu încetinește. Se apleacă cu un aer sumbru asupra coarnelor motocicletei, privind la stânga și la dreapta și repetându-și mesajul către stăpânul său.

„Ah, desigur!”

La stânga noastră, un roi de Gorgone cu glugi, călare pe motociclete gravitaționale, se prelinge în josul pantei aproape verticale a unui afloriment stâncos. La dreapta, un alt roi se revarsă dintr-o vale muntoasă, gonind să ne taie calea înainte să ieșim din munți. În întregul lanț muntos, acoliții Cavalerului Fricii ies din buncăre subterane ca viespile dintr-un cuib lovit cu piciorul.

RATATATATATATA.

Solul din fața noastră explodează răscolit de gloanțe propulsate electromagnetic, nu ca să ne ucidă, ci ca să ne mâne către vest, înapoi în munți. Considerăm că-i o cacealma și plonjăm prin ploaia de gloanțe. Pietricele îmi sfârtecă arsura cu o viteză de două sute de kilometri la oră. Un bolovan aproape că-mi smulge capul de pe umeri. Apoi am trecut de baraj și gonim către deșert, iar urmăritorii sunt încă la kilometri în urma noastră. Trei sute de kilometri la oră. Lumea e o ceață, dar Ochiul Minții face ca totul să pară lent, în timp ce sar sau ocolesc bolovanii și dărâmăturile.

Un fulger argintiu cade vertical din ceruri.

UUUUAOOOO

O rază de lumină incandescentă ascunde orizontul, trasând o

dâră luminoasă pe câmpul meu vizual. Nisipul deșertului devine roșu incandescent, transformându-se în sticlă pe o rază de douăzeci de kilometri.

— *Falã goală*! cârâie Alexandar. *Am pus laba pe potaia ta, Grimmus*! *Am pus laba pe potaia ta*!

Nu pot să nu mă gândesc la Cassius și Darrow gonind călare pe platourile Institutului de pe Marte și zbierând ceva asemănător.

Zburăm peste porțiunea de nisip topit. Căldura se ridică din ea. Tălpile mele desculțe se umplu de bășici. Le sprijin de cadru. Prin aerul deformat de căldură văd altă escadrilă de Gorgone.

— *Să-i despărțim*! *Cato, după mine*!

Hadrian se abate la stânga împreună cu Drusilla. Eu îl urmez pe Alexandar la dreapta. Gorgonele se împart în două și ne urmează, neștiind cine îl are pe Cavalerul Fricii. Alte lovituri se abat de pe orbită încercând să ne taie calea, însă Alexandar se pricepe la motociclete. Conduce un grup de Gorgone în calea unei raze cu particule. Ele dispar ca o ceață, iar noi cotim printr-un canion, ieșind pe partea opusă. Ne îndreptăm către deșert și am grijă să-l urmez îndeaproape.

Privesc peste umăr.

La doi kilometri în urma noastră se desfășoară o întreagă armată. N-o să reușim.

— *Lupușor Unu către Urlător Unu. Recepție*!

Ne răspunde doar pârâitul energiei statice. În curând, trupele aeropurtate ale Societății ne vor ajunge. O să lanseze distrugătoarele-de-aripi. Infanteria aeriană ne va tăia calea.

Ne continuăm cursa. Întrucât nu ne pot doborî fără să-l omoare pe Cavalerul Fricii, totul devine o probă de rezistență. Chiar și când ieșim în deșert, motocicletele gravitaționale se mențin la o distanță constantă în urma noastră, ceea ce înseamnă că în față ne așteaptă o capcană. Soarele imens începe să apună și orizontul capătă culoarea metalului încins. Efectul stimulentelor a pălit. Durerea arsurii revine și-l văd pe Alexandar înmuindu-se în șa. Drusilla ni s-a alăturat din nou, deși nu se vede nici urmă de Hadrian. N-au mai rămas decât trei motociclete. Nisipul începe să fie presărat cu rămășițele contorsionate ale unor mașinării de luptă, resturi ale bătăliei pentru Heliopolis.

În curând, vedem zidul protector al Heliopolisului conturându-

se în depărtare ca o linie metalică subțire. Dar între el și noi aterizează un șir de trupe mecanizate ale casei Grimmus. Au tunuri electrice care să ne prăjească circuitele motocicletelor. Pe deasupra vuiesc pe neașteptate distrugătoare-de-aripi. Capcana Societății se închide.

— *Trebuie să trecem peste ei,* spune Alexandar.

Eu nu văd nicio spărtură. Gorgonele care ne-au urmărit reduc distanța.

— *Lupușor Unu către Urlător Unu,* zice Alexandar și în glasul lui începe să se facă simțită în cele din urmă panica. *Drumul nostru e blocat. Lupușor Unu către Urlător*...

O voce ca nicio alta răsună în cască.

— *Urlător Unu către Lupușor Unu. Menține cursul. Ținta fixată pe pericolul apropiat. Miez de Noapte se apropie.*

— *Țineți aproape de mine*! ordonă Alexandar. *Cato, Drusilla, țineți aproape*!

Buum, buum, buum!

Explozii imense schimonosesc peisajul deșertic. Înfloresc în nori de fum acru și nisip în mijlocul trupelor Casei Grimmus. Artileria lui Darrow lansează o nouă salvă din oraș, prin deschizătura mică dintre zidul protector și scutul boltit al Heliopolisului. Ucide totul în cale. Rachete vuiesc pe deasupra noastră, făcând găuri în escadronul de motocicliști care ne-a urmărit.

Zgomotul și furia sunt infernale. Tiparele individuale ale metalului și sunetului revelează inteligențele din spatele lor – manevră și contramanevră, măsură și contramăsură – și nebunia pe care o declanșează laolaltă.

Și toate astea pentru insul slăbănog legat în spatele motocicletei Drusillei. Nicio tabără nu-i mânată de dragoste sau ură, ci de foloasele pe care această unică viață i le-ar putea oferi. Și, amintindu-mi privirea distantă din ochii lui Atlas în timp ce-l sufocam, privirea aceea care mi l-a reamintit pe Cassius pregătindu-se să se lupte cu cei din Casa Raa, înțeleg ceea ce ei doi știau deja: ce prostească e toată furia asta.

Înainte să plonjez în fumul produs de bombardamentul artileriei, ultimul lucru pe care-l văd este o escadrilă de distrugătoare-de-aripi care iese de sub scutul Heliopolisului trăgând dezlănțuit.

Orbit de fum și praf, mă agăț de motocicletă și închid ochiul.

Resturi ricoșează din cadrul ei metalic, răpăind ca grindina și zgâriindu-mi picioarele și fața. Aerul e fierbinte și livid. Îmi vine să plâng de groază. Mă concentrez pe Ochiul Minții și totul se domolește.

Ocolesc aproape cu încetinitorul o bucată de carapace-stelară mare cât un om. Nimic nu mă mai doare. Nu mai există nimic în afara minții.

Apoi ies din fum.

Când răsar pe cealaltă parte a norului, simt un val de aer proaspăt și văd o navetă grea, ca nicio alta construită vreodată, planând la un metru de sol. Alexandar gonește drept spre ea și motocicleta lui aterizează scoțând scântei pe rampă și de acolo în cala de mărfuri. Apăs pe accelerație și sunt cât pe ce să cad când motocicleta Drusillei mă lovește dinspre stânga, încurcându-se cu a mea și abătându-mă de pe direcție. O bucată neregulată de metal i-a străpuns pieptul. Îmi înclin motocicleta către stânga și derapez în lateral, târând-o și pe a ei în transportor. Mă pomenesc zburând prin aer. Mă izbesc de ceva neclintit. Umărul îmi iese din articulație. Motoarele vuiesc sub mine. Simt că ne ridicăm în văzduh. Și zac nemișcat, simțindu-mă foarte calm și concentrat, căci aplecat deasupra mea și anunțând cu glas tunător retragerea stă Secerătorul în persoană.

61. DARROW

Eroul din Tyche

Aerul e agitat de unde de șoc în timp ce naveta țâșnește prin poarta aeriană din zidul de apărare, revenind în siguranța oferită de scutul Heliopolisului. Cala de mărfuri a navetei este presărată cu bucăți de motociclete. Drusilla, o verișoară a lui Alexandar, zace pe podea cuprinsă de convulsii, cu o bucată de metal înfiptă în piept. Medicii roiesc în jurul ei. Un alt Auriu geme la picioarele mele. E suplu și atât de plin de praful deșertului, încât se scutură de pe el când tușește. Îl controlez de arme. Jumătate din față îi e diformă și topită.

— Du-ne la *Steaua*! îi strig pilotului.

Thraxa smucește în lături prelata din spatele unei motociclete avariate, dând la iveală un trup. Îl apucă de părul blond-închis și-l ridică până-i văd fața.

— Ia uite ce-a adus lupușoru-n vizuină! Îi scuipă fața inertă, se lasă într-un genunchi cu toată considerabila ei greutate și forță, frângându-i brațul cu spada, apoi i-l frânge și pe celălalt ca să fie sigură și-l imobilizează în niște cătușe mai solide.

— O să ne distrăm, trăgătorule în țeapă.

Dau în lături o motocicletă, scoțând la iveală ultimul trup. Alexandar. Este aproape de nerecunoscut. Urechile și câteva degete i-au fost tăiate și la fel și fâșii mari de piele. Mă arunc asupra lui și-i verific pulsul. E slab. Când îi sfâșii haina, descopăr două răni de glonț în piept.

— Alexandar! spun zgâlțâindu-l. Alexandar!

Întredeschide ochii și reușește să zâmbească. Îmi dau seama cu groază că nu mai are niciun dinte. Pipăie nesigur după ceva, apoi îmi îndeasă în mâini o blană prăfuită.

— Ți-am spus… că ți-o aduc înapoi.

Sângele îi izbucnește pe gură și-și dă ochii peste cap.

— Mai repede! țip la pilot.

Îl iau pe Alexandar în brațe și sar jos din spatele transportorului înainte să se încheie aterizarea de urgență. Medicii ne așteaptă, dar targa lor s-ar mișca prea încet. Gonesc pe lângă ei cu bărbatul în brațe, împrăștiind personalul, și nu mă opresc până nu-l lungesc pe masa infirmeriei. Abia mai respiră. Rhonna intră în goană în urma mea, cu ochii mari.

— Alexandar!

Își face loc lângă el, în timp ce medicii se pregătesc să-l transporte în sala de operații.

— Alexandar…

Cercetează din priviri oroarea feței lui. Urechile tăiate, fâșiile de piele lipsă, gura știrbă ale cărei buze se despart murmurând ceva.

— Ce i-au făcut?! țipă ea. Ce i-au făcut?! Alexandar!

Medicii o dau la o parte și-l transportă în goană către sala de operații. Îi urmez. Doctorița-șefă mă împinge și nu reușește decât să derapeze pe podea.

— Domnule!

— Intrăm cu el.

— Atunci o să contaminați încăperea și o să-mi speriați

chirurgii. Așteptați aici! spune ea.

— Nu-l lăsa pe băiat să moară. M-ai înțeles? îi spun eu.

— O să facem tot ce-i posibil din punct de vedere medical.

Rhonna și cu mine rămânem în tăcerea camerei de gardă, ascultând țiuitul mașinilor. Un gâfâit i se desprinde de pe buze și se ghemuiește într-un colț de parcă scheletul i-ar fi cedat. S-a înfuriat că n-am luat-o cu mine când l-am recuperat pe Alexandar, dar încă nu s-a refăcut suficient ca să lupte. În sinea mea, am crezut că-i vreun truc. Vreo capcană a Cavalerului Fricii. Mi se părea imposibil să sper, însă am riscat. Și acum că Alexandar e în viață în ciuda a toate, încă e în pericol să moară. Nu-i cinstit!

— Frică l-a măcelărit, spune Rhonna prea amorțită ca să mai plângă. L-a tăiat în bucăți.

— Aveți coagulant? întreb un medic militar.

El dispare pe o ușă și revine cu un injector.

— Mă-ntorc imediat, îi spun Rhonnei.

— Nu, spune ea când ajung la ușă. Nu face-așa ceva!

Ies fără să-i promit nimic.

•

Străbat închisoarea cu pași apăsați. În celulele aflate de o parte și de alta, lâncezesc prizonieri ai Caselor Saudi și Carthii. Soldați se agită dinaintea ușii deschise a unei celule cu nivel ridicat de securitate. Când mă văd venind cu toată viteza, se lipesc de pereți ca să-mi facă loc.

— Darrow! mă previne Thraxa blocându-mi intrarea în celulă și ridicând mâinile.

— Mișcă!

— Știu ce simți. Dac-ar fi după mine, l-aș omorî în bătaie cu un ceainic. Dar avem nevoie de informații.

Fac încă un pas, apropiindu-mă până văd porii astupați de pe nasul ei lat.

— Mișcă!

Ea se dă la o parte. În celulă, Cavalerul Fricii e readus în simțiri de un medic, în timp ce o echipă de tehnicieni îi scanează trupul.

— Ieși, îi spun medicului. Dar nu te-ndepărta. O să aibă nevoie de tine în curând.

Cavalerul Fricii se ridică în șezut pe salteaua de spumă și mă privește, tresărind când vebrina pe care i-au dat-o își face

efectul. Îi injectez coagulantul în gât și-i scot cătușele de la mâini. Brațele i se îndoaie în moduri nefirești ca urmare a tratamentului dur al Thraxei. Examinez monstrul. După atât timp petrecut în deșert, Auriul venit din Margine e slăbănog ca o bucată de pastramă de vită. De sub stratul de praf, ochi inteligenți și îngândurați îmi întorc fără teamă privirea. Nu-i ca Șacalul, ai cărui ochi erau ca două vase pustii. Nu sunt nici animalici că ai Atalantei. Sunt ochii inteligenți ai unui om care știe că se înfruptă cu carnea altor oameni pur și simplu fiindcă poate.

Mă aplec spre el.

— Dacă eu ți-aș fi adus ție pe tavă ca un purceluș de lapte, ai accepta cadoul fără să intri la bănuieli?

— E extrem de îndoielnic.

Îi privesc mâinile.

— Câți oameni de-ai mei ai tras în țeapă cu mâinile astea?

— Destui se pare.

— Mâinile astea i-au tăiat urechile Urlătorului meu?

— Da.

Îmi desprind briciul de pe braț și-l las să atârne.

— Crezi că meriți să ți le păstrezi?

Lama curbată ia formă cu lentoare pe lângă trupul meu.

El își răsucește mâinile ca și cum le vede pentru prima dată și-mi vorbește în latină, apoi traduce în limba comună.

— Cezar a fost un tâmpit. Dar a nimerit-o într-o privință: războiul le dă învingătorilor dreptul să le impună celor învinși orice condiții doresc.

Îmi întinde mâinile.

Mă pregătesc să i le retez.

Dar brațul îmi rămâne nemișcat pe lângă trup. Cu o săptămână în urmă aș fi făcut-o. Am săvârșit eu altele mai rele de-a lungul războiului. Numai că n-aș face-o pentru armata mea. Aș face-o pentru mine. Ăsta a fost compromisul care ne-a otrăvit Republica? Furia asta este ceea ce ne-a făcut să uităm că speranța noastră se clădea pe temelia virtuții noastre? Virtute care, din păcate, ne-a lipsit, fapt ce a dus la genocidul provocat de Orion?

— *Aici este boala cea mai gravă, când omul caută să vindece răul prin rău*[27], citează Atlas. Am tras soldați în țeapă de dragul

---

[27] Citat din dramaturgul grec Sofocle.

ordinii. Tu ai înecat orașe de dragul libertății. Învingătorul scrie istoria cu sângele celor învinși. Mă întreb, în cele din urmă, care dintre noi va fi eroul? Tu nu?

Îl părăsesc pe Cavalerul Fricii fără un cuvânt. Afară o găsesc pe Thraxa așteptându-mă împreună cu câteva zeci de soldați din Legiunea Șobolanului.

— Scoate informații de la el, îi poruncesc.

— O să conduc personal tortura, spune Thraxa.

Privesc înapoi, către bărbat. Știu mai bine decât majoritatea că, în cele din urmă, oricine cedează sub tortură, dar mă și tem de informațiile false.

— O să-ncerce să ne tragă pe sfoară. O să-l facă nevastă-mea să cedeze.

— Darrow, Virginia e…

— La fel era și Alexandar până azi. Îi privesc pe legionarii din jurul Thraxei și transform totul într-o victorie morală. Folosiți toate metodele acceptate în limitele Noului Acord. Dacă Voxul nu-l respectă, noi o vom face. Informațiile pe care le are el în cap ne-ar putea ajuta să câștigăm războiul. Oamenii vor dori să taie capul ăla. Dacă moare, o să cer socoteală Legiunii Șobolanului.

Ei salută.

— Și cum rămâne cu Cato? întreabă Thraxa.

— Cine?

— Al patrulea Auriu. Spune că i-a ajutat să evadeze. Deocamdată nu avem confirmarea lui Alexandar.

Îl privesc din nou pe Cavalerul Fricii. E un om cu mult prea multe straturi. Toată treaba asta a fost plănuită ca să-l aducă pe el aici? Sau pe Cato? Și-ar asuma Atlas un asemenea risc?

— N-am nevoie de încă o necunoscută în ecuație. Dacă Alexandar supraviețuiește, o să-l întrebăm despre Cato ăsta. Până atunci izolează-l, verifică-i povestea și ordonă o analiză completă.

În fața infirmeriei lumea stă de veghe. Cultul tinerilor acoliți Aurii ai lui Alexandar a luat proporții, ajungând să cuprindă bărbați și femei din toate domeniile. Când ajung la ușă, Colloway tocmai iese și mă întreb dacă n-am greșit camera. Nu prea-l place el pe Alex, dar acum, la vederea expresiei mele, ridică din umeri și mă prinde de braț.

— Capul sus! Băiatul tău se trage din bătrâna Stâncă, nu?

Mă alătur Rhonnei, așezându-mă pe scaunul de lângă ea. Ea îmi privește briciul, căutând urme de sânge. Clatin din cap. Încuviințând pentru sine, ea își pune mâna mică peste a mea și așteptăm împreună.

Cândva în timpul nopții ne trezește medicul. Femeia cu sânge rece nici măcar nu schițează un zâmbet când ne anunță că Alexandar a supraviețuit și că-l putem vedea dimineață.

Când doctorița se întoarce la ale ei, o las pe Rhonna să intre prima. După câteva minute, reapare cu ochii roșii. Zâmbește.

— A întrebat de șefu'.

Alexandar zace pe pat fără cămașă, ciuruit de perfuzii. Fața îi este în continuare umflată și bandaje acoperă găurile unde îi erau urechile. Întinde o mână s-o prindă pe a Rhonnei, în timp ce eu mă aplec deasupra lui.

— Bună, șefu', spune el zâmbind ca un copil.

— Hei, puștiule. Mersi că mi-ai adus blana înapoi.

•

Glirastes prizează droguri, în timp ce Harnassus pășește de colo-colo, aproape săpând un șanț în covorul din sala de ședințe. Un flacon de droguri în formă de himeră și umplut cu pulbere-de-soare alunecă afară din mâneca voluminoasă a Maestrului Constructor. Îmi trag un scaun și mă așez în fața lui.

El își admiră himera.

— Când am prizat prima oară pulbere-de-soare, am crezut că m-am ajuns. Eram tânăr, desigur. Și odată ce simțiseși cum îți galopează armăsari prin sânge, păi… Șterge praful auriu care-i înconjoară nara și ne privește. Era să mă coste cariera. A trecut mult până mi-am dat seama că nu trebuie să golești tot paharul dintr-o înghițitură.

Își trage pleoapa superioară și-și presară pulbere în ochi, apoi oftează.

— Mi s-a spus că te-ai oprit din lucru, îi zic. Tot despre sardele-i vorba?

— Pe zei, nu, azi e joi, spune Glirastes. Sunt convins că vei fi de acord cu mine că, într-o relație profesională, trebuie menținute anumite standarde între artist și protectorul său. Eu, de exemplu, n-aș considera că, dacă-ți bag un prieten la închisoare, ar trebui să mă aștept la felicitări. Asta ar compromite relația, pur și simplu.

— Harnassus spune că ești apropiat de acest Cato au

Vitruvius.

— Pari obosit, Darrow.

— A fost o săptămână lungă.

— Atunci n-o lungi și mai tare. Cato este, în multe privințe, unicul meu elev.

— Mucosul ăla?

— Mucosul ăla a reușit ceea ce toți oamenii tăi n-au putut face. Știu. Când l-am cunoscut, m-am îndoit și eu, cum faci tu acum. Încă un sicofant lingușitor care se baza pe averea părinților lui ca să aibă acces la mine. Dezgustător. Dar are profunzimi. Apreciază măreția fără să-i sacrifice lucrurile mărunte. Ai înecat jumătate din Helios. I-am jelit pe cei morți. Și acum, că unul dintre ei, un băiat care mi-e ca un fiu, s-a întors, crezi că-l poți ține departe de mine? Glirastes clatină din cap. Am făcut tot ce mi-ai cerut. Sunt poarta ta de ieșire din iad. Se lasă pe spate, încrucișându-și mâinile pe burtă. E armata ta. Așa că fă ce vrei. Dar, dacă până diseară nu-l eliberezi pe Cato din închisoare ca să închine cu mine un pahar de șiraz în cinstea vieții, va trebui să-ți găsești alt Maestru Constructor care să-ți construiască poarta.

•

Pe videocameră, îl privesc pe Cato au Vitruvius, recunoscând în fața detectorului nostru de minciuni că-i un libertin.

— Ce spune știința? îl întreb pe șeful departamentului științific, un Galben.

Harnassus a adunat echipa pe care am pus-o să lucreze cu Cato, ca să-mi ofere o analiză completă.

— I-am comparat ADN-ul cu baza activă de date a Societății și cu listele rețelei operative a Gorgonelor, dar n-am obținut nicio potrivire. Nu-i membru și nici nu are rude în rândul armatei lor. Sigur, în lipsa legăturii cu Skyhall, nu avem acces la datele de la evidența populației.

Nasolu’ încuviințează din colțul lui întunecat. El ne-a adus informațiile din baza de date a armatei.

— N-am mai dat ochii niciodată cu jalnicul ăsta de Pixie. Dacă-i Gorgonă, e tânăr, infiltrat adânc și fanatizat.

— Lingvistica?

— Dialectul lui e rar, spune un Rozaliu. Are inflexiuni ale ladonezei vestice, care este accentul predominant în Erebus și în municipalitățile din jur, dar e predominant al unui Aureolat din

Heliopolis.

— Deci minte cu privire la originile lui.

— Nu, spune Rozaliul cel zvelt. Dimpotrivă, familiile aristocratice din Erebus consideră ladoneza vestică o limbă pentru plebei. Cei mai mulți folosesc accentul din Tyche, dar un grup restrâns de familii foarte vechi consideră că ar fi… lipsit de eleganță, așa că își educă copiii contra curentului punându-i să adopte heliopoliteana veche. E o nuanță atât de aparte, încât e greu de crezut că s-ar gândi s-o imite.

— De ce? întreb.

— Pot vorbi optzeci și nouă de dialecte ale limbii comune, dar nici măcar eu n-am considerat că-i practic să stăpânesc heliopoliteana veche. N-o vorbește nimeni, cu excepția a poate vreo două sute de familii din Erebus.

— Medicina?

Un Galben vorbește cu glas pițigăiat din spatele displayului său optic:

— Nu are urme de implanturi militare. Nici corpuri străine, nici urme de radiații, cu excepția unei intoxicații minore. Are tensiunea mică. Inima e anormal de puternică: douăzeci și cinci de bătăi pe minut și prezintă semne clare de mitridatism, un obicei răspândit printre familiile secundare de Aureolați ca să imite familiile mai importante.

— Maniaci, bombăne Harnassus. Să te otrăvești singur e acum o modă?

— În Palatin și pe Venus a fost ultimul răcnet vreme de câțiva ani, zice Nasolu'. I-am strecurat Atalantei o doză zdravănă de metracen și nu s-a ales decât cu un scurt episod de vomă cu sânge.

Galbenul continuă:

— Nu ne putem da seama dacă sub arsurile de pe mâini are bătăturile caracteristice folosirii briciului, dar n-a avut niciodată o cicatrice de Războinic Însemnat. Fața nu prezintă urme de grefe de piele sau de reconstrucție osoasă care să ascundă una preexistentă. Rănile lui se potrivesc cu povestea. Scanările creierului n-au depistat urme de condiționări de-ale Securității. Însă sistemul lui limbic[28] prezintă o activitate sinaptică neobișnuită, care ar putea fi semnul unei traume din copilărie și al unor amintiri reprimate, dar, ca să putem ajunge la o

[28] Regiune a creierului responsabilă cu activitatea emoțională și memoria.

concluzie, se impun analize suplimentare. În linii mari, este un Aureolat adult extrem de sănătos, între optsprezece și douăzeci și trei de ani.

— Deci ceea ce-mi spuneți voi toți e că spune adevărul. Sau că minte foarte bine, zic eu. Ia să aflăm care din două. Nasolule, am nevoie de ochii tăi!

62. LYSANDER

Războinicul și libertinul

Alterarea tiparelor vocale, imobilitatea nefirească, decalajul dintre afirmațiile verbale și expresiile fizice, limbajul distanțator, deriva liniară a ochilor spre stânga, gesticulația anormală, excesul de explicații, dilatarea pupilei, înghițitul în sec, tendința de a-ți aranja ținuta, înclinarea capului, pulsul crescut, clipitul neregulat.

Sunt câteva dintre cele mai evidente simptome ale minciunii pe care agenții Securității sunt siliți să le memoreze ca să le elimine din comportamentul lor. Ca să devii un Venator[29] sau frumentarius[30] cu drepturi depline, trebuie să ai o rată de succes de nouăzeci la sută când îți minți instructorii. Desigur, eu am trecut testele bunicii la șase ani.

Așa că privesc cu amuzament cititorul optic al detectorului lor de minciuni și nu mă simt impresionat. E foarte mare, aproape de dimensiunile unui om mai scund, cromat, sferic, plutitor și cu un singur ochi roșu. Poartă denumirea grandioasă de Ogarul XTC-1400 și este un produs al Sun Industries pentru cercetarea și dezvoltarea căruia cei din Skyhall au vărsat fără îndoială miliarde în buzunarele bătrânului Regulus. Înțeleg motivele investiției. Într-un război în care fiecare tabără are sute de mii de informatori și agenți sub acoperire, este la fel de bun ca o ghilotină.

---

[29] În Roma antică, gladiatori specializați în vânarea animalelor și în prezentarea de numere cu animale periculoase, asemănătoare cu numerele de circ.

[30] Colectorul de grâne dintr-o provincie romană. Folosit aici cu sensul de spion, pentru că unii împărați romani se foloseau de rețeaua de colectori de grâne ca să adune informații.

Dar, în ciuda dragostei pe care această nouă civilizație o nutrește față de tehnologie, s-a lăsat sedusă de propria ei deșteptăciune și n-a reușit să înțeleagă un adevăr simplu: minciuna nu este o știință, ci o artă. Și arta va fi întotdeauna un limbaj uman.

M-am aflat sub observație în timp ce treceam peste zidul orașului sub un tir susținut, când Darrow a sărit din navetă cu Alexandar care sângera abundent, când m-au pus pe targă și m-au dus la infirmerie, când mi-au tratat arsurile și rănile, când m-au luat la întrebări în timp ce eram sub influența narcoticelor, când am făcut duș, în camera mea, în timp ce mâncam friptură de vită, cartofi și legume în care fusese strecurat un drog ușor ca să-mi anuleze inhibițiile, când gărzi armate m-au escortat către o încăpere unde am fost interogat neoficial, când am fost interogat oficial de doi Rozalii eterici, când m-a interogat un Urlător Auriu și foarte chipeș, când am fost la toaletă și când am străbătut culoarul ca să-mi petrec două ore în camera asta albă, în timp ce jucărioara lor îmi investiga povestea.

Acum ei nu verifică dacă mint sau nu, ci compară actualele modele cu modelele „normale” din înregistrările lor, punându-mi o combinație de întrebări mai vechi și mai noi. E o strădanie inutilă.

— *Cum ai fost capturat de Gorgane*?

— Am călcat pe o mină de teren în timp ce-ncercam să curm suferința oamenilor voștri.

— *I-ai omorât*?

— Pe unul. Ai văzut vreodată un om tras în țeapă?

— *N-ai încercat să le salvezi viețile*?

— Ai văzut vreodată un om tras în țeapă?

— *Cum i-ai omorât*?

— Cu un arzător.

— *Ce marcă*?

— Nu știu.

— *De unde îl aveai*?

— A fost al tatii.

— *Și nu știi ce marcă*?

— Era un pistol.

— *Cum îi cheamă pe părinții tăi*? rostește mașina când ajunge la a cincisprezecea întrebare despre părinții mei.

E prima oară când mi-a cerut numele lor.

— Actus au Salan și Leticia au Vitruvius.

Oameni reali. O familie reală. Plătiți să-mi confirme identitatea pe durata celor trei vizite pe care le-am făcut pe Mercur. Slavă lui Jupiter că bunica avea o teamă paranoică de asasini!

Aș fi îngrijorat dacă n-aș ști că, acum mulți ani, când a murit bunica, nașul meu a activat un protocol care a șters datele tuturor Auriilor din evidența populației, de teamă ca Revolta să nu folosească lista ca pe un ghid pentru asasini. Singurul care-mi poate confirma povestea este un ins nespus de popular printre Culorile Inferioare de pe Mercur și prețios pentru cauza lor, care, nu mă îndoiesc, este întrebat, în altă cameră, într-o manieră mult mai puțin amenințătoare, dacă-l cunoaște pe Cato au Vitruvius.

Glirastes o să fie șocat la auzul numelui. Dar, auzindu-l, va ști că sunt în viață. Și el nu mi-a dorit niciodată răul. Chiar dacă vor face presiuni, minciuna dintr-un adevăr parțial este greu de detectat, pentru că vine din amintire, și nu din centrul creativ al creierului. O reacție fizică total diferită. În tot cazul, artiștii sunt niște mincinoși fără cusur.

— *Când l-ai cunoscut pe Glirastes*?

— În Tyche, la biroul lui.

— *Tu ai solicitat întâlnirea*?

— Da.

— *Câți ani aveai*?

— Șase? Șapte?

— *De ce ai vrut să-l întâlnești*?

— Construise Grădinile Acvatice. Biblioteca din Erebus. Colosul Acvatic. Sfera Oculară. Aici e un zeu, atât cât pot Portocaliii să fie zei.

— *De ce erai în Tyche*?

— Părinții mei aveau o treabă. Nu-mi aduc aminte care. Le plăceau petrecerile, asta știu.

— *De ce Vitruvius*? întreabă mașina în locul Verzilor și Rozaliilor perfect funcționali din spatele ei.

Oamenii ăștia! Mai întâi minele, acum interogatoriile. Practic se robotizează până la moarte.

— Mama era… ăăă, e cam penibil.

Mașinii nu-i pasă. Pur și simplu continuă să mă monitorizeze.

— L-a cam încornorat pe tata din start, mai întâi metaforic,

apoi la propriu. Familia ei era mai veche. Așa că…

— *Cum l-ai învins pe Cavalerul Fricii*?

— Să-l înving? Nu l-am învins.

— *Reformulare*: *cum ai reușit să-l faci să-și piardă cunoștința*?

— L-am lovit în cap cu o statuetă și pe urmă l-am sufocat. Face statuete. E un ins absurd.

— *De ce îți arăta statuetele*?

— Nu știu.

— *Ai considerat interesul lui față de tine ca fiind de natură sexuală*?

— Sexuală?

— *A încercat să întrețină relații sexuale cu tine*?

— Mi-ai văzut fața. Arăt ca limba de colibri dată prin tocător. Tu ai face sex cu mine?

— *Eu pun întrebările aici,* spune mașina.

Ușa se trântește de perete și doi metri și ceva de teroare pură pătrund înăuntru de parcă ar dori să strivească în picioare tot ce există în încăpere. Tehnicienii din spatele mașinii sar grăbiți în picioare și salută, în timp ce Darrow împinge dispozitivul la o parte.

— Poate să lucreze și din colț? întreabă el.

— Da, Imperatore.

— Atunci de ce i l-ați vârât în față?

— E pe modul de intimidare, să trăiți!

— Prăjitorul dracului!

Darrow împinge într-un colț mașinăria de miliarde de credite, ca și cum pedepsește un copil rotofei.

— Stai! îi spune el, ațintind-o cu degetul.

Privește în jur în căutarea unui scaun. Unul apare în prag, adus de o fată Roșie micuță, cu porturi pentru Drachenjäger. Acum au ajuns să ia până și copiii în armată.

A dat și ea o mână de ajutor la uciderea oamenilor mei?

— Unchiule! spune ea, indicându-i scaunul.

Interesant. Deci e fata cea mare a lui Kieran, Rhonna. Lăncier acum, ca și Alexandar. Pare surescitată. Îmi zâmbește. Îi întorc zâmbetul cu voioșie.

— Mulțumesc!

•

Darrow se lasă pe scaun ușurat, de parcă poartă pe umeri greutatea a douăzeci de milioane de oameni, ceea ce s-ar putea

să fie un eufemism.

— Pleacă de-aici, Rhonna! Știu că mori să vezi ce mai face eroul.

— Ba nu, zice ea roșind.

— *MINCIUNĂ*! behăie mașinăria din colțul ei.

Darrow se strâmbă amuzat.

— Du-te!

Copila Roșie țâșnește către ușă, apoi se răsucește pe călcâie ca la armată și salută, dar nu pe Darrow, ci pe mine.

— Alexandar îți trimite recunoștința lui. Fii drăguț cu el, unchiule! Arată de parcă-i gata să se scape în pantaloni.

Închide ușa, iar ucigașul Octaviei, al Ajei și al nașului meu își întoarce ochii către mine. Îi folosește ca pe niște baroase. Și totuși în organele alea modificate artizanal există ceva ce atinge o coardă din tine. O epuizare neprefăcută, cât pe ce să te facă să crezi că-i un om ca toți oamenii, și nu războinicul care a început o cruciadă ce a revendicat deja două sute cincizeci de milioane de vieți, deși numărătoarea continuă.

— Lungă zi, spune el.

— Așa s-ar zice.

Privesc în jos, mimând supunerea. Apoi în sus, mimând bravura. Apoi din nou în jos, când Cato își dă seama că nu poate înfrunta privirea unei legende. Darrow este obișnuit cu așa ceva și am grijă ca și mâinile mele să-și joace rolul, știind prea bine cum și-a pierdut Șacalul mâna. A fost mereu scena mea preferată din înregistrări. Dar, spre deosebire de Șacal, n-o să-l provoc încercând să par altceva decât vrea el să fiu și nu îndrăznesc să-mi pun capul pe butuc, încercând să smulg informații de la Darrow.

— Permiteți-mi să spun că sunt onorat să vă cunosc, zic eu.

— Serios?

— V-am văzut toate holourile. Preferatul meu e cel în care ați cucerit-o pe *Vanguard.*

— Pe *Pax,* mă corectează el.

— Desigur. Nu sunt neapărat un fan al *tuturor* acțiunilor domniei voastre, dar aveți *stil.*

El se strâmbă.

— Hologramele alea sunt ilegale pe Mercur.

— La fel și Zeii Furtunii, bunul meu domn. Scuze! A fost prea devreme?

— În uraganul ăla au murit milioane de oameni, iar tu faci glume.

— Ca să fim cinstiți, a fost opera domniei voastre. Dar ce-nseamnă coasta de nord pentru mine? Tyche, Copiii sunt numai pentru aroganții nou-îmbogățiți.

El pare pe punctul de a spune ceva, dar își înghite replica.

— Nu pari genul de recrut tipic.

— Recrut? Nu. Pe zei, eu soldat? Nu fiți ridicol, bunul meu domn! Nu-s suficient de marțian ca să îndur atâta oroare.

— Nu?

Deja vrea să scape de mine, având alte o mie de lucruri pe cap. Bine. O să mă potrivesc în gestaltul[31] lui.

— Cato, mi-ai înapoiat ceva foarte drag mie. Într-un fel… *tu* ai fost cel care i-a redat speranța armatei mele. Alexandar a salvat optzeci și trei de mii patru sute douăzeci și șase de suflete în Tyche.

— Da? N-a pomenit niciodată de asta.

— Nu?

Darrow zâmbește când aude, aproape ca un tată.

— Dacă-l adăugăm și pe cavalerul ăla sadic, este cel mai frumos cadou pe care l-am primit de când mi-a dat nevastă-mea frumusețea asta. Își pune mâna pe faimoasa lui lamă albă. E inertă și i se încolăcește în jurul brațului ca un șarpe. Așa că înțelegi de ce sunt suspicios, întrebându-mă cum a putut un ins din… Erebus, nu? care se declară libertin, să-mi aducă aceste daruri, când zece milioane de soldați de carieră și Urlătorii mei n-au reușit.

— Poate ar trebui să-i întrebați pe ei, zic eu.

El râde.

— Ești amuzant, dar nu foarte simpatic, nu? Înțeleg de ce ești genul lui Glirastes.

— Pot să mă interesez ce aveți de gând să-mi oferiți?

— Să-ți ofer?

— Da, presupun că merit o recompensă. În fond ați zis că am reușit ce n-au putut face zece milioane de oameni.

Îi ofer cel mai arogant zâmbet cu putință.

— Vrei o recompensă? Omule, te-ai uitat afară?

[31] Termen din psihologie potrivit căruia mintea umană consideră obiecte în întregime înainte sau în paralel cu percepția părților lor individuale, sugerând că întregul este altul decât suma părților sale.

— Nu. N-am ferestre la celulă.

Cred că-i vine să-mi zboare capul dintr-un pumn.

— Zei, ce vă mai urăsc pe voi ăștia, zice el.

Are mai puțină răbdare ca de obicei.

— Dac-ar depinde de mine, te-aș ține sub cheie, în condiții decente, până se termină totul. N-am timp și ultimul lucru care-mi trebuie acum e încă o mirodenie în oală. Dar din întâmplare ești prieten cu un… foarte *temperamental* Maestru Constructor de serviciile căruia am nevoie. Iar el a pledat să fii eliberat, având în vedere faptele tale. Hai să fim sinceri. N-am de gând să te eliberez. Străzile Heliopolisului nu sunt locul potrivit pentru…

— Libertini Aurii?

— Mai degrabă cadavre Aurii. Mă lasă să mă gândesc puțin la asta. Oamenii mei și-au pierdut o mulțime de prieteni și trasul în țeapă… le-a cam dat idei. Dar nu te vreau nici în comandamentul meu. Prieten sau nu cu Glirastes, nu te cunosc și mi-am asumat destule riscuri. Așa c-o să i te predau cu câteva condiții: nu ieși de pe proprietatea lui și te supui inspecției ori de câte ori ți-o cer gărzile mele din vila lui.

— Mi se pare acceptabil. Are o vilă frumoasă. V-ați plimbat vreodată prin livada lui? Are cel mai minunat pavilion cu orhidee chiar în centru.

El mă privește fix.

— Bine. Păi atunci ai grijă de tine, Cato au Vitruvian.

— Vitruvius. Deci nu capăt nicio recompensă?

El oftează.

— Ce vrei?

— Câteva Rozalii ar fi numai bune. Haideți, bunul meu domn, sigur nu vă abțineți nici domnia voastră chiar de tot. Ce bărbat e-n stare?

— Ia repetă asta!

Face un pas spre mine. Îmi cobor privirea în podea.

— Așa ziceam și eu!

•

Însoțit de legionarii Republicii și de un cârd de aghiotanți, Glirastes mă așteaptă în foaierul Dâmbului, lângă o fântână mare care-i înfățișează pe Laocoon și pe fiii săi. Nu-mi vine să cred că-i el. Maestrul Constructor cel chel a fost dintotdeauna suplu, dar acum e de-a dreptul cadaveric. Printre uniformele moderne de culoarea noroiului, roba lui stacojie de olandă cu

brocart argintiu îl face să pară la fel de nelalocul lui ca un actor dintr-o piesă vulgară de-ale lui Plaut. Când mă vede, ochii săi înguști de Portocaliu se luminează.

— Cato au Vitruvius, flăcăule, dragul meu! exclamă și mă pomenesc învăluit în olanda stacojie.

Am senzația că îmbrățișez un schelet. El se trage îndărăt și-și ridică ochii spre mine. Ultima oară când ne-am întâlnit, era cu jumătate de metru mai înalt decât mine. Acum e invers.

— Fața ta…

— E doar un suvenir al unei afaceri neplăcute, spun eu. Piară amintirea ei!

— Da, să piară, într-adevăr. Ai o aventură pe cinste să-mi povestești. Hai să mergem!

63. DARROW

Neremarcabil

Thraxa îi privește pe Cato și Glirastes urcând la bordul aparatului de zbor.

— Ai văzut cum a propulsat motocicleta Drusillei în cală, spune ea. O manevră al naibii de iscusită pentru un Pixie. Se întoarce către mine. Dacă mă lăsai două minute cu Glirastes, te-ar fi implorat să se reapuce de lucru.

— Tu nu l-ai văzut, spune Harnassus. Zici că i s-a întors fiul risipitor. Era catatonic la gândul că puștiul ar putea fi spion. Credea c-o să-l torturăm sau o să-l aruncăm în temniță. Dacă nu i-l dădeam bătrânului idiot, cine mai termina proiectul?

— Tu, spune Thraxa.

— Aș vrea să pot, răspunde el.

Îl privesc pe Cato până se închide ușa.

— Ce crezi? îl întreb pe Nasolu’.

— Nimic remarcabil. Un amărât de Pixie, acolo. Și totuși…

— De acord.

E ceva ce mă tulbură. Alexandar ne-a descris evadarea lor. Dacă băiatul ăsta este atât de neremarcabil, cum se face că el a supraviețuit, iar soldați precum Crastus și Drusilla nu? Norocul are și el limite.

— Nasolu' i-a implantat un dispozitiv de monitorizare când l-a îndopat cu medicamente antiradiații, le spun Thraxei și lui Harnassus. Aveți dreptate amândoi. Avem nevoie de Maestrul nostru Constructor. Dar, mai important, trebuie să fim siguri că este Maestrul *nostru* Constructor. O să privim și-o să ascultăm. Indiferent dacă este iscoada Atalantei sau un provincial cretin, dacă Glirastes schimbă tabăra, o să aflăm tocmai prin intermediul lui Pixie ăsta.

64. LYSANDER

Cum să fii maestrul unui Constructor

Lady Beatrice, căminul lui Glirastes, este o minune. Cocoțat la o înălțime de câteva sute de metri pe o fațadă stâncoasă dinspre mare, monumentul din marmură și sticlă închinat bizarului poate fi zărit adesea plutind deasupra Golfului Sirenelor în timpul lunilor blânde de primăvară, alături de ambarcațiunile de plăcere ale celor bogați și faimoși. Acum, când combustibilul a fost monopolizat de armata Revoltei, silueta sa feminină se odihnește pe terenul de aterizare.

Este mai rece decât mi-o aminteam. Micile amănunte au fost neglijate. Flori putrezesc în vaze, pelicule de mizerie plutesc la suprafețele artezienelor puțin adânci, camerele sunt prăfuite și neluminate, iar merele se strică în iarba livezii. Aflu că o mare parte din personalul lui Glirastes a fost recrutat sau s-a înrolat voluntar în armata Revoltei. Și mai mulți au pierit odată cu birourile lui din Tyche sau au fost concediați din motive de securitate.

Glirastes însuși este oglinda casei sale. E precaut și șters.

Refuză să-mi vorbească în navetă altfel decât ca să mențină cacealmaua. Îi urmez exemplul, înțelegând că probabil mi-au implantat un dispozitiv de monitorizare.

— Îl ții minte pe Exeter, desigur, spune el când valetul său ne întâmpină pe platforma de aterizare.

Exeter este un ins slab ca fusul și palid ca osul, cu un chip cadaveric și la fel de expresiv ca betonul. Puțini știu că el este geniul administrativ din spatele imperiului arhitectural al lui

Glirastes. În cele trei primăveri pe care le-am petrecut cu Glirastes, nu l-am văzut pe Maroniul cel straniu zâmbind decât o dată. Era o primăvară timpurie, merii erau în floare și o pasăre cântătoare își făcea cuibul.

— Desigur. E o plăcere, ca de fiecare dată. Tot mai colecționezi insectele alea dubioase? întreb eu.

— Mă tem că n-am mai avut timp pentru hobby-uri în acești ultimi ani, *dominus,* spune Exeter. Chiar și așa, colecția mea a crescut de când…

— Exeter, omul nu vrea să audă despre colecția ta de ciudățenii. E nespus de sinistră, intervine Glirastes.

Gărzile Republicii încă sunt în foaier.

— Cato, Exeter o să te conducă în camerele tale.

— Speram să stau de vorbă cu tine.

— Am treabă. O să ne vedem la cină, dacă am timp.

— E important…

— Am zis dacă am timp.

Știind că implantul va intercepta conversația prin vibrațiile vocale și că restul va fi înregistrat pe videocamere, joc rolul libertinului și mă tratez cu o baie lungă în apartamentul rezervat oaspeților.

Între timp ceasul meu interior ticăie. Patru zile până la bombardament. Patru zile, și eu stau într-o baie cu ulei de lavandă. Îmi reamintesc oroarea pădurii de țepe și reflectez asupra enigmei care este Cavalerul Fricii. Cel mai probabil e torturat chiar acum. De ce și-a încredințat viața în mâinile mele pe baza unui plan atât de șubred? E posibil să-i pese atât de tare de locuitorii Heliopolisului? Adevărații slujitori ai Societății nu mai există azi decât în cea mai deplorabilă formă?

După baie, îmi contemplu fața în oglindă. Nu mă recunosc. Deșertul mi-a uscat chipul și i-a răpit o mare parte din aspectul tineresc. Obrazul meu drept e supt și se jupoaie din pricina arsurilor solare. Cu grijă, îmi desprind pielea sintetică de pe obrazul stâng. Arsura e lividă. Stoarsă de fluid, pare o ceară roz, topită. Nu-i la fel de grotescă pe cât va fi fost în deșert, dar în carnea topită încă sunt înfipte fragmente de metal, prea adânc ca să fie extrase fără ajutorul unui chirurg sau artizan scump. Ochiul este alb-cenușiu. Nu mi-e scârbă. Mereu i-am considerat cam vanitoși pe Auriii care-și păstrau cicatricile. Dar acum îi înțeleg. Întotdeauna s-a făcut prea mult caz de frumusețea mea,

ca și cum mi-am dat altă osteneală decât aceea de a mă fi născut.

Pe asta am câștigat-o. Asta îmi aparține.

În seara aceea, masa de cuarț roz a lui Glirastes este pusă pentru o singură persoană. Mănânc în tăcere, asistat de trei servitori. Dacă-și amintesc cine sunt, n-o arată. Vechiul meu prieten nu-și face apariția.

În dimineața următoare, aflu că nu s-a întors de la munca lui din oraș. Îmi petrec timpul lenevind, plimbându-mă prin livadă, înotând în piscina lui și făcând conversație cu gărzile Revoltei în măsura în care sunt dispuse să discute cu un Auriu. Celor mai multe le vine să mă ucidă pe loc. Dar le aflu traseele și tânjesc să-mi bag nasul în atelierul boltit al lui Glirastes, fără a îndrăzni însă.

După prânz, mă plimb prin casă, aruncând și prinzând din mers o minge de cauciuc și având grijă să par în continuare frivol. O las să salte în josul unei scări și o urmez pe un culoar până în biblioteca lui. Aici frunzăresc cărțile prăfuite și joc jocuri pe o holorețea, iar când mă plictisesc urc pe scara spiralată a turnului, băgându-mi nasul peste tot, până dau de vechiul lui telescop aurit, orientat în jos, către oraș.

Cu un căscat, mă uit prin el, făcând astfel prima inspecție a terenului.

Spre nord, întinzându-se cât vezi cu ochiul, se află un vis arhitectonic: bazilici, temple, forumuri, arcuri de triumf, columne, amfiteatre și marele Hipodrom. Numai îndepărtatul zid protector nu sclipește alb în soare. În partea vestică a orașului, clădiri înalte de birouri inspirate de stilul corintic se întind până în Golful Sirenelor, întrerupte ici și colo de parcuri, viaducte și amfiteatre. Munții cuprind faimosul oraș în palmele lor iubitoare. Piscurile lor pline de crăpături sunt albite de zăpadă și tivite cu baterii de tunuri. Bat până la sute de kilometri distanță, făcând imposibilă înaintarea unei armate terestre.

Ca să ocupe orașul prin mijloace convenționale, Atalanta este dispusă să piardă milioane de oameni de care are nevoie în campania ei. Ideea de a recurge la gaze toxice nu este lipsită de inteligență, având în vedere pierderile pe care le-a suferit în bătălia din Ladon.

Dar e o soluție imprudentă și imorală.

Când am fost ultima dată aici, văzduhul de deasupra

Heliopolisului era liber cu excepția scânteierii vreunui iaht sau a patrulelor de poliție. Acum este invadat de un potop hidos de vehicule militare, transportoare de marfă și ricșe civile. Bulevardele de sub ele sunt și mai înțesate de trafic și pietoni. Orașul dă pe dinafară de refugiați și răniți. Tabere militare și spitale de campanie invadează parcurile și umplu amfiteatrele unde plebea și aristocrații deopotrivă se adunau odinioară să bea vin rece și să urmărească pe gratis tragediile lui Sofocle. Trupe trec în pas alergător pe Via Triumphia, unde pe timpuri conducătorii de care victorioși defilau cu armăsarii lor în uralele dezlănțuite ale mulțimii.

Către sud-vest, la periferia acestui oraș întins, zăresc spațioportul Heliopolisului. Dincolo de navele-torță mai mici și de distrugătoare, făcând până și munții să pară pitici, se odihnește o masă de metal.

Steaua Dimineții.

Mii de ingineri îi repară carcasa. Stoluri de transportoare de marfă aduc în spațioport arme noi de la fabricile de muniție din sud. Descarcă lăzile cu armament pe platforme suspendate pe perne gravitaționale, care intră una după alta pe la babordul navei.

Heliopolis este așa cum te-ai aștepta să fie: un oraș care se pregătește de asediu.

Și totuși... Darrow știe că nu i-ar supraviețui.

Așa că acord o atenție sporită spațioportului. În coregrafia lui e o anomalie, ceva care iese în evidență ca un fir deșirat dintr-o țesătură.

Studiez din nou platformele care descarcă proiectilele, folosind sistemul de măsurare a poziționării pentru toate cele patruzeci de vehicule, apoi casc și abandonez turnul telescopului în favoarea unei cărți de poezie. Privesc cuvintele de pe pagină cu mintea zbârnâindu-mi. Modelul ăla de platformă are o pernă gravitațională aflată în mod obișnuit la 0,7 metri de sol. Conform telescopului, mai bine de jumătate dintre ele erau la numai 0,4 metri de sol. Calculez volumul lăzilor de muniție și masa pe care ar trebui s-o aibă proiectilele *pilum.* Nu explică diferența de 0,3 metri. Nici pe departe. În ele e altceva, ceva de minimum cinci ori mai greu. Dar ce? Dacă le-ai umple până la buză, ar fi nevoie de un material cu o densitate de măcar douăzeci de grame pe centimetru cub.

Există numai câteva elemente cu aplicație militară îndeajuns de dense încât să încapă în lăzile alea de muniție și să aibă totodată suficientă masă ca să explice coborârea substanțială a pernelor gravitaționale. Osmiul este prea rar aici și, ca să atingă o asemenea masă, ar trebui să fie în stare pură, lucru ridicol fiindcă este imposibil de prelucrat în stare pură. Mai este plutoniul, desigur, care ar putea fi o parte a enigmei, dar de ce să ascunzi plutoniul? Ce rost are înșelătoria?

Înclin să cred că-i iridiu.

Iridiul este un metal de tranziție greu, de trei ori mai dens decât fierul. Este folosit adesea la dispozitivele optice cu raze X și ca metal de contact datorită rezistenței lui la eroziunea sub acțiunea arcului electric. Și mai important, este folosit la generatoarele termoelectrice cu radioizotopi, pentru că suportă temperaturi de funcționare de până la două mii de grade Celsius. Afară doar dacă n-au modificat absolut fără motiv setările de bază ale pernelor gravitaționale, dar numai pentru jumătate dintre ele, sau dacă Darrow nu face reparații substanțiale la reactoarele *Stelei Dimineții* – ceea ce presupun că nu face, fiindcă asta nu explică înșelătoria –, înseamnă că el construiește fie un generator secundar masiv, fie un dispozitiv cu impulsuri electromagnetice de dimensiuni nemaivăzute.

Închid cartea de poezie.

În seara aceea, Glirastes lipsește iarăși. Mi se servește miel stropit cu ulei de măsline amestecat cu rozmarin, asezonat cu vin thessalonican de Chianti. Vinul e acru. După prima sorbitură, îl scuip pe masă. Exeter se ivește de nicăieri.

— Vinul nu-i pe gustul vostru, *dominus*?

— Nu, zic eu. E detestabil.

— E cea mai aleasă recoltă a noastră, *dominus.* Thessalonica 35.

— Ce jenant pentru papilele voastre gustative! Pivnița e tot acolo? O să-mi aleg singur vinul, având în vedere că tu pari lipsit până și de o minimă competență.

Trec pe lângă el cu pași furioși și dau de perete ușa pivniței, care se află în gura unei statui înfățișând un om al mării.

Ajuns la picioarele scării pivniței, cotesc și urmez lumina până în spate, unde-l descopăr pe Glirastes așteptându-mă printre rastele cu sticle prăfuite de vin, ținând în mâini o sticlă de șampanie. Când apar, îi scoate dopul.

— Cred că se impune niște șampanie când cineva se întoarce din morți, spune el. Îmbrățișarea lui e mai sinceră de data asta. Se agață de mine. Vechiul și tânărul meu prieten, ești o plăcere pentru ochii osteniți. Nu face fața asta, pereții de aici de jos sunt de netrecut pentru jucărioara aia de spionat. Quicksilver e un idiot! Totul e produs în masă, fără urmă de măiestrie personalizată. Foarte stângaci și în selecția de vinuri. Nu avem prea mult timp, deci hai să ne grăbim!

Mă așez, bem șampanie împreună și eu răspund tirului său de întrebări. Când termin, se lasă pe spate și-și plimbă degetul mic pe buza cupei înalte de șampanie.

— E o poveste pe cinste. Și toate astea ca să vii până aici. Toate astea ca să-ți înfrunți dușmanul de moarte? Nu i-ai citit pe marii tragedieni, băiete? Nu știi cum se va termina goana asta după răzbunare? Dacă te recunoștea?!

— Buldozerele arareori se opresc să stea la discuții, spun eu.

— Da. Dacă te uiți în ochii lui, aproape că poți s-o vezi pe fata aia Roșie atârnând în spânzurătoare, nu? Afurisit fie Nero! Nu putea să-i tragă doar o mamă de bătaie? Eu pe el îl învinovățesc pentru toate. Pe el și pe idiotul de Fabii. Și pe idiotul de Bellona. Cinstit vorbind, e plin de idioți în rândurile voastre. Atâția chiar, încât ai zice că, să fi fost ceva mai săraci, ceva mai victimizați, ceva mai încercați de viață, ar fi avut bunul-simț să se unească, în loc să se foarfece unii pe alții într-o partidă de șah sinucigaș. Ca să fie și mai rău, asta nu s-a schimbat. Deloc. Tot se mai gâlcevesc. Carthii și Saud. Votum și restul. Și tu te așteptai să-și dea mâna cu Marginea! zice râzând. Mereu ai fost un romantic!

— Credeam că suntem doi, zic eu.

— Mai taci! Puteai să fi luat legătura cu mine, spune el, încercând fără succes să-și ascundă întristarea. Puteai să mă anunți că n-ai murit.

— Trebuie să-nțelegi ce-am văzut.

El ridică din sprâncene, avid ca-ntotdeauna de bârfe din Palatin, mai ales cele la prima mână. Nu-i cea mai nobilă însușire a lui.

— Am văzut-o pe Aja făcută franjuri și pe Octavia spintecată de-aici pân-aici. Trasez parcursul lamei lui Darrow. Am văzut bombele Șacalului explodând și pe Darrow smulgându-i limba. L-am văzut pe nașul meu aliindu-se cu Darrow pentru o clipită, cât să doboare navele lui Lilath au Faran înainte ca ele să-mi

distrugă căminul.

El se înfioară.

— I-am văzut pe oamenii ăștia și toate planurile lor eșuând sugrumate de plasele pe care singuri le țesuseră. N-am vrut să am de-a face cu asta. Spre lauda lui, Darrow m-a cruțat și m-a trimis departe cu Cassius.

— În tot timpul ăsta m-am gândit că-i posibil să fi făcut-o, spune Glirastes. Nu l-aș fi ajutat dacă aș fi fost convins că te-a omorât.

Nu sunt sigur că-l cred, dar el o crede.

— Așa că am dispărut, spun eu.

— Și ai găsit ce căutai? Ți-ai aflat pacea?

— Nu-i acolo. Cel puțin nu pentru mine. Unii sunt capabili să stea cu nasu-n pământ și să pretindă că lumea nu se destramă. Eu nu pot.

— Așa că te încolonezi sub stindardul casei Grimmus? Atalanta e mântuitoarea ta? zice el batjocoritor. E un monstru. O femeie cu o trenă de cadavre cât Via Gloria de lungă. Știi asta, astfel n-ai fi aici. Mă privește pieziș. O să recurgă la armele atomice, nu?

— Chimice, admit eu.

El încremenește.

— Dacă asta-i femeia pe care o urmezi, atunci lumea e deja pierdută.

— Sunt anumite realități…, încep eu.

El mi-o taie.

— Oprește-te! Am mai auzit toate astea.

— De la tine însuți? De aia l-ai ajutat pe Darrow? întreb.

— Da! se răstește el trântind atât de tare paharul pe masă, încât se sparge, făcându-i o tăietură la mână. Privește sângele care începe să se prelingă. Da. Nu trebuia să fie așa. După Cădere, Auriii au devenit… cruzi. Mai rău decât cruzi. Ca și cum rebeliunea a avut loc din cauza indulgenței lor. În anumite privințe Darrow are dreptate, să știi. Lucrătorii din minele de metal de aici abia trăiau peste vârsta de treizeci de ani. Și sclavii… acuma chiar le zic așa. Nu contractori, nu pionieri. *Sclavi*! Clatină din cap. Dar nu mi-am dat seama ce preț avea să plătească planeta mea… căminul meu, pentru accesul ăsta al meu de speranță.

— Merită prețul? întreb.

— Care-i alternativa? Atalanta? Epurările și lagărele? Nu. Prefer să ardem toți rapid decât să stăm la coadă pentru distracția ei. Se ridică, gata să pună capăt discuției. Știu că ai intenții bune. Dar, dacă am învățat ceva în viață, este că intențiile bune nu-s de ajuns. Orice ai crezut că pot face pentru tine, nu pot face. Nu vreau. Bunele intenții nu duc la nimic bun.

Îmi pune o mână pe umăr și pleacă.

Am vrut ca alegerea de a mă ajuta să-i aparțină, dar, în cele din urmă, nu-mi lasă altă soluție decât să-l silesc, așa cum m-a învățat bunica.

— Eram în Tyche când au năvălit apele, mint eu.

El se întoarce pe sfert către mine.

— Mii de oameni s-au repezit către Colosul Acvatic căutând adăpost pe înălțimile lui, știind că lucrarea lui Glirastes avea să le ofere siguranță. Că geniul lui Glirastes avea să le ofere adăpost. Când a venit, tsunami-ul a acoperit Colosul cu totul. Pentru o clipă am crezut că-l va duce și pe el în larg. Dar oamenii ăia avuseseră dreptate să se încreadă în lucrarea ta. Când apele s-au retras, Colosul rezistase, dar oamenii… nici urmă de ei. De ce crezi că recurge Atalanta la arme chimice, și nu nucleare? N-a reușit să te cumpere cu ani în urmă. Așa că acum o să-și însușească toate operele tale neprețuite.

Revin sus și-mi termin cina, deși pofta mi-a pierit. Cuvintele mele își vor croi drum prin mintea lui Glirastes. Când termin de mâncat, Exeter se apropie de masă. Se uită la sticla cu care m-am întors sus.

— Sper că vinul pe care l-ați ales s-a dovedit mulțumitor.

— E o recoltă încăpățânată.

— Eu am încredere în ea, *dominus.* Și în gustul domniei voastre. Poate doriți un păhăruț de întăritor pentru noapte?

•

Mă trezesc noaptea, auzind, așa cum m-am așteptat, lipăitul unor tălpi desculțe pe coridor. Din brațul meu, unde mi-au injectat medicamentele antiradiații, răsună un hârâit ciudat. Ușa se deschide și Glirastes se oprește în prag în lumina neclară a unei lămpi verzi.

— Dispozitivul de urmărire e înghețat. O să li se pară că ai dormit ne-ntors toată noaptea. Vreau să-ți arăt ceva.

Lumina verde aruncă umbre stranii peste obiectele de artă înșirate de-a lungul holului întunecat prin care mă conduce

Glirastes. Ploaia bate în ferestre. Tunetul bubuie stins.

Glirastes se oprește la capătul unui coridor, lângă o ușă uriașă de lemn cu o închizătoare demodată. Caută pe un inel imens de chei până o găsește pe cea potrivită și descuie cu un clanc satisfăcător. Lumini înfloresc în întuneric, iar eu zâmbesc. Încăperea este la fel de încântătoare ca în amintirea mea. Are un tavan boltit ce reproduce spațiul cosmic. Toți pereții simt acoperiți de rafturi cu cărți. Mi-o amintesc pe prima pe care mi-a dăruit-o: *Meditațiile* lui Silenius. Mecanisme străvechi din vremuri demult trecute sunt acoperite de praf. El se agită la vederea zecilor de cești de ceai răspândite prin cameră.

— Chiar ar trebui să le dau voie servitorilor să intre aici. Dar ar putea să apese pe maneta greșită și *buuum*! Lovește masa cu palma. Morți cu toții! Acuma, unde-am pus-o? Aha! Pe-aici.

Îndărătul unei imprimante 3D din marmură și a unei statui ce-l înfățișează pe el însuși dotat cu un falus de dimensiuni absurde, trage la o parte o prelată, ridicând un nor de praf și dând la iveală macheta unui oraș sferic, mare cât noi doi laolaltă. Parcuri și clădiri publice sofisticate șerpuiesc sfidând gravitația pe măsură ce suprafața orașului se răsucește cu susul în jos în jurul propriei axe, creând impresia unui ochi omenesc. Glirastes își flutură mâna prin dreptul pupilei și orașul începe să se învârtă în sensul acelor de ceasornic. Se așază pe un scaun și mă privește cum dau ocol machetei.

— Este…, încep și mă prefac că nu găsesc cuvintele potrivite.

Sigur că-mi amintesc poemele lui preferate.

— Cum este? întreabă el emoționat.

— Fără cusur.

— Într-un limbaj mai sofisticat, te rog.

Răspund:

— Cetăți, împărății și ale lor Puteri
În ochii Timpului durează
Cât florile ivite ieri
Ce astăzi în țărână se-nturnează.
Dar, cum răsar alți muguri cu avânt
Să bucure privirea muritoare,
Din ăst sfârșit, nechibzuit Pământ
Cetăți din nou se-nalță către soare.[32]

[32] Rudyard Kipling, *Cities and Thrones and Powers* (1906).

— Mi-a fost dor de tine, băiete! spune el lăsându-se pe spătarul scaunului. Sunt ani de când n-am mai avut un critic priceput.

— Cum se cheamă orașul tău?

— Oculus.

Dau ocol machetei.

— Îmi închipui că trebuie să se afle pe o orbită?

— Da. Sau în spațiul cosmic. Știam c-o să-ți dai seama! Își plimbă un deget de-a lungul unui bulevard aerian central. A fost ultima mea comandă înainte de Cădere. Nu cred că mai e nevoie s-o spun, dar după asta n-a existat cine știe ce cerere pentru orașe cu personalitate.

— Cine l-a comandat?

— Regulus ag Sun, bătrânul parvenit Quick în carne și oase. I-am trimis o machetă terminată asemănătoare ăsteia, dar n-am ajuns să trecem la fapte. Trebuia să fie cea mai măreață lucrare a mea. Una pe care n-o să trăiesc s-o văd terminată. Poate ai observat că-i ceva năstrușnic la ea. Zâmbește. Mi-a cerut să construiesc un oraș pentru un copil care n-a văzut nimic altceva. Sigur, era numai un fel de-a spune, dar eu l-am luat în serios. De fapt, l-am construit pornind de la ochiul tău. Unicul copil care nu mă enerva decât arareori. Desigur, eu n-am avut copii. N-am avut nici timpul, nici aplecarea către așa ceva, dar mereu mi-am imaginat, ca un vanitos ce sunt, că al meu ar fi fost la fel de curios ca tine.

Probabil e profund zguduit dacă a îndrăznit să-mi spună așa ceva cu voce tare.

Chiar e una dintre cele mai minunate creații ale sale, oculusul ăsta. Cu toată grația lui, vorbește despre o ambiție nebunească, optimistă.

— Când a trecut pe-aici, Darrow nici nu s-a uitat la el, murmură Glirastes. Mă privește ca pe o unealtă și atât. Presupun că ține de natura umană. Auriii nu m-au privit decât ca pe o noutate cu care să se fălească. Gelozia a făcut Culorile Medii să mă acuze de parvenitism. Cele Inferioare m-au iubit, apoi m-au urât, apoi m-au iubit iarăși. Toți au crezut că mi-au înțeles munca. Și poate au înțeles-o. Dar numai tu m-ai înțeles cu adevărat pe mine.

— Tu mi-ai zis că un mare artist nu poate fi niciodată înțeles

pe deplin, îi replic eu. Până și tu trebuie să înduri plictiseala mediului înconjurător.

— Ți-am spus vreodată povestea Arămiului orb?

— Nu cred.

Sigur c-o știu. Era în dosarul pe care i-l făcuseră serviciile secrete, care o descoperiseră în jurnalul lui, și mi-a servit drept inspirație pentru povestea cu Colosul și valurile. Ignor un taburet și mă așez pe podea, cum făceam în copilărie. El vrea să mă vadă ca pe un băiețel curios, nu ca pe un judecător viclean și plin de cicatrici.

— Când eram un tânăr ucenic, Maestrul meu Constructor mi-a povestit despre un Arămiu care avea o boală a ochilor. Ceva ce depășea până și capacitățile de vindecare ale civilizației noastre. Când a simțit că vederea avea să-l lase cu totul, s-a dus să stea pe o bancă în fața Bibliotecii din Heliopolis. Se ducea în fiecare zi și lumea lui devenea tot mai mică și mai întunecată, până când, într-o bună zi, și-a pierdut complet vederea. Ani după aceea s-a dus să stea pe banca aceea și, în bezna sa, încă vedea domul de aramă verde, pe Regii Filosofi imortalizați în marmură, Grădinile Acvatice și Torța Orbitală. Dintre toate lucrurile, frumusețea arhitecturii era ceea ce voia să țină minte.

Oftează.

— Maestrul meu mi-a spus povestea ca să mă facă să-nțeleg importanța meșteșugului nostru. Eram o minte mereu ocupată. Și mai ocupată când am simțit pentru prima oară gustul celebrității. De două ori pe săptămână participam la dineurile Aureolaților. Ție ți s-o fi părând ceva banal, spune el jenat, dar imaginează-ți ce însemna pentru mine, un Portocaliu din Sledge. Oaspete al Casei Votum, al Augustanilor și chiar al Casei Lune. Eram tratat cu respect în cea mai aleasă companie din toate lumile. Suverana însăși mi-a zis că sunt un geniu. În numele lor am construit monumente, biblioteci, orașe… Și totuși, la dezvelirea celei mai mărețe dintre creațiile mele…

— Colosul Acvatic.

— Corect. Stând acolo și ascultându-i pe bogătanii care-mi spuneau ce frumusețe făurisem, m-am simțit pustiu. O vedeam. Dar n-o simțeam. Nu știu de ce, dar mi-am amintit de povestea Arămiului. L-am întrebat pe maestrul meu de odinioară și, după multe săptămâni de căutări, am descoperit că Arămiul cel orb trăia încă. M-am dus să-l vizitez. Era în grija statului de-acum,

așteptându-și moartea într-un Azil al Loialității finanțat de guvern. L-am întrebat despre poveste și a râs. „Nu mă duceam acolo de dragul clădirii”, a zis el. „Mă duceam să le dau de mâncare porumbeilor și să mă uit la copiii care se jucau în apă, la familiile care stăteau la coadă la dulciuri și la fetele și băieții care flirtau”.

Glirastes amuțește și un timp ascultăm amândoi ploaia răpăind în ferestre.

— Se ducea acolo ca să privească viața, spune el în cele din urmă. Din clipa aceea și până acum, de asta creez: ca să văd viața crescând în jurul pietrelor moarte pe care le îngrămădesc unele peste altele. Căci ce-i o clădire fără un public? Ce-i un oraș fără locuitorii săi? Acum… Își plimbă degetele peste venele de pe mâini. Acum viața aceasta piere. Oamenii ăștia devin țărână. În curând n-o să mai rămână nimic, în afară de pietrele mele și de scheletul orașului meu. Ochii lui sticloși mă privesc. Nu-s un trădător, indiferent ce crezi tu. Indiferent cum îmi spune Atalanta. Am considerat cruciada lui Darrow nepractică, dar inevitabilă. L-am ajutat când a ocupat planeta, fiindcă am crezut că pot proteja niște vieți. Am dat însă greș. *Eu.* Ce cumplit! Mi-a promis că va folosi Zeii Furtunii numai ca să creeze interferențe electrice și să producă un plafon noros, dar m-a mințit, iar acum Tyche nu mai este!

Ochii lui urmăresc firele de praf ce plutesc în lumină. Robele îi foșnesc ușor când se apleacă înainte și-și trece palmele peste creștet.

— Am construit ceva împreună cu inginerii lui. Ceva ce-i va ajuta armata să fugă de pe planeta pe care a distrus-o. Dar, chiar dacă evadează înainte de atacul Atalantei, de noi ce se va alege? Vor fi salvate clădirile pentru că simt rare și frumoase, iar oamenii trași în țepe pentru că sunt oarecare? Își lasă mâinile să-i cadă de pe creștet și mă privește ca un ins care se îneacă. Nu știu ce să fac, Lysander. Spune-mi! Ce trebuie să fac?

— Poți avea încredere în mine, îi zic.

— Ultima dată când am avut încredere într-un om, marea a înghițit Tyche.

— Atunci ai încredere în băiatul pe care l-ai cunoscut.

Ochii lui sunt pierduți când îmi întâlnesc privirea.

— Mai trăiește el după toate ororile astea?

— Da, spun cuprinzându-i mâinile slabe într-ale mele. Și are

nevoie de ajutorul tău. Localnicii trebuie să-i arate Atalantei că nu colaborează cu dușmanul. Că nu s-au mulțumit să aștepte o salvare. Că s-au salvat singuri. Îți promit că va-nțelege. Îți promit că le-o vom demonstra lumilor, cu un spectacol cum n-au mai văzut.

Cineva ciocănește la ușă.

— Pleacă, Exeter!

Dar Exeter intră.

— Iertare, domnule, dar *dominus* a cerut un păhăruț de întăritor.

Înaintează prin încăpere, urmat de tot personalul care i-a mai rămas lui Glirastes.

— Ce-nseamnă asta! țipă Glirastes. Nu vezi că suntem…

Dintr-o mișcare fluidă, Exeter se lasă într-un genunchi dinaintea mea și-și înclină capul. Culorile Inferioare care alcătuiesc personalul i se alătură.

— Moștenitorul lui Silenius s-a întors, anunță el. Cei loiali sunt gata, Suveranul meu.

Iau mâinile lui Glirastes într-ale mele.

— În orașul ăsta există oameni care cred în ordinea Societății mai mult decât în promisiunile găunoase ale Revoltei. Eu nu știu cine sunt. Dar voi îi cunoașteți, iar ei vă cunosc. Alegeți-i pe cei mai credincioși și mai influenți din fiecare Culoare și spuneți-le că Moștenitorul lui Silenius s-a întors. Nu i-a uitat și le cere să i se alăture ca să-și smulgă căminul din mâinile bandiților marțieni. Nu pentru Votum. Nu pentru Atalanta. Ci de dragul Heliopolisului și al Societății.

65. LYRIA

Ulise

— Ce crezi? mă întreabă Volga.

Lapovița venită din largul mării se revarsă asupra noastră. Stăm ghemuite după niște movile de grohotiș, studiind prin binoclul găsit o mică așezare de pescari. Câteva sute de case răspândite pe linia coastei, ca niște stafide într-o cocă sfărâmicioasă. Clădirile roase de intemperii simt din piatră de

proveniență locală și au acoperișuri metalice ascunse sub zloata iernii. Prin crăpăturile obloanelor se strecoară lumini calde. Cercetez văzduhul în căutarea patrulelor Voxului, care ne-au vânat în ultimele săptămâni. Marea înaintează și se retrage, legănând cele câteva bărcuțe rămase în port. Nimic nu se înalță în văzduh, cu excepția vulturilor pescari și a pescărușilor. Mi-i imaginez grăbindu-se către casele lor, ca sătenii, înainte ca vijelia să se dezlănțuie de-a binelea.

Mi-aș dori să fim într-una dintre căsuțele alea, poate așezate lângă foc, înfășurate în pături mari și cu șosete. Nu din cele subțiri din polimeri cum ne-au dat în tabără. Ci din lână, ca în casa lui Telemanus, așa de groase, că-ți puteai îndoi degetele de la picioare în interiorul lor.

— Ia uite, Roșia avea dreptate, spune Victra.

Arată cu degetul trei stâlpi metalici înalți ce se ridică deasupra unei clădiri cenușii de pe promontoriul aflat la nord de oraș. Pare o fostă instalație militară. Câteva aparate de zbor mai vechi stau parcate dinaintea ei și, după cum s-a pus zăpada pe ele, n-au mai fost mutate de zile în șir.

— Acolo e o antenă radio.

I-am simțit vibrațiile prin intermediul parazitului. Tot mai intense pe măsură ce ne apropiam, furișându-ne pe podișul montan. Cu excepția vibrațiilor astea, parazitul a fost tăcut de când am văzut-o pe Harmony. Dar simplul fapt că Victra m-a ascultat mă face să înțeleg că știe ce-i în capul meu.

— Toate emoțiile astea îmi provoacă urticarie, zice ea. Oricât mi-aș dori să nasc într-o poiană înghețată, ca o scroafă, ar fi teribil de neplăcut ca lupii să-mi mănânce fetița înainte să învețe să meargă. Dacă folosim antena ca să ne amplifice semnalul, până mâine-dimineață o să fim în fortăreața mea din Hipolit sau în cea din Attica.

În depărtare, lupii urlă vrând parcă să-i facă în ciudă. Sau e numai vântul? Pare mai degrabă iritată decât speriată. Cinstit vorbind, mi-ar fi milă de lupul care ar încerca s-o mănânce pe femeia asta. E mai dură decât natura însăși. Gravidă în luna a noua, a impus un asemenea ritm, încât de-abia reușesc să țin pasul.

— Nu pe tine te-ntrebam, zice Volga epuizată.

— Sigur, de ce s-o întrebi pe Războinica Însemnată care a condus două Ploi de Fier, când ai la îndemână o fetișoară

complet ignorantă de miner cu care să te consulți în problemele de strategie!

— Pentru că tu ești nesăbuită! spune Volga. Te porți tot timpul de parcă ești în fruntea unei armate. Dac-ai fi consultant independent, n-ai rezista nici două zile. Acum fă liniște! Lyria a descoperit locul ăsta, așa că-n clipa asta părerea ei contează mai mult decât a ta.

Victra se retrage bosumflată în spatele movilelor, scuturând zăpada de pe o tufă de porumbe de deasupra ei. Chiar și după două săptămâni de mărșăluit prin ploaie și ninsoare și de dormit la adăpostul copacilor, reușește să arate trăsnet. Cerceii ei de jad, pe care refuză să-i lepede, scânteiază pe fundalul zăpezii. Eu, în schimb, am senzația că am luat purici, nu știu de unde.

După calculele ei, Victra ar fi trebuit să nască de câteva săptămâni, deși nu spune câte anume. I l-aș scoate chiar eu din burtă, dar mă tem că părțile ei intime mi-ar reteza mâinile din coate.

— Aproape că-mi doresc să mă fi lăsat ca să fiu găsită de Mâna Roșie. Ar fi fost de preferat decât să vă privesc pe voi două, împleticindu-vă de ici-colo ca niște comedianți beți, în timp ce eu mor de foame.

— Ai mâncat toate rațiile! mă răstesc la ea, scărpinându-mă iritată în cap.

— Mănânc pentru două persoane. Tu nici nu ești una întreagă.

— Și tu ești cea pe care o vrea Mana Roșie, îi replic eu. Câte mine de-ale lor zici c-ai deținut?

— Nu destule, din câte se pare.

— Suntem toate flămânde și frustrate, încearcă Volga să intervină.

Globul negru al lui Fig e cuibărit sub unul dintre brațele ei groase. Deși a pierdut rucsacul cu bani în timpul traversării unui râu, n-a scăpat globul din ochi de când l-a furat din epavă.

— Ar fi trebuit să mă lași să omor cerbul ăla! se răstește Victra la Volga. Până și cărând afurisitul ăsta de asteroid în stomac, i-aș fi putut lua urma mai bine decât tine. Nu poți să vânezi. Nu știi să faci focul. Nu știi să te orientezi după lumina stelelor. Jur că ești de departe cel mai jalnic Obsidian peste care am avut neplăcerea să dau. Voi două n-ați mai fost afară până acum?

— Ne-ai spus că nu putem face focul, zic eu. Din cauza

dispozitivelor de localizare.

— Irelevant! Ignoranța voastră totală e ceea ce contează.

Volga dă să comenteze, dar cumva răbdarea ei iese câștigătoare.

— O să cobor acolo și-o să vorbesc cu ei, spune ea.

Eu și Victra izbucnim în râs, apoi ne oprim și ne uităm urât una la alta. Volga pare jignită.

— O să-l chem pe Ephraim. O să vină să mă ia!

— E posibil să nu faci o primă impresie foarte favorabilă, zic cu blândețe.

Victra pufnește.

— Vrea să spună că arăți ca un monstru stâncos electrocutat.

Volga își duce mâna la coama ei deasă și zburlită.

— E din cauza umezelii.

— Și nici gând să te las să-l chemi pe afurisitul de Ephraim ti Horn. O să mă duc eu și o să-mi chem legiunile din Attica și Hipolit, rostește Victra.

— O să te recunoască! Ești una dintre cele mai faimoase persoane de pe toate lumile!

— Da, sunt, nu-i așa? Deci vor ști că pot să plătesc.

— Și dacă Mâna Roșie e acolo? întreb.

— Îi supraveghem de trei ore.

— Nu sunt tocmai genul care să fluture steaguri, nu?

— Ne-am descotorosit de urmăritorii ăia acum câteva zile. Le-a pierit cheful după ce le-am vizitat tabăra.

Așa a făcut, ucigând patru dintre inșii cu dispozitive nazale, înainte să se întoarcă la noi chicotind.

— Din câte știu ei, putem fi cu patruzeci de kilometri mai la vest. Nu văd niciun fel de armament și nici vehicule militare. Dacă-i vreunul dintre ei pe-aici, o să-l omorâm. Mângâie mânerul briciului ascuns în haină de parcă ar fi însuși nenorocitul ăla de copil. Nu-i ca și cum am vrea să ținem o ședință. Avem nevoie numai de transmițătorul ăla. Exagerați cu precauțiile.

Însuși faptul că ne lasă să ne spunem părerea demonstrează cât de înaintată este sarcina ei. Copilul se poate naște dintr-o clipă într-alta.

Îmi cobor privirea către burta ei.

— Ești sigură că poți face așa ceva?

— Sunt gravidă, nu invalidă.

— Chiar nu-ți place să se poarte oamenii frumos cu tine, nu?

— O bășică-n talpă. Asta ești. Roșie, umflată și enervantă. Mă duc să mă ușurez și pe urmă o să cobor și o să folosesc emițătorul ăla ca să-mi chem oamenii. N-o să pot ajunge la principala mea forță din Hipolit, judecând după cum arată armata aia. Dar am o legiune completă în fortăreața mea din Attica. Cincizeci de mii de soldați ai Casei mele. Dacă s-ar fi ținut de treabă, ar trebui să fi întors cu susul în jos regiunea asta pân-acum. Dar o să-i pun pe frigare pe purceii ăia leneși și mâine-dimineață o să facem câte o baie caldă, doamnelor. Și pe urmă mâncărică, până o să vă îngrășați amândouă ca găinile. Apoi o să vă trimit înapoi la răpitorul vostru. Și-o să-i iau pe dragii mei. Și-o să plec la război.

Se îndepărtează clătinându-se și mă uit chiorâș în urma ei.

— O baie nu sună rău, zic eu.

— Ephraim o să vină să mă ia, repetă Volga.

Îmi amintesc expresia de pe chipul lui Ephraim când a aflat că Volga era în mâinile Suveranei. Dar și-ar risca pielea și-a doua oară pentru ea? Renunț să mai fac presupuneri și mă uit urât după Victra.

— E o decizie bună, spune Volga. Gândește-te cum ar fi o baie și o masă adevărată!

— Las-o baltă. Cum reușești să n-o strângi de gât?

Ea cugetă, în timp ce lapovița i se adună pe sprâncene.

— M-am gândit la asta acum două nopți, după ce m-a făcut morsă geriatrică. Dar nu cred c-ar merge. A luptat cot la cot cu Sefi. Și cu Darrow. Nu, e prea mult pentru mine, până și acum. Afară doar dacă n-aș putea s-o împușc de departe.

— Glumeam.

— Aha! zice ea și ochii-i fug către stânga. La fel și eu.

— Corect!

Studiez din nou așezarea. Nu prea se vede mișcare. Probabil pe o vreme ca asta toată lumea s-a cuibărit în casă, mâncându-și cina.

— Nu-mi place.

În spatele nostru se aude zgomotul pietrelor dislocate. Ne întoarcem și o vedem pe Victra revenind cu o iritare proaspătă zugrăvită pe figură.

— Dintre toate neplăcerile afurisite…

Își ridică ochii către cer. Cu lapovița adunându-i-se pe obraji și

cu părul lipit de cap mă face să mă gândesc la o statuie pe care am văzut-o în Hyperion. Lady Victory, soția lui Silenius, Aducătorul Luminii.

— Iertare, doamnelor, spune ea zâmbind strâmb. Își ridică degetele care lucesc umed. Monstrulețul vine. Se pare că nu mai are răbdare.

— Atunci hotărârea-i luată, zic eu, știind că nu putem risca să pătrundem în vechiul post militar.

Însă avem nevoie de adăpost. Eu poate mai mult decât va avea nevoie nou-născuta Victrei. Ființa aia probabil c-o să vină pe lume cu colți și c-o mantie de mătase.

Cobor în fugă grohotișul pantei. La marginea așezării, un Roșu bătrân și adus de spate sparge gheața de pe acoperișul casei lui de piatră. Nu mai văd pe nimeni pe-afară și locuința lui pare destul de mare și suficient de depărtată de celelalte ca să nu atragă prea multe priviri.

— Hei! îi strig.

Urletul vântului îl împiedică să mă audă.

— Hei!

El se întoarce și se uită la mine printr-o mască antizăpadă. Apoi îmi vede pistolul din mână.

— Frate, am nevoie de ajutorul tău.

— Mi-l ceri sau mă anunți, fătucă?

— Te-anunț, presupun.

El coboară greoi de pe acoperiș.

— Umbli pe-afară pe vremea asta?

— Cine-i în casă? întreb.

— Nu-i treaba ta.

Privește către dealuri.

— Arzătoru' ăsta zice c-ar fi.

— Copiii mei, spune el. Indică văzduhul cu o mișcare a capului. Am văzut schimbu' de focuri. Pe cine mai ai acolo?

Le fac semn Volgăi și Victrei să coboare panta. Înaintează încovoiate prin întuneric, ațințându-se la adăpostul tufișurilor ca să nu fie văzute de restul așezării. Volga nu face exces de politețe. Îl ridică pe Roșu de guler și năvălește în casă ținându-și pușca într-o mână ca pe un pistol și cu bărbatul atârnându-i din cealaltă. Eu și Victra o urmăm.

O copilă, poate de vreo doisprezece ani, și un băiat de șaisprezece se holbează la noi când intrăm ude și înarmate.

Băiatul sare de la masă mai-mai să-și verse supa și apucă o halbă grea. Fata ne privește din bucătărie tremurând. Mâinile ei se încleștează pe colțurile șorțului pătat de grăsime.

— Alred, Brea, totu-i în ordine, spune bărbatul. Totu-i în ordine. Sunt niște… noi prietene.

Băiatul strânge tare halba, plimbându-și privirea de la tatăl lui la femeia uriașă care-l amenință cu arma. Închid ușa cu un șut și încep să trag draperiile.

— Volga, lasă-l jos! spune Victra.

— Nu-l cunoaștem.

— Ești în casa lui. Fii politicoasă. Sunt doar niște Roșii, nu vă fie cu supărare.

Prudentă, Volga îl lasă jos pe Roșu. El zâmbește nervos.

— Puternică fată!

— Ce pitoresc, zice Victra cu generozitate referindu-se la căsuță. Trebuie să se aplece ca să nu dea cu capul de grinzile de lemn. Scuze pentru intruziune! Doresc apă caldă, cârpe curate, săpun, creion, hârtie și cel mai tare alcool pe care mi-l puteți oferi. Nu vă temeți, nu va fi o interacțiune ostilă, decât dacă manierele voastre vor deveni la fel de oribile ca acelea la care ne-am coborât noi. Mâine-dimineață veți fi mai bogați cu un milion de credite, iar noi nu vom mai fi aici.

Volga cercetează deja casă, căutând arme și un transmițător.

— Scoate-ți dominoul ăla absurd! Masca, omule! Și spune-mi cum te cheamă!

Găsește în bufet două puști vechi și un pistol. Le demontează din trei mișcări degajate și își vâră în buzunar câteva piese mai mici din fiecare.

— Cormac O'Vadros.

Bărbatul își dă jos masca acoperită de zăpadă. În ciuda părului alb, nu-i atât de bătrân pe cât l-am crezut. Însă este adus de spate și piciorul lui drept pare șubred. Poate e artificial. Riduri adânci îi brăzdează fața bărboasă. O studiază pe Victra și pântecele ei enorm și încuviințează.

— Sigur. Alred, pune apă la fiert! Brea, fii drăguță și adu cearșafurile din camera ta!

Volga o urmează pe fată în cealaltă cameră, de parcă fusese trimisă să aducă lansatoare de rachete. Cormac face semn către pistolul meu cu o scânteie jucăușă în ochi.

— Un pistol mare pentru o fată mărunțică. Crezi c-o să-ți

trebuiască?

— Depinde de tine.

— Nu la asta mă refeream. Face semn către Victra și Volga. Le ai pe ele. La ce-ți trebe ăsta?

Nu dau drumul pistolului.

— Dormitorul?

— Nu credeam că mai întrebi.

Mă conduce prin sufrageria micuță către unul dintre cele două dormitoare, în timp ce Volga, care și-a terminat pe moment percheziția, încearcă s-o ajute pe Victra să-și lepede hainele ude. Victra îi dă peste mână.

— Tu vezi de gazdele noastre!

Ne urmează în dormitor și începe să se dezbrace. Cormac ne privește impasibil. Volga intră, îl saltă cu o singură mână și-l împinge afară pe ușă, în camera comună.

— Aștepți musafiri? îl întreabă ea.

— Pe furtuna asta? zice el râzând, dar aruncă o privire îngrijorată către copii. Noo. Ce musafiri?

— Bine, atunci o să stăm comod.

Sunetul vocilor lor se aude mai încet când împing ușa, lăsând-o ușor întredeschisă. Dormitorul este mic și simplu. Patul îngust, acoperit cu cuverturi grele, se află într-un colț, lângă un reșou. Pe perete e atârnată o pereche de cizme vechi de miner, cum avea tata, alături de o lamă curbată ruginită. Pe o noptieră de lângă pat se află un milieu croșetat și un pahar plin cu ilice și vâsc. Probabil soția lui le-a pus acolo.

— Unde-i soția ta? îl întreb pe Cormac, deschizând ușa pe jumătate.

— E plecată pe mare până la sfârșitul săptămânii, cu restul alor mei. Eu nu mă omor după bărci. Am grijă de gospodărie.

Volga preia interogatoriul, iar eu închid din nou ușa.

Victra își aruncă hainele într-un colț. Sunt șocată la vederea trupului ei. Are spatele lat și musculos. Cicatricile de pe el spun o întreagă istorie, inclusiv două găuri de glonț lângă șira spinării. Alte cicatrici îi acoperă brațele, fesele și coapsele puternice. Are mai multe răni vechi decât o întreagă echipă de sondori. Respect!

— Au început contracțiile? o întreb dându-i hârtia și creionul pe care le-am găsit pe bufet.

— Glumești? rânjește ea. Mi-am pierdut dopul de mucus încă

de acum câteva zile. Am avut contracții pe ultimii treizeci de kilometri.

— N-ai zis nimic!

— Voi două vă agitați ca niște găini. Am crezut că pot să mă țin până ajungem la transmițător, dar aveți dreptate. Clădire mare. Poate fi orice acolo. Începe să scrie pe hârtie, fluierând în timp ce o face. Ai fost vreodată gravidă? mă întreabă.

— N-am nici nouășpe ani.

— Ei, oricum, ești Roșie... E ca și cum ai încasa un pumn de la un Telemanus. Am un adevărat distrugător-de-lumi aici înăuntru.

Se reazemă de perete goală, fără niciun pic de pudoare. Dau la o parte cuvertura de deasupra, ca să fac patul. Ea își ridică ochii de la hârtie și mă privește cu un dispreț amuzat.

— În numele lui Jupiter, ce faci acolo?

— Îți pregătesc patul.

Ea își reia scrisul.

— De ce?

— M-am gândit că vrei să te-ntinzi?

— Sunt o fiică a Casei Julii, spune ea fără să-și ridice ochii de la hârtie. Nu vreo fătucă de miner care naște culcată pe spate. Eu nasc în picioare. Din partea ta n-am nevoie decât de tăcere și de absență, de apa aia și de niște alcool ca să mă spăl pe mâini. Poartă-te politicos cu gazdele noastre, te rog!

Mulțumită, trântesc ușa după mine.

În camera de zi, apa începe să fiarbă pe plita termică. Băiatul, Alred, se uită urât la mine când îi cer s-o ducă în dormitor. E un lungan irascibil. Îmi amintește de fratele meu Dagan. Sora lui aduce cearșafurile din camera ei. Micuță și cu chip de spiriduș, poartă fuste ca o femeie în toată firea și un șal gros. Când îi zâmbesc, se foiește nervoasă de pe un picior pe altul.

— Cum te cheamă? Brea, parcă? o întreb.

Ea încuviințează.

— Îmi pare rău că te-am speriat. Ai cuvântul meu că suntem oameni de treabă. Numai că ne-am rătăcit puțin. Undei mama ta?

Ea privește în jos.

— E mută, zice tatăl ei de la masă, unde s-a rezemat de spătar sorbind din halba lui cu bere. Brea, vino-ncoace, scumpo!

Fata se apropie, oprindu-se lângă el. El o sărută pe ceafă și-mi

adresează o grimasă.

— E așa de ani de zile. De când ma…

O strânge lângă el. Ea pare să se simtă oricum, numai în largul ei nu.

Când Alred duce apa și alcoolul, se lasă cu țipete. Revine după tirada lui Julii, roșu la față, cu un bilet din partea Victrei. Sunt numai cincizeci de rânduri de cifre.

— Ce-i asta? îi strig.

— Criptogramă, îmi răspunde ea. Cea mai bună pe care am putut-o născoci așa din scurt. Dă-i-o Volgăi! Poate folosi conexiunea prin satelit ca s-o trimită. Dar nu cât sunt în travaliu. Am nevoie de un paznic.

— Pot s-o duc eu, zic, băgând capul pe ușă.

— Știi cum să forțezi legătura prin holonet și să transmiți un mesaj privat codificat?

Nu răspund.

— Nu, așa că nu mai încerca să demonstrezi ce poți și lasă contractantul independent să-și câștige pâinea.

Bombănind înjurături, traversez încăperea și-i dau Volgăi instrucțiunile și criptograma.

— Aha, o criptogramă, zice ea, stând cu un ochi pe Roșii.

Nici mie nu prea-mi place mutra lui Cormac.

— Oho, cincizeci de rânduri. A calculat astea în minte?

— Se pare că da.

— Uau!

— Da. Și-o știe și ea.

Volga pune bine biletul, iar eu mă apropii agale de masă, unde mă pomenesc fără nimic de făcut.

— Ziceai că te cheamă Cormac? îl întreabă Volga pe bărbat, din cadrul ușii.

Stă rezemată ușor ca o santinelă la datorie.

— Așa-i, drăguță. Te descurci bine în limba comună.

— Păi de ce nu m-aș descurca? întreabă ea.

— N-am vrut să zic nimic. Iertare. Niciodată nu-mi țin fleanca!

Tresare și soarbe din bere. E mult mai tânăr decât l-am crezut chiar și la a doua vedere. Nu-i deloc bătrân. În jur de treizeci de ani. De ce i-a albit părul? Are mâini grele și pline de cicatrici. Ochi roșii ca sângele, pe un chip blând și pasiv, cu o încruntare permanentă. Bat agitată din picior. Nu-mi place deloc de el.

— Eu sunt Voga și ea e Lyria, spune Volga pe un ton neutru.

N-o să vă facem rău. Promit. Avem nevoie de un adăpost în noaptea asta. Ea e în travaliu.

— Credeam că Auriii ies din ouă mari de metal.

— Nu-i adevărat.

El zâmbește.

— Glumeam. Puteați să mă rugați frumos. V-aș fi primit. Ar fi o crimă să alungi o femeie cu burta la gură pe vremea asta.

Ochii i se abat către draperiile de la ferestre.

— Păi vezi tu…, începe Volga.

O întrerup.

— Cormac, de unde ești?

El oftează.

— Pot să trimit copiii la ei în cameră? Nu trebuie să fie în preajma unor femei ca voi.

Indică din cap armele noastre. Volga pare rușinată.

— Numai pe-aia mică, spune ea. Băiatul rămâne unde-l putem vedea.

Fiul lui Cormac își trage un scaun lângă foc și se așază cu brațele încrucișate. Brea se uită la noi, apoi la tatăl ei.

— Du-te, zice el cu un zâmbet. Brea. Du-te!

Ea își coboară ochii în podea și se strecoară în camera ei, închizând ușa aproape fără zgomot.

Cormac oftează.

— Grea de cap, dar tare dulce. Apreciez amabilitatea. Se reazemă din nou de spătar, care scârțâie. V-au căutat niște oameni. Dar cred că știți. De soi rău.

— Mâna Roșie? îl întreb.

— Așa-i, spune el cu un aer solemn. Căutau o Aurie, așa au zis. Victra au Julii. De voi două n-au pomenit.

Volga îmi întâlnește privirea.

— Ea e, nu? Julii? Ne-au arătat o hologramă. Dacă află c-ați fost aici…

— N-o să afle, zice Volga. N-o să-ți punem familia în pericol.

— Am făcut-o deja, spun.

Eu și Cormac știm regulile.

— Ce s-a făcut e bun făcut, spune Cormac. Mâna Roșie nu ne prea supără, fiindcă suntem din clanul Secerătorului, dar de când Tribul Tuturor a-nceput să-i tragă șuturi vine mai des pe coastă. Ar omorî tot satul pentru asta. V-a mai văzut cineva venind?

Clatin din cap, privindu-l atentă.

— Trebuie numai să folosim transmițătorul vostru. Luăm legătura cu oamenii lui Julii și după aia o să fie ca și cum nici n-am fi fost aici. Poți să ne ajuți?

— Da, spune el. Am codul clădirii. O fac. Vreți să mergem acum?

Văzând ceva ce eu nu văd, Volga își deblochează siguranța puștii. Vocea ei devine joasă și răgușită.

— Ești din legiune?

El chicotește.

— Am fost. Într-a IV-a.

— De ce nu mai ești? Războiul continuă.

El trage de piciorul drept, ridicându-și-l pe masă, apoi își suflecă cracul pantalonului, scoțând la iveală un membru artificial butucănos.

— M-am ales cu ăsta în Războiul Șobolanilor. Acum sunt doar un pescar. Apropo de asta, dacă vă e foame, am ceva fiertură-n plus și pâine.

Stomacul îmi ghiorțăie, dar nu pare o idee bună să primim mâncare de la cineva pe care nu-l cunoaștem. Nu cu Mâna Roșie dând târcoale.

— Credeți c-am otrăvit fiertura înainte să veniți încoace? întreabă el. Ce tare sunt, pot să văd în viitor! Haideți! Eu stau aici, cu mâinile la vedere. Chiar dac-aș fi Furia însăși, mă îndoiesc c-aș avea curaj să-ncerc ceva cât timp am o Obsidiană și o Războinică Însemnată sub același acoperiș cu copiii mei.

•

Încălzită și cu burta plină de supă și pâine proaspătă, îl urmăresc pe Cormac flirtând cu Volga. A cucerit-o cu poveștile lui din Războiul Șobolanului. Pare un ins cum nu se poate mai drăguț, dar la fel a părut și Ephraim. Volga o verifică periodic pe Victra ca o cameristă îngrijorată și pășește de colo-colo ca și cum copilul ce se naște ar fi al ei. Se așază la masă cu mine și cu Cormac numai când Victra țipă la ea ceva cu multe silabe.

A doua fază a travaliului Victrei nu durează mult. Când îi aduc un pahar cu apă, furtuna s-a dezlănțuit. Îl dă pe gât dintr-o înghițitură. Lapovița ciocănește cu ghearele în ferestre.

— Ce fac gazdele noastre?

— Cred că fata doarme. Băiatul clocotește, iar Cormac îi spune povești Volgăi.

— Ai încredere-n el? întreabă Victra.

— Nu. Nu-l cunosc. Eu zic să-l legăm.

— Sunt pe planeta mea, spune ea. Nu mă tem de un bărbat și de doi copii.

— Dar e o recompensă pe capul tău. Știi la fel de bine ca mine ce-nseamnă asta.

De data asta nu mă mai ignoră.

— Numai dacă oamenii ar mai avea maniere, oftează ea nostalgică. Asta-i tot, mulțumesc!

Nu plec.

— Să știi că nu-s idioată, îi zic. Am văzut mai mulți copii născându-se decât ai văzut tu. Chiar eu am moșit vreo zece.

Ea își încrucișează brațele și se reazemă de perete. E în continuare goală. Pielea îi e luminată de spirele incandescente ale reșoului.

— Dă-mi voie să ghicesc: e o tradiție tribală.

— Așa-i. Îmi încrucișez brațele. Mama m-a învățat pe mine și mama ei a învățat-o pe ea.

— Mama m-a învățat cum să organizez o blocadă planetară având la dispoziție numai asteroizi și niște modificatoare de gravitație, replică ea.

— Și la ce-ți folosește acum?

— Sunt în travaliu. Te rog scutește-mă de elogiile la adresa tradițiilor învechite, dar prețuite ale culturii tale! Închide ușa după tine! Volga se poartă ca un cățeluș rănit.

Îmi îndrept umerii.

— Nu spun decât c-a întârziat câteva… sau mai multe săptămâni, nu? Tu ai zis-o. Poate ai nevoie de ajutor.

— Toți copiii mei au venit târziu pe lume, răspunde ea. Văzând că nu plec, oftează. Tu l-ai moșit pe ăla orb? Cel din Citadelă?

— Îl cheamă Liam.

— Era orb din naștere sau ai dat tu chix?

— Încerci să mă faci să plâng și s-o iau la fugă?

Da, asta făcea. Însă cuvintele nu mă mai rănesc la fel de tare ca înainte.

— A fost prematur. Și da, am fost de față. I-am tăiat sfoara vieții cu mâna mea.

— Sfoara vieții? Pitoresc. Dar soră-ta n-a tăiat-o ea singură? întreabă ea surprinsă.

— Voi așa faceți?

Ea se încruntă.

— Păi de ce nu?

— Crezusem că aveți doctori. Morfon. Cupe de cristal din care să beți.

— Zău așa! Numai o Pixie ar folosi morfon și singura persoană care-a fost cu mine în cameră când mi-am născut cele trei fete a fost bărbatul care mi le-a plantat înăuntru. Se înmoaie și izbucnește în râs. Poate își dă seama că avem ceva în comun până la urmă. A fost comic, pe cuvânt! L-am văzut pe bărbatul ăsta scoțându-și un cuțit din ochi și continuând să alerge. L-am văzut înfruntând un Pătat și zâmbind. Dar, când a văzut că mă dilat, a început să tremure ca o frunză. De parcă n-ar fi fost și el acolo jos la un moment dat. Bărbații! Dacă i-aș fi cerut să taie cordonul ombilical, probabil ar fi leșinat. E treaba mamei s-o facă. Ar trebui s-o știi.

— Sora mea a ales cine s-o taie, îi spun. E o onoare.

— Te rog frumos! O fi părând neimportant, dar este un semn de slăbiciune. Transmite ideea că femeia-i prea slabă ca s-o facă ea însăși. Este important să termini ce-ai început, Bășică. Adu-ți aminte de asta când o să ai un așchiuță al tău. Ce declarație îi faci copilului tău dacă-i încredințezi altcuiva treaba asta? Zăcând și lăsând alte femei să-ți pună cârpe ude pe frunte și să se agite pe lângă tine de parcă ai fi victima unei molime? Strâmbă din nas și împinge bărbia înainte. Tigroaicele n-au nevoie de surori medicale. Nici noi n-ar trebui s-avem.

— Sora mea n-a fost slabă.

— Poate că nu. Dar i-a lăsat pe alții s-o convingă că era.

— Îți dai seama că nu toți suntem ca tine, nu?

— Sunt teribil de conștientă de asta.

— Fă cât vrei pe grozava! Dar ideea e că tu-ți permiți să fii vitează. Dac-așa vrei tu să-i zici. Fac pariu că ai avut doctori prin apropiere. O echipă-ntreagă, nu? A fost înspăimântător s-o aud pe soră-mea țipând în halul ăla și să nu știu dac-o să supraviețuiască. Fără pungi cu sânge, fără plasmă.

— A avut hemoragie? întreabă Victra.

Încuviințez din cap.

— Nu știam că-i atâta sânge într-un om.

Victra nu spune nimic.

— O iubeam foarte mult, știi? Mi-era frică. Îmi tremurau

mâinile pe foarfece atât de tare, încât am crezut c-o să-mi scot un ochi. Soră-mea sângera și crezusem c-o să mă dea afară din cameră. Dar toate femeile alea mă priveau așteptând să-mi fac treaba. Și ea era palidă ca laptele și zâmbea. Dintre toate femeile, mă alesese pe mine. *Pe mine*! Clatin din cap. Nu-nseamnă că ești slabă, dacă ceri ajutor. Dar o să facem ca tine.

Mă îndrept către ușă.

— Harmony are un motiv întemeiat să ne urască și pe mine, și pe tine, îmi spune.

Mă opresc și mă răsucesc puțin spre ea.

— Mama știa că există o scurgere radioactivă în mina clanului ei. Socotind că din punct de vedere al taxelor era mai avantajos așa, a decis să nu facă reparații imediat. Medicamentele antiradiații *fuseseră* distribuite celor din clanul Gamma prin intermediul cutiilor primite la Sărbătoarea Laurului. Din câte am înțeles, ideea era ca ei să le vândă celorlalte clanuri, însă Gamma le-au păstrat pentru ei, iar ceilalți au murit din pricina rivalităților tribale. Am crezut că planul mamei dăduse greș. Însă ea mi-a spus că luase în calcul lăcomia lor. Îmi amintesc și azi cuvintele ei: „O să fie prea ocupați să se urască între ei ca să ne mai urască pe noi”. O lună mai târziu a coborât ca să distribuie personal medicamentele. Binefăcătoarea!

— Și tu ai permis să se-ntâmple asta? o întreb, deși cruzimea acelui calcul nu mă surprinde.

— Nu eram cine sunt acum. De ce nu i-ai zis Volgăi s-o împuște pe Harmony? Ți-a ucis familia. N-ai făcut-o, fiindcă te-ai temut să n-o omor pe Volga înainte să apese pe trăgaci?

— Ai fi făcut-o?

— Da. Mă protejez pe mine și pe ai mei înainte de toate, căci nimeni altcineva n-o face. Deci?

Am descoperit adevărul cuvintelor ei în celula mea.

Zile în șir, în timp ce ne împleticeam pe podișuri, am cugetat la întrebarea pe care mi-a pus-o ea acum. Când i-am zis Volgăi să nu tragă, n-am știut de ce-am făcut-o. În mine erau prea multă confuzie și furie ca să înțeleg cu adevărat. Dar n-a fost vorba de frică.

— Harmony va plăti ce-mi datorează, spun eu. Nu copilul tău.

Ea mă contemplă îndelung înainte să vorbească.

— Răzbunarea se servește mai bine la rece. Cu ce ți-a dat Fig când a murit, n-o să ai mult de așteptat.

— Ce este? o întreb.

— Nu știu nici eu prea bine. Dar e ceea ce o făcea pe Fig să fie... altfel. *Eu* sunt altfel. Știu. Am avut lucruri pe care tu nu le-ai avut. Dar am văzut și răul. Unica diferență este că tu ai văzut partea de la fund, în timp ce eu am văzut vârful. Nu m-am născut femeia care sunt. *Eu* m-am creat. Asta-i problema cu poporul tău. Sunteți aroganți, convinși că aveți nevoie de un clan dacă vreți să realizați ceva. Dar, dacă vă ia cineva clanul, vă dezintegrați. Ca tine în celula aia. E așa de simplu să-i acuzi pe alții că te-au dezamăgit, că te-au părăsit, că te-au tratat urât. Își pune mâinile pe pântece și se strâmbă de durere, străbătută de o contracție. Unele lucruri stau în puterea unuia singur. Trebuie să știi asta, având în vedere ce-ai în cap. Acum, *dacă* poți trăi fără să mă chinui cu simpatia ta, o să-ți arăt ce poate face o femeie de una singură. Dar, mai întâi, fii drăguță și zi-i Volgăi să le lege pe gazdele noastre. Zâmbește răutăcios. După cum a zis cândva o fată sâcâitoare, nu le cunoaștem.

•

În timp ce furtuna zgâlțâie ferestrele, Victra se apleacă în față, atât de absorbită de travaliu, încât pe lume nu mai există nimic în afara vieții din ea. Tricepșii i se încordează, când își încleștează mâinile pe coapsele musculoase. Stă cu picioarele depărtate pe un strat subțire de cearșafuri așternute pe podeaua de piatră, ca și când s-ar pregăti de luptă. Briciul ei așteaptă lângă picior.

Nu este invulnerabilă cum am crezut-o. Simte durerea. Broboane de sudoare îi atârnă de buza de sus, desprinzându-se numai când îi scapă câte un geamăt înăbușit, înghițit de sunetul furtunii ce urlă prin hornul din camera comună. Își răsucește capul ca bolnavă de febră, respirând cu greutate și frecându-și tălpile de podea. Mușchii șalelor și ai pântecelui ei întins se crispează. O contracție imensă o zguduie, silind-o să se coboare pe vine. Rămâne așa, încordată, lăsând să-i scape un geamăt surd, atavic, care durează și durează până când dintre coapsele ei țâșnește un jet de lichid, ce se transformă apoi într-un picurat lent. Se ivește un smoc de păr încâlcit. Ea își duce mâna dreaptă la spate, între picioare, iar pe cea stângă în față, deschizându-se mai mult, în timp ce continuă să împingă. Creștetul copilului se ivește și un lichid picură pe podea.

Apoi Victra își pune din nou mâinile pe coapse și se

ghemuiește mai jos, pregătindu-se pentru efortul final. Capul copilului a ieșit în întregime. Ea împinge zdravăn încă o dată și umerii se strecoară afară, urmați de o masă de carne stacojie.

Victra își coboară mâinile, susținând ceafa copilului, prinzându-l și ridicându-l în timp ce se lasă în genunchi, într-o mișcare complexă, dar instinctivă. Desprinde sfoara vieții din jurul gâtului bebelușului care începe să bolborosească și-l cuprinde în brațe. Își apropie buzele de fața lui, suge ca să-i curețe gura și nasul și scuipă pe podea. Pruncul e umflat și plin de mucozități, dar viu. Ține ochii închiși strâns ca să se apere de lumina chioară din încăpere. Plânge până dă de sânul ei, apoi îl ia în gură și amuțește, cuibărit în brațele mamei lui cea leoarcă de sudoare și plină de cicatrici.

Ea se clatină pe loc, într-o lume de numai două persoane, legănându-și copilul cu tandrețe, învăluindu-l în dragostea ei, și nu reușesc să-mi întorc privirea. Încep să pulseze amândoi, plini de culoare, căci interiorul cald al trupurilor lor sau poate emoțiile mele mi-au declanșat parazitul, așa că imaginea lor infraroșie strălucește în camera răcoroasă.

— E băiat, Sevro, șoptește gura strălucitoare a Victrei. Ai ghicit.

Și, în clipa aceea, privind căldura trupurilor lor și vibrațiile ce alcătuiesc cuvintele ei, cred că eroul fraților mei, oriunde s-o afla, își poate auzi soția. La fel cum, adânc în sinea mea, cred că aș simți moartea lui Aengus, Dagan și Liam, ultimii din familia mea. Nici timpul, nici spațiul nu pot reteza firele cu care viața ne leagă de cei dragi. Nu parazitul îmi spune asta. Ci inima mea. Îi simt în încăpere pe mama, tata, sora și frații mei. Bucuria de care am avut parte nu este mai puțină doar fiindcă totul s-a încheiat cu o oroare. N-a pierit, așa cum credeam. E aici. În clipele astea care-s mai mari decât lumea întreagă. Au fost vii. Au trăit. Au fost iubiți.

— Vino să dai bună ziua, zice Victra.

Îmi revin tresărind.

— Eu?

— Parcă ziceai că nu ești idioată.

Se apleacă, apropiind de mine copilul care suge la pieptul ei. Îi iau mânuța și zâmbesc când degetele lui îl cuprind pe al meu. E ceva mai mare decât frații mei, dar ochii care ar arăta că-i diferit de ei sunt închiși. Sigiliile înaripate de pe mâinile lui sunt

din os, încă neacoperite cu aur. E doar un copil.

— Bună, *haemanthus* mititel, zic, așa cum le-am zis copiilor surorii mele când au tras pentru prima oară aer în piept. Bun venit în lumi!

O las pe Victra singură. Ușa se lovește de Volga, care așteaptă afară cu o expresie încremenită. Închid ușa în urma mea și încuviințez. Ea zâmbește, la fel de năucită ca mine de faptul că a ajuns să sărbătorească nașterea unui copil al Casei Julii.

Prin ușa întredeschisă o aud pe Victra șoptindu-i copilului ei o binecuvântare.

— Fiule... Vocea ei șovăie. Fiule, ești din Casa Julii. Strămoșii tăi au privit cerul nopții când nu însemna decât niște stropi de lumină în întuneric. Au construit drumuri care să lege între ele luminile acelea. Ești și din Casa Barca, paznicii rasei umane. Vei fi urât și vei urî. Vei iubi și vei fi iubit. Vei cădea și te vei înălța. Nu vei cunoaște niciodată pacea, dar vei cunoaște bucuria. Poate chiar vei colinda pe mările întunericului cu o navă și te vei culca alături de nimfe în păduri extraterestre. Ești fiul tatălui tău. Băiatul meu pentru totdeauna. Ulise al nostru pentru totdeauna.

66. LYRIA

Nota de plată a Casei Julii

Așezată la masa din bucătărie, Victra mănâncă ce a mai rămas din supă și din pâine. Ulise e înfășat în brațele ei. Furtuna încă urlă afară, după ce a ținut toată noaptea. În câteva ore se va crăpa de ziuă. Volga și cu mine stăm treze mulțumită cafelei. Știm că nu mai putem rămâne prea mult aici. Dacă îi vom ține pe Cormac și pe ai lui în casă după ce se va potoli furtuna, localnicii vor intra la bănuieli și n-avem de unde ști cine va chema Mâna Roșie. Trebuie să plecăm cât mai repede.

Eu și Volga vrem să mai așteptăm, temându-ne că Victra nu și-a recăpătat puterile. E mai palidă ca oricând și chiar dacă Auriii sunt Aurii, tot oameni sunt. Trebuie să se odihnească. Reușim s-o convingem s-o lase pe Volga să plece la transmițător

acum. Cormac se oferă s-o conducă, însă Victra nu vrea ca bărbatul să umble prin sat. Fiul lui se oferă s-o facă el. Dar e același lucru. Volga îl poate găsi și singură. Mai bine să rămână legați în jurul mesei.

Stau lângă ea în ușa deschisă. Volga scrutează zăpada învolburată cu ochii mijiți, apoi se uită la Ulise, cuibărit în brațele Victrei în timp ce mama lui termină de mâncat un colț de pâine. Volga a lăsat globul lui Fig lângă foc.

— Aș vrea să fi văzut și eu, zice ea oarecum invidioasă. Pe tine de ce te-a lăsat?

— Cred c-a vrut să-mi dea o lecție.

— N-am văzut niciodată un copil născându-se.

— Niciodată?

Ea clatină din cap.

O bat pe braț.

— Dacă vrei neapărat, o să ai prilejul într-o zi. E ceva, să știi!

— Nu, spune Volga. M-au făcut fără uter.

Își pune mâna pe pușcă.

— Știi, dacă ai destui bani, cred că asta se poate schimba.

— Douăzeci de milioane, spune Volga. E nevoie de douăzeci de milioane.

O privesc atentă. De asta face tot ce face? Asta înseamnă pentru ea recompensa pusă pe capul lui Fig? Simt deodată o mare milă pentru femeia asta. Nu din pricina a ceea ce a mărturisit, ci fiindcă a ales să-mi încredințeze mie secretul. Zâmbește, mă bate pe umăr și ne simțim chiar mai apropiate decât am fost noaptea trecută.

— Mă-ntorc repede. Păzește-i bine!

O privesc cum dispare în ninsoare și închid ușa.

E fată bună. Ei, poate nu chiar bună, dar ce-nseamnă să fii bun? A crescut-o un ticălos, dar și tata a fost un ticălos. Nu întotdeauna și nu față de mine, însă știu că a păstrat conținutul cutiilor de la Sărbătoarea Laurului. Că alte familii au pierit, în timp ce a noastră a devenit mai puternică. Bucuria familiei mele a înflorit în umbra acestui adevăr, fie că vreau s-o recunosc sau nu.

Poate că nu moartea mamei i-a frânt inima tatii. Poate conștiința lui a făcut-o.

După plecarea Volgăi, Victra se străduie din răsputeri să rămână trează, dar, după ritmul pe care ni l-a impus la

traversarea podișurilor și după travaliu se pare că până și o femeie Aurie își atinge limitele. Tot ațipește la masă. O conving să-l ia pe Ulise și să se ducă să se odihnească, spunându-i că o să stau eu de pază. Când se va trezi, oamenii ei vor fi deja pe drum încoace. Zâmbește auzind asta, gândindu-se fără îndoială la fetele și la soțul ei.

Mă așez la masă cu pistolul în poală și trag cu coada ochiului către glob. Flăcările vetrei se reflectă deformate pe suprafața lui lucioasă. Îl iau și-mi plimb mâinile pe metalul neted. Șoaptele lui îmi zgândăresc creierul. „Ce-i înăuntrul tău?”

De cealaltă parte a mesei, Cormac cască, legat de scaun cu noduri făcute de Volga. Fiul lui, Alred, doarme deja pe o pătură lângă foc, cu mâinile legate în față.

Poate-am fost prea dură cu ei. Poate n-ar fi trebuit să-i legăm. Dar cu Volga plecată, să fiu a naibii dac-o să am o criză de conștiință. Poate că am o armă, totuși nu-s Obsidiană. Iar Victra pare la capătul puterilor.

— Îmi pare rău că ți-am speriat fetița, spun așezând globul la loc. Având în vedere cum e ea. Și-mi pare rău că te-am legat.

Cormac își ridică ochii surprins.

— O, nu-i nimic, măi, fată! Dacă există vreun motiv bun să ții un pistol la tâmpla cuiva, ăla-i un copil. Nu cred c-am mai pomenit o naștere așa de liniștită. Însemnata asta-i o dură!

Arunc o privire către ușa întredeschisă:

— N-am mai întâlnit pe cineva ca ea.

— Așa-i fac, spune el. Duri. Au mai puțini nervi decât noi.

— Nu-i adevărat, îi replic eu. Nu i-a fost ușor.

— Pari să știi destule despre ei, zice el. Mă întrebam și eu așa cum de-a ajuns o fătucă de miner de pe Marte în compania lor. Ai un accent tărăgănat. N-am auzit niciun Roșu Superior cu accentul ăsta. Și ai ochii prea întunecați pentru o Culoare de la oraș.

— Adevărat. Sunt din Cimmeria.

— Din ce mină?

— Casseda, mint eu.

— Casseda. Se încruntă. Nu vorbești ca una din Casseda.

— Știi mulți cassedani? îl întreb.

— N-aș zice.

— Poftim răspunsul. Cum ai ajuns aici? Și tu ești din sud.

— Clanul nostru s-a stabilit aici pe la începutul războiului, ca

să pescuiască, îmi explică Cormac. Mina noastră a fost printre primele eliberate. Nu-i ușor, dar munca este frumoasă când o faci pentru tine. Ne vindem majoritatea capturilor furnizorilor din Attica. Ajung în Olympia, în Agea. Ba chiar și pe Lună. Imaginează-ți! M-am întors aici după ce mi-am pierdut piciorul. M-am gândit că, decât să pierd și restul, mai bine petrec mai mult timp cu ai mei.

O aud pe Victra strigându-mă pe nume din încăperea alăturată. Arunc o privire către Cormac.

— Nu plec nicăieri, fătucă, zice el.

Mă ridic de la masă. Băgându-mi capul pe ușă, o văd pe Victra pe jumătate adormită, cu Ulise în brațe.

— Te deranjează să-mi aduci niște zăpadă? Mă doare acolo jos mai rău decât o măsea ruptă.

Închid ușa și le examinez pe gazdele noastre. Alred continuă să doarmă lângă foc, iar Cormac și-a sprijinit capul de spătarul scaunului și cască.

— Nu te mișca, îi zic. Mă duc să-i aduc niște gheață.

Las ușa deschisă, asigurându-mă că stau cu un ochi pe ei în timp ce umplu o cârpă cu gheață de afară. Zăpada a început deja să acopere urmele pașilor Volgăi. Acestea cotesc pe la dreapta casei, către fosta bază militară. De după colț se aude un ticăit. Privind din nou înăuntru, îl văd pe Cormac cu ochii închiși. Părăsesc pragul ca să văd ce-i cu sunetul ăla.

Vine dinspre o fereastră tăiată în piatră și acoperită cu chiciură. Curăț o parte din zăpadă cu pistolul. Fiica mută a lui Cormac privește afară din dormitorul ei întunecat. Cea mai mare parte a trupului îi este în umbră, dar fața-i palidă seamănă cu a unei stafii. Bate cu degetele în fereastră. Când mă vede, mă privește implorator. Arată peste umăr, către interiorul casei, apoi își ridică o mână și o lipește de geam. E acoperită de sânge, dintr-o tăietură pe care și-a făcut-o în palmă.

Mă străbate un fior care nu are de-a face cu vântul.

O umbră se mișcă în spatele ei. Fața i se apleacă înainte și capul i se izbește de geamul gros, spărgându-l în cioburi mari, ascuțite. Scap gheața și mă reped înapoi spre ușă, cu arma pregătită. Cormac nu mai stă la masă. Locul lui Alred din fața focului este gol. Legăturile lui tăiate zac pe podea. O strig pe Victra și, dând să trec pragul în fugă, alunec pe un petic de gheață.

Cad cu capu-nainte și ceva trece pe deasupra mea, înfundându-se cu un bufnet în cadrul ușii. Iau o trântă zdravănă și, răsucindu-mă, îl văd pe Alred care se chinuie să desprindă o lamă curbată din tocul ușii. O eliberează și se întoarce să mi-o înfigă în stomac, dar se pomenește privind în lungul țevii pistolului meu. Întinde mâna spre mine.

— Te rog…

Trag și brațul lui devine o jerbă roșie. El îl privește nedumerit. Îi atârnă din umăr ca o cârpă udă, cu oasele sfărâmate ițindu-se prin piele.

Țipă.

A doua împușcătură îi spulberă capul de la bărbie în sus. E azvârlit pe jumătate afară. Mă ridic clătinându-mă. Lumea mea e strâmtă și intensă. Ceva luminos șuieră pe lângă mine și face o gaură arzătoare în peretele din spate. Mă trântesc pe burtă și din camera Breei țâșnesc alte raze cu particule, umplând aerul cu mirosul lor de ozon. Ripostez, trăgând și eu prin perete. Focul a cuprins un colț al încăperii, trecând de la pătură la masă și apoi în bucătărie. Fumul încețoșează camera și ochii mă usturã. Ușa Victrei se izbește de perete și ea țâșnește afară cu briciul în mână și mă vede pe mine pe podea, pe Alred mort în prag și găurile rezultate după schimbul de focuri.

— Mâna Roșie, gâfâi eu.

— L-ai nimerit?

— Nu știu.

— Rămâi jos!

Se furișează prin fum și-și lipește urechea lângă una dintre găuri. Apoi năvălește pe ușă. O urmez și-l găsesc pe Cormac pe podea, încercând să-și adune mațele în burtă. Pușca lui zace în cealaltă parte a camerei. Victra îngenunchează pe pieptul lui și-i înfige briciul în mână. El geme de durere.

— Câți sunt în oraș? îl întreabă ea. Își apasă degetul mare pe ochiul lui. Câți!

— Sute! râde el. În vechea bază. Ești moartă, Aurio! Probabil au auzit împușcăturile. Probabil au prins-o pe Obsidiana voastră. O s-ajungi hrană pentru viermi, stăpână de sclavi ce ești! Tu și plodul tău.

— Ai un mijloc de transport?

El se mulțumește să râdă. Ea își înfundă degetul în ochiul lui, dar Cormac nu mai spune nimic. Victra îl omoară dintr-o lovitură

de pumn care îi strivește partea dreaptă a craniului. Aud un gâlgâit în spatele unui bufet și o descopăr pe Brea. Milieul croșetat din dormitor era al ei. Nu-i fiica lui. Soția lui nu-i plecată în larg, cu bărcile. Copila asta e soția lui. Un ciob de sticlă i s-a înfipt în gât. Mă privește fix, cu sângele gâlgâindu-i din rană și din gură.

Victra nu mai e în încăpere. O aud revenind. Apare în ușa dormitorului cu Ulise înfășurat într-o cuvertură. E desculță și amețită de fum.

— Lyria, vino!

Mă uit la fata însângerată.

— Nu putem s-o lăsăm aici!

Victra își coboară privirea către fată, o ridică spre mine, cerându-mi scuze din ochi, apoi, strângându-l la piept pe Ulise, se întoarce și dispare din prag. Gâfâind, o târăsc pe Brea afară din casa în flăcări și o întind în zăpadă.

— E-n regulă, fato, zic între două rafale de tuse. Am eu grijă de tine. E numai o zgârietură. Am eu grijă de tine.

Sângele ei îmi năclăiește mâinile și pătează omătul. E atât de mult. Nu trebuie să moară aici! Nu amărâta asta de fată. Nu după ce i-a supraviețuit bărbatului ăstuia, dacă lucrurile stau așa cum bănuiesc eu. Nu așa. Nu se poate să moară.

Îmi apăs mâinile pe rană, încercând să opresc sângerarea, însă sticla a pătruns prea adânc și nu pot decât s-o privesc până se face la fel de albă ca zăpada și ochii ei devin ficși, reflectând flăcările casei incendiate. N-am cunoscut-o, dar simt că în locul ei am fi putut fi eu sau sora mea.

Dinspre sat răsună strigăte. Auzind din casele lor focurile de armă, bărbați Roșii se reped către clădirea în flăcări. Sunt douăzeci, ba poate chiar cincizeci. E posibil să aparțină toți Mâinii Roșii? Din ușa unei case din apropiere, o femeie îmi face semn să fug. Victra a dispărut deja. Urmele ei duc înapoi către podiș. Pornesc după ea, îndepărtându-mă de bărbații care strigă.

Îi pierd urma de două ori prin furtună. Oricât aș încerca, nu reușesc să deștept parazitul când vreau. Vântul îmi mușcă fața și deja nu-mi mai simt degetele. Nu cred c-o s-o ajung pe Victra. Un pas de-al ei face cât doi de-ai mei. Dar continui să alerg. Mi se pune un junghi într-o parte. Plămânii mă dor din pricina frigului. Ceva vuiește în văzduh, un zgomot mai puternic decât

vântul. Prin zăpada învârtejită se văd luminile câtorva nave ce trec pe deasupra. Traversez albiile unor pâraie înghețate, străbat o pădure de plopi singuratici și ajung într-o pădure de conifere, unde îmi dau seama că m-am rătăcit. Alerg în cercuri, încercând să găsesc urmele Victrei, dar au dispărut, de parcă i-ar fi crescut brusc aripi. Probabil s-a urcat în copaci. Îi cercetez, apoi îmi dau seama că aș putea să-i conduc pe dușmani la ea. Cum aș putea s-o ajut? N-aș reuși decât s-o încetinesc. O parte din mine știe că eu sunt de vină, însă a vrut gheață. Volga trebuia să plece la fosta bază militară. Niciuna dintre ele n-a crezut că bărbatul făcea parte din Mâna Roșie. Niciuna n-a văzut dincolo de prefăcătoria lui. Eu am bănuit. Și l-am supravegheat îndeaproape, până n-am mai făcut-o.

Cum și-au tăiat legăturile?

Vântul se potolește la puțin timp după ce se face dimineață. Ninge cu fulgi mari. Lumea capătă culoarea bronzului. Am cărat pistolul cu mine, dar nu mai am decât trei gloanțe. Neștiind ce să fac, rămân în pădure, pândind cu urechile ciulite zgomotul navelor sau al oamenilor și câinilor porniți la vânătoare. N-aud nimic. Doar tăcerea unei lumi ce se rotește.

Știind că nu pot pleca nicăieri până nu aflu ce s-a întâmplat cu Volga, pornesc înapoi către așezare, ațintându-mă cât mai mult posibil prin ravene și alergând când ies în câmp deschis. Sărind un gard, văd o pată de culoare într-un mic crâng.

La marginea copacilor, sângele a stropit zăpada răscolită de cizme. A împroșcat scoarța albă a copacilor, mulți doborâți sau spulberați ca urmare a unui schimb de focuri. Câțiva au fost retezați curat, probabil de briciul Victrei. Ceva zace în zăpadă. Mă aplec să ridic obiectul și tresar. E o mână cu sigiliul Roșiilor pe ea. Mai multe dâre de sânge duc către un petic de pământ de pe care s-a topit zăpada. Probabil acolo a aterizat nava lor. Nu văd alte urme îndepărtându-se de ea.

Au prins-o. Au prins-o și pe ea, și pe Ulise.

Mi se pune un nod în gât.

Apoi văd ciorile dând ocol unui copac cu o formă ciudată.

E ceva în neregulă cu copacul ăla.

Mă apropii cu pași împleticiți, împinsă de groaza care și-a înfipt ghearele în mine, deși inima a ghicit înaintea minții. Ciorile se împrăștie. Umbra mea întunecată cade asupra copacului. Picioarele-mi tremură. Genunchii îmi cedează. Mă prăbușesc,

incapabilă să accept, incapabilă să-mi iau ochii de la micile șuvoaie de sânge ce șerpuiesc pe scoarță, incapabilă să înțeleg de ce au țintuit pruncul cu capul în jos de trunchiul unui copac.

67. LYRIA

Amorțire

Ulise este mort.

Mă uit cum ninge și nu simt nimic.

Mă văd, dar nu mă simt mișcându-mă când îl dau jos pe Ulise și-l înfășor în haina mea. Nu-i o treabă ușoară și nici curată.

Încerc să-i sap un mormânt cu mâinile goale, dar pământul este înghețat. Nu-mi dau seama că-i prea tare pentru săpat decât când îmi văd degetele sângerând.

Când privesc din nou pruncul fără viață din jacheta mea, cedez.

Nu știu ce să fac cu el. Nu pot să-l îngrop aici, în țărână, ca și cum ar face parte din lumea asta. N-a apucat să petreacă nici măcar o zi în ea. N-o să-l las aici să fie mâncat de animalele hoitare. Hoitarii i-au făcut deja destule.

Nu pot decât să-l iau cu mine.

Merg și tremur. Dacă nu-mi pun jacheta, o să mor. Totuși, nu pot să-l las să-i fie frig. Carnea lui de nou-născut e atât de fragilă. Nespus de fragilă. Merg. Nu sunt sigură încotro sau de ce, însă mă pomenesc din nou la marginea satului, privindu-l de sus. În fața bazei e agitație. Văd șase nave nou-venite, inclusiv cea cu reclama la Ambrozia. Mai mult de cincizeci de bărbați înarmați se învârt pe lângă ele. Câți dintre ei au contribuit la uciderea familiei mele? Câți mi-au violat sora înainte să-i taie beregata până la os? Câți au țintuit pruncul ăsta în cuie de copac după ce i-au strivit craniul?

Ei înconjoară ceva în care lovesc cu picioarele.

Îmi simt pașii purtându-mă în josul dealului. Mâna pe mânerul rece al pistolului. Mai am trei gloanțe. Trei rămase pentru Harmony. De la marginea așezării, unde mă încurc într-un tufăriș uscat, văd mulțimea despicându-se și pe Harmony dându-le ordine oamenilor ei. Arată la fel ca acum două

săptămâni. La fel ca atunci când mi-a ucis fratele, numai că acum poartă o haină de iarnă și ține în mână briciul însângerat al Victrei. Oamenii îi urmează ordinele și târăsc în navetă corpurile în care dădeau cu picioarele. Sunt Victra și Volga.

O iau la fugă. Ajung în dreptul casei arse unde am crezut că vom afla adăpost. Trec pe lângă ea și pătrund pe ulițele înguste ale satului. Mai am vreo sută de metri când nava se ridică în aer, în aclamațiile câtorva membri ai Mâinii Roșii rămași la sol. Nava pornește către nord, iar eu încremenesc locului cu Ulise înfășurat în jachetă. Cu pistolul inutil în mână.

— Fato! șoptește cineva. Fato!

O femeie mă privește printr-o ușă întredeschisă. O deschide mai mult. Și văd că-i femeia care m-a privit fugind din casa în flăcări. Îmi face semn să mă apropii. Nu mi-e clar de ce sau cum, dar mă pomenesc la ea acasă. Îmi scot pistolul și-l ațintesc asupra ei. Tresare. Un bărbat aflat în partea opusă a camerei își dezlipește ochii de CH și mă privește. Apoi se întoarce iar către imaginea unor trupuri care cad din cer. Brea e întinsă pe masa din bucătărie. A fost curățată de sânge și poartă o rochie, iar chipul îi e înconjurat de ilice. Parcă doarme.

E fiica lor.

•

— Mâna Roșie au venit acum un an, spune mama Breei în timp ce mă încălzesc la focul lor.

O cheamă Maeve. Un băiat ne privește din camera din dos.

— S-au mutat în mina de la nord de oraș. Au început să folosească fosta bază pentru transmisiuni și mina din susul coastei ca pe o redută. La început a fost bine. Ăia dintre noi care erau Gamma o șterseseră deja. Dar pe urmă au venit Obsidienii și situația s-a înrăutățit. Au apărut tot mai multe Mâini, pe măsură ce Obsidienii le alungau spre nord. Prea mulți care n-aveau nici după ce bea apă. Au un câmp lângă mină, unde au îngropat cu miile. Oamenii lor au început să se certe. Să se omoare între ei. Cred că-și ziceau că nu mai aveau pentru ce trăi. Și atunci ni s-a spus c-o să-și ia soții din clanul nostru.

Își înăbușă un suspin.

— Mi-au luat copila! N-avea nici treișpe ani! Nu era la Vârsta Măritișului, dar tot au luat-o. Au zis că Mora era încă prea tânără. Dar… Buzele-i tremură. Dar chiar și-așa, au dus-o la bază. Le iau oricum.

Stau pe un scaun epuizată, în timp ce Maeve îmi povestește tragedia ei. Cârpa pe care am folosit-o ca să-mi spăl sângele de pe brațe zace într-un castron cu apă călduță. Supa veche pe care mi-a dat-o nu mai aburește. Nici n-am pus mâna pe lingură. Afară răsună împușcături sau strigăte răzlețe. Îl țin pe Ulise în brațe.

— Mora cine e? o întreb eu.

— Fiica mea cea mică. Nici doișpe ani n-are!

Suspină.

— Și i-ai lăsat s-o ia pur și simplu, îi zic privind chipul fără viață al lui Ulise. După ce știai ce i-au făcut Breei?

— Ce puteam să fac? spune femeia. Ne-ar fi omorât. Sunt cu sutele acolo în mină. Omul ăla, Cormac… e un monstru. A omorât un băiat care a încercat să…

Clatină din cap.

— Acuma-i mort. A avut grijă prietena mea de el.

— Nu el e cel mai rău. Mai e Pețitorul, insul care alege miresele. El a ales-o pe Brea și acum pe… Nici nu poate rosti numele fiicei ei mai mici. Și mai e femeia.

— Harmony?

Ea încuviințează și se uită la Brea.

— Adună un nou grup de fete la bază. De acolo, după ce sunt inspectate, o să le ducă în mină să devină soții. Au spus că noi am ajutat-o pe femeia Aurie.

— Și nimeni n-a încercat să-i oprească, spun eu. Ați stat și v-ați uitat.

Ea se cutremură de plâns. Încearcă să vorbească. Să-și mai găsească vreo scuză. Apoi însă își privește fiica și fuge în dormitor, la ceilalți copii ai ei. Frica planează asupra satului.

Soțul lui Maeve mă privește. Lumina CH-ului îi colorează fața într-un verde bolnăvicios. Culoarea asta e singura care-i însuflețește ochii.

— Ești o Gamma?

— De ce? mă răstesc eu. Gamma ți-au violat fiica?

Își încleștează fălcile.

— Mai pomenește tu de fata mea și-o să te târăsc chiar eu dinaintea Mâinii.

— Cum o s-o faci? Din genunchi?! mă răstesc eu.

El înghite în sec și-și îndreaptă din nou ochii către CH.

— Ultima fiică pe care-o mai ai nu-i acolo, bătrâne. E dincolo!

Îi arăt pe fereastră baza lătăreață de pe promontoriu.

— Poți să rămâi până se înnoptează, zice el încet. Dup-aia pleci!

În lumina slabă a focului, privesc fața rece a lui Ulise, așa cum am privit-o pe a surorii mele și pe ale copiilor ei. Îi acopăr fața cu jacheta. M-am săturat să privesc.

Prin pereți, aud globul șoptindu-mi.

•

În noaptea aceea, când începe să ningă, sap în ruinele casei lui Cormac. Peretele nordic s-a surpat spre interior din pricina căldurii, iar acoperișul de metal s-a strâmbat. Tușind din pricina funinginii, dau la o parte scândurile înnegrite ale mesei de bucătărie. Acolo, lângă cadrul de piatră al vetrei, se află globul negru al lui Fig. Îmi înfășor mâinile în mâneci, îl iau și rămân ghemuită în ruinele casei.

În ciuda căldurii incendiului, globul e nevătămat, așa cum mă așteptam să fie. Nu există niciun lacăt. Nici balamale sau crăpături în metal care să indice pe unde se deschide. Ciocănesc în el cu degetul. E răcoros la atingere. Ca o piatră de râu. Țin globul cu ambele mâini, răsucindu-l în încercarea de a descoperi cum se deschide. Poate nu se deschide. Ciocănesc în el cu încheieturile degetelor. Orice se află înăuntru, Fig a considerat că merita să-și riște viața ca să-l ia. Sigur conține ceva care să-mi fie de folos.

Nu-mi pot da seama dacă-i gol pe dinăuntru. Însă, dacă nu-i, ar trebui să fie mai greu. Am văzut-o pe Volga spărgând pietre de el și briciul Victrei alunecându-i pe suprafață fără să lase altceva decât o zgârietură. Fig părea capabilă să-l cheme cu implanturile din degete. Poate am nevoie de ceva asemănător ca să-l deschid. Dar, dacă-i nevoie de ele, de ce-mi vorbește? Îmi înclin capul către el, sperând că apropierea de parazitul din creierul meu îl va face să se deschidă. Nu se întâmplă nimic, doar sângele din tâmple îmi pulsează mai tare.

Las globul jos, frustrată, și mă îndrept de spate. Fulgi de nea cad din cer și mi se adună pe față. Îmi ling rănile redeschise de la mâini și cuget. Ce fac? Ce pot să fac? Globul ăsta nu-mi oferă nicio salvare. Chiar dac-ar face-o, Volga și Victra au murit deja.

Îmi las mâinile pe glob și contemplu înfrângerea.

Presiunea din capul meu cedează, ca o bulă care se sparge. Un zumzet ușor mi se ridică din poală și, coborându-mi privirea,

văd o lumină verde ca smaraldul dedesubtul dârei vagi de sânge pe care degetul meu mare a lăsat-o pe glob. Mă îndrept și-mi șterg funinginea din ochi. Lumina verde dansează în interiorul metalului negru, devenind un vârtej de simboluri matematice micuțe ce se adună, alcătuind silueta unei femei călare pe un taur. Imaginea e abia cât degetul meu.

Prelevarea de ADN încheiată, noi protocoale implementate pentru Énatos[33] *Figment,* rostește în capul meu o voce blândă, feminină. Ori s-a auzit dinspre glob? *Accesul la Sfaira*[34], *garantat*! Inima mea își iuțește bătăile când globul toarce și suprafața lui începe să se desfacă, până când o mie de dungi late de un milimetru din zona lui mediană se rotesc alternativ, care în sensul acelor de ceasornic, care invers. Se pliază unele într-altele, iar globul se divide în două și se deschide, dând la iveală un interior de culoarea dinților de lapte, în care pulsează o lumină blândă. În sferă sunt încastrate câteva sute de compartimente mici, marcate prin simboluri obscure.

Pe fundul sferei este fixat un dispozitiv central din același material ca sfera însăși. E cât degetul meu mare. În el strălucește o lumină verde și simt frecvențe circulând între el și parazitul din capul meu, în același fel în care am găsit-o pe Victra în pădure.

Diagnosticarea implantului cortical, completă.

Un lung șir de litere verzi apare în aer în fața mea. Întind mâna să le ating. Dar ele nu-s acolo. Flutur din mână ca să le alung și ele se derulează în jos. Lista continuă la nesfârșit și nu înțeleg nimic din ea.

Funcționalitatea lui Figment, avariată. Mergeți la Matcă pentru reparații cât mai rapid posibil.

Reparații? La un implant parazit din creierul meu? Unde dracu' aș face așa ceva?

Funcția de geolocalizare, indisponibilă. Conexiunea mobilă, indisponibilă.

Parazitul îmi citește mintea. Ce e implantul?

Un dar de la Astarte[35].

Cine dracu' e Astarte?

---

[33] Al nouălea, a noua în limba greacă.

[34] Sferă în limba greacă.

[35] Zeiță idolatrizată de-a lungul timpului de fenicieni, egipteni, asirieni și babilonieni, divinitate a fertilității, sexualității și războiului.

A fost tu.

Ce înseamnă asta? Nu primesc răspuns. Ce e Figment? Cum să fac reparații? Niciun răspuns, doar mi se reamintește să fac reparații. La dracu'! Femeia Maronie era Figment sau Figment e parazitul? Era sub controlul lui? Eu sunt sub controlul lui? Ar putea să mă controleze, dacă l-aș repara? Dacă poate fi reparat, înseamnă că undeva există cineva care trebuie să știe. Persoana aceea controlează parazitul? M-ar putea controla și pe mine?

Volga părea să creadă că Figment era o femeie ca oricare, însă Victra știa mai bine. N-are logică și în clipa asta mi se cam rupe. Ai zice că mă așteptam ca globul să conțină un lansator de rachete sau ceva de genul ăsta.

Cotrobăi printre provizii. Nimic nu este etichetat în vreo limbă pe care s-o pricep. Și dispozitivele sunt unul mai inactiv și mai bizar decât altul. Sunt mici discuri albastre păstrate în gel. Un inhalator nazal negru cu cartușe potrivite. Un dispozitiv micuț de culoare argintie ce pare să se potrivească în dreptul unui ochi, cu un mic injector. Un inel de credit cu însemnele Republicii. Un inel de credit cu însemnele Societății. Un implant de credit cu niște simboluri bizare, înaripate. O trusă cu o sută de biluțe cât o pietricică, de diferite culori. O selecție de implanturi de iris în toate cele paisprezece culori. O sferă de titan. Eprubete cu fluide limpezi. O armurărie de ace colorate. O farmacie miniaturală… de chestii care iau viața sau de chestii care redau viața, la risc. Pașapoarte implantabile, care, la atingere, fac să răsară holograme stranii ale feței mele. Și o sută de alte obiecte al căror rost nu-l pot nici măcar bănui. Dar niciun nenorocit de pistol. Nicio mătură fermecată. Niciun dispozitiv de teleportare, afară doar dacă nu-i sub forma vreuneia dintre pastile. Nicio armură. Niciun transmițător universal. Nici grenade. Niciun nenorocit de manual de funcționare. Niciun lucru de care m-aș putea folosi ca să devin o eroină.

— Ce face chestia asta? mă milogesc. Ajută-mă! Te rog!

Parazitul nu răspunde. Mă lovesc în cap, încercând să declanșez circuitele.

— Haide!

Funcționalitatea implantului, avariată. Faceți reparații cât mai rapid posibil.

Nenorocitule!

Insultele sunt o irosire a neuronilor.

Parazit cretin! Comoară inutilă. La asta se referea Figment când a zis că Volga îl putea folosi. Că eu nu-l meritam. Ghinion! Eu sunt singura disponibilă.

Răscolesc restul conținutului, decisă să găsesc ceva care să-mi fie de folos. Deschid un compartiment lunguleț din jurul nivelului de depozitare de pe fundul sferei. Scot un încărcător mic și flexibil, care ar putea conține gloanțe sau pastile. Dar în gelul din interior nu sunt nici gloanțe, nici pilule.

E plin de *dinți.*

Încep să râd.

Dau buzna în locuința lui Maeve. Zace plângând în patul fetei sale. Nici nu se ostenește să se întoarcă până nu trântesc ușa după mine. Ochii îmi sunt roșii de fum. Părul mi-e ciufulit ca un cuibar de șobolani. Am pantalonii rupți. Sunt acoperită de funingine și sânge, duc globul lui Fig într-o pătură pe jumătate arsă și n-am nicio simpatie pentru ticălosul beat din fața CH-ului și nici pentru mama care a dat târcoale ferestrei rozându-și unghiile, ca o capră proastă și speriată, în timp ce fiica ei era violată zilnic peste drum de ea.

— Cât o să treacă până când ticăloșii ăia o să ducă fetele în mină? întreb.

— Ți-am zis să te cari, spune soțul.

Îi ochesc capul cu pistolul.

— Ține-ți fleanca aia de arămiu! Cu nevastă-ta am treabă.

El își mișcă fălcile ca un catâr tembel, apoi se întoarce la CH-ul său, prefăcându-se că știrile care arată flota Republicii strângându-se ca să se lupte, cine știe de ce, cu Obsidienii, sunt mai interesante decât pistolul meu. Soția lui privește fix peretele, ca și cum încearcă să devină una cu el.

— *Maeve*!

Nu răspunde. Când mă las pe vine lângă ea, miroase de parcă nu s-a spălat de ani buni.

— Maeve!

Nu se uită la mine până n-o trag de ureche.

— Vrei s-o revezi pe Mora? Vrei să-ți mai vezi copila vreodată? o întreb.

Ea își ridică ochii spre mine și face semn că da.

— Când le duc ticăloșii ăștia pe fete în mină?

— De dimineață, spune ea. Inspecția nu durează mult. Și nu zboară când sateliții sunt deasupra noastră. Țin… Buzele-i

tremură ca doi melci pe care s-a turnat sare. Țin soțiile în bază până trec sateliții. De obicei pe la zece.

— Atunci ai timp până dimineață să mă faci să arăt suficient de drăguță ca să las un sondor cu gura căscată, zic eu. Poți? Să-mi pui niște roșu-n obraji, să faci niște bucle din hălăciuga asta?

Ea zâmbește. În sfârșit, asta e ceva la care se pricepe.

— Puțin ulei și un fier încins. Am unul în spatele bufetului.

— Bine, Maeve. Bine. Și o să am nevoie de un clește. Cel mai mic pe care-l ai.

68. LYRIA

Șșș!

E dimineață și-mi târăsc picioarele peste zăpada înghețată, încercând să nu șchiopătez din pricina cleștelui din pantof. Cerul este albastru și senin, suficient de frumos ca să fiu furioasă pe lume că-mi arată un chip atât de atrăgător într-o zi de tot rahatul.

Marea se tolănește pe coastă ca un iubit în veșminte cenușii. Scuipă mici jerbe sărate ce se înalță în văzduh, apoi cad în picuri fini pe părul meu lucios și buclat. Maeve s-o fi izolat complet de lumea care i-a distrus orice vis frumos va fi avut când a fost eliberată din minele astea. Dar știe cum s-o transforme pe supraviețuitoarea unui genocid într-o fătucă prostuță de miner cu obraji trandafirii și fuste fluturânde, care se pricepe doar să convingă păianjenii grăsuni să scuipe mătase și pe sondorii cu sânge roșu să scuipe suficientă sământă cât să populeze un târgușor.

Pășesc pe ceea ce trece drept drumul principal al acestei așezări umilite, cu capul între umeri ca și cum am ceva de ascuns. Sub braț duc o boccea. Nu-i globul. Pe ăla l-am lăsat îngropat în cenușă, iar pe Ulise l-am lăsat cu Maeve. Am numai o găleată cu pește sărat din proviziile jalnice ale lui Maeve și suficientă gleznă la vedere pentru ca tinerii măcelari ai Mâinii Roșii, care fumează în fața fostei baze, să uite de priza lor zilnică de praf-gri. Roiesc în jurul meu ca albinele. N-au maniere. Sunt niște cuceritori. Ce văd le aparține. Și se întreabă cum de nu m-a examinat deja Pețitorul.

Mă bombardează cu întrebări. Iau un aer supus și năuc, împleticindu-mă printre ei ca o vrabie beată care încearcă să găsească goluri în frunziș. Ei mă apucă de mâini ca să vadă dacă am verighetă. Mă înconjoară și mă silesc să trag un fum. Duc o țigară la gură și unul dintre ei îmi pune mâna pe fund, cuprinzându-mi o fesă, aproape de locul unde cutiuța cu dinți stă lipită cu rășină epoxidică în părțile mele mai intime. Mă comport cu timiditate, ca și cum n-aș reuși să rezist magnetismului irezistibil al mâinii pe care aproape mi-a vârât-o în dos. Ceilalți băieți devin geloși și cel mai solid îl îmbrâncește la o parte.

— N-am fumat niciodată o țigară, îi zic visătoare lui Ăl Mai Mare.

— Primim baxuri întregi la fortăreață, se laudă el.

Încerc să nu-mi trec limba peste gingiile îndurerate. O bună parte din materia mea cenușie vrea să-i topească fața pe loc sau poate să țintească ceva mai jos. O altă parte îl compătimește pe sărmanul ticălos. E plin de coșuri și nici n-a trecut de douăzeci de ani. Crede că-i ceva de capul lui fiindcă are un pistol, mâini mari și umeri lați. Dar bietul dobitoc n-a văzut niciodată un Telemanus în echipament de luptă sau pe Suverană stând cu o ceașcă de ceai în mână și cu povara a zece miliarde de vieți pe umeri. N-a văzut-o niciodată pe Victra în picioare, ca o zeiță, dând naștere unui copil care, dac-ar fi avut șansa să trăiască, ar fi schimbat lumea. Dacă idiotul ăsta ar avea idee despre adevăratul lui loc în lume, s-ar prăbuși mort înțelegând cât de neînsemnat este.

Eu știu cât de neînsemnată sunt. Dar știu și cât de neînsemnați sunt ei.

Restul materiei mele cenușii, adică partea cea mai importantă, e preocupată de ideea de a-i vărsa mațele lui Harmony, de a-i reteza capul și de-a arunca restul pe foc. Aș fi făcut-o și numai pentru Tiran și poate m-aș fi simțit vinovată. Însă pe urmă violatorii ei îmbibați de stimulente mi-au violat sora. I-au măcelărit copiii. I-au tăiat cu lamele lor curbate ca pe niște cepe. Apoi l-au omorât pe tata, care nici nu era în stare să meargă. Și au bătut în cuie un prunc de un copac. Nu-mi pasă că-s și ei oameni. Că poate au probleme. Că poate-s drogați. Că duc vieți grele. Că poate au *motive*. Nu știu decât că unul dintre ei mă pipăie și că eu zâmbesc și îndur pentru că știu c-o să mor.

Dar o să iau cu mine cât mai mulți și poate, cine știe, o să aflu dacă prietenele mele mai trăiesc.

Băiatul solid mă conduce către bază. Își pune brațul pe după umerii mei și se apropie să-mi șoptească, până când simt în răsuflarea lui tutunul și ouăle pe care le-a mâncat la micul dejun. Degetele lui îmi ating țâța dreaptă. Amicii lui ne urmează, pe jumătate morți de gelozie, pe jumătate mândri de cucerirea lui. Mă conduce printre lepădăturile care păzesc ușa și încearcă să mă tragă către o cameră în care mă va viola cel dintâi și apoi mă va posti ca pe o țigară pe jumătate fumată.

— N-am mai intrat niciodată înăuntru, gânguresc eu cu voce tare, imitând cât de bine pot accentul lui Maeve. Deci așa arată! Sigur au fost Cenușii aici cândva! Poate și Aurii. Din Casa Bellona, nu? Mereu mi-am dorit să vizitez Olympia.

— Lasă Olympia! spune el. A devenit o căcăstoare plină de corbi. Aicea-i distracția!

Însă zgomotul a ajuns la urechile câinilor mai mari și, înainte să mă poată împinge în cameră, unul dintre băieții Pețitorului se ivește de după colț. Are un braț metalic, ochi blajini și o claie de păr superb, arămiu.

— Ce-ai acolo, Torrow?

— O, e o prietenă, zice împăciuitor marele Torrow. Nu-i treaba ta, Duncan!

— Știi că peștii sunt sub controlul lui Harmony, spune bărbatul chipeș.

Soarbe din cafea și ochii lui luminoși mă măsoară din cap până-n picioare. Pare să aibă vreo douăzeci și cinci de ani. Îngâmfat, dar nu lipsit de bunăvoință.

— Pețitorul a luat deja taxa, spune idiotul meu trăgându-mă protector spre el. Asta-i bătrână. Pro’abil au lărgit-o deja trei-patru țânci.

— Ai copilași, donșoară? mă întreabă politicos Duncan.

— Niciunul, răspund.

— Soț?

— A murit, zic.

— Clan?

— Beta.

— Eu sunt din Omicron. Se uită la mine zâmbind stânjenit. Câți ani ai?

— Abia douăzeci, răspund.

El pufnește.

— Douășpatru mai degrabă.

Aruncă zațul de cafea pe podea și face un pas către Torrow, fluturându-și degetele mecanice. Mâna de pe umărul meu dispare. Torrow îmi dă un brânci zdravăn.

— Ia-o tu pe stricata asta, bombăne el. Pro'abil că-i stearpă oricum.

Duncan mă anunță politicos c-o să mă percheziționeze. Nu-i prea conștiincios. Când a terminat, îmi șterge zăpada de pe față de parcă m-ar aduce la adăpost. Mă conduce într-o încăpere mai mare, cu computere care merg și câțiva băieți cocoșați dinaintea lor. Pețitorul ia un mic dejun pe bază de ouă, pește și budincă.

— Care-i treaba? întreabă el când Duncan mă aduce înăuntru.

Pețitorul e slab și cu mutră de vulpe. Cu ochi în care se citește inteligența și sinistru ca iadul însuși.

— Captură proaspătă, spune Duncan.

— Proaspătă?! Astea-s moaște!

— Or fi, dar nu-i gravidă din câte se pare. Și e mai bine decât copilele alea.

— Am luat deja taxa. Trimite-o înapoi!

— Alea-s copile, spune Duncan. Știi că nu-i în regulă.

Pețitorul își mănâncă ouăle și se uită lung la el.

— Ai zis că nu-ți trebuie nevastă.

— Nu-i pentru mine. Unele fete nici n-au început să sângereze!

— Și?

— Și nu-i în regulă, spune Duncan ducându-și mâinile la centură.

Oricine o fi, are ceva greutate. Pețitorul n-o ia ca pe o provocare, însă ceilalți băieți privesc scena.

Pețitorul împinge ouăle deoparte și-și aprinde o țigară. Mă studiază prin fum.

— Învârte-o!

Mă învârte. Mă străduiesc să-mi arăt cât mai mult gleznele, cum făcea soră-mea când dansa. Râd ușor, de parcă aș fi amețit.

— Vrei un soț? mă întreabă Pețitorul.

Are vederea slabă a unui pește de grotă. Trebuie să mijească ochii ca să mă vadă. Îmi cobor privirea în podea, timidă.

— Dacă-i un soț bun, zic eu. Pot să mi-l aleg?

Bărbații râd.

— Nu, fato, zice Pețitorul. Nu poți să ți-l alegi. Starostele alege. Ăi mai buni capătă iepele de prăsilă. Și tu nu ești iapă de prăsilă. Așa că tu te mulțumești cu ce primești. Tot mai vrei un soț?

Încuviințez.

— Mai bine decât să miros toată ziua a pește.

•

Ei îmi dau demonstrativ o farfurie cu ouă deshidratate, în timp ce discută ce să facă cu mine. Ouăle nu au gust, la fel ca tot ce am mâncat de când mi-am opărit limba cu propriul scuipat. După ce termin ultima îmbucătură din farfurie, Duncan mă conduce către o încăpere păzită de doi tineri. Când se deschide ușa, mă năpădește un miros de trupuri nespălate. Aproape douăzeci de fete speriate se cuibăresc una într-alta pe niște saltele vechi, cu cearșafuri murdare.

— Care dintre voi e cea mai mică? întreabă Duncan.

O fată care nu poate să aibă mai mult de unsprezece ani indică o alta și mai mică decât ea.

— Lea e cea mai mică.

Cu o expresie îndurerată pe chip, Duncan se lasă într-un genunchi și-i face semn să se apropie.

— Vrei să te duci acasă la ai tăi, micuțo?

Ea încuviințează îngrozită. El îi întinde mâna. Ea nu i-o ia până când celelalte fete n-o îmboldesc să înainteze. Duncan mă conduce în încăpere și pleacă cu Lea.

Ușa se trântește în spatele meu.

•

Jumătate dintre fete sunt tăcute, privind cearșafurile pătate de parcă ar citi în palmă. Altele se înghesuie una într-alta. După ce au dispărut băieții, mă uit în jur în căutare de iscoade, dar, dacă există, sunt niște actrițe suficient de bune ca să joace la Opera din Hyperion. Mirosul fricii e palpabil. Niciuna nu-i mai în vârstă decât mine și pentru niște fete speriate asta înseamnă ceva.

Îmi încrucișez brațele și zic în șoaptă:

— O să ne violeze pe toate până rămânem grele. Ele se uită la mine. Și pe urmă o s-o facă din nou și din nou, până când pântecele vostru o s-ajungă ca un burduf golit. Unele o să se

dea bătute și-o să îndure. Pe celelalte o să vă facă dependente de praf-gri și o să implorați să vă reguleze numai ca să căpătați droguri. Pro'abil pe astea o să le împartă între ei.

Privesc în jur și văd numai ochi îngroziți. Unele au început să plângă.

— Câte dintre voi au soți? le întreb.

O fată pistruiată de vreo douăzeci de ani ridică mâna. Îi dă un ghiont unei fete ceva mai tinere, cu părul prins în două coade, până când fata ridică și ea mâna.

— Câte dintre voi au mai mult de șaișpe ani?

Cam jumătate ridică mâinile.

— Câte dintre voi au frați sau tați care au fost omorâți?

Toate ridică mâinile.

— Câte dintre voi au frați sau tați care au plâns ca niște copii mici când ați fost luate, dar n-au mișcat dracului niciun deget?

Mă privesc, prea rușinate ca să ridice mâinile. Morții sunt cinstiți. Lașii sunt ascunși. Astea-s toate răspunsurile de care am nevoie. E în regulă.

— E vreo turnătoare printre voi? Încruntată, fac ochii roată. Bine. Pentru că, acolo de unde vin eu, șobolanilor turnători le scoatem ochii cu cuțitul.

Câteva fete tresar. Pistruiata își încrucișează brațele pe piept de parc-ar vrea să mă vadă încercând. Cea mai mică dintre fete, cu pielea aproape la fel de întunecată ca a mea și cu părul ca o coamă rebelă, se uită urât la celelalte, provocându-le să fie vreuna turnătoare. Codițe, cea care are un soț, lasă ochii în podea.

Îmi bag mâna sub fuste pe la spate și găsesc capătul cutiuței cu dinți. Îl smucesc, tresărind când rășina adezivă aproape că-mi jupoaie pielea. Ținând cutiuța în mână, îmi scot cleștele din pantof.

În timp ce ele mă privesc, îmi vâr cleștele în gură, apuc între capetele lui cel de-al doilea molar din spate și trag *tare.* Dintele nu iese imediat, dar am văzut-o pe Victra născând din picioare fără să scoată un scâncet. Îl zgâlțâi de două ori și trag din nou de el, folosind ambele mâini. Dintele iese cu tot cu rădăcină și sângele mi se prelinge în gâtlej. Ridic cleștele, deschid gura ca să vadă toate, apoi înghit sângele. Iau încă un dinte din rezerva lui Fig și-l îndes în rană. Răsună un sfârâit și durerea îmi săgetează prin rădăcină și prin nară, apoi prin ochi și prin creier.

E al doilea dinte pe care mi l-am pus. Îmi șterg sângele de pe buze și zâmbesc.

Codițe scoate un icnet. Celelalte fete par îngrozite, mai puțin Pistruiata, care înclină apreciativ din cap, și micuța cu părul ca o coamă. O să-i zic Leuța. Ea aplaudă până când Pistruiata îi face semn să se potolească.

— Eu nu-s de pe-aici. De unde vin eu, futangiii ăștia mi-au omorât tot clanul, le zic. N-am venit aici să fiu scroafa fătătoare a nimănui. N-am venit aici ca s-ajung o târfă drogată. N-am venit aici ca să fiu salvată. Am venit să-i ucid pe ticăloșii ăștia. Și dacă voi, surorilor, aveți intenții asemănătoare, mai bine spuneți acum, altfel o să deveniți jucăriile sexuale ale ăstora până o să vedeți Valea. Ridic cleștele. Deci, cine vrea să se salveze?

Leuța se repede prima.

Ne înghițim dinții scoși, ca să nu-i găsească ascunși sub saltele. După ce le-am explicat ce fac dinții lui Fig. Pistruiata pune toate fetele să se alinieze, mai puțin două. Le-a ținut în timp ce eu le-am scos dinții și a avut grijă să nu scoată niciuna vreun sunet. Una s-a văitat atât de tare, încât gărzile de afară au bătut cu paturile puștilor în ușă. După ce le-am scos dinții, le-am implantat fiecăreia câte unul dintre dispozitivele lui Fig, după ce Pistruiata și Leuța le-au ajutat să se curețe de sânge. Aflu de la celelalte că Leuța e Mora... sora Breei. Numai Codițe și o altă fată mai mică îmi refuză oferta.

În timp ce Pistruiata o ajută pe ultima fată să se curețe de sânge, mă așez lângă Codițe. Murmură printre dinți că n-ar trebui să facem asta. Că ei o să ne facă rău. O cuprind cu un braț.

— Ascultă, nu trebuie să participi și tu. Nu vreau decât să nu zici nimic, bine? O să te ducem acasă.

— O-o să murim toate din cauza ta, spune ea. Ești nebună!

— Da, zic, înțelegând că n-o să reușesc luând-o cu binișorul. Dar ții minte ce le fac eu șobolanilor turnători?

— Le scoate ochii cu cuțitul, spune Leuța din spatele meu.

Se uită urât la Codițe, cu pumnișorii încleștați.

— Le scoate ochii cu cuțitul, zice și Pistruiata.

Alte câteva fete se adună în jurul lui Codițe și repetă până când ea își acoperă urechile. Mă aplec spre ea.

— Nu uita, îi zic și-mi duc degetul la buze. Șșș!

Mă îndepărtez cât mai teatral cu putință, apoi îmi vine o idee.

— Știi să citești? o întreb.

Ea clatină din cap.

Și acum am și un plan de rezervă.

Vin să ne ia pe la jumătatea dimineții, când prin pereți se aude un huruit. Afară ne așteaptă un transportor. Câteva dintre rudele fetelor vin să le vadă la plecare, dar restul își ascund rușinea îndărătul treburilor casnice, reparând bărcile sau curățând gheața de pe acoperiș. În timp ce suntem împinse în transportor, unele fete plâng, însă niciuna așa de zgomotos ca biata Codițe. Altele își plimbă limbile peste gingii până le înghiontesc cu umărul. În timp ce urcăm la bord, Leuța și Pistruiata se uită urât la milițienii Mâinii Roșii. Mă aplec înainte și mă așez pe scaunul înghețat din metal, ținându-mi privirea în podea până se închide ușa. Paznicii n-au mare lucru să ne spună. Își fumează țigările în tăcere. Sunt și câteva femei printre ei. Se cred bărbați sau cel puțin se socot mai bune decât noi, scroafele proaste, fiindcă au țigări, cuțite și pantaloni, în timp ce noi avem fuste.

Când naveta aterizează, câteva fete suferă de grețuri. Pistruiata vomită puțin într-un colț. Nu sunt ferestre, așa că luăm prima gură de aer proaspăt într-un hangar aflat într-o peșteră săpată cu excavatoarele acum câteva secole.

Asta e fortăreața lor? După ce am văzut Citadela Luminii, îmi vine să râd.

Lumina ambientală pălește tot mai tare pe măsură ce suntem conduse în interiorul minei. Când eram în tabăra 121, am crezut că Mâna Roșie era o grozăvie, dar, pe lângă Gărzile Leonine din Citadelă, Gărzile Soarelui ale Casei Barca și mai ales pe lângă ascomanni, ăștia-s niște glume proaste. În timp ce suntem conduse către așezare cu un lift gravitațional străvechi, numărăm vreo două sute de inși. Câțiva băieți fluieră când trecem pe lângă ei. Alții se reped să ne ciupească de obraji înainte s-o încaseze de la Pețitor și de la Duncan, care ne zâmbește ca și cum, dacă se poartă frumos, va fi scutit de coșmaruri.

Ne lasă în niște barăci destinate cândva Cenușiilor. Totul este ruginit, cu excepția câtorva decorațiuni jalnice pe care le-au adăugat de dragul nostru, al femeilor. Sticle de bere în care-s puse flori sălbatice. CH-uri care difuzează comedii vechi. Și două cloști bătrâne care se prezintă și ne inspectează subsuorile. Ne

verifică dinții de carii și, văzându-ne gingiile iritate, murmură între ele despre gingivită. Apoi aduc înăuntru un Galben bătrân și șchiop care ne controlează între picioare, căutând păduchi sau boli, de parcă *noi* am fi alea care le-ar putea avea.

Abia mă abțin să-i crăp capul cu o sticlă de bere când îmi desface părțile intime cu forcepsul lui rece ca să se poată uita înăuntru. Mă bate cu blândețe pe genunchi și mă privește cu tristețe. Când terminăm și se confirmă că n-am nicio boală, ne lasă singure cu celelalte nou-venite din alte așezări de pe coastă. Nimeni nu se amestecă. Pistruiata chiar le privește pe celelalte fete ca pe niște intruse. O văd pe Codițe făcând un pas către ele și țâțâi din limbă. Ea se oprește și-și ațintește ochii în podea.

Ne oferă unul dintre prețioasele lor pachete de țigări fiindcă suntem „fete cinstite”, purtându-se de parcă ne-ar fi dat ciocolată venusiană. Fetele arată ca niște idioate fumându-le. Multe n-au mai pus gura pe tutun până acum. Câteva vomită. Iau țigara din mâinile Leuței și o rup.

— Câți ani ai? o întreb.

— Unsprezece.

— Mergând pe patruzeci, zice Pistruiata. Fata asta-i țicnită.

— Ba nu-s țicnită, protestează Leuța. Tu ești aia îndrăgostită de un Cenușiu!

Dintre toate fetele, nu pare să-i pese decât de părerea Pistruiatei. Ridic dintr-o sprânceană către ea.

— Cenușii sunt o afacere riscantă.

— Atunci vezi-ți de-ale tale. Când o facem? întreabă ea.

— Cum am zis, când ne împerechează. Atunci o să fim singure cu ei și o să le putem lua armele. Asigură-te că fetele țin minte!

— Așteptăm atâta? zice ea privind către Codițe. O știu de la cinci ani. O să le spună imediat ce ne despărțim. Imediat ce n-o să putem vedea că ne toarnă.

— Ești absolut sigură? o întreb.

— Ca de nimic altceva.

Arunc o privire către Codițe, care stă singură într-un colț. Pistruiata are dreptate. Le privește pe cele două cloști care stau la taclale în partea opusă a camerei.

— Provoacă o diversiune, îi spun Pistruiatei.

— Ce vrei să faci?

— S-o rezolv.

Ea vrea să-mi mai ceară amănunte, dar Leuța, care a tras cu urechea, țipă cât o țin plămânii și o zbughește către hol. Cloștile se iau după ea, înjurând. Când în cameră n-au mai rămas decât fetele, sar în picioare. Mă furișez către Codițe. Când mă apropii, ea ridică ochii. Îi trag un șut zdravăn în falcă. Ceva trosnește. Ea se prăbușește pe o parte, scoțând un țipăt. Nu vreau să risc, așa că-i trag în lături mâinile cu care și-a acoperit fața și încerc s-o calc pe falcă. În sfârșit, călcâiul meu nimerește și mâinile ei se înmoaie. Calc din nou, până aud osul cedând cu un trosnet de lemn ud. Mă răsucesc pe călcâie și le înfrunt pe fetele care se holbează la mine.

— Nu-mi plac șobolanii, le zic.

Nou-venitele se uită în altă parte. Fetele mele sunt îngrozite. Mă întorc lângă Pistruiata și mă așez la loc, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Codițe suspină prin falca ei ruptă de zici că-i pe moarte.

— Căcat! murmură Pistruiata. Da’ ce-ai cu șobolanii?

Zâmbetul îi devine amar, până când expresia de pe chipul ei o reflectă pe a mea, și ascultăm gemetele lui Codițe până la întoarcerea cloștilor. O târăsc de urechi pe Leuța, care plânge. Toată lumea stă la o distanță de cel puțin zece metri de Codițe. Cloștile întreabă ce s-a petrecut. După ce-au văzut ce i-am făcut lui Codițe, fetele întâmpină întrebarea cu o tăcere ostilă. Explicațiile lui Codițe se reduc la niște mugete jalnice. O să trăiască, dar un timp nu va mai vorbi.

Prostia nu-i un delict fără victime.

N-o să permit ca fetele astea să plătească, fiindcă nu și-a ținut ea gura.

După țigări, cloștile ne dau de mâncare și ne silesc să bem fiecare câte o cană de vin amar, având grijă să-l înghițim pe tot. Are ceva în el. Îi simt efectul imediat, o căldură vagă și o ușoară amețeală. Ele vorbesc tot timpul despre marea onoare de care urmează să avem parte. Pistruiata se uită urât la ele când îi dau Leuței o cană la fel de mare ca ale noastre.

Ne aliniază în încăperea cea mare ca pe niște păpuși. Cred că s-a înnoptat. E greu de zis, fiindcă lumina zilei nu pătrunde în mină. Când eram copilă n-am simțit asta. În Lagalos, zilele aveau un ritm anume. Puteam să spun cât este ceasul după zgomotele și mirosurile mamei. Ușa scârțâind. Cinci dimineața. Miros de cafea, cinci și douăzeci. Clinchetul farfuriilor de tablă

pentru micul dejun. Cinci jumate.

Aici nu există un ritm, fiindcă nu există o viață.

La fel ca în celulă.

Pot spune deja că sunt prea mulți bărbați tineri, cu prea puține lucruri care să-i distreze sau să le câștige loialitatea. Dacă Obsidienii îi rup în bătaie, așa cum zice lumea, probabil că se întreabă de ce mai luptă, în loc să încerce să-și câștige traiul într-un oraș, ca tot omul zdravăn la cap.

Asta nu-i Mâna Roșie de care ne-am temut noi. Nu-mi trebuie ajutorul parazitului ca să miros putreziciunea. E corect să risc viețile fetelor ăstora? Ar fi mai bine să îndure și să supraviețuiască? Dacă nu le găsesc pe Volga și Victra, dacă ele două nu ne pot da o mână de ajutor, tocmai am semnat condamnarea la moarte a aproape douăzeci de fete.

Însă e prea târziu să mai dau înapoi.

Așteptăm aliniate în încăperea mare și rece unde tinichelele din mină obișnuiau să se antreneze la țintă. Lumânările aprinse și covoarele așternute pe podea nu pot camufla fosta destinație a încăperii sau pereții ciuruiți de gloanțe. Așteptăm până încep să mă doară șalele, iar Leuța se apucă să fluiere, spre enervarea cloștilor. Una o plesnește peste obraz. Leuța îi zâmbește răutăcios.

Apoi Pețitorul intră, urmat de Duncan, și ne spune să ne purtăm frumos. Să fim politicoase. Să facem o plecăciune, fiindcă suntem pe punctul de a o întâlni pe Maica Roșie în persoană. Creatoarea Mâinii Roșii. Sora lui Ares, Narol O'Lykos. Dar Ares n-a fost unchiul Secerătorului și toate fetele o știu. Trec încă zece minute. Apoi niște ticăloși periculoși intră și se aliniază dinaintea noastră ca un pluton de execuție, dar unul cu mai puține arme. Sunt și câteva femei, însă majoritatea sunt bărbați. Nu băieți cum erau ceilalți, ci inși duri, musculoși și cruzi, cu ochi ca ai Pețitorului și cu un calm atât de inuman, încât îmi zic că fetele o să se sperie și-o să ne dea de gol. Bine că am scos șobolanul din circulație.

Apoi apare Ea.

Femeia care mi-a bântuit coșmarurile, din patul de pe proprietatea Telemanus și până în gropile înghețate în care am dormit cu Volga și Victra. Femeia care a transformat capul lui Tiran într-un terci roșu. Care mi-a distrus familia și a cărei amintire m-a urmărit ori de câte ori Volga mă învăța să-i

demontez pușca. Degetele îmi tremurau de frig și de frica urmăritorilor noștri, dar nu trebuia decât să mă gândesc la ea ca să-mi amintesc de ce voiam să mă deprind cu armele Volgăi.

Fața lui Harmony e pe jumătate oroare și pe jumătate frumusețe ofilită. Și ce frumusețe a fost! Acum e brăzdată de riduri amare. Dar la vremea ei ar fi eclipsat-o pe soră-mea de la un kilometru. I-ar fi făcut pe băieți să se roage pentru o fluturare a fustelor ei.

Harmony înaintează cu o nepăsare leneșă pe care n-am văzut-o decât la soldați. Nu pozează. Nu se împăunează. Mușchii relaxați și drept înainte.

Ne privește.

Apoi un zâmbet îi luminează ochii. E strălucitor, incandescent, fermecător și mă face să mă întreb dacă nu cumva am înțeles totul greșit. Sau sunt prea beată?

— Surorilor, spune Harmony și se repede să ne salute, mergând de-a lungul rândului, luându-ne fețele în palme și sărutându-ne pe ochi, pe frunte, pe gură. Surorilor, repetă ea. Surorilor. În noaptea aceasta veți avea parte de o onoare la care majoritatea femeilor Roșii doar visează. În noaptea aceasta, eroii Poporului Roșu vă vor alege să le fiți soții. Cât de speriate trebuie să fiți aici, la începutul unei vieți mai glorioase decât v-ați putea imagina! A existat o viață înainte de asta. Viața pe care ați crezut c-o aveați, pe care v-au dresat s-o acceptați. Viața care ați crezut că vă era destinată. Viața aia era o minciună. O viață de sclav nu-i viață. Și există această viață. Adevărata viață. Cea de-a doua viață, a eliberării. O viață devotată nu clanului, ci Poporului. Un popor unit împotriva asupririi. Unit împotriva cruzimii stăpânilor de sclavi care cândva ne-au dat numere în loc de nume și care și acum încearcă să ne pună în lanțuri.

Vede o fată plângând, nu dintr-ale mele.

— Știu că ți-e frică. Și mie mi-a fost cândva. Mi-a fost frică în timp ce copiii mei mureau de cancer la plămâni. M-am rugat Secerătorului pentru ei. Adevăratului Secerător care păzește Valea, nu omului care a întors spatele propriului său popor. M-am rugat Secerătorului să vadă cât de nevinovați și de dulci erau și să-i lase în această lume. Dar Secerătorul nu-i alege decât pe cei drepți și puri pentru viața *viitoare.* M-am rugat și m-am rugat, însă cine a fost acolo ca să răspundă rugăciunilor

mele în această viață? Cine a fost acolo ca să-mi salveze copiii? Nimeni. Au murit.

Ia o mână de țărână și o lasă să i se scurgă din pumnul strâns.

— I-am privit veștejindu-se. Mi-am privit soțul veștejindu-se și el. I-am privit pe Fiii lui Ares veștejindu-se, nu din pricina morții, ci a ispitelor acestei lumi. Leapădă praful. Când mi-a fost frică, m-am rugat de fiecare dată, așa cum vă rugați voi acum. Dar nu-i nimeni care să răspundă rugilor noastre. Salvarea noastră este în lumea viitoare. În lumea asta trebuie să ne salvăm singuri. Pentru asta luptă Mâna Roșie.

Se uită la fiecare dintre noi și privirea îi stăruie asupra Leuței. Îi zâmbește.

Fata nu-i întoarce zâmbetul.

— Voi sunteți cei mai viteji dintre oamenii noștri. Nu mânuiți arme. Nu luptați. Totuși, purtați stindardul libertății. O privește pe Pistruiata. Fata îi ocolește privirea. Voi sunteți purtătoarele zestrei poporului nostru. Fără femei, fără soții, ce soartă are un popor, dacă nu aceea a unui chibrit? Care se aprinde, strălucește și-apoi moare?

Se uită la mine. Să-i susțin privirea și să încuviințez este cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată, însă reușesc.

— Voi sunteți incendiul din sălbăticie. Focul ce se întinde. Fără puști și fără nave, voi sunteți soldații care ne aduc viitorul. Sunteți soțiile Roșii! Vă invidiez! Își încuviințează spusele cu un aer convingător. *Vă invidiez*! Dacă aș mai putea aduce viață pe lume, nu mi-ar mai trebui ăsta. Își lasă mâna să se odihnească pe pistol. Însă fiecare cu datoria lui. A mea este să vă apăr. Dacă soții voștri vă bat... dacă se poartă urât cu voi, veniți la mine sau la oricare dintre femeile pe care le vedeți aici. Și-o vom rezolva.

În rândurile miliției Mâinii Roșii, Duncan ia o gură din ploscă și se uită în jos. Dar femeile Mâinii Roșii care o însoțesc pe Harmony încuviințează, spălate pe creier, jalnice sau crude. Le urăsc pe ele mai mult decât pe bărbați.

Multe fete, mai ales cele nou-venite, se pomenesc încuviințând. Fie înghit vrăjeala asta, fie sunt bete sau speriate, fie își doresc aprobarea femeilor mai vârstnice. Majoritatea fetelor mele stau țepene sau tremură de spaimă, nu fiindcă-s mai deștepte decât celelalte, ci fiindcă avem un plan. Și, odată ce au pus mâna pe volanul ăla, micuț cum o fi, ele simt că dețin

controlul. Că au o șansă.

O știu, fiindcă nu Victra m-a salvat de ascomanni sau de vidul ce amenința să mă absoarbă din navă. Eu și Volga am făcut-o. Și m-am simțit vie ca niciodată până atunci.

— Într-o zi, poate veți pune mâna pe arme, promite Harmony, dar azi datoria față de poporul vostru este să purtați sămânța roditoare a soților voștri. Să sporiți uniunea noastră cu sânge proaspăt și să creșteți băieți care vor deveni războinici și fete care vor deveni soții și, într-o bună zi, și războinice. Vă salut. Sunteți cele mai bune dintre noi! Fie ca Valea să vă aștepte și fie ca sângele poporului nostru să fie puternic!

69. LYRIA

Miresele copile

Holurile de beton răsună de văicăritul ceterilor în timp ce suntem încolonate și conduse către piața așezării, unde câteva sute de bărbați bărboși și tineri cu pufușor în loc de mustăți beau și râd așezați la mese lungi.

Câteva femei războinice, cu părul tuns scurt ca al bărbaților, li se alătură și ele. În butoaie de metal ard focuri alimentate cu ulei. Băieții și bărbații fac concursuri de băut rapid. Hainele lor sunt împodobite cu avuția furată de la alte rase. Sigilii Aurii zăngănesc când ei râd. Brățări Obsidiene înconjoară gâturile nevestelor lor copile. Cu cât sunt ei mai bogați, cu atât femeile lor se mișcă mai greu. Par niște păsări, așezate la mesele lor puse separat de ale luptătorilor, bârfind sau privind cupele din fața lor și dorindu-și ca orice-o fi în ele să le amorțească mai repede.

Când suntem aduse înăuntru, bărbații izbucnesc în urale, dar nu durează mult. Suntem înșirate iarăși ca păpușile și atmosfera devine solemnă. Fetele își privesc picioarele. Câteva mai curajoase, ca Pistruiata, se uită drept înainte de parcă ar înfrunta spânzurătoarea. Harmony ocupă locul de onoare la masa principală. Halbele sunt lovite la unison de mese, creând o imitație a Bocetului Stins, până când ea ridică mâinile, făcând liniște.

Cercetez din priviri nivelul pieței, încercând să-mi fac o imagine de ansamblu și să-mi dau seama unde le țin pe Victra și pe Volga.

— Trăiască copiii! Trăiască soțiile! Dar, mai presus de toate, trăiască luptătorii! strigă Harmony. Coran O'Boetia!

Bărbații răcnesc izbind cu halbele în mese.

— După uciderea a cinci barbari Obsidieni și capturarea a patruzeci de brățări în ținuturile muntoase, nu mai ești un băiat. A sosit timpul ca o soție să te facă bărbat. Prima alegere îți aparține!

Un băietan beat, neobișnuit de înalt și de arătos cu excepția urmelor de vărsat din copilărie, reușește să se țină drept sub tirul de glume și bătăi pe spate. Înaintează de-a lungul șirului cu un zâmbet timid, privindu-ne fețele și trecând pe lângă mine fără să se oprească, până ajunge la Pistruiata. Ea e cât pe ce să-și spargă dintele chiar atunci. El îi face o plecăciune nesigură și-i întinde un *haemanthus.* Mă crispez când ea se uită spre mine.

Una dintre cloști se apropie de ea din spate, o împunge în șale în așa fel încât niciun bărbat să n-o vadă și-i șoptește ceva la ureche. Pistruiata ia *haemanthusul* cu mâinile tremurându-i așa de tare, că-i gata să-l scape. Luptătorii izbucnesc în urale, iar Coran o prinde de mână și o conduce către o masă goală, la care se așază. Îi toarnă bere și dă și el peste cap o jumătate de halbă.

Ritualul se repetă de șaisprezece ori, până când Duncan lasă plosca deoparte și-i șoptește ceva Pețitorului. Pețitorul chicotește și-l îmbrâncește în față.

— Lui Duncan O'Cyros i-au coborât în sfârșit boașele! Vrea o fătucă! Ce zici, Maică?

Harmony pufnește.

— A așteptat destul! Dă-i bătaie, flăcău!

N-am mai rămas decât trei: cotoroanța bătrână de mine, Leuța și o nou-venită dolofană. Duncan ia un *haemanthus* dintr-un butoi, vine țintă la mine și mi-l oferă. Abia îmi amintesc să-l iau.

Leuța e aleasă ultima, de un ins trecut de cincizeci de ani. Până și unele dintre Mâinile Roșii îl privesc cu dispreț cum își conduce mireasa-copilă.

Văd farsa asta de ceremonie ca prin ceață. Ceea ce ne-au pus în vin nu s-a grăbit să-și facă efectul. Mai întâi m-a amorțit, dar

acum înaintează cu pași ușori de pisică, în timp ce stăm împreună printre butoaiele aprinse și un ins trăncănește ceva despre datorie și alte chestii. Multe dintre astea le-am auzit și când s-a măritat sora mea. Mă îngrețoșează să le aud acum. Mâna mea strânge niște țărână laolaltă cu mâna lui Duncan, înfășurate amândouă într-o pânză însângerată țesută de soțiile-sclave. El se foiește nervos de pe un picior pe altul, fără nimic din siguranța de mai devreme. Urmăresc fumul negru din butoaie ridicându-se către tavanul minei. Toate astea sunt minciuni. Toată prefăcătoria asta că lumea nu se schimbă. Am invidiat-o pe sora mea, însă nu mi-am dorit un soț, nu cu adevărat. Poate-am crezut că voiam unul. Dar asta numai pentru că lipsa unui soț spunea ceva despre mine. Că fusesem sărită la împlinirea Vârstei Măritișului.

Mi-e scârbă că se întâmplă așa.

Repet niște cuvinte pe care nu mi le mai amintesc, deși gura mea este cea care le rostește. Vinul ăsta-i al dracului de tare. Celelalte fete sunt ca niște păpuși vii. Se clatină ca trestiile de râu. Mă întreb dacă a fost o idee bună să le dau dinții ăia. Câte se vor speria? Câte mă vor turna de îndată ce-și vor recăpăta claritatea minții? Codițe n-are cum să fie singura lașă. Poate-i bine că ne-au dat vin. Le va face lente și docile, nu crispate și sperioase.

Și încă nu le-am găsit pe fetele cele mari.

Din fericire, bărbații sunt aproape la fel de beți ca noi, mai ales Duncan. Ca să capete curaj? De frică? Din slăbiciune? Cine știe? Poate sunt pur și simplu sătui să tot fie măcelăriți de Obsidieni. După ce s-au luptat cu bestiile lui Sefi, niște poșircă și ceva păsărică trebuie să li se pară Valea însăși. Puținele Mâini care nu s-au pilit sunt veteranii. Dezmățați bătrâni care trag cu coada ochiului la nevestele lor. Îmi vine să vomit știind la ce se gândește soțul Leuței. E printre ei vreunul care să-mi fi violat sora? Duncan poate? Îl privesc. E atât de tânăr. Atât de chipeș. Atât de corupt.

Îmi dau seama că s-a terminat ceremonia, când izbucnesc aplauzele. În ciuda zâmbetelor lui și a politeții de pân-acum, Duncan îmi oferă vreo două secunde înainte să-i simt limba rece încercând să-mi pătrundă printre buzele strânse. Îi dau voie și mi-o vâră aproape până-n gâtlej, în timp ce-mi cuprinde fesele cu amândouă mâinile. Miroase a tutun prost, a băutură, a

transpirație și a mentă. Oftează flămând.

A fost rapid.

Urmează petrecerea. Femeile mă îmbrățișează. Bărbații mă îmbrățișează. Sunt trecută din mână în mână, ca și cum aș aparține clanului. Ca și cum n-aș fi o scroafă de prăsilă pe care-au furat-o de le ai ei. Apoi se dansează. Duncan e popular printre bărbați. Mă răsucește și-mi pipăie trupul de parcă i-ar aparține. Mă apucă greața. Temându-mă să nu vomit, îl bat pe Duncan pe piept și mă împleticesc către o masă la care mă las să cad, simțind cum se învârte lumea cu mine. Pe dinaintea mea se perindă fețe neclare. Toate râd, toate simt vesele. Vreau să mă târăsc sub masă. Vreau să mă ascund acolo până când lumea va înceta să mai pară un caleidoscop al ororilor. Dar, într-un acces de luciditate, îmi dau seama că, dac-o fac, mâine-dimineață o să mă trezesc în niște așternuturi mototolite, într-o casă de piatră ca aia în care-am crescut, numai că n-o s-o aud pe mama. O să aud sforăitul de bețiv al lui Duncan și o să simt gustul stătut de băutură și durerea fecioriei mele sfârtecate.

Nu parazitul e cel care-mi spune că trebuie să mă pun în mișcare. Trebuie să fiu deșteaptă. Trebuie să le găsesc pe Volga și pe Victra. Parazitul tace, deși acum nu se mai află doar în capul meu. Îl simt întinzându-și tentaculele prin mine, ca niște rădăcini, de-a lungul oaselor. Ce vrea? Ce-ar putea face dacă n-ar fi defect?

Asemenea întrebări n-o să mă scoată de aici.

Ce ar face Ephraim? Cum le-ar găsi el pe fete?

Mă silesc să mă ridic în picioare. Stau în picioare? Sunt amorțită, dar picioarele îmi sunt pe sol. Duncan stă în genunchi și bea poșircă dintr-o tigvă mare, în timp ce bărbații scandează ceva. Mă împleticesc către el. Când trag de el, se îneacă cu băutura și-mi pune mâna pe fund.

— Dansează cu mine, mi se pare că-i zic.

În curând dansăm, deci probabil c-am zis-o. Culori, pieptănături și găteli îmi străfulgeră pe dinainte. Printre chipurile zâmbitoare văd o fată, o fi Pistruiata? Se uită în podea, în timp ce soțul ei o învârtește râzând.

Lipit de al meu, trupul lui Duncan e fierbinte. Îi simt respirația împuțită pe gât. Sudoarea de pe fruntea lui lipită de a mea. Se freacă de coapsa mea și îi simt bărbăția întărită.

— Nu-i o nuntă chiar așa grozavă, zic eu.

— Cum adică? întreabă el. Drăguța mea-i dezamăgită?

— Crezusem că Mâna Roșie i-o armată.

— Păi i-o armată! exclamă el. Are legiuni întregi! Suntem răspândiți în toată Cimmeria, nu știi? Nu vreau s-o aud pe nevastă-mea vorbind despre război. Dansează cu mine!

Îl las să mă învârtească și înghit voma care mi se repede în sus pe gâtlej. Muzica devine mai lentă și el mă trage mai aproape.

— Nu-i o armată, zic eu pe un ton răsfățat. E un cârd.

— Un cârd! exclamă el. Am încasat-o rău, sigur, dar mai sunt și alți frați aici, în adânc și în alte două mine.

— Și ce fac acolo? Beau?

— Noo, unii se ocupă cu mineritul. Unii se antrenează. Alții păzesc prizonierii. Știi de Auria care se ascundea la voi în sat?

— Parcă era și o Obsidiană.

— Una uriașă. Nu ți-ai crede ochilor. Mare ca Secerătorul însuși.

Nu-i nici pe departe așa.

— Am pus-o împreună cu ceilalți.

Îl iscodesc puțin.

— Am prins niște înghețați pe podiș. Harmony i-a pus la muncă în tunelurile din adâncuri, să le curețe de vipere și să care minereul.

— Obsidieni îmblânziți! Acum chiar că le-am auzit pe toate! Nu te cred!

— I-adevărat!

— Atunci demonstreaz-o!

E suficient de beat ca să ia ideea în calcul. Îmi frec șoldurile de bărbăția lui.

— Dacă-mi arăți înghețații, te las să-mi mai arăți și altceva. N-am mai văzut niciunul până acum. Mă joc cu mustățile lui. Credeam c-o să-mi arăți o viață cu totul nouă.

Atât i-a trebuit s-audă.

Duncan mă conduce prin înghesuială și înhață o ulcică de vin pentru drum. Îl apuc de braț, căci mi-a venit o nouă idee.

— N-ar trebui să le ducem și flăcăilor ceva?

— Ce flăcăi?

— Ăia care-i păzesc pe înghețați.

El zâmbește larg.

— Ce drăguț că te-ai gândit!

Mai înhățăm două ulcioare de vin și, clătinându-ne, părăsim petrecerea.

Mă bucur că am cerut turul ăsta, în ciuda prețului plătit. Călătoria nu-i nici scurtă, nici inocentă. Duncan mă pipăie cu mâini nesigure și de două ori mă lipește de peretele tunelului prin care coborâm. De fiecare dată îmi plimb degetele peste bărbăția lui, zicând:

— În curând, dragostea mea!

Am grijă să memorez fiecare cotitură. Douăzeci de trepte în josul celui de-al treilea tunel, prima la dreapta. O sută de trepte în jos pe scară.

Zeilor, orice-au pus în vin e tare!

Când ajungem la liftul gravitațional care coboară în mină, am senzația că umblu prin unt topit. Duncan vomită într-un colț și-și șterge buzele, apoi râde, clătindu-și gura cu o înghițitură din ulcior. În timp ce vomită din nou, îmi desprind repede *haemanthusul* pe care mi l-a agățat de rochie și-l sfărâm în ulcioarele pe care li le ducem băieților. Până se șterge el la gură, am pus deja dopurile la loc. Nu cred c-a văzut.

Liftul gravitațional ne scuipă într-o peșteră întunecată, luminată de lămpi. Ne împleticim către echipele de mineri și huruitul excavatoarelor îmi rănește auzul.

Când am vizitat echipa de sondori a tatii, îmi amintesc că am fost încântată văzând ce ins important era. Un om de nădejde. Un bărbat adevărat, căruia primisem misiunea să-i aduc prânzul. Atunci totul mi se păruse palpitant. Dar groapa asta e infernală. Domnește o căldură umedă, sufocantă. Zgomotul e de neîndurat. Bărbați se adună în partea de sus a unui tunel în adâncurile căruia un excavator se îngroapă tot mai mult în Marte. Din groapă se ridică o lumină roșie, răuvoitoare. Cărători leapădă tuburi șuierătoare cu helium-3 pe buza minei și coboară înapoi pe corzi. Șiruri de sclavi ridică încărcătura în rucsacuri de metal și o transportă prin alt tunel. Trebuie să fie sute. Oamenii Mâinii Roșii umblă printre ei cu arzătoare și lănci ale căror vârfuri sfârâie de electricitate.

— Darran! îi strigă soțul meu unui Roșu transpirat cu o burtă cât Cimmeria de mare.

Bărbatul împinge din cale un băiat căruia nu i-au dat încă tuleiele și se apropie să-l îmbrățișeze pe Duncan.

— Aud c-ai devenit bărbat! tună el. Asta-i fătuca de-a făcut

isprava?

— Am nimerit bine, bâiguie Duncan. Toate celelalte floricele sunt bete de nu stau în picioare, dar iubițica mea a vrut să vă aducem vouă, amărâții din schimbul de noapte, niscai băutură. Se apleacă spre el. Și să-i vază pe înghețați.

— O fată pe cinste! zice Darran. Ai nimerit-o bine.

Îl bate pe umăr și noi îi dăm ulcioarele. Sper că nu vor simți gustul *haemanthusului.* Cu căldura de aici, mă îndoiesc c-ar refuza o băutură rece. Darran mă întreabă ceva. Dau un răspuns drăgălaș și fac o plecăciune. Cad în nas și bărbații mă ajută să mă ridic, râzând.

Îmi scutur fustele de praf și cercetez cu un aer bosumflat șirurile de sclavi. Sunt Portocalii, Roșii, Maronii, un Albastru pe jumătate mort, Cenușii, dar niciun Obsidian.

— Duncan mi-a promis înghețați.

— Nu-l putem lăsa pe Duncan să dezamăgească deja, spune Darran.

Răcnește la oamenii lui să aducă sus una dintre echipele alea de târfe înghețate. Trec câteva minute. Apoi aud un zăngănit. O echipă de douăsprezece Obsidiene legate între ele cu lanțuri grele de fier înaintează cu pași târșâiți, mânată de câțiva inși cu bastoane paralizante.

— Cică rasă de războinici pe curu' meu, zice Darran. Au și-o regină acuma. Da' cine-i regina ta, lepădătură?

O înghiontește cu bastonul pe una dintre Obsidiene. Femeia înaltă mârâie și se uită urât la el. Trupul îi e acoperit cu simboluri înaripate.

— Duncan, uite-o pe aia de-ai prins-o tu!

Darran indică o femeie cocârjată, cu trupul acoperit de murdărie și arsuri de baston paralizant.

Volga! Sunt abia două zile de când n-am mai văzut-o. Dar arată de parc-au trecut cinci ani. Picioarele ei desculțe tremură pe podeaua peșterii. Fața îi e ascunsă de păr, dar ochii ei privesc absenți la bocancii lui Darran.

— Sunt groaznici, ca niște urși idioți, zic eu.

Auzind sunetul vocii mele, Volga ridică ochii. Doar o vagă scânteiere îmi arată că m-a recunoscut. Îmi duc mâna la cap ca și cum sunt gata să leșin.

— Duncan, rostesc eu, în ulcioarele astea e mult rău. Ochii Volgăi se abat către ulcioarele pe care Darran le-a înmânat

oamenilor lui. Mă simt amețită, scoate-mă din căldura asta!

— Bine, înghețatelor, înapoi la muncă! Programul la zoo s-a terminat!

Darran țipă la ea și o împunge cu bastonul în coaste. Ea mârâie și se îndepărtează agale. Un picior în fața altuia. Înainte să dispară din nou în tunel, mă privește peste umăr și încuviințează cu o mișcare abia vizibilă.

•

Petrecerea e încă în plină desfășurare când eu și Duncan revenim. Câțiva Roșii cu priviri dure veghează pe margine. Au pistoale la șold. Asta nu-i bine. Îi zâmbesc unuia, dar el nu-mi întoarce zâmbetul. În curând, o să înceapă să se retragă cu fetele. Vreau să fiu cea dintâi, altfel n-o să pot umbla de capul meu pe aici. Încă n-am găsit-o pe Victra.

— Nu mai vreau să dansez, îi zic lui Duncan.

— Dar băieții o să se întrebe unde-am dispărut! spune el. Nu m-am însurat cu un bolovan.

Îi ating bărbăția și o simt însuflețindu-se.

— Nu mai vreau să dansez.

Locuința lui Duncan nu-i grozavă. Poate-aș fi crezut-o așa, dacă n-aș fi văzut Hyperionul, iar el o crede așa, fiindcă nu l-a văzut. Mi-o arată cu mândrie, de parcă nu fusese părăsită de oamenii care au locuit în ea. E suficient de mare pentru o familie de șase persoane. O mică bucătărie cu trofee pe perete, cu care se laudă până-l trag în dormitor. Se așază pe marginea patului și mă privește cu nervozitate. Muzica petrecerii răzbate prin piatră ca o șoaptă.

— E prea întuneric, spun eu.

El caută o lampă. Când o găsește în cele din urmă, se întoarce nervos pe pat și bate cu palma locul de alături. Mă așez.

Poate reușesc să mă înțeleg cu el. Poate ne va ajuta. Știe că nu-i bine ce se-ntâmplă.

— Asta nu-i casa ta, zic referindu-mă la faptul că a trebuit să caute lampa. El clatină din cap. Unde-i casa ta?

— Nu mai am. A avut grijă Războiul Șobolanilor de asta.

Își face de lucru cu tivul fustei mele.

— Și tu? Nu ești dintre pești.

— Lagalos.

Aștept să văd scânteia recunoașterii. Dar nu apare.

— De cât timp ești cu Mâna?

El își masează gâtul, reamintindu-și ceva ce ar prefera să uite.

— Cam de vreo trei ani. Scoate-ți rochia! Te rog!

A zis-o de parcă aș avea de ales.

Mă ridic și-mi dau jos umerii rochiei.

— De trei ani zici?

Pipăi cu limba molarul lui Fig.

— Scoate-o! zice el mai agresiv.

— De ce?

— Pentru că ești soția mea.

— De ce?

— Pentru că… Mintea lui năucită de băutură caută un răspuns. Eu te-am ales. Uite, vreau să fiu bun cu tine. Dar…

— Atunci suntem doi, oftez eu. Însă uneori bunătatea chiar nu-i posibilă.

El se ridică de pe pat, mai rapid decât m-aș fi așteptat, mă apucă de ceafă și-și vâră limba în gura mea. O las să se strecoare, până când el e distras de trupul meu, pe care-l pipăie. Își apleacă privirea ca să-mi ridice fustele și, în timp ce degetele lui bâjbâie între coapsele mele, sparg dintele. Un lichid mi se revarsă în gură. La început e fierbinte, apoi devine rece ca gheața.

Calibrarea ADN terminată. Sistemul antipersonal V-7 e gata de utilizare, rostește parazitul din mine. M-am întrebat cum făcea Fig de nu i se topea și ei carnea.

În timp ce mângâi fața lui Duncan, care se uită din nou la mine cu gura căscată, ochii întredeschiși și limba umedă și cercetătoare, gândesc un singur lucru: „O să fie zgomotos!”

Îi dau un brânci în piept. Se împiedică de marginea patului și cade pe jumătate. Apuc o pernă și scuip acidul din gură, având grijă să-i țintesc numai stomacul și picioarele. Se împrăștie pe trupul lui. Nu se petrece nimic. El se încruntă nedumerit, apoi, înțelegând că-i ceva în neregulă, își ia avânt și mă apucă de beregată cu mâna lui metalică.

Și atunci acidul se activează.

Mai întâi îi dispar hainele. Simte mirosul de fum, se uită în jos și scoate un urlet cumplit când acidul îi atacă pielea. Degetele lui mi se înfig în mușchii gâtului, dar nu încerc să respir. O să-mi dea drumul în curând. Îi pun perna pe față, căci continuă să țipe. Sunetul se aude mai înăbușit. Îl împing, ca să împiedic acidul de pe stomacul și picioarele lui să ajungă pe mine.

El își desprinde mâinile de beregata mea și se trage îndărăt, zvârcolindu-se când acidul începe să-i roadă intestinele și coapsele. Mușchii i se transformă în băltoace roșii care bolborosesc și, în curând, se văd oasele. Mă țin după el ca să-i apăs în continuare perna pe față, în timp ce se încurcă în cearșafuri tot zvârcolindu-se.

— Există un agent neutralizant, îi șuier eu la ureche. Spune-mi unde-i femeia Aurie și o să-l folosesc.

Îi iau perna de pe față. Încearcă să strige după ajutor, dar o apăs la loc înainte să apuce.

— Cum o să se poarte cu tine dacă rămâi fără picioare? Fac pariu că n-au piese de schimb. O să fii o ciudățenie. O ciudățenie târâtoare. Vorbește repede, altfel o să rămâi numai cu niște cioturi!

Retrag perna.

— În cutie. E-e-e-tajul patru. A-am închis-o în fosta pușcărie. O-oprește-l! OPREȘTE-L!

Îmi pipăi rochia.

— Scuze! Probabil l-am uitat în buzunarul de la pantaloni.

Apăs perna peste gura lui Duncan cât timp acidul continuă să-l roadă. Nu știu de ce, dar nu-i acopăr ochii, ca să mă vadă cum îl privesc murind. Mi se pare c-așa-i corect.

Acidul e necruțător. În mai puțin de un minut, îi roade intestinele și apoi coloana vertebrală, dar și picioarele.

În curând, e mort.

Mai am un dinte.

Mă ridic de lângă cadavrul lui și-mi trag palme, încercând să mă scutur de toropeala vinului ăluia nenorocit. Se pare că-i imposibil. Ne-au drogat temeinic. Sper că și eu i-am amețit la fel de tare pe Roșiii din mine. Cât va dura până când vor începe să se clatine? Până când Volga va pune mâna pe unul dintre bastoanele lor paralizante? Câte fete or fi avut curajul să folosească dinții? Asta-i adevărata problemă. Pistruiata și Leuța sigur au făcut-o. Dar restul? Nu m-am gândit la sincronizare. Cu atâția oameni ai Mâinii Roșii câți am văzut aici, o să fie ucise dacă n-o eliberez pe Victra.

Trebuie să mă pun în mișcare.

Controlez cadavrul lui Duncan și-i iau pistolul, asigurându-mă că încărcătorul e fixat bine. Cercetând casă, găsesc o pușcă cu impulsuri electromagnetice care a fost folosită la viața ei și o

secure de-a Obsidienilor. Las securea și încerc să-mi amintesc cum m-a învățat Volga să activez o pușcă în timp ce ne furișam împreună pe platoul muntos. Greșesc de două ori, apoi mă relaxez și-mi las mâinile să-și amintească singure ce trebuie să facă. Pușca scoate un zumzet grav, anunțându-mă că-i pregătită. Drăguț!

Cu arma pe umăr și cu pistolul îndesat în fuste mă îndrept către ușa de la intrare.

Șase Mâini Roșii mă așteaptă pe pasarela de afară. Codițe tremură în mijlocul lor. Mă arată cu degetul mormăind ceva de neînțeles.

„Căcat!”

70. LYRIA

Un tunet închis într-o sticlă

Când ciocanul acoperit de sânge îmi strivește degetul mic, mă zbat smucind de funia care mă leagă de masa de la popotă. Durerea îmi explodează în creier. Amețeala mea se spulberă într-o mie de pixeli. Mă trag îndărăt, căscând gura după aer. Osul s-a sfărâmat. Pielea se umflă și firicele de sânge apar în jurul adânciturii lăsate de ciocan. Harmony răsucește ciocanul și se lasă pe spate. Câțiva dintre băieții ei se învârt prin fosta popotă a Cenușiilor. Nu par supărați că Duncan a murit.

Aș putea să-i scuip dintele în față chiar acum, dar n-aș irosi doar viața mea.

— Aștept un răspuns, fato! Mai ai nouă degete la mâini. Zece la picioare. Două țâțe. O păsărică. Și pe urmă o să devenim creativi. Cum l-ai omorât pe Duncan?

Nu fac nimic, fiindcă am fost prizonieră suficient de mult timp încât să știu că, dacă faci ceva, vei fi lovit din nou.

— Am ascuns o fiolă cu acid în pantof. Băieții tăi nu m-au controlat în pantofi.

— De ce?

— Tu să-mi spui. Sunt idioții tăi.

— Și s-a nimerit pur și simplu să ai acid la tine?

— E război, nu? Găsești tot felul de chestii nostime și fără

stăpân.

— De ce l-ai omorât?

Harmony pare să se aștepte să-i recit ceva ideologie sau să mă vait că lumea nu-i corectă. Cruzimea ei îmi trimite fiori pe șira spinării, însă îi înfrunt privirea și ridic din umeri. Cred că nu-i place decât un singur soi de oameni.

— Nu-mi trebuie soț.

Ea izbucnește în râs, surprinzându-și oamenii. O ușă scârțâie, iar ea își ridică ochii.

— Pețitorul, spune Harmony. Chiar omul pe care voiam să-l văd.

El înțepenește, plimbându-și privirea de la ceilalți oameni la ciocan.

— Ce se-ntâmplă, șefa?

— Se-ntâmplă că, la etaj, mațele bietului Duncan s-au topit cu totul. Se uită la mine și chicotește ușor. Căsătoria nu-i pentru toată lumea. Dar, când cer prăsitoare, n-o fac ca să pierd luptători, nu, Pețitorule?

— Nu.

— Nu ce?

— Nu, Maică. O s-o omor imedi…

— Pețitorule, îmi ești dator cu un luptător viu, nu cu o prăsitoare moartă. Își răsucește ciocanul în mâini. Nu-i așa?

El privește ciocanul și încuviințează.

— Am problema aia la stomac, știi? Un fel de ulcer care-mi dă arsuri toată noaptea. Suficient de rele încât să nu pot dormi cât timp mă roade. Acum trebuie să mă mai chinuie noaptea și grija că oamenii mei nu pot să adulmece o Gamma.

Se uită la mine. Deci asta e. Îmi pipăi măseaua cu limba.

— Pot să miros un șobolan și prin apă. Duhoarea… Trage aer în piept. Atâtea amintiri vechi! Dar uită-te la ea cum minte cu dinții ăia de șobolan. Uită-te cum încearcă să se strecoare printre noi! Bate cu ciocanul în masă. Din ce clan ești, fato?

O privesc în ochi, imaginându-mi cum i se vor topi în orbite.

— Mă cheamă Lyria. Sunt cea din urmă Gamma din Lagalos.

— Lagalos, spune Harmony cercetându-și memoria. Tabăra 121. A fost o curățare fără probleme. Era cât pe ce să doborâm și un Telemanus ca bonus.

— Mi-ai omorât familia. Numele lor erau…

Înainte să închei, ea își coboară ciocanul peste degetul

arătător de la mâna mea stângă. Durerea neașteptată mă face să văd fulgere albe și aud un urlet. Dar nu-i al meu.

Harmony se uită dincolo de umărul meu. Îmi răsucesc capul. Unul dintre oamenii ei intră clătinându-se pe ușa deschisă, cu sângele curgându-i din gâtul și toracele pe jumătate topite. Se prăbușește peste bărbatul din ușă. Acesta îl prinde, apoi urlă ridicându-și mâna pe care acidul a început să i-o roadă.

— Câte sunteți? țipă Harmony la mine.

Mă pălmuiește atât de tare, încât uit să-mi activez măseaua. Până îmi revin, ea s-a ridicat de pe scaun și s-a îndepărtat. Mi-am ratat șansa. Harmony își scoate pistolul în timp ce dinspre așezare vin alte și alte urlete. Îi aruncă ciocanul Pețitorului.

— Află câte mai sunt! Restul veniți cu mine!

Pețitorul privește ușa care se trântește după ei, înăbușind țipetele îndepărtate. Apoi se întoarce spre mine cu chipul schimonosit de ură.

— Curvă tâmpită! M-ai pus prost cu șefa… Își apropie gura de urechea mea și-și plimbă ciocanul pe buzele mele. Ce fată rea!

Se așază pe marginea mesei.

— Acuma, nu zic că țineam la Duncan. Treaba-i că slujba asta mă cam lega de mâini și de picioare și el făcea niște manevre, știi. Dar… Bate ușor cu ciocanul în masă. Ordinele-s ordine.

Îmi rânjește în față. De aproape, vinișoarele sparte de pe nasul lui seamănă cu arterele rutiere din Hyperion.

— Nu erai tu vreo splendoare nici înainte, dar, dacă nu-mi spui câte fete se mai pișă acid, nici morții n-o să mai vrea să te sărute.

Nu vreau să-mi irosesc dintele pe el.

Și nici nu trebuie.

În spatele Pețitorului, o fată Roșie deschide ușa și se furișează înăuntru. E Pistruiata. Cu o mână freacă o pată întunecată de pe rochie. Deci a făcut-o. Cealaltă mână este ascunsă în buzunarul din dreapta. Are părul încâlcit și, când vede ce se petrece, pe chipul său stăruie aceeași expresie năucă. Își scoate mâna dreaptă din buzunar, dând la iveală un pistol coclit.

— Împușcă-l! îi zic.

Pețitorul se albește la față când se întoarce și o vede pe tânăra femeie pe care a rechiziționat-o cu nicio zi în urmă privindu-l de la cinci pași, cu un pistol în mână. Întinde brațul.

— Ai grijă cu fierătania aia, fătucă! Ai putea să rănești pe

careva. Face un pas către ea. Pune-l jos, da?

Pistolul tremură în mâna ei.

— Împușcă-l! țip eu.

Pețitorul face încă un pas, ezitând când o vede că-și încordează degetul pe trăgaci.

— Gândește-te cât de urât s-au purtat alde Gamma cu ai tăi, zice el. De câte ori au fost bolnavi frații tăi. Cum s-au îngrășat ei cu cutiile alea. În timp ce voi mâncați o zeamă chioară. Aia de colo-i o Gamma. Gesticulează către mine și Pistruiata clipește. Sigur că vrea să-ți murdărești mâinile în locul ei. Dar tu nu ești soi rău. Numa' lasă…

Pistolul străfulgeră. E de calibru mic, așa că, atunci când îl străpunge glonțul, capul lui pare pur și simplu să-și piardă dimensiunile obișnuite. Pețitorul nu cade. Doar începe să gâfâie ca un sondor suferind de rugina-plămânului. Ea îl împușcă din nou, de data asta în piept. El cade și rămâne pe podea zvâcnind, cu ochii deschiși.

— E mort? întreabă ea.

— De vorbit nu vorbește, zic eu.

Ea se cutremură îngrozită.

— Pistruiato! Hei, fată! Nu te-am întrebat cum te cheamă.

— Vanna.

— Vanna, eu sunt Lyria. Ești drăguță să mă dezlegi?

— Chiar ești o Gamma? întreabă Vanna și țeava pistolului se întoarce către mine.

Încremenesc.

— Da. Ai o problemă cu asta?

— Nu ești suficient de grasă pentru o Gamma.

Râd. Nu mă așteptam la asta.

Pistolul se declanșează și un glonț lovește funia de pe masă și-mi ricoșează pe lângă ureche. Îmi feresc capul, năpădită de adrenalină.

— Scuze! exclamă Pistruiata. Am crezut c-o să meargă!

A încercat să reteze funia trăgând în ea.

— Ești nebună? Folosește dracului un cuțit! Probabil are el unul în buzunar.

Pețitorul încă zvâcnește când Pistruiata îl caută prin buzunare și se ridică ținând un vibrocuțit. Mă eliberează murmurând scuze.

Crispându-mă din pricina durerii celor două degete sfărâmate,

îmi eliberez mâna legată și sar în picioare. Sângele îmi năvălește în cap. Când îmi limpezesc vederea clipind des, Pistruiata stă tremurând lângă trupul Pețitorului. Îi desprind pistolul dintre degetele inerte. Mă privește cum verific încărcătorul. Mai sunt douăsprezece gloanțe.

— Unde-s celelalte fete? o întreb.

Ea clipește, parcă revenindu-și.

— Nu știu. I-am văzut pe fereastră când te aduceau încoace. Freacă din nou cu mâna pata de sânge de pe rochie. Am venit cât de repede am putut. C-ce facem mai departe?

Nu există un răspuns corect la întrebarea asta. Cine știe dacă suficienți paznici din mină au băut poșirca aia? Dacă fetele au reușit să se ascundă suficient de bine? Dacă am pus destul *haemanthus* în băutură ca să aibă efect? Sau dacă Volga a reușit să-i convingă pe ceilalți s-o ajute să-i atace pe gardienii rămași în picioare? Ce să fac?

Chiar și cu un pistol, eu nu-s un contractant independent. La dracu', nici măcar soldat al Mâinii Roșii nu-s. Nu pot să le ajut pe fete. Am nevoie de cineva făcut pentru război.

Când eu și Pistruiata ne strecurăm pe pasarelă, așezarea e în fierbere. La nivelurile superioare ale orașului, bărbați cu carnea topindu-se pe trupuri se clatină pe pasarelele și podurile de lângă locuințele lor. Prietenii lor, mulți dintre ei beți, se reped să-i ajute, dar pe urmă îi împing la o parte, de teamă ca acidul să nu ajungă și pe ei. Acidul dezintegrează cablul unui pod și șase bărbați se prăbușesc răsucindu-se prin aer și aterizând cinci etaje mai jos, pe podeaua minei. Unul își crapă capul de o masă. Ceilalți rămân întinși strigând după ajutor, incapabili să se miște. Inși beți se reped în ajutorul lor.

Câteva mirese-copile pe care le cunosc urcă în fugă treptele, îndreptându-se către ieșirea din mină. Bărbați ai Mâinii Roșii aleargă să le taie calea. O văd pe Leuța conducând două fete într-un tunel aflat cu câteva etaje mai sus. Are un pistol în mână?

Harmony e cu două niveluri mai sus, îmbrâncind un bărbat care nu mai are față și dând buzna într-o locuință. Dinăuntru răzbat focuri de pistol. Cândva, știința faptului că o altă fată a murit din cauza mea m-ar fi făcut s-o iau razna, dar acum pur și simplu mă concentrez și mai mult asupra Cutiei, fortăreața unde erau încartiruiți Cenușiii pe vremea când mina funcționa.

Pereții ei metalici se ridică deasupra minei, iar legătura cu așezarea e asigurată de scări din traverse de metal, fixate în stâncă pe patru niveluri. Eu și Pistruiata ne repezim către o scară și începem să urcăm. Văzând niște bărbați care coboară, o abandonăm la nivelul următor. Îi șoptesc Pistruiatei să mă urmeze într-o locuință din care iese un bărbat. Când năvălim înăuntru, soția lui se trage îndărăt din ușă, strângând la piept un nou-născut. Îi fac semn să tacă și, la vederea pistolului meu, ea nu țipă. De fapt, se schimbă complet la față.

— Trebuie s-ajungem la nivelul de deasupra, îi zic.

Ea ne conduce la etajul locuinței și ne indică un cablu aflat dincolo de fereastră.

— Se leagă cu cel de deasupra. Se uită la degetele mele sfărâmate. Poți să urci?

— Suntem pe punctul de-a afla.

— Ce faceți?

— Probabil ar fi mai bine să rămâi în casă, îi răspund eu, înainte să ies pe fereastră.

Nu-i ușor, însă îmi îndes pistolul în buzunar și urc cablul punând o mână înaintea alteia. Aengus ar zâmbi, văzând că explorările alea n-au fost zadarnice. Pistruiata reușește să mă urmeze, ceva mai lent până începe să-și folosească picioarele ca să se împingă în sus din perete.

— Psst! șoptește o voce în timp ce Pistruiata se târăște către cel de-al șaselea nivel.

Mă întorc și văd chipul întunecat al Leuței privindu-mă din tunelul aflat între două locuințe.

— E sigur?

În spatele ei se ițesc vreo zece-douăsprezece fete.

— Încă nu, le zic eu. Așteptați aici și vă zic eu când să veniți.

Eu și Pistruiata folosim o scară tăiată în piatră ca să urcăm la al șaptelea nivel. Ajunse aici, traversăm podul suspendat până la Cutie. O trag pe Pistruiata îndărătul unor lăzi, chiar când ușile se dau de perete și vreo zece bărbați trec în fugă pe lângă ladă și pe podul suspendat, pentru a-și ajuta camarazii de jos.

Se pare că majoritatea băieților au fost atrași de țipetele de dedesubt. Cum știu eu asta? Se deplasează pe altă scară decât cea pe care mă aflu eu. Pe alte părți ale Cutiei. Mă aplec dincolo de margine ca să-mi fac o idee și-i văd traversând alte poduri suspendate.

Cum am știut că erau acolo?

Sau că bărbații ăia urmau să iasă pe ușă?

Sau că Pistruiata e în dreapta mea, foarte aproape?

Nu-i nici sunet, nici vedere, ci un soi de simț. Un zumzet surd în capul meu. Un soi de textură a mișcării. *Parazitul.* Deci nu-i complet stricat până la urmă. Nu știu ce face, dar îmi place.

Ușa Cutiei este o fâșie subțire de plastic. Acoperă o gaură care trebuie să fi fost tăiată în Cutie cu aparatul de sudură, oferindu-i acces la podul suspendat. Dă într-o sală întunecoasă, plină cu pachete de rații de-ale Republicii. Trecem pe lângă depozite ticsite cu produse electronice în cutii, alimente, jachete de blană furate și canistre de helium-3.

În cele din urmă, lângă o scară, văd indicatorul etajului. Etajul șapte. Cu trei etaje mai jos de locul unde a zis Duncan că se află Victra. Sunt cât pe ce să mă reped pe scări, însă o împing pe Pistruiata într-o încăpere și închid ușa, căci simt apropiindu-se niște soldați.

Așteptăm cu spinările lipite de perete, în timp ce cizmele lor zăngănesc pe holul metalic. Stând lângă ușă, îmi ațintesc pistolul către locul pe unde ar trebui să intre cel dintâi. Nu intră nimeni. Pistruiata mă privește.

— Cum ai știut?

— I-am auzit, o mint eu.

Ea dă să zică ceva, dar îi fac semn să examineze camera.

Este dormitorul cuiva. Pe peretele opus patului în dezordine, se ridică o movilă de sigilii Aurii, înaltă de aproape un metru. Apropiindu-mă, văd câteva figurine cioplite așezate pe un raft, ca și cum sigiliile ar fi o ofrandă adusă lor. Un sacrificiu. O jachetă militară atârnă de spătarul unui scaun, lângă masa pe care sunt dispuse în șiruri ordonate părțile componente ale mai multor arme, alături de trusele de întreținere. Podeaua de sticlă e acoperită cu un covor. Îl ridic și văd așezarea prin sticlă.

A fost pesemne camera Magistratului minei.

Nu-i greu de ghicit cine locuiește acum aici.

Îmi deschei pantalonii și mă pun pe vine.

— Ce faci? mă întreabă Pistruiata cu ochi mari.

— Trebuia să fac pipi. Mi s-a părut locul potrivit. Vezi dacă nu găsești o hartă!

După ce termin, cercetez încăperea împreună cu Pistruiata și găsim o hartă de hârtie lipită pe perete, deasupra unui panou de

comunicații. Depistez ruta care ne va duce către celulele închisorii, apoi studiez echipamentul de comunicații.

Îmi e complet străin.

Îmi fac de lucru cu butoanele, dar nu prind decât pârâituri sau comunicările dintre echipele Mâinii Roșii. Mă opresc numai când aud o voce de bărbat strigând:

— *L-a prins pe Darran, vin… vin…*

Semnalul se întrerupe brusc. Mai apăs pe câteva butoane.

— Știi ce faci? mă întreabă Pistruiata.

— Ce ți se pare că fac?

— Păi ce-ncerci să faci?

— Încerc să transmit un semnal.

— Tata a fost operatorul radio din tabăra noastră. Lasă-mă pe mine!

Mă dă la o parte de pe scaun. Mă aplec peste umărul ei și-o privesc cum lucrează.

— S-ar putea să dureze o secundă.

— N-avem o secundă.

Ea ridică din umeri și-și reia lucrul. Incapabilă să aștept, cercetez camera lui Harmony căutând orice ne-ar mai putea fi de folos. Descopăr două brice într-o cutie și pieptarul greu al unei armuri Aurii așezat pe un cadru la picioarele patului. Nu-mi dau seama dacă bateriile îi mai funcționează sau nu.

Încerc să mă concentrez și să obțin ajutorul parazitului, dar e latent. Pistruiata scoate un mic chiot și-mi face semn să mă apropii.

— E numai o transmisie generală. Nu știu cum să chem pe cineva anume. Sau dacă măcar se poate cu chestia asta.

— Cât de departe bate? o întreb așezându-mă pe scaun.

Ea clatină din cap. Mă uit la microfon. Dacă transmit numele Victrei, dușmanii ei vor veni încoace, și pare să aibă o grămadă. Măcar răzbate semnalul ăsta până pe teritoriul Republicii? N-o să reușească să-i întreacă pe ascomanni dacă ei sunt prin apropiere și s-ar putea să nu poată ajunge deloc la Victra dacă ăsta-i teritoriul Obsidienilor. Deci cine-a mai rămas?

Zâmbind larg, mă aplec spre microfon.

71. EPHRAIM

Printre pârâituri

Două săptămâni de căutări zadarnice și nu ne putem lăuda decât cu resturi de nave și cu scăpări la mustață din ghearele forțelor aeriene, atât ale Republicii, cât și ale Tribului Tuturor. Electra și cu mine ne-am pierdut speranța și, dacă n-ar fi Pax și dac-am avea încotro să mergem, am fi renunțat de mult.

Azi mi-a picat tura de noapte. În timp ce copiii fură câteva ore de somn, eu mă aplec deasupra comenzilor și privesc fiordurile de dedesubt. Senzorii noștri pasivi pulsează, nedetectând niciun apel de urgență. Volga a murit. Îmi plimb un deget de-a lungul cicatricei ce se formează deasupra tăieturii făcute de Electra. Implantul cardiac instalat în mine de Tribul Tuturor zornăie în containerul lui. Fiecare zi ce trece mă face să-mi simt inima tot mai asemănătoare cu implantul ăla: artificială și o mare glumă.

Un semnal slab întrerupe pârâiturile electricității statice.

— *Bază*... *Roșii la coordonatele*...

Mă încrunt și ajustez senzorii.

— *Repet, toată nenorocita de*... *la patruzeci și șase de grade*... *noi*... *sub asediu. Toate*... *și dușmani ai Mâinii Roșii*... *vă cerem ajutorul. Repet*...!

Cunosc vocea care mitraliază coordonatele.

Aparține unei fantome.

Declanșez sistemele interne de alertă ale navei și dau volumul la maximum. În jumătate de minut, Electra și Pax se împleticesc pe coridor frecându-se la ochi.

— Dacă-i altă alarmă falsă, o să-ți retez...

O întrerup pe Electra și pun înregistrarea. Cei doi copii se așază pe scaunele lor și mă ajută să compilez mesajul din crâmpeiele răzlețe, până când este cât de clar poate fi. Lyria este asediată în ceea ce pretinde a fi cartierul general al Mâinii Roșii. Face apel la toți dușmanii Mâinii Roșii, chemându-i în ajutor. Cel mai probabil a fost ținută într-o celulă aproape de Volga. Dacă trăiește, s-ar putea ca Volga să fie cu ea. Nici nu îndrăznesc să sper.

Pax începe să introducă imediat coordonatele pentru a schimba cursul. Îi dau peste mână.

— Dacă-i vorba de cartierul general al Mâinii Roșii, ne trebuie mai mulți oameni.

— Obsidienii sunt excluși din start, spune Electra. Ne-ar captura din nou. Republica?

— N-o să acorde atenție apelului nostru, zice Pax. Avem coduri de urgență, dar, dacă ar fi fost Urlători pe Marte, ar fi răspuns transmisiunilor noastre inițiale. Chiar dacă reușim să-i trimitem mesajul unchiului Kieran, ar fi prea târziu.

— Republica și Tribul Tuturor sunt la un pas de războiul total, spun eu. Și unii, și alții vor crede că-i o cursă. Ca să nu mai pomenesc că, dacă se află că voi doi sunteți în nava mea, devenim ținta tuturor mercenarilor dornici să încaseze un cec baban.

— Atunci cine a mai rămas? întreabă Electra.

— Marte, spune Pax.

Eu și Electra îl privim, așteptând lămuriri.

— Trebuie să amplificăm semnalul Lyriei.

72. LYRIA

Ultimul dinte

Pistruiata se clatină sub greutatea enormă a platoșei Aurii, în timp ce înaintăm pe coridor către închisoare. Merg înainte, cu pistolul în mână, încercând să fac parazitul să repornească. Nu-mi dau seama unde sunt ceilalți.

Coridorul de metal e plin de ecouri. Undeva departe, niște bărbați strigă. Cizme bubuie pe scări. Uși se trântesc. Eu și Pistruiata ne furișăm prin spatele a trei bărbați ce stau într-un soi de sală de comunicații transparentă, scăldați în lumina palidă și albastră a hologramelor. Poate n-au observat semnalul meu ieșind. Poate nici n-a ieșit. Majoritatea globurilor de supraveghere sunt întunecate, dar sunt aprinse suficiente ca să-i arate pe sclavii din mine scoțându-și lanțurile printre cadavrele stăpânilor lor. Un grup se adună în jurul Volgăi. Sângerează dintr-o rană la cap și țipă la ei ținând în brațe o pușcă.

„Bravo, uriașo!”

Apoi unul dintre bărbați se apleacă asupra display-ului său și

înțepenește. Vocea mea umple camera. Suntem blocate la jumătatea coridorului. Au aflat! Pistruiata mă privește înspăimântată. O împing într-o debara.

— Așteaptă-mă aici!

— Unde te duci?

— Tu așteapt-aici cu armele. Mă-ntorc imediat. Nu ieși nici dacă m-auzi țipând.

Încuviințează și eu închid ușa. Îmi încleștez mâinile pe pistol. Oameni vin din ambele direcții. Arunc pistolul și mă las în genunchi.

— Uite târfa!

Năvălesc de după colț cu puștile pregătite, iar eu rostesc singurul lucru care-mi trece prin cap în timp ce niște psihopați furioși aleargă către mine:

— Sunt cu Auria. Am informații de vânzare pentru Harmony.

Reușesc să evit în ultima clipă un bocanc care-mi ținta gura. Îl încasez însă în cap și cad într-o parte. Cineva mă apucă de păr.

— Ce informații?

— Știu unde-s celelalte fete ale lui Julii.

•

În ziua în care clanul meu a văzut cerul pentru prima oară, am făcut turul Cutiei. Tata a observat că închisoarea nu m-a impresionat deloc. Mi-a spus că era o închisoare mică, pentru delicte mărunte. Oricine se făcea vinovat de o infracțiune mai gravă era biciuit sau ajungea la spânzurătoare. Închisoarea le era destinată bețivilor gălăgioși, minerilor nesupuși care aveau nevoie să-și mai răcorească sângele și uneori șobolanilor turnători veniți să vândă secretele clanului lor pentru o bucățică de brânză.

Nu știu de ce, dar l-am întrebat dacă a fost vreodată șobolan și el a amuțit.

Închisoarea acestei mine este la fel de mică precum a noastră. Dar, în locul bețivilor și minerilor, în fiecare celulă se înghesuie câte zece-doisprezece Obsidieni și Roșii flămânzi. Mă aruncă într-o celulă și duhoarea mă copleșește.

O să mă încuie până vine Harmony din haosul de dedesubt, așa cum am sperat. Din ce se aude, totul pare să se domolească. Sper că Leuța e încă în ascunzătoare.

În celula mea nu se mai află decât o singură prizonieră, însă

picioarele ei lungi ocupă aproape tot spațiul. Victra stă ghemuită pe podea. Când mă ridic din locul unde m-au aruncat gărzile, nici nu se clintește. Poartă niște pantaloni zdrențuiți care de-abia îi ajung până la glezne. Cămașa care-i acoperă umerii musculoși e sfâșiată și însângerată. Are o rană deschisă la cap.

Nici măcar nu mă privește. Nici nu pot să-mi imaginez cât suferă.

— Victra, spun eu. Nu-mi răspunde. Victra, am venit să…

Ușa închisorii se izbește de perete. Zece perechi de cizme se îndreaptă către noi. Harmony e în fruntea unui grup alcătuit din cei mai fioroși oameni ai ei.

— Parcă te-am lăsat la parter. Mi-a văzut cineva fierăstrăul?

Un bărbat pălește.

— Credeam că vrei să folosești ciocanul.

— Da, dar și *ciocanul* mi l-am lăsat la parter.

Un alt bărbat se repede după colț și revine cu un fierăstrău acoperit de sânge uscat. Harmony îi zâmbește, se uită urât la primul individ și trage un șut în ușa celulei.

— Ce-i vrăjeala asta despre celelalte fete? Scuipă. De parcă Julii ar risca să-i spună așa ceva uneia ca tine. Cum ai strecurat acidul înăuntru? Trage un alt șut în ușă. Unde-i ascuns?

— La tine-n pizdă, îi zic.

Ea mă ațintește amenințător cu fierăstrăul. Apoi cineva strigă:

— Am prins una!

Târăsc înăuntru o fată moartă. Harmony își face loc până partea opusă a camerei, unde oamenii ei întind trupul pe o masă. Toți sunt cu spatele. Pocnesc din degete până când Victra mă privește.

Îmi sparg dintele.

Fără să-și schimbe expresia înfrântă, Victra își adună picioarele sub ea. Acidul îmi inundă gura. Ea îmi întinde mâinile încătușate. Când acidul se răcește, recunoscându-mi ADN-ul, las să picure o dâră subțire în locul unde cătușele ei sunt prinse una de alta. Apoi scuip restul în broasca celulei. Începe s-o roadă fumegând.

— E în dantură, murmură Harmony după ce a cercetat-o pe fata moartă. Se răsucește pe călcâie. E în dantură!

Înainte ca oamenii să se întoarcă spre celulă, încuietoarea scoate un clanc plăcut.

N-am fost niciodată pe Mercur, unde-i Hipodromul. Dar am

văzut filmări cu cursele de care de odinioară. Când sună cornul, vezi mușchi încordându-se, praful ridicându-se și totul devine… intens.

Victra țâșnește afară din celulă.

Rănită, obosită, încă nerefăcută după naștere, nu-i ce-ar trebui să fie. Dar oamenii ăștia i-au omorât copilul, așa că au parte de soarta pe care și-au croit-o singuri.

Pe primul îl ucide, frângându-i șira spinării dintr-un șut administrat în partea de jos a spatelui. Pe al doilea îl omoară ca să-i poată folosi trupul și vesta groasă antiglonț drept scut. Trupul lui erupe când propriii săi camarazi deschid focul. Și apoi Victra e în mijlocul lor, nu blocându-le pe rând atacurile, ci sărind asupra lor și ucigându-l pe unul, chiar în timp ce se răsucește să-l anihileze pe următorul. Cei pe care nu-i omoară sunt secerați de tovarășii lor. Gloanțe și rafale de energie ricoșează prin închisoare. Mă trântesc la podea și două rafale de energie sunt cât pe ce să-mi taie picioarele.

Harmony aruncă o privire acestei scene, țintește și-și împușcă în ceafă un soldat pe care Victra l-a aruncat în ea. Trupul o doboară și, când se ridică scuturându-și capul, amețită de impact, o vede pe Victra plină de sânge, făcând prăpăd în jur în timp ce înaintează spre ea.

Ca un gândac ce e, Harmony o ia la fugă.

Victra încearcă s-o urmărească, dar Mâinile Roșii se aruncă în calea ei ca înnebunite, dispuse s-o ajute pe Harmony să scape chiar cu prețul vieții lor. Victra profită de ofertă.

Când își ridică piciorul de pe spinarea frântă a ultimei victime, în încăpere nu se mai aud decât gemetele prizonierilor. Victra se îndoaie de mijloc respirând greu, cu un glonț în umăr, picioarele pline de tăieturi și ceva roșu pulsându-i în fesa dreaptă.

Apoi iese din încăpere. Mă uit la prizonieri, care au început să tragă cu ochiul din celulele lor găurite de gloanțe. N-o să fie de niciun folos dacă-i eliberez. Sunt prea slabi. Mă reped s-o ajung pe Victra, strigând-o pe nume. A dispărut deja. Urme însângerate de pași cotesc la stânga. Le urmez, auzind mai întâi niște bufnete umede, apoi descoperind-o pe Victra în centrul de comunicații pe lângă care m-am furișat mai devreme. Studiază transmisiunile holografice, în timp ce în jurul picioarelor ei goale sângele se adună în băltoace. O hologramă o arată pe Volga și câteva zeci de sclavi trăgând în Mâinile Roșii undeva într-un

tunel. Alte sute de sclavi s-au ghemuit în spatele lor, gata să ridice arma scăpată de vreun camarad. Sunt depășiți numeric de oamenii Mâinii, care se revarsă dinspre oraș pentru a le tăia calea în tunelul principal.

— Tu ai făcut asta? întreabă ea fără să se întoarcă.

— Da. Dar acum aș avea nevoie de ajutor.

Ea îmi aruncă o privire, apoi se întoarce din nou către monitoare. Harmony urcă în fugă o scară.

— O să scape, spun eu.

— Îmi dau seama. Studiază holograma, apoi se așază la panoul de control și-i examinează comenzile. Ceea ce nu înțelegi este că le-ai semnat tuturor condamnarea la moarte. Au o armată cantonată în jurul gurii minei. N-o să reușim să ieșim.

— Am chemat întăriri, spun eu.

— Metaforic sau concret?

— Ăăă, concret.

Ea se răsucește.

— Urlători?

— De parc-aș avea numărul lor! Am făcut ceva ce se cheamă transmisie generală.

Se încordează.

— Te-ai folosit de numele meu?

— Nu-s idioată.

— Mi-ai mai zis asta, spune ea reîntorcându-se la treabă.

Harmony intră în goană într-o încăpere largă, cu acoperișul deschis către cer. Cincizeci de bărbați se lasă să alunece pe scările ce atârnă pe marginea acoperișului. Harmony țipă la un pilot și urcă într-o navetă. O clipă mai târziu decolează, ridicându-se încet din mină. Degetele Victrei se mișcă pe comenzi și videocamera tremură. Cei care tocmai au coborât pe scări arată în sus. Apoi văd ce se întâmplă. Cerul se micșorează cu iuțeală, pe măsură ce acoperișul se închide. Se închide înainte ca naveta lui Harmony să poată scăpa. Aripile superioare ale navetei se rup de la jumătate în urma coliziunii cu tavanul și vehiculul se învârte cu motoarele dând rateuri până se prăbușește pe podea.

Victra se ridică.

— Unde te duci? întreb arătându-i holograma care o înfățișează pe Volga.

— Să plătesc o datorie.

— Volga are nevoie de ajutorul tău. Toți avem nevoie de ajutorul tău! strig în urma ei în timp ce pleacă. Harmony are zeci de oameni cu ea acolo sus. Dacă mori, n-o să mai poți ajuta pe nimeni!

— Și de ce te-aș ajuta? întreabă ea întorcându-se din ușă.

Holograma o înfățișează pe Harmony târându-se afară din naveta doborâtă. Oamenii ei o trag către un lift gravitațional.

— Pentru că și eu te-am ajutat. Și Volga la fel. Și cineva mi-a zis odată că răzbunarea se servește mai bine la rece.

Ea mă privește îngândurată.

— Putem s-o prindem după aia. Acolo jos sunt fete. Fete care și-au riscat viețile fiindcă nu mai puteau îndura. O să le lași să moară cum a murit Ulise?

Ea înțepenește. Se uită urât la mine, apoi își contemplă rănile sângerânde.

— O să am nevoie de armură.

Strig în lungul coridorului:

— Vanna, sunt Lyria. Poți să ieși acum!

Ușa debaralei din spatele Victrei se deschide, făcând-o să tresară. Mopuri se răstoarnă pe podea, apoi Pistruiata iese împleticindu-se. Se îndreaptă, se uită timid la femeia Aurie, apoi îi întinde platoșa.

— Doamnă, v-am adus ceva armură. Scoate bricele. Și astea.

Victra aproape zâmbește.

•

De pe pod, Victra, eu și Pistruiata privim Comuna de dedesubt. Victra ne-a silit să ne ascundem timp de zece minute, deși a refuzat să ne explice de ce. Mâna Roșie a reușit să restabilească ordinea jos. Chiar dacă n-au găsit toate fetele, tot au capturat câteva. Zeci dintre ele sunt adunate în centrul așezării, sub pază, iar majoritatea bărbaților aleargă spre tunelul principal ca să se lupte cu Volga și cu ceilalți sclavi. Atunci înțeleg de ce a așteptat Victra. Neputând să scape pe deasupra, Harmony coboară. Se deplasează pe fundul Comunei, dându-le oamenilor ei ordine cu privire la fete și conducând un grup de mai bine de patruzeci de inși în tuneluri ca să facă joncțiunea cu trupele ei mai numeroase.

— Vrea să mă vâneze, zice Victra. Mi se pare corect. Ne dă mie și Pistruiatei grenadele pe care le-a adunat de la cei uciși. Aduceți-mi astea jos!

Și sare peste balustradă.

Le-am crezut pe Figment și pe Volga culmea lanțului trofic, asta până când o văd pe Victra descinzând asupra așezării. În timp ce eu și Pistruiata coborâm scările, Victra sare de la un nivel la altul, uneori coborând două deodată, alteori urcând unul și ucigând totul în cale. Aterizează între trei bărbați Roșii aflați pe un pod și-i aruncă peste balustradă. Sare un etaj mai sus și distruge un tun portabil înainte să fie activat. Gloanțele mușcă piatra în jurul ei, în timp ce sare două etaje mai jos, retezând cu briciul vreo zece inși care coborau o scară către nivelul al doilea. Îi ucide și pe cei care s-au adunat la baza scării, apoi, aproape ca-n joacă, ia puștile morților și începe o partidă de v-ați ascunselea, ba ascunzându-se, ba ieșind la vedere, trăgând două împușcături rapide, adăpostindu-se, deplasându-se, trăgând două împușcături rapide, adăpostindu-se, deplasându-se. În curând, toți bărbații lăsați în centrul așezării ca să păzească fetele zac pe spate sau se îndepărtează târâș, cu trupurile ciuruite.

Coborâm ultima scară și alergăm către Victra, care e ghemuită la adăpost și se uită după potențiale amenințări. În armura ce nu-i pe măsura ei sunt turtite cinci cartușe de pușcă cu impulsuri electromagnetice. În bicepsul drept are o gaură prin care pot să văd.

— V-a luat ceva s-ajungeți, zice ea luând grenadele.

Urechea stângă i se mai ține doar într-o fâșie de piele. Fac semn către ea.

— Nu te mai lăsa distrasă!

O smulge și și-o vâră sub platoșă, apoi se răsucește la auzul unui foc de armă. Leuța, care a fost prinsă de oamenii Mâinii, a înhățat unul dintre pistoalele lor și trage într-un ins care se îndepărta șchiopătând, până când acesta se prăbușește. Devine mai puțin nostim când se repede la el, trăgând în trupul care se zvârcolește până rămâne fără cartușe. Își ridică fața stropită de sânge pe care nu se citește nicio emoție. Victra se întoarce către mine.

— E una de-ale tale?

— Mai mult sau mai puțin.

Ea mârâie.

— Mă-ntorc imediat!

— Vin și…

— Nu!

Îmi trage un șut atât de zdravăn, încât nu-mi mai simt coapsa, apoi țâșnește silențios către tuneluri, ucigând doi bărbați ce vin din direcția unde grosul trupelor se luptă cu sclavii. Apoi dispare. Piciorul îmi e cuprins de o crampă. Mă ridic clătinându-mă și șchiopătez pe urmele ei, în timp ce Pistruiata le ia pe fete și se apucă să caute o ascunzătoare. Urmez dâra de cadavre lăsată de Victra până când tunelul se lățește și dau peste vreo două sute de membri ai Mâinii Roșii care trag în lungul tunelului, în Volga și ai ei. Zgomotul e cumplit. Victra s-a ghemuit în spatele locului unde și-au adunat răniții. Tocmai a aruncat ceva și se întoarce s-o zbughească înapoi prin tunel. Mă vede și-mi face semn să mă întorc.

Bum. Bum. Buuum.

Grenadele încep să se declanșeze în spatele soldaților Mâinii Roșii, făcând găuri în rândurile lor, până când tot tunelul e plin de praf. Exploziile se sting, dar sunt urmate de un răcnet tot mai puternic, care crește în gâtlejul tunelului. Sclavii dau năvală prin vălul de praf.

Mă ascund după un bolovan alături de Victra, râzând în timp ce Mâna Roșie se dezintegrează sub ochii mei.

— Nu sta acolo ca idioata, zice Victra care se sprijină într-un genunchi, ochind un bărbat ce răsare pe jumătate orbit din norul de praf. Împușcă și tu ceva!

Mă pun într-un genunchi lângă ea, îmi sprijin brațele de bolovan și ochesc. Trag până când văd cum din norul de praf răsare o femeie, împingându-și propriii oameni în calea sclavilor eliberați.

Harmony încearcă să fugă. O arăt cu degetul, dar Victra a pornit deja la vânătoare.

73. LYRIA

În sfârșit, ea urlă

Am pierdut-o pe Victra în tunel. Când sorții luptei s-au întors împotriva oamenilor ei, Harmony i-a lăsat să moară și a fugit printr-un tunel lateral. Eu și Victra am pornit după ea, dar Victra

a luat-o înainte cu picioarele ei lungi și am rămas în urmă. Întunericul tunelului e aproape total, însă îmi văd respirația dinaintea feței în timp ce merg pe cărarea abruptă tăiată cândva de un excavator.

Mă opresc brusc, la auzul unei șoapte, și rămân nemișcată. Umbre lungi unduiesc pe tavanul tunelului, la numai douăzeci de pași deasupra mea. Deci de aia a ales tunelul ăsta. Fac un pas și umbrele încremenesc. Pândindu-mă.

Din față, unde tunelul se abate în jos, răsună împușcături.

Mă reped într-acolo fără să mă uit dacă umbrele mă urmează.

Cobor cu greutate prin tunelul abrupt, alunecând practic jumătate din drum în graba mea, și o găsesc pe Victra ghemuită îndărătul unui bolovan. Se repede către următorul. O rafală de energie topește stânca în locul unde s-a aflat.

— Ți-ai lăsat oamenii să moară, zice Victra.

Se deplasează către următorul bolovan. Înainte să ajungă la adăpost, două împușcături sfârâie pe lângă ea.

— O să găsesc alții, spune Harmony aflată mai încolo, unde tunelul se lărgește alcătuind o încăpere cu pereți întunecați și alunecoși și nicio sursă de lumină, cu excepția verdelui acid al rafalelor armei ei.

Probabil are vreun dispozitiv optic ca să poată vedea aici. Stai așa, eu cum de văd? Siluetele sunt cețoase, ca niște umbre suprapuse peste cerneală, dar o zăresc pe Harmony privind prin cătarea puștii.

— Ți-ai omorât semenii.

Victra se preface că se repede către alt bolovan. Harmony trimite o rafală de împușcături într-acolo. Victra o ia în direcția opusă, dispărând într-o secțiune surpată a tunelului.

— L-ai omorât pe Ares.

— Pentru că era unul de-ai voștri! strigă Harmony înspre umbre. Ieși afară și luptă-te cu mine, târfo!

Rămân în beznă și o ochesc atentă cu pistolul.

— I-ai omorât familia Lyriei.

— Cui îi pasă? rânjește batjocoritor Harmony.

Verifică muniția armei exact în clipa în care Victra își dă drumul din tavan.

Harmony apasă pe trăgaci.

Clic.

Ea pufnește și aruncă arma în Victra, apoi dă să-și scoată

cuțitul din cizmă. Victra prinde arma din zbor și o lovește peste mână. Harmony dă îndărăt cu degetele rupte. Cuțitul cade zăngănind. Ea încearcă s-o izbească pe Victra cu cealaltă mână. Victra îi lovește pumnul încleștat, sfărâmându-i oasele. Îmi pun bine pistolul și mă îndrept către ele.

— I-ai omorât copilul, îi zic lui Harmony.

Victra aprinde o rachetă de semnalizare și o aruncă la picioarele lui Harmony. Îi smulge vizorul cu vedere nocturnă.

— Și ea i-a ucis pe ai mei! șuieră Harmony, întâmpinându-mă cu o ură aproape la fel de mare ca aceea destinată Victrei. Au putrezit din pricina unei boli eradicate cu șase sute de ani în urmă. De ce? Pentru ce? Scuipă. Pentru asta!

O urmăresc cum spumegă de furie, și nu-i monstrul pe care mi-l aminteam. Forța copleșitoare care mi-a șters fratele și familia de pe fața planetei. E doar o femeie furioasă. Mi se pare atât de neînsemnată, încât de abia reușesc să mă înțeleg. Mi-e milă de micimea ei, dar nu suficient ca să încetez s-o urăsc.

Aud ceva în spatele ei. Un soi de șușotit. Înaintez prudentă, în timp ce ea se încruntă furioasă la întreaga lume.

— O să ardeți cu toții, ne promite Harmony. Am o navă-torță. Am ordonat ca, dacă nu contramandez eu, să tragă în mina asta cu tot ce are. Ce n-o să se facă scrum o să fie îngropat sub două sute de metri de piatră. Sunteți prinse aici, cu mine. Dar, dacă iau legătura cu ei… ne mai putem juca și altă dată.

Victra își ridică briciul.

— O să-ți ofer și ție ce i-am oferit poetului. Alege-ți ultimele cuvinte!

Mă trag mai aproape de șoapte.

— Sunt valoroasă pentru Republică.

— Nț!

Victra e cât pe ce s-o înjunghie pe Harmony în inimă, dar o prind de încheietura groasă. Ea mă privește încruntându-se.

— Nu așa. Ai încredere-n mine!

Mă apropii de Harmony și-i smulg o rachetă de semnalizare de la centură. O activez și o arunc în direcția șoaptelor. La lumina ei văd că podeaua dispare nu departe de locul pe care l-a ales pentru confruntarea finală cu Victra. O punte îngustă de stâncă traversează un abis, fără îndoială locul unde Harmony încerca s-o atragă pe Victra și s-o ucidă.

Dintr-un șut, arunc racheta în prăpastie, în timp ce Victra o

târăște pe Harmony mai aproape. Racheta cade într-un ghem de vipere adunate lângă căldura unui izvor termal. Un aer cald și umed se ridică spre noi.

Mă întorc către Harmony și o văd privind în jos speriată ca un copil.

Crezuse că erau salvarea ei.

— Astea-s adulte, îi zic. N-o să te omoare. O să te otrăvească suficient ca să paralizezi și o să-și depună ouăle în tine. În câteva zile, o să fii mâncată de dinăuntru spre afară.

— Poezie în mișcare. Pa, javră! zice Victra, apoi o apucă pe Harmony de centură și de guler și o aruncă în groapă.

Harmony flutură cu disperare din brațe în timp ce se prăbușește printre vipere. O afurisită mai groasă decât coapsele mele laolaltă și-o revendică prima, mușcând-o încă dinainte să aterizeze. Colții pătrund cu un sunet cărnos. Harmony scoate alt cuțit de la centură, dar vipera i se încolăcește deja în jurul brațelor și picioarelor, foșnind ușor în timp ce o imobilizează, apoi își îngroapă capul în pântecele ei, depunând ouăle din sacul pe care-l are în gât.

Gura lui Harmony se deschide într-un țipăt tăcut de durere.

Apoi, în cele din urmă, urlă.

N-am mai auzit niciodată un asemenea urlet. Nici când o privesc. Nici când ajung la capătul tunelului împreună cu Victra, urmărite de ecoul suferinței ei. Este urletul unei femei care a pierdut totul cu mult prea mult timp în urmă. Eu și Victra îl auzim, însă nu ne întoarcem.

Harmony s-a hrănit din durere toată viața. Și de durere o să aibă parte până la sfârșit. Nu las să-mi scape lecția.

•

Sclavii i-au lăsat pe soldații Mâinii Roșii să zacă pe jos muribunzi și au plecat în căutarea drumului spre suprafață. Îi găsim adunați în centrul Comunei, alături de aproape o sută de prizonieri ai Mâinii Roșii. Volga dă ordine unui grup de femei și bărbați plini de sânge, spunându-le să caute o ieșire. Șase sunt Obsidieni, iar restul Roșii care au imprimate pe frunte sigiliile deformate ale clanului Gamma.

Am crezut că n-o să mai simt nimic, până când văd că fetele mele au ieșit din ascunzători. Leuța și Pistruiata sunt lângă peretele opus. Fata mai mare plânge agățându-se de Leuța, care se zbate să se elibereze și-mi face semn, strângând încă în

mână pistolul.

Alte fete îi iau la șuturi pe bărbații Mâinii. Din oraș coboară alte femei, multe locuind deja de ceva timp aici. Soțiile. Sub privirile vigilente ale sclavilor, unele soții pun mâna pe puști și le ațintesc către alte soții, împingându-le alături de bărbați. Unele dau cu pietre în călăii lor, îi trag de păr sau încearcă să le crape capetele cu bolovani, urlând cu o mânie imposibil de pus în cuvinte.

Nu-i treaba mea să le opresc.

— Ușa spre exterior este închisă, zice Victra.

Volga se răsucește și ne vede apropiindu-ne. Arată groaznic, dar lasă să-i cadă pușca și mă cuprinde în brațe. Pe Victra o salută înclinând din cap.

— Cum ați..., dă Volga să întrebe.

— Mai târziu, i-o taie Victra. Își extrage o bucată de metal din piciorul desculț. Problema cu Harmony a fost... rezolvată, dar a zis că au o navă-torță. Dacă-i adevărat, avem o problemă.

Chiar avem o problemă. Poate că Victra a blocat ușile, dar cei din tabăra de la intrarea în mină o evacuează la nimereală. În curând vedem de ce. Prin camerele din afara minei, privim cum copacii de pe platou tremură când ceva nevăzut se ridică în aer. Nu peste mult timp, o umbră se întinde peste ei și o navă lungă de șase sute de metri se înalță din mare.

Victra se reazemă de spătar făcând scaunul să trosnească.

— Ei, fetelor, n-a fost rău cât a durat.

— Lyria spune c-a reușit să transmită un apel, zice Volga.

— Display-urile sunt goale, spune Victra. Nu l-a auzit nimeni. Ciocănește cu degetele în instrumente. Oricum, pe cine ai chemat?

Pe scaner apare un punct. Victra se încruntă și se apleacă înainte.

Eu înghit în sec, pe măsură ce apar tot mai multe puncte.

— Marte, șoptesc eu.

74. EPHRAIM

Fiul Revoltei

Două rachete lance ale *Bulgărelui de Nea* gonesc spre orizont. Li se alătură încă treizeci, lansate de puținele nave din flota noastră improvizată capabile de așa ceva. Se avântă înainte într-o linie subțire către nava-torță monstruoasă, lungă de șase sute de metri și către scutul ei iridescent, care ne taie calea spre fetele noastre și spre ultimele rămășițe ale Mâinii Roșii.

Când am primit semnalul Lyriei după două săptămâni de căutări, l-am amplificat ca să-l audă jumătate din continentul Cimmeria. Nu m-am așteptat la o reacție. Pax, da. Până am ajuns în nordul Mării Termice, instrumentele noastre de bord păreau stropite cu vopsea din pricina semnăturilor navetelor ce se apropiau. Cu cei doi giganți de pe Marte, Republica și Obsidienii, ocupați să declanșeze Armaghedonul, locuitorii de pe Marte s-au deșteptat.

Au sosit mai bine de trei sute de nave: distrugătoare-de-aripi vechi pilotate de miliția Roșie din Acaron, canoniere suple ale patrioților Argintii din Nike și Attica, nave de război greu-încercate ale piloților renegați ai Republicii, transportoare civile de mărfuri, navete de pescuit, navete de pasageri, majoritatea fără arme, cu punțile deschise pline ochi cu Gamma adunați la repezeală din mine, sate și tabere de asimilare din tot nordul Cimmeriei. Toate zburând suficient de jos deasupra mării pentru ca pântecele să le sclipească de apă și sare. Toate venite să-i tragă Mâinii Roșii șutul pe care implora să-l primească. Marte a fost cea dintâi planetă înrobită de Aurii. A devenit leagănul libertății și apoi copiii ei au privit cum Roșiii care declanșaseră totul au fost striviți de ceea ce a urmat. Acum, gonind pe deasupra mării, strigă: „Furia sângerie! Furia sângerie!”

Numai ca să descopere o nenorocită de navă-torță tăindu-ne calea!

Pax a estimat că are puțin personal, și acela nu foarte disciplinat. A avut dreptate.

Niciun baraj antiaerian nu ne distruge proiectilele. Fără aliați Albaștri conectați la nivel neuronal cu nava și fără IA-uri sofisticate care s-o controleze, Mâna Roșie trebuie să recurgă la comenzi manuale. Probabil că oamenii ei gonesc pe coridoare și sar prin tuburi gravitaționale ca să ajungă la tunurile de la tribord. Le ia suficient de mult ca să apucăm să le dăm sângele pe nas.

Rachetele noastre detonează una câte una. Sub impactul

cinetic, scuturile lor scânteiază și tremură.

— Escadrila Alfa, faza doi! intonez eu în cască. Escadrila Beta, faza unu!

Întrucât *Bulgăre de Nea* este cea care a amplificat semnalul, Pax m-a îndemnat să preiau comanda și să le ordon celorlalte nave să facă joncțiunea cu noi deasupra mării, la sud de locul semnalului. Cât s-au strâns, căpitanii adunăturii ăsteia pestrițe s-au ciondănit atâta între ei, încât am preluat comanda mai mult din frustrare decât din ambiție. Repertoriul meu vast de înjurături și nava mea șmecheră în mod cert m-au ajutat să-mi impun dominația asupra haitei.

Când nava-torță deschide un baraj de foc, navele înarmate țâșnesc în sus, conform planului meu. Între timp, navele civile neînarmate virează spre vest și spre est, la adăpostul munților, evitând raza de acțiune a navei-torță, ca să aterizeze lângă mină și să-i salveze pe asediați.

„Volga, copilă, ținte bine! Dacă ești acolo”.

Gloanțe cilindrice șuieră pe lângă *Bulgărele de Nea.* Cinci-șase dintre navele noastre se transformă în sfărâmături. Chiar dacă nava-torță a Mâinii Roșii are puțin personal și este veche de o sută de ani, ne depășește ca putere de foc.

— Alfa, faza trei!

La un kilometru de nava-torță, plonjăm brusc într-un unghi de șaizeci de grade. Dârele focurilor de tun se întind vuind către noi. Pax avântă nava într-o vrie năucitoare, apoi, pe neașteptate, deschide focul.

Să fiu afurisit, da’ băiatu’ știe să zboare!

Tunurile noastre cu impulsuri electromagnetice își expediază un sfert din încărcătură în fuzelajul de la tribord al navei-torță, scoțând din joc trei baterii de tun. Două canoniere negre și misterioase din Nike, cu o putere de foc dublă față de a noastră, își descarcă tunurile cu particule. Fisuri de lumină albă brăzdează lumea. Când se sting, zece șiruri de turele ale navei-torță au fost înlocuite printr-o gaură de metal topit.

Folosind această deschidere, un grup de trei distrugătoare-de-aripi șubrede, cu însemnele miliției Gamma, pătrund în spărtură și-și lansează încărcătura, apoi plonjează între navă și mare. Bombele fac să se caște găuri imense, întinse pe zece punți. Unda de șoc comprimă apa mării. Oameni în flăcări sar și cad în valuri ca niște tăciuni.

Bulgăre de Nea se zguduie. Scuturile noastre de la babord cedează, lovite de razele cu particule ale navei-torță, care supra-încarcă reactorul secundar. Luminile de avertisment încep să clipească.

— Te rog, oprește chestia aia, murmură Pax.

Sudoarea îi șiroiește de pe frunte. Fac alarmele să amuțească. Am ezitat să-l las să piloteze, dar, cinstit vorbind, e mai bun decât am fost sau aș putea fi eu. La manșă, n-am reflexele pe care i le conferă lui ADN-ul, iar de sincronizare cu nava nici nu poate fi vorba. Electra așteaptă în spatele nostru, cu o pușcă compactă în poală și cu briciul furat de la Braga încolăcit în jurul taliei.

— Târfa aia grasă se răsucește, zice ea.

— Da, dar e lentă, spune Pax liniștitor. V-am zis că n-au destul personal.

Dincolo de hubloul nostru, nava-torță începe o rotație lentă, întorcându-și tribordul în flăcări către mare, cu scopul de a-și micșora suprafața expusă și a ne pulveriza cu partea de sus, neavariată. Căștile mi se umplu de strigăte de ajutor când nava-torță deschide focul cu tunurile nefolosite până acum. Exploziile sunt niște baloane de foc. Văzduhul se cutremură.

— Deștepți ticăloșii, murmur eu.

Și-au redus altitudinea în timpul rotirii, nelăsând mai mult de zece metri între fuzelajul lor aprins și apa mării.

— E la mustață.

Pax încearcă să treacă, dar e alungat cu focuri de tun. Virează.

— Canoniera Unu, Canoniera Doi, îmi trebuie o cărare.

— *Ăsta-i un copil*? întreabă unul dintre căpitani.

Nerăbdător, Pax îmi face semn. Îmi dreg glasul:

— Canoniera Unu, Canoniera Doi, îmi faceți o cărare sau trebuie să mi-o croiesc singur?

— *E prea jos.*

— Nu și pentru pilotul meu.

Pun o mână pe umărul lui Pax. Electra mi-o dă la o parte.

— *S-a marcat. Urmați-ne*!

— Ephraim, pregătește-ți o punguță! zice Pax.

— *Fac eu față la câteva geuri.*

— Nu la astea.

Pax o bagă pe *Bulgăre de Nea* într-un picaj abrupt,

poziționând-o la mică înălțime în spatele celor două canoniere care descriu un arc prin aer, revenind către nava-torță. Sângele îmi vuiește în urechi. Acrobațiile aeriene îmi întorc stomacul pe dos.

Flota noastră improvizată e doborâtă treptat. *Bulgăre de Nea* vuiește în timp ce plonjăm împreună cu canonierele negre, apoi revenim la orizontală, gonind razant pe deasupra mării către nava-torță. Apa e prinsă în perna noastră gravitațională. Picături de apă plutesc în jurul nostru în timp ce ne năpustim către nava-torță.

Mă țin de căptușeala amortizantă a scaunului. Valurile agitate lovesc pântecele navei, propulsându-ne în sus. Canonierele își lansează ultimele rachete lance și deschid focul cu tunurile cu particule. Flăcările învăluie nava-torță. Ceva găurește fuzelajul canonierei din stânga și-o face să ricoșeze pe suprafața mării. Tunurile ei cu particule continuă să tragă în vreme ce se rostogolește, supra-încălzind fâșii de apă. Dâre de vapori se înalță în văzduh. A doua canonieră e lovită și părăsește formația.

Nava-torță se înalță dinaintea noastră. Distanța dintre carcasă și apă abia dacă-i mai groasă decât lama unui brici. Accelerația mă țintuiește de scaun. Marea e la mai puțin de doi metri sub noi. Dacă o atingem fie și puțin, o să ricoșăm din ea în fuzelajul navei-torță cu o viteză doar puțin mai mică decât a sunetului.

Tunul din acoperișul ajuns acum perete lateral varsă foc înspre noi. Apa se evaporă de jur-împrejur. Deschizătura crește, dar tot e teribil de mică. Ne strecurăm printre rafalele tunurilor, iar eu închid ochii. Când îi deschid, suntem în deschizătură. Ceva străpunge acoperișul *Bulgărelui de Nea.* Soarele dispare, înlocuit de partea de dedesubt a navei, care arde mocnit. Pax ne întrerupe câmpul gravitațional, forțând nava într-un tonou care-mi întoarce stomacul pe dos și-mi face organele interne să se ciocnească de coaste. Descarcă ultima magazie a tunului nostru cu impulsuri electromagnetice în pântecele navei. O ploaie de sfărâmături cade peste noi. Lumea ce gonește pe alături devine o ceață, iar eu îmi acopăr capul cu brațele, așteptând ca nava să se prăbușească.

Apoi lumina soarelui.

Ieșim răsucindu-ne pe cealaltă parte și, accelerând brutal, ne răsturnăm cu susul în jos și țâșnim către uscat.

— Ai uitat rachetele! strig eu.
Pax zâmbește.
Un tunet răsună în urma noastră. Prin ecranul retrovizor văd mijlocul navei-torță arcuindu-se violent în aer, ca un cal ce se cabrează. Apoi nava cedează în fața gravitației, rupându-se în două. Ca și cum s-ar fi împrăștiat o vrajă, motoarele gravitaționale se opresc, iar ea se prăbușește în mare.
Apuc punga pentru vomitat la timp ca să-mi depozitez micul dejun în ea.
Electra chicotește și mă mângâie pe cap ca pe un cățeluș.

•

Navele civile fără putere de foc au aterizat înaintea noastră la marginea minei și și-au deșertat încărcăturile. Cu armele în mâini, mii de mineri, pescari, veterani de război, bărbați, femei și adolescenți năvălesc în tabăra de la gura minei, dezarmându-i pe membrii Mâinii Roșii și luând sute de prizonieri. Întrucât toți au văzut naveta mea verde dându-i lovitura fatală navei-torță, mă salută ridicând pumnii când trecem pe lângă ei ca să aterizăm.
— Ce cântă? întreb eu, încă amețit din pricina gravitației pe care copiii abia par s-o fi observat.
Pax amplifică senzorii externi ai navei.
— Cântecul Persefonei, spune el în timp ce ne așază pe sol.
Privind de pe rampă, nu vedem nimic din isteria victoriei. Nici răzbunare scăpată de sub control, nici decapitarea dușmanului îngenuncheat. Numai un sentiment contagios de fraternitate și de dreptate resemnată, pe care până și un intrus îl poate simți. După brutalitatea Obsidienilor, este un spectacol frumos.
Zăresc steaguri și banderole cu blazonul clanului Gamma. Apoi alte triburi, alte blazoane: Lambda, Beta, Alfa, Omicron, sigle comerciale ale Argintiilor, bande de mercenari Cenușii și multe altele. Deja sute de soldați ai Mâinii Roșii au fost adunați pe o platformă de aterizare goală.
Ăștia sunt demonii planetei Marte. Ucigașii familiei Lyriei.
Cel mai probabil, la izbucnirea Revoltei, mai bine de jumătate n-aveau mai mult de zece ani. Fără arme și haine, au un aspect bolnăvicios și tremură de frică, înconjurați de oamenii pe care i-au chinuit atâția ani. Știu măcar de ce-au făcut-o? În înfrângere și-au abandonat crezul. Se ghemuiesc unul într-altul, dar nu ca o trupă, ci fiecare izolat și singur în nefericirea sa.

Mi-ar fi milă de ei, dacă nu i-aș disprețui atât.

O gloată alcătuită din Gamma și noii lor aliați se reped către *Bulgăre de Nea* ca să-l aclame pe pilot și manevra lui fabuloasă împotriva navei-torță. Din depărtare au crezut că eu am fost acela, nu omulețul care-mi stă alături. Când ne zăresc fețele, încetinesc și apoi se opresc, alcătuind un soi de perimetru prudent. Chipurile lor sunt tinere sau bătrâne, dar arse de soare. Au puști vechi, pistoale și chiar lame curbate. Un murmur de recunoaștere străbate mulțimea la vederea lui Pax și a Electrei. Când văd haloul globular de pilot pe care-l poartă Pax, înțeleg toți. Când el și-l scoate, pe chipurile lor nu-i neîncredere. Este împlinire. Ca și cum cândva au crezut în ceva, apoi au ajuns să râdă de naivitatea convingerii lor, numai pentru a vedea că, de fapt, avuseseră dreptate de la început.

Simt greutatea momentului și mă trec fiorii.

Așa ia naștere o legendă. Cel Dintâi Băiat. Fiul Revoltei, îndeplinind promisiunea părinților săi. Pare înspăimântat să pășească în noua lui lume, de parcă se temuse de momentul ăsta, însă ar fi știut că va veni. Aștept să mă privească pentru a-i face un semn încurajator. De data asta n-are nevoie de niciunul. Însoțit de Electra, trece pe lângă mine și pătrunde în mulțime, care își ridică pumnii strânși în aer, scandând numele tatălui său.

Îl urmez de departe.

•

Ușile grele ale minei se deschid cu un geamăt. O copilă apare prima în capătul scării, strigând un nume de femeie. Un bărbat își croiește drum prin mulțime și o ia în brațe. O femeie se repede la ei dintr-o parte, cuprinzându-i într-o îmbrățișare disperată, și rămân așa plângând, într-un ghem de membre și păr roșcat. Scena se tot repetă, până când nu îndrăznesc să mă mai mișc, îngrozit de perspectiva revederii dintre mine și Volga.

Aștept alături de Pax și Electra la marginea acestei comuniuni. Fiecare dintre noi se teme că nu va ajunge să împărtășească bucuria celor din jur. Fiecare chip mânjit de praf, fiecare pereche de umeri ce se ivește în capul scărilor redeșteaptă speranțe urmate de dezamăgiri. Unde-i Volga?

Pe scări apare o fată Roșie slăbănoagă, cu o rochie zdrențuită și ridicolă și o pușcă mare. Fata îi slujește drept cârjă unei femei Aurii uriașe ce pare să fi încheiat de curând un sejur de zece ani

în iad, cu abdomenul încă umflat ca o lăuză, dar fără un prunc în brațe. Victra au Julii. În carne și oase. Involuntar fac un pas înapoi, iar Pax și Electra se reped către ea. Femeia îi cuprinde pe amândoi în brațe și-i ridică vreun metru de la pământ într-o tăcere absolută. Roșia îi privește schițând un zâmbet.

— Iepurașule! o strig.

Fata Roșie se întoarce. Este aproape de nerecunoscut, plină de praf și de sânge și purtând rochia aia idioată. La vederea mea, o apucă un râs isteric. Lasă arma să cadă și se așază pe jos, râzând atât de tare, încât nu-mi dau seama când începe să plângă.

— *Tu* ai adus armata! zice ea și râde. *Tu*!

— Unde-i Volga?

— Ai avut dreptate, zice ea privind dincolo de umărul meu. Chiar a venit.

— Ephraim!

Nu mă întorc, de teamă ca ochii să nu-mi demonstreze că urechile mă mint. Teama mă copleșește. Teama că, în vreme ce eu îmi amintesc părțile bune din trecutul nostru, ea își va aminti cum ne-am despărțit. Ce-am silit-o să facă. Ce i-am zis.

— Ephraim!

Mă întorc și o văd. A slăbit cel puțin douăzeci de kilograme. E obosită și trasă la față. Pantalonii ei sunt niște zdrențe însângerate. Are mâna în niște atele improvizate. Dar e vie.

— Bună, Bulgăre de Nea.

— Ești rănit? mă întreabă Volga. Tremuri.

Îmi înclin capul.

— Nu. Eu. Da… Dar nu.

Ea mă privește cercetător.

— Ai venit după mine.

— Nu fi proastă! Sigur că am…

Brațele ei mă cuprind înainte să termin fraza. De data asta nu mă rețin. Mă las în voia îmbrățișării. Ea este casa mea. Așa a fost de când am descoperit-o în Echo City. Ce păcat că mi-am dat seama abia acum!

— *Victra, nu*! strigă Pax.

Mă desprind de Volga și o văd pe Victra au Julii năpustindu-se spre mine cu o pușcă grea cu impulsuri electromagnetice, pe care o ține ca pe un pistol. Volga mă împinge într-o parte.

— Victra. Ajunge!

Nu-mi vine să-mi cred ochilor când femeia asta atât de influentă încremenește locului, iar Volga își pune mâna pe umărul ei.

— Ajunge!

Auria o privește pe Volga, cu chipul plin de sânge și praf, cu ochii sticlindu-i în orbitele întunecate și toată ura ei pare să se transforme în durere. Scoate un suspin cumplit și ne întoarce spatele, îndepărtându-se cu pași clătinați către liziera pădurii, de parcă acolo se află ceva ce-i aparține.

•

Mă sprijin de peretele dușului, lăsând căldura să mă pătrundă. Mulțumită medicilor Casei Julii, cicatricea de pe piept mi s-a vindecat aproape complet. De când am sosit pe domeniu, am petrecut mai mult timp în compania lor decât a Volgăi. Ea mi-a spus că are ceva de făcut. Ies de sub duș și îmbrac hainele oferite de Casa Julii. Tot aștept să simt capcana închizându-se, dar se pare că până și o Aurie poate învăța să ierte. Sau poate fi prea obosită ca să-i mai ardă de răzbunare.

O Cutie-Hologramă se aude dinspre salon. Acolo o descopăr pe Volga, revenită din misiunea ei misterioasă. Stă înconjurată de zgârie-norii pe jumătate reconsolidați ai Olympiei și de o mare de Roșii și alte Culori Inferioare, scandând toți numele Secerătorului cu pumnii strânși înălțați în aer. Dincolo de prisma Cutiei-Hologramă strălucește un oraș ridicat pe piscuri muntoase. Attica.

Dac-am ajuns aici, după atâta timp, probabil e mâna sorții.

Volga pune pe silențios și Roșiii amuțesc.

— Ești treaz, spune ea.

— Ți-ai terminat misiunea aia misterioasă?

Ea se schimbă la față.

— Am fost să-l văd pe Ulise. Să văd ce i-au făcut.

— Ah! zic eu jenat.

Volga privește un punct de pe podea, apoi, fără o vorbă, comută canalele, așa de iute, că nu pot ține pasul.

— Cum poți să urmărești asta?

Ea ridică din umeri, netulburată de rafala de informații.

— Stop! Îmi provoci o…

Nu închei propoziția. Gândurile mi-au fost deturnate de șirurile tăcute de fețe ce se perindă prin salon. Volga nu se oprește nicăieri prea mult. Cinci secunde dintr-un protest din

Nike. Două, cu o grevă dintr-un nou oraș minier al Roșiilor. Cincisprezece, cu doi Obsidieni morți, purtați de gloată prin Olympia. Zece, cu Obsidienii Tribului Tuturor aterizând ca să-și recupereze frații, în timp ce mulțimea e împrăștiată cu șocuri dureroase trase de tancurile cu microunde. Cinci cu niște temerari care sparg uși în căutare de teroriști.

Nu asta și-a dorit Sefi. Nu asta e lumea pe care a încercat s-o creeze. Nu-i cinstit să vină alții și s-o strice.

— Sefi s-a întins mai mult decât îi era plapuma. Tipic marțian! bombăne Volga.

— Nici ăia din Hyperion nu-s mai breji, drăguță! Noi nici măcar n-avem plăpumi!

— Probabil s-au drogat cu pâinea-zeilor, spune ea cu dispreț față de propriul ei popor. De parcă Marte ar accepta să fie condus de niște sălbatici în locul Secerătorului!

Îi rostește numele în șoaptă, cu un respect nou descoperit.

— Sefi nu-i o sălbatică.

Volga mă privește chiorâș.

— Te-ai lovit la cap?

— Cred că-mbătrânesc. Nu știu. Îi iau telecomanda și închid holograma. Cred c-a venit momentul să-mi povestești unde-ai fost. Abia dac-am petrecut un minut cu tine.

— Îți spun, zice ea pornind către bucătărie. Dar mai întâi ne trebuie cafea.

— Pe-a mea fă-o cu whisky!

Ea îmi aduce o cafea făcută cu cafea. Ticăloasă pasiv-agresivă ce e!

Stăm la cafele și la povești până când soarele apune deasupra Atticăi. Încep eu. Zâmbește, când îi povestesc cum i-am răpit pe Pax și Electra de la Sindicat. Și ascultă cu sufletul la gură relatarea vânătorii de dragoni și poveștile mele despre Valdir și Sefi. Nu-l pomenesc pe Fá. Mi se rupe inima când aud istorisirea ei și, la sfârșit, nu pot decât să mă ghemuiesc cu ochii ațintiți asupra unei crăpături din masă.

— Îmi pare rău. Îmi pare tare rău! zic întâlnindu-i privirea.

Ea își încrucișează brațele pe piept.

— Pentru?

— Tot.

— Fii mai exact.

— Te-ai molipsit de la Julii aia?

Așteaptă cu un aer încrezător, care e nou la ea.

— Ei, știi tu, pentru c-am încercat să te fac să fii ca mine. Oftez, simțindu-mă vulnerabil. Dacă nu eram eu…

Pur și simplu nu-mi mai găsesc cuvintele.

— Dacă nu erai tu, n-aș fi nimic. Aș lucra și-acum la docurile din Echo City. Sau aș fi moartă în cine știe ce bătălie cretină. Sau aș fi murit de vreo doișpe ori pân-acum. Își pune mâna peste a mea. Tu m-ai învățat să supraviețuiesc. Sunt norocoasă. Nu toate fetele au parte de un tată.

Asta mă lovește ca din senin.

— Orice faci, oriîncotro o s-o apuci… Își înfige degetul în pieptul meu, apoi într-al ei. Nu există distanță între noi. Ai înțeles?

Îmi scapă un pufnet. Ea se retrage ofensată.

— Vorbesc foarte serios…

— Scuze, zic printre chicoteli. E atât de… siropos. Asta de la Lyria trebuie să ți se tragă.

Volga se retrage în sine și eu o bat pe genunchi.

— Hei, hei! Știu ce vrei să spui. Și eu simt la fel. Cuvânt cu cuvânt.

Ea se înmoaie și-mi aruncă un zâmbet pieziș.

Cineva bate la ușă. Volga se repede s-o deschidă. Intră Pax, ducând o cutiuță. Nu prea l-am văzut de când am aterizat în Attica. Poartă blazonul cu leul pe umărul drept și unul cu un pegas pe stângul. Parcă a îmbătrânit cu doi ani.

— Părinții tăi? îl întreb.

— Se zvonește că mama trăiește. E în captivitate, dar trăiește.

— Of, puștiule! Îl strâng de umăr, simțind că-mi dau lacrimile. Tatăl tău?

El încuviințează.

— E în viață. Dar Auriii pregătesc asaltul final asupra Heliopolisului, iar pe Luna domnește haosul. Nicio flotă n-o să-i sară în ajutor. E doar o chestiune de timp.

— Îmi pare rău!

Pax încuviințează și-mi înmânează cutia.

— Victra a vrut să-ți dau asta.

— Ce este?

— De ce n-o deschizi?

Mă așez. El se întoarce către Volga și spune:

— Volga, n-am avut prilejul să ne cunoaștem. Eu sunt…

— Știu, zice ea cu ochii mari.

Pax nu roșește văzându-se recunoscut. După cum se uită la ea, îmi dau seama că-l vede pe vechiul prieten al tatălui său. Julii i-a spus.

— Trebuie să știi că Tinic… Ephraim a vorbit foarte frumos despre tine.

Ea roșește și se retrage demonstrativ să mai facă niște cafele.

Deschid cutia. Înăuntru se află un disc metalic mic și o holopicătură.

— Victra e mândră, spune Pax. Enervant de mândră uneori. Și n-a prea vorbit de când… Aruncă o privire către Volga și nu mai spune restul. Dar îi era datoare lui Trigg. Să nu fi fost el, ar fi murit în închisoarea Șacalului acum zece ani. O să-ți ierte insulta. Face semn către disc. Un cod unidirecțional ca să treci de patrulele Republicii și să părăsești Marte.

Pornesc holopicătura. Apare înregistrarea unei transmisiuni între două nave. Chipul lui Xenofon umple cadrul și-l aud cerând permisiunea ca o navetă având-i la bord pe Pax și pe Electra să se apropie de *Pandora.* Data e cea a zilei în care a avut loc atacul asupra *Pandorei.*

Îmi ridic ochii către Pax.

— A fost Xenofon, nu Ozgard, spune el. El a fost intermediarul. Victra a crezut că făcea schimbul. Prima navetă le-a distrus senzorii, permițându-le celorlalți ascomanni să se apropie și să abordeze nava. E iscoada lui Fá. Lui Ozgard și Amel li s-a înscenat totul.

Pun holopicătura deoparte.

— Ce vrei să fac cu ea?

— Să-i spui lui Sefi.

— Spune-i tu! Tu ai acces la comunicații.

El clatină din cap.

— Nu putem apela Olympia. Tribul Tuturor a devenit paranoic. Ei cred că orice comunicare are un virus. Ca să fim cinstiți, Republica le-a trimis unul care le-a scos din circulație un sfert din flotă. Dar, chiar dac-am reuși, totul trece prin Xenofon. Nu ne-au mai rămas aliați. A izolat-o.

— Vrei să mă-ntorc.

— Cine altcineva ar putea intra acolo? Sunt în alertă.

— E ridicol!

— Știu.

Aruncă o privire către Volga, aflată în bucătărie lângă cafetiera care reușește cumva să dea pe dinafară. Unele lucruri nu se schimbă.

— Cu cât cresc, cu atât îmi înțeleg mai bine părinții. Mai ales pe tata. Fie că-l urăști, fie că nu. Nu există alegerea corectă, ci doar oameni care le fac pe cele dificile. Se ridică. Acum trebuie să plec. Dacă n-ai planuri la micul dejun, mi-ar face plăcere să mi te alături. Am invitat-o și pe Lyria.

— Depinde de fătuca de colo, zic.

Volga încuviințează entuziasmată de deasupra mizeriei cafetierei.

Îl conduc pe Pax până pe coridor.

— O să-i spui? mă întreabă el.

Văzând că nu-i răspund, își scoate lanțul de la gât și-mi pune în palmă inelul lui Trigg. Aproape uitasem de el.

— Ești un om cumsecade, spune Pax.

Izbucnesc în râs.

— Încetează! Orice decizie ai lua, ți-ai câștigat dreptul de a fi socotit unul.

Îi ciufulesc părul și el se consideră mulțumit de răspuns.

— Îmi place de el, zice Volga când se închide ușa.

Ascunde în spatele barului cafeaua pe care i-o făcuse.

— Chiar a pilotat nava aia?

— Ca un Albastru.

Îmi pun lanțul la gât și-mi cobor privirea către holopicătura care se derulează în cutie. Trebuie să-i spun acum. Cum spui așa ceva?

„Știu că mereu te-ai temut de semenii tăi. O parte din tine tânjește să fii una dintre ei, așa că le idolatrizezi calitățile și misterul. O alta se teme de respingerea lor, așa că le demonizează sălbăticia. Astea fiind spuse, fată dragă, de curând mi s-a adus la cunoștință că donatorul spermei din care-ai apărut pe lume este cel mai faimos membru al rasei tale din toate timpurile. Felicitări, ești fiica unui zeu! Dacă oamenii lui te acceptă – ceea ce-i îndoielnic – și dacă nu cred că ești o abominație care ar trebui distrusă, o să ai de-a face cu Volsung Fá. Un ins care mănâncă inimi la cină. Bucură-te de noua ta viață!”

Așa că nu zic nimic. Pentru că lumea n-are nevoie de încă un

sacrificiu. Nu îngerul ăsta. Nu Volga mea. Îmi pun mâna peste a ei.

— Vreau să cunoști pe cineva.

•

Podul care leagă platforma de aterizare de turnul de pe munte este încadrat de copaci. Volga se aține nervoasă mai în spate, când pun piciorul pe pod. Îi fac semn să mă urmeze.

Monumentul lui Trigg este din marmură, ca atâtea altele. Asemănarea e destul de reușită, deși l-au făcut cumva să arate mai nobil, adică mai Auriu. Presupun că asta-i șmecheria cu statuile. Vinde mitul și omul dă-l uitării.

Bărbia lui Trigg e împinsă înainte cu încăpățânare. Privirea – feroce. Scutul anacronic pe care-l ține deasupra unui Darrow căzut la pământ e crăpat și mursecat de gloanțe. Lumânările aprinse de vizitatori pâlpâie în vânt. La picioarele lui sunt stivuite flori proaspete și daruri. Judecând după aspectul florilor și al ofrandelor, majoritatea-s de la Roșii, dar restul sunt cochilii de scoică și totemuri din Pacifica de Sud, locul lui de baștină. Unii au făcut pelerinajul ca să vadă unde odihnește cel mai faimos martir al Pacificului. Mă întreb dacă Holiday o fi adus și ea o scoică, două. Dar acum nu-i nimeni aici.

— Se spune că vine multă lume aici, murmură Volga.

— Atunci sunt niște idioți! N-a avut scut. Și a murit acolo jos.

Las monumentul și privesc umbra de dedesubt. La lumina navelor în trecere, abia deslușesc pragul de piatră de care și-a spart capul. Este un loc rece și pustiu, nu ca monumentul unde lumânările îl scaldă pe Trigg în lumina lor portocalie și caldă. Dar el nu-i nici aici, nici acolo. Cadavrul lui n-a fost găsit. E pulbere.

— Dar el trăiește aici, sus, spune Volga și văd în ochii ei respectul față de mitul creat în jurul soțului meu.

Asta mă alină mai mult decât ar putea-o face cuvintele. Nu înțeleg de ce am vrut s-o aduc aici. Poate pentru că l-am îngropat atât de adânc, simțind că, dacă o împiedicam să afle prea multe despre Trigg, ea n-ar fi ajuns niciodată să conteze pentru mine la fel de mult ca el. Dar contează. Oho, cât contează!

Și poate că Trigg merită mitul ăsta. Dacă nu pentru sine, atunci pentru alții ca Volga sau ca tinerii din Pacifica de Sud care tânjesc să fie viteji cum a fost el. Poate ăsta-i lucrul de care are

lumea nevoie? Nu de adevăruri murdare, nici de iubiri romantice, ci de ticăloși încăpățânați care refuză să se dea la o parte?

Ca Holiday? Ca ticălosu-șef al mare și Roșu? Ca Sefi?

La temelia statuii a apărut deja un păienjeniș de crăpături fine. Privirea mea nu stăruie asupra lor. Am obosit să caut fisuri în toate. Am obosit să fug. Aici, cu Volga, ar trebui să mă simt întreg. Dar, privindu-l pe Trigg și amintindu-mi scopul care însuflețea Olympia cu numai două săptămâni în urmă, știu că nu sunt în orașul în care ar trebui să fiu.

Poate că lumea mai are nevoie de încă un ticălos încăpățânat.

— Trebuie să mă-ntorc, îi spun. Trebuie să-i spun lui Sefi că-i Xenofon. Nu pot să-l las pe ticălosul ăla s-o distrugă. Nu-i corect!

Ea privește fix statuia.

— Ai furat de la ei. Cei născuți pe gheață nu iartă. O să te omoare.

— Nuu. Sefi e... altfel.

— Atunci vin și eu cu tine!

A avut nevoie de curaj ca să se ofere.

— Scuze, fată, dar asta n-o să se-ntâmple! Pe mine mă cunosc. Pe tine nu. N-o să lipsesc mult. S-ar putea chiar să mă-ntorc la timp pentru micul dejun.

— Ephraim, nu le datorezi nimic. Nu-i datorăm nimic niciunuia dintre oamenii ăștia!

— Nu-s convins că-i chiar așa.

— De-abia te-am regăsit, protestează ea, dar fără energie. Ai nevoie de mine!

Are lacrimi în ochi. Aș fi putut pleca noaptea, dar ar fi venit după mine și, oricum, nu merită așa ceva.

— Ai dreptate în privința asta, îi spun. Ai al naibii de multă dreptate. O mângâi pe păr. Știi, poporul tău are un cuvânt pentru ceva mai profund decât familia: *aeta.*

— Tribul, spune ea ca și cum cuvântul ar fi sacru, apoi se uită stânjenită în altă parte.

O apuc de bărbie silind-o să mă privească.

— Tu ești tribul meu, Bulgăre de Nea. O să mă-ntorc la micul dejun. Promit!

Ea zâmbește plină de speranță, apoi izbucnește în plâns. O îmbrățișez și simt că aș da orice s-o știu în siguranță și aș face orice ca să fiu cu ea. Dar, după cum mi-a zis Freihild lângă foc,

„anumite lucruri sunt mai importante”.

Servitorii mă conduc la Pax, care studiază hărți de luptă în biblioteca Victrei. Mă opresc în spatele unor rafturi, îmi scot lanțul și-mi pun pe deget inelul lui Trigg. Când mă ivesc, el se ridică fără o vorbă și mă conduce către un lift gravitațional și apoi către armurărie, unde scot la iveală implantul cardiac și-l întreb dacă mai poate face un ultim truc magic pentru mine.

75. EPHRAIM

Grarnir

Mă târăsc de-a lungul zidului vestic al fortăreței Grifonului, ațინându-mă în umbrele aruncate de copacii-zeului sub lumina vaselor cu cărbuni. Mulțumită mănușilor-păianjen și a costumului care-mi maschează căldura trupului, străjile care patrulează pe caldarâmul acoperit cu polei de sub mine sunt ușor de evitat. Mai dificile au fost dronele radar și senzorii detectori de mișcare pe care Sefi i-a instalat la sfatul meu. „De ce naiba am fost atât de conștiincios?” Erau cât pe ce să-mi compromită aterizarea din aparatul de zbor al Tribului Tuturor pe care l-am rechiziționat din orașul de coastă Nike. Din fericire, am pătruns pe urma unui stol de ciori.

Ajung lângă scutul electromagnetic ce protejează fereastra țintei mele, aflată într-unul dintre cele șase turnuri vestice ale Fortăreței Grifonului, și perturb câmpul cu refractoare de diamant, creând o breșă suficientă ca să mă pot strecura, încăperea e întunecată, înaltă și mai plină de fum de tămâie decât un bordel lunez de cincizeci de credite. „Drăguț!” Și arată și de parc-ar fi trecut un uragan prin ea. Pe covor sunt presărate urne neprețuite și așchii de lemn. Bătrânul a făcut o criză de furie după ce a ieșit din grațiile lui Sefi. E bine! Înseamnă că flăcăii de afară s-au obișnuit cu zgomotul.

Mă furișez către patul mare cu baldachin în care sforăie o umbră uriașă. Mai că mă sufoc, simțindu-i izul de alcool al răsuflării. Într-o dispoziție răutăcioasă, iau sticla de vin de pe noptieră și mă cocoț pe tavan, unde trag un gât din ea și apoi o întorc cu susul în jos. Un vin dureros de scump se revarsă peste

fața șamanului. Se trezește și vede o umbră întunecată pe tavanul de deasupra lui.

Urlă și cade din pat.

Prăpădindu-mă de râs, îmi desprind mănușile și aterizez pe pat, în locul lui. De pe podea, Ozgard se holbează la mine.

— Grarnir?

— Nu mai țipa, idiotule! îi zic proptindu-mă într-un cot. Matahalele din fața ușii tale o să audă, dacă zici nume. Îmi plimb o mână pe picior. Nu-mi spune că-s singura târfă care ți-a aterizat în pat.

— Grarnir, șoptește el îndreptându-se puțin. Am crezut că erai un ascomanni.

Are un petic peste ochiul vătămat, iar mâna infirmă e în atele. Parcă-i un bebeluș gigantic, impresie la care contribuie și lacrimile din ochiul teafăr.

— Am știut eu c-o să te întorci! Am știut…

— Taci! îi zic și-l adulmec. Bețivan ordinar! Știam eu c-o să fii mangă!

El mă privește chiorâș, cuprins de bănuieli.

— De ce te-ai întors?

— Bătrâne, am venit să tratez un caz grav de tenie, zic eu scoțând holopicătura și pornind-o. Așa-i. Ne-am căptușit cu un vierme parazit.

Ochiul lui se mărește de oroare când holopicătura redă fragmentul incriminator.

— Viermele ăla uneltitor! Răufăcător cu două fețe…

— Te-a bătut la jocul tău, tămăduitorule. Fără amenințări deșarte!

— Trebuie să-i spunem reginei.

— Noo. Eu mă gândeam să mai așteptăm. Să-l lăsăm pe Volsung să-i mănânce inima sau orice altceva o mai fi pregătit golemul ăla albinos, apoi s-o ușchim cu o încărcătură de heliu și să devenim împărați pe câte un asteroid.

Mă privește oripilat.

— Era o glumă, la dracu'! O să-l transformăm pe scârbosul ăla într-un vultur însângerat. Dar trebuie s-o facem cum trebuie, m-auzi? Mă aplec și-i ciocănesc cu degetul în nas. Problema-i că regina a ascultat de bătrânu' Eph și acuma în sălașul ei e la fel de greu de pătruns ca-n sfincterul lui Publius cu Caraval. Era să fiu ciuruit de două ori numai cât m-am strecurat pân-aici. Dar tu,

dragul meu șarlatan, poți s-ajungi la ea.

El clatină din cap.

— Regina este posedată de un spirit rău. Au apucat-o furiile când ai fugit cu copiii. Nu se mai încrede decât în Xenofon. Bănuiește o lovitură menită să-i ia tronul. Nici nu crede că Volsung Fá există cu adevărat.

— Fir-ar să fie!

— Încă nu mi se permite să apar dinaintea ei, și nici restului lumii, cu excepția celor aprobați de Xenofon. Valkiriile ei nu mă mai ascultă.

— Credeam c-ai reușit să-i reintri în grații. Căcat!

— Într-adevăr, căcat!

Șamanul uriaș are un aer sumbru. Uneltitor sau nu, respingerea lui Sefi îl rănește. E beat, așa-i, însă alcoolicii funcționali sunt un dar al zeilor. Niciodată nu-s *complet* scoși din uz.

— Atunci avem o problemă, zic eu agitând holopicătura. Ăsta e un cui în coșciugul jegului ăluia. Cum facem s-ajungă la ea? Cine poate fi mesagerul?

— Un jarl, spune el. Urmează să li se adreseze mâine dimineață. Dorm în Sălașul Vulturului.

— Mi s-a părut mie că securitatea era cam exagerată. Temerari pe care nu i-am recunoscut. Despre ce-o să fie discursul?

— Un ambasador al Republicii vine-ncoace. Xenofon a aranjat un summit de pace.

— Ne-nee, zic eu ridicând din sprânceană. Tocmai am dat o raită prin Republică și mă cam îndoiesc de asta. Ei nu cred în povestea cu Fá. Cred că Sefi s-a țicnit. Fără jarli. Cred că Xenofon a pus capcane peste tot.

— Skuggii, spune el luminându-se brusc.

Știam c-o să ajungă la concluzia asta.

— Moartea lui Freihild i-a îndurerat la fel de mult ca pe Valdir. În ei ne putem încrede, zice oftând. Dar nici skuggii nu pot obține o audiență. Valkiriile ei sunt loiale și nu i-ar încălca niciodată ordinele. Nu pot să-i asmut pe skuggi împotriva Valkiriilor. Numai rău ar ieși de-aici.

— De acord. Mă gândeam că ne-ar putea ajuta să-l eliberăm pe amicul nostru mânjit de sânge.

— Netunsul, murmură șamanul, neascunzându-și groaza.

— Te-ai prins, bătrâne!

•

Ozgard mă așteaptă în același hangar în care i-am antrenat pe skuggi, pentru ca apoi să-i împușc în față pe trei dintre ei. Poartă mantia lui din pene de corb, toiagul din os de dragon, cizmele cu solzi roșii și podoaba de cap din coarne de elan cu paisprezece ramuri, cu vârfurile mânjite de sângele închegat al dușmanilor tribului său. A fost un spectacol pe cinste să-l urmăresc chinuindu-se să strecoare toată recuzita asta prin breșa din scutul electromagnetic de la fereastra lui. Dar lipsa-i de subtilitate e compensată prin loialitate. Nu-i singurul care mă așteaptă.

Scoși de Ozgard din barăcile lor, optzeci dintre războinicii mei skuggi îl înconjoară pe șamanul rotofei. Gudkind e în fruntea lor. Mă privesc cu dispreț și neîncredere, mai ales aceia pe care i-am împușcat, dar Ozgard i-a chemat aici, așa că ascultă.

— Salutare, pocitaniilor, eu sunt Ephraim ti Horn, declar apropiindu-mă de ei în armura-scarabeu. Cândva am fost cel mai tare contractant independent din Hyperion, ceea se înseamnă că sunt cel mai tare contractant independent din toate timpurile. Dar pe urmă v-am întâlnit pe voi, jalnicilor. Și voi, asasini siniștri și căpoși de la polii înghețați, ați reușit să încălziți inima mea de șarpe. Nu sunt din tribul vostru. Voi nu sunteți din tribul meu. Haideți să lămurim asta. De fapt, eu cred că sunteți din cale-afară de ciudați, iar voi credeți că eu sunt o târfă ahtiată după bani. Bine. Nu dau nicio puță de căpușă pe părerea voastră despre mine. Dar regina voastră…

Fac o pauză.

— Regina *noastră* are nevoie de ajutor.

•

Închisoarea Tribului Tuturor e moștenită de la Casa Bellona. Se ridică însingurată și stranie la marginea răsăriteană a Sălașului Vulturului, legată de marea citadelă numai printr-un pod prăpădit pe care nu pot merge mai mult de doi Obsidieni unul lângă altul. În timp ce mii de temerari Obsidieni dorm în barăcile lor, Ozgard înaintează nonșalant prin ceața ce învăluie podul către cele șase Valkirii în armură. Una dintre ele este Braga, care l-a păzit pe Pax.

— Șamanule! strigă Braga. N-ai voie să umbli de capul tău! Unde-s Ulfed și Ulra?

Sau ceva de genul ăsta în nagal. Ozgard continuă să înainteze.

— Șamanule! Oprește-te!

— Braga, strigă el cu un glas care nu-i aparține lui Ozgard cel fragil, ci mitului șamanului, pe care și l-a construit ca să se ridice până în vârful matriarhatului. Te știu de copilă! N-ai ascultat când mi-ai stat pe genunchi? Pieirea îi așteaptă pe cei ce varsă sângele unui slujitor al zeilor.

— Noi o slujim pe regină, mârâie Braga iritată.

— Care până și ea îi slujește pe zei, replică el, continuând să-înainteze. Nu-i de datoria unui servitor să închidă ochii în fața adevărului. Datoria lui este să înțeleagă voința stăpânului său, chiar și când acesta n-o face. Regina a fost înșelată…

— Cuvinte goale, spune Braga, coborându-și arma cu impulsuri electromagnetice, urmată de surorile ei. Poate-așa au fost mereu. Regina crede că Valdir îi râvnește tronul!

— Pfu! Valdir râvnește numai trofee de război și câte o păsărică fierbinte. Știți și voi asta! Valkiriile tresar când Ozgard ridică toiagul din os de dragon. Loviți-mă și veți trezi umbrele cețurilor!

Valkiriile se uită la Braga, cuprinse de teamă.

— Idioatelor! E numai un tip bun de gură. Și beat pe deasupra.

Braga își pune pușca la loc și-și apucă securea, pornind către Ozgard gata să-l aresteze. Stând dinaintea războinicei în armură în mantia lui fragilă de pene, Ozgard își agită teatral toiagul, descriind înflorituri prin aer. Încep să râd. Ceața scânteiază și Braga se retrage clătinându-se, cu fum ridicându-i-se din platoșă. Pentru o fracțiune de secundă, chiar crede că el a făcut o vrajă. Apoi experiența preia controlul. Prea târziu. Privește dincolo de pod, neașteptându-se la un dușman aici, în centrul puterii lor.

— Ceața e…, strigă ea în timp ce casca îi acoperă capul.

În ceață pâlpâie culori. Valkiriile ei se prăbușesc înainte să-și poată activa scuturile electromagnetice.

În timp ce skuggii ies din ceață pentru a învinge paznicele și a pătrunde în închisoare ca să-l elibereze pe Valdir, bruiajul lor se activează și pierd semnalul. E rândul meu.

Activez un câmp de bruiaj și mă las să cad din tavan în fața celor doi paznici musculoși din fața ușii lui Xenofon. Spre lauda

lor, cei doi Obsidieni nu se feresc, ci se reped direct la mina gravitațională pe care o arunc în fața mea. Se întorc cu capul în jos și țâșnesc prin aer, lovindu-se de tavan. Reduc intensitatea câmpului gravitațional și-i las să plutească inconștienți. Stai așa, unul nu-i inconștient! Îl izbesc încă o dată de tavan.

— Țineți-vă bine, doamnelor!

Întind mâna să apuc clanța camerei lui Xenofon, când instinctul mă salvează. Prin ea circulă suficient curent ca să-mi prăjească creierul. „Răhățel mic!” Lepăd mănușile-păianjen, iau o canistră de la cingătoare și cauciuchez mănușile armurii-scarabeu. Cât timp se întărește spray-ul, instalez o alarmă la capătul coridorului, alte două mine gravitaționale pe pereți și o capcană cu gaz deasupra ușii, ca să fiu sigur. Apoi, când rășina s-a întărit, dezactivez alarma cu laser din broască, apoi declanșatorul secundar – da’ cineva *chiar* că-i paranoic! – și apoi mecanismul însuși.

Ușa se deschide, dar câmpul meu de bruiaj îi absoarbe zgomotul.

Camera lui Xenofon este spartană. Cu excepția mărimii, e numai potrivită pentru un servitor. Făptura Albă stă cu fața către șemineu, urmărind o hologramă. Sunetul nu răzbate în exteriorul câmpului meu de bruiaj. Temându-mă ca pragul să nu conțină capcane sensibile la presiune, îmi pun din nou mănușile-păianjen, mă prind de cadrul ușii și mă cocoț pe perete, apoi pe plafon, până ajung deasupra lui, în bezna tavanului boltit. Deconectez câmpul de bruiaj.

Făptura Albă urmărește o hologramă înregistrată care înfățișează un bărbat sever, aproape la fel de înalt ca Sefi, dar mai slab și emanând acea aură de teroare de care numai Auriii sunt capabili. Are o față prelungă, cu ochi ca niște cristale perfecte ascunși sub pleoape oblice. Este un om care cunoaște intim durerea. Atlas au Raa. Inima mea ratează o bătaie.

Salve, Xenofon, truda ta printre puricoșii ăia e gata să fie fructificată. Bunul este ascuns printre tancuri, la coordonatele pe care mi le-ai oferit. Va acționa doar la semnalul tău, care trebuie dat numai după ce majoritatea bandelor de războinici Obsidieni se vor aduna pe Marte. Dacă nu se adună, amână inițierea planului. Avem tot mai puțin timp, dar el îți va da ascultare. Știe că ești mâna mea dreaptă. Respectă-mi planul și în curând vei fi acasă, pe Dealurile Palatine. Într-o lume de

suflete schimbătoare, sacrificiul tău nu va trece neobservat. Când vei reveni printre noi, vei fi onorat de Dictatoare cu Piramida de Fier. Va fi binemeritată. Distruge mesajul ăsta după primire. Per aspera ad astra.

— *Per aspera ad astra,* repetă Xenofon și apoi pune mesajul încă o dată.

Îl urmăresc pentru a doua oară de sus. Am înțeles, din prima care-i planul, dar depășește orice imaginație. Mă las să cad din tavan în fața lui Xenofon, în centrul hologramei. Ochii săi palizi se măresc. Îl lovesc cu pistolul peste față.

Xenofon cade pe spate. Îi trag un șut între picioare, uitând că n-are nimic acolo, cu excepția unei mici deschizături pe unde urinează. Creatura zveltă se retrage, clătinându-se, fără să strige de durere, fără ca pe fața sa să apară vreo urmă de mânie.

— Domnule Horn. Nu mă așteptam să te-ntorci. Știam eu că-mi scăpase ceva important.

Aruncă o privire către ușă și înțelege că m-am descotorosit de gărzi.

Îl împung în piept cu implantul cardiac neutralizat.

— Șobolan nenorocit! Ești o Gorgonă!

— Termenul potrivit este *Pavor Nocturnus,* teroarea nopții. Dar limbajul colocvial e la ordinea zilei.

Ființa Albă își împreunează mâinile pe burtă și stă dreaptă și calmă ca un preot.

— Xenofon, Prim Frumentarius, Legiunea Zero Pavor Nocturnus, la serviciile tale.

— Și un frumentarius pe deasupra? Ar fi trebuit să-mi dau seama că erai unul dintre psihopații ăia.

Iscoade din forțele speciale. Genul care ar putea pune capăt până și carierei unui centurion apăsând pe-o singură tastă. I-aș trage un glonț în față, dacă n-aș vrea s-o văd pe Sefi făcând-o chiar ea.

— Va fi plăcerea lui Sefi să te sfârtece-n bucăți.

— Probabil că așa ar fi. Până și ea s-a temut de stăpânii Aurii. Și a fost înțelept din partea ei să se teamă. Ei știu tot. Sigur, eram conștient că risc păstrând mesajul ăsta. În șaizeci de ani, este singurul ordin pe care nu l-am respectat. Dar până și eu ajung la capătul puterilor în singurătatea rece a datoriei mele. Xenofon face semn către pistolul meu. Chiar trebuie să mă

amenințí? E cam redundant, ținând cont de talentele tale. N-am nicio șansă împotriva ta. Deși, dacă aș chema gărzile, te-ar face felii ca pe o prăjitură.

Privirea mea fuge către ușă.

— Te întrebi ce să faci. De acord, dovezile sunt incriminatoare, dar două condamnări la moarte nu cântăresc mai mult decât una singură. Și înțeleg că deja o ai pe a mea în punga de la centură. Un filmuleț compromițător.

Îmi lipesc țeava armei de fruntea creaturii Albe.

— De unde știi asta?

— Scopul meu este să știu.

Joacă la cacealma. Skuggii îl urăsc pe ciudatul ăsta, niciodată nu m-ar trăda. Ei au nevoie de timp, iar eu – de răspunsuri. Indic holograma cu o mișcare a capului.

— Ești cârtița ticălosului ăluia de ani de zile? De când te-a luat Sefi pe lângă ea?

— Da.

— Deci nu amărâtul ăla de Rozaliu era cel care trebuia s-o ucidă.

— O, ba da, Amel era în mod cert un asasin. Riscurile actualei stări de lucruri, mă tem. Mulți Aurii trag sforile unii împotriva altora, făcându-le să se erodeze. L-am detectat din timp, dar, când l-a activat Atalanta, a trebuit să-l dau în vileag.

— Ce naiba faci aici, dacă nu vrei s-o ucizi pe Sefi?

— Moartea face mizerie. Și lui *dominus* al meu nu-i place *mizeria.* Dacă regina lor moare, Obsidienii îl vor căuta pe cel mai puternic ca să-i conducă. Cine-i mai puternic în ochii lor decât Steaua Dimineții? Valdir? El îl iubește pe Darrow. Societatea n-ar avea niciun beneficiu dacă Regele-Sclav ar primi un asemenea dar. Sefi trebuie să moară în modul potrivit, la momentul potrivit, pe planeta potrivită, cu poporul ei poziționat pe traiectoria potrivită. Așa ceva numai un frumentarius putea îndeplini.

— Și Volsung Fá...

— E numai o piesă din acest puzzle. Xenofon cugetă, savurând acest mic acces de onestitate. Poate mai mult de-atât. *Dominus* au Raa a învățat multe în exilul lui în Centura Kuiper după... indiscrețiile sale. Cea mai importantă lecție fiind imposibilitatea însărcinării lui, cea de a-i supune pe ascomanni. Și-a dat seama foarte repede că Octavia îl trimisese acolo ca să

moară. Un fapt la care am fost martor ocular. Eu am rămas în urmă ca agent al său și am văzut-o numind un alt Cavaler al Fricii în locul lui, unul de care Darrow s-a descotorosit fără probleme. Cel de-al doilea lucru pe care l-a învățat stăpânul meu a fost că ascomannii nu pot fi cuceriți din afară, ci numai dinăuntru. Ce ironie! Așa că și-a lăsat printre ei Gorgona cea mai de preț, nu ca să-i distrugă, ci ca să urce până în fruntea lor. Ține-l de vorbă, ca să aibă Ozgard timp să ajungă la Valdir! Poate că se îndreaptă deja către Sefi. Ține-l pe ticălosul ăsta cu limba veninoasă aici, unde nu mai poate picura otravă în urechea lui Sefi!

— Cel care Străbate Vidul a fost o Gorgonă? întreb eu.

— Este o Gorgonă. Stăpânul a spus că-i cel mai talentat din prăsila sa. Grimmus a avut amabilitatea de a ni-l împrumuta. Buzele ființei Albe alcătuiesc o linie subțire în încercarea de a zâmbi. Domnule Horn, ești un *Homo bellicus* isteț, la fel cum eu sunt un *Homo logicus* eficient. Însă nu te compara cu cel mai bun dintre *Homo aureate.* Planurile *dominusului* meu se întind pe un orizont pe care numai cu timpul îl vom vedea. Știința mea e logică, a lui e ilogică… e omenirea. Vezi tu, Casa Raa s-a pus în mișcare. Vine pentru a sili Republica să plătească vechile datorii. Dar în sângele lor e hybrisul. Crezând că vin odihniți la lupta celor osteniți, vor descoperi că au venit la pieire. Stăpânul meu va doborî trei dintr-o lovitură.

Mă uit în spate. Nu-i nimeni. Totuși, Xenofon trăncănește de parcă eu sunt cel cu un pistol la tâmplă. Poate c-așa-i. Poate că tot ce am făcut și am simțit este parte din acest joculeț pe care l-au pus la cale creatura Albă și stăpânul său. Sefi, skuggii, Valdir, Freihild, Ozgard se zvârcolesc toți în timp ce monstrul ne sufocă. Vreau să urlu de furie. Credeam că sunt eroul. Sunt numai nebunul din partida lor. Dar poate reușesc s-o opresc. Spunându-i lui Sefi. Găsind o cale ca să destram aceste uneltiri și să las visul ei să-și urmeze cursul.

— De ce te-ai întors? mă întreabă Xenofon.

— N-am putut suporta gândul că un răhățel oarecare o că strice ceva atât de bun. Am fost pe-acolo. Am făcut de-astea. Lumea e mai bună fără inși ca mine și ca tine.

— Înțeleg conflictul din tine.

— Noo, habar n-ai.

Xenofon cade pe gânduri câteva clipe.

— Nu poți să-mpiedici asta. Ți-am povestit totul ca să te vindec de asemenea iluzii de grandoare. Ești neînsemnat, ca și mine. Dar poți fi parte din ceva, domnule Horn. O parte a soluției acestei vremi a furiei dezlănțuite. Vocea Albului devine mai puternică. Când ai apărut în peisaj prima dată am crezut că erai un factor de risc. Și chiar ai fost, mulțumită șamanului ăluia băgăcios. Cucerirea Cimmeriei trebuia să fi fost un masacru condus de Valdir. Ar fi trebuit să moară milioane de Roșii. Supraviețuitorii s-ar fi adunat sub stindardul Mâinii Roșii, care urma să saboteze Volkland din interior și să-i asmuță pe Obsidieni împotriva oamenilor obișnuiți și unii împotriva altora. Pentru ca, la venirea sa, Fá să apară ca un salvator. Acum trebuie să apară ca o teroare.

— Hai să ghicesc: tu îi voiai pe copii pe Luna, și nu aici. Sărmanul Cavaler al Fricii! Derbedeii din Sindicatul ăla al lui n-au apucat să se joace cu jucăriile!

— Au fost supărați. Urlau că vor să-ți verse sângele, ca niște cretini ce sunt. Aș fi putut să te omor oricând cu o neurotoxină în vin, în mâncare sau când dormeai. Însă eu te-am salvat. *Eu* mi-am convins stăpânul că ești util. Tu i-ai pus în pericol planurile mai mult ca oricine. Accidental, desigur. Dar el știe asta. Te *respectă* pentru asta. Vrea să faci parte din Legiunea Zero.

— Eu, o Gorgonă? Nu mă face să râd! Câinele ăsta nu poartă lesă!

— Nu vrea să te pună în lesă. Îți oferă oportunități. Obsidienii n-au știut niciodată să facă uz de talentele tale. Niciodată m-au avut respect pentru ceea ce ești: insul cel mai priceput la infiltrări din epoca noastră. Și totuși ai venit aici ca să-i salvezi. *Tânjești* după ceva care să-ți fie loial, ca să poți oferi și tu loialitate. Alătură-te nouă și ajută-ne să readucem ordinea! Poți să spui că omenirii îi merge mai bine decât acum zece ani? Răspunsul categoric este nu. Devino un păstor! Devino un mântuitor!

— Omenirea nu-i un tot unitar.

Xenofon oftează.

— Tragi de timp pentru că mă-nregistrezi și crezi că nu știu despre tentativa de pătrundere în închisoare.

Îngheț. Degetul meu mângâie trăgaciul.

— Îți bați joc de mine fiindcă sunt altfel. Însă eu te-am

respectat tot timpul. Înțeleg antrenamentul riguros pe care l-ai avut, pierderea soțului tău, felul în care plutești în derivă căutând un sens în viață. Sălbaticii ăștia te respectă numai pentru ceea ce le-ai dat: darul talentului, minele, amuzamentul pe seama ta. Ai uitat atât de ușor brutalitățile pe care le-au abătut asupra rasei tale? Sau cum au complotat să se folosească de Volga? Sunt niște monștri.

— Sefi nu-i un monstru, spun eu. Vrea altceva pentru poporul ei. Nu-i o lume curată, dar ea încearcă să facă ceva pentru ei și pentru Marte. Tu, larvă scârboasă ce ești, încerci să-i lipsești de asta.

— Nu. Se vor lipsi singuri de asta. O să vezi. E în natura lor. La fel cum datoria e în a noastră.

Xenofon se uită deasupra capului meu.

— *Nakata*! Stai!

Mă întorc și descopăr trei monștri slăbănogi, cu coroane făcute în părți egale din metal, asteroid și diamant și sudate pe cranii, ghemuiți pe un pervaz. Încă doi, abia mai înalți decât niște copii, cu cranii enorme, brațe groase și lungi ca de maimuță și picioare ca niște cioturi, se ivesc printr-o a doua fereastră.

Acomanni! Nu urmașii sălbăticiți ai celor născuți pe gheață. Ci extratereștri, izolați vreme de cinci sute de ani de genomul uman și deformați de radiații. Au ochi enormi și la fel de negri ca părul și frunți pronunțate, ca ale strămoșilor omului. Nasurile lor sunt aproape numai nări. Țin în mâini arme stranii, diforme. Pielea lor groasă ca tovalul și plină de implanturi și cicatrici ritualice este roșie ca sangria întărită cu vin de Bordeaux.

— Ce pizda mă-sii?!

— Domnule Horn, nu te vor ataca decât dac-o ordon eul

Xenofon se îndepărtează de mine, manevrând ceva ascuns într-o mânecă. Reacționez din instinct. Ridic pistolul și-l împușc în față pe cel mai apropiat monstru, apoi trag în cel mai mare dintre cei trei de pe pervaz. Ei se avântă spre tavan ca gimnaștii și-i ratez. Ațintesc pistolul asupra lui Xenofon. Nu pot câștiga lupta asta. Oricât de mult mi-aș dori să împușc creatura Albă. Asta e o partidă pe termen lung.

Xenofon scoate o telecomandă din mânecă și răsucește un buton.

Cred că-i cea care comandă implantul cardiac. Îi cânt în

strună, cutremurându-mă și căzând în genunchi de parc-aș avea un atac de cord. Xenofon răsucește mai tare butonul, probabil ca să mă facă să-mi pierd cunoștința. Fac pe mortul. Dar un căcăcios de ascomanni decide să-mi dea un șut în cap ca din partea amicului său mort și se face beznă. I

•

Mă trezesc lungit pe piatră, înconjurat de rumoarea îndepărtată a unor voci. Un grifon de piatră proaspăt cioplit se uită urât la mine din tavanul aflat la sute de metri deasupra. Mă aflu în camera privată de audiențe a noii săli a tronului aleasă de Sefi, cu mâinile prinse la spate în cătușe magnetice. Încă port armura-scarabeu, deși nu mai am arme. Ozgard clipește buimac alături.

Sefi stă aplecată deasupra mea.

— Xenofon, reușesc să îngaim cu greu, încă năucit după lovitura încasată în cap.

— De ce? întreabă ea privindu-mă cu răceală. Te-am primit cu brațele deschise când toată lumea te voia mort. Ți-am dat *aeta*. De ce-ncerci să-l pui pe Valdir pe tron?

— Eu… n-am…

Să vorbesc e ca și cum aș încerca să înalț castele de nisip uscat. Vreau să-i spun că o respect. Că m-am întors s-o ajut. Că poate nu sunt *aeta*, dar cred în ea. În ceea ce vrea să realizeze. Dar nu reușesc decât să bâigui:

— Volsung Fá… Cavalerul Fricii…

„Haide, creiere, la treabă!”

— Stăpânul lui, spune Xenofon de lângă ea, cu mâinile ascunse răsucind butonul implantului meu cardiac.

Încerc să simulez o convulsie, deși simt c-o să vomit oricum în curând din cauza contuziei craniene.

— După ce i-a dus copiii Cavalerului Fricii, i s-a poruncit să creeze haos. V-am prevenit în privința lui.

— Da. Așa e, Xenofon, m-ai prevenit. Sefi mă privește cu amărăciune, apoi mă scuipă în obraz. Nu suntem monștri, domnule Horn. Dar mila noastră nu-i nesfârșită. Jupuiți-l și pe el, și pe farsor și atârnați-i de turn.

— Ascomannii…, gem eu.

— Dacă pot să fac o sugestie… poate ar fi bine să asiste la cuvântarea Maiestății Voastre, ca să fie spânzurat știind că Obsidienii sunt uniți în ciuda uneltirilor lui?

— Prea bine, spune ea și se îndepărtează.

•

Sunt târât de păr în Fortăreața Grifonului, alături de un Ozgard plin de sânge.

Soarele matinal se strecoară prin ferestrele înalte. Aproape șase sute de jarli războinici, toți căpetenii ale triburilor unite de Sefi sub sceptrul ei, stau adunați în fața imensului Tron al Gheții. Până acum nu i-am mai văzut niciodată pe toți laolaltă și ca urmare nu mi-am dat seama că până și Valdir prezenta unele semne de modernitate. Mai bine de jumătate dintre căpeteniile astea sunt niște sălbatici pur și simplu. Poartă oase în păr și arborează într-o manieră ostentativă și ridicolă însemnele avuției dobândite prin jaful planetelor: lanțuri de aur, securi cu cozile împodobite cu rubine, platoșe bătute cu diamante. Au fețe tatuate, mantii de blană și trofee de război scoase din cuferele lor cu pradă ca să se împăuneze dinaintea celorlalți jarli. Majoritatea sunt femei, deși există și o minoritate de bărbați înalți, care stau grupați laolaltă. Cei șase sute umplu abia o fracțiune din încăperea cavernoasă.

Două coloane groase de gărzi de onoare Obsidiene, majoritatea bărbați de rang înalt din toate triburile, se întind până la Ușile Bellona. Să tot fie mii. Jarlii amuțesc când Sefi se îndreaptă către tronul ei, străjuit de o parte și de alta de vreo douăzeci de Valkirii. Eu și Ozgard suntem aruncați pe podea la picioarele podiumului.

— Ozgard, murmur reușind cu greutate să mă ridic în genunchi.

El zace inert pe podea, cu mâinile frânte legate la spate. Unicul lui ochi mă privește.

— Bătrâne… skuggii?

— Morți… cei mai mulți. Ne așteptau la plecare. Valdir a reușit să treacă…

— A scăpat?

— Nu știu, spune el și gura i se schimonosește de disperare. Nu știu nimic.

Își întoarce privirea către Sefi, care stă dinaintea tronului ei. Îmi ating tocul drept cu mâna și descopăr că-i încă sigilat. Mai am o ultimă carte de jucat.

— Sunt aici, murmur eu. Ascomannii…

O valkirie îmi trage una peste ureche ca să tac.

— Inimile voastre bat pentru război, le strigă Sefi în nagal căpeteniilor ei.

Acustica încăperii lucrează în favoarea ei. Jarlii izbesc podeaua cu cozile securilor.

— Războiul e tot ce vă doriți. Dar împotriva cui? A Republicii? A Auriilor? A acestui Volsung Fá? Împotriva noastră? Suntem niște sălbatici care hămăie războinic precum câinii? Le aruncă o căutătură severă. Ragnar n-a murit de dragul războiului. A murit pentru viitorul Volkului. Mulți dintre voi nu vedeți dincolo de securile voastre. Da, avem războiul în sânge. Dar niciun popor nu poate lupta împotriva *tuturor.* Ați aflat despre trădarea de noaptea trecută, care a scăldat coridoarele în sânge. Propriul meu consort, al cărui nume e uitat pentru noi, a crezut că sunt prea slabă ca să le fac față dușmanilor noștri. Priviți-i pe complicii lui!

La porunca ei, Valkiriile târăsc înăuntru trupurile jupuite ale skuggilor și le aruncă pe treptele estradei ca pe niște fetuși imenși, siniștri. Îmi înghit voma. Nu-l recunosc pe niciunul. Mai întâi Freihild, apoi toți ceilalți. Iată-mă, din nou, profesor de cadavre. „Volga, n-ar fi trebuit să te părăsesc. N-ar fi trebuit să plec”.

— Sunt eu slabă? șoptește Sefi.

Îi citesc în ochi ura față de sine, pentru că a cedat în cele din urmă practicilor crude ale poporului ei. Pân-aici cu progresul! Pân-aici cu viitorul! Jarlii savurează violența. Izbesc cu securile în podea și râd. Îmi duc mâna la călcâi, încercând să dezlipesc tocul.

— Acest Volsung Fá, acest rege barbar, a băgat groaza în Valdir. Dar nu și în mine! Eu știu ce e. E un vultur. A venit pe pământul nostru, crezând că-i al lui. Dar nu-i unul de-ai noștri, așa cum nici noi nu suntem Aurii. Pământul ăsta e al Volkului! L-am plătit cu sângele nostru. În timp ce el se furișa printre asteroizii de dincolo de Margine, noi am frânt puterea Auriilor și mașinăriile Argintiilor. Acum vine noaptea ca un hoț, ucigând-o pe Freihild – fie să se ospăteze în Valhalla, și spunând cu limba lui de eretic că nu există Mama-a-Toate, ci numai Tatăl-Tuturor.

Scuipă cuvântul și jarlii izbesc furios cu securile în podea.

— E dușmanul nostru. Un eretic! Înainte să fie lună plină, o să beau din craniul lui!

Ei răcnesc.

— Toți cunoaștem înțelepciunea lui Baldur. Nu-i înțelept să înfrunți un dușman întorcându-i spatele altuia. Acest rege eretic a otrăvit aerul dintre noi și frații și surorile noastre din Republică. Azi vom purifica aerul. Mâine vom întoarce securile împotriva lui.

Ridică briciul Ajei și-l ațintește către Ușile Bellona, cu o înclinare discretă din cap către Xenofon, care probabil c-a aranjat asta. Instinctul îmi spune ce va urma. Xenofon privește ușile cu mulțumirea înscrisă pe chip.

Se spune că Sala Vulturilor n-a fost construită ca să ajungă până la ceruri, ci ca să i se potrivească ușile astea. Faimoasele Uși Bellona, cea din urmă comoară a Casei Bellona nevândută de jefuitori și neremodelată de Obsidieni după propria lor imaginație, încep să se deschidă. Tăiate din trunchiurile celor mai înalți copaci-ai-zeului care au existat vreodată, cele două aripi enorme de lemn ce închid fațada dinspre răsărit sunt acționate de mașinării infernale. Fierul ruginit zăngănește și scrâșnește cum o făcea și pentru împielițații de Bellona, ca să poată sta îmbrăcați în armurile lor drăguțe și să-și amintească de ororile războiului. Ca și cum războiul n-ar fi fost înscris în chiar numele lor.

Prin uși pătrund scandările mulțimii adunate în oraș ca să protesteze împotriva războiului inevitabil dintre Tribul Tuturor și Republică. Scandează numele Secerătorului lor. Cât de departe trebuie să li se pară!

Pe podea, lumina zilei, ca o suliță lungă, desparte jarlii Obsidieni și înaintează către tronul lui Sefi, despicând umbrele încăperii, apoi lățindu-se și punându-le de tot pe fugă. Pe toate, mai puțin una. Coborând din văzduh ca să aterizeze, naveta diplomatică a Republicii proiectează pe podea o pată în formă de pasăre.

— Umbra corbului, murmură Ozgard.

Am văzut oameni cedând în timpul bombardamentelor. De parcă cineva răsucește un comutator din mintea lor, făcându-i să delireze ca dependenții de droguri. Comutatorul lui Ozgard se răsucește. El sare în picioare. Se repede către Sefi cu spume la gură, răcnind la ea să doboare nava. Să n-o lase să-și reverse răul printre ei. E trântit la podea înainte să urce patru trepte. Materialul adeziv care-mi lipește tocul refuză să cedeze. „Futu-i!”

Ozgard e târât înapoi lângă mine, cu sângele curgându-i din gură și adunându-se pe podea ca siropul de cireșe. Își privește imaginea reflectată. Îi șoptesc numele. E dus cu totul. Nu mai e nimeni acasă. Nici nu-și ridică ochiul când, la celălalt capăt al încăperii, rampa navetei Republicii e coborâtă cu zgomot.

Aștept ca în navetă să se declanșeze o bombă. Ca o armă oribilă să spulbere oastea Obsidiană adunată aici. Dar planul Cavalerului Fricii e mult mai complex.

Sclavul lui, Xenofon, se desprinde din locul de onoare de lângă tronul lui Sefi și coboară treptele estradei, oprindu-se aproape la capătul rândurilor de jarli Obsidieni.

— Sefi Volarus, ești o zeiță? întreabă Xenofon.

Ea se încruntă cu un aer nedumerit.

— Ești o zeiță?

Sefi e șocată de impertinența unicului ei servitor „loial”. Vocea ei e un mârâit iritat.

— Xenofon, revino la locul tău!

— Nu.

Jarlii murmură nemulțumiți. Sefi se ridică.

— Supune-te, slugă!

— Mă supun unuia singur, și nu tu ești aceea, răspunde Xenofon.

Gărzile Valkirii fac un pas amenințător înainte. Până și concurenții lui Sefi din rândurile jarlilor par pe punctul de a-i rupe gâtul obrăznicăturii Albe. Confruntată cu ceva ce nu înțelege, Sefi face apel la ceea ce cunoaște.

— Sângele lui Ragnar Volarus curge prin venele mele, spune ea ca răspuns la întrebare. Îngenunchează – pe genunchi sau pe cioturile picioarelor tale. Mie mi-e totuna.

— Sângele lui Ragnar Volarus, o îngână Xenofon. Sângele unui zeu. Alia n-a fost o zeiță. I-a lăsat pe Copiii Piscurilor să zacă în lanțuri. Și-a vândut fiii, trimițându-i către stele pentru propriul ei câștig. Din ce izvor se trage, așadar, divinitatea lui Ragnar? Dacă nu de la mama lui, atunci pesemne a moștenit-o de la tată!

Încăperea amuțește uluită. Xenofon își ridică vocea limpede ca un cristal și, deodată, ca posedat de un spirit rău, ca un șaman, începe să cânte într-o limbă nagal fără cusur:

Pân’ la Mama-a-Toate domnit-a, puternic

Tatăl-Tuturor, Rege-al Petelor vrednic.
Pentru el riga Kuthul la luptă a pornit
Și-a căzut în Ladon, de ai lui mult jelit.
De pe rug ai lui oameni urcat-au în fum,
Dar nu plângeți, căci n-a fost un capăt de drum.

Alungați de sub soare de dragoni și de luni,
Orfanii lui Kuthul s-au ascuns în genuni,

Și cinci evi trăit-au în beznă și gheaț'
În peșteri plutinde, ca fiara vânați,

Crescând muguri de sânge și tronuri din carne
Când frate pe frate dădea să răstoarne.
Și privind la acestea Tatăl-Tuturor
Cu-ntristare gemea cătând un salvator.

Și împlinind a sa rugă Străinul sosi.
Pe Domnii Cernelii cu putere-i izbi.
Făcu tronuri surcele, pe fii – slujitori
Și o regească cunună din oasele lor.
Și-o furtună-ntocmi din oștile cruțate,
Să slăvească slujind pe Cel Ce Vidul Străbate.

— Permiteți-mi să li-l prezint membrilor Volkului din țările calde pe Sfărâmătorul Tronurilor Negre ale Ultimei Thule, Stăpânul Lanțului de Carne, Semănătorul de Oase din Charon, Domnul Centurii Kuiper și al Norului lui Oort, Teroarea Caselor Codovan și Raa, Cuceritorul din Makemake, Haumea, Xena și Eris. Volsung Marele Fá al ascomannilor, împărat al Obsidienilor și părinte al lui Ragnar Volarus.

Tăcere.

Și apoi apare EL.

76. EPHRAIM

Cel Ce Străbate Vidul

Cel dintâi sunet este strigătul războinic scos de trei mii de gărzi de onoare Obsidiene care-și ridică securile ceremoniale și adoptă poziția de atac. Jarlii războinici se întorc să vadă care e amenințarea. Dincolo de capetele lor, Sefi pare la fel de înaltă, de puternică și de sigură pe sine ca un copil de cinci ani. Pe chipul său, oroarea, speranța, frica și confuzia se contopesc laolaltă într-o expresie grotescă, apoi dispar făcând loc numai măștii înghețate și inteligente a lui Sefi cea Tăcută.

Dar nu cred că Sefi cea Tăcută va fi de ajuns.

Cel de-al doilea sunet este de metal pe piatră. Două cizme de armură tropăie pe coridor. Până și din marginea estradei îi zăresc coiful uriaș pe deasupra capetelor celor mai înalte gărzi. E făcut din craniul unui animal exotic, cu trei coarne, sudat cu metal extras din asteroizi și scânteind de diamante, rubine și smaralde.

Cel de-al treilea sunet este hârșâitul unui lanț lung pe care-l târăște cu o singură mână. De metal atârnă vreo zece cranii nefiresc de mari: regii ascomanni. Cealaltă mână sprijină o suliță-fierăstrău bizară purtată pe umăr. Din navetă ies în urma lui douăzeci de jarli-bărbați ai Tribului Tuturor, în locul adevăratelor chipuri ale hoardei bestiale pe care o conduce.

Cel de-al patrulea sunet este vaierul care-i iese din gâtul învelit în metal, ca pocnetul tablei când o îndoaie vântul. Cântecul îl însoțește până la capătul coridorului, unde un zid de Valkirii stă la picioarele estradei lui Sefi.

Oricine e insul ăsta, nu poate fi tatăl lui Ragnar. E o minciună. O șmecherie a Cavalerului Fricii. „Ucide-l! Dă-o-n mă-sa de tradiție! Dă-i în mă-sa pe jarli cu părerea lor cu tot!”

— Ozgard! Ozgard, am nevoie de ajutor! șoptesc eu.

El îl privește îngrozit pe Volsung.

— Ozgard, tocul meu! Am nevoie de mâna ta!

Până și degetele ca niște rădăcini ale mâinii lui drepte au mai multă forță decât ale mele. El nu mă ascultă.

— Ozgard!

Anturajul lui Volsung se oprește înainte să ajungă la tron, dar el continuă să înainteze până ce Valkiriile îi taie calea. Își ațintește sulița către tronul lui Sefi.

— **Al meu.**

Arată către coroana ei:

— **A mea!**

Arată către jarlii Obsidieni:

— **Ai mei!**

Își rotește sulița ca să cuprindă întreaga planetă Marte:

— **A mea!**

Coada cu țepi a suliței izbește podeaua, smulgând-o pe Sefi din transă. Le face semn Valkiriilor să-l atace. El își agită lanțul lung în urma lui, ca pe un șarpe.

— Vagnar, tatăl meu, e mort, spune ea. Tăiați-i mâinile și picioarele impostorului ăstuia și păstrați-i ficatul pentru vulturi și scula pentru câini!

Aplaud în sinea mea, în timp ce trei femei înaintează în formație de V, pregătite să facă treaba asta murdară cu securile.

Volsung țâșnește ca un bici.

Sulița lui se desface în două. Vârful ei zboară înainte, străpungând fața femeii din stânga și ieșindu-i prin ceafă. A rămas conectat cu coada printr-un soi de sârmă. Volsung îl lasă înfipt și răsucește restul suliței, lovind garda securii femeii din dreapta. Ceva din umărul ei cedează și, aproape ridicată de la pământ de forța loviturii, se împleticește, izbindu-se de femeia de lângă ea. Urlând din rărunchi ca un nebun, Volsung se năpustește cu sălbăticie asupra lor. Dinții mărunți de pe lungimea suliței încep să taie și el o mânuiește ca pe un ciocan, cu lovituri cumplite în rever, doborându-le în genunchi, sfârtecându-le armurile și apoi sfărâmându-le craniile într-o demonstrație înspăimântătoare de forță brută.

„Of, să-mi fut una!”

Întregul corp al Valkiriilor își duce puștile la ochi ca să tragă asupra lui.

Mai bine de șaizeci de jarli războinici ai lui Sefi, toți bărbați, înaintează făcând un zid uman în jurul lui Volsung. O tăcere amenințătoare se întinde prin încăpere când cei prezenți își dau seama că totul a fost premeditat. Pentru acești bărbați, Volsung nu-i un străin.

Probabil i-a abordat în secret. Când? Înainte de Marte? Când au aterizat? Când Valdir, idolul lor, a fost arestat? Dar, continuând prefăcătoria, ei răcnesc la el să-și demonstreze identitatea.

— **Am trăit trei vieți,** huruie Volsung prin coiful lui uriaș. Ultima dintre ele este cea a lui Volsung Fá. **Cea de a doua – a**

Armăsarului Palid, cavalerul-sclav al Lordului Cenușii. Prima – ca Vagnar Hefga, cel dintâi tovarăș al Aliei Vrabia-zăpezii, regină a Valkiriilor și părinte de sânge al zeului Ragnar și al micuței Sefi cea lacomă.

Își scoate coiful. O coadă lungă i se descolăcește de pe creștetul ras, căzându-i până la călcâie. Jarlii-bărbați își ridică bărbiile și-și dezgolesc gâturile în semn de supunere, recunoscându-l ca tată al lui Ragnar. Ceilalți privesc coada lui lungă. Pe lângă acest bărbat, până și Netunsul e mic copil.

Volsung o privește pe Sefi cu ochii negri scânteind din găvanele tatuajului în formă de craniu ce-l anunță ca fiind un Pătat.

— **Atât de tare m-am schimbat, copilă? Sau ai ajuns și tu o mincinoasă ca mama ta?** Își trântește coiful pe podea, care scoate un bufnet de proporții seismice. **Privește chipul ăsta și zi că nu-l recunoști!**

Sefi a amuțit din pricina șocului.

Tatăl lui Ragnar ar trebui să aibă peste optzeci de ani. Însă acest bărbat acoperit de sângele Valkiriilor ei arată de-abia de cincizeci și are mișcările agile ale unui gladiator din Liga Întâi a Hyperionului. La lumină este mai mult decât coșmarul palid pe care l-am văzut în bezna ghețurilor. Probabil cu ani în urmă beregata i-a fost smulsă. Treimea din față este din metal, cu caneluri cenușii în dreptul traheii. Brațele dezgolite sunt obscen de musculoase. Antebrațul stâng este metalic și se încheie cu o mână din metal cu unghii ascuțite ca pumnalele, ce par să se poată extinde, ca ieșite din teci. Jumătate din nas e înlocuit de o cicatrice hidoasă. Tâmplele îi sunt acoperite de păienjenișul de vene albăstrii ale tratamentului de întinerire, primul pe care l-am văzut la un Obsidian. Până și Julii ar tresări la gândul costurilor.

— Tata a murit, repetă Sefi ca pe o mantra.

Volsung își vâră o mână sub vestă și scoate o amuletă spartă reprezentând un grifon.

— **Dacă nu ți-l amintești pe cel care te-a învățat să vânezi, poate că-ți amintești de asta!** I-o aruncă. **În ziua în care am fost luat înapoi la stele, mama ta a rupt-o în două. Ca să fie reîntregită, când voi reveni. Mi-a luat cincizeci de ani. Cincizeci de ani ca să aflu că n-a existat o înmormântare în ceruri pentru mama haitei mele, Alia.**

Niciun mormânt în înălțimi, unde oasele ei să se odihnească alături de ale strămoșilor. Numai un tumul singuratic din pietre risipite, cu jumătate din mine pierdută dedesubt.

— *Tu* ne-ai pângărit Templul Cerului! *Tu* ai ucis-o pe Freihild! Tu scuipi pe Mama-a-Toate? Tu ești cel care a atacat Republica? spune Sefi în mintea căreia furia se războiește cu confuzia. *De ce*?!

— **Ca să vă eliberez din lanțuri,** răspunde el. **Mormântul Aliei a fost pângărit. De ce? Pentru că, în inimile voastre, voi știți adevărul. La ce bun o mamă care-și vinde copiii? La ce bun o mamă care-și trimite odraslele la moarte? La ce bun o mamă care-i o mincinoasă? Nu-i mai bună decât putregaiul de pe hoitul unei foci moarte.**

Vocea lui e isteață, evocatoare și-și schimbă inflexiunile ca a unui comediant amuzat. Nu-i un barbar care-i intimidează cu puterea lui. A luat lecții de elocință. Este un orator mult mai bun decât am reușit eu să-i fac pe skuggi să fie. Recunosc tripla repetiție predată la școala politică a Palatinului. Acesta este atuul Cavalerului Fricii, arma lui secretă.

— **Sub Mama-a-Toate, am fost sclavi, fraților...** Zâmbește. **Și surorilor. Sub conducerea femeilor, bărbații noștri au fost trimiși să moară printre stele, în timp ce reginele au stat pe tron și s-au bucurat de plăcerile vânătorii pe gheață.** Se răsucește pe loc, adresându-se acum gărzii de onoare, dar și jarlilor, majoritar femei. **Am murit în războaiele celor Născuți din Soare, în antrenamentele lor cu spada, striviți din fuga calului sau de cizme gravitaționale de dragul distracției lor. În arenele lor de luptă am fost siliți să ne ucidem frații, dar niciodată surorile. Își ridică în aer brațele uriașe. Mâinile astea au vărsat mări de sânge!** Coboară ochii. **Sângele fraților mei. Al semenilor mei.**

Sefi a pierdut controlul. Volsung manevrează mulțimea ca un maestru.

El își desface lent vesta, dând la iveală un trup numai mușchi, cicatrici și plăci metalice. Printre ele iese în evidență o încrengătură de cicatrici groase, identice, de pe piept și spate. Forma lor, inconfundabilă, este însemnul cu care-și pecetluia Casa Grimmus sclavii.

— **Carnea asta a cunoscut sclavia.** O arată cu degetul pe Sefi. **Tu ce știi, *fato*?** Zâmbește. **Numai să fii tăcută, din câte se pare!**

Nu numai jarlii-bărbați izbucnesc în râs. Dacă Valkiriile îl privesc cu oroare, garda de onoare, mult mai numeroasă, este intrigată. Și de ce nu? E adevărat ce spune. Majoritatea bărbaților au făcut parte din legiunile Auriilor. Majoritatea lor au fost sclavi. Sefi n-a fost. Cum să înțeleagă ororile pe care le-au trăit?

Până și eu remarc ce mică pare. Cât de intimidate sunt Valkiriile ei veterane în fața acestei terori singuratice. Dar ea își trage încrederea din mișcarea jarlilor-femei. Înstrăinate de discursul lui, ele se adună și formează un zid protector gros dinaintea reginei lor, fiecare dintre ele reprezentând mii de temerari din taberele lor din toată Cimmeria. Dar Sefi este oarbă. Nu vede cuvintele strecurându-se în sufletele celor trei mii de membri ai gărzii ei de onoare. Nici privirile pe care bărbații din încăpere le-au aruncat trupurilor skuggilor jupuiți – toți, în mod convenabil, bărbați și toți castrați – sau că Valdir, eroul temerarilor bărbați, este acum stigmatizat drept trădător.

Niciodată n-a fost vorba despre tradiție versus modernitate. A fost vorba despre sexe.

Cum de-a putut fi *atât* de oarbă? Și eu cum de n-am văzut că rana făcuse puroi?

Volsung își dezgolește dinții strâmbi.

— **În timp ce tu tăceai, fato, eu eram sclav. În timp ce tu îți doborai mama neînarmată, eu cucream triburile din Cerneala Îndepărtată.** Flutură o mână indicând lanțul cu cranii din urma lui. **Ăștia au fost regii lor. În timp ce tu le-ai permis celor din țările calde să vă molipsească de slăbiciunea lor, eu i-am ucis cu fierăstrăul meu de luptă pe aceia care n-au vrut să mi se-nchine. Am făcut pocale din țestele lor, sclavi din copiii lor, iar pe nevestele lor le-am transformat în târfe.**

Își agită ostentativ sulița. După cum sclipește… cu siguranță-i făcută dintr-un metal cum n-am mai văzut.

— **Tot ce am eu a fost smuls dintre degetele încleștate în moarte ale dușmanilor mei. Tot ce ai tu e furat. De pe capul mamei tale ucise, din buzunarele nobilului tău aliat, Tyr Morga** – își atinge fruntea în semn de respect –, **din**

moștenirea fratelui tău-zeu, din puterea concubinului tău. Nici măcar nu ești în stare să ucizi un dragon fără ajutorul servitorilor. Fără ceilalți ești nimic. Doar o vită care mugește că-i regină! Li se adresează Obsidienilor. **Obsidienii îl urmează pe cel mai puternic. Văd putere aici, cu slăbiciunea susținută de propria ei coroană. I-am trimis reginei voastre o provocare. Dar ea s-a ascuns de mine în spatele vostru. Fraților, surorilor! Priviți-o! Regina voastră e un cur, căci conduce din spate!**

Imaginea lui Sefi, tăcută îndărătul zidului ei de jarli Obsidieni, devine acum o acuzație, un subiect de batjocură. Fá râde și li se adresează direct gărzilor de onoare din spatele lui:

— **Ea vrea să renunțați la războaie. Vrea să renunțați la Vânt de dragul unor acoperișuri! Să vă dați moștenirea de piatră și os pe mătăsurile moi ale celor din țările calde. Vrea să lase orașele să vă secătuiască. Vrea să trăiți în lumea lor. Eu vreau ca ei să trăiască într-a noastră. Din minele de diamant ale Quaorului până în Cimitirul de Oase din Charon și Tronurile Negre ale Ultimei Thule, Vântul Întunecat al Tatălui – Tuturor se adună ca să se abată asupra țărilor calde și să le ocupe pe toate, ca să devină Volkland. Auriii au avut vremea lor. Roșiii au dat greș, dar acum *noi* ne vom înălța.**

Se răsucește către Sefi:

— **Însă numai unul poate conduce. Muuuu!**

Se plimbă încoace și-ncolo, mugind batjocoritor ca o vacă.

— *Bardahgi*! *Bardahgi*! *Bardahgi*! încep să scandeze jarlii-bărbați.

„Luptă! Luptă! Luptă!” Mulți membri ai gărzii de onoare li se alătură. Pe podea, Ozgard plânge. Eu mă înmoi, ajuns la capătul puterilor. Sefi ar trebui să-l împuște. Eu l-aș împușca, dac-aș avea o armă. Dar Sefi este prizoniera tradițiilor poporului ei. Dacă-l împușcă pe tatăl lui Ragnar, Tribul Tuturor se va destrăma. Dacă refuză un pretendent îndreptățit, dă dovadă de slăbiciune, iar ceilalți se vor întoarce împotriva ei. Probabil se gândește ce bine-ar fi dacă Valdir ar fi aici. El i-ar readuce la ordine pe nerozii ăștia.

Regina Obsidienilor îi aruncă lui Xenofon o privire plină de reproș. Apoi se uită la mine și la Ozgard și-și atinge fruntea în semn de scuză și respect. Își desprinde briciul Ajei de pe braț, își

apucă securea de luptă și coboară de pe tron.

•

Obsidienii privesc cum tatăl și fiica își leapădă armurile și încep să-și dea târcoale desculți în centrul sălii. Volsung are pieptul dezgolit, deși înșiși mușchii lui arată ca o armură. Își mânuiește fierăstrăul de luptă cu ambele mâini. Sefi are o vestă albastră fără mâneci, cum poartă Valkiriile. În mâna stângă răsucește briciul Ajei, iar în dreapta ține o secure imensă.

Nu mai au ce-și spune. Se ciocnesc într-o explozie subită de violență care-mi cutremură oasele. Sefi sare îndărăt, mai agilă decât bărbatul uriaș, dar nu cu mult. Se mută de pe un picior pe altul, testând, alunecând, fandând. E ca un spirit al gheții, aproape egala lui Valdir judecând după Auriii pe care i-a trimis cu zecile în Vid.

Însă Volsung îi ignoră armele și-și repede nepăsător fierăstrăul de luptă către inima ei, silind-o să-și transforme atacul în defensivă. Este bătrân și poate mai puțin sprinten, dar este viclean și Sefi o știe. Nesăbuința lui a fost o cursă ca s-o facă să-l atace și Sefi abia reușește să-și retragă capul din calea lamei lui care-i zgârie coastele.

Bate în retragere, dar, simțind mirosul sângelui, Volsung o urmează ca un uragan. Urlând din rărunchi, se repede la ea ca turbat, lovindu-i briciul și securea de parcă ar vrea să le facă așchii. Lovește de jos în sus cu capătul încârligat al herăstrăului lui de luptă. Sefi i-l respinge cu briciul, își ridică piciorul stâng și se eschivează spre dreapta. El schimbă poziția suliței și lovește brutal de sus în jos cu partea cu fierăstrăul. Ea îi blochează lovitura cu securea. Venele se umflă pe gâtul lui ca un trunchi de copac. Mușchii torsului i se încordează în timp ce apasă în jos, în jos, tot mai în jos. Sefi își repede briciul pe dedesubt, dinspre stânga, ca să-l reteze în două. El abate în diagonală partea de jos a suliței, blocând briciul. Metalul ambelor arme se îndoaie în urma ciocnirii, al ei în afară, al lui înăuntru. El se folosește de inerție și lovește de jos în sus cu capătul ascuțit al suliței, săpând o brazdă adâncă de la jumătatea gambei ei, prin tendoanele de la spate ale genunchiului și continuând prin partea interioară a coapsei, până la pelvis.

Sefi dă îndărăt clătinându-se și, din șase lovituri rapide, el îi străpunge ambele glezne, rotulele și ambele centuri scapulare. Ea se prăbușește ca o marionetă cu sforile tăiate. Securea și

briciul îi cad zăngănind pe podea.

A durat mai puțin de un minut.

Tăcerea e totală. Așa de apăsătoare, că-mi întoarce stomacul pe dos. Ar fi trebuit să-l împușc pe Xenofon și să mor în camera lui. Nu se poate așa ceva. Unele dintre femeile-jarli se reped către ieșiri. Valkiriile atacă. Dar sunt depășite numeric și ucise. În timp ce pe margini armele cu impulsuri electromagnetice vuiesc și securile se ridică și coboară, Volsung își privește fiica târându-se către securea ei și lăsând dâre însângerate pe podeaua de piatră. Se apropie de ea și o izbește cu piciorul în ceafă până nu mai mișcă. Îi pune securea în mână, își proptește un genunchi în spinarea ei și spune:

— **Valhalla îi primește numai pe cei mai viteji. O să rămâi tăcută până la sfârșit, copilă?**

Volsung încalecă trupul fiicei sale, lăsându-și greutatea pe noada ei, și trece la treabă. Își trage cuțitul de la brâu și îi taie vesta, dezgolindu-i spatele acoperit de tatuaje. Cu o mișcare aproape tandră, retează două fâșii lungi de carne de la umeri până la șale, descoperindu-i cutia toracică. Ea se zbate ca un pește în cârlig. Apoi, cu o toporișcă desprinsă de la șold, el îi taie coastele, de o parte și de alta a șirei spinării. Ea se zvârcolește de durere, dar nu scoate niciun sunet. El leapădă toporișca și-i desface cutia toracică, expunându-i plămânii. Din ochii ei se scurg lacrimi. Respiră gâfâit.

Cu calmul unui om care curăță un pește, Volsung ia un pumn de sare dintr-o punguță și o presară pe răni. Sefi se cutremură și mușchii membrelor i se contractă. Niciunul dintre jarlii ei nu-i sare în ajutor. Privesc cu toții cum sunt ucise Valkiriile, fără să ducă mâinile la securi. Văzând oroarea și tristețea din ochii lui Sefi, mă copleșește o ură cumplită față de ei. Când Volsung își dă seama că ea n-o să țipe, încuviințează mândru și îngenunchează să-i șteargă lacrimile de pe obraji.

— **Valhalla te va primi cu brațele deschise, copilă. Du-te să te ospătezi alături de Cei Căzuți, du-te la fratele tău din Sala Cerească! Ești eliberată pe aripile Tatălui-Tuturor.**

— Tyr Morga o să-ți mănânce inima! gâfâie ea.

— **Se poate,** șoptește Volsung. **Zeul meu e capricios.**

Își vâră ambele mâini în spatele ei despicat și, știind că acesta e sfârșitul, Sefi șoptește cu ultima răsuflare:

— *Hyrg la Rag*…

Cuvintele i se încheie cu un bolborosit când Volsung îi smulge plămânii și-i aruncă pe podea. Ea îi privește clipind. Pleoapele i se coboară și numai ochii tatuați ai spiritului continuă să privească.

Închid ochii și ascult trosnetele și zgomotul de oțel înfundându-se în came, semn că Volsung își continuă treaba. Când îi deschid din nou, i-a scos inima din piept. O ridică deasupra capului, arătându-le-o jarlilor. Sângele i se prelinge pe biceps și în părul alb de la subsuori.

— **Tată al Tuturor!** strigă el. **Tată al Tuturor! Îți ofer aceste pete!**

Are nevoie de două minute ca să mănânce toată inima. Când termină, se înfioară de satisfacție.

— **Vrednică!**

Apoi o apucă pe Sefi de o gleznă și, lăsând în urmă o dâră de sânge, o trage în susul treptelor Tronului Grifonului, pe care se așază.

Profit de moment ca să mă târăsc către o Valkirie prăbușită. Nu mă pot elibera din cătușe, dar, folosindu-mă de lama ei, reușesc să-mi desfac călcâiul cizmei și să ascund în palmă implantul cardiac modificat de Pax la cererea mea.

Toți îngenunchează dinaintea regelui lor, mai puțin Ozgard, căruia i se permite să se apropie clătinându-se de rămășițele lui Sefi. O privește și abia acum începe să țipe. Nu-i un simplu țipăt. E urletul unui suflet muribund. Cade în genunchi oripilat la vederea reginei lui cu coastele răsfirate ca niște aripi însângerate. Volsung îi azvârle cuțitul pe care l-a folosit pe Sefi. Arma alunecă pe podea și se oprește dinaintea lui Ozgard. Dar el nu mai e Ozgard. Saliva i se scurge din gură. Ochiul care i-a mai rămas e sticlos.

— **Un grifon roșu parcă era, nu, șamanule? Ți-am îndeplinit profeția. Îndeplinește-o și tu pe-a mea!**

Ca în puterea unei vrăji, șamanul ia cuțitul, îl răsucește și și-l înfige în ochiul rămas. În timp ce acela care a fost Ozgard plânge prăbușit la pământ, Volsung ridică briciul Ajei.

— **Șapte sute de ani de sclavie. Șapte sute de ani de război. Șapte sute de ani de suferințe în numele lor.**

Așezat pe tronul lui Sefi, închide ochii și ascultă, iar vuietul îndepărtat al mulțimii care nu știe ce oroare i se pregătește

răsună prin clădirea pângărită.

— Secerătorul! Secerătorul! scandează gloata.

Fá deschide ochii.

— **Prădați orașul! Luați-le comorile! Violați bărbații, femeile, copiii! Reamintiți-le adevărul Tatălui Tuturor: lumea vă aparține, *dacă* puteți s-o luați!**

77. EPHRAIM

Vrednic

Păsările ciripesc. Raze matinale de soare încălzesc piatra înghețată a pieței din vârful Scării Bellona. Văzduhul este plin de mirosul focurilor și de sfârâitul cărnii de mistreț. Două mii de ascomanni se ospătează alături de regele lor, în timp ce orașul de dedesubt este zguduit de țipete. Ar trebui să stau față în față cu Volga și s-o privesc cum se străduiește să-l impresioneze pe Pax. Ar trebui să fiu cu prietenii mei. Cu *aeta* mea. În schimb, trebuie să fiu martor la banchetul unei fiare.

N-am fost niciodată mai dezgustat de noi, bipezii.

Sefi a fost oare tot ce ținea la respect monstrul dinăuntru?

În umbra Fortăreței Grifonului, Obsidieni aeropurtați colindă în haite, provocând incendii cu bombe cu fosfor și prădându-i pe cetățenii care au crezut că, refugiindu-se pe acoperișuri, vor fi la adăpost de hoardele de jefuitori de dedesubt. Nu ascomannii, ci aceiași Obsidieni care au băut și au cântat pe străzile lor cu prilejul Solstițiului de Iarnă, care au cumpărat din piețele lor și le-au făcut cu mâna Roșiilor ce-și reconstruiau orașul.

Am văzut genocide. Am văzut bombele Șacalului declanșându-se. Străfulgerarea lor mi-a jucat pe dinaintea ochilor vreme de doi ani. Dar asta nu-i o străfulgerare. E... ceva mai uman și, tocmai de asta, mai rău!

Ne înțeleg acum. Ce ușor e să urmezi degetul care-ți arată direcția!

— Te-ai gândit la oferta mea, domnule Horn? întreabă Xenofon.

Făptura Albă contemplă orașul arzând, fără nicio urmă de compătimire. Un șir de sclavi înlănțuiți, lung de cinci kilometri,

se întinde către fosta navă-amiral a Casei Julii, așezată la sud de oraș. Oare o să se mulțumească Republica să privească violarea Olympiei?

— M-am gândit la oferta ta. La prețul potrivit, ar putea fi interesantă.

Ființa Albă nu mă crede. Privesc cum sunt încărcați sclavii în nava-amiral.

— Știi că pe Mercur există o specie de liliac care-și începe viața ca o larvă de mamifer?

Ignor creatura idioată și mă întorc să-l privesc pe Fá. Căcatul ăla odios stă tolănit pe tron, iar temerarii îi înfățișează pe rând femei din oraș ca să le adauge la haremul său. Sefi avea mai multă demnitate în degetul mic de la picior.

Xenofon trăncănește în continuare:

— Pentru ca larva să se maturizeze și să-și atingă forma adultă, trebuie să găsească o gazdă în trupul căreia să crească și pe care s-o devoreze când e gata să-și ia zborul. Fá a fost catalizatorul. Dar un oraș bogat și arogant care și-a pierdut gloria de odinioară era crisalida de care aveau nevoie Obsidienii ca să se transforme în ceea ce au fost cândva. Unde altundeva ar putea un popor tribal să acumuleze atâta nemulțumire? Olympia a avut prilejuri să evite o asemenea soartă. Însă, fără un păstor, omenirea nu poate să nu cadă pradă propriei lăcomii.

Creatura Albă mă privește cercetător.

— Suferi. Cum e posibil ca tocmai tu să te minunezi că-i pot face așa ceva orașului pe care tot ei l-au ajutat? Frica a făcut Olympia să se poarte politicos, domnule Horn. Dar, când au văzut că n-au de ce se teme, mulțumită manierelor lui Sefi, au început să-i jefuiască pe Obsidieni puțin câte puțin. Un ins din Hyperion ar trebui să știe: un oraș e ca un tâlhar. Toate aspectele lui au fost gândite să-ți scoată banii din pungă. Singura diferență este că o face zâmbind. Olimpienii le-au mulțumit Obsidienilor pentru cei zece ani de orori îndurate în prima linie a frontului? Pentru generozitatea cu care au investit capital în reconstrucția orașului? Nu. Nu, i-au păgubit în magazine, i-au înșelat în cazinouri, și-au bătut joc de rasa lor și, după toate astea, le-au întors spatele într-o clipită, preferând o Republică incapabilă să le pună de mâncare pe masă și un erou de război care i-a abandonat de dragul Centrului. Ce insultă mai mare există? Întrebarea nu-i cum de-au putut face asta.

Întrebarea e de ce n-au făcut-o mai devreme?

— Pentru că Sefi a fost o femeie decentă.

— Nu, ea a fost remarcabilă, la fel ca tine. Dar era strivită de vina de a fi privită ca vocea unui bărbat pe care-l admira, însă pe care nu l-a cunoscut aproape deloc. A lăsat trecutul să fie mai puternic decât firea ei. La fel și tu. De ce?

Ignor creatura Albă până când mâinile sale palide mă apucă de armura-scarabeu.

— De ce?

— Pentru că noi suntem ceva ce tu n-o să fii niciodată, băi căcat cu ochi: oameni.

La auzul răspunsului, în ființa Albă pare să cedeze ceva. Cu o expresie întristată, Xenofon îmi întoarce spatele. Acționez butonul de activare pe care Pax l-a montat în implantul cardiac.

— Vreau să vorbesc cu Fá.

— De ce?

— Asta, imbecilitate mică, e între mine și căpcăun.

— Bine.

Luând în mână telecomanda implantului cardiac, Xenofon trece pe lângă mine. Mă răsucesc în ultima clipă și las implantul să cadă în buzunarul său. Mă conduce dincolo de gărzile lui Fá. Îl așteptăm să termine de examinat o Rozalie pentru haremul lui. Ne face semn să înaintăm, amuzat, în timp ce fata îngrozită e târâtă de acolo.

— ***Salve,*** **Xenofon,** spune el zâmbind. **Văd că paznicul moștenitoarei mele a revenit.** Observă cătușele. **Din câte văd, nu în calitate de prieten. Dar, orișicât, el a apărat-o de sălbăticia celor din țările calde. Nu se cade să stea în lesă.**

Le face semn oamenilor lui să-mi scoată cătușele.

— Este un ins periculos, îl previne Xenofon. În ciuda dimensiunilor lui.

Volsung mă studiază.

— **Așa mi s-a spus.**

Oamenii lui îmi desfac cătușele.

— Salutare, bătrâne, îi zic lui Fá zâmbind larg.

Îmi masez încheieturile rănite, cercetând cu coada ochiului armele ascomannilor. Dacă m-aș repezi să iau una, n-aș ajunge nici la jumătatea drumului. Nu există altă cale. Nu este o decizie măreață, niciun rezumat al vieții mele, așa cum m-am gândit la

moartea lui Trigg. E alegerea simplă de a zice: „Dute-n mă-ta!”

— **Moștenitoarea mea trăiește?**

Mă încrunt.

— Păi n-ai omorât-o?

— **Pe Sefi nu aveam nicio șansă s-o modelez. Ea nu-i fiica mea. Când ai atâtea fiice, ele contează foarte puțin. Ragnar a fost primul meu născut. L-am învățat să vâneze înainte să fiu luat din nou la stele. Volga va fi a doua. Va fi ca lutul. O s-o modelez după chipul și asemănarea mea, pentru ca, atunci când va veni vremea, să moștenească toate lumile.**

— Ce păcat atunci c-a ajuns pe fundul mării, spun eu. Treabă de mântuială, zău așa. Ar fi trebuit să m-angajezi pe mine. Sunt top de top, n-ai auzit?

— **Pe fundul mării, zici?** Coboară de pe tron și mă adulmecă precum un câine. **Atunci probabil că ești un nøkken. Pentru că-i simt mirosul pe tine.** Își plimbă o unghie pe armura-scarabeu, lăsând pe ea particule din sângele lui Sefi. **Ea te-a îmbrăcat în armura asta.** Favoriții lui îmi zgârie bărbia. **Te-a sărutat pe obraz.**

Se retrage și privește spre Xenofon, apoi întreabă cu glas scăzut:

— **Stăpânul nostru tot mai vrea să îmblânzească potaia asta?**

— Ar fi o achiziție pe cinste. Însă din pricina firii lui este extrem de improbabil, cu sau fără zgardă. Stăpânul se încrede în discernământul meu.

„Firii lui”. Chicotesc. În sfârșit, recunoaștere!

— **Mie nu mi se pare vrednic. Xenofon, ucide-l fără să lași urme! O să facem să pară că i-a cedat inima din cauza desfrâului. Când Volga va veni să-l caute, îl va plânge, dar nu ne va urî.** Își adună mâna căuș. **Și va fi ca lutul. Îți mulțumesc pentru serviciile tale, Cenușiule,** încheie el zâmbind batjocoritor.

Se cocoață la loc pe tron și continuă să-și completeze haremul, în timp ce Xenofon pregătește comanda care-mi va opri inima. Brutele lui Fá mă apucă de umeri, gata să mă târască de acolo.

— Ce mai yeti fără boașe-mi ești și tu, îi zic lui Fá.

El își întoarce capul uriaș către mine.

— Ai măcar tărie-n coaie și privește-mă în ochi în timp ce mor!

Volsung îmi acordă această onoare. Oamenii lui se retrag și Xenofon umblă la telecomandă, apăsând pe butonul ucigaș. Îi arunc o privire. Văzând că nu cad mort pe podea, se încruntă.

— Hei, albitură! Tot îți plac ție ghicitorile. Ia zi, cum se cheamă un rahat de om cu o bombă în buzunar?

Desfac fermoarul din față al armurii mele scarabeu și-i arăt tăietura făcută de Electra.

— Opaaaa!

Xenofon se încruntă și se uită în jos.

— O…

Apoi se dezintegrează, căci semnalul către implantul cardiac din buzunarul lui a activat explozibilii montați de Pax. Căldura mă izbește înaintea vuietului.

Lumea se dă peste cap în timp ce zbor prin aer ca o păpușă din cârpe.

Nu aud nimic. Trupul mi-e rece din cap până-n picioare. Ochiul meu drept vede doar imagini vagi. Ochiul meu stâng – nimic. Bărbați pe jumătate topiți trec cu pași împleticiți pe lângă mine, țipând fără să scoată un sunet. Fumul se învolburează către cerul albastru. Am spinarea frântă. Picioarele nu mă ascultă. Brațul drept mi-a dispărut. Mi-e frig, dar mi-e și frică. Nu atât de frică însă ca în prima mea zi în *ludus.*

Cea mai mare spaimă din viața mea am simțit-o când am văzut zidurile alea reci și băieții ăia și mai reci și m-am întins în pat. Nu trebuie să mă mai întorc acolo niciodată. Simt inelul lui Trigg pe deget. Căldura apei. Clipocitul valurilor lovind o plută. În curând, pe cer se vor ivi stelele. Și vom sta la nesfârșit lungiți unul lângă altul. Fá e mort. Volga e-n siguranță. Noroc, Bulgăre de Nea!

Privesc soarele în față și aștept să se întunece.

Apoi o umbră îl eclipsează.

Nu.

Nu!

NU!

Jumătate din chipul monstrului s-a topit până la os, dezgolindu-i dinții de jos. Nasul i-a dispărut. Coroana de metal s-a topit și scoate aburi, sudată pe craniul lui chel. Mă privește în ochi, râzându-i în nas durerii, iar în privirea lui văd abisul. Gem

îngrozit. Simt o smucitură. O presiune bruscă în piept. El se retrage ținând ceva în mână și-mi șoptește un cuvânt la ureche:

— **Vrednic.**

Apoi ia o mușcătură din inima mea.

Partea a IV-a

MÂNDRIE

Lumea e un labirint jură centru. Devino centrul sau vei fi pierdut pentru totdeauna.

SILENIUS AU LUNE
MEDITAȚIILE LUI SILENIUS, 25 PCP

78. LYSANDER

Musafirul

A sosit clipa.

După zilele în care i-am lăsat pe alții să acționeze în numele meu, acum se apropie cu iuțeală momentul să-mi pun și eu pielea la bătaie. Glirastes m-a anunțat că plecarea lui Darrow e iminentă și la fel și atacul Atalantei. Undeva dincolo de munți, bombardierele ei se alimentează cu combustibil ca să-și livreze încărcăturile.

E acum sau apocalipsa.

— Cina e gata, *dominus,* îmi spune Exeter când închid cartea cu poezii de Shelley și mă ridic de pe banca din livadă.

E după-amiază târziu și păsările cântătoare au început să vestească venirea nopții. Gărzi ale Revoltei patrulează la marginile proprietății, privind către cer și neștiind că atacul va veni din interior.

Zâmbesc unei perechi de paznici cum nu se poate mai nepotriviți între ei, în timp ce urmez alături de Exeter cărarea de pietriș către porticul sudic al casei. Bărbatul palid nu-și trădează prin nimic truda din ultima săptămână. A fost ocupat cu treburile mele.

Deși ar fi fost mai ușor să negociez cu loialiștii excesiv de prudenți ai lui Glirastes personal, și nu printr-un intermediar, asta ne-ar fi expus pe toți unor investigații periculoase. Nu îndrăznesc să-mi ispitesc norocul jucând mai multe jocuri decât e necesar cu Darrow.

În curând o să scap de implant. Până atunci rămân un libertin desăvârșit.

Masa este pusă pentru două persoane. Glirastes și cu mine ne luăm peste picior, făcând tot soiul de glume previzibile, dar e straniu să-l văd zâmbindu-mi pe deasupra mesei când știu că în sinea lui este ros de îndoială și frică.

Nici eu, nici prietenul meu nu avem prea mare poftă de mâncare. Este o ușurare când servitorii iau de pe masă resturile cinei de care abia ne-am atins. Glirastes se ridică.

— Trebuie să revin la spațioport. Fii băiat de treabă și condu-mă!

Odată ajunși dinaintea scărilor navetei sale, îi zâmbesc bătrânului.

— Știi ce se spune despre tine? îl întreb.

— Copile, ar trebui să știi că nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

— Că ai găsit în Heliopolis un oraș al oamenilor, dar l-ai transformat într-un oraș al zeilor.

El pufnește disprețuitor.

— Dacă există zei, se află în niște lumi mai frumoase decât astea.

Nu îi arde de glume. Cunoaște pericolele drumului pe care mi l-am ales și se îndoiește de mine, fiindcă bătrânii nu-și amintesc imperativele tinereții. Văd numai anii care se află între noi și amurg și consideră că avem tot timpul din lume. Însă nu avem decât clipa prezentă și nicio datorie față de viitor, cu excepția celei de a trăi conform convingerilor noastre.

În sfârșit, mi le urmez pe ale mele.

Deșertul m-a învățat că singura cale e înainte.

— Ți-am lăsat un dar la tine în cameră, spune Glirastes. Ceva potrivit cu ocazia.

Șovăie pe treptele navetei, nevrând să-și ia rămas-bun.

Îmi pune o mână pe umăr, caută câteva cuvinte de despărțire, apoi intră în navetă.

Noaptea pare să nu mai sosească.

La ora 19, naveta lui Exeter îl duce în oraș laolaltă cu majoritatea servitorilor, ascunși în cala de mărfuri, ca să facă joncțiunea cu loialiștii. Nu rămân decât câțiva, de ochii lumii. Gărzile nu ghicesc nimic. Ele mă urmăresc pe mine.

La ora 20, programul-clonă creat de loialiștii Verzi ai lui Glirastes deturnează emisia dispozitivului meu de interceptare, transmițând în loc date falsificate care arată că simt în bibliotecă și citesc. Mi-l extrag din umăr cu un cuțitaș găsit pe măsuța de toaletă.

Apoi mă așez pe marginea patului și citesc cartea de vizită de pe cutia din sticlă fumurie pe care mi-a lăsat-o Glirastes. Nota e simplă: *Acesta cheamă legiunile.*

În cutie se află un corn de argint împodobit cu zei, zeițe și care trase de armăsari neîmblânziți care transportă soarele. Cornul lui Helios, care a anunțat începerea fiecărei curse de când a fost construit Hipodromul. E un obiect neprețuit. Îl pun pe pat și deschid a doua cutie, mult mai mare, în care sunt ascunse cizmele gravitaționale, briciul și echipamentul militar furnizate de loialiști. Sunt pe punctul să încalț cizmele gravitaționale când cineva ciocănește la ușă. Mă încrunt, apoi vocea unui servitor răzbate prin lemnul de stejar.

— Aveți un vizitator, stăpâne.

Deschid ușa.

— Un vizitator? La cine dracu’ te referi?

— Alexandar au Arcos și servitoarea lui sunt în atrium și cer să vă vadă, *dominus.*

Alexandar? Momentul nici că putea fi mai prost. N-am timp să stau la taclale sau să-l ascult pe prințul moștenitor al Legiunilor Libere mulțumindu-mi că l-am eliberat.

— Spune-i că sunt indispus.

— Știe că sunteți în arest la domiciliu. Poate vedea că vă aflați în bibliotecă, *dominus,* spune servitorul privind echipamentul întins pe pat. Dacă îl expediez, va intra la bănuieli.

Bănuieli care vor declanșa o serie de consecințe ce mi-ar putea da tot planul peste cap. În zece minute ar trebui să fiu la Hipodrom. Cu Glirastes plecat, nu există o metodă sigură de a defaza planul.

„Fir-ar să fie!”

— Primește-l în bibliotecă peste două minute. Spune-i că am de terminat un capitol.

Închid ușa. Nu se poate face nimic cu privire la implant. N-am cum să iau legătura cu Verzii.

Ascund briciul de la loialiști în cizmă și gonesc către bibliotecă.

Sunt transpirat când ușa bibliotecii se deschide și Alexandar intră cu un aer nonșalant, ca la el acasă. În urma lui vine copila-soldat, Rhonna. Nepoata lui Darrow rămâne cu gura căscată la vederea atâtor cărți. Azi o găsesc mai enervantă ca oricând. Are brațele dezgolite, ca să se poată făli cu nodurile nefirești care le permit Culorilor Inferioare să parodieze sincronizarea mentală a Albaștrilor cu navele lor. Combinată cu adversitatea caracteristică a Culorii ei față de disciplina militară, asta creează haos în mintea unui individ. Un soi de manie disociativă pe care o zăresc în străfundul ochilor ei.

O fanatică, fata asta. Trebuie să pășesc cu atenție.

— Aici se țin libertinii renegați, în bibliotecă? întreabă Alexandar plimbându-și limba peste noua lui dantură. Sper că era un capitol care-a meritat să ne faci să așteptăm, panaramă mică.

Mă salută ca pe un frate, îmbrățișându-mă și bătându-mă pe spate cu un soi de camaraderie demonstrativă de mardeiaș.

— Nu știu dac-ai auzit, continuă el. Plecarea este iminentă și i-am spus Rhonnei că ar fi o crimă împotriva culturii să plecăm fără să facem un tur al lui *Lady Beatrice.* Probabil vor trece luni până să revenim.

Până și gândul că Revolta s-ar putea întoarce pe Mercur face sângele să-mi fiarbă.

— Ce idee splendidă! exclam, apoi arborez o expresie întristată. Dar mă tem că am o ușoară indispoziție în momentul ăsta.

— Ți-am spus că trebuia să suni înainte, zice Rhonna, apoi îmi zâmbește ca și cum și-ar cere scuze. Îmi pare rău, flăcău, dar omul ăsta are obiceiul prost de a crede că totul i se cuvine.

— O carte nu-i nici pe departe o companie atât de grozavă ca noi! spune Alexandar, zâmbind cu noua sa dantură. Nu te teme, bunul meu domn! Știu că nu-i cazul să insult moravurile locale. Am adus mită! Îmi aruncă o sticlă și-mi face cu ochiul. Am auzit că tipii din Erebus sunt pur și simplu morți după coniacul venusian.

79. DARROW

Sânge corupt

Frică mă privește fix de dincolo de geam. Nu pare să se fi clintit de când am rezistat tentației de a-i tăia mâinile.

— N-a ciripit nimic în ciuda cocteilurilor, spune Nasolu' din spatele meu.

— Condiționare neurologică? întreb.

— Dacă asta-i, e ceva ce n-am mai văzut.

Pe partea lui Atlas peretele pare continuu, dar îi simt privirea sfredelindu-mă. Mă deplasez către stânga și ochii lui mă urmează.

— Ne poate simți.

Nasolu' mă crede.

— Am remarcat și eu asta. Să creștem doza?

— Nu.

— Darrow, trebuie să știm când va ataca Atalanta.

— N-are nicio grabă, zic eu. Dar, dacă-l ucidem înainte s-ajungă la soția mea…

Mă opresc brusc, dându-mi seama ce fac. E întotdeauna mai ușor să-ți faci planuri bazate pe speranțe.

— Dacă ea este în viață, îl poate face să vorbească. După ce-o să aflăm ce știe, o să avem o șansă. Până atunci, hai să nu ne forțăm norocul riscând să-i topim cerebelul.

Suntem pe cale să lăsăm celula în urmă, când Atlas spune:

> — *Pedicabere, fur, semel*; *sed idem*
> *si deprensus eris bis, irrumabo.*
> *Quod si tertia furia molieris,*
> *ut poenam patiare et hanc et illam,*
> *pedicaberis irrumaberisque*.[36]

— Ce-nseamnă asta? întreabă Nasolu'.

— Că Frică face ce știe mai bine.

— Haide! Familia mea a fost plină de Pixie. Nici nu m-am

---

[36] Poem din *Priapeia,* o colecție de poeme scurte în latină, cu autor anonim, închinate zeului falie Priapus.

ostenit să învăț latina.

Oftez și traduc:

— Hoțule, la cel dintâi furt al tău vei fi sodomizat, dar,
Arestat a doua oară, te voi sili la o felație
Și, de vei încerca să furi a treia oară,
Vei îndura și una, și alta ca pedeapsă,
Fiind și sodomizat, și îndurând și-o felație.

— O să-l omor pe tipul ăsta, zice încet Nasolu'.

— Stai la coadă!

Revenim în Dâmb, unde se desfășoară ultimele pregătiri de plecare. Deși Nasolu' s-a dovedit eficient în dezmembrarea rețelei de spioni a Atalantei, este mai înțelept să presupunem că ea încă are agenți în oraș. Mâine, îmbarcarea trupelor în nave va fi o surpriză pentru toți, mai puțin pentru cei din cercul meu de apropiați. Până atunci, armata mea își joacă rolul de forță de ocupație. Patrulele continuă. Garajele duduie de activitate. Barăcile răsună de muzică, sforăituri și partide de joc.

Totuși, ceva e în neregulă. Poemul Cavalerului Fricii nu-mi dă pace.

Mi-a scăpat ceva?

Ca să-mi potolesc îngrijorarea, după vizita la Atlas am făcut un tur al fortificațiilor din munți, căutând semne ale înaintării Atalantei. Totul era liniștit. Prea liniștit. Thraxa și Harnassus cred că anxietatea mea e pur și simplu paranoia. Glirastes și-a terminat treaba. *Steaua Dimineții* și celelalte navete care ne-au rămas au fost reparate și-s gata de luptă. Moralul e ridicat. Confidenții mei se concentrează asupra bătăliei ce urmează, contrazicându-se cu privire la șansele noastre de scăpare. Dar, în apartamentul meu din Dâmb, mintea mea nu-și află odihnă, în timp ce trec în revistă datele provenite din interogatoriile lui Atlas și din supravegherea loialiștilor rămași și a pupilului lui Glirastes, Cato.

Întreruperea de cinci minute care a coincis cu expediția lui în pivnița de vinuri este explicabilă, dar sâcâitoare. În secret, oamenii mei au pus microfoane în pivniță după eșecul dispozitivului de supraveghere, pentru care au dat vina pe reactorul lui *Lady Beatrice.* Harnassus însuși a garantat integritatea armei electromagnetice a lui Glirastes. Atunci ce mă

face să stărui asupra modului în care își petrece zilele ființa asta superficială?

Să fie doar Atlas, care se joacă cu mintea mea?

Cato n-a făcut nimic bătător la ochi, nici măcar n-a părăsit *Lady Beatrice*, însă firea lui are ceva suspect, chiar dacă nu și acțiunile lui. Poate ceea ce mă alertează sunt tendințele lui sociopate latente. Îl privesc cum stă și citește în bibliotecă și revăd momentele în care Verzii mi-au semnalat activități ciudate. Multe s-au bazat pe neînțelegerea de clasă. Au ghicit intenții rele în alegerea lecturilor lui și în ambivalența lui față de numele servitorilor. Rezultate fals pozitive, în concordanță cu natura lui.

Ar trebui să-l las baltă și să nu-mi irosesc timpul, dar mă pomenesc, în ciuda a toate, trecând în revistă filmările cu el, nevrând să mă ridic de pe scaun. Îl privesc plimbându-se prin grădină, râzând la filme vechi, discutând cu gărzile, schițând leneș umbrele aruncate de o floare singuratică, luând micul dejun, căscând în timp ce bea ultimul pahar al zilei cu Glirastes și retrăgându-se în pat la ora bețivilor.

Cineva bate la ușă. Las filmarea să se deruleze și răspund.

Thraxa stă în prag cu mâinile la spate.

— Ai luat masa? Batoanele din rații nu se pun.

Scoate la iveală două plăcinte cu pește.

— Intră!

Ea le trântește pe masă și face ochii roată, căutând farfurii.

— Oricum o să mâncăm tot, îi zic.

Ea ridică din umeri și se trântește pe un scaun, apoi se apucă să și-o taie pe a ei cu un briceag. Flutură lama în direcția hologramei.

— E cam pervers să-l urmărești pe Pixie ăsta cum doarme. Dacă ții atâta la el, trebuia să te fi dus și tu cu copiii.

— Copiii?

— Alexandar și Rhonna s-au dus până la *Beatrice,* cu puțin timp în urmă.

— De ce?

— Ziceau ceva despre un cadou.

Asta mă neliniștește. Nu i-aș fi împiedicat. N-am niciun motiv valabil. Dar Thraxa îmi simte tulburarea.

— Ce se-ntâmplă? întreabă ea.

— Ceva nu-i cum trebuie, zic eu. E ceva la el…

— Atunci hai să-l aducem la interogatoriu.

— Harnassus spune că arma electromagnetică este impecabilă și atât noi, cât și Atalanta, bruiem orice semnal care încearcă să părăsească peninsula. Dacă-i o iscoadă, nu știu ce dracu’ face.

Ea își îndeasă o furculiță cu plăcintă în gură.

— Vrei să discutăm?

— Despre?

— Soția ta. Fratele meu. Poate și restul alor mei.

— Nu, zic cântărind-o din priviri. Tu vrei?

— Neah! Nu-i stilul meu. Dar nu-i amuzant, este?

— Nu. Nu-i amuzant.

Dinspre hologramă se aude un murmur neclar. Stai așa! Îmi îndrept atenția asupra hologramei și Thraxa se încruntă.

— Ce se-ntâmplă?

— TACI!

Amplific sunetul pe care l-a scos Cato în somn.

— Ai auzit asta? o întreb.

— Sună ca „nu-știu-ce mai presus de orice”.

— „Adevărul mai presus de orice”, spun eu.

Am mai auzit asta. Dar unde? Când? Nu pot să-mi dau seama, până când o senzație alunecoasă nu începe să-mi urce în braț. Sar în picioare și mă reped la ușă.

— Plăcinta ta! strigă Thraxa după mine.

•

Stau în picioare lângă echipa de oameni de știință, care clatină neputincioși din cap când le cer să facă o verificare de ADN.

— Suntem sub un atac permanent de când am ajuns pe Mercur, să trăiți. Dacă nu se face o reîncărcare a datelor din Skyhall, nu dispunem de o bază de ADN. Și l-am comparat cu al tuturor prizonierilor Aurii.

— Comparați-l și cu ăsta!

Le arunc trofeul lui Sevro. Tehnicienii privesc nedumeriți robele însângerate.

— ACUM!

În timp ce lucrează, pășesc de colo-colo prin spatele lor. Nu durează mult. Computerul piuie și știu dinainte să-mi ridic ochii.

ADN-ul e înrudit.

— Căcat! îi aud exclamând pe tehnicieni, în timp ce eu

țâșnesc din încăpere atât de iute, încât o trimit pe Thraxa grămadă peste un scaun.

Îl apelez pe Nasolu' din fugă. Îmi răspunde acoperindu-și un căscat cu eșarfa heliopoliteană, abia întors dintr-o patrulare prin munți.

— Ia-ți armura! Costum complet.

Înțelege că a dat chix și-i cade fața.

— Vine dușmanul!

— Vine dușmanul!

Următorul apel este către Harnassus. Îmi răspunde iritat de la bordul *Stelei Dimineții*:

— Glirastes e cu tine?

Oboseala lui dispare.

— Nu. Naveta lui are ceva probleme tehnice.

— Spune-i că vreau să discut cu el în hangar. Odată ce s-a îndepărtat de mașinărie, paralizează-l, dezbracă-l la pielea goală, scanează-l de implanturi și pune-l într-o celulă sub paza unei întregi centurii. Să nu-i vorbească nimeni până nu sosesc eu. Dacă până atunci face vreun gest neobișnuit, împușcă-l în cap! Apoi ordonă evacuarea trupelor auxiliare în navete. Vreau ca toată lumea în afară de soldați să fie gata de plecare.

Trag aer în piept.

— După aia ațintește o rază cu particule asupra *Spiritului lui Faran* și aruncă arma electromagnetică în aer.

Urmează o pauză.

— Am înțeles. Despre ce-i vorba?

— Adun o trupă.

În timp ce alerg, îmi folosesc comanda prioritară în rețeaua Urlătorilor, izolându-i pe Alexandar și Rhonna. Colloway ni se alătură din camera lui de izolare. Thraxa se apropie în goană pe coridor. Apare și Harnassus, conducându-l afară din hangar pe Glirastes, care protestează. Când restul trupei se adună de pretutindeni din Heliopolis, îi informez și oroarea mea personală devine reală:

— O armă inamică de nivel omega a fost descoperită în oraș. Glirastes a schimbat tabăra. Arma electromagnetică ne este destinată nouă. Am ordonat distrugerea ei, dar va fi coordonată cu un asalt din exterior. Pregătiți-vă pentru contactul cu trupele inamice! Atacul e iminent.

Să-i anunț pe Rhonna și pe Alexandar? Oare asta îl va alerta

pe dușman? Dacă n-o fac, i-ar putea lua ostatici sau ucide când ne va auzi venind. Trebuie să risc și să mă încred în discreția lor. Chiar și așa, dacă cineva poate doborî un singur om în luptă, acela este Alexandar. Îmi folosesc comanda prioritară ca să le activez implanturile cohleare. Rhonna râde admirând Colosul Acvatic.

— Nu reacționați! O echipă de Urlători e în drum spre voi. Insul din fața voastră nu se numește Cato au Vitruvius. Este Lysander au Lune. Așteptați-ne. Nu-l atacați singuri!

80. LYSANDER

Moștenitorul lui Arcos

Când am văzut prima oară Colosul Acvatic, am crezut că nu putea exista ceva mai mare. Rhonna admiră copia de zece metri din interiorul muzeului dedicat de Glirastes sieși. Dar tot așa crezusem despre Tinos sau Citadela Luminii sau *Steaua Dimineții.* Când am văzut-o pe-aia, mai c-am rămas cu gura căscată. Mereu se găsește ceva și mai mare, nu-i așa?

Rhonna seamănă foarte mult cu numele ei, care înseamnă „insulă stâncoasă” în galeza veche. Mă îndoiesc că știe ce bine i se potrivește. Tânăra Roșie vrea să fie ispititoare, dar nu poate fi altfel decât nerafinată.

Alexandar nu observă deloc lipsa rafinamentului.

Lumina stelelor se strecoară prin cupola de sticlă. Strălucirea anumitor astre este amplificată pentru a proiecta coloane de lumină asupra machetelor. Tolănit pe o banchetă, Alexandar bea cherry și privește insula stâncoasă de parcă-i monumentul însuși.

Gingășia lor nerostită mi se pare fragilă.

Înainte de Ploaia de Fier n-aș fi gândit așa.

— Nimic nu-i mai mare decât *Steaua Dimineții,* buna mea doamnă, cu excepția egoului unui Valii-Rath, spune Alexandar, savurându-și rolul de ghid.

S-ar părea că educația lui a luat o turnură greșită în timpul călătoriei Casei sale de pe Marte către Io, Luna și rebeli. Deși ard de nerăbdare să plec, îmi amintesc să fiu politicos și să nu-i

corectez greșelile.

— A fost nevoie de șapte ani ca să fie construită. De zeci de asteroizi. Dar cea mai mare parte a metalului ei a provenit din minele de pe Mercur.

„Greșit!”

Zeilor, cât mai au de gând să stea? Îmi ascund frustrarea. Probabil că oamenii mei s-au pus deja în mișcare. Glirastes își pregătește programul. Trebuie să ajung pe Hipodrom. Dar, mai chinuitor decât toate, oaspeții mei își prelungesc șederea nepoliticos de mult. Dacă asta trece drept bune maniere pe Marte, mă cutremur imaginându-mi ce o fi făcut Virginia din Palatin.

Vărul meu este atât de entuziasmat de revederea cu mine, încât mi-a fost imposibil să mă descotorosesc de ei. Trebuie să fac ceva. Și încă repede. Însă, deodată, o nouă necunoscută își arată chipul hidos. Din nefericire, remarc că Alexandar nu-și mai plimbă limba peste dinți cum făcea la sosire.

— Din minele de-aici? Nu mai spune! Cred că taxele de transport au băgat-o pe Octavia în mormânt înainte de vreme, zice Rhonna fluierând a mirare. Pe mine mă costă juma din leafa pe o lună să trimit un kil de pradă pe Marte. Cum o să-mi transport țigările acasă? Îmi aruncă o privire, zâmbind larg. Am dat iama în depozitul ălora din Casa Votum. Îl ai în fața ta pe unicul furnizor de țigări heliopolitene din toată Agea. Asta cel puțin de îndată ce o să ne dezlipim de bolovanul ăsta și o s-o întindem spre casă.

Își dă paharul peste cap, mânjindu-l complet cu amprentele ei. E într-adevăr sânge din sângele lui Darrow. Cealaltă mână îi atârnă leneș pe lângă trup, abandonându-și joaca nervoasă cu cureaua de piele a pistolului de la șold. Asta, laolaltă cu faptul că Alexandar și-a pierdut interesul față de noua lui dantură, mă face să îngheț. Cercetez cu Ochiul Minții.

— Octavia i-a silit pe cei de pe Marte s-o subvenționeze, explică Alexandar. Voia ca Marginea să construiască o navă amiral plătită de Marte numai ca să ne dea cu tifla. Mai ales după ce Darrow a furat-o pe *Pax.*

— Nu-i tocmai exact, intervin eu. Octavia a comandat-o cu patru ani înainte să fie furată *Vanguard.* I-a plătit casei de comerț Julii costurile transportului, folosind taxa pe exporturile de heliu provenit din minele lui Nero au Augustus, pe care

bunicul tău, Alexandar, l-a privit cum fura de la ArhiGuvernatorul căruia îi jurase credință. Plutocrații Revoltei au fost niște beneficiari entuziaști ai Societății înainte să se sature de ea. De fapt, zic eu, privind-o pe Rhonna, câte mine a deținut familia ta, Alexandar?

El îmi răspunde cu un zâmbet plăcut:

— O, presupun că mult mai puține decât a ta.

Casc prefăcut, apoi recurg la violență.

O apuc pe Rhonna de încheietura mâinii stângi și o trag spre mine, sfărâmându-i falca dintr-o lovitură. Din aceeași mișcare, îi lipesc de mine trupul inert, îi smulg pistolul de la șold și i-l duc la tâmplă. Vârful briciului lui Alexandar se oprește la mai puțin de un centimetru de ochiul meu drept.

Și-l retrage cu o manevră superbă care-l poziționează pentru Frunza Căzătoare, o lovitură șerpuită de sus în jos. Demonstrează o stăpânire remarcabilă a uneia dintre cele mai complicate lovituri a Căii Salciei, încremenind la jumătatea celei de a treia mișcări.

Ochii lui privesc pistolul pe care-l țin lipit de tâmpla Rhonnei.

În acea clipă, în privirea vărului meu nu-i nici urmă de furie la adresa mea. Ci numai teamă pentru ea.

Nu vreau să-l împușc pe Alexandar. N-am ce să reproșez comportării lui în munți. Nici curajului de care a dat dovadă în timpul urmăririi, nici eroismului și modestiei pe care le-a demonstrat în Tyche. Dar omul pe care-l servește este o năpastă. Iar el e numai un simptom nobil, mult prea loial pentru binele său.

O las pe Rhonna să cadă inconștientă la podea și ațintesc pistolul asupra lui.

— Lune, spune el.

— Arcos. Văd că Lorn ți-a dăruit Salcia în cele din urmă.

— Ai ceva tupeu să pronunți numele bunicului după ceea ce i-a făcut Octavia. Ți-aduci aminte, nu? C-a pus-o pe Lilath au Farran să-i secționeze șira spinării? Pe la spate, uite-așa… Își mișcă lent lama înainte și-napoi. Toată viața mea am fost comparat cu tine. Vărul Lysander. Lysander cel perfect. Mă măsoară din cap până-n picioare. Trebuie să ai talente ascunse dacă-i pe-așa.

— Lasă briciul jos și îngenunchează, spun eu.

— Nici vorbă de așa ceva! spune el îndreptându-și lama către

mine. Ce-ar fi să scoți fierul ăla din cizmă și să stabilim cine-i Moștenitorul lui Arcos?

— Care-i poetul tău preferat?

Cum nu-mi răspunde, aleg eu pentru el:

— *Cu-a voastre mâini pieirea v-ați adus.*
Nu din neștire, nici prin vicleșug,
Ci judecând și cu privirea clară,
Știind ce săvârșiți.[37]

El privește pistolul cu un zâmbet batjocoritor.

— N-ai onoare.

— N-am timp.

Și-l împușc pe Alexandar în cap.

81. DARROW

Furia dezlănțuită

Lady Beatrice este întunecată, cu excepția unor lumini vagi ce răzbat prin ferestrele din aripa vestică. Urlătorii mei aterizează în forță. Nasolu' conduce un pluton prin ferestrele de sus, în timp ce eu fac o gaură în ușa de la intrare și năvălesc înăuntru urmat de Thraxa cu ciocanul ei de luptă.

— Lune! urlu eu.

— Haide, ieși afară, potaie mică și proastă! Thraxa lovește cu ciocanul într-o coloană. Ieși și fă cunoștință cu Micuța!

Nu răspunde nimeni. Nu se aude niciun sunet, cu excepția tropăiturilor Urlătorilor mei la etaj și a huruitului vag al globului rotativ de cristal din foaier. Lumina lui fractală proiectează fulgi albi pe podea, în timp ce noi năvălim în casă. Din aripa vestică răsună un strigăt.

— Pe focurile iadului! murmură Thraxa când intrăm în muzeul lui Glirastes.

Simt un tremur înăuntrul meu.

Pe podea e un trup.

---

[37] Eschil, *Prometeu înlănțuit*.

Îl privesc și în mine se cască un abis de durere. Băiatul care a pătruns în viața mea ca un lăncier arogant și care, călindu-se în luptă, a devenit eroul unei armate, zace într-o băltoacă din propriul său sânge. A fost mutilat. Jumătate din cap îi lipsește. Ochii lui privesc în tavan fără să vadă. Gura îi e întredeschisă într-o expresie surprinsă, ca și cum s-ar mira: „Serios? În felul ăsta?” Aud un geamăt stins. Rhonna iese șchiopătând de după o reproducere a Colosului Acvatic. Fața ei cu falca sfărâmată e aproape de nerecunoscut. Cade în genunchi în sângele lui Alexandar. Țipătul ei îmi sfâșie inima. Câți ani au stat ei separați în urma mea? Cât de puține au fost momentele în care au fost sinceri unul față de altul? Le-a fost răpită atâta bucurie, apoi le-a fost redată numai ca să le fie răpită din nou.

— Rhonna, el unde-i? șoptesc. *Rhonna, unde-i Lune*?

Ea își ridică spre mine ochii pustii și arată în sus.

Îi fac semn unui Urlător să se apropie.

— Du-o în *Steaua Dimineții*!

Rhonna se zbate în timp ce Urlătorul o smulge de lângă Alexandar și o târăște către ușă. Un vuiet umple casa. La etaj răsună focuri de armă trase de plutonul Nasolului.

Vocea lui rostește în cască:

— *Ochii după*...

— *... căcat*!

— ... *ticălosu-a evitat glonțul*...

— *Trage*...

— ... *mine teleghidate în spate*!

Ceva explodează.

Ne propulsăm către etaj fără ajutorul scărilor. Nasolu’ și oamenii lui trag în lungul unui coridor. Doi Urlători sunt la pământ. Răsună un sunet ca de sucțiune. Plutonul Nasolului se împrăștie, adăpostindu-se, în timp ce un sfert din casă se dezintegrează. Armura mea absoarbe unda de șoc, dar peretele nu. Rămân în picioare, înconjurat de un nor de praf și zidărie. O siluetă traversează o încăpere îndepărtată și dispare în sus. Thraxa se repede pe urmele ei.

— Are cizme! strigă Nasolu’.

Haita îl urmează. Când ies din norul de sfărâmături, vizorul meu distinge o siluetă micuță gonind către oraș cu o viteză incredibilă. Cizme noi. Are deja un avans de jumătate de kilometru. Ne repezim după el. Le transmit altor trupe, a căror

evacuare a fost amânată, să-l înconjoare. De pe zgârie-nori îndepărtați se ridică echipe de intervenție. Distrugătoare-de-aripi coboară de la nivelul rezervat aparatelor de zbor. Armata mea se strânge în jurul lui. Cotește la stânga, evitând să cadă în brațele uneia dintre Legiunile Șobolanului venite dinspre Dâmb. În timp ce străbate districtul comercial, minirachete se reped spre el și explodează izbindu-se de pereții zgârie-norilor. În urma lui, cioburile de sticlă cad peste noi ca o ploaie. Virăm la stânga, ca să-i tăiem calea când trece prin ochiul unui turn circular. Ne înțelege intenția și țâșnește drept în sus, făcând o gaură în peretele de sticlă al clădirii. Dispare înăuntru. Plutim în jurul clădirii, alcătuind un perimetru. Pun patru Urlători să intre după el. Apoi Nasolu' se avântă în jos și atunci înțeleg.

— La parter! răcnesc.

Thraxa și alți șaisprezece plonjează odată cu mine, chiar în clipa în care, la etajul unu, sticla explodează înspre exterior. A coborât prin puțul unui lift gravitațional. Îmi descarc pumnul electromagnetic la foc automat. Nasolu' zboară dedesubt, ochind cu grijă. Bucăți mari de beton sar în toate părțile, dar Lune zboară în zigzag evitând focurile noastre și se năpustește printr-un canion de clădiri de birouri, îndreptându-se spre nord.

— *Să mă ia dracu', da' pustiu le are cu zburatul,* bombăne Thraxa.

— *Mulțumește-i ticălosului ăluia fățos de Cassius,* înjură Nasolu'.

E și el aici? Mă rog să nu fie. Dacă a schimbat tabăra…

În timp ce Lysander câștigă altitudine, arunc o privire către spațioportul din sudul orașului. Nava-torță căreia i-am ordonat să distrugă *Spiritul* coboară către regiunea mediană a *Stelei Dimineții,* căutând o poziție din care să tragă. Prea lent. Prea al dracului de lent! Aruncă-n aer arma aia! Le transmit să tragă prin fuzelajul *Stelei Dimineții.*

Lune și-a pierdut din avans. Suntem la vreo două sute de metri în spatele lui, suficient de aproape ca să-l văd privind peste umăr fără să am nevoie de vizor. Poartă o armură ușoară și o cască veche și grea.

— *Ce mama*…, bombăne Nasolu'. *Șefu', la stânga*!

Chipul lui Lysander umple cerul, o transmisie pe toate holoecranele. Nu-i numai asta. În interiorul unui zgârie-nori pe lângă care trecem, încăperile se luminează brusc. Mesajul lui

circulă prin tot orașul. Cumva a deturnat transmisia.

Nu ascult ce spune. Îi cheamă probabil la arme, cum m-a văzut pe mine făcând pe Phobos, cu atâția ani în urmă. Atacul va veni mai întâi din interior. El se îndreaptă către lagărul de deținuți din umbra Hipodromului.

În jurul lagărului înfloresc mingi de foc. Nu lângă turnurile de pază cu tunurile lor antipersonal sau lângă hangarele pentru tancuri, ci de-a lungul zidurilor. Prin fumul ce se înalță, oameni în flăcări își agită brațele într-un dans haotic. Din văzduh, arată ca niște licurici în ceață. Noi explozii se declanșează în alte puncte din oraș. Niciuna lângă generatorul de scut, care e bine apărat.

Sistemul meu de țintire se fixează pe semnătura termică a cizmelor gravitaționale ale lui Lune și trag toate cele șase minirachete. Dâre de vapori brăzdează aerul dintre noi. Apoi, în mod imposibil, el pare să se dividă în două.

— *A scăpat*! strigă Nasolu’.

Cizmele gravitaționale își continuă drumul fără Lysander, care cade desculț din văzduh. Rachetele gonesc după cizme și explodează într-o străfulgerare albă. Lysander cade, rostogolindu-se prin aer, și aterizează în piscina centrală a Grădinilor Acvatice. L-am depășit și, până să virăm, e prea târziu. Lumini de avertisment apar pe holoecranul meu, indicând schimbări rapide ale câmpului electric și magnetic. O pupilă neagră răsare în centrul *Stelei Dimineții,* iar luminile navei se sting.

Întunecat e valul ce se rostogolește peste spațioport și oraș, înghițind falangele de tancuri și Drachenjägeri de pe Câmpul lui Faeton. Învăluie în întuneric clădirile de birouri, Hipodromul, Dâmbul și marile generatoare de scut. Deasupra, scutul iridescent care ne-a protejat de Atalanta tremură și apoi dispare. Mantia scânteietoare de aparate de zbor ce plutea deasupra orașului încetează să mai scânteieze și navele devin umbre neclare care se prăbușesc din cer.

Odată cu ele, cădem și noi.

82. LYSANDER

Acesta cheamă legiunile

Heliopolis, orașul soarelui, zace cufundat în beznă. Cu cizmele gravitaționale devenite inutile, Darrow și Urlătorii lui dispar din văzduh, prăbușindu-se prin întuneric. Nave se ciocnesc între ele în aer, fără demnitatea mingilor de foc sau a străfulgerărilor albe ale reactoarelor supra-încărcate.

Înot către marginea piscinei și sar pe nivelul de dedesubt al fântânii, gata să scap Cornul lui Helios în cădere. Deasupra, cu o bubuitură cumplită, un transportor de trupe se lovește de capul lui Poseidon, sfărâmându-i urechea dreaptă și rupându-se în două. O bucată se prăbușește în piscina din vârf. A doua se răsucește prin aer, trecând la mai puțin de zece metri pe deasupra capului meu. Cincizeci de oameni încă sunt prinși cu curele de scaune. Fețele lor trec atât de aproape pe lângă mine, încât văd coșurile de pe fruntea unui Maroniu înainte să se izbească toți de o clădire de dedesubt.

Apa cade peste mine ca ploaia.

Mă uit în sus. Deasupra mea, platoul superior al Grădinilor se crapă sub greutatea jumătății mai grele a transportorului. Sar din piscină în cea de dedesubt, chiar în clipa în care platoul cedează și o sută de tone de marmură și metal se prăbușesc pe locul unde m-am aflat. Se transformă într-o avalanșă de piatră, apă și metal care doboară platou după platou, apropiindu-se vertiginos, în timp ce sar cu disperare în josul monumentului.

Ajung la nivelul pieței și mă rostogolesc, abia reușind să mă mențin înaintea valului de dărâmături ce se prăbușește în spatele meu. Bucăți de piatră mari cât un cal se prăvălesc prin piață strivind gură-cască și frângând copaci. Ceva mă lovește zdravăn în ceafă și mă lățesc pe jos.

Mă ridic în picioare cu sângele șiroindu-mi pe spinare. De jur-împrejur se ridică nori de praf. Caut până găsesc cornul. Apoi o rup la fugă.

Nu știu cum, dar alergând pe întuneric prin balamucul ăsta ajung pe Via Triumphia. Pe străzile întunecate, legionarii Revoltei se cheamă unii pe alții. Fac un salt, mă apuc de marginea unui zid scund și mă cațăr până ajung pe acoperișuri.

Acolo îmi deschid rucsacul și încalț niște cizme ușoare. Îmi înfășor briciul loialiștilor pe brațul stâng și încerc arma de calitate superioară a lui Alexandar. Răspunde superb comenzilor mele. Biciul trosnește când îl reped în sus, înfășurându-se pe suportul metalic al unei antene solare. Mă avânt peste spațiul dintre acoperișuri și preschimb biciul într-o lamă. Se desface, retezând antena, iar eu aterizez pe partea cealaltă. Alte antene cad în urma mea, în vreme ce gonesc spre nord pe deasupra străzilor întunecate, ducând Cornul lui Helios.

Haosul provocat de evadarea din închisoare este luminat de focuri de armă sacadate. Cât timp a fost curent electric, prizonierii luați în Bătălia din Ladon au fost la mila Revoltei. Acum, atleți Aurii și Obsidieni escaladează zidurile și sfâșie cu mâinile goale gardienii aparținând Culorilor Inferioare.

Îi ocolesc. Nu-i pot mobiliza în haosul ăsta și pe jos. Servitorii lui Exeter și Glirastes trebuie să fi pus deja încărcăturile în jurul țarcului unde se află Pretorienii mei. Poate că sunt de acum pe drum. Eu sunt întârziatul aici.

Sar pe alt acoperiș și, în goana mea nebună către Hipodrom, aproape mă trag în țeapă într-un stâlp pentru întins rufele. Trebuia să aterizez în centrul arenei, unde m-ar fi așteptat loialiștii. Dar Alexandar mi-a distrus sincronizarea și mi-a periclitat întreaga manevră.

Darrow era în armură electromagnetică. În lipsa electricității, greutatea armurilor îi va paraliza pe Urlătorii mai slabi, dar nu și pe cei ca Darrow și Thraxa. Se va pomeni într-un pasaj sau pe un acoperiș, înconjurat de un haos din care nimeni n-ar mai putea smulge o victorie. Însă el și-a clădit legenda tocmai pe asemenea momente. Valul armei electromagnetice a ajuns mai departe decât mă așteptasem. Nu văd luminile navelor Atalantei pe orbită. Cât de departe a ajuns la sol? Dacă i se dă timp, Darrow va reuși să revină din morți. Așa că, atunci când voi porni spre sud ca să-i atac armata, trebuie să provoc șoc și venerație.

Folosesc umbrarul unei tarabe dintr-o piață ca să-mi amortizez coborârea de pe acoperișuri pe caldarâm și ocolesc automobilele paralizate din jurul Hipodromului.

— Lune! strig apropiindu-mă în goană de principala intrare pentru pietoni.

— *Invictus*! răspunde o voce.

Vreo zece loialiști aparținând Culorilor Medii ies din umbră, purtând arme acționate cu gaz. Îmi indică s-o iau la stânga, spre galeria din spatele stadionului, unde se vând gustări și se fac pariuri în zilele de curse. În depărtare se aud pocnetele unor arme cu praf de pușcă. Găsesc ușa către grajdurile subterane descuiată. Două santinele ale Revoltei zac în fața ei cu câte o gaură în cap. O duhoare de cal, concretă ca un zid, mă izbește când pătrund în goană din casa scării în grajd.

Luminat de flăcările fantomatice ale torțelor, unul dintre servitorii lui Glirastes mă așteaptă alături de o mână de grăjdari Obsidieni în mândra livrea de curse a Casei Votum.

— Trăiască Lune! rostesc ei căzând în genunchi pe podeaua presărată cu fân.

Se ridică din nou, privindu-mă țintă în lumina slabă, apoi se împrăștie să se ocupe de herghelia agitată de rupți-din-soare înșeuați. Numai Obsidienii pot manevra animalele astea îndrăznețe. Le caut privirile. Sunt foarte puțin înrudiți cu cei care o urmează pe Sefi. Ei nu cunosc altceva decât Mercur. Nu au altă viață decât caii ăștia. Niciun alt rost pe lume decât acela de a servi. Îi salut în timp ce-și îndeplinesc nobila lor însărcinare și-mi desfac brațele pentru ca loialiștii să pună pe mine armura care mă așteaptă. E un echipament vechi. Circuitele sunt moarte de mult. E albă ca osul, cu câte o semilună rudimentară sudată în față și în spate.

Glirastes e incorigibil.

— Deci tu ești Sângele Imperiului despre care vorbea Cicero, îi spun calului scos dinaintea celorlalți.

Măcar de data asta Cicero n-a exagerat. E ca și cum toți caii pe care i-am văzut până azi, inclusiv neprețuitele exemplare ale Atalantei, n-ar fi fost decât schițele timpurii ale acestei culmi a creației. Se înalță deasupra mea, măsurând douăzeci și patru de palme până la greabăn și cu umerii musculoși ridicându-se și mai sus. Are copitele cât farfuriile, iar coama e portocalie și strălucitoare, la fel și irisurile sale. E alb cu pete cenușii ca oțelul. Mă urmărește cu ochi aroganți. Când mă apropii, își dă capul pe spate, ridicându-și cei doi grăjdari Obsidieni de la pământ.

Când reușesc să-l readucă cu copitele la sol, îmi fac o tăietură la mână și i-o trec pe sub bot ca să simtă mirosul sângelui. Își înclină capul și ochii lui îl scrutează pe al meu. Îmi lipesc nasul

de botul lui, așa cum e obiceiul periculos când ai de a face cu rupții-din-soare. Nu i-ar fi greu să-mi smulgă fața dintr-o mușcătură, dar îi vorbesc cu glas mângâietor și-mi dă voie să-i mângâi botul. Cu un fornăit, își îndoaie picioarele din față, în semn de supunere.

Obsidienii aclamă. S-au întrebat dacă armăsarul mă va găsi demn de el.

— Sângele recunoaște sângele, stăpâne, proclamă tunător grăjdarul-șef. O să vă poarte pe deasupra mării de sclavi.

•

Rampa folosită de conducătorii de care pentru a ieși de pe Hipodrom se lovește de sol ridicând un nor de praf. Sângele Imperiului a mai fost aici, chiar dacă eu nu. Scurmă pământul cu copitele, râvnind la gloria cu care s-a obișnuit. Au trecut ani de când n-am mai călărit și, în toată istoria, câți s-au dovedit vrednici să urce în spinarea unui exemplar așa teribil? Mi-e mai frică să nu mă dovedesc nedemn de acest rege al armăsarilor decât de violențele ce vor urma. Trag aer în piept, strâng mai bine Cornul lui Helios și-mi înfig călcâiele în coastele lui.

E ca și cum aș călări un fulger.

Rampa de sub noi devine o ceață. Deodată suntem pe terenul Hipodromului. Nu ne așteaptă o mare de fețe. Nici adulația. Doar un cer întunecat, un stadion gol și o trupă în uniforme zdrențuite, traversând în fugă nisipul în frunte cu Rhone și Kalindora. Loialiștii care au condus atacul asupra închisorii Republicii i-au călăuzit până la mine.

Pretorienii și Kalindora sunt șocați să mă descopere în viață.

Dându-le ocol călare pe Sângele Imperiului, nu pierd vremea cu politețuri.

— Pe Luna, pe Pământ, pe Marte se spune că Garda Pretoriană a murit! strig eu. Că s-a destrămat în hăul istoriei precum ceața dimineții deasupra mării! Că n-a mai rămas decât amintirea giganților care cândva au mărșăluit pe toate lumile. Rhone ti Flavinius! strig eu. Ce sunt Gărzile Pretoriene înainte de toate?

— Călăreți! tună el.

— Și care-i datoria voastră?

— Să-i apărăm pe cei din neamul Lune!

— Vei călări alături de mine azi, Rhone ti Flavinius?

— Voi fi onorat, seniore!

— Sunteți o amintire? îi întreb pe pretorieni în timp ce Sângele Imperiului continuă să le dea ocol la trap.

— Nu!

— Sunteți uriași?

— Da!

— Veți călări alături de mine azi? Pentru gloria înaintașilor voștri! Pentru renașterea Societății! Pentru onoarea Gărzii! Veți călări alături de mine?

— Da! răcnesc ei.

Numai Kalindora rămâne tăcută.

Desprind de șa Cornul lui Helios și suflu în el, scoțând o notă înaltă. Și herghelia Casei Votum, mândria Heliopolisului, se revarsă din pântecele Hipodromului, galopând sub cerul negru. Grăjdarii ne aduc lăzi cu arme oferite de loialiști și, după ce pretorienii mei au încălecat, Kalindora se apropie pe jos de mine cu un aer dezaprobator. Mâneca stângă a salopetei ei de închisoare atârnă goală, căci brațul pe care i l-a tăiat Darrow a rămas să putrezească undeva în deșert. Însă brațul cu care luptă pare să nu-și afle astâmpărul.

— Ce sete de sânge ți-a provocat deșertul! spune ea. Ai supraviețuit furtunii de nisip numai ca să mori pe străzile astea? Dacă o așteptăm pe Atalanta…

— O să fim la mila ei. De aia mi-ai adus pretorienii?

Nu răspunde.

— *Biruitoare va fi armata însuflețită de aceleași năzuințe, de la mic la mare*[38]. Societatea are nevoie de o victorie. Nu de un măcel. Lepădăturile dețin de prea multă vreme monopolul gloriei. Azi o să ni-l luăm îndărăt. Și mi-aș dori să-l am alături de mine pe Cavalerul Dragostei când o s-o facem.

Îi întind briciul primit de la loialiști. Cu un zâmbet, ea se întinde să-l ia.

83. DARROW

Haos total

---

[38] Sun Tzu, *Arta războiului.*

Dum. Dum. În depărtare răsună răcnete de furie. Scrâșnetul metalului pe metal. În beznă străfulgeră membre care se zbat, dinți încleștați, guri deschise să țipe. Urmăresc violența pictată cu trăsături răzlețe de pensulă, în manieră impresionistă.

Armura mi-e descărcată. Display-ul din interiorul căștii mele e negru și vederea îmi este redusă acum la fantele înguste din durosticlă montate în vizorul căștii. Dincolo de casca mea domnește frenezia. Gloata lovește în armură cu pumnii, cu ciocanele, cu bucăți de zidărie, cu pari din garduri și cu tot soiul de armament urban improvizat.

S-au repezit asupra mea când m-am prăbușit prin vitrina unui magazin și m-am ridicat cu greutate dintre dărâmături, cu picioarele încâlcite în cabluri electrice. Au fost mai întâi doi, apoi au devenit o gloată. Acum nu mă pot clinti din pricina grămezii de oameni cocoțați pe mine. Asediază armura făcută de Sciantus cu tot ce le cade în mână. Însetat de sângele meu, un măturător Maroniu mi-a încălecat pe piept și ciocănește cu o bucată de zid într-o bară lungă pe care mi-a strecurat-o în articulația costumului. Un Argintiu îmi trage șuturi în zona inghinală, până își rupe piciorul și se retrage șchiopătând. Un Cenușiu mi s-a așezat pe un braț și încearcă să-mi desfacă pumnul înmănușat, ca să-mi poată rupe degetele unul câte unul. Două bătrâne Roșii îmi imobilizează capul între trupurile lor și încep să lovească în deschizăturile pentru ochi cu dălți improvizate, pipăind după comutatorul pentru urgențe, îl găsesc, dar l-am blocat deja.

Din fericire, armura este o nucă greu de spart.

Presupun că oamenii mei căzuți peste tot prin Heliopolis au o soartă asemănătoare. Lysander a trezit uriașul adormit pe care l-am ținut în viață cu medicamentele noastre. Dar, dincolo de mulțimea care urlă, cerul e negru și nici urmă de navele Atalantei. Oare arma electromagnetică a ajuns până pe orbită? Nu văd deasupra luminile niciunui cuirasat.

Navele mele zac inutile în spațioport. Scutul nostru a căzut.

Acesta-i sfârșitul, totuși refuz să las gloata să mă înghită așa cum a făcut-o cu soția mea.

Mulțimea se dă în lături, mai puțin cei care mă imobilizează, și câteva Culori Inferioare se apropie, împleticindu-se sub greutatea unei bucăți de zid mari cât un bărbat. O poziționează deasupra capului meu și-i dau drumul. Impactul îmi face

urechile să țiuie. Casca de război securizată se îndoaie, dar nu crapă. Le vine o idee și mă târăsc într-un alai hidos către parcul din apropiere, unde mă imobilizează la pământ dinaintea statuii înalte și fără cap a unuia dintre strămoșii Casei Votum. Îmi leagă mâinile și picioarele cu cabluri electrice și patru grupuri îmi țin trupul nemișcat, în timp ce ceilalți aruncă un cablu pe după gâtul statuii și încep să tragă. Statuia se clatină pe piedestalul ei, tot mai aproape să se răstoarne cu fiecare smucitură, după care câteva tone de marmură vor cădea, punând la încercare lucrătura metalurgilor marțieni. Aștept, pe când cele patru grupuri care-mi imobilizează membrele se forțează și transpiră, luptându-se cu ceea ce ei iau drept puterea mea, dar care nu-i decât scheletul ranforsat al armurii. Își irosesc energia. Eu mi-o păstrez pe a mea pentru un unic efort disperat.

Când, în cele din urmă, statuia se înclină în față în uralele mulțimii, scot un răcnet și-mi smucesc cu toată puterea brațul și piciorul drept. Mișcarea bruscă face echipele de oameni să se împleticească în față. A fost neașteptat de simplu să-i dezechilibrez. Apoi văd de ce. Câțiva tineri heliopoliteni Roșii se reped în ei de la spate, făcându-i să cadă. Dar tot nu dau drumul cablului. Într-o explozie subită de forță pură, mușchii piciorului și mâinii mele drepte trag cu toată puterea în sens contrar echipelor. Oamenii se pomenesc smuciți înainte, pe când cei din stânga continuă să tragă de mine, ajutându-mă să-i târăsc în calea statuii care se clatină.

Sincronizarea e aproape comică.

Câteva tone de piatră transformă oamenii în grămezi de carne fără oase. Cei din stânga se opresc, șocați la vederea celor striviți și a băii de sânge. Mie nu-mi pasă. Mă eliberez și mă ridic în picioare în armura grea.

Nu contează deloc că nu-i aceeași gloată care l-a ucis pe Daxo și mi-a mutilat soția. Îi omor pe toți.

Măturătorul Maroniu se îndepărtează în fugă de mine, cu bara în mână. Pumnul meu e încetinit de greutatea armurii descărcate, dar nu cu mult, și încă sunt zeul războinic pe care l-a sculptat Mickey cu mașinăriile lui infernale. Nu-mi trebuie briciul pentru gunoaiele astea tembele. Omul e mărunțel. Pumnul meu metalic îi înfundă craniul într-o parte și-i sfarmă vertebrele. Pe Argintiul care mi-a tras șuturi în vintre îl prind de gât, îl salt în aer și strâng până-i simt șira spinării. Spulber

femurul unui ins pășind pe el, apoi îi înfund sternul în inimă și calc pe el, ca să fracturez maxilarul unei femei. Coaste trosnesc sub cizmele armurii ca niște crenguțe, în timp ce umblu printre ei ucigându-i metodic.

Ca gloată, erau un singur organism. Spaima îi desparte. În moarte, devin singuri pe măsură ce-i întrețes într-un covor de carne zvâcnitoare.

Când toți au fugit sau au murit, nu mi-a mai rămas de ucis decât un băiat Argintiu care s-a ghemuit tremurând lângă rămășițele tatălui său de sub statuie. O singură privire aruncată chipului său rugător și disperat, cu ochi holbați și cu gura căscată, mă face să mă opresc de parc-am intrat într-un zid. Mă văd așa cum mă vede el și mă cuprinde dezgustul. Așa că-i întorc spatele și revin în lumea mea.

Roșiii care mi-au sărit în ajutor așteaptă cu ochii țintă la mine. Sunt șase lucrători arși de soare. Niciunul nu are mai mult de douăzeci de ani. Stau cu pumnii ridicați, salutând. Deschid manual un buzunar exterior și găsesc cheia căștii. O introduc în guler și încuietoarea se desface. Dau pe spate casca cu cap de lup și respir cu nesaț. Tinerii Roșii mă privesc. Li s-a părut lor că-mi recunosc armura, dar acum îmi văd fața și pășesc îngroziți îndărăt.

— Mi-am pierdut briciul pe acoperișuri. Găsiți-mi-l!

Până când cel mai slăbănog dintre ei revine, ținând lama mea curbată în mâini tremurătoare, pe stradă s-a adunat altă gloată. Încearcă să decidă dacă merită să mă atace. Iau lama din mâinile băiatului. Ei îi văd forma. O rup la fugă.

Înclin din cap către Roșii și, îngreunat de patruzeci de kilograme de armură descărcată, pornesc în fugă în căutarea oamenilor mei.

Miracolul meu s-a transformat în pandemoniu.

Heliopolis este cuprins de haos. Orașul răsună de țipete. Pe străzi domnește un întuneric dens ca smoala. Se aud pocnetele unor arme convenționale. Navete prăbușite ard mocnit și nori negri de fum se ridică învălătucindu-se prin întuneric. Bande de cetățeni cu arme improvizate răspund chemării lui Lune și încep să colinde pe străzi, târându-i pe simpatizanți afară din case și înjunghiindu-i în stomac cu bucăți de metal sau sfărâmându-le capetele cu pietre. O gașcă de heliopoliteni înarmați la nimereală, aparținând Culorilor Superioare, mă studiază din

partea opusă a unui bulevard, apoi își vede de drum în căutarea unor prăzi mai ușoare. Fiecare stradă e o nouă oroare. De pe un balcon de piatră aflat deasupra unei arcade, văd gloata încolțind una dintre patrulele mele cetățenești. Puștile electromagnetice fiind inutile, nu se pot apăra decât cu cuțitele lor lungi. Mulțimea păstrează distanța și-i ucide cu pietre înainte să aflu o cale să cobor.

Întâlnesc trupe de-ale mele și codași panicați. Șase dintre ei au arme convenționale. Îmi dau seama, după buzunarele cu muniție golite, că le-au folosit. Alți rătăciți mi se alătură dinspre navele prăbușite și dinspre posturile de gardă din oraș. Armata este cuprinsă de panică. Când se mențin pe poziții, armatele au de suferit, dar, când se retrag în derută, mor. Nu ne putem retrage în mod coordonat. Presupunând că trupele lui Lysander, când vor sosi, îmi vor izola cele două milioane de membri ai trupelor auxiliare încartiruite în oraș. Îi ordon unui centurion Roșu să trimită curieri la celelalte posturi de gardă și să le spună tuturor să se adune în Piața Acvatică.

Urmez indicațiile unui medic care mi-a spus că i-a văzut pe Urlători aliniindu-se într-un scuar din apropiere. Înainte să ajung acolo, atenția îmi este atrasă de strălucirea unui foc în gura unei alei.

Cotind, dau peste o bandă de Culori Superioare care stau aplecate asupra cuiva în armură, turnând ulei de motor peste focul pe care l-au stârnit. La vederea mea, o iau la fugă. Caut din ochi ceva cu care să sting flăcările. Pe strada principală se aud strigăte. Trei piloți din Flota Albă, însângerați după aterizarea forțată, apar de după colț urmăriți de vreo zece inși cu bâte și de un tânăr Auriu înarmat cu briciul cu blazonul familiei. Când mă văd, în armura mea acoperită de sânge, se opresc derapând. Îmi scot briciul și ei o iau la fugă.

O să dea peste alți oameni de-ai mei, așa că pornesc în urmărirea lor. În armură, sunt prea lent ca să-i prind pe Auriu și pe unul dintre Roșii, dar pe ceilalți îi ucid pe la spate.

Când mă întorc, piloții au stins focul. Mătur nisipul pe care l-au turnat peste armura Thraxei și răsucesc comutatorul de urgență. Nu respiră. Flăcările au împiedicat oxigenul să intre în cască. Îi fac respirație gură la gură până când o simt icnind.

— Sunt bine, zice ea cu ochii încă șocați. Sunt bine. Dă-te de pe mine! Se ridică buimacă în capul oaselor și scrutează prost-

dispusă întunericul. Răhățelul ăla odios! Navele?

— Inutile. Se pare că arma electromagnetică le-a afectat și pe cele de pe orbită. Nu-mi pot da seama până unde.

— O să-i sucesc gâtul cretinului ăluia degenerat!

— Mai întâi trebuie să-l prindem.

O ajut să se ridice în picioare și ea se împleticește, sprijinită de piloți și de mine, până în scuar. Acolo îi descoperim pe Nasolu' și alți Urlători dându-le ordine câtorva mii de infanteriști din zeci de legiuni diferite.

— Șefu'! strigă Nasolu' pe deasupra larmei.

Se apropie în fugă de mine.

— Care-i treaba? întreb, în timp ce Thraxa mă ajută să-mi deschid casca.

— Haos total, spune el. În tot orașul, se pare. Și navele. Posturile de gardă rezistă, dar sunt navete prăbușite pretutindeni. Am pus jumătate din haită să te caute. Am trimis echipe după ei și am adus toți răniții încoace.

Cu o mișcare a capului îmi indică răniții aflați în partea opusă a pieței, în timp ce restul Urlătorilor se adună în semicerc în jurul meu. Pentru câteva clipe, am senzația că sunt din nou la Institut, deși dintre ei numai Nasolu' mai miroase a cal mort. Nu pentru prima oară, îi sunt recunoscător educației mele bizare. Știu ce trebuie făcut când se ia curentul.

— Orașul este pierdut, le spun eu, dar se pare că efectul armei electromagnetice a ajuns până pe orbită. O să treacă vreo câteva ore până când cuirasatele alea o să se reactiveze. Faptul că văzduhul este pustiu înseamnă că și forțele ei de la sol au fost afectate, ținând cont de raza de acoperire. Va trebui să recurgă la celelalte nave, din posturile de gardă sau de pe partea opusă a planetei, ca să trimită armuri noi, însă, imediat ce o va face, va avea avantajul a două mii de ani de tehnologie. Moment în care jocul se va termina. Trebuie să scoatem cât mai mulți oameni din oraș și să-i trimitem în munți înainte să-și aducă Atalanta navele încoace. Avem mai puțin de o oră.

Schițez repede în praf o hartă a orașului cu ajutorul lamei mele, însemnând cu triunghiuri magaziile de armament convențional. Se ghemuiesc cu toții ca s-o vadă mai bine în lumina slabă. Desenez un cerc care reprezintă Hipodromul din nord-est.

— Lysander știa care-i raza de acțiune a armei. Dacă ar fi un

ins practic, ar aștepta întăriri. Dar pe el îl interesează gloria. O să-ncerce să ocupe orașul cât timp Atalanta e scoasă din joc. A aterizat aici, spun, desenând un dreptunghi care reprezintă Piața Acvatică. Prizonierii de război erau ținuți aici. Desenez un X la vest de Hipodrom și la nord de noi. În curând, vom avea câteva sute de mii de veterani cu armament de natură necunoscută, care se vor deplasa spre sud.

Fac câteva cercuri, la cinci kilometri sud de Hipodrom, și alte două cercuri la sud de noi.

— Astea sunt cazărmile trupelor noastre auxiliare și birourile administrației. N-au fost evacuate încă. Am trimis curieri să le spună să mărșăluiască spre sud. Flota este inutilă, așa că vor lua calea tunelurilor din munți. Sunt hackeri, medici, funcționari, ingineri și infirmieri. Prizonierii ăia sunt Leoparzi de Fier și a XX-a Fulminata, unii dintre cei mai duri ticăloși ai Centrului. Fără tehnologie, Auriii și Obsidienii ăia vor fi mașini de ucis. Nu trebuie să-i lăsăm să pună mâna pe prietenii noștri. Ei ne-au sprijinit și acum noi trebuie să le apărăm spatele. Sunt șase bulevarde ce duc spre sud. O să ridicăm baricade și o să organizăm rezistența aici.

Trag o linie în nisip la sud de Piața Acvatică. *X*. Pe linia aia, infanteriștii mei încă rămași în oraș vor muri ca să câștige timp ceilalți.

— Posturile de gardă au arme cu praf de pușcă și grenade, dar numai pentru un ins din zece. Dați-le trăgătorilor Cenușii și Roșii. Toți pușcașii trebuie să fie pe acoperișuri. Așteptați-vă ca Auriii să folosească acoperișurile, așa că întăriți-vă oamenii cât de bine puteți între piețe și fiți gata să-i susțineți prin luptă corp la corp. Nu uitați că ei pot sări peste străzi. Folosiți-vă de pregătirea militară clasică. Nu-i prima oară când echipamentul ne lasă baltă. Cine înfruntă un Auriu de unul singur va muri. Luptați împreună.

Îi încredințez fiecărui Urlător câte un bulevard, amplasându-l pe Nasolu' pe flancul drept, cel mai aproape de tuneluri și cel mai departe de Dâmb.

— Și tu, șefu'? întreabă el.

Îmi pun degetul în centrul hărții, unde sunt Grădinile Acvatice.

— Eu și Thraxa o să apărăm Via Triumphia. Lysander este prea tânăr ca să se ducă altundeva. Dacă vrea să-și facă un renume măcelărindu-mi oamenii, trebuie să treacă de mine.

Dacă rândurile tale cedează, nu vă îndreptați către tuneluri. Sunt prea departe. Auriii o să vă ajungă și-o să vă calce în picioare. Retrageți-vă către Dâmb. O să rezistăm acolo.

Le privesc chipurile. Niciunul nu se așteaptă să mai fie în viață peste o oră. Dar, odată ce așteptarea s-a terminat, s-a terminat și cu frica. Niciunul nu protestează și nu se eschivează de la datorie. N-aș putea fi mai mândru de ei.

— Dacă nu ne vedem la Dâmb, ne vom întâlni în Vale. Zeii fie cu voi! În timp ce ei se împrăștie, îl prind pe Nasolu' de braț. Ai grijă de tine!

El se mulțumește să râdă.

— Legiuneaaa! răcnește Thraxa.

În întreaga piață, infanteriștii își ciocnesc călcâiele și își ridică pumnii când trecem în fugă pe lângă ei.

— Trăiască libertatea! Trăiască Secerătorul!

84. DARROW

Mașina de tocat

În timp ce alergăm să ocupăm Via Triumphia, fragmente ale legiunilor mele răzlețite ni se alătură, sporindu-ne efectivele până la douăzeci de mii, la o estimare superficială. Cinci mii vin dinspre postul de gardă din district, aducând lăzi cu arme pe bază de praf de pușcă, pe care le distribuie lunetiștilor și pușcașilor noștri. Avem în total șase sute de arme funcționale și cincisprezece lansatoare de grenade alimentate cu gaz. Deși acum sunt abia mai bune decât niște bâte, mulți se agață de armele lor energetice, care oricum nu i-ar face egalii Auriilor într-o bătălie, dar măcar le-ar da o șansă. Muniția convențională pur și simplu n-are același impact.

Ca să le facem rost alor noștri de lănci, doborâm din fugă cu bricele garduri și indicatoare stradale. Un alt val de oameni vine dinspre bateriile de artilerie acum inutile. Thraxa îi face cu mâna unei fetițe Rozalii care încețoșează cu răsuflarea ei fereastra de la care ne privește. Am dat greș față de ea, așa cum am dat greș față de tinerii Roșii care au sărit în ajutorul meu. În curând, ei vor ajunge în mine, iar ea va reveni în Grădini, unde va

cunoaște numai plăcerea altora și, într-o zi, se va gândi la copilăria ei din vremea Revoltei ca la o fantezie îndepărtată.

Ajungem în gâtuitură chiar când cercetașii trupelor lui Lysander apar pe acoperișurile de pe cealaltă parte a Pieței Acvatice. Printre picioarele măreței statui a lui Poseidon, îi văd deplasându-se de pe un acoperiș pe altul. Cei mai iuți au ajuns deja pe grămada de pietre formată din bazinele prăbușite. Se întorc să raporteze manevrele noastre, în timp ce țintașii noștri îi iau la rând.

— Deci înaintează, spune Thraxa. Căcățelul lingușitor. De ce n-așteaptă să-i vină întăriri?

— Vrea să-și facă un nume pe câmpul de luptă, spun eu. Aveam o părere mai bună despre băiatul ăsta.

— Sigur c-aveai. Sevro a avut dreptate. Ar fi trebuit să sfârșești neamul ăla în Pântecele Dragonului.

Privim amândoi spre nord. Orașul zace în beznă. Hipodromul pare capul aplecat al unui gigant întunecat. Pe la poalele acelor clădiri, armata lui Lysander se deplasează probabil spre sud. Auriii au luat-o înainte, însetați de glorie și răzbunare. Socotind, fără îndoială, că le-am oferit tratamente antiradiații din cauza vreunei slăbiciuni morale înscrise în codul nostru genetic. Obsidienii nu sunt nici ei cu mult în urmă. Și apoi o mare de ucigași veterani Cenușii de pe țărmurile lui Venus, din furnalele lui Mercur, din ținuturile strămoșești de pe Pământ, din megacartierele Lunii și chiar și de pe platourile muntoase de la mine de acasă.

Toți vin să-mi ucidă oamenii.

Ar fi trebuit să nu-i hrănim? Să nu-i vindecăm?

Piața Acvatică este un pătrat din marmură albă cu latura de un kilometru, în centrul căruia Poseidon se înalță deasupra calcarului decolorat și a copacilor de boboci-de-soare înfloriți. Platourile năruite alcătuiesc o grămadă de dărâmături în partea de nord, dar între picioarele lui Poseidon piața este plată și descoperită. Via Triumphia ocolește Grădinile Acvatice, semănând cu un carusel presărat de vehicule scoase din uz. Trimit lunetiști în clădirile de la marginea sudică a pieței și pe acoperișuri, iar pe Urlători în cele două clopotnițe de piatră și în vârful arcului de triumf. Împușcături răsună, semnalându-mi că ei îi seceră în continuare pe cercetașii lui Lune. Îi văd pe oamenii din forțele noastre urcând pe acoperișurile dinspre est.

În Heliopolis se încheagă încet o rezistență.

Departe, spre vest, se aud împușcături.

— Nasolu’ e deja atacat, spune Thraxa. Dacă Lune își masează armatele acolo, o să ne flancheze.

— N-o s-o facă. Te vreau pe acoperiș.

Ea măsoară din priviri puținii noștri Cenușii și Obsidieni.

— Ai nevoie de mine ca apărător. Ca să mă asigur că linia rezistă.

— N-o să putem rezista, îi spun. Dar băiatul ăla de acolo poate face tot nenorocitul de Sistem să se ralieze în spatele lui, dacă-i dăm voie să devină erou. Treaba noastră e să-l omorâm.

Strig la un grup de trei lunetiști din Legiunea Șobolanului. Roșiii vin către mine, săltăreți ca iepurii.

— Sunteți cât de cât buni? îi întreb.

Cel mai sever dintre ei răspunde primul:

— E talentul nostru, domnule.

Iau armele cu propulsie cu gaz puse deoparte pentru cazul în care aș mai fi întâlnit alți lunetiști de-ai Urlătorilor. Cei trei leapădă armele improvizate și apucă puștile de parcă-s din diamant. Le arunc și încărcătoarele cu gloanțe care pot străpunge armura.

— În încărcătoarele astea sunt șaizeci și șase de gloanțe. Toate șaizeci și șase sunt pentru Lune. Le indic trei ferestre. Vă vreau acolo, acolo și acolo. Așteptați-vă la lunetiști. Nu vă dezvăluiți poziția pentru niciun motiv până nu-l aveți în cătare! Ați înțeles?

— Știți cum arată? îi întreabă Thraxa.

Ei încuviințează.

— I-a apărut fața într-o transmisie chiar înainte să se declanșeze arma electromagnetică, spune cel mai chipeș dintre ei cu același accent.

Doi dintre ei chiar seamănă.

— Sunteți frați cu toții?

— Da, să trăiți!

— Dacă situația degenerează, folosiți acoperișurile ca s-ajungeți la Dâmb. Îl vreau pe Lune într-un sac pentru cadavre.

Ei pleacă. Thraxa privește de-a lungul pieței. Îi pun o mână pe umăr.

— Dacă nu-l doboară ei, sari pe el și strivește-i căpățâna!

— Înțeles!

Ea se îndepărtează în fugă. Sânge țâșnește de undeva de sus. Îmi ridic privirea și văd un om căzând de pe un acoperiș. Un centurion strigă un avertisment cu privire la țintașii inamici.

— De unde au avut pulbere? strigă cineva.

De unde altundeva, dacă nu de la heliopoliteni? Arme străfulgeră pe acoperișurile dinspre nord.

În timp ce duelul țintașilor se întețește, Auriii și Obsidienii mă ajută să târăsc mijloacele de transport de sol și gravitațional aproape de gura sudică a Viei Triumphia, acolo unde iese din piață. Am blocat numai jumătate din artera lată de cincizeci de metri, când o santinelă îi strigă ceva Thraxei de pe un acoperiș, iar ea strigă în jos, către mine:

— Cavalerie inamică detectată!

Îmi ridic instinctiv ochii spre cer. E pustiu. Apoi aud un tunet zguduind solul. Stomacul mi se întoarce pe dos. Ultima oară când tropăitul copitelor a trezit groaza în mine a fost acum aproape șaisprezece ani.

Sunetul ca de ocean al unei armate ce scandează la unison răzbate până la mine dinspre nordul orașului. Abia reușesc să disting cuvintele.

— … *Invictus*! *Per ordo*…

— Alinierea! răcnesc. Alinierea! La mine! La mine! Roșiii pe acoperiș! Roșiii pe acoperiș! Thraxa!

În timp ce Roșiii gonesc pe scările Triumphiei, Thraxa se uită în jos.

— Lasă-i s-ajungă și pe urmă cazi: ploaia roșie!

Ea înțelege la ce mă refer și se ferește când o rafală de gloanțe inamice mușcă din fațadele clădirilor. Urlătorii din clopotniță nu mai trag, morți deja. Umbre lungi gonesc pe acoperișurile din vestul și estul pieței, sărind peste străzi late de șase metri cu ușurința cu care sar copiii peste pârâiașe. Unele sunt împușcate la jumătatea saltului și se prăbușesc printre clădiri, dar Războinicii Însemnați sunt regi într-o lume fără electricitate. Se ciocnesc cu trupele mele de pe acoperișuri.

Marea de voci a devenit un flux în creștere.

— *Lune*! *Invictus*! *Lune*! *Invictus*! *Per ordo. Per ordo*…

Îmi activez casca.

Pe sol, toți legionarii fără praf de pușcă se reped către jalnica siguranță oferită de baricada noastră. Se uită unii la alții, murmurând cuvântul temut: „Lune”. Rămân în centrul pustiu,

lângă un aparat zburător de uz familial. Cei treisprezece Aurii și patruzeci de Obsidieni ai mei mă înconjoară în armurile lor inutile, alcătuind un arici, cu bricele scoase din teci. Mi-aș dori să-l am alături pe Alexandar. Mi-aș dori ca Sevro să-mi apere spatele. Mi-aș dori ca Ragnar să fie aici, iar Orion în văzduh. Dar și oamenii aceștia simt frații și surorile mele.

Toți activăm bricele în forma lor cea mai lungă și mai subțire, de aproape un metru și jumătate. Nici pe departe destul de lungă. Culorile Inferioare se adună pe flancurile noastre, pe șaizeci de rânduri, în spatele vehiculelor, câțiva ținând în mâini lănci făcute din bucăți de gard metalic sau indicatoare stradale și înfiorându-se de groază la gândul a ceea ce se apropie. Până și melopeea funebră a Obsidienilor se poticnește când răsună plânsetul sonor al cornului *initium.*

Odată, în timpul unei misiuni pentru Nero, am avut privilegiul de a asista la ceva ce niciun Roșu inferior de pe Marte nu mai văzuse înaintea mea: o cursă pe Hipodromul din Heliopolis. Soarele strălucea cu putere, străzile răsunau de muzică, vin îndulcit cu miere și mirosul dulciurilor locale pe bază de lăcuste condimentate. Din respect față de protectorul meu, cei din Casa Votum mi-au dat voie în culise înainte să sune cornul *initium,* ca să-i văd pe călăreți pregătindu-se de cursă. În întunericul boxelor din grajdurile subterane, am văzut pentru prima oară armăsari rupți-din-soare. Până atunci nu cunoscusem decât caii de la Institut, animale de șaisprezece palme înălțime până la greabăn. Pentru ochii mei de băiat din mină păruseră înspăimântători și ei. Însă, comparați cu rupții-din-soare, sunt niște măgari amărâți. Grele de o tonă și înalte de douăzeci și trei de palme, cu blana albă ca osul și coame înflăcărate, capabile de viteze până la optzeci de kilometri la oră în plin galop, animalele pe care le-am văzut luându-se la întrecere abia se puteau numi cai. Monștri, așa i-am socotit, simțindu-mă înrudit oarecum cu această descendență nefirească. Monștri superbi, prăsiți cu un scop unic.

Cursa pe care am urmărit-o s-a încheiat cu un dezastru, când armăsarul de rasă al câștigătorului a smuls cu dinții capul unui concurent care s-a apropiat de câștigător, agitând biciul. Proprietarii Aurii ai animalului au fost oripilați, dar ce-a mai aclamat mulțimea!

Cum de-am crezut vreodată că oamenii ăștia o să îmbrățișeze

libertatea?

Acum, două, trei sau patru sute dintre cei mai puternici cai de curse care au existat vreodată au venit să ia parte la război. Pătrund vuind pe la capătul nordic al Viei Triumphia, ca o avalanșă de mușchi albi, coame înflăcărate și șei multicolore de paradă, călăriți cu o grație cumplită de călăreții aflați printre prizonierii noștri de război: Cenușiii și Auriii. O să treacă prin noi ca nicovala prin sticlă.

Totuși, sticla poate să taie. Și dacă fugim, va fi un masacru.

— Rămâneți pe poziții! răcnesc către veteranii mei, recurgând la unicul șiretlic care mi-a mai rămas.

Gloanțe se izbesc de armurile noastre, făcându-i pe unii să se împleticească. Grenade detonează printre cai, făcându-i pe unii să necheze ascuțit.

— Când dau comanda „Alinierea!”, aliniați-vă pe trei rânduri. Când dau comanda „Jos!”, lăsați-vă pe spate și țineți bricele așa! Aveți încredere în arma voastră! Aveți încredere în armura voastră! Rămâneți pe poziții!

Gloanțe răpăie prin piață. Ale noastre și-ale lor. Oameni dispar de la ferestre sau cad pe acoperișuri, doborâți de împușcăturile precise ale însoțitorilor lui Lysander, murind în timp ce trag cu disperare în caii de dedesubt. Călăreți cad din șei. Cai se prăbușesc cu chișițele sfărâmate, scoțând zbierete neomenești. Unul încasează mai bine de zece gloanțe în grumaz înainte să se prăbușească din plin galop peste un transportor, îndoind fuzelajul, în timp ce călărețul său zboară zeci de metri prin aer și aterizează pe caldarâm sub forma unei pete. Însă valul nu cedează, ci sporește. Zgomotul tunător acoperă totul. Zguduindu-mi timpanele, făcând groaza să-mi întoarcă stomacul pe dos.

— ALINIEREA!

Pâlcul meu de oameni în armuri se desface, alcătuind o linie subțire în centrul formației.

Atunci îl văd printre ceilalți, călărind în fruntea șarjei într-o armură albă, cu frâiele într-o mână și briciul în cealaltă. Băiatul pe a cărui bunică am ucis-o sub ochii lui. Băiatul căruia i-am cruțat viața de dragul decenței. Băiatul antrenat de Aja și crescut de Cassius, care m-a mințit privindu-mă în ochi numai pentru a reveni, asemeni unui demon ce-i bântuie pe cei suficient de proști ca să dea dovadă de milă. Înghețat în timp pe

armăsarul lui monstruos, chel din pricina radiațiilor, cu chipul exprimând nu vanitate, ci o hotărâre nestrămutată, înclinat în șaua pe care flutură panglici multicolore, e o priveliște măreață.

Capul îi zvâcnește îndărăt. Trăiesc un moment de triumf, crezând că țintașii mei i-au zburat creierii. Dar apoi își înalță capul la loc, stacojiu pe una dintre tâmple și cu gura strâmbată într-un rictus dement, și se apleacă peste spinarea calului, țâșnind înainte mai iute decât restul. Alte două gloanțe îi ricoșează din armură.

Tremur de groază, cu orizontul redus la nări arcuite, boturi înspumate și copite în mișcare. Vreo zece cai îmi umplu câmpul vizual. Lysander se abate spre dreapta, ocolind briciul meu și îndreptându-se către flancurile mai fragile.

În epoca navelor spațiale, uiți ce le pot face animalele oamenilor. Năvălind cu patruzeci de mii de kilograme de cai-putere în flancul meu, Lysander mi-o reamintește. Contactul dintre trupul în viteză al calului și trupurile oamenilor creează forțe de forfecare când accelerația atacului ia contact cu inerția organelor interne. Oamenii sunt pulverizați literalmente dinăuntru spre afară. Organele se sfâșie. În creiere se produc hemoragii. Vasele de sânge se rup. Șirele spinării se frâng.

Chiar încetiniți de cadavre, caii nu se opresc din ucis. Copite sfarmă țeste. Dinții cailor de cursă antrenați pentru conflictele de pe Hipodrom smulg fețe. Urletele se transformă în gâlgâituri, când oamenii intră în mașina de tocat a copitelor și reușesc să se târască afară, numai pentru a se pomeni cu spinarea frântă de următorul armăsar.

Caii se năpustesc către centrul armatei mele.

— Jos!

Cad pe spate dinaintea valului ce năvălește, ținând arma cu ambele mâini, cu mânerul în dreptul buricului și cu lama ce poate străpunge zece centimetri de carapace-stelară ridicându-se un metru și jumătate în aer. Alți patruzeci și trei de bărbați în armuri fac același lucru cu numai o secundă înainte să fim călcați în picioare de cai.

Explozii de lumină incandescentă în capul meu.

Greutatea și zgomotul sunt ireale. Copite îmi izbesc armura și casca. Burți, cozi, tălpi desculțe și tălpi de cizme îmi trec pe dinaintea ochilor în timp ce sunt izbit și călcat de o cavalcadă nesfârșită. Dar nici măcar niște cai alcătuiți dintr-o tonă de

mușchi, oase și sânge nu pot strivi o armură menită să reziste tirului armelor electromagnetice sau să străbată nevătămată un câmp de lame de brici. Îi sfârtecăm.

Cascade nemaivăzute de sânge se revarsă asupra noastră. Nechezăturile cailor muribunzi sunt mai cumplite decât țipetele oamenilor. Totuși herghelia continuă să înainteze, alergând drept în lamele atât de subțiri, încât nu le poate vedea pe întuneric, care însă retează oase și spintecă pântecele și mușchii pieptului atât de curat, încât accelerația cailor îi poartă mai departe ca pe niște ghiulele, ca să dea iama, țipând și murind, în rândurile din spate ale tovarășilor lor ce ne-au zdrobit flancurile.

Orice comandant roman de legiune care-și merită leafa ți-ar spune că primul pas ca să dai gata cavaleria este să-i încetinești goana.

Când Via Triumphia devine un abator plin de cai și oameni muribunzi, mă ridic cu greu în picioare. Sângele îmi întunecă fantele pentru ochi. Un cal prăbușit pe o parte cu intestinele revărsate mă lovește atât de tare în cască, încât vizoarele din durosticlă cedează în cele din urmă și mă prăbușesc la pământ. Încerc să mă ridic. Mi-am scrântit gâtul. Poate am o fractură. Ceva mă izbește din spate și cad. Prin vizorul crăpat văd imaginea fragmentată a unui cal ce se apropie în galop. Mă arunc în lături chiar în clipa în care călăreața Aurie se înclină în șa, aproape paralel cu solul, și lovește cu briciul. Lama desprinde o bucată de metal din spatele coapsei mele, apoi deviază în lateral și călăreața mă lasă în urmă. Lovesc orbește picioarele din spate ale calului, dar nu-mi dau seama dacă l-am nimerit.

Era Kalindora. Cavalerul Dragostei în persoană. Din respect pentru felul în care i-a tratat pe prizonierii noștri, am ținut-o împreună cu oamenii ei. Acum plătesc pentru asta.

Cineva mă saltă în picioare. Pieptul unui cal mă izbește dintr-o parte și mă pomenesc ridicat în aer, călcat de alți câțiva și rostogolit de colo-colo până reușesc să ies târâș de sub copitele lor și să găsesc un zid care să-mi apere spatele. În picioare, însă incapabil să văd, apăs comutatorul de siguranță și-mi scot casca.

Zgomotul e ireal. De nedescris. Ca un animal prins în mașina de tocat. Cu excepția faptului că aici suntem mii. Caii ologesc

oamenii, azvârlind din copite în agonie. Călăreții sunt striviți sub greutatea lor sau aruncați din șa în brațele alor mei. În toată piața, caii nechează, îngroziți de priveliște.

Deși am ucis atâția, mai bine de două sute de rupți-din-soare se învârt prin masa clocotitoare de trupuri, călăreții lovind cu spadele, caii călcându-i pe ghinioniștii căzuți sau rupând liniile ca să înconjoare alte trupe de-ale mele, în timp ce infanteria dușmană înaintează prin piață ca să îndese și mai multă carne în mașina de tocat.

Lumea pare să încetinească. Numai o mică parte din forțele mele sunt Aurii și Obsidieni. Fără armură, fără tehnologie, vastul abis ce separă rasele devine evident, ilustrat de măcelul de care este capabil un singur Auriu împotriva unor creaturi inferioare. Pielea le este mai rezistentă. Oasele și țestele lor sunt dure ca o armură. Îl văd pe unul dintre Cenușiii mei lovind în cap cu patul puștii un Auriu azvârlit din șa, numai pentru ca Auriul să se răsucească spre el și, cu un singur pumn, să frângă gâtul unui om care a supraviețuit celor zece ani de război. Doi Roșii trag din plin într-un Auriu în uniformă de deținut. El se apropie și-i ucide, apoi înaintează cu pași împleticiți și mai ucide încă patru înainte să-și dea duhul.

În mica mea bulă de liniște din mijlocul bătăliei, simt răceala cheii lui Pax pe piept. Greutatea darului soției mele în mână. Amintirea bunătății care sălășluiește în oamenii mei. Cum râd, jucând cărți. Cum zâmbesc, când intră pentru prima oară într-un oraș eliberat. Câtă silință își dau, când au camarazi Aurii pentru a demonstra că le sunt egali. Cum plâng, când își văd familiile la spațioport.

Și privesc cum sunt măcelăriți cu zecile și cum convingerea lor că toți oamenii sunt egali este ridiculizată de absurditatea fizică a Auriilor călare pe monștrii lor. Ucid cu voioșie. Cu bucuria oribilă de a învăța vitele astea, masa asta trăncănitoare de sclavi obraznici, cine le sunt stăpânii.

Înclină-te. Fă o plecăciune. Frânge-te.

Îl văd pe Lysander în mijlocul bătăliei, mânjit de sânge, călare pe bestia lui, tânăr și ucigând cu o grație ieșită din comun. Gărzile roiesc în jurul lui, omorând pe oricine se repede să-l atace. Văd mult prea clar ce urmează. Are toată viața înainte. Toate lumile îngenuncheate, bucurându-se de reîntoarcerea sclaviei și îmbrățișându-și lanțurile, atât timp cât mâinile care le

țin sunt frumoase și cu manichiura făcută. Ascensiunea lui va provoca o revigorare, un val hidos care nu se va opri până când oamenii mei, soția mea, copilul meu nu vor fi înghițiți. Apoi el va zâmbi de pe tronul modest pe care i l-a construit războiul și va spune că-i bunul lor păstor.

Cu mult timp în urmă, i-am oferit o alegere, o șansă să trăiască în pace, dar el a revenit la război. Văzând că băiatul a devenit bărbat, orice urmă de simpatie din sufletul meu piere.

Cu zece ani prea târziu, trebuie să moară.

Lunetiștii mei nu mai trag. Pe acoperiș, Thraxa îmi așteaptă semnalul. Îmi trec briciul din forma alungită la cea de lamă curbată. Monstrul groazei se deșteaptă în stomacul meu. Râsul mi se revarsă printre dinții încleștați. Sunt gata să mor pentru adevărul conform căruia toți oamenii sunt creați egali. Însă în regatul morții, printre meterezele de cadavre și uraganul de urlete, există un singur rege, iar numele lui nu-i Lune. E Secerătorul.

— Pentru Republică! urlu aruncându-mă în luptă.

85. LYSANDER

Lune Invictus

N-am mai luptat niciodată corp la corp cu inși aparținând Culorilor Inferioare.

Îi anihilez.

Fețe, brațe și creștete scalpate de dinții rupților-din-soare se învârt în jurul meu ca niște confetti grotești. Arme ricoșează, scânteind, din apărătorile de gambe. Oamenii se calcă în picioare ca să se ferească de dinții armăsarului meu, numai pentru a se pomeni striviți de copitele lui. Totul e o ceață frenetică, pe care o abordez cu o detașare sistematică.

Mă tem să nu pierd controlul bătăliei dacă aș recurge la concentrarea strictă a Ochiului Minții. Așa că mă ațin la marginea lui.

„Respiră, înjunghie, întoarce-te. Respiră, înjunghie, întoarce-te”.

Rhone și pretorienii lui roiesc în jurul meu și al Kalindorei.

Forța noastră este irezistibilă. Kalindora, pe calul ei, însuflețește trupele. Rândurile dușmanului sunt spulberate, dar nu și voința lui. Kalindora m-a familiarizat cu termenul de *Furia Sângerie,* care denumește frenezia ce-i apucă pe Roșii în luptă. Cred că acum sunt martor la ea.

Refuză să cedeze bulevardul. Se aruncă în luptă, formând redute de vii și morți. Spintecă pântecele cailor noștri. Sau trag de pe acoperișuri. Dar, ori de câte ori ne punem mintea cu ei, fie și câteva clipe, devin carne tocată.

Trupele pe care le-am trimis pe acoperișuri probabil că înaintează. Infanteria mea avansează în pas alergător prin piață ca să ne susțină șarja. În curând, dușmanul va fi pus pe fugă și noi ne vom abate către sud, ca să-i călcăm în picioare legiunile auxiliare și să silim trupele de pe spațioport și din Dâmb să se predea.

În timp ce încerc să-mi eliberez calul dintr-o încâlceală de trupuri, văd un lunetist Roșu țintind de la fereastra de deasupra. Rhone trage peste umărul meu, expediind trei gloanțe în centrul trupului său. Alți trăgători ne acoperă din ruinele Grădinilor Acvatice.

— El unde-i? îi strig lui Rhone.

Pretorienii stau grupați în jurul meu, tăind sau împușcând pe oricine încearcă să se apropie.

— Știa c-o să-l aștept pe Triumphia.

Dacă nu-l iau prizonier pe Darrow, victoria mea nu va fi completă.

Ochii de cremene ai lui Rhone cercetează mulțimea agitată. De pe spinările cailor nu vedem decât clocotul bătăliei. Apoi disting semnele înaintării lui dinspre celălalt capăt al Triumphiei. E ca și cum ai urmări apropierea unui tigru printr-o iarbă înaltă. Mai întâi o unduire îndepărtată, care ar putea fi vântul. Apoi o forță care-și croiește un tunel. Călăreții se abat în lături. Caii se sperie. Oamenii dispar din șa. Rupții-din-soare se prăbușesc cu răni cumplite. Și apoi, precum coada tigrului, lama curbată se ridică deasupra tulpinilor pe care le seceră în drumul său.

Ucide cu o cruzime incredibilă.

N-o să repet greșeala de a mă repezi să-l înfrunt.

— Rhone! Doboară-l! strig.

Pretorienii urmează direcția indicată de lama mea și-și duc puștile la umăr, ridicându-se în șei. Trasoare se înfig vuind în

mulțime, însă Darrow dispare îndărătul unui cal. Apoi dinspre oamenii lui se ridică un urlet răgușit.

— *Ploaia Roșie*! *Ploaia Roșie*!

Îmi ridic privirea la timp ca să văd umbre acoperind cerul. Roșiii cad din văzduh ca ploaia. Se aruncă de pe acoperișurile ce mărginesc Via Triumphia, căzând trei etaje înainte să aterizeze printre noi. Echipa noastră de pușcași e cuprinsă de haos. Îmi reped lama în sus și despic o umbră în două. La nicio lungime de braț de mine, un pretorian scoate un gâlgâit smucind spasmodic din brațe, în vreme ce Roșul care a aterizat la spatele lui în șa îi retează beregata. Aruncă un cuțit spre mine. Îl abat cu un dos de palmă și-l spintec pe Roșu cu lama, prin trupul pretorianului.

Un bărbat se izbește de mine și se agață de marginea platoșei mele. Îi văd cuțitul străfulgerând către fața mea. Îmi feresc capul. Cuțitul mă lovește de câteva ori în creștet, dar nu trece de os. Îmi înfig briciul în stomacul lui și smucesc spre dreapta, deschizându-i pântecele. Se prăbușește chiar în clipa în care fața îmi e stropită de sânge: o femeie în cădere l-a lovit pe un pretorian în cap cu o bucată de zidărie.

Kalindora o retează în două, apoi se uită dincolo de mine cu ochii holbați.

— Tele…

O forță imensă aterizează pe mine.

Orice o fi, e suficient de grea ca să-l facă pe Sângele Imperiului să se împleticească. Zbor din șa. Mă ridic și, dintr-o parte, ceva neclar se repede către capul meu. Mă răsucesc în lături și o lovitură cumplită mă saltă de la pământ, azvârlindu-mă printr-o fereastră în holul unui apartament.

Alunec pe podea până când piciorul unei scări de marmură mă silește să mă opresc.

Am rămas fără aer. Gâfâi cu lăcomie și mă ridic în picioare, șocat că nu mi-am rupt șira spinării. În coasta armurii am o adâncitură de mărimea unui grepfrut. Abia m-am ridicat, că mânerul ușii se răsucește. O umbră masivă pătrunde în hol ducând un ciocan uriaș de război.

Nici nu trebuie să-i văd fața.

— Telemanus.

Îmi ridic lama deasupra capului cu amândouă mâinile, figura preferată a Ajei când avea de-a face cu Obsidienii. Spintecătorul de Bușteni. Este o tranziție ușoară către Creanga Ce Nu Se

Poate Rupe. Manevra care l-a ucis pe Ragnar Volarus.

— Ai omorât un pui de lup, mârâie ea. Hai să vedem cum te descurci cu mine!

Se repede înainte, răcnind numele familiei sale.

Fără greutatea armurii, aș fi mai iute decât ciocanul ei și m-aș putea lăsa ispitit să-i accept invitația. Dar e mai puternică, mult mai experimentată și mai bine proiectată pentru brutalitatea luptei în spații strâmte. Aș putea s-o fac bucăți, dar o piatră instabilă sub picior, o alunecare și m-ar omorî în bătaie.

Decid să transform lupta într-o urmărire și mă reped în susul scărilor.

— Târfuliță ce ești! urlă ea pornind după mine.

La capătul scărilor, dobor cu piciorul ușa unui apartament și aștept ca pașii ei tunători să urce treptele. Când ajunge pe palier, îmi reped lama prin zid. Întâmpină rezistența armurii și apoi pătrunde. Ea scoate un urlet de surpriză. Când retrag lama, e însângerată. Ciocanul ei de luptă o urmează prin zid.

Dar eu sunt deja în mișcare. Străbat apartamentul în goană, trecând pe lângă un Argintiu care țipă, cu pașii Thraxei bubuind în urma mea. Răstorn o bibliotecă încercând să-i blochez calea. Trece prin ea, spulberând-o, și eu plonjez pe fereastră, revenind în clocotul străzii. Aterizez în picioare.

— TELEMANUS!

Cadrul ferestrei se face țăndări, smuls din tencuială de umerii ei lați. Și dintre sfărâmături răsare o semizeiță cu ciocanul ei.

Rhone se lasă pe spate în șa și trage o rafală când Thraxa trece pe deasupra. Trei gloanțe o nimeresc, alcătuind un triunghi în armura de la subraț și pătrunzându-i în cutia toracică. Aterizează chiar în clipa în care mă arunc pe sub un cal. Ciocanul ei uriaș strivește călărețul și aproape rupe calul în două. Se clatină deasupra animalului care nechează, ca un fierar ajuns la capătul puterilor. Peste trupul calului muribund, îmi reped briciul către inima Thraxei.

Prinde lama între mănușile ei uriașe și reușește să abată lovitura spre pântece. Își înfige lama mai adânc în trup, numai ca să mă tragă spre ea. Își deschide gura într-un râs nebunesc și se repede înainte ca să mă muște de nas.

Apoi un cal ne lovește din plin și ne rostogolim peste cadavre. Reușesc să nu scap briciul. Când o descopăr pe Thraxa, în picioare și șchiopătând, doi Roșii coboară de pe un pervaz aflat

cu trei etaje mai sus și o trag către un cal.

Rhone sare din șa și se postează protector deasupra mea, împreună cu pretorienii lui. Mă saltă panicați în picioare, strigându-mi să mă adăpostesc îndărătul lor, în timp ce trag cu frenezie. Apoi înțeleg de ce.

Darrow se apropie de mine, măturând totul din cale.

Cu armata destrămându-i-se în jur, înaintează în spatele unui V compus din trei Obsidieni în armuri. Oamenii lui Rhone trag în Obsidieni. Dar ei se dau în lături și Darrow țâșnește din spatele lor. Lama lui trece prin dinții și falca unui bărbat. Apoi privește spre stânga și dispare ca o nălucă.

S-a aruncat înapoi exact când Kalindora a trecut în galop pe lângă el. Îl atinge totuși suficient de tare ca să-l trimită învârtindu-se ca pe-un titirez. Dar chiar și în cădere, talentele lui acrobatice de Roșu sunt strălucite. Nimeni nu cade ca Secerătorul.

Biciul lui țâșnește și se încolăcește pe piciorul din spate al calului Kalindorei. E târât pe bulevard înainte să apuce Cenușiii să-l împuște. Calul își face drum printr-un zid de oameni, ajungând în partea opusă. Apoi se prăbușește. Kalindora dispare. Printre trupurile în mișcare, o văd cum se ridică în picioare și pe Darrow atacând-o. Lamele lor se ciocnesc scânteind, într-o demonstrație incredibilă în care măiestria se împletește cu oboseala. Apoi ea se prăbușește. El o lovește de patru ori înainte să se întoarcă din nou către mine.

Din spate se înalță un urlet.

Acolo unde Triumphia pătrunde în piață, infanteria se revarsă înăuntru și, în sfârșit, spiritul care i-a ancorat pe soldații Roșii pe acea bucată de teren cedează. Dintr-odată, în mod bizar, rezistența îndărătnică se transformă în isterie. O iau la fugă pe aleile lăturalnice și de-a lungul Triumphiei, pe lângă Darrow, care stă nemișcat și mă privește. Mulți își leapădă armele sau armura, ca să poată alerga mai repede. Ca în toate retragerile, oamenii sunt împușcați sau hăcuiți pe la spate, pierzând mai mult în fuga lor decât când s-au menținut pe poziții.

I-am pus pe fugă.

Trei cai gonesc printre soldații armatei învinse. Thraxa stă prăvălită în șaua unuia dintre ei. Unul dintre Roșiii care a salvat-o ține frâiele unui al treilea cal, în timp ce altul stă de-a-ndăratelea și trage. Două gloanțe șuieră pe lângă capul meu,

suficient de aproape ca să-mi zgârie scalpul. Când caii trec pe lângă el, Darrow sare în șa. Îmi aruncă o privire peste umăr, în timp ce infanteria mea se revarsă pe bulevard, apoi își îmboldește calul și se îndepărtează.

În vreme ce oamenii mei înaintează, dau fuga la Kalindora. Un Auriu îmi spune ceva ce sună a fanfaronadă, dar eu trec pe lângă el și o descopăr târându-se către un stâlp de iluminat, ca să nu fie călcată în picioare. Sângerează dintr-o tăietură lungă din coasta stângă. Brațul care i-a mai rămas e tăiat în multe bucăți. Încearcă să-mi spună ceva. Strig după medici. Câțiva pretorieni se apropie în fugă ca să mă ajute să opresc sângerarea.

Privesc de-a lungul bulevardului întunecat, în urma lui Darrow.

— Lasă-l... să... fugă, spune Kalindora. Nu ești... egalul... lui.

Apuc de braț un pretorian. Toți au pregătire medicală.

— Ține-o în viață!

Înhaț de pe jos briciul Kalindorei, alerg către Sângele Imperiului și sar în șa, pornind în urmărire. Rhone strigă după mine, însă, dacă-l las pe Darrow să-mi scape printre degete, o să dispară în oraș ca fumul.

Pretorienii încearcă să țină pasul cu mine, dar Sângele Imperiului lasă în urmă caii lor obosiți. Clădirile străfulgera pe alături. Oameni în retragere se împrăștie din calea mea. Mulțimi cu torțe mă aclamă. Apoi îi zăresc pe cei trei galopând către sud pe o porțiune liniștită a Viei Triumphia, dincolo de Banca Heliopolisului.

— Secerătorule! Nu se întoarce. Sclavule!

Cumva mă aude, în ciuda zgomotului copitelor, și-și întoarce calul. Thraxa se întinde după el, dar îl ratează. Calul ei o poartă mai departe. Scăldat în sânge, ținând lama curbată pe lângă trup, arată ca un diavol călare pe armăsarul cu botul plin de spume sângerii. Darrow își ridică lama curbată, ațintind-o spre mine. Atrase de strigătul meu, siluete întunecate umplu ferestrele ce mărginesc strada.

Cu un urlet răgușit, Darrow îmi acceptă provocarea. Își îmboldește calul. Acesta țâșnește înainte. Sângele Imperiului n-are nevoie de încurajări. Vede un cal care nu-i pe măsura lui și se repede să-l înfrunte.

Preț de un moment nu mai există nimic în afară de dușmanul meu, de mine, de strada luminată de stele ce-mi joacă pe

dinaintea ochilor, de tropăitul copitelor pe pavaj. Toate formează un tunel ce mă conduce către destinul meu.

Ridic briciul împrumutat în mâna stângă, ca pe o lance. În luptă, nu sunt egalul lui. Nici pe ringul de dueluri. Dar aristocrația a deținut dintotdeauna monopolul asupra călăriei.

Darrow smucește frâiele orientându-se către stânga, de parcă are de gând să treacă prin dreapta mea. Previzibil. Anticipez că va vira spre stânga mea în ultima clipă și-și va muta lama curbată în cealaltă mână, pentru a-mi abate lancea și a mă decapita în goană, din rever. Sau va sili caii să se ciocnească, schilodindu-ne pe amândoi.

Dar n-a văzut că am și arma Kalindorei, nu numai pe a lui Alexandar. O ascund pe a Kalindorei după gâtul Sângelui Imperiului, unde ar trebui să țin frâiele. Călăuzesc calul cu genunchii, așa cum m-a învățat Atalanta în copilărie. Așa cum l-am văzut pe tata călărind de atâtea ori când nici nu-i ajungeam până la genunchi.

La zece metri, chiar când Darrow se abate la stânga mea, eu mă abat la dreapta și lovesc. Cu o mișcare de jos în sus, arunc briciul Kalindorei. Zboară prin aer și dispare în pieptul lui Darrow. Când caii ajung unul lângă altul, reped cu brațul stâng arma lui Alexandar în întâmpinarea lamei lui curbate, înfigându-mi picioarele în scări și călăuzind calul cu genunchii.

Metalul scrâșnește.

Lumea se răstoarnă.

Brațul îmi amorțește. Briciul se face țăndări și-mi zboară din mână. Mă lovesc cu capul de caldarâm și alunec în lungul străzii. Mă ridic în picioare, dar cad la loc năucit. Lumea se clatină. Apuc mânerul briciului meu sfărâmat și-l caut pe Darrow. Cumva, în mod incredibil, n-a căzut din șa. Se clatină pe spinarea calului, cu briciul Kalindorei înfipt în piept și ieșindu-i prin spate.

Pretorienii galopează către el. Cu brațul stâng atârnându-i nefiresc pe lângă trup, Darrow întoarce calul și-l îmboldește pe o alee, făcându-se nevăzut în oraș.

Rhone și pretorienii își înfrânează caii când ajung lângă mine. Vreo zece pornesc în urmărirea lui Darrow.

— Seniore, sunteți rănit? strigă Rhone.

Eu privesc în urma Secerătorului.

— L-a nimerit în piept, spune un pretorian. I-a vârât briciul drept în inimă.

— E mort. Trebuie să fie mort.
— Era un plămân, zic eu.
— Seniore, sunteți teafăr?
Abia atunci îmi dau seama că-mi clănțăne dinții. Junghiuri dureroase îmi suie prin brațul stâng. Dedesubtul armurii, oasele s-au sfărâmat probabil în urma impactului. Dar între copitele cailor pretorienilor se află un obiect mânjit de sânge. Îl ridic cu mâna teafără și mi-l apropii de ochi ca să-l văd mai bine, în timp ce armata mea înaintează, umplând străzile.
Este mânerul lamei curbate a lui Darrow, iar tăișul ei ucigaș zace sfărâmat pe caldarâm.

86. DARROW

Sfârșitul Legiunii

Trăiesc un coșmar.
Călăreții lui Lysander mă vânează prin labirintul întunecos al străzilor. O durere arzătoare îmi străfulgeră în piept. N-am văzut lama ascunsă până nu m-a străpuns. Dinții îmi clănțăne. Fiecare răsuflare este însoțită de o spumă sângerie. N-am nicio armă. Numai brațul drept mă mai ascultă. Stângul s-a frânt odată cu lama curbată. Darul primit de la soția mea cu aproape doisprezece ani în urmă zace pe caldarâm și va deveni un trofeu pe polița șemineului lui Lysander. Într-o bună zi, îi va povesti fiului său cum l-a capturat, așa cum i-am povestit și eu lui Pax cum l-am capturat pe al Octaviei.
Orașul însuși devine un demon și prizonierii năvălesc spre sud. Rupții-din-soare ai lui Lysander au distrus celelalte posturi de gardă. Strivesc oameni sub copite pe marile bulevarde, în timp ce Auriii lui se revarsă pe acoperișuri. Puțini scapă de aceste fiare nocturne. Infanteria lui este alcătuită din toți prizonierii pe care i-am luat în Bătălia din Ladon. Peste un milion se alătură gloatelor heliopolitene și-i măcelăresc pe supraviețuitori în grădini lipsite de soare, sub copertinele dungate ale piețelor pustii și pe treptele vechilor amfiteatre presărate cu gunoaiele refugiaților. Se pare că heliopolitenii îi ucid și pe refugiații din Tyche.

Reușesc să ajung la Dâmb numai mulțumită haosului.

Copitele calului meu tropăie pe străzi ude de sânge. Supraviețuitori ca vai de ei de la posturile de gardă se revarsă din toate colțurile pieței către treptele ultimului nostru refugiu. Sunt atât de puțini. Nu-mi pot da seama dacă a meritat sacrificiul. Dacă sfertul de oră pe care l-am câștigat a salvat sau nu vieți. Orașul este pierdut. Pe orbită scânteiază luminile navelor Atalantei, care se apropie. Oastea mea s-a destrămat. Oare a ajuns Rhonna în *Steaua Dimineții*? Se va dovedi mormântul ei. Cei aflați în nave nu vor reuși să se refugieze în tuneluri. Și pe jos, cât de departe ar putea ajunge? Cade în sarcina lui Colloway să-i conducă. Dar să-i conducă spre ce? Totul e în ruine și în curând Atalanta va veni cu arme adevărate.

Thraxa și Țintașul Roșu mă așteaptă la picioarele treptelor Dâmbului. Thraxa pare ea însăși pe moarte.

— L-ai dat gata? întreabă ea.

— Nu.

Puterea care a susținut-o până acum piere. Se lasă moale în șa și de abia reușește să mă urmeze în susul treptelor Dâmbului. Descalec în atrium, unde Harnassus îi organizează pe supraviețuitori. Legionarii se reped s-o ajute pe Thraxa să coboare de pe cal. E nevoie de patru ca s-o facă. Harnassus se apropie în fugă de mine, încetinind când vede briciul ițindu-mi-se din piept.

— Ești…

— Nasolu'? întreb eu.

— Nu s-a întors.

Nu zic nimic.

— Au trecut de el. Numai patru oameni s-au întors de acolo. Spun c-au văzut cum l-a doborât un Auriu.

— Înnebuniseră încercând să-l omoare, adaugă un bărbat. Erau din Fulminata.

Fulminata. Legiunea în care s-a infiltrat din ordinul meu.

Îmi las capul în piept, amețit din pricina epuizării și a rănilor. Nu știu dacă mai sunt în stare să-mi mișc vreun mușchi. Coapsele și șalele îmi sunt cuprinse de cârcei și am nevoie de ajutor ca să-mi lepăd armura. Când oamenii îmi scot apărătoarea brațului frânt, aproape leșin. Platoșa mi-o lasă, de teamă să nu miște briciul din pieptul meu.

În timp ce oamenii îmi scot cizmele descărcate, se produce

agitație. Stau desculț într-o băltoacă de sânge și văd niște bărbați poticnindu-se sub greutatea Nasolului. Strigăte se ridică din rândurile oamenilor mei, când îl văd trecând. Piciorul drept îi lipsește de la genunchi în jos și la fel și pielea de pe creștet, de unde începe părul. A fost scalpat de un Obsidian din legiunea Fulminata. În timp ce medicii fac un garou, Nasolu' privește frescele de pe tavanul anticamerei și geme. Privirea îi este înnebunită și distantă.

— Îmi pare rău, murmură el. Îmi pare rău. Am încercat să rezistăm. Am încercat. Aveau cai. A fost o nenorocită de șarjă de cavalerie. Ne-au secerat ca pe grâu. O să-i prindă pe auxiliari. Pe unii dintre ei. Cai! Cai!

— E în stare de șoc, spune unul dintre medici, apoi observă briciul din pieptul meu. Domnule…

— Nu-i timp. E doar un plămân.

Nasolu' mă apucă de braț.

— Clovnul! Pietricică! Ei sunt teferi?

— Da, spun eu. Sunt cu Sevro.

— Dacă cineva poate s-o scoată la capăt, e urâtu' ăla.

— O să trăiască? îi șoptesc eu medicului.

— Să sperăm că nu, zice Thraxa.

Stă prăbușită pe piedestalul statuii, în timp ce Roșiii o ajută să-și scoată armura. Rana pe care i-au făcut-o Lysander și oamenii lui în pântec sângerează abundent.

— S-a terminat. Aici. Acasă. Nu-i nicio rușine. Am încercat.

Ciocanul ei a dispărut. Își ține în poală briciul de rezervă.

— Dar n-o să mă las torturată de creatura aia. Atalanta o să ne facă disecție pe viu. Pentru noi nu există decât un singur sfârșit onorabil.

Mă apropii și-i iau briciul.

— *Nu* s-a terminat! mă răstesc. Câteva sute de fețe epuizate se întorc către mine. *Nu* s-a terminat! Cine poate lupta, adunarea în centru!

Puținii inși teferi se aliniază.

— Darrow, spune Thraxa întinzând mâna după briciul ei. Eu o să mor în felul meu. Tu mori într-al tău.

Măcar atâta pot face drept răsplată pentru că mi-a fost loială până la capăt. Îi înapoiez briciul.

Obosit dincolo de cuvinte, aranjez războinicii capabili de luptă și puținele arme care ne-au mai rămas, încercând să înjgheb

apărarea Dâmbului. Ca și cum asta va conta în vreun fel când va veni Atalanta. În timp ce trimit lunetiștii la galerie, o mână mi se așază pe umăr. Mă răsucesc gata să-l ucid pe posesor, dar îl descopăr pe Harnassus, obosit și parcă împuținat, cu brațele mânjite până la coate de sângele răniților.

— Darrow! Ajunge! Nu mai e nimic de făcut!

Nu zic nimic, fiindcă știu că are dreptate. Unul dintre lunetiștii Roșii pe care i-am trimis după Lune ni se alătură cu o rană urâtă la tâmplă.

— Poate reușim să vă scoatem prin subteran, domnule.

Dintre toți oamenii mei, este singurul care pare să mai creadă că există speranță. I-o risipesc.

— Intrările în tuneluri sunt dărâmate. Navele sunt ca și moarte. Nu avem încotro s-o luăm. Aud un zgomot și mă întorc către Harnassus. Ai auzit?

— Ce?

— Motorul unei nave.

— Unde te duci? Darrow!

Am nevoie de două minute ca să urc scările către turnul Dâmbului. La jumătatea drumului, vomit. Conținutul e întunecat din pricina sângelui. Membrele îmi sunt înghețate și-mi tremură. Lama înfiptă în piept îmi provoacă asemenea dureri, încât reușesc să respir doar cu mari eforturi în timp ce cercetez cu privirea văzduhul de deasupra orașului. În beznă nu se vede nimic. Nicio luminiță nu străpunge vraja pe care a aruncat-o Lysander. Numai țipetele, un sunet îndepărtat ca al unui ocean. Nicio lumină deasupra mării. Nicio navă deasupra apei. A fost numai imaginația mea. O speranță fantomatică. Harnassus mi se alătură, respirând cu greu și blestemându-și printre dinți încheieturile îndurerate.

— Îmi pare rău, zice el după o clipă.

Nu spun nimic.

— Glirastes a făcut ceva cu arma electromagnetică. A construit o portiță. Ar fi trebuit s-o vedem. Ar fi trebuit s-o oprim. Ți-am spus c-o putem face. Am crezut c-o să putem ține pasul cu el…

Mă întorc spre el chiar în clipa în care comandantul oțelit cedează. Este un singur fior, unul care vine din sinele cel mai ascuns al acestui om și dezvăluie, pentru doar o clipă, copilul nesigur de dinăuntru, când înțelege ceea ce dintotdeauna a

bănuit: că înoată în ape prea adânci pentru el.

În tot acest timp m-am temut de dezaprobarea lui. În lipsa lui Dancer, a devenit figura mea paternă. N-am știut-o până acum, căci clipa în care îți vezi tatăl cuprins de spaimă nu se compară cu nimic. Apoi îngroapă adânc copilul și redevine Harnassus, Eroul Voxului, liderul mereu încruntat.

— Știi care-i blestemul lumii ăsteia? îl întreb privind trupul pe care mi l-a dăruit Mickey Artizanul. Cele mai minunate daruri le-au fost date celor mai răi dintre noi.

— Tocmai neînțelegerea faptului că sunt daruri îi face pe cei răi să fie răi, răspunde el, în timp ce primele legiuni ale lui Lysander încep să se adune pe strada de dedesubt.

Oamenii mei mor alergând în sus pe scări, de parcă înăuntru, cu noi, ar fi vreo siguranță.

— Să știi că te-am invidiat.

Mă uit la el.

— „De ce el?” m-am întrebat. De ce l-a ales Ares pe minerul ăsta arogant, și nu pe mine? A fost o meschinărie. Meschinăria a dus la apariția Voxului. Meschinăria ne-a adus aici. Dar soția ta credea în Republică, nu?

Fac semn că da.

— Tu nu credeai. Te-am văzut pierzându-ți credința treptat-treptat. Încercând să le rezolvi tu pe toate. De-aia ți-am stat în cale. Am crezut că asta voiai. Un sfârșit glorios. Acum că s-a ajuns aici… Îmi scrutează ochii. Dacă n-ai făcut-o pentru Republică și nici ca să afli un sfârșit eroic, de ce… de ce continui?

Uneori o întrebare simplă scoate la iveală un răspuns ce dormita în tine:

— Aveam în cap o imagine în care mă trezeam alături de Virginia. O lăsam să doarmă și mă duceam să pregătesc cafeaua și micul dejun. Și când soția și fiul meu se trezeau, mă găseau citind la masa din bucătărie sau poate meșterind ceva în spatele casei.

— Atâta tot? mă întreabă.

— Atâta tot.

El izbucnește într-un râs sonor.

Ca insultat, cerul se umple de strălucire. Flăcările de fricțiune ale carapacelor-stelare în cădere se adună într-un furnal de lumină pâlpâitoare.

— Ei… îmi închipui că una dintre dârele alea e Atalanta sau Ajax. Probabil vor să ne captureze vii.

El încuviințează.

— N-o să lansez un ultim atac ca să risc să cad prizonier. Când… vor intra, o să miroasă a cuișoare și cauciuc topit. O să ne pierdem cunoștința și o să ne trezim în iad.

Dârele de fricțiune piezișe se reflectă în ochii lui Harnassus.

— Să fiu al naibii dacă o să permit să fie ăsta ultimul lucru pe care-l văd. Nici tu n-ar trebui. Tace pentru o clipă. Nu cred că vreunul dintre oamenii mei se va lăsa luat prizonier, zice șovăind. Ar însemna ceva pentru ei, dacă le-ai fi alături la sfârșit.

Văzând că nu-i răspund, pornește înapoi către scări.

— Harnassus!

El se oprește și se întoarce.

— Mulțumesc!

— Pentru ce?

— C-ai fost conștiința mea, spun zâmbindu-i. Nevastă-mea spune că uneori am nevoie de așa ceva. Știu că nu-i un rol ușor.

— Dar ce rol, râde el înainte să coboare. Ce rol!

Rămas singur în vârful turnului, urmăresc dârele de fricțiune tot mai numeroase de deasupra orașului și mă întreb dacă sfârșitul ăsta nu era inevitabil. Dacă toată speranța noastră n-a fost decât o religie fragilă, care n-a putut trece testul timpului. Oftez cu capul pe balustradă și-mi trec mâna sănătoasă prin păr. Din armura mea răsună un clinchet. Scot cheia fiului meu și o privesc cu dor. Cum poate ceva atât de mic să însemne atât de mult? Chiar și acum, când știu că nu-mi voi mai revedea fiul, am senzația că-i aici, cu mine. Că soția îmi e alături în aceste ultime clipe. Lumea a fost prea crudă cu ei. Și eu am fost prea crud uneori. Însă a existat frumusețe. Pentru un moment a existat cu adevărat frumusețe.

Îmi cobor privirea către orașul pierdut și nu simt nicio alinare.

Am tot căutat speranța în lumea asta. Așteptându-mă ca lumea să-mi ofere izbăvirea, dacă ciupeam corzile potrivite. Cerând să mi se ofere recunoaștere pentru truda mea, cu condiția să depun suficient efort. Dar lumea nu-i așa. Natura ei e să devoreze. Cu timpul ne va devora pe toți și planetele se vor roti până când și ele vor fi devorate, la moartea soarelui nostru.

Poate asta-i ideea. Să știi că, deși într-o zi totul va cădea

pradă întunericului, măcar ai avut ochii deschiși ca să te poți bucura de momentele de lumină.

Îmi desfac buzunarul de pe coapsă și scot recipientul. Îmi vărs în mână țărâna adusă de Dago din Lykos. Mi-ar fi plăcut să-mi mai văd căminul o dată înainte de sfârșit.

În spatele meu se simte o pală de aer.

— Pe zei! Iar ești mohorât? Unele lucruri chiar nu se schimbă, rostește o voce.

Mă întorc și descopăr o nălucă din trecut.

— Cassius?

— Salutare, bunul meu domn! Kavax a zis că ți-ar prinde bine o mână de ajutor.

87. LYSANDER

Năluca

Străzile sunt înroșite de sânge și răsună de țipete.

Armata lui Darrow se retrage în derută. Soldați mecanizați din trupele orbitale ale Atalantei lasă dâre de vapori prin aer. În Golful Sirenelor se dezlănțuie măcelul, când oamenii care părăsesc orașul pe jos sau înot sunt spulberați de transportoarele ce vuiesc deasupra apei. Nave-torță coboară pe spațioportul întunecat. Și în curtea din fața Dâmbului Casei Votum, se adună mii și mii de prizonieri de război eliberați și de legionari mecanizați, odihniți și gata să intre în luptă.

Veghez asupra Kalindorei până e evacuată pe calea aerului de medicii din Legiunea Cenușii. Rănile pe care i le-a făcut Darrow sunt hidoase, dar nu depășesc capacitatea de vindecare a infirmeriilor noastre. Va supraviețui. Însă mă simt vinovat că am abandonat-o ca să pornesc în urmărirea lui Darrow. Nu eram mai capabil să-i opresc sângerarea decât pretorienii cu care am lăsat-o, însă am părăsit-o și nu există noblețe în gestul meu. Nu există noblețe în toate astea.

Aud un bufnet în spatele meu. Rhone își duce mâna la pușcă. Mă întorc și-l descopăr pe Ajax aterizând împreună cu un batalion de Gărzi ale Cenușii.

Casca lui cu chip de leopard se retrage, în timp ce propriii lui

Leoparzi gonesc pe alături însângerați și triumfători, scandându-mi numele. Ironia situației nu scapă nimănui. Și cu atât mai puțin băiatului nesigur dinăuntrul bărbatului atât de temut.

Și-a abandonat oamenii în fața zidului de apărare al Heliopolisului.

Numai ca să mă descopere pe mine aici, în viață.

Ca o apariție din infern în cele cincizeci de kilograme de armură avansată și arme, își ridică privirea către mine, care stau zdrențuit și murdar călare pe Sângele Imperiului, în timp ce curtea forfotește de legionari zdrențăroși și de soldați înarmați până-n dinți. Măsoară din priviri chipul meu desfigurat, armăsarul și pe propriii lui Leoparzi care-mi scandează numele. Orice a plănuit să-mi spună e ascuns în spatele unei conduite rigide și oficiale.

— *Salve,* Lysander!

Însă în ochii lui e ură. De parc-am făcut toate astea ca să-l batjocoresc și să-i iau locul în patul Atalantei. Pentru o fracțiune de secundă, calculează dacă, pe termen lung, merită să mă împuște de față cu întreaga armată, dar sosirea Însemnaților Casei Votum îl împiedică s-o facă.

Îl salut după cum i-o cere rangul.

— Pretor Grimmus, dușmanul este împărțit în patru grupuri. Cel mai numeros se află în interiorul *Stelei Dimineții,* unde este deținut Atlas au Raa. Îți recomand să trimiți o trupă înainte să-l execute, dacă n-au făcut-o deja. Cel de-al doilea grup ca număr de oameni a pornit către munți, prin care a tăiat tuneluri. Alții se ascund în oraș și în canalizare. Însă Darrow este în Dâmb. Este rănit destul de grav.

— De mâna cui? întreabă Ajax.

— A mea.

Scot mânerul briciului lui Darrow de sub șa și i-l arunc. Clipește nedumerit, incapabil să înțeleagă. Chipurile ofițerilor săi îi oglindesc tulburarea.

— Cum? întreabă Ajax.

Mă aplec înainte.

— La care parte te referi?

— Cine ești, băiete? întreabă un pretor al Casei Falthe.

— E urmașul lui Silenius, spune Cicero din spatele lui.

Moștenitorul Casei Votum este în viață și plin de mizerie după evadarea din închisoare. Se apropie înconjurat de o duzină de

soldați în salopete zdrențuite de prizonieri. Sora lui îi stă alături, împreună cu un stol de cavaleri strălucitori. În timp ce legiunile Atalantei le ocupă orașul, ei au intuit deja o nouă partidă ce poate fi jucată.

— Moștenitorul revenit din pântecele haosului, spune Cicero.

Cavalerii lui iau poziție de drepți și mă salută.

— Trăiască Lune!

Ura din ochii lui Ajax se intensifică și le strigă Războinicilor săi Însemnați să se alinieze. Formează un pâlc scânteietor și pornesc către Dâmb.

— Încearcă să-ți fure gloria, Lune, zice Cicero. Să-i urmăm și noi?

Îi privesc pe cavalerii periculoși din jurul lui Ajax, cel mai probabil prieteni ai celor pe care i-am ucis în deșert. În haosul ăsta, ar fi ușor ca unul dintre ei să-mi secționeze șira spinării din zbor.

— Nu cred că-i cazul.

Patru sute de Războinici Însemnați ai Casei Votum și ai Legiunilor Cenușii se apropie de Dâmb. Stau înconjurat de pretorienii mei în mijlocul scuarului și privesc cum sunt pulverizate ușile.

Rhone stă lângă mine bosumflat, ignorând vinul dulce pe care șiruri de heliopoliteni îl aduc soldaților. O petrecere pe jumătate sărbătoare și pe jumătate măcel se întinde în tot orașul, care își ia revanșa asupra invadatorilor după lungile săptămâni de asediu. Îmi imaginez că vreme de multe zile vinul va curge pe străzi odată cu sângele.

— E vreo problemă, legatule? întreb.

— Domnia voastră trebuia să fiți cel care-l prinde pe Regele-Sclav.

Soldații năvălesc în Dâmb.

— Am avut parte de glorie pe ziua de azi, pretorianule. Hai să nu ne lăcomim. Legiunile știu cine le-a deschis porțile, zic suficient de tare ca să audă și ceilalți pretorieni.

Ei închină în cinstea mea și trec țigări din mână-n mână. O mie de Cenușii din trupele de șoc mi s-au înfățișat în deșert. Au mai rămas abia trei sute. Nu-i unul care să nu fie rănit.

În Dâmb izbucnesc focuri. Eram sigur că Darrow va opune o ultimă rezistență. Dar, odată cu apariția armelor avansate, bătălia e ca și câștigată. Un cavaler echipat cu tehnică modernă

face cât o mie călare. Sau poate mai mulți.

Îmi plimb mâinile pe mânerul lamei lui frânte și mă simt năpădit de sentimente contradictorii. El m-a doborât în deșert. Eu l-am înfrânt aici. Totuși, niciuna dintre confruntări n-a demonstrat care dintre noi este mai bun. Soarta fiecărei bătălii a fost decisă dinainte să ne întâlnim. A mea, de haosul Ploii eșuate. A lui, de o serie de calamități care l-au pus la colț. Nu l-am învins pe Secerător. L-am lovit pur și simplu când era la pământ. Nu-mi fac iluzii cu privire la superioritatea mea ca războinic. Am învins împotriva unei oști împrăștiate și a unui om dărâmat. Legendele epocii noastre mor una câte una, ca frunzele toamnei, iar când vor pieri, vom fi oare mai săraci fără ele?

Pare ieftin.

Moartea lui iminentă face lumea să pară mai goală. Aproape la fel de goală ca după moartea lui Cassius. Rând pe rând, titanii copilăriei mele pier și, eliberat de sub umbra lor, nu mă simt liber. Mă simt pustiit.

Nimic nu durează. Nimeni nu scapă.

— Nota de plată vine la sfârșit, șoptesc.

Rhone mă întreabă ce am spus, însă atenția îmi este distrasă de focurile de armă care erup în interiorul Dâmbului. S-a întâmplat ceva. Mă ridic, încruntându-mă. Soldații din curte arată în sus, către distrugătoarele-de-aripi care plonjează din cer.

Buummmm.

Ne adăpostim. Emanând o lumină copleșitoare, o rază cu particule retează picioarele zeului Helios, care se înalță deasupra Dâmbului. Cu un scrâșnet, acesta se înclină și se prăbușește în mare. Pe Jupiter… De unde are Darrow arme electronice? Tot ce se afla în oraș a fost prăjit. Dar poate nu suntem singurii care au primit întăriri.

Cum era de așteptat, cavalerii Aurii țâșnesc afară din Dâmb, avântându-se în urmărirea unei nave zvelte și acoperite de zgârieturi care răsare din norul de praf și zidărie. Aceasta zboară razant pe deasupra rândurilor de soldați care umplu curtea.

Știu nava asta.

Un cavaler stă în ușa deschisă a garajului. Nu-i Darrow. Armura lui e albă și strălucitoare. Casca lui poartă pe ea un soare care răsare. Se retrage dezvăluindu-i fața și pentru o clipă

ochii ni se întâlnesc.

Cassius…

Ușa se închide. *Arhimede* tremură, devenind transparentă mulțumită unui dispozitiv de camuflaj mai avansat decât tehnologia de care dispunea atunci când o numeam căminul meu. Sfâșie aerul cu un boom sonic și gonește către cer urmărită de Legiunile Cenușii.

Diomede m-a mințit. Cassius trăiește. Și Darrow a scăpat ca prin urechile acului.

Inima mea e dezgolită, năpădită de exaltare, întunecată de confuzie, însuflețită de puritatea hotărârii mele. Războiul continuă.

88. LYRIA

Mercur a fost cucerit

Ulise este îngropat pe Marte, într-o grădină de trandafiri aflată între casa strămoșească a Victrei și mare. Dincolo de apă, orașul Hipolit controlat de Casa Julii se continuă cu arhipelaguri de smarald. Victra stă de cealaltă parte a mormântului, dar pare la fel de îndepărtată ca orașul ei. Este îmbrăcată din cap până în picioare în verde. E mult mai bine decât negrul doliului. Mă duce cu gândul la dealurile de smarald despre care se spune că ne-ar aștepta în Vale.

Mi-aș dori să-i alin durerea, dar nu pot decât s-o privesc cum suferă îndărătul chipului ei împietrit. Știu că acest soi de durere nu te rănește dintr-o singură mușcătură, ci te roade încetul cu încetul. Fiica ei înspăimântătoare se apleacă deasupra mormântului, îi șoptește ceva fratelui său, apoi se ridică și se postează protectoare lângă mama ei. Știe mai bine. Nu există cuvinte care să aline inima rănită a unei Julii.

La înmormântare nu iau parte decât cinci persoane. Cele două Julii, fiul Secerătorului, Volga și eu. Cortegiul nostru pare jalnic de mic pe lângă golul pe care l-a lăsat pierderea lui. Și tot nu pot să nu simt că n-am ce căuta aici.

După sosirea lui Ephraim, eu și Victra am fost în satul de pescari ca să recuperăm trupul fiului ei din locuința lui Maeve.

Victra l-a scăldat ea însăși în Attica, dar a refuzat să-l îngroape acolo. „O să se odihnească acasă”, a fost tot ce mi-a spus înainte să urce la bordul navei.

— Și acum dormi, șoptește Victra dinaintea mormântului, apoi se întoarce cu spatele și pornește către coastă.

Pax dă s-o urmeze. Electra îl apucă de braț și el se oprește și privește cum, cu umerii zguduindu-i-se, Victra pătrunde în apă și pleacă înot către larg și către soarele ce apune.

Când aproape nu se mai vede, Electra ne face semn din cap s-o urmăm către coastă. O ajutăm să adune lemne aduse de apă pe plajă și să facă un foc. În mine se lasă o liniște nesfârșită, în timp ce stau lângă foc alături de Volga și de copii. Imediat ce soarele apune, Electra zice:

— Semăn în mod egal cu tata și cu mama. Dar noi, cei din Casa Julii, avem o tradiție. Dacă sângele familiei s-a vărsat din vina ta, înoți către soare. Când a apus, poți privi în urmă. Dacă pe țărm nu apare nicio lumină care să te cheme acasă, continui să înoți. Tace preț de câteva clipe. Unii nu se mai întorc să se uite îndărăt.

Deși lângă mine Volga îl plânge pe Ulise în tăcere, într-un fel ea îngroapă azi două persoane. Încă nu l-a iertat pe Pax pentru că i-a cerut lui Ephraim să se întoarcă la Sefi. A așteptat lângă platformele de aterizare douăsprezece ore, înainte să înșele cumva gărzile Casei Julii și să fure o navetă. Am încercat s-o urmez, dar Victra însăși a intervenit.

•

Navele militare și medicale ale Casei Julii au fost cele dintâi care au coborât în Olympia trei zile mai târziu, după ce Fá și Obsidienii plecaseră lăsând în urmă maldăre de dărâmături și cadavre. Nici măcar distrugerea taberei mele nu m-a pregătit pentru Olympia. N-am mai văzut în viața mea atâtea ciori și-atâția câini sălbatici. Am crezut că duhoarea era de neîndurat, dar pe urmă am găsit-o pe Volga stând pe treptele ce duceau către zona de sus a orașului, cu Ephraim în brațe. Încerca să-l țină laolaltă, însă, când s-a ridicat în picioare, cadavrul lui s-a dezintegrat. N-am să uit niciodată expresia de pe fața ei. A spulberat învelișul de piatră din jurul inimii mele, lăsând în loc o empatie dureroasă pe care nu știu cum s-o vindec.

N-au existat martori care să ne povestească ce s-a petrecut în acel oraș blestemat, cu excepția unui Obsidian nebun cu ochii

scoși. L-am descoperit la baza tronului, alungând ciorile care se apropiau prea mult de un cadavru acoperit cu o mantie. Pax și Electra l-au recunoscut pe Obsidianul nebun și cadavrul pe care-l proteja.

A reușit cumva să scape de Gărzile Soarelui care trebuiau să-l ducă în naveta militară și a dispărut în orașul mort, unde n-a mai fost găsit. Pax nu știe cine l-a ucis pe Ephraim, dar știm cine a ucis-o pe Sefi și a jefuit orașul. Același monstru care a atacat *Pandora.*

Volsung Fá.

Numele ăsta este pentru noi ca un blestem. Un blestem tot mai puternic pe măsură ce Pax ne explică ce poate însemna pentru Marte faptul că el a preluat controlul asupra Obsidienilor. Ce oraș vor mai jefui? Îi poate supraviețui Republica celui care i-a doborât pe Julii, pe Sefi, pe Valdir și Valkiriile în numai două săptămâni?

Mă tem că în curând numele Volgăi va fi adăugat pe lista asta.

Vrea să-l răzbune pe Ephraim. Asta nu-i va aduce decât noi suferințe. Deși mi-am satisfăcut dorința de a mă răzbuna pe Harmony, nu mă simt reîntregită. Cum să aflu pacea, dacă nici asta nu mă poate lecui?

Nu mi-a plăcut de Ephraim, dar Volgăi i-a fost ca un tată. Am văzut cum se uită la Victra. Zâmbetul ei discret când Victra îi adresează vreo insultă deosebit de savuroasă. Acum, cu privirea concentrată asupra apelor întunecate, se roagă Mamei-a-Toate pentru revenirea femeii. Iubește mult prea ușor.

Însă rugăciunile ei primesc răspuns.

Victra revine după șase ore. Și-a pierdut rochia în mare. Picioarele îi cedează și se împleticește pe plajă ca o stafie plină de cicatrici, așezându-se lângă foc alături de noi. Ignoră mantia pe care i-o oferă Pax și stă un timp goală, apoi acceptă pelerina de călărie a Electrei. Când dinții i se opresc din clănțănit, ne privește pe rând.

— O notă e plătită, însă alte datorii rămân, spune ea privindu-i pe copii. Când v-am văzut pe fiecare dintre voi pentru prima oară, am jurat pe viața mea. Îmi reînnoiesc jurământul aici și acum. Ochii ei se abat către mine și Volga. Față de voi mă leg cu jurământ pentru prima oară. Dușmanii voștri vor fi dușmanii mei. Greșelile voastre vor fi greșelile mele. Viața voastră va fi viața mea. Nu mint niciodată. Dacă veți chema vreodată în

ajutor, Casa Barca va răspunde.

— Și eu jur la fel față de tine, spune Volga.

— De acord, spun eu.

Pax se apleacă înainte.

— Teoretic voi ar trebui să spuneți: „Nu mi-ai fost datoare nicicând”, iar ea o să răspundă...

Electra îi trage una după ceafă, făcându-l să-și țină fleanca.

— Ce o să faci acum? o întreb pe Victra. O să te duci la fiicele tale?

Nu ne-a zis încă unde se află.

— Nu, o să plec la război, răspunde ea. *Pandora* o fi fost capturată, dar restul flotei mele este intactă. Luna îl ține prizonier pe soțul meu. Mercur, pe prietenul meu. Și apoi o s-o distrug pe femeia care a încercat să-mi ucidă familia.

— Atalanta, murmură Electra solidară.

— Frații mei sunt pe Mercur, spun eu.

— Vrei să te iau pân-acolo? întreabă Victra.

— Nu. O să merg pe Pământ cu Volga.

Volga mă privește surprinsă. N-am discutat despre asta, dar știu unde vrea să-l înmormânteze.

— Ephraim nu și-ar dori să fii ucisă pentru c-ai plecat pe urmele oricui l-o fi omorât.

— Zi-i pe nume, spune ea.

— Nu știi cine-a făcut-o.

— Zi-i pe nume!

— Fá, răspunde Electra în locul meu.

— Ephraim n-ar vrea să mori în numele lui. Știi asta. Eu o să-mi găsesc nepotul, iar tu o să-l înmormântezi pe Ephraim în Pacifica de Sud, unde ai zis că-și dorea.

Ea nu răspunde.

— Victra, am nevoie de o navă.

— Știi să pilotezi? întreabă Victra sceptică.

Mă uit la Volga.

— Sper că da.

•

De dimineață, eu și Volga îmbarcăm coșciugul cu rămășițele lui Ephraim într-o navă de curse a Casei Julii, pe care Victra ne-a oferit-o pentru această călătorie. Femeia o urmărește pe Volga, care fixează coșciugul înăuntru.

— Nu-i în regulă, spune ea. O împiedici să se răzbune, deși tu

ai avut parte de răzbunare.

— Nu ți-a ajuns? o întreb.

— Nu câtă vreme Atalanta mai respiră. Nu cât timp Fá mai respiră. Mi-au ucis fiul.

— Vrei să-ți pierzi și ceilalți copii?

Ea își coboară ochii spre mine și într-o clipă îmi amintesc cine-i ea și cine-s eu.

— Ai grijă, Bășică!

Femeia asta deține orașe și flote, dar îi dau pace numai din respect pentru pierderea ei, și nu de frica tuturor legiunilor și navelor ei la un loc. Când s-a tras linia, n-a fost decât o mamă pe cont propriu.

Un membru al Gărzilor Soarelui se apropie grăbit de Victra și-i șoptește ceva la ureche. Ea se încruntă.

— Dă-le drumul!

— Tuturor?

— E dracul ăla de frate al Secerătorului. Tu ce crezi?

Cinci minute mai târziu, zece navete ale Republicii se înghesuie pe platforma de lansare și dintr-una iese ArhiGuvernatorul planetei Marte. Nu-i Rollo. Cândva în tot haosul ăsta, Vox a reușit să-l doboare în timpul unui schimb de focuri în Citadelă. Locul i-a fost luat de Kieran O’Lykos. Nici n-ai zice că aparține aceleiași specii ca fratele lui. E puțin mai înalt decât mine. Și are genul de față făcută anume pentru râs și dans la Sărbătoarea Laurului. Dar în timp ce se apropie de Victra urmat de două sute de Fii ai lui Ares, nu râde. Arată de parcă e gata să vomite.

Gărzile Soarelui înclină respectuos din cap către aliații lor.

Sunt ani de când n-am mai văzut capul acela încununat cu țepi pictat pe o armură. Chiar că-ți îngheață sângele în vene. ArhiGuvernatorul o îmbrățișează pe Victra și-i aruncă o privire Volgăi înainte să-i salte în brațe pe Pax și Electra, atât cât poate, dat fiind că sunt de o înălțime cu el. Îi acoperă cu sărutări, apoi se întoarce către Victra cu un aer sumbru.

— E vreun loc unde putem vorbi între patru ochi?

Ea îi indică țărmul. Cele două grupuri de soldați discută fără să rupă rândurile, în timp ce Victra și ArhiGuvernatorul merg de-a lungul apei. Pax îi privește atent.

— Ce spun? întreabă Volga.

— Auzul meu nu-i atât de bun, răspunde el.

— Nici judecata, spune ea cu brutalitate.

Pax își ridică privirea și e pe punctul de a spune ceva, dar ea îi întoarce spatele. Numai unsprezece ani și deja trimite oameni la moarte. Dacă Volga a crezut că povara nu-l apasă, s-a înșelat. E în agonie.

Probabil că Ephraim îi intrase pe sub piele.

Se pricepea la asta, nu?

Victra scoate un strigăt la auzul a ceva ce-i spune ArhiGuvernatorul. Îi întoarce spatele și revine lângă noi cu pași apăsați.

— Volga, urcă în navă! spune ea.

Gărzile ei par la fel de nedumerite ca Volga. ArhiGuvernatorul o ajunge din urmă.

— E fie asta, fie o nouă Olympia! strigă el.

— De când îngenunchem dinaintea unor monștri? se rățește Victra pornind îndărăt către bărbatul mărunțel. De când îi abandonăm pe-ai noștri? Își înfige un deget în piept. Eu sunt Victra au Barca. Nu-mi *sacrific* prietenii!

Fratele Secerătorului nu bate în retragere.

— Heliopolis a căzut.

Simt un gol în stomac. Frații mei... Dar el n-a terminat.

— Legiunile Libere au fost ucise până la ultimul om. Mai bine de două milioane au fost trași în țeapă. Fratele meu a murit.

Fratele *lui.*

E ca și cum ai privi vântul legănând iarba unei pajiști. Pretutindeni pe platforma de aterizare genunchii oamenilor se înmoaie. Fiii lui Ares n-au știut. Gărzile Soarelui n-au știut. Victra n-a știut. El n-a apucat să-i spună. Ea îi aruncă o căutătură chinuită lui Pax. Băiatul ne privește cu mâinile tremurând. Orice furie va fi simțit Victra când i-a întors spatele ArhiGuvernatorului piere în clipa asta.

Simt și în mine ceva cedând. Nu știu ce anume. Pe frații mei îi socoteam morți de multă vreme. Golul ăsta din mine e pentru Secerător. Cred că nutream convingerea bizară că nu poate muri. Credința că Societatea nu se putea întoarce cât trăia el.

Dar acum totul pare posibil. Secerătorul a murit.

Și odată cu asta au ucis ceva în noi toți.

— Până la amiază, Marte va afla, spune ArhiGuvernatorul. Victra, fratele meu *a murit.* Știu că Virginia ți-a zis c-a trimis pe cineva. Dar acela a rămas tăcut de când a ajuns pe Mercur.

Orice s-a întâmplat acolo, n-au fost supraviețuitori. Și Moștenitorul lui Silenius s-a întors.

Victra înțepenește.

— Atalanta va ataca Luna. Dacă Vox nu-și bagă mințile-n cap… Pământul nu va putea să reziste. Și va mai rămâne doar Marte. Având în vedere ce ne așteaptă, nu ne putem permite să ne războim cu Obsidienii. Știi bine.

Între ei circulă un mesaj nerostit. Ceva ce nu vor să aflăm.

— Vechile datorii trebuie plătite.

Victra se răsucește și-o privește pe Volga.

— Am făcut un jurământ față de ea.

Volga privește nedumerită.

— De ce te uiți la ea? izbucnesc eu. Ce se petrece? Victra?

— Spune-i tu dacă poți, îi zice Victra ArhiGuvernatorului.

Bărbatul pare ostenit, dar vocea îi e mângâietoare.

— După ce Volsung Fá a părăsit Olympia târând în lanțuri mai bine de jumătate dintre locuitori, ne-a trimis o delegație. Pretinde că este tatăl lui Ragnar Volarus.

Pax tresare. ArhiGuvernatorul privește cu tristețe în ochii Volgăi.

— A jurat că nu va mai comite acte de violență împotriva Republicii și s-a oferit să ni-i cedeze pe supraviețuitorii masacrului și să părăsească Marte…

— Să părăsească Marte? Cu ce preț? întreb eu.

— Nepoata sa, spune Victra.

Volga nu se clintește.

Mă uit de la unul la altul.

— Ia mai duceți-vă-n…!

Volga mișcă din buze.

— Dar…

— Te-ai născut într-un țarc de sclavi ai Casei Grimmus, spune Victra. Ești rodul împreunării dintre o gladiatoare terrană acum moartă, pe nume Wrothga, și un bărbat alături de care am luptat. *Ești* fiica lui Ragnar Volarus. Și dacă acest Fá spune adevărul, ești unica lui moștenitoare în viață. A lui și a lui Sefi.

— Ce?! șoptește Electra.

Pax închide ochii îngândurat. Îi deschide chiar în clipa în care Volga șoptește:

— Nu… Îi privește mai întâi pe soldații șocați, ca și când ei ar putea-o salva, apoi își coboară ochii către propriile mâini. Eu

sunt un contractant independent… Ridică ochii. Ephraim șt…

— Nu, zice Pax. Nu știa.

Cred că minte.

Mă pun în fața ei, dorindu-mi să fi avut un pistol.

— Volga, treci în navetă!

Ea nu se clintește. O privește pe Victra căutând călăuzire.

— Treci în navetă, spune Victra. N-o să tragă prin mine.

— Volga, ești un contractant independent, spune ArhiGuvernatorul ridicând glasul. Dă-mi voie atunci să confer un preț gestului tău. Dacă mergi cu Fá, el va părăsi planeta și tu vei salva milioane de vieți. Dacă refuzi, este posibil să-l învingem, dar, după asta, când vor veni Auriii, Marte va cădea într-o singură zi. Volga, fratele meu nu mai e. Avem nevoie de eroi.

Asta hotărăște totul.

Volga își îndreaptă ținuta. Încerc s-o împing către navetă, dar ea mă oprește cu o singură mână.

— Lyria, spune ea. Lyria! Promite-mi c-o să-l duci pe Ephraim în Pacifica de Sud și c-o să-ți găsești familia.

— Nu face asta!

— Nu sunt o sclavă. E alegerea mea!

— Nu poți. Tu nu…

— Ephraim ar face-o, spune ea. Nu m-a crescut să fiu o femeie rea. Dar nu m-a crescut nici ca să fiu bună. Fá mă va lăsa să mă apropii de el și atunci va plăti pentru răul ăsta. Îmi zâmbește. Îți mulțumesc că m-ai ajutat. N-am mai avut niciodată o prietenă atât de micuță, și totuși atât de mare.

Mă sărută pe frunte și pășește înainte.

•

Dintr-un turn de pe proprietatea Victrei, privesc navele Obsidienilor dispărând pe cerul înserării. Se spune că au pornit spre centura de asteroizi, dar cine poate fi sigur? Pax apare în spatele meu. Sunt prea scârbită de Republica lui ca să-l privesc. Marte s-a ridicat în ajutorul nostru, împotriva Mâinii Roșii. Gamma s-a ridicat la luptă. Și chiar în clipa în care începeam și eu să cred în oameni, au trimis-o pe Volga în iad.

— Îmi amintesc când ne-am întâlnit prima dată, spune Pax după o vreme. Atunci am fost arogant și te-am supărat. Aș vrea să-ți cer iertare, pentru că iar am făcut-o.

Așteaptă să mă întorc spre el. Nu mă întorc.

— Ce-ai făcut?

— Victra a venit la mine și mi-a pus niște întrebări destul de ciudate. Cu un aer inocent, desigur. Dar ceea ce a întrebat m-a făcut să cred că ai putea avea... un parazit... Așa că am intrat pe ascuns în sistem și am citit rapoartele medicale despre tine.

— Tatăl tău tocmai a murit și tu-ți bagi nasul în fișa mea medicală? De ce? N-ai mai văzut țâțe până acum?

El tace.

— De curând am aflat că mama e în viață.

Mă uit la el.

— Suverana trăiește?!

El încuviințează.

— Vine încoace și a dat ordin ca Republica să-și concentreze toate forțele pe Marte. Așadar, cred că ar trebui să fiu foarte silitor până la sosirea ei. Mai ales în situații curioase ca asta.

— Dac-ai citit raportul, atunci știi, zic eu ciocănindu-mi tâmpla. Săraca rablă s-a stricat. Ce-i făcut e bun făcut. Oamenii ei nu-și pot da seama care-i problema și nici nu știu cum s-o extragă fără să mă omoare. Dar mai am globul și-i al meu.

— De ce-ai vrea să fie extras, când el nu-și dorește decât să fie reparat? mă întreabă. Nu-ți dă instrucțiuni?

Nu-i răspund. Chiar și în clipa asta simt parazitul îmboldindu-mă. A devenit mai insistent în apropierea orașului. Poate din cauza antenelor satelit. Simt nostalgia dureroasă a întoarcerii acasă într-un loc unde n-am fost în viața mea. Știu totuși că nu eu sunt cea care simte, căci eu n-am o casă și sentimentul pare să vină de la mare distanță. Apoi Pax spune ceva ce n-am inclus în raport.

— *O*, *hiacintul meu de munte, ce păstori călcatu-te-au cu pasul lor stângaci*? *Acum pecete frântă ești*: *o pată stacojie pe pământ. Figmentum es.*

Mă holbez la el.

— Cum ai...

— Deci am avut dreptate, spune el zâmbind pentru sine. Am citit tot și am comparat sursele. Inclusiv niște dosare la care au acces numai zece oameni. Mama voia să fiu pregătit și cred că știu cum să te ajut. Șefa spionajului ei avea... informații relevante. Nu ți-ar plăcea să fii cineva care să conteze, Lyria din Lagalos?

Privește în urma flotei Obsidiene.

— Victra te-a trimis?

— Nu. Ea vrea să te protejeze de orice-ar putea fi. Însă nu știe decât că Figment a moștenit parazitul și a obținut… avantaje de pe urma lui. Nu știe ce-i cu adevărat și de unde vine.

— Și tu știi?

— Am bănuielile mele.

Nu mușc momeala.

— Frații mei erau în Heliopolis. Liam e unica rudă care mi-a mai rămas.

— Familia înseamnă mai mult decât rudele de sânge.

Mă uit în urma navelor. Le-am ajutat pe fetele alea să se salveze. Am ajutat-o pe Victra. Am ajutat-o pe Volga. Omulețul are dreptate. Chiar vreau să contez.

— Dacă ți-aș spune că-l pot găsi pe Liam mai ușor decât tine, fără să mă ridic de la computer? Ai face ceva pentru mine?

Mă încrunt la el.

— Fii mai precis!

El scoate o hartă holografică subțire a centurii interioare de asteroizi și mi-o înmânează.

— Ai auzit vreodată de un oraș numit Oculus?

89. LYSANDER

Triumful Nopții Lungi

Stau și privesc Heliopolis din interiorul lui *Lady Beatrice.*

Cassius trăiește. Nu știu cum sau de ce. Dar cumva a supraviețuit mascaradei de justiție a Marginii. Probabil c-a fost mâna lui Diomede. L-a cruțat din onoare? Sau pentru vreun scop infam pe care nu-l pot ghici? L-aș întreba, dar a plecat de pe Mercur cu mult înainte de eliberarea Heliopolisului, ca să pregătească intrarea Marginii în război. Pytha mi-a spus că a răscolit Ladon vreme de zece zile în căutarea surorii lui înainte să plece cu inima grea.

În mine se duce un război. Aș fi dat aproape orice să-l readuc din morți pe Cassius. Mai puțin asta. A murit pentru Revoltă. Acum luptă pentru ea.

Este dușmanul meu. Nu pot să mă-mpac cu ideea.

Cred că sunt singurul care știe despre implicarea lui Cassius

în eșecul din Dâmb. Dacă află Atalanta, consecințele pentru mine și pentru Margine vor fi dezastruoase.

Orice pact va fi încheiat Cassius cu Revolta, *Arhimede* a avut de câștigat. Motoarele ei noi s-au dovedit mai rapide decât ale oricărei nave a Centrului. Camuflajul fuzelajului ei este mai eficient chiar și decât cel al corvetelor de vânătoare ale Atalantei. Simt aici mâna lui Quicksilver. Din cauza vechiului meu prieten, Darrow, Harnassus, Telemanus și cei mai importanți Urlători au reușit fie să se ascundă pe Mercur, fie să se furișeze de pe orbita lui.

Armata lor n-a fost la fel de norocoasă.

Cei care au supraviețuit Nopții Lungi, cum i se zice acum, zac în lagărele de la sud de spațioport, condamnați la muncă silnică pentru reconstrucția planetei la distrugerea căreia au contribuit. După ce am văzut ruinele lui Tyche și nordul Heliosului, știu că nu va fi un proiect de scurtă durată.

Azi este prima zi de la recucerirea Heliopolisului în care orașul nu vuiește de zgomotele constructorilor. Macaralele se profilează tăcute în văzduh, dar pe străzi e forfotă. Acoperișurile ce mărginesc Via Triumphia sunt pline de mișcare, culoare și bucurie. Mercur a venit să asiste la Triumful meu.

— Ești aici, Apollonius? întreb aerul.

Nimeni nu răspunde.

— Cu cine vorbeai? hârâie Glirastes din ușă.

— Cu niște năluci.

Oare el chiar a fost acolo, în deșert? M-a urmat cu adevărat sau a fost numai plăsmuirea unui creier chinuit de soare?

— Arăți de parcă te-ai pregăti să mergi la propria-ți înmormântare, spune Glirastes.

Vechiul meu prieten se oprește în spatele meu și admiră orașul.

— Nu-i timpul trecut.

— O, haide!

— Îl ai?

El îmi dă medalionul de Dux făcut pentru Rhone la comanda mea.

— Mi s-a spus că la fiecare colț de stradă de la Hipodrom și până la spațioport sunt pictate semiluni. Ai mers prea departe.

Glirastes ridică din umeri. Azi este îmbrăcat în argintiu și alb, culorile Casei mele. La gât îi atârnă un lanț de aur cu un

medalion imens înfățișând un ochi cu irisul rubiniu. Ochiul Societății, cea mai însemnată distincție pe care o poate primi un civil. Octavia i-a dat-o cu mult timp în urmă, cu prilejul dezvelirii Colosului Acvatic din Tyche.

Deși Atalanta n-a pus încă să fie executat ca trădător, nici nu i-a oferit o iertare oficială.

— Îți proiectezi frustrările, dragul meu băiat. Încetează! *Eu* sunt artistul aici. Dacă trebuie să avem un duel al divelor, o să mă măsor în smiorcăieli cu tine de la egal la egal, apoi o să mă piș pe perna ta și o să dau vina pe răposatul meu ocelot, iar tu o să te întrebi dacă nu cumva-s nebun și eu o să chicotesc sinistru, pentru că DA! Da, sunt nebun. Și pot să scap basma curată din orice.

— Atalanta încă poate să te omoare, nu uita, îi zic.

— Dacă aș fi un parior…

— Ceea ce ești.

— Aș paria totul pe ideea că totuși capul meu e mai în siguranță decât al tău, tinere Lune. În fond, eu sunt cel mai bun soi de erou: inofensiv. Iar tu ești cel mai rău soi: tânăr și cu un nume mare.

Suspin și mă reazem de balustradă alături de el.

— Presupun că am cerut spectacolul ăsta.

— Da, dragă băiete. Și acum asta-i tot ce te mai ține în viață.

Asta și entuziasmul ce se răspândește pe Mercur și în rândul legiunilor la vestea că Moștenitorul a revenit.

De fapt toate astea nu-mi displac deloc, dar mă tem de înțelepciunea bunicii. Oare Atalanta mă va sfărâma dacă i se va părea că o eclipsez în oglindă?

Ajax a încercat deja. Ținând cont de detenția mea politicoasă în *Lady Beatrice* și de refuzul Atalantei de a mă primi în audiență, mă tem că picură otravă în urechile mătușii lui. Ea o să creadă că am făcut toate astea întru gloria mea și ca s-o subminez pe a ei. Oare e adevărat?

Glirastes îmi scrutează chipul.

— Kalindora a întrebat de tine.

— Știu.

— A spus că-i important.

Nu-i răspund. Medicii au reușit să-i vindece rănile, dar nu și să combată otrava pe care lama lui Darrow i-a strecurat-o în sânge. E pe moarte. Și nu cred că aș putea face ceea ce trebuie să fac,

dacă aș privi-o în ochi înainte de Triumf.

— O iubești? întreabă Glirastes.

Îl privesc. Am lăsat-o căzută la pământ și am plecat în urmărirea lui Darrow. Ce hidos!

— N-am avut șansa asta, dar cred c-aș fi iubit-o.

— Atunci o să găsesc un leac.

— Nu ești medic.

— Nu, dar sunt un geniu.

Cizme grele tropăie pe lespezi. Rhone se oprește în prag. Sunt șocat la vederea armurii lui. E neagră ca spațiul dintre stele. Benzi purpurii îi acoperă îmbinările și pe platoșă e o lună argintie în crai-nou, în interiorul piramidei argintii a Societății.

— *Dominus,* naveta a sosit.

— De unde ai uniforma asta? îl întreb.

Rhone capătă imediat un aer jenat.

— Vechiul lor echipament e pe Venus, îmi explică Glirastes. Am pus să li se facă uniforme noi în Naran și le-am adus aici pentru Triumf.

— Trebuie să-ncetezi. Provocarea…

— Există indiferent de echipament. Știu! Știu! Nu ești Suveranul și nici nu te lupți să devii. Dar ești cel din urmă din neamul lui Silenius. Dacă Atalanta vrea să te ucidă, trebuie să-ți nimicească destinul în văzul tuturor lumilor.

•

Atlas au Raa așteaptă în naveta Casei Grimmus, cercetând din priviri costumația ceremonială a gărzilor mele. Numai un capriciu al sorții l-a ajutat să supraviețuiască Nopții Lungi. Când s-a oprit curentul, celula lui s-a blocat automat. Am auzit că o mie de oameni s-au așezat la coadă ca să-l ucidă. Cum trebuie să le fi zâmbit în timp ce încercau să spargă ușa! Rhone spune că Gorgonele lui au avut nevoie de patru ore ca să-și croiască drum în celulă și să-l elibereze.

Dichisit și fără echipamentul lui de deșert arată straniu. Armura ceremonială a Cavalerului Fricii este albă ca osul și gravată în mod pervers cu chipuri de copii care țipă. Spre deosebire de cei mai mulți, el nu-și ascunde vocația îndărătul unor simboluri heraldice poleite. Dar aici, în civilizație, emană o nervozitate pe care n-am observat-o în deșert, un soi de înstrăinare de însuși lucrul pe care s-a străduit să-l apere.

— Nu ești puțin cam supracalificat ca să joci rolul de escortă?

îl întreb.

El aruncă o privire către pretorieni.

— Ei nu-s puțin cam prea împopoțonați?

— Pentru o înmormântare? îl întreb.

— Kalindora mai are de trăit câteva zile, îmi spune fără niciun chef.

Faptul că până și unul ca Atlas își pleacă ochii gândindu-se la moartea ei spune ceva despre Kalindora.

— Cunosc otrava aia. E preferata skuggilor. Lentă, dar mortală.

— Știm amândoi că nu despre Kalindora vorbeam.

El mă privește amuzat.

— Lune, presupun că asta depinde numai de tine.

Naveta noastră ajunge în culisele paradei, în afara zidului de apărare al Heliopolisului. Arcul de triumf care a fost comandat în mare grabă de Glirastes stă dinaintea porților deschise. E cea mai eterogenă adunare pe care am văzut-o vreodată la un Triumf. Servitorii lui Glirastes stau laolaltă căscând gura la spectacol, bând vin și primind instrucțiuni de la planificatorii Arămii. Sunt prezenți sute de loialiști care au răspuns chemării mele și și-au riscat viețile ca să salveze orașul. Majoritatea sunt Culori Medii, deși printre ele se amestecă și unele Inferioare. Nu le-aș fi putut transmite un mesaj mai convingător oamenilor adunați aici. *Voi* v-ați salvat orașul. *Voi* mergeți alături de mine. În spatele lor, întinzându-se până în deșert, sunt sutele de mii de soldați capturați ca urmare a asaltului eșuat al lui Ajax asupra Heliopolisului. Rândurile lor sunt lungi de patru kilometri. Aurii, Cenușii, Obsidieni și Albaștri dau pe gât băuturi aduse de Roșii și Maronii. Intonează împreună străvechiul Cântec de Luptă al Aducătorului Luminii.

De-ar putea Aja să mă vadă! De-ar fi aici părinții mei!

O rumoare se ridică din mulțime când mă îndrept către locul meu de onoare din fruntea procesiunii, însoțit de Glirastes și Rhone. Cei mai beți dintre loialiști îmi strigă numele și încep să aplaude. O *actarius* Arămie se repede către mine, ducând un datapad uriaș și însoțită de un cârd de asistenți. Mă salută cu zel și mă conduce către carul meu.

— E confecționat din cel mai fin onix mercurian, *dominus.* Un dar din partea Dictatoarei însăși. Este incredibil de ușor în comparație cu majoritatea carelor triumfale și, cu patru dintre

juganii bucefali ai Dictatoarei noastre care să-l tragă, vizitiul vostru va fi…

Ridic o mână și ea amuțește la jumătatea frazei.

— Normal că ea preferă juganii, șoptește Rhone.

Îmi ascund un zâmbet.

— Te aștepți ca un Auriu de pe Luna care se respectă să umble într-un car de onix ca zânișoarele alea de pe Venus? zice Glirastes. Au Lune și-a adus carul lui.

Câțiva pretorieni îl trag afară dintr-una dintre navele lui Glirastes.

— Dar coordonarea culorilor! se vaită *actarius* înainte ca pretorienii mei s-o îndepărteze.

Rhone se oprește să supravegheze transferul rupților-din-soare la carul alb confecționat de Glirastes special pentru eveniment.

Pytha mă privește din mijlocul servitorilor lui Glirastes. Când mă apropii, ei se înclină. După ce oamenii Atalantei mi-au adus-o acasă, prietena mea nu mi-a dat drumul din brațe timp de trei minute încheiate. Acum mă privește pe deasupra ochelarilor de soare.

— Seniore, zice ea făcând o plecăciune.

De când i-am povestit despre supraviețuirea lui Cassius a fost distantă, preferând să-și petreacă timpul în grădinile lui Glirastes.

— M-am hotărât să mai stau pe-aici.

Sunt uluit. Nu mă așteptam la asta.

— Pot să te întreb de ce?

— Ai nevoie de mine mai mult decât bătrânu', spune ea aruncând o căutătură piezișă către lingușitorii care ne privesc. Ar fi o rușine să fi supraviețuit în deșert numai ca să mori în somn. Face un semn din cap. Acuma treci acolo! Lumea te așteaptă, *seniore.*

Revin la car și caii sunt gata să pornească. Rhone îl mângâie pe gât pe Sângele Imperiului și mă roagă să-l ascult înainte să urc. Ochii lui se concentrează pe un punct de pe pieptul meu.

— Nu voiam decât să spun oficial… Am dat greș față de familia domniei voastre. Nu doar o dată. Eu… nu credeam că voi trăi ziua în care Garda Pretoriană își va recăpăta onoarea, seniore. N-am crezut c-o să mi-o pot recăpăta pe a mea. Dar ne-ați dat prilejul s-o facem. Ochii lui îi găsesc în sfârșit pe ai mei.

N-o să vă dezamăgim.

Omul ăsta are tot atâta modestie câtă mândrie. Mi-aș dori să poată ști pentru o clipă cât de mult îl respectă legiunile, dar, dacă ar fi capabil să-și dea seama de asta, n-ar mai fi Rhone ti Flavinius. Îmi fac griji pentru el, pentru ce-l așteaptă la capătul acestui Triumf. Am văzut cu câtă ușurință se irosesc viețile.

Nu vreau să irosesc viața lui sau pe a oricăruia dintre cei trei sute care au supraviețuit Ladonului.

Îi pun o mână pe umăr.

— Cred că sorțile noastre sunt legate, Flavinius. Voi avea nevoie de tine azi, mâine și în zilele ce vor urma. Îți ofer titlul de Dux al casei mele.

El mă privește uluit.

— Dux, seniore?

— Ești la înălțimea însărcinării?

Un Dux este mâna dreaptă oficială, dispunând de *imperium* nelimitat în sânul unei Case. Vorbește în numele meu. Este o funcție rezervată de obicei, dar nu totdeauna, Auriilor ca Aja, care a fost Dux pentru bunica. Îl va onora așa cum merită și totodată le va arăta Cenușiilor din legiuni cum știu să răsplătesc loialitatea.

Și bănuiesc că, dacă-i ai pe Cenușii de partea ta, ai câștigat legiunile. În fond, ei depășesc numeric rasa mea cu o mie la unu. După cum ar zice Glirastes: „Nu trebuie să pierzi niciodată prilejul să consolidezi temelia”.

Scot mandatul de Dux din buzunar. El își înalță capul, iar eu îi aplic sigiliul de metal pe frunte. Pielea sfârâie acolo unde simbolul șoimului și al lunii noi se contopește cu carnea și osul. El mă salută cu lacrimi în ochi și încalecă pentru a mărșălui în urma carului meu.

Mă urc în car, alături de Atlas. Călătorește în poziția de umbră a mea, un loc al onoarei și încrederii. Două lucruri de care nu s-a făcut demn în ochii mei. Dar Kalindora este prea bolnavă ca să stea acolo unde i s-ar cuveni.

— Flavinius ăsta e un om bun, zice el tărăgănat. Ar fi păcat să-l pierzi.

— E un avertisment? întreb eu.

— Mai degrabă un sfat, spune el, aruncând o privire către Glirastes care stă călare alături de Rhone. Se pare că asculți de cine nu trebuie.

— Știu cum s-o iau pe Atalanta.

— Ai fi primul.

Mă aplec dincolo de Atlas și-mi apăs degetul pe scanerul de ADN aflat într-o parte a carului. Răsună un zumzet și scuturi electromagnetice ranforsate se activează scânteind, distorsionând peisajul și înconjurând compartimentul pentru pasageri cu un câmp protector capabil să încaseze o lovitură directă a unei rachete *pilum.*

Atlas chicotește.

— Un început promițător!

•

Trompetele anunță începutul Triumfului. O fată Albă, oarbă, merge înaintea carului meu ducând o torță aprinsă. Cu ajutorul unei Albe bătrâne, își găsește drumul către cortina stacojie care ne ascunde de ochii publicului. Își apropie torța de ea. Flăcările se înalță. Când a ars toată cortina, mai puțin partea de sus, vizitiul meu pocnește din frâie și carul înaintează.

Zgomotul ne înconjoară. O stradă curățată de dărâmături desparte în două o mare de oameni ce se întinde pe patru kilometri, până în locul unde strada cotește la dreapta. Milioane de voci vuiesc pe sol și pe acoperișuri. Trompetele sună. Clopoțeii cailor scot clinchete. Zgomotul mă învăluie în timp ce înaintăm. O gardă de onoare e aliniată de-a lungul traseului paradei. Nu sunt oamenii Casei Votum și nici membri ai Legiunilor Cenușii.

Simt fiorul trecutului.

Pretorienii s-au întors. Mii de bărbați și femei în purpuriu și negru stau cu puștile la umăr. Privesc îndărăt către Rhone. El zâmbește, apoi răcnește:

— Pretorieni!

— *Ad lucem*![39]

— Lune!

— *INVICTUS*!

Au fost demobilizați, dar s-au întors cu miile.

Vocea Cavalerului Fricii e abia o șoaptă.

— Proastă alegere, tinere. Proastă alegere.

Mi-e dor de deșert. Acolo lucrurile erau mai simple.

Traseul procesiunii se întinde pe doisprezece kilometri, lungimea exactă a celui dintâi marș triumfal al lui Silenius pe Via

---

[39] Către lumină (lat.).

Triumphia, din Hyperion până la Citadelă. După zece minute sunt obosit și cu simțurile supra-încărcate. Florile cad ca o ploaie. Copiii ies în fugă din mulțime ca să-i împodobească pe cei onorați cu cununi din flori de munte. Cântecul de Luptă al Aducătorului Luminii răsună prin oraș, vers după vers, cântat de glasuri de bețivi. Nave militare cu lunetiști la bord survolează acoperișurile, căutând teroriști și agitatori. În ciuda eforturilor trupelor Societății de a aduna toți soldații dușmani pe spațioport, în mod inevitabil alte câteva mii s-au ascuns în oraș.

Un Triumf într-o asemenea atmosferă este totuna cu o condamnare la moarte. Și n-am uitat niciunii ziua fatală a lui Darrow. Dar cum s-o refuz pe Atalanta?

Sigur că sunt lunetiști. Gloanțe se izbesc de scutul electromagnetic de deasupra noastră, făcând trupele speciale să roiască peste acoperișuri. Aproape că mi-e milă de țintași. La fiecare împușcătură mă întreb dacă sunt oamenii lui Darrow, ai Atalantei sau ai altcuiva. Cine știe?

Procesiunea străbate centrul orașului și se oprește dinaintea Dâmbului Casei Votum. Statuia lui Helios încă zace pe fundul mării.

Atalanta mă așteaptă în capătul de sus al treptelor marelui palat, înconjurată de conducătorii Celor Două Sute de Case faimoase. Sumbrii ucigași ai Casei Falthe, coruptul Asmodeus au Carthii și Cicero au Votum sunt aici cu toții. Carthii tropăie pe loc înciudați, de parcă ar avea lucruri mai bune de făcut. Cei din Casa Votum îmi zâmbesc. Le-am salvat orașul de la distrugere. Și acum întrevăd o șansă să scape de sub stăpânirea Atalantei.

— Nu uita că ești muritor, îmi șoptește Atlas la ureche.

Sar jos din car.

— Ca noi toți.

El se încruntă. Încep să urc treptele către Atalanta. Ajax se ține amenințător în spatele ei, printre ofițerii ei și Cavalerii Olimpici.

Ea zâmbește adorabil.

Zâmbetul ăla ascunde multă cruzime. Se întreabă, la fel ca mulțimea și ca pretorienii: când o să ajungem față în față, oare voi îngenunchea?

Când ajung în vârful scărilor, mulțimea amuțește. Atalanta este îmbrăcată în alb din cap până-n picioare. Țepii de pe umerii ei sunt aurii, în loc de colier o poartă pe Hypatia, groaznicul ei

animal de companie, și mănuși din aur frumos lucrat îi acoperă mâinile. La șold are briciul aurit, dar știu că se uită la lama curbată frântă pe care o port eu la centură. Este invidia tuturor legiunilor.

— Dragule, mă tem că mi-ai interpretat cuvintele prea literal, spune ea cu un oftat senzual privind jumătatea stângă a feței mele. Am zis să câștigi o cicatrice, nu să devii una.

— Am mai lăsat loc pentru încă una.

— N-a fost nevoie decât de puțină fricțiune ca să te transforme din băiat în bărbat, răspunde ea. Dac-aș fi știut că era așa ușor, te-aș fi făcut eu însămi bărbat. Îmi face cu ochiul și-și scoate briciul din teacă. Să oficializăm?

Aproape aud cum crește tensiunea în rândurile mulțimii din spatele meu. M-am așteptat să simt un nod în stomac, dar simt incredibil de calm.

— Nu toți oamenii sunt egali.

Își trece lama pe obrazul meu drept, tăind mai adânc decât ar fi fost necesar ca să-mi ofere cicatricea de Războinic Însemnat.

— Și tu ai dovedit-o.

Nu-și pune briciul în teacă, contemplând în schimb sângele meu care se prelinge pe lamă. Dintre ofițerii ei, Ajax mă sfredelește cu privirea.

— Uite cum se gudură pe lângă tine, îmi șoptește ea referindu-se la mulțime. Îi părăsești vreme de zece ani și acum *salivează* după tine ca niște oi bete. Dezgustător! Îmi aruncă o privire piezișă. Amuzant, nu, cum unele întrebări continuă să fie puse, deși și-au primit răspunsul în fiecare epocă. Întrebarea mea favorită e aceea la care probabil te gândești și tu acum. E mai bine să fii temut sau iubit?

— Știm amândoi răspunsul.

Îl privește pe Atlas, aflat cu câteva trepte mai jos de mine, și-mi aruncă un zâmbet orbitor.

— O, da, nu-i așa?

— Îmi imaginez că-i vorba de un lunetist? o întreb.

— Când erai copil nu erai nici pe jumătate atât de priceput la dueluri! E unul dintre Roșiii ăia îngrozitori, scos din rândurile hoardei ăleia de păgâni, răspunde ea. M-am gândit s-o fac chiar eu. Dar am văzut amândoi ce valoroși sunt martirii, nu? Și când te gândești că moștenitorul s-a întors numai ca să-i fie spulberat capul de un foc tras dintr-o pușcă aflată undeva la depărtare. Se

apleacă spre mine. Ce bine însă că are cine să poarte mai departe torța în numele tău!

— Și o să se-ntâmple când o să-mi pun cununa de lauri, zic eu.

Ea gângurește.

— Cine-i mic și precoce? Și totuși ai venit.

— Puteam să fi refuzat?

— Nu, nu tocmai.

— Există alternativă la nepoticid, zic eu.

— Nu, nu prea cred și tehnic vorbind tu nici nu ești nepotul meu.

Arunc o privire către Ajax.

— Din câte-am auzit, poziția aia-i ocupată.

Îndrăzneala mea o face să râdă.

— Nu ți-am vrut răul. Însă Ajax a făcut ce-a făcut de dragul meu. Pentru că vrea să-mi îndeplinesc cea mai scumpă dintre dorințe. Vezi tu, o să stau pe Tronul Dimineții. O să devin Suverană. O să creez un imperiu. Mai întâi a fost Lune. Apoi a apărut Grimmus. Oricât te-aș iubi, dragule, destinul meu nu-mi va fi refuzat nici de Lunaticii ăia șmecheri, nici de Darrow sau de purceaua de nevastă-sa, nici de tine. Dar, desigur, poți să mă *implori* să te cruț.

— Prefer să nu.

— Atunci să continuăm cu asasinarea ta?

Îi face semn Albei. Ridic o mână, oprind-o. Mulțimea șușotește în spatele nostru. Legiunile se foiesc neliniștite. Ajax abia se abține să-mi verse sângele pe loc.

Cu un zâmbet anume pentru Atalanta, mă las într-un genunchi. Ajax înțepenește, face o jumătate de pas înainte și apoi își aduce aminte că ne aflăm în văzul mulțimii.

— Toate astea le-am făcut pentru tine, spun eu făcând apel la vanitatea ei.

Atalanta râde.

— Pe Jupiter, deci ai de gând să implori totuși! Se uită în altă parte. Ce ticălos!

— Toate astea le-am făcut pentru tine, repet eu.

Privirea ei devine interesată. Ce spun acum se potrivește cu felul în care vede ea lumea.

— Când m-ai privit în *Annihilo,* l-ai văzut pe băiatul care alerga prin Palatin împreună cu Ajax. De când m-am întors, nu

mi-am dorit decât să mă privești ca pe un bărbat.

Bănuielile ei sporesc.

— Nu vreau să fiu Suveran, spun eu cu toată sinceritatea. Nu-mi doresc asta. N-am niciun drept s-o cer. Nu era vorba să fie o funcție ereditară. Trebuia să-i revină celui mai puternic. Și, dacă aș încerca să ți-o smulg, asta i-ar diviza pe Aurii.

Mănușile ei aurii se ating cu un clinchet.

— Pe tine în mod sigur.

— Nu eu l-am învins pe Darrow. Tu l-ai învins. Eu numai i-am dat ultima lovitură. Arunc o privire către familiile Aurii din spatele ei, ignorându-l pe Ajax. Păsările hoitare ne dau târcoale amândurora. Caută să ne învrăjbească, fiindcă asta le alimentează propriile iluzii de parvenire. Trebuie să le arătăm că suntem uniți.

Ochii ei se îngustează.

— Ce propui?

— Ca familiile Grimmus și Lune să devină inseparabile pentru totdeauna.

Buzele ei schițează un zâmbet prudent. Nici măcar nu-i aruncă vreo privire lui Ajax.

— Oficial?

— Tu ești temută, eu sunt iubit, la ce căsătorie mai bună s-ar putea spera? o întreb.

Ca să salvez Heliopolis, am fost silit s-o subminez. Subminând-o, mi-am făcut-o dușmană și i-am validat bănuielile și otrava pe care i-au picurat-o probabil în urechi Ajax și cei din neamul Carthii. N-o iubesc așa cum s-au iubit părinții mei, dar datoria e mai importantă decât glasul inimii.

De asta n-aș fi putut s-o privesc în ochi pe Kalindora. Am știut că o să-mi amintesc cum mi i-a adus pe pretorieni în deșert. Cum m-a ajutat când fața mea era distrusă. Dar trebuie s-o las în urmă, așa cum și ea m-a abandonat pradă furtunii ca să se salveze pe sine.

— Doi poate fi un număr destul de complicat, spune Atalanta prudentă.

— Nu câtă vreme toată lumea știe cine îngenunchează în fața celuilalt.

— Ai devenit un pețitor pe cinste! Marginea și Miezul. Lune și Grimmus. Cântărește ideea. Când liliacul ăla albinos o să-ți pună cununa pe cap, nu mă lua de mână.

Este răspunsul pentru mine și semnalul către țintașul care stă ascuns într-una dintre clădiri. Dacă înseamnă moarte sau viață, n-o voi ști decât când se va întâmpla.

Când ne întoarcem împreună către mulțime, răsună urale de ușurare, dar sunt premature. Nici Ajax, nici Atlas nu știu ce s-a petrecut, dar dedesubt Rhone și Glirastes așteaptă un răspuns.

Femeia Albă înaintează. Chipul său oacheș e la fel de străvechi ca robele ei zdrențuite. Ochi lăptoși mă privesc cu o detașare inumană. Ține în mâini o cunună de frunze verzi de laur. Inima îmi bubuie în piept și câmpul vizual mi se îngustează.

— Fiu al Lunii.

Urechile-mi vuiesc atât de tare, încât abia-i aud vocea.

— Azi ești înveșmântat în purpură, precum regii etrusci de odinioară. Li te alături în istorie. Te alături oamenilor ce au înfrânt Imperiul Soarelui Răsare. Femeilor care au scufundat în ocean Alianța Atlantică. Ești un Cuceritor. Acceptă acești lauri ca pe o recunoaștere a gloriei tale!

Îmi pune cununa pe cap. Lângă mine, Atalanta zâmbește. Îmi ridic mâna dreaptă cu palma deschisă, așa cum se obișnuiește, ca să apuc destinul invizibil. Atalanta nu mi-o ia.

— *Per aspera*..., rostesc eu.

— *... ad astra,* vuiește marea de oameni din Heliopolis.

Niciun glonț nu mă lovește.

— Sărbătorește, iubirea mea, îmi șoptește Atalanta. Căci înainte să mori, ai trăit. Sau cum a spus nemuritorul Plaut, „să sărbătorim cu vin și vorbe dulci”.

Festivitățile prilejuite de Triumful meu se întind până seara. Zgomotele petrecerilor de pe acoperișuri și ale distracțiilor mai depravate ale Auriilor din Dâmb răzbat până la mine în timp ce stau în capul scărilor cu o cupă de vin în mână, privind echipele de Roșii și Maronii care mătură florile de pe Via Triumphia.

Simt miros de trandafiri și, din spate, Atalanta mi se alătură. Mănușa ei aurită îmi strânge umărul.

— Deja te-ai plictisit de lingușitori, dragostea mea? întreabă ea.

La gâtul ei, Hypathia se deșteaptă și mă privește, apoi adoarme la loc. Din umbră, pretorienii mei Cenușii îi urmăresc pe Obsidienii din garda ei cu mâinile pe puști.

N-am anunțat viitoarea noastră căsătorie. La cât vin a dat Ajax pe gât, s-ar lăsa cu violențe.

— Când eram copil, m-am întrebat mereu cum de-i suportai.

— Și acum, ca bărbat?

— Acum, ca bărbat, mă întreb cum de-i suporți?

— Ar fi o idee înțeleaptă să-ți faci prieteni. Mulți și-au petrecut ani în șir urcând scara socială până la o înălțime care să le permită să bea vin cu un bărbat ca Moștenitorul lui Silenius. Dacă-i disprețuiești, te vor urî.

— N-au decât să mă urască, atât timp cât îmi recunosc dreptul de a-i conduce.

— Vreau să-ți arăt ceva.

Îmi întinde mâna. Arunc o privire către pretorienii mei.

— Viața ta a mai fost în mâinile mele până acum. Încă nu le-am încleștat. Îmi zâmbește cu nevinovăție. Iubirea mea, n-ai încredere în mine?

Le fac semn gărzilor mele.

— Spuneți-i lui Rhone să se distreze și el puțin. Eu o să fiu cu Dictatoarea.

Naveta Atalantei ne poartă pe deasupra deșertului. În timp ce coborâm, văd două șiruri de trupuri trase în țepe, care pornesc din oraș și se pierd în deșert.

— Roșii și Aurii, spune Atalanta. Se întind până la marea pe care au tulburat-o. Ceilalți pot munci sau li se pot alătura.

Dacă aș reacționa, mi-aș pierde respectul ei. Dacă aș contrazice-o, ar crede că nu-i accept supremația. Așa că păstrez tăcerea.

Naveta ne duce în *Annihilo.* Triumful a ajuns și pe coridoarele ei. În sălile de mese, soldații toastează unii în cinstea altora și declară că în curând vulturii legiunilor vor zbura din nou pe deasupra Lunii. Atalanta mă conduce ținându-mă de mână.

Față de momentul sosirii mele, camera ei de meditație s-a schimbat. Grădina a dispărut, lăsând în loc niște pereți negri și netezi și o podea albă. Tabloul înfățișând familia noastră încă atârnă pe perete. Prin hublou se vede Tyche invadat de ape. Acum s-au retras, însă orașul e o ruină. Numai Colosul Acvatic mai e pe măsura gloriei lui de odinioară.

Atalanta mă conduce dinaintea hubloului.

— Asta-i victoria noastră, spune ea. Peste trei zile, mi-ar plăcea să dai startul și să conduci personal reconstrucția lui Tyche. Glirastes va fi Maestrul tău Constructor. Banii n-o să-ți lipsească. Am de gând să-ți ofer grosul moștenirii tale din

cuferele mele.

Generozitatea ei mă surprinde.

— Toate lumile vor vedea că acolo unde Regele-Sclav distruge, Moștenitorul lui Silenius reconstruiește chiar mai măreț decât înainte.

Îi examinez chipul căutând vreo urmă de înșelătorie și nu găsesc niciuna. Numai o satisfacție profundă, felină.

— De ce? o întreb.

— Fiindcă vreau ca soțul meu să fie iubit.

Își răsucește trupul către mine.

Mănușa ei aurită îmi mângâie arsura de pe obraz, apoi alunecă și-mi cuprinde ceafa. Flutură din pleoape. Își umezește buzele cu limba, apoi mă trage spre ea și-și lipește gura de a mea. Dinții ei alunecă de-a lungul buzei mele de jos, mușcând-o cu tandrețe. Se retrage, vede în ochii mei ceva ce o mulțumește și-mi strivește gura sub a ei, într-o sărutare flămândă. Limba ei o atinge pe a mea, căldura trupului ei se lipește de mine și o mănușă îmi mângâie vintrele. O plăcere vinovată face sângele să-mi gonească mai iute prin vene. Mă simt ușor și totuși greu în timp ce explorez cu mâinile mușchii tari ai spinării ei, alunecând jos, jos, tot mai jos.

Mă retrag.

— Ajax o să…

— Ajax e un cățeluș. Încerc să protestez, dar ea își apasă un deget pe buzele mele. Pe spate, dragostea mea.

Mă pomenesc dându-i ascultare și, cuprins de dorință, o privesc lepădându-și jacheta și restul hainelor, până nu mai are pe ea decât șarpele și mănușile de aur. Îmi taie pantalonii cu un mic pumnal care iese dintr-un deget al mănușii. Mă ia în gură și mă cutremur de plăcere, apoi se târăște pe trupul meu și mă strecoară înăuntrul ei. Scoate un mic scâncet, cu gura deasupra gurii mele, apoi pe buzele ei se ivește un zâmbet parșiv și începe să se miște înainte și înapoi, între imaginea orașului inundat și tabloul cât peretele al familiei noastre moarte.

90. LYSANDER

Cavalerul Dragostei

Glirastes i-a oferit Kalindorei o vilă la malul mării în care să moară. Dacă s-a îndoit cineva vreodată de onoarea Cavalerului Dragostei, este suficient să se uite la numărul și calitatea prietenilor care s-au adunat s-o vadă pentru ultima oară pe această lume. În ciuda Triumfului, atmosfera este sumbră. Mă simt murdar de când m-am trezit lângă Atalanta. Dar nu atât de murdar, încât să-i resping avansurile matinale.

Camera Kalindorei este presărată cu dovezi de afecțiune, inclusiv o pereche de mănuși aurite din partea Atalantei. Aceleași pe care le-a purtat când am făcut sex în camera ei de meditație, cu numai câteva ore în urmă. Un patio coboară până pe malul apei, unde crabi albaștri se împrăștie prin valuri. Nu miroase deloc a moarte.

Kalindora este culcată într-un pat modest. În încăpere nu sunt servitori și nicio dovadă a imensei avuții pe care a dobândit-o ca ultimul membru eligibil al Casei San. Își ridică ochii spre mine și surâde stins la vederea florilor pe care i le-am adus.

— De unde ai găsit *haemanthus*? șoptește ea.

— Glirastes știa că există o seră în Naran care are așa ceva, îi zic întrebându-mă dacă mai am pe mine mirosul Atalantei după dușul pe care l-am făcut.

— Firește că ți-ai adus aminte!

Le apropii ca să le poată mirosi.

— Ca acasă, spune ea cu ochii închiși. Pune-le lângă pat, te rog! Face semn din cap către ușă. Mai mișună pe-acolo, pe-afară?

— Cam o sută, îi spun despre vizitatorii din curte. Sunt și unii de calitate printre ei. A venit și Rhone.

— L-am văzut. I-ai dat titlul de Dux.

— Da.

— Nimeni nu-l merită mai mult. Te va păzi cu devotament. Mi-aș dori mult să nu trebuiască să plec.

Pare atât de slăbită! Brațul care i-a mai rămas e înfășurat în bandaje. După brutalitatea lui Darrow, este de mirare că nu l-a pierdut. Otrava lui i-a supt toată culoarea din obraji. Este atât de palidă! Să mi-o amintesc cum era la Palatin, tânără și promițătoare, și s-o văd acum… e aproape mai mult decât pot îndura. Ea era viitorul. Acum va fi trecutul. Nu-i cinstit că ea moare, iar toți lingușitorii și monștrii continuă să trăiască.

— Nu te uita așa la mine, spune ea.

— Așa cum?

Fața ei se crispează.

— Presupun că ar trebui să te felicit pentru logodnă.

— E o afacere politică, nimic mai mult.

— Crezi?

Știe. Mă simt meschin, privind-o. Ar fi trebuit să plec de la Triumf. Să vin aici. Pleoapele îi tremură de durere și un spasm îi străbate partea stângă a feței. O dâră de salivă i se prelinge pe bărbie. I-o șterg cu mantia mea.

— Ajax te-a provocat la duel?

— Încă nu.

— O s-o facă.

— N-o să riște s-o nemulțumească pe Atalanta.

— Ba da. Poate că dragostea îți dă aripi, dar oricine zboară prea aproape de soare va arde. Își coboară privirea către cearșaful care-i acoperă trupul muribund. Ce ironie! Îți promiți că n-o să devii un clișeu. N-o să fii persoana care trăncănește despre anii de școală cu prietenii de demult, încercând să retrăiască gloria trecută. Apoi te pomenești c-o faci. N-o să fii soldatul care nu se ostenește să învețe numele proaspeților recruți pentru că știe că nu vor mai fi aici mâine. Apoi o faci. N-o să faci mărturisiri pe patul de moarte. Apoi descoperi că trebuie. Zâmbetul îi piere. Stai jos!

Mă așez pe un scăunel de lângă pat.

— Sunt lucruri pe care trebuie să le știi.

Aruncă o privire către ușă și scoate un dispozitiv mic de bruiaj de sub cearșaf. Nervii degetelor i-au fost vătămați, așa că se chinuie cu butoanele și mă văd nevoit s-o ajut. Zgomotul din afara camerei dispare și foșnetul mării nu se mai aude.

— Am cunoscut-o pe Atalanta de-o viață, spune ea încet. Am văzut-o în calitate de curtean și apoi de soldat. Mereu… i-a lipsit ceva. A trecut pe-aici înainte să vii tu. Privește mănușile. În ciuda a ceea ce am făcut – a faptului că ți i-am adus pe pretorieni –, m-a ținut de mână și mi-a mărturisit că este convinsă că tu ești piesa care-i lipsea.

Pentru câteva clipe nu cred că va continua. Apoi, cu un suspin, ea reia:

— Știi, pentru ea alea au fost zilele cele mai fericite. Când Octavia îți dădea drumul de la lecții și Atalanta te lua cu ea în Hyperion. Chiar te iubește… în felul ei. Credea că erai cel mai

nefericit băiețel din lume. Toate credeam asta. Îmi atinge genunchiul. Nu te simți jignit. Văzuseși prea multe ca să fii cu adevărat copil. N-ai avut niciodată șansa să fii unul, la fel nici ea. Octavia era dură cu ea. Era dură cu noi toți.

Tușește și buzele i se pătează de sânge. Așteaptă până i-l șterg.

— Era ca o otravă.

N-am auzit-o niciodată spunând un singur cuvânt rău despre bunica.

— Octavia era severă, dar ea ne-a făcut ce suntem.

— Ne-a otrăvit.

— Era Suverana noastră.

— Suverana! șuieră ea. Toată viața i-am servit pe alții. Pe Octavia, apoi pe Magnus, după care pe Atalanta. Toți se așază pe scaunul ăla și-mi spun că mi-am îndeplinit datoria cu onoare. Și, de fiecare dată când îi aud, îmi vine să le smulg limbile.

Aruncă o privire luminii soarelui de parcă i-ar fi dușmană.

— Chiar dacă regreți că ești rău, tot rău rămâi. Am ucis bătrâni în paturile lor. Copii sub copitele propriilor lor cai. Mame care mă rugau să le cruț pruncii nenăscuți. Totul pentru că eram o fată proastă care credea că tatăl ei arăta splendid în armură. Când s-a retras, l-am implorat să preiau eu jurământul de credință față de Suverana mea. În ziua aceea a plâns. Abia după ce a murit am înțeles de ce. Am crezut că jurământul acela îi dădea un scop în viață. Era prea onorabil ca să spună că, de fapt, jurământul îl înrobea. Și în ziua în care și-a aflat libertatea, și-a văzut fiica înrobită. Înghite în sec, revăzând ororile pe care le-a săvârșit în numele familiei mele. Nu voiam decât să fiu de folos.

Nu știu ce să-i răspund.

Vocea ei se îmblânzește.

— „Pune mâna pe ei cât sunt tineri”, i-a zis ea odată lui Magnus. „Pune mâna pe ei cât sunt tineri și vor fi ai tăi pentru totdeauna”. Onoarea, datoria sunt numai minciuni. Până în clipa când ajungi să-nțelegi cu-adevărat, ești prea compromis ca să te mai poți retrage. Octavia m-a otrăvit. M-a făcut să mă tem atât de tare de singurătate, încât am ajuns să cred că numai bezna m-ar vrea. Își ridică mâinile tremurânde și-mi atinge obrazul. Numai pe tine nu te-a otrăvit.

Degetele ei par la locul lor pe obrazul meu. Nu-i o atingere

electrizantă și încărcată de vinovăție ca a Atalantei, ci ca și cum le-aș fi dus dorul toată viața. Aș vrea să rămână așa pentru totdeauna. Mă simt în siguranță aici. Atingerea ei nu-i maternă și nu-i nici flămândă și în clipa asta îmi dau seama că nu mă mai privește ca pe un copil, ci ca pe cineva care vede lumea cu aceiași ochi ca ea.

E deja prea târziu.

— Tu mereu ai fost bun. Și încă ești. Toți te-au crezut mort… în afară de mine. Poți să spui ce vrei despre Virginia, dar nu l-ar fi lăsat pe Darrow să omoare un copil. Uneori, când eram într-o navetă și nu auzeam decât zgomotul motoarelor, mă gândeam la tine. Mi te imaginam undeva la malul mării. Trăind cu adevărat, îndrăgostindu-te poate. Degetele ei se retrag de pe obrazul meu. Când te-am văzut în *Annihilo,* mi s-a frânt inima.

— De ce să ți se frângă inima la venirea mea? o întreb. Asta-i familia mea.

Ea privește fix spre ușă, uitând de mine și de mare.

— Trebuie să-ți spun ceva. Ceva ce te va face să mă urăști. Ceva ce știu că te va determina să faci ce trebuie făcut. Dar mi-e frică…

Îi iau mâna într-a mea și o sărut, surprinzând-o.

— Nimic din ceea ce-mi spui n-o să mă facă să te urăsc.

Ea înghite în sec.

— Mama ta…

Îngheț.

— Ce-i cu mama?

— Era o Reformatoare. Știai asta?

— Nu…

Am știut-o oare? O știu?

— Nu. Sigur că nu știai. Ea… a văzut ce era Octavia. Cum își întețea tot mai mult strânsoarea, riscând să sufoce lumea noastră. Credea că arderea Rheei a fost ceva abominabil. Și vedea cum, treptat, mama ei încerca să te corupă. Așa că ea și tatăl lui Romulus, Revus, și Nero au Augustus au pus la cale o lovitură de stat. Lysander, nu tâlharii sau teroriștii au ucis-o pe mama ta. Octavia a dat ordinul.

— De unde șt…

— Fiindcă cu și Atalanta am pus bomba în navetă.

O privesc fix, neînțelegând ce aud.

— Tu și Atalanta.

— Da.
— Voi… erați cele mai bune prietene ale ei.
— Da. Deși mi s-a frânt inima, am îndeplinit porunca Suveranei mele.
Mâna mea alunecă dintr-a ei.
Lumea se micșorează, devenind un loc foarte mic și foarte tăcut, în timp ce amintirile se prăbușesc asupra mea cu toată greutatea. Toate momentele când am stat cu bunica, am cinat cu ea, am zburat cu ea și am încercat s-o impresionez, iar bătrâna cotoroanță a stat liniștită ca și când nu ea i-ar fi făcut pe tata și pe mama să se prăbușească arzând în mare. Toate momentele când Atalanta m-a dus la Heliopolis, m-a ținut de mână la Operă, m-a strâns între coapsele ei transpirate…
Un geam negru coboară peste lume.
N-o să mai fiu niciodată același.
— De ce nu-mi pot aminti chipul mamei? întreb.
— Îți amintești un scaun?
Nu răspund.
— Octavia a avut multe mașinării monstruoase, dar niciuna atât de crudă ca scaunul. Îi spunea Jilțul Iadului. Cu ajutorul lui, putea… perverti o minte. Când a descoperit trădarea Anastasiei, a jurat că îi va șterge numele din istorie. Asta nu i-a reușit. Dar ție ți-a răpit-o. Lysander, după moartea mamei tale ai fost de neconsolat. A fost o mamă bună. Te-a iubit mai mult decât orice. Octavia a devenit geloasă. După două săptămâni pe scaun, și-a desăvârșit lucrarea, iar tu n-ai mai plâns.
Aș vrea să n-o cred, dar o cred. Ce altceva ar putea șterge chipul unei mame din amintirea unicului ei fiu? Îmi dau seama că mă chinui să respir. N-a fost de ajuns că mi-a furat copilăria, n-a fost de ajuns că m-a lipsit de părinți! Mi-a furat și singurul lucru care era al meu! Unicul lucru pe care nimeni n-ar trebui să ți-l poată lua!
— Aja a știut?
— Dac-a știut? A fost cât pe ce să-și rupă jurământul față de Octavia din pricina asta. Atalanta nici n-a clipit. E un monstru. Și totuși am jurat să-i slujesc lui Magnus și, când a aflat că-i pe moarte, el m-a silit să-i jur credință ei. Kalindora înghite un nod. Sunt un monstru. Știu. Am ignorat legământul Cavalerilor Olimpici și ceea ce mi-a spus propria inimă. Dar nu vreau să mor fiind un monstru. N-o s-o las să te devoreze. *Nu se poate* ca ea

să stea pe Tronul Dimineții. Nu trebuie. Este în stare să dea foc tuturor lumilor, cât timp cenușa va îngenunchea în fața ei.

Mă ridic, incapabil s-o privesc pe Kalindora.

— N-am fost suficient de puternică, încât să mă împotrivesc. Dar când te-ai întors... am știut că timpul sosise. De aia i-am chemat pe pretorieni. Se întinde să-mi ia mâna. *Tu* ești Suveranul, cel din urmă moștenitor al lui Silenius, ultima speranță a Auriilor și ești un om *bun.* Ce șanse sunt? Poți să repari ceea ce au distrus Darrow și Octavia. Să le dai un *scop* tuturor acestor orori. Să repari ce-i frânt la poporul nostru, Lysander! Știu că nu va fi ușor. Și-mi pare rău că nu voi fi aici ca să te ajut. Ține-i aproape pe Rhone și pe Atlas! El i-a iubit pe tatăl și pe mama ta atât de mult, încât Octavia n-a îndrăznit niciodată să-i spună adevărul și a preferat să-l trimită în Centura Kuiper, crezând că nu se va mai întoarce. O să te apere cu prețul vieții.

Nu mai pot să suport. Pornesc către ușă.

— Fă-ți datoria! o aud spunând. Fă-ți datoria, altfel lumile vor arde!

Părăsesc camera, un avatar găunos al propriei mele persoane, și o descopăr pe Atalanta zâmbindu-mi din mijlocul Auriilor ce așteaptă să-și ia rămas-bun de la eroina lor. Îmi face semn să mă apropii și o fac. Zâmbesc și râd alături de iubita mea, de ucigașa mamei mele, și mai târziu în acea seară stau în fața ei la cină, în timp ce se fălește cu ruina în care slugile ei au transformat Senatul Republicii și inima lui Darrow. Suntem anunțați de moartea Kalindorei.

Participăm la spectacolul trimiterii ei către soare de la bordul lui *Annihilo.* O gardă de onoare pretoriană condusă de fecioare Albe în haine ceremoniale îi poartă sicriul până la tunul funerar instalat în hangarul principal, care o propulsează către soare. Rhone stă drepți, Atalanta plânge, Atlas nu scoate o vorbă, iar Ajax se clatină furios, aproape prea beat ca să se țină pe picioare, privindu-mă cu atâta ură, încât e de mirare că nu mă provoacă la duel atunci și acolo, în timp ce Atalanta rostește binecuvântarea cu lacrimi în ochi.

În noaptea aceea trimite după mine.

N-am de ales și trebuie să mă duc.

O găsesc plângând în camera ei de meditație. O consolez și privim tabloul familiei noastre și chipul acoperit al mamei, în

timp ce Atalanta mă sărută pe gât și-mi cere în șoaptă s-o duc în pat și s-o fac să uite de durere.

Când a terminat cu mine, se întoarce pe o parte și adoarme, în timp ce eu zac privind în tavan și simțindu-mă mort pe dinăuntru.

91. VIRGINIA

Salvare sau răzbunare

— *Dejah Thoris, aici e comandamentul Phobos. Traiectoria de apropiere este în regulă. Bine ați venit acasă, Suverană*!

În inima mea e un mic depozit unde anumite cuvinte sunt păzite ca niște artefacte fragile. „Familie, casă, iubire, fiu, soț, frate”. Dușmanii mei i-au forțat ușa, l-au jefuit și și-au făcut nevoile pe podea.

„Acasă”. Cuvântul ăsta nu-mi mai spune nimic. A fost violat. Eu am fost violată.

Un colțișor din inima mea i-a fost rezervat dintotdeauna fratelui meu geamăn, în ciuda defectelor lui. Acum, existența Abominației lui Lilath mă roade. Abominația îl are pe Sevro, Mercur a căzut, soțul meu este tot dispărut laolaltă cu Cassius, iar eu m-am refugiat pe Marte. Era unica variantă: faptul că n-am reușit să ne unim decât când era prea târziu ne-a lăsat fără alternative.

I-am părăsit pe Sevro, Clovnul și Pietricică.

Mi-am lăsat soțul să moară.

Cassius a fost persoana pe care Kavax a trimis-o după el. A fost găsit în corveta sa spațială. Echipamentul de comunicații fusese distrus și nava lui abia a reușit să se târască până pe Marte. Detaliile evadării lui din închisoarea Marginii sunt în cel mai bun caz neclare. Dar se pare că unul dintre fiii lui Romulus l-a cruțat de execuție. A fost sechestrat pe o proprietate privată de pe Europa pentru a fi eliberat la sfârșitul războiului. A evadat și a furat nava, reușind în final să scape. După ce i-a dat veștile lui Kavax, și-a oferit serviciile Republicii.

În viața mea n-aș fi crezut că o să aud una ca asta.

Prin hubloul lui *Dejah Thoris* privesc patruzeci de fregate

rapide care adoptă o formație de lotus în fața flotei noastre și se îndreaptă către linia exterioară de apărare. N-o merit. În timp ce Cassius s-a avântat în mijlocul dușmanilor pentru Darrow, însoțit numai de un echipaj minimal de intervenții, eu am avut o armadă și am fugit. A fost alegerea corectă. Dar astea sunt cele care te îmbătrânesc înainte de vreme.

În fața mea, așteaptă dârele albastre de ioni ale gărzii noastre de onoare. Treizeci de nave-torță stacojii ale Gărzilor Ecliptice ne călăuzesc către sfera defensivă a lui Marte. Mai întâi printre patrule, apoi printr-un abis de zece mii de metri urmat de câmpuri de mine și baterii de tunuri ușoare, după aceea pe teritoriile de vânătoare ale escadrilelor de distrugătoare și nave-torță și, în cele din urmă, pe tărâmul prădătorilor de top: platformele de apărare, cuirasatele și posturile lor de luptă.

Marte s-a raliat în jurul Suveranei lui.

— Cei loiali vă așteaptă ordinele, doamnă, spune Holiday din spatele meu.

— Da, Nakamura, dar vor fi de ajuns?

Nu-i obișnuită să audă îndoială în vocea mea. Nu-i permit prea des să-și scoată capul. Dar simt față de ea o apropiere care a devenit tot mai mare în ultimele zile, în timp ce visul nostru comun se dezintegra în jur. A primit cu stoicism vestea morții lui Ephraim, însă știu că o roade. La fel cum eu poate că am scăpat din mâinile Abominației, dar sunt încă sclava muncii pe care n-am terminat-o, a dușmanilor pe care nu i-am învins, a prietenilor pe care nu i-am salvat și a greșelilor pe care le-am făcut.

Aș fi putut să mă duc să-l salvez pe Darrow? Sau poate Marginea aștepta să închidă capcana și să mă prindă între ea și Armada Cenușii?

Ca de obicei, Holiday intuiește în ce ape mă scald.

— Doamnă, știu că vă gândiți că ați fost la numai o sută de metri depărtare. N-o să vă mint. Asta o să vă bântuie. O să vă bântuie ca atunci când nu joci o mână de cărți la o cacealma cu o singură cometă. Dar în *ludus* ne-au învățat că drumul cel mai sigur între două puncte nu-i întotdeauna linia dreaptă.

Mă întorc spre ea.

— Crezi că există vreo șansă să-l recuperăm pe Sevro?

Ea îmi zâmbește sumbru.

— Nu-i ceva ce să nu se mai fi făcut.

— Victra mi-a găsit fiul. Eu i-am pierdut soțul. Niciun fel de

calcule n-o să repare ecuația asta.

— Și totuși Victra n-a pornit către Luna. V-a respectat ordinele.

Cu un gest scurt din cap îmi indică hubloul dincolo de care tocmai se ivesc sateliții lui Marte. Înaintez. Întreaga forță a flotei Casei Julii plutește în jurul lunii-oraș Phobos, asemănătoare unei pernițe de ace, și a lunii militarizate Deimos. Lipsa siluetei masive și liniștitoare a *Pandorei* este regretabilă, dar flota personală a Victrei e mai mare chiar și decât a mea. După pierderea copilului și cu Sevro prizonier, m-am temut că o s-o ia razna. În schimb, armada ei comercială se pregătește de război.

Lumini străfulgeră pe docurile Julii-Sun pe lângă care trecem. Pe sute de nave noi se lucrează frenetic: muncitorii și automatele se iau la întrecere cu numărătoarea finală a apocalipsei. Apoi trecem de docuri și planeta însăși se ivește dinaintea noastră.

Marte este locul unde m-am născut și unde am călărit în Ishtar. Pe Marte, fratele meu cel mare a zăcut sângerând pe caldarâm la picioarele lui Karnus au Bellona, mama s-a aruncat în prăpastie, iar tata și cel mai bun prieten al meu au fost uciși de fratele meu geamăn. Marte este locul unde l-am întâlnit pe soțul meu.

Însă numai fiul meu mă așteaptă acolo jos.

Parcă a trecut o viață de când Darrow a condus Ploaia de Fier ordonată de tata împotriva planetei noastre. Am urmărit dârele provocate de fricțiune chiar de pe puntea asta de comandă. Ce simplă părea lumea prin ochelarii de cal ai tinereții! Oare chiar n-aveam decât nouăsprezece ani? E greșit să simți nostalgie după o zi în care s-a vărsat atâta sânge? Sau poate îmi este dor de inocența aceea de dinainte să cunoaștem rotițele ce țineau lumea în mișcare?

Melancolia e gonită de furie când zăresc partea întunecată a planetei. Cimmeria este învăluită în beznă. Obsidienii cărora le-am permis să ocupe continentul, în speranța că-l vor considera casa lor și-l vor apăra cu prețul vieții, l-au devastat. Orașele centrale, Nike, Fenicia și Olympia, sunt cufundate în întuneric. Am crezut în Obsidieni. Am crezut în Sefi. Am fost prea optimistă. A fost nevoie de un singur ins ca s-o doboare de pe tron și să transforme poporul ei într-o hoardă.

Acum armata și flota Obsidienilor nu mai sunt. Au dispărut în

mod misterios după ce Kieran i-a dat-o pe Volga tatălui lui Ragnar. Se pare că tot ce-și dorea acest Volsung Fá era armata lui Sefi și numai jumătate din rezervele ei de heliu. Restul a fost abandonat cu nepăsare în containere în spațioport, ca și cum ar fi conținut un surplus de tacâmuri.

— Nakamura, ce înseamnă Marte pentru tine? o întreb.

Terrana ezită.

— Speranță. Și pentru Maiestatea Voastră?

— Război.

Mă întorc pe călcâie și pornesc către hangar.

•

În timp ce echipele de mecanici pregătesc *Haita Doi* pentru debarcare, Kavax stă pe podeaua hangarului. Privește Marte, care plutește de cealaltă parte a scutului electromagnetic. Sofocle stă încolăcit în poala lui, supraveghindu-și îngrijorat stăpânul. Mă apropii și pun o mână pe umărul lui Kavax. El închide ochii, reconfortat pentru o clipă, apoi privește din nou planeta.

— Lui Daxo îi era dragă Marte pentru că nu se dădea fată mare, zice el.

— Îi spunea „frumoasa cu cicatrici”, răspund eu.

— Frumoasa cu cicatrici, spune Kavax melancolic, savurând cuvintele. Îi plăcea Pacifica de Sud, dar s-a născut aici, în Zefiria. Unde m-am născut și eu. Când abia îmi ajungea până la genunchi, l-am dus, așa cum m-a dus și tata pe mine, în pădurea de copaci-ai-inimii și i-am arătat copacul care a crescut din sămânța plantată în inima tatii și pe cei ai înaintașilor să-i l-am arătat unde avea să fie plantat al meu. Unde avea să fie plantat și al lui, alături de al fratelui său.

Vocea i se stinge. N-a reușit să recupereze trupul lui Daxo. Vox i-a ars pe senatorii uciși și le-a aruncat cenușa în canalizare ca să nu poată fi adunată de rudele lor și adusă pe Marte.

— Iartă-mă, spune el adunându-se. Uneori umilința asta… e mai mult decât pot îndura.

Kavax nu mai este bărbatul indestructibil care a contribuit la creșterea mea. Declinul lui a început după rana teribilă pe care i-a făcut-o Volga, a continuat cu dispariția Thraxei și a culminat cu aruncarea rămășițelor lui Daxo în canalizarea unei luni pe care o urăște. Se teme că-și va pierde și celelalte fiice, soția și planeta. Își ridică spre mine ochii umezi.

— Trebuie să fie aici? mă întreabă.

— Da, trebuie.

Îi întind mâna și-l ajut să se ridice.

Cu un oftat adânc, ostenitul cap de familie își sărută animalul de companie, îmi ia mâna, se ridică și devine din nou brațul de fier al tatălui meu, uriașul războinic al Casei Telemanus. Până și pe mine mai că mă apucă tremurul. Dar e o tragedie să vezi un om sacrificându-și firea în favoarea vocației, cu atât mai mult unul pe care-l iubesc atât de mult. Ca să fie ceea ce ne trebuie, ceea ce-mi trebuie, este silit să pornească din nou la război. Toată viața a așteptat să le predea frâiele copiilor săi, iar acum i-au mai rămas foarte puțini.

Nu așa a crezut că va fi, dar o îndură.

Îmi înconjoară umerii cu brațul.

— În noi există și cruzime, și bunătate. Dar nu regretăm bunătatea din noi în timp ce înfăptuim răul. Căci știm ce suntem, fiica mea. Știm ce suntem.

Vocea i se stinge, convingerea i se epuizează. Îl trag mai aproape de mine.

— Știm ce suntem, îi răspund.

El îmi aude certitudinea din glas, așa că-și îndreaptă umerii și se desprinde din îmbrățișare.

— Când tatăl tău se întorcea pe Marte, parcurgea Cercul de Fier ca să demonstreze cine era stăpânul planetei.

— Eu nu-s tata.

— Nu până la capăt. Asta ai demonstrat-o. Dar uneori trebuie să-ți arăți puțin colții.

•

Cercul de Fier este un obicei străvechi, devenit popular pe vremea lui Silenius. Ca să-și demonstreze stăpânirea deplină asupra unei planete sau luni, la sosire îi dădea un ocol cu naveta, fără escortă, indiferent de tensiunile politice locale sau de adversarii aflați în libertate: poftim, trageți! În chiar blestemata lui de planetă. Obiceiul acela a avut ca rezultat uciderea câtorva puternici ai momentului – uneori oamenii nu rezistă să nu tragă cu praștia în Goliat –, așa că majoritatea Caselor mari au renunțat la el. Să fac asta acum, după violențele de care a avut parte Marte, în ciuda amenințărilor existente, le transmite lumilor nici mai mult, nici mai puțin decât: „Ia uitați ce sculă mare am!”

Pentru că principala mea navetă, *Haita Unu,* este în mâinile Abominației, părăsim hangarul în *Dejah Thoris* și *Haita Doi.* Nava de război se cabrează coborând prin atmosferă fără escorta ei de distrugătoare-de-aripi. *Vulpea Unu* a lui Niobe ni se alătură la tribord. În timp ce parcurgem Cercul de Fier, îmi plimb degetele pe conturul inelului soțului meu. Cassius i l-a trimis înapoi și Darrow mi l-a dat mie. Mi-a dat tot ce putea să-mi dea. Aș vrea să-i pot spune că a fost de ajuns. Fie să-l fi găsit Cassius. Fie să mă pot strecura alături de el în pat încă o dată. Să-i mai simt căldura încă o dată.

Am nevoie de el mai mult ca oricând. Marte are nevoie de el.

Toate navele și toată artileria din lume nu fac Marte să pară în siguranță fără Secerător. Ofițerii din cabina mea se străduiesc să-și ascundă nervozitatea în timp ce trecem pe deasupra Mării Amazoniene, îndreptându-ne către Cimmeria cea sfâșiată de război ca să încheiem cercul.

Ce o să-i spun fiului meu când îl voi vedea? Pax nu-i nici prost și nici neajutorat, mai ales când o are pe Electra alături. Probabil nu s-a trezit în fiecare dimineață rugându-se ca aceea să fie în sfârșit ziua în care mama lui îl va salva și va face ca totul să fie din nou bine. Nu. Probabil a folosit teoria jocurilor. A creat modele în minte până când a văzut motivele, permutările, plăcile tectonice în mișcare. Apoi a căutat o cale să mă ajute cât de mult i-a stat în putință.

Mă întreb dacă Pax și-a dat seama că l-am crescut ca să-mi fie nu numai fiu, ci și aliat și dacă înțelege cât de vinovată mă simt. Dac-o știe, poate oare să priceapă că a-l pierde a fost ca și cum mi-aș fi pierdut un membru? Că dragostea mea pentru el merge dincolo de logică și de explicații?

— Virginia, șoptește Kavax de lângă hublou. Ia uite!

Nu mai am destulă energie.

— Ori ne doboară cineva, ori nu, îi zic. Cercul de Fier a fost ideea ta.

— Tu vino și uită-te!

Holiday încearcă să i se alăture lui Kavax lângă hublou. El nu se clintește, așa că ea se apropie de următorul hublou care dă către planetă și râsetul ei răgușit spulberă dispoziția sumbră a ofițerilor mei.

— Doamnă! E ceva ce-o să vreți să vedeți.

Încruntându-mă, trag în lături ecranul protector al hubloului

meu și văd o dâră de foc care gonește de-a lungul uscatului întunecat de la est de Nike, în timp ce alta izbucnește la vest de Fenicia și încă una la sud-est de Olympia. Ca să se vadă atât de bine de la o asemenea înălțime, dârele sunt sigur lungi de aproape o sută de kilometri.

Sub ochii mei, dârele de foc se încovoaie, luând forma unei lame curbate.

Marte rezistă.

•

În ciuda violențelor recente, cât timp fac ocolul planetei, niciun proiectil nu se ridică de la suprafață către nava mea. Nici eu n-am crezut că vom termina de parcurs Cercul de Fier fără niciun incident. Dispoziția în rândul ofițerilor s-a schimbat. Cutiile-Holograme din spatele navetei vuiesc de bubuitul tobelor și cântecele mulțimii din toate orașele de pe Marte. Copleșită fiind de rușinea mea, ăsta nu-i răspunsul la care m-am așteptat. Fanatismul celor de pe Marte le-a fost dintotdeauna rezervat soțului meu și primei lui soții. Kavax stă în ușă tropăind, nerăbdător să pună din nou piciorul pe solul planetei sale. Holiday urmărește hologramele cu o privire în care i se citește dragostea pentru planeta care o aclamă pe Inimă de Leoaică și Republica.

Norii îmbrățișează naveta și, când se retrag, vedem Valles Marineris spintecând lumea cu turnurile ei scânteietoare și parcurile și pădurile verzi, care se întind de-a lungul orașului, escaladându-i pereții înalți.

Milioane de civili stau înșirați pe marginea canionului imens. Sute de mii de noi recruți se adună pe terenurile din fața fostului meu Institut, care acum este cazarma Legiunii Pegas. Când ne apropiem de Agea, solul nu se mai vede de sub mareea agitată de oameni care se adună în parcuri, în curți și pe străzile principale. Via Triumphia este la fel de aglomerată ca în prima Zi a Eliberării planetei. Toți țin ridicat deasupra capului câte ceva roșu.

Naveta mea aterizează între Obeliscurile Victoriei Republicii, care duc către Scara Leului. Sunetul oceanului de oameni ce umple curtea se izbește de pereții navei ca un val. Acum văd ce au ridicat deasupra capetelor.

Milioane de pumni încleștați, vopsiți în roșu.

Un murmur considerabil se răspândește prin mulțime când

cobor rampa alături de Kavax și Holiday. Apoi amuțește, până-mi pot auzi cizmele tropăind pe metalul rampei și apoi pe marmură, în timp ce traversez Curțile Victoriilor îndreptându-mă către Scara Leului. Niobe ni se alătură însoțită de centurionii Legiunii Pegas, de căpitanii loiali din Skyhall și de cele trei văduve ale Casei Arcos. Tobele înșirate de-a lungul curții bubuie sub mâinile toboșarilor tribali ai Roșiilor.

Încep să urc treptele mai repede când îmi văd fiul așteptându-mă la capătul lor. E real. E în viață. La numai zece metri de mine. Parcă a intrat pe o ușă și a ieșit de cealaltă parte nu ca un bărbat, dar ca schița finală a bărbatului care va fi într-o zi. E mai înalt cu o palmă, are obrajii supți și noi cicatrici pe chip. Adevărata schimbare însă i se citește în ochi. Expresia de uimire copilărească a pierit pentru totdeauna. Acum în ei e o privire posomorâtă, care prefațează trecerea către înțelepciune.

Aș vrea să-l cuprind în brațe și să-l strâng până când va deveni din nou o parte din mine. Să-l acopăr cu sărutări, scuze și promisiuni. Însă e război și eu sunt Suverana, așa că mama trebuie să aștepte să-i vină rândul.

Kavax îmi vede tulburarea și se desprinde din procesiune, ridicându-l pe fiul meu în brațe cu un râs năvalnic. Și-l cocoață pe umeri și spune ceva despre Băiatul Care A Doborât O Navă-Torță.

•

Mă apropii de ArhiGuvernator. Fratele soțului meu își ridică ochii spre mine și-mi zâmbește. La fel de carismatic ca Darrow, dar fără nimic din firea violentă a fratelui său, Kieran a fost întotdeauna modest în intimitate și popular în rândul gloatei. Spada Revoltei arată firesc prinsă la șoldul său. În spatele lui stau pretorii Legiunilor Marțiene, Imperatorii Gărzii Ecliptice și vechii comandanți ai Fiilor lui Ares, toți căliți în bătălii și inteligenți, deși nici pe departe egalii celor pierduți pe Mercur.

Kieran își drege glasul.

— Suverana mea. Vocea lui plutește pe deasupra mulțimii. Luna a căzut. Senatul a fost dizolvat. ArhiGuvernatorii exercită *imperiumul* la nivel planetar. În virtutea Noului Acord al Republicii, în aceste timpuri periculoase, îmi exercit puterea să-i acord *imperium* total Suveranei mele.

Scoate din teacă Spada Revoltei. Este lama curbată plină de zgârieturi a sclavului cunoscut odinioară ca L17L6363, fratele

său. Unealta pe care Darrow a folosit-o în minele din Lykos. Kieran mi-o oferă. E mai grea decât m-aș fi așteptat să fie o unealtă mânuită de un Roșu. Mă întorc spre mulțimea de dincolo de obeliscuri și ridic lama în aer.

— Trăiască libertatea! răcnesc.

— Trăiască Secerătorul! îmi răspunde mulțimea.

•

După ce mi s-a făcut informarea, îl găsesc pe Pax în compania lui Holiday în grădina unde fratele meu l-a ucis pe tata cu doisprezece ani în urmă. Sângele a fost spălat de pe pietre, dar eu încă-l mai văd. Orice i-o fi spus Pax lui Holiday a făcut-o să plângă. Îi pune ceva în palmă și, spre surprinderea mea, ea îl sărută pe frunte. Trece pe lângă mine salutând. Venind în fugă dinspre marginea grădinii, Sofocle îi salută plecarea cu un lătrat și se gudură la picioarele fiului meu, încântat să-l revadă.

Când fiul meu mă zărește, vechile mele amintiri despre grădină dispar. M-am temut că mă va întâmpina așa cum l-am văzut întâmpinându-și tatăl. În felul acela rece și distant ca o mustrare fără cuvinte. Însă temerile mele au fost nefondate. Toate prefăcătoriile pier, când ne repezim unul spre altul și ne îmbrățișăm. Golul lăsat în mine de absența lui se umple. Mă simt la fel de bine, întregită, iubită și mândră ca atunci când l-am ținut pentru prima oară în brațe. De câte ori n-a fost cât pe ce să-mi cedeze voința? De câte ori nu m-am pomenit închipuindu-mi ce planuri sinistre îi vor fi pregătit dușmanii mei? A supraviețuit. Când mă retrag din îmbrățișare, îi citesc în ochii furia tatălui său. Răbdarea mamei lui. Curiozitatea însuflețită care-i e proprie. Totuși, s-a schimbat.

•

Zgomotul lamelor de antrenament răsună în curtea dinspre mare din Hipolit. Victra înjură tare, apoi răcnește:

— Din nou!

Pax vede că șovăi să trec prin arcada luptătorilor. Mă tem să dau ochii cu vechea mea prietenă. El mă ia de mână și mă conduce departe de terenurile de antrenament, apropiindu-ne împreună de locul unde este îngropat Ulise. Iarba a început să crească pe movila scundă. Ploaia dimineții a udat piatra funerară. Putea să fi fost fiul meu. Pax știe la ce mă gândesc și se trage mai aproape de mine.

— Ai avut dreptate cu privire la Lyria din Lagalos, spune el.

Chiar era curajoasă. Se pare că, fără ea și Volga, Victra ar fi fost pierdută.

— Mi-ar plăcea s-o revăd. Fratele ei a fost evacuat de…

— E în *Reynard*. Știu. Pe ea am trimis-o într-o misiune.

Îl privesc fără mirare.

— Încotro?

— După fiica lui Ragnar… oarecum.

Nu înțeleg.

— Dar e numai o copilă.

— Nu, nu mai e.

Privim din nou mormântul, simțindu-ne vinovați că vorbim lângă el. Sevro mi-a spus că aștepta o fată. Se pare că Victra a vrut să-i facă până și lui o surpriză. În sfârșit, un băiat, o șansă să compenseze absența propriului său tată.

— Mama voia să-i facă o înmormântare în soare, dar știa că tata o să vrea să-l viziteze când va reveni, spune Electra.

Dintotdeauna a avut un mers ușor, dar acum a devenit neauzită. N-am simțit-o apropiindu-se. Ca și Pax, s-a maturizat de când n-am mai văzut-o.

— Electra. Îți mulțumesc că ai avut grijă de fiul meu, îi spun.

Ochii ei înguști se abat către el.

— Așa povestește? Pax, nimănui nu-i plac mincinoșii.

Se uită din nou la mine. Privirea ei a fost dintotdeauna dură, dar nu ca acum. Văd că tot ce vrea este să crească, pentru a putea să ucidă. Nu mai e amuzant.

— Orice ți-au dat Obsidienii de mâncare și-a făcut efectul. Uite ce înaltă ai crescut!

Ea ridică din umeri.

— Poate te-ai micșorat tu.

Face o plecăciune ușoară dinaintea Suveranei sale, apoi se îndepărtează. Pax o privește plecând cu o expresie îngrijorată.

— Nu-i place să aștepte, spune el.

Arunc o privire către terenul de antrenament.

— Atunci suntem două. Rămâi aici!

O găsesc pe Victra în centrul curții, înfruntându-i pe trei dintre cei mai buni cavaleri ai ei. Îmi amuțesc datapadul înainte să intru. Chiar și când era în formă maximă, trei inamici bine pregătiți ar fi fost cu unul prea mult pentru ea. Sudoarea îi acoperă brațele musculoase, pline de răni. Se antrenează ca posedată. Deja, rotunjimile postnatale au început să dispară.

Lamele de antrenament șuieră prin aer. Un grup de șaizeci de Războinici Însemnați înțepenesc și fac o plecăciune la vederea mea. Le salut în șoaptă pe cea mai mică dintre fetele Victrei, Selene, și pe cea mijlocie, Calipso. Când mă îmbrățișează, văd că mâinile le sunt bandajate de atâtea antrenamente. Fiii lui Ares practică arte marțiale pe o faleză de pe domeniul Victrei.

Casele Julii și Barca se pregătesc pentru un război total.

În scuar, Victra îl elimină pe unul dintre cavaleri cu o lovitură directă în gât, apoi primește o lovitură piezișă în gambă și alta în tâmplă de la cel mai rapid dintre cei trei. Lovitura la cap este una mortală. Sângele începe să picure pe fața Victrei. Ea se împiedică, mârâie, revine în centrul cercului și le strigă celor trei să înceapă din nou. La vederea mea, cavalerii se opresc și fac o plecăciune. Victra îmi aruncă o privire iritată și se duce să ia un prosop cu care-și șterge sângele de pe față. O urmez.

— Marte va porni la război cu Luna, *Suverana mea*? întreabă ea.

— Știi că nu putem face asta încă.

— Atunci ce vrei?

— Numai să discut cu…

— Și despre ce să discutăm? Despre cum mi-au crucificat fiul de un copac? Despre cum s-au ivit ascomannii ca niște afurisiți de monștri din abis? Despre cum l-ai fi putut salva pe Darrow, dar n-ai făcut-o?

— Victra…

— Sau poate despre cum soțul meu este torturat de Abominație, în timp ce tu ai dat fuga acasă ca să-ți lingi rănile? Se încruntă la mine de la înălțimea ei. Poate crezi că m-am supus ordinelor tale, că accept să… mucezesc aici din fidelitate față de funcția ta. Nu. Sunt aici pentru că, fără întăriri, flota mea ar fi masacrată de Vox, cu atât mai mult dacă ne mai ciocnim și cu Centrul. Își înfige un deget în pieptul meu. L-ai lăsat de izbeliște pe soțul meu. Dușmanii noștri se perindă nestingheriți. Deci, dacă Marte nu pornește chiar acum către Luna, dispari în mă-ta de-aici!

Se întoarce la antrenamentele ei.

Cavalerii se uită în altă parte când îmi deschid fermoarul jachetei și deschei tunica, dând la iveală sutienul cu compresie.

— Victra!

Ea se întoarce spre mine. Ochii ei examinează adânciturile pe

care securea lui Lilath mi le-a lăsat pe stomac și pe gât, precum și sutele de răni pe care gloata mi le-a făcut pe coaste și brațe, iar încordarea umerilor ei cedează. Dragostea și ura îi sunt alimentate de aceeași pasiune.

— Am încercat. Chiar am încercat, șoptesc.

Ochii ei îmi cercetează pe rând fiecare cicatrice. Acum am mai multe decât ea. Mâna sa grea îmi cuprinde umărul și femeia solidă mă trage mai aproape și-și lipește fruntea de a mea.

— Dacă nu putem să ne salvăm bărbații, atunci răzbunarea va fi de ajuns, spune Victra.

Încuviințez cu fruntea lipită de a ei.

Soțul meu nu și-ar dori altceva. Orice spun ei, Darrow n-a murit. A rezistat de dragul meu și eu n-am sosit să-l salvez. Acum eu o să rezist până la sosirea lui. Victra are ura ei, care va dura până-și va da ultima suflare. Eu o să am speranța. O să reîntregesc familia noastră.

Printre cavalerii din curte trece un freamăt. Un scut defensiv deformează aerul din Hipolit și Pax apare în fugă în curte cu un datapad în mână. După expresia de pe chipul lui, știu care sunt veștile.

— Pământul a fost cucerit, șoptesc eu.

— Deja? mârâie Victra.

— Cine-a fost? întreb eu. Marginea sau…

— Ambele, șoptește el distant. Cassius a avut dreptate. Lune i-a unit.

92. LYSANDER

Cimitirul Tiranilor

— Sunteți sigur că vreți să rămâneți singur aici?

Ochii lui Rhone cercetează orizontul distorsionat al Ladonului. Pytha stă în spatele lui, lângă naveta mea personală.

— Până la nuntă, Ajax va căuta un prilej…

— Ajax e pe Pământ. Trebuie să fac asta.

— Dar, *dominus*...

Privește din nou ospățul. În mijlocul deșertului, pe o dună uriașă, două sofale largi din mătase purpurie și lemn nelustruit

de nebula sunt așezate de o parte și de alta a unei mese încărcate cu mâncăruri cât să ospătezi douăzeci de persoane.

— Sunteți convins că-i sigur?

— Nu cred că oaspetele meu va respecta noțiunea de *sigur.*

— Sunteți convins că va veni?

Privesc deșertul.

— O întrebare mai bună este dacă el e măcar real.

— Ce vreți să spuneți?

— Nu-ți bate tu capul! Vino să mă iei peste două ore! Dacă mă găsești în mai mult de o bucată, adună-mi rămășițele și expediază-le către soare! Îi dau o datapicătură. Testamentul meu. Glirastes are și el un exemplar.

Glirastes, care și-a rezervat ziua asta ca să caute un loc bun pentru o nouă bibliotecă în Pan, ar turba de furie dac-ar ști că sunt aici în deșert, în loc să supraveghez reconstruirea Tycheului, dar, în ciuda opiniei lui contrare, nu trebuie să știe chiar tot ce fac.

După o ezitare, Rhone salută și intră în navetă. Pytha rămâne în urmă.

— Sigur știi ce faci? mă întreabă ea. Tipul nu-i întreg la minte.

— Ți-e frică de el?

— Da.

— La fel cum le e tuturor.

Pytha își amintește sfatul pe care mi l-a dat în compartimentul de costume din *Annihilo* și înțelege. Dar nu-i place.

În curând, naveta nu se mai vede. Mă așez pe una dintre sofale și sorb vin frapat. După dezvăluirile Kalindorei, lumea mea interioară este o ruină. Dar sforile jurămintelor, fidelităților și istoriei care au conspirat la imobilizarea mea sunt retezate. Acum știu regulile, bunico.

Nu există nicio regulă.

În sfârșit, mă simt liber.

Aici, după încheierea Bătăliei pentru Mercur, simt o mare oportunitate. Legiunile Libere au fost înfrânte. Darrow e pe fugă. Luna-i condusă de un nebun. Marte, călcată în picioare de Obsidieni. Pământul a fost cucerit de Margine și de Societate.

Vinovăția și sentimentul propriei insignifianțe pe care i-am permis lui Cassius să mi le inculce n-au dispărut, ci stăruie în fundalul minții mele, ca un memento al sorții pe care ajungi s-o accepți dacă lași mila altora să te definească. Mila lui Darrow, cu

mulți ani în urmă, mila lui Cassius care mi-a servit ca protector, testamentul Kalindorei… toate având la bază încercarea zadarnică de a reaprinde flacăra onoarei sacrificate cu mult timp în urmă dintr-un motiv sau altul.

Aceeași onoare pe care Lorn a predicat-o după ce și-a scris propria legendă cu sângele altora. Aceeași onoare egoistă pe care Romulus și-a păstrat-o, abandonându-și poporul în clipa cea mai grea. Aceeași onoare care m-a împins să mă logodesc cu Atalanta și mi-a permis să mă înșel, spunându-mi că onoarea se clădește prin sacrificiu personal.

Bunica a fost cea mai vicleană făptură pe care am cunoscut-o, dar tot s-a înșelat. A crezut că nu există loc pentru onoare pe lumea asta. Nu pot să fiu complet de acord cu ea. Cruzimea ei i-a sabotat temeliile puterii și i-a otrăvit pe toți cei care au slujit-o.

Cruzimea Atalantei mă face o pradă pentru cei ca ea. E onorabil s-o omor de dragul mamei mele? E onorabil să abat războiul civil asupra noastră? E onorabil să-mi îndeplinesc jurământul de a mă supune întru totul dorințelor ei? E onorabil să fiu captiv între coapsele ei în fiecare noapte, doar de dragul unității Auriilor?

Nu cred.

Cred că, la fel ca orice alt lucru, onoarea este mai bine apreciată în cantități moderate. La fel și cruzimea.

În fond, fără tribunal, nu există nici crimă.

Vuietul unor cizme gravitaționale îmi tulbură liniștea. Oaspetele meu sosește. Nu este o plăsmuire a imaginației mele. E real și înspăimântător. Armura lui marțiană iradiază căldură până când pătrunde în răcoarea bulei electromagnetice pe care am pregătit-o. De sub coarnele căștii, ochii lui studiază masa.

— *Niciodată un miraj mai ales n-a răsplătit cu prezența sa acest mormânt al ambiției războinice irosite,* declară el prin cască. *Libații cu vin roșu elisyan, bordeaux terran, soletto mercurian. Cu o* gustatio *din stridii crude, uger de scroafă opărit în vin, nuci glazurate, măsline, păducel, moșmoane și jucellum.* Mensae primae[40] *din sturz și pachelbel umplute cu alune și ierburi, vânat în usturoi, mistreț sălbatic umplut cu smochine și stropit cu miere, sos garum*[41] *și, vai, mă înșală văzul oare*?

---

[40] Pluralul de la *metisa prima*, felul I (latină).

[41] Sos de pește fermentat, folosit în bucătăria Greciei și Romei antice și mai apoi a Bizanțului.

Casca lui uriașă inspectează piesa centrală.

— *Iepure împodobit cu aripi de păun… ba nu, acesta e un pegas nobil. Și să nu uităm,* mensae secundae[42] *din înghețată de pe Luna, tactun, nuci pecan în ciocolată și budincă albă.*

Își ridică privirea spre mine. Casca de metal e impasibilă și teribilă de privit.

— *Ei, asta da* cena[43]! *Un ospăț demn de un cuceritor, de un gurmand, de un elev al lui Apicius*[44] *și instalat dinaintea acestei priveliști mărețe,* spune el indicând deșertul cu un gest larg. *Da, da*! *În sfârșit mi se acordă respectul pe care-l merit*!

— Dacă am învățat o lecție, aceea este că după Minotaur nu trimiți așa, pur și simplu, răspund eu. Dacă vrei să-mi faci onoarea de a mi te alătura, cred că avem interese comune despre care merită să discutăm.

El își leapădă casca și se așază pe sofa. Are chipul unui înger al răului. Masculin, suspicios, amuzat și bronzat după ceea ce presupun că el consideră că a fost o vacanță în deșert. Se uită sub masă cu ochi batjocoritori.

— Armăsar sau jugan, bunul meu domn?

— Nu erai acolo când am fost torturat? îl întreb.

— Îmi băteam joc de unirea ta cu Furia, nu de timpul petrecut cu Gorgonele, spune el. Cât de bine cunosc abisul fără fund al poftelor ei lacome! Deși aud că Ajax a umplut golul lăsat de absența mea. Acum tu încerci să faci același lucru. Zâmbește batjocoritor. Dar da, eram lângă peșteră. Am așteptat, ascultând cu ajutorul echipamentului sofisticat al dronei mele tratamentul pe care ți l-a oferit Cavalerul Fricii. Mărturisesc că m-am gândit să atac când l-ai împrumutat pentru scopurile tale. Arareori într-un joc periculos se ivește o asemenea ocazie. Dar spectacolul… o, spectacolul era mult prea interesant ca să-l întrerup. Fuga aceea prin deșert va rămâne imortalizată pentru totdeauna în mintea mea, ca o insectă în chihlimbar. Se înclină înainte și rostește cu deplină sinceritate. Îmi cer iertare fiindc-am afirmat că-ți lipsea dramatismul. Este întotdeauna o plăcere să descoperi că te-ai înșelat.

Își mângâie platoșa purpurie. Viile căminului său din

---

[42] Pluralul de la *metisa secunda*, desertul (latină).

[43] Masa principală la romani, în jurul orei 14. Ulterior a fost mutată seara.

[44] Marcus Gavius Apicius, negustor roman din secolul I d.Hr., căruia i se atribuie una dintre cele dintâi cărți de bucate cunoscute.

Thessalonica se întind către un orizont poleit de razele argintii ale soarelui.

— Din păcate, armura mea n-a făcut față acelui impuls electromagnetic infernal. Încă n-am ghicit de ce scutul ei n-a apărat-o de efectele dispozitivului aceluia. Am multe întrebări pentru Glirastes. Multe întrebări la care trebuie să capăt răspuns.

— Mai pot s-aștepte. Mărturisesc, am fost surprins că nu te-ai dus să asiști la atacul asupra Pământului. Majoritatea prăzilor tale erau acolo.

— Drumul către prada mea trece prin acest moment, spune el. Și după Ploaia de Cenușă? Își ia un aer jignit. După un pahar de Chianti thessalonican din ’21 nu-ți clătești gura cu sangria. Am văzut treizeci de milioane de oameni prinși într-o încleștare ucigașă. *Oho,* nevoia mea de spectacole violente este satisfăcută. Oricum, a fost o treabă jalnică. Flota Voxului a privit nepăsătoare de pe pozițiile ei de deasupra Lunii cum Atalanta a simulat o retragere, conducând flota Pământului drept în brațele trupelor Marginii. Unicul lucru interesant ar fi fost să văd un fiu al lui Romulus conducându-și comandourile la suprafață ca să oprească generatoarele de scuturi. Ce mai exemplar! Poate că avem un nou actor pe scenă.

— Sper că ai timp și pentru un alt soi de spectacol, spun eu.

Un geamăt mecanic imens sfârtecă văzduhul, făcând vesela să tremure și nisipul dunei să palpite ca pradă unei spaime mortale. Sunetul gonește către noi și ne îneacă într-o ploaie de decibeli până când se pare că torentul lui va înghiți duna. Și apoi ajunge deasupra noastră, iar Apollonius zâmbește larg. O masă imensă acoperă cerul. Treptat, o dâră subțire de albastru se lungește prin întuneric și două picioare uriașe de piatră trec peste noi prin aerul încins al amiezii. Simt doar extremitățile inferioare ale străvechii mase purtate prin văzduh de șase transportoare cu gabarit sporit. Transportoarele se târăsc pe boltă și în curând încep să-și coboare povara.

Statuia este colosală. Fața ei brăzdată de furtunile deșertului și ciobită de antrenamentele pușcașilor Revoltei rânjește de parcă vrea să ne spună: „Te crezi vrednic?”

Buzele de piatră ale celui dintâi Strămoș al meu, Silenius au Lune, se arcuiesc într-un zâmbet disprețuitor în timp ce-și reia locul cuvenit sub soare. Transportoarele eliberează parâmele de

remorcare. Suveranul se clatină. Picioarele lui de piatră se înfundă în nisip. Praful mormântului său recent i se scutură de pe umeri, de pe nas și din cutele robei, alcătuind o mantie bătută de vânt. Când se împrăștie, îl descopăr stând nemișcat și solemn printre puternicii săi tovarăși. În mijlocul deșertului, patruzeci de Suverani alcătuiesc un cerc cu circumferința de zece kilometri.

E un teatru demn de Minotaur. Bate din palme încântat, ca un copil monstruos.

— În fiecare individ poți găsi vanitate, cruzime, lăcomie, toate sau o bună parte dintre excesele și defectele lui *Homo aureate,* spun eu. Dar, împreună, ei înseamnă mai mult decât rolurile lor individuale. Fiecare a fost custodele vremurilor sale, alcătuind un lanț al ordinii care a călăuzit spiritul omenesc dinspre vremea furiei oarbe și a războiului prin șapte secole de expansiune și dezvoltare. În final au greșit. Fiecare mic act de corupție a dat naștere altuia mai amplu și mai evoluat, până când evoluția naturală a acestei corupții a dus la descompunere și moleșeală și la ceea ce a fost moartea tuturor imperiilor: *aristocrația.* În mijlocul acestei descompuneri, cum te puteai aștepta să nu apară un nou prădător?

— Darrow, zâmbește Apollonius. Prada mea cea mai de preț.

— Într-adevăr. Eu nu voi fi ca ei. În umbra lor, voi crea ceva mai măreț, mai puternic, mai corect. Dar se pare că nimic corect nu se clădește prin corectitudine.

— Nu-mi pasă de corectitudine și nici de virtuțile tale afectate, declară el fluturând din mâna înmănușată în fier. Astea-s pentru cei slabi de minte. Cu excepția cuvântului meu de onoare, nicio moralitate nu mă limitează. Știi ce vreau, micuțul meu amorez.

— Pe Atalanta, Ajax și Atlas. Și apoi pe Darrow.

— Și Ochiul Minții, zice el lacom.

— Pot să-ți dau și asta, și restul, dar vreau ceva în schimb.

El își lasă pe spate trupul uriaș.

— Să-ndrăznesc să întreb? Ce trebuie să sacrific pe altarul celei mai dragi dorințe a inimii mele?

— Nimic.

Mă sfredelește bănuitor din priviri.

— Ai fost tratat urât, înțeles greșit și trădat. M-ai privit cum sufăr același tratament. Noi doi suntem la fel, Apollonius. E păcat că suntem atât de singuri. Mă reazem de spătar și sorb

din vin. Pot să te întreb dacă ai vreun chef cât de mic să domnești?

— Domnia mă plictisește și la fel și discuția asta.

— Știu cum o să mori, Apollonius.

— Ooo, asta-i mai interesant. Cum anume?

— Vei muri ca prădătorul suprem al lumii acesteia, după ce o vei fi vopsit în sângele dușmanilor tăi și o vei fi dominat cu legenda ta. Așa că, atunci când, la o vârstă înaintată, te vei lungi să mori sub sicomorii din Thessalonica, vei ști că te aventurezi în Vid nu îngreunat de răspunderile cârmuirii, ci ușor ca eterul ce ține cerurile laolaltă și, sorbind din vinul tău roșu de Thessalonica, îți vei aminti de dușmanii ale căror vieți le-ai curmat.

El e fermecat.

— Și în compania cui îmi voi reaminti?

— În compania aliatului care nu-ți cere altceva decât spada și mintea ta vicleană, care-ți ia de pe umeri povara cârmuirii și te scutește de vasalitate și de orice fel de jurăminte, cu excepția cuvântului tău că-i vei sta alături împotriva tuturor lumilor.

Îi întind mâna. Zâmbind, mi-o strânge în mănușa lui enormă. Ochii îi ard de încântare.

— Fie ca lumile să se cutremure, șoptește el.

Împreună contemplăm cimitirul tiranilor. În zilele de dinaintea Revoltei, oamenii de pe Mercur veneau aici și priveau brațele întinse ale statuilor, care la miezul nopții arătau către Luna, pentru a le reaminti unde sălășluia cu adevărat puterea.

Când am dat peste ele, statuile zăceau uitate în praf, sub mașinării de război și sânge. Brațele lor arătau în toate direcțiile. Acum, în loc să fie o gloată gâlcevitoare într-un mormânt comun, sunt din nou unite. Arată toate către o fărâmă de cer unde la prânz o sferă mică, nu mai mare decât un grăunte de nisip, dă ocol soarelui. Arată într-acolo ca să-i reamintească oaspetelui meu și întregului Mercur că misiunea noastră încă nu s-a terminat.

Arată către Marte.

PIERCE BROWN

FURIA DEZLĂNȚUITĂ

